HER ŞEY BİRLİĞİMİZ GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN

Haziran

Temmuz 1994, İstanbul

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN

Baskı: EREN Ofset

HAZİRAN YAYINCILIK SANAYİ VE TİC. LTD. ŞTİ:

Alayköşkü Cad. Sıdıka Batu İşhanı No: 12/303 Cağaloğlu-İSTANBUL

Tel: (0-212) 528 61 08

Emperyalizmin, oligarşinin,
darbecilerin ve oportünizmin
kuşatmasının yarılmasında,
sahiplenmeleriyle, özveri,
kararlılık ve cesaretleriyle,
güven ve bağlılıklarıyla bu
tarihsel görevi omuzlayan
tüm devrimcilere;
ve kuşatmanın yarılmasında
can bedeli özverileriyle, kolay
günlerin değil, zor günlerin
devrimcileri olduklarını
kanıtlayan şehitlerimize...

SUNU

13 Eylül 1992'de Devrimci Sol'da bir "darbe" yaşandı. Zaaflarının, suçlarının faturasından korkan ve gözlerini kişisel tutkuların, kariyerizm hırsının kör ettiği darbeci kontrgerilla çetesi, devrimci hareketin önderini tutsak edip örgütü ele geçirmeye çalıştı. "Fırsat" bu "fırsat"tı; oportünizm, oligarşi ve emperyalizm devrimci hareket karşısında birleşti. Burjuva basın darbeyle ilgili aylarca spekülatif, yalan haberler üretip durdu. Bütün dünyada dikkatler bir anda Devrimci Sol'a çevrilmişti. Herkes "bu kez işleri bitti" diyerek Devrimci Sol'un cenazesini kaldırmaya hazırlanıyordu. Bütün bu toz duman arasında, oportünizm de fırsatçı yüzünü göstermekte gecikmedi. O çokça sözünü ettiği M-L yöntemleri unutarak, kimi zaman açıktan, kimi zaman alttan alta darbecileri okşadı; onlara kol-kanat germeye çalıştı.

"Devrimci Sol'da darbe" gerçekten önemliydi. Çünkü Devrimci Sol, oligarşi ve emperyalizm açısından ciddi bir tehditti, "yok edilmesi, kökünün kazınması gereken" savaşçı bir örgüttü. Burjuvazinin darbe haberini sevinçle karşılaması işte bu yüzdendi. Ancak bu sevinç uzun sürmedi. Devrimci Sol tarihini ve Devrimci Sol gerçeğini bilmeyenler, onu tanımayanlar kısa bir süre sonra hayallerinin paramparça olduğunu gördüler. Devrimci hareket bu büyük kavgayı da kazandı. Bütün örgütlenmeyi deşifre eden, devrimci hareketin silahlarını, cephanesini, örgütsel sırlarını gasp ederek devrimin ve devrimci hareketin geleceği üzerinde tepinen darbeci kontrgerilla çetesi bugün her şeyiyle bitti. Onlardan geriye arta kalan, her taraflarından pislik akan üç-beş ırz düşmanı kontrgerilla çete artığı oldu.

Devrimci hareket, karşısında bütün dünyanın birleştiği, iç ve dış düşmanlara karşı verilen bu amansız kavgayı da kazandı. Dost ve düşmana devrimci hareketi yok etmeye kimsenin gücünün yetmeyeceği bir kez daha gösterildi. Çünkü devrimci hareket bu gücünü ideolojik-politik çizgisinin sağlamlığından, halk kitleleri arasında bir daha sökülüp atılamayacak kadar derinlere kök salmasından, kendi özgücüne güvenden, önderliğinden, kadro anlayışından ve açıklık politikasından almıştı.

Bu her şeyden önce bir onur savaşıydı. Zaaflarını, tutkularını, ahlaksızlıklarını devrimci harekete dayatan üç-beş kişinin darbeyle "siyasi hareket"

olup, devrimci hareketin adını, halklarımızın özlemlerini ve taleplerini, şehitlerimizin anısını kirletmesine, istismar etmesine izin verilemezdi. Verilmedi de... "Sol içi şiddet" demagojileri devrimci hareketi ilkelerinden, kurallarından, değerlerine sahip çıkmaktan ve Türkiye halkları ve Türkiye solu adına onur savaşından alıkoyamadı. Süreç tüm gelişmelerle devrimcileri kanıtladı. Ve yaşanan her yeni gelişme de, devrimcilerin doğruluğunun, oportünizmin yanılgısının yeni kanıtları olmaya devam edecektir.

Darbeci kontrgerilla çetesinin alt edilmesi sürecinde verilen mücadele dostun da, düşmanın da bir kez daha tanındığı, tüm kadro ve taraftarlarının iç ve dış düşmana karşı mücadele içinde eğitilerek yüksek bir demokrasi bilinciyle donatıldığı çok öğretici bir süreçti. Yine bu süreçte iç düşmana karşı mücadelede kadrolar eğitilirken, her türlü kaygıyı bir tarafa atarak örgütünü tereddütsüz sahiplenen bir örgüt bilinci, devrimci hareketin saflarında derinlemesine yer buldu. Oluşan bilinç yalnızca darbe sürecine ilişkin değildi elbette; bu aynı zamanda devrimci hareketi geleceğe taşıyacak bir bilinçlenmeydi.

Önderlerin emir ve talimatla yönetmediği, "her komite bir örgüt, her kadro bir komite gibi çalışmalıdır" tespitiyle şekillenen darbe sürecinde, kadroların örgütü sahiplenişinin Türkiye solunda eşine rastlanmayan bir örneği yaratıldı.

Darbeci kontrgerilla çetesine karşı verilen mücadelede, süreç devrimci hareketi haklı çıkardı. Bu mücadeleye ilişkin Devrimci Sol önderliği ve kadroları tarafından söylenenler harfiyen doğrulandı. Kuşatmayı yaran ve devrim yürüyüşünü sürdüren devrimci hareket, bugün ülkemizin dağlarında ve şehirlerinde savaşını giderek geliştiren ve ciddi bir güç olma yolunda sağlam adımlarla ilerlerken, devrimci iktidarın kimse tarafından engellenemeyeceğini de gösterdi.

Bu kavganın, ihanete karşı zaferin, kuşatmayı yararak devrim yürüyüşünü sürdürmenin onuru önderliği, kadroları, savaşçıları ve taraftarlarıyla devrimci hareketindir.

Devrimci hareket Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden emekçi halka karşı, kurulduğu günden bu yana her şeyiyle açık oldu. Halk için savaşanların halktan korkmaları için bir neden yoktu. Bu nedenle örgüt içinde yaşanan sorunlar, baştan bu yana olduğu gibi, darbe sürecinde de emekçi halka tüm bilgi ve belgeleriyle açıklandı. Halkın iktidarı için, devrim için iç düşmana karşı yürütülen bu savaş, elbette halk tarafından bilinmeliydi.

İhanete karşı, devrimci direnişin; gelenekleri, ahlakı, tarihi sahiplenmenin; devrimci demokrasinin tarihiydi yaşananlar. Bu sürecin belgelerini yayınlıyoruz. İhanete karşı kazanılan bu siyasal zaferin belgeleri, inanıyoruz ki, Türkiye devrimi açısından zengin bir birikimin ve onurun belgeleridir. Ve inanıyoruz ki, herkesin alacağı çok şey var bu belegelerden.

Haziran Yayınevi

BÖLÜM -I

DEVRİMCİ HAREKETTE DARBE

"Daha hızlı koşmalıyız"... *Devrimci hareket '90 başlarında yeni bir süreci başlatırken sürecin sloganı bu üç sözcükte somutlandı. İzleyen günler, aylar, yıllar gerçek bir atılım süreciydi. Yeni gelenekler yaratıldı. Halkın umudu olma yolunda somut adımlar atıldı. Devrimci hareket iki buçuk yılda bu şiarın yol göstericiliğinde "Partinin Arifesindeyiz" diyebileceği bir noktaya ulaştı. Söylediğini yapan, bunu gelenekselleştiren bir hareketin '90 başlarında aldığı kararlarla varacağı yerin farklı olması da elbette düşünülemezdi.*

Bir atılımın gerekliliği ve bunun objektif koşullarının var olduğu açıkça ortadaydı. Ricat döneminde yaralan sarma, ayağa kalkma, yürüme süreci tamamlanmış ve Mart '90 kararlarıyla da daha hızlı koşma, belirlenen hedeflere en kısa sürede varma süreci başlamıştı.

Bu süreçte cesaret ve atılganlıkla kucaklandı mücadele. Atılan iradi adımlarla "biz" olgusunun içi yeniden dolduruldu. Devrimci Solculuk ruhu yeniden biçimlendirildi.

İlk adım kolektif örgütlenmeye yönelmekti. Bu gerçekleştirildi. Örgütün kolektif yapılar temelinde yeniden disipline edilerek hareket ruhunun pekiştirilmesi için kalıcı adımlar atıldı... Yeraltı örgütlenmesi ve gerilla yaratıldı. Askeri örgütlenmenin gerilla ordusu perspektifiyle yeni baştan ele alınması ve kurumlaştırılması konusunda önemli mesafeler kat edildi. Silahlı mücadele yeniden sürecin belirleyicisiydi. SDB savaşçısı olmak tüm insanlarımızın büyük bir coşkuyla, özlemle kazanmak istediği bir onur haline geldi... Kırlara ve cephe gerisine adım atıldı. Ülkemizin devrimci anlamda ayak basılmamış dağlarına Devrimci Sol gerillaları çıktı. Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal kurtuluşun bayrağını taşıyacak bir gerilla örgütlenmesi oluşturuldu. Cephe gerisi olarak Avrupa'da ve özellikle Ortadoğu'da devrimci hareketi besleyecek kurumlaşmalar yaratıldı.

Kuşkusuz zorlu ve ağır ilerleyen bir süreçti bu. Alınan kararların zamanında hayata geçirilmesi, eskinin, alışkanlıkların direnişi yüzünden yer yer zaafa uğradı. Ama sonuçta çürüyen yanlarımız büyük ölçüde koparılıp atıldı.

Dostlarımızda, emekçi halkta sempati ve güven, düşmanlarımızda korku ve telaş yaratan bir pratiğin örgütleyicisi olundu. İşkencecilere, halk düşmanlarına karşı düzenlenen kampanyalar, anti-emperyalist eylemler, hayatın her alanında emekçilerin, Kürt halkının taleplerini destekleyen faaliyetler, devrimci hareketin halkın umudu olma yolunda büyük adımlar atmasını sağladı.

Savaş kayıplarla kazanımları birlikte içerecekti. Ve kuşkusuz savaşı yükseltme kararını alanlar, Türkiye halkları adına böylesi bir görevi onurla omuzlayanlar bunu biliyorlardı. Bu süreçte silahlı pratiğin adım adım gelişmesine paralel olarak, devrimci hareket karşı-devrimin yoğun saldırılarına da hedef

oldu. Silahlı birliklerden kitle örgütlerine kadar her cephede gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler, infazlar birbirini izledi... Devrimci hareket önder kadrolarını, yılların birikimini taşıyan savaşçılarını, devrimci hareketin yükünü omuzlayan merkez komite üyelerini şehit verdiği 12 Temmuz ve 16-17 Nisan katliamlarını yaşadı. 60'a yakın şehit verildi. Ne var ki yaşananlar oligarşinin "bitirdik" çığlıklarını yarıda kesecek, sevinçlerini kursaklarında bırakacak bir sonuçla devrimci hareketin emperyalizme ve oligarşiye karşı yürüttüğü savaşın yeni bir adımı oldu. Şehitlerin direnişleri mücadeleye güç verdi.

12 Temmuz'dan, 17 Nisan'lardan geçilerek, Türkiye devrim mücadelesinin tarihinde ve devrimci hareketin tarihinde "ilk"ler başarılarak, gelenekler yaratılarak, iktidar perspektifi bilince çıkarılarak gelindi partinin arifesine.

Her geçen gün daha çok insanın devrimci harekete umut bağladığı bir süreçti bu. Ülkenin her yerinde bir Devrimci Sol potansiyelinin açığa çıktığı, Devrimci Sol'un önderliğinin hayatın her alanında kendini kanıtladığı bir süreçti.

İşte böyle bir süreçte düşmanla dişe diş bir mücadele sürdürülürken, savaş gerçeğini kavrayamayan, kavradığı ölçüde savaştan, savaşın bedellerinden korkan, benliklerini hırsın ve kariyerizm tutkusunun sarıp sarmaladığı bir güruhun darbesiyle karşı karşıya kaldı devrimci hareket.

Tarih 13 Eylül 1992'ydi.

13 Eylül'de üç darbeci Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ı tutsak ederek, kaldığı merkez üssün bodrumuna hapsettiler. Hareketin arşivine, kasasına ve yönetimine darbeciler tarafından el konuldu.

Devrimci Sol için, Türkiye halkları için bu an yeni bir süreci, mücadelenin yeni bir evresini ifade ediyordu artık. Mücadele şimdi bir yanıyla da "iç düşmana" karşıydı. Başarmak, kazanmak, bu andan itibaren iç düşman karşısında gösterilecek tavra, bu düşmanın altedilmesine bağlıydı.

KİRLETİLMENİN GÜNLÜĞÜ

DURSUN KARATAŞ-'89 Aralık'ındaki özgürlük eylemiyle uzun tutsaklık dönemine son verdi. Devrimci Sol kadrolarının coşkuyla sunduğu onayla birlikte Devrimci Sol önderliğinde yer aldı... Bulunduğu yere "atama"yla gelmemişti. Devrimci Sol'un 1978'de siyasi arenaya çıkışından bu yana hareket içindeki yeriyle, işleviyle, oynadığı rolle bu misyonu üstlenmişti... 13 Eylül '92'de darbeci çete tarafından tutsak edildi. Tutsak edildiği süre içinde aldığı notlardan oluşan "Kirletilmenin Günlüğü" ve darbeyi, darbecileri değerlendirdiği "Kara Mizah" başlıklı yazılar, bu sürecin ürünleridir.

(Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın darbe ile aşağılık bir biçimde tutuklanıp hapsedilmesinin ardından, hemen ilk günlerden başlayarak tuttuğu günlük...)

13 EYLÜL 1992

Saat 08.00... Duştayken telefonun çalması üzerine alelacele bornozla banyodan çıktım. Kapıdan çıkar çıkmaz Hüseyin ve Baki üzerime atlayıp beni hemen banyonun bitişiğindeki odaya sürüklediler. Evin etrafı ağaçlık ve de hava kapalı olduğundan odanın içi karanlıktı. Ben herhangi bir polisiye duruma karşı güvenlik aldıklarını sanıyordum. "Ne oluyor, nedir bu durum?" deyince, Hüseyin "bu hareketi yok ettin, tek adam bırakmadın" dedi. Hüseyin

neden, nasıl sorularıma cevap vermeden devam ediyor, "Kaç gündür sana anlatmaya çalışıyoruz, ama anlamadın" diyor. Komplo giderek aydınlanıyordu. Kesik kesik de olsa üç gündür konuştuğum kişi Hüseyin değil, Bedri'ydi. Demek ki Bedri, Hüseyin ve de başka kişilerle önceden bir hizipleşme faaliyetine girerek komployu örgütlemişti.

Banyo çıkışında üzerime atlarken kapı dışında muhtemelen silahlı bekleyen Bedri içeri giriyor. O da "tutuklusun" diyor. Neden, hain miyim diyorum. Yok, değilsin diyorlar. Suç hala belli değil. Bedri, "demek beni ezecektin, ha" diyor. Komplocular ve darbeciler her zaman ezilmek zorundadır diyorum. Hüseyin "Biz sana başka şeyler de yapardık ama, neyse harekete saygımız var" diyor. Yapmazsan şerefsizsin, silahı eline alınca aslan kesildin, daha düne kadar zaaflarının ortaya çıkması karşısında ağlayan, sızlayan, "sen benim her şeyimsin" diyen biriydin... "Sen nesin ki, randevu ayarlamaktan başka bir işe yaramazsın ulan" diyor. Devam ediyor, "Bu hareketi biz var ettik ulan" diyor gene.

Tabii Hüseyin, bu hareketi 15 yıldır sen yönettin, her şeyi sen yaptın... Bu konuşmalar bağırıp çağırmalar şeklinde oluyor. Bu arada sürekli el kaldırmalarla birlikte, "susmazsan kötü olur, aşağı atarız" (*) vb. tehditleri savuruyorlar. Atmazsanız alçaksınız deyip kapıya yürüyorum. Tutuyorlar, bırakmıyorlar. Bedri, "Platform toplanana kadar tutuklusun" diyor. Niyetiniz ne diyorum. "Senin ilişkilerini, sosyal yaşamını, hareketin durumunu anlatacağız" diyor. *"Elinizden geleni arkanıza koymayın, hemen yapın, siz bunu bile zor yaparsınız, hareketi mahvedeceksiniz. Bunun sonuçlarını göğüsleyemezsiniz. Bu bir komplodur, darbedir. Darbeyle iktidar olmak güçsüzlerin işidir. Bu komplo senin ihtirasın sonucu gerçekleşmiştir. İhtirasın için, hesap sorulması gereken, zaaflarında ısrar eden ve de dönüşüm sürecinde olan insanları kullandın."* deyince, Bedri bütün bunlara cevap vermeyerek, "Hareket içinde mevcut durumlar ortaya çıkana kadar (mevcut durumun ne olduğu hala belli değil) tutuklu kalacaksın" diyerek kendilerine yardım etmem gerektiğini belirtiyor. Beni haftalarca, aylarca bu şekilde tutamayacaklarını, durumun hemen ileri kadrolara anlatılması gerektiğini belirtiyor ve kendilerine yardım etmeyi reddediyorum. Ve ısrarla uyararak, bu saatten itibaren her türlü olumsuzluğun sorumlusunun kendileri olacağını, bunun için şu andaki konuşmalar dahil her türlü tartışma ve konuşmaların tutanak altına alınmasını, teyp kaydı yapılmasını belirtiyorum. Reddediyor ve "Bu senin yöntemin" diyor.

Saat 09.10... Süleyman kapıdan içeri giriyor. Komployа sen de dahil misin? Bunu ne zaman pişirdiniz, diyorum. Süleyman, "komployu sen pişirdin" diyor. Böylece komplocu, darbeci üçlü çete kendini açığa vuruyor.

Saat 11.00... Süleyman başımda nöbet bekliyor. Ona yanlışlarını, açmazlarını anlatıyorum: *"Yanlış yapıyorsunuz. Bu yöntem çirkindir. Komplodur bu. Hangi strateji ve taktiklerimizi eleştirdiniz? Değil eleştiri tek kelime öneri bile sunmadınız. Sunduk diyorsan nerede, ne zaman? Hemen söyle ve belgele. İnsanlarımız bugün ülkede oligarşiyle adeta kaptı kaçtı oynuyor. Siz*

(*) Kastettikleri bodrum kat.

ise yaptığınız bu durumla hareketi daha büyük açmazlarla karşı karşıya bırakıyorsunuz. Ne yapmak istediğinizi anlamak güç. Beni neden tutukladınız? Hangi suçlarla tutukladınız? Kaldı ki eleştirileriniz olsa bile bu yönteme başvurmanız gerekmezdi. Devrimci insan, açık insandır. Komplo yerine açık ideolojik mücadeleyi seçer. Eğer üçünüz birlikte düşündüyseniz, birlikte bana gelir, biz şu şu konularda şöyle düşünüyoruz, der, tartışır, düşüncelerinizi belirtirdiniz. Buna rağmen yine sonuç alınamazsa, o zaman farklı düşünceler temelinde bayrak kaldırılır, kavga edilir. Tüm bunların hiçbirini yapmadınız. Çünkü ideolojik temeliniz yok. Korkaksınız. Güçsüzsünüz. Onun için de düşüncelerinizi açmayarak komploya başvurdunuz. Bu yol sizi her gün biraz daha açmazlara sürükleyecektir. Göreceksiniz. Sorun Bedri'nin ihtirası ve sizin hesap verme durumunda olmanızdır."

Saat 14.30... Süleyman'ı tekrar uyarıyorum. Bu yol yanlıştır. Yol yakınken geri dönün, diyorum. Cevap vermiyor. Hala konuşmaları tutanak altına almadıklarını söylüyor ve mutlaka almaları konusunda tekrar uyarıyorum. Cevap yok. Tutuklama gerekçelerini mutlaka yazılı vermeleri gerektiğini, bunun yapılması zorunlu basit bir işlem olduğunu vurguluyorum.

Saat 16.00... Ülkeye ilişkin telefon ve şifrelerin olduğu not defterine, tüm belgelere, arşive el konulmuş durumda. Çeşitli belgelerin kaybolmasından endişeliyim. Süleyman'a *"El koyduğunuz her şeyi benim yanımda zimmetlemelisiniz. Bunu yapmadınız. Kaybolacak her şeyden sizi sorumlu tutuyorum"* diyorum. "Zimmetleme yapılıyor." diyor.

Başımda sürekli biri bekliyor. Evdeki insanlara tartışma ve konuşma yasağı konmuş, konuşmuyorlar.

Saat 22.00... Başımdaki nöbetçiyi kaldırıyorlar ve kapıyı kilitleyip çıkıyorlar. Pencereler kaçmaya müsait ama kaçmak istemiyorum. Biraz da, ne olacağı merakı ağır basıyor.

Hiç kuşku yok ki, bugün önderlerini arkadan hançerleyenler, komplo tezgahlayanlar, riyakarca davrananlar, yarın aynı şeyleri, birbirlerine karşı da yapacaklardır. Sonuçlarını hep beraber göreceğiz. En ufak bir şekilde hareket sorumluluğu duymadıkları kesindir. Bu komplo, zaafları örgütleyerek kendi ihtiraslarını tatmin etmeye çalışmaktan başka bir şey değildir. '89'da da belirttiğim gibi Bedri kendi egosu için bir anda her şeyi yıkabilecek kişiliktedir. Bugünkü sonuç tastamam budur. Her şey belgelerle ortadadır.

Evdeki insanlar (evin kurumlaşmasını sağlayanlar) illegalite nedir, kurumlaşma nedir bilmeyen, hatta çoğunluğu devrimcilik ve devrimci ilişkinin ne olduğunu dahi bilmeyen, Avrupa'nın yoz, çarpık kültüründen büyük oranda etkilenmiş, oturmasından konuşmasına kadar her şeyin yeniden öğretilmesi gereken insanlardır. Bir önderliğin güvenliği, yaşamı ve neyin nasıl olması gerektiği konularında hiçbir bilgiye sahip değillerdir. Biz dönüştüreceğimize, eğiteceğimize güvenerek sıradan insanlarla da çalışırız. Bu insanların düzen alışkanlıklarından ve yaşamından kopup devrimcileşme sürecine girdikleri, şimdiye kadar öğrendiklerinin yanlış olduğunu anlamaya başladıkları bir süreçte, komplocular bu kez onlara yeni öğrendiklerinin yanlış olduğunu anlatıp, küçük burjuva alışkanlıklarını körükleyerek ve de her şeyi hareket çı-

karı adına kamufle ederek bu insanları kullanmışlardır. Oysa bu insanlar, değil hareketin gelişimini, devrimciliği doğru dürüst bilmemektedirler.

Hüseyin tam bir köylü intikamcılığı ve kinle yoğrulmuştur. Megalomanlık derecesinde kariyeristtir. İçine düştüğü durumu hiç hazmedemedi. Defalarca özeleştiri vermesine rağmen, Bedri'nin deyimiyle "kendisi ile hiç barışık olmadı". Hep haşaratlı bir beyne sahip oldu. Bu nitelikleri konusunda hepimiz aynı düşüncedeydik. Bunun en somutunu da 88'de yaşadık ve bu nedenle konumu ortak kararla indirildi. Keza 84'te de bizi yarı yolda bıraktı. 91'de tahliye olurken, zaaflı, kuralsız bir duygusal ilişkiye başvurdu. Yine 91'de cezaevinde hareketin talimatına rağmen, bir haini cezalandırmadı. Kısaca, kendisine verilen tüm şanslara rağmen, dönüşmeyen, rahatına düşkün, bencil, tatmin olmaz bir kişilik. Bu tatmininin önünde engel olduğum için de kinli ve intikamcı. İçindeki tüm pisliği hemen kustu.

Saat 23.00... Tutukluluğum devam ediyor. Darbecilerin hareketliliğini kapı arkasından izleyebiliyorum. Süleyman geliyor. Ona, bu saatten itibaren ölüm orucuna başladığımı, yaşamım pahasına da olsa bu davranışlarının devrimci olmadığını anlatacağımı, mafya kafasına sahip olduklarını, beni tutuklamakla, insanlara yalanlar anlatarak Devrimci Sol tarihini değiştiremeyeceklerini, benim insanlara anlatma hakkımı elimden alamayacaklarını bildiriyor ve bunun için *"derhal tutukluluğuma son verilmeli, el konulan örgüt arşivi, notlar, telefonlar, şifreler iade edilmeli, darbeciler hareket tarafından yargılanmalıdır"* diyorum.

14 EYLÜL 1992

Saat 01.00... Süleyman ve Baki geliyor. Süleyman üzerimdeki pasaportu, para, telefon kartı vb. şeyleri istiyor. Anlaşılan şimdiye kadar unutmuşlar. *"Neden, hala korkuyor musunuz"* diyorum. *"Vermeyeceğim, zorla alın. Silah dayayın, boğazımı sıkın, darbecilerin ahlakı ve ideolojisi yoktur"* deyince çıkıyorlar. Kapı dışarıdan yine kilitleniyor. Yoldaşlara bırakacağım mektubu karalamaya başlıyorum. Darbeciler teşrif edince vereceğim. Yoldaşlara vereceklerini sanmıyorum. Umarım tarihten gizlenmez, imha edilmez.

Saat 14.00... Arkadaşlara dağıtılmak üzere hazırladığım yazıyı Süleyman'a teslim ettim. Dağıtılması gerektiğini, gerçeklerin saklanamayacağını söylüyorum. "Hareketin selameti" vb. gibi sözler geveliyor. Dağıtmayacakları kesin. Darbeciler, darbeci mantığı ile hareket ediyor. Hala benden kendilerine yardım etmemi istiyorlar. Kendilerinin Saddam ve Esad'ın çocukları olduğunu, sosyalist olmadıklarını, darbecilerle işbirliği yapmayacağımı belirtiyorum.

Televizyon getirdiler. Anlaşılan cuntacılar demokrat görünmek istiyor.

Saat 14.20... Pencere kepenklerini zincir vurup kilitlediler. Müdahale etmiyorum.

Saat 18.00... Hüseyin giriyor. Kasetin ses almadığını söylüyor. Her şeyi nezaretimde zimmetlemeleri gerektiğini daha önce belirttiğimi, bunu yapmadıklarını, bunun için de kendilerine inanamayacağımı, kaseti kendilerinin silmiş olabileceğini belirtiyorum. Sözü edilen kaset, Bedri'yle son gün yapılan konuşmamın kaydıdır. Bu kasette Bedri'nin kırık dökük, sübjektif iddiaları dı-

şında hiçbir şey yoktu. Buna rağmen tartışma sonunda "ben yokum" diyordu. Ben ona çocukluk yapmamasını, gerçekten elle tutulur eleştirileri varsa yazıp vermesini, bunun kadrolara dağıtılacağını belirtmiştim. Buna rağmen ayrılmakta ısrarlı ise, görevlerini bırakıp, daha serinkanlı bir kafayla bir ay düşünmesi gerektiğini belirtiyordum... Darbeciler ne gelişmeleri tutanak altına alıyor, ne de kendi açmazlarını ortaya çıkaran belgeleri ortada bırakıyordu.

Darbeciler şu anda ülkede yapılan-edilen her şeyi kendi çapları ile orantılı değiştirmeye çalışacaklar. Bu süreçte, yediğimiz darbelerin açtığı gedikleri kapatıyor, operasyonların nerelere kadar uzandığını araştırıyor, yeniden atılıma geçmek istiyorduk. Şimdi cuntacılar oligarşinin operasyonlarından daha büyük zararlara yol açacak yeni bir operasyon yaptılar. Yapmamız gerekenleri engellediler. Hareketi kendi ihtirasları ile meşgul edecekler.

Nejdet'lerde neler çıktı, neler çözülmeyle verildi, operasyon nasıl oldu hala bilmiyorum. Bunun için bölge sorumluları ile ve bazı arkadaşlar ile diyalog sürdürülüyordu. Her şey, hepsi öyle kaldı. En önemlisi de, yeni örgütlenmelerimizin önü tıkandı. Tabii tüm bunlar darbecilerin derdi değil.

Bu olayda da bir kez daha görüldü ki, esas tehlikeli olan, görünen faşizm değildir. Tehlikeli olan, içimizde her gün beslenen, büyüyen, devrime inançsız, değerlerimize saygısız, bencil, küçük burjuva ideolojisinin taşıyıcıları olan, ihtirasları için her şeyi bir anda yıkabilen oportünistlerdir, darbecilerdir.

1984'te düşmana karşı Ölüm Orucu eylemindeydik. Düşman sesimizi dünyadan, halkımızdan gizlemek istiyor, her şeyi, tüm devrimci dinamikleri yok ettiğini, herkesi teslim aldığını göstermek istiyordu. Ama başaramamışlardı. Şimdi yine aynı durumdayız. Bir farkla, bu kez yalnızım. Sesimi, haklılığımı, yoldaş görünüp arkadan hançerleyenleri mutlaka yoldaşlarıma duyurmalıyım.

Darbeciler saçma sapan, sübjektif düşüncelerinin tüm kadrolarla tartışılmasını istediklerinde, demokrat kesiliyorlar. Ama hareketin önderliğinin kendileri hakkındaki düşüncelerini açıklayamaması için de, onu tutukluyorlar.

Bugün evdeki çocuğu işe de göndermemişler. Anlaşılan gardiyana ihtiyaçları var.

Şimdi kendi aralarında her şeyi deşifre ediyorlar. Arşivler, belgeler, özgeçmişler darbecilerin elinde. Yazık. Bu yetkiyi kim verdi onlara? Darbecilere kimse yetki vermez. Onların kerameti kendinden menkuldür.

Bu darbe hareketimize en az iki yıl kaybettirecektir. Merkezi yediğimiz darbelerden daha büyük bir darbedir bu. Çünkü iç ve dış moral etkileri olumsuz olacak, düşman büyük sevinç naraları atacak, hareketin birlik ve bütünlüğünün sarsılması söz konusu olacaktır.

Darbe şefi Bedri hiç gözükmüyor. Diğerleri arada bir gözüküyorlar. Cezaevi gardiyanlarının yaptıkları normal kontrolleri bile yapmıyorlar. Yaşıyor mu, öldü mü diye bir endişeleri yok.

Yıllar sonra, yeniden yayın hayatına sokmayı düşündüğümüz Devrimci Sol dergisinin ilk sayısı baskıya hazırdı. Bakalım darbeciler bunu ne yapacaklar?

Darbeciler büyük olasılıkla zaafları okşayıp, insanları bu yönde etkileme-

ye çalışacaklardır. Darbeciler hareketin sorunları üzerine tek kelime görüş üretmemişlerdi. Oysa onlarla hemen her konu tartışılmış, bilgi verilmiştir. Zaafları okşamadığım, prim vermediğim doğrudur. Tersine yıllardır küçük burjuva gururunu ezeceğimizi yazdık ve her fırsatta söyledik. Darbecilik olayı da bu zaafın ve buna karşı mücadelemin sonucu ortaya çıkmıştır.

15 EYLÜL 1992

Saat 09.00... Günlük gazeteleri getirdiler. Elektrikler kesildi. Kepenkler de kapalı olduğundan gazeteleri okuyamıyorum.

Darbe şefi akşam ve sabahları benim gibi telefona çıkıyor, darbe yaptığını açıklamadan insanları yönetiyor. Çok mutlu! Hareketli, hayatının en mutlu anı olsa gerek. Hep bunu düşledi. Hep kendini beğendi. Kendisinin erişilmez bir dahi olduğunu sandı.

Açıklamamı dağıtmadıklarına, hatta ileri kadrolara bile vermediklerine eminim. Bunu yaptıklarında darbecilik oyunlarının bozulacağından korkarlar. Ve kadrolarımıza benim hasta olduğum veya bir sûre olamayacağım şeklinde yalanlar söylediklerine eminim. Doğal ki insanlarımızın aklına darbe gibi çirkin şeyler gelemez. Bunlar hiçbir zaman bize özgü şeyler olmadı.

Benim bu şekilde tutuklandığımı faşist yetkililer duysa, herhalde hükümetin gündem maddesi yapacak kadar sevinirlerdi. Dışımızdaki sol bayram ederdi. Amerikan emperyalizminin başkanı Bush, CIA ajanlarının kanı yerde kalmadı diye demeç verirdi herhalde...

Evin kurumlaşmasında görevli Filiz kod adlı bayan, yeminli üyemizdir. Bu anlamda sorumluluğu oranında cezalandırılmalıdır. Neden darbecilere alet olduğunu anlayabilmiş değilim. Konuşma olanağı da yok, çünkü konuşmuyorlar. Stresli, problemli bir yapısı var. İnsanlarla sıcak ilişki kuramıyor. İtici bir yanı var. Dev-Yol geleneğinden gelen biri.

Ev sahipleri (kadın ve erkek) ile ilgili de herhangi bir ciddi problem yaşanmamıştır. Bu insanlar devrimciliği hiç yaşamamış, genelde devrimci kural ve ilkeleri bilmeyen insanlardır. İllegalite ve kurumlaşma ilişkisini hiç yaşamamışlardır. Erkekle çok sınırlı bir ilişki olmuştur. Çünkü sabah işe gidip, akşam gelmektedir. Ancak birkaç kere akşamları birlikte telefona çıkacak kadar bir ilişki olmuştur. Eve geldiği ilk günlerde satılığa çıkarılmış deşifre bir arabayı eve getirme denmesine karşın getirdiği için eleştirilmiştir.

Eşi Zeynep ise çocuk yaşta Almanya'ya gelmiş, ailesi tarafından bir Alman gibi yetiştirilmek ve büyütülmek için çaba sarfedilmiş, o da bu özenti ile ülke, halk kavramlarına ve duygularına yabancı kalmış, devrimciliği hiç bilmeyen, hatta Hıristiyanlık temelinde dini inançları olan, çelişki nedir bilmeyen, yaşadığı yoksul hayatı burjuva yaşam zannedecek kadar dünyaya yabancı biriydi. Ülkemizin tarihini, coğrafyasını bilmeyen, Türkçeyi çok az bilen bu insanı da değerlendirmek ve dönüştürmek zorundaydık. Birçok komikliğe, çarpıklığa, yabancı kültüre karşı sabırla emek vermeliydik. Yavaş yavaş da olsa dünyayı ve yaşamı öğrenmeye başladı... Doğal olarak önderliğin kurumlaştığı üste bu tür insanların ne işi var denilecektir. Ne yazık ki Avrupa örgütlülüğü başka insan vermemiştir.

Leman: Bu arkadaşı Şaban dernekten alarak verdi. Kendisi ile barışık olmayan, aşağılık duyguları olan, düşünmeden, dinlemeden konuşan, kendini dayatan, Avrupa solcularının bireyci, çarpık, bohem kültüründen etkilenmiş, tam olarak neyi istediğini bilmeyen, Avrupa'da doğup büyümüş, genç kuşak insanlarımızdandır. Gerektiğinde bir abi gibi, bir kardeş gibi Avrupa'nın bize ne verip vermediği, nasıl bir kültür oluşturduğu, ülkemizin durumu, halk sevgisi, gerçek devrimci yaşamın nasıl olduğu uzun uzun anlatılmış, eğitilmeye çalışılmıştır. Dünyaya yeni bir gözle bakmaya başladığı görülmüştür. Ama dalgınlığını, unutkanlığını, kaba yanlarını bir türlü atamadı. Ve bunlar sürekli sorun yarattı, eleştirildi. Eleştiriler zaman zaman sert şekillere büründü. Bu kez de lümpen-küçük burjuva gurur yanı ön plana çıktı. Bu tavırlar üzerine bir ay evde oturma ve hiçbir iş yapmama cezası verildi. Bir ayın bitiminde tekrar konuşuldu. Tavırlarının nedenleri, niçinleri yeniden anlatıldı. Ama o kendini sorgulamaktan kaçıyor, sadece hatalarım oldu deyip, sorunun temeline inemiyordu. Yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Ev içerisinde iş verilmesi söylenerek sorun sürece bırakıldı. Devrimciliği, devrimci disiplini özümsemediğinden onun zorluklarına da hazır değildi. Bu anlamda fazla zorlanamazdı.

Hüseyin: Kişiliği hepimizce bilinir. En küçük bir olayda konuşmasa dahi yüz hatlarından her şeyi anlamak mümkündür. Açıklamada da belirttiğim gibi ahbapçı, feodal bir yapısı var. Hep kendisine ayrıcalık ister. Hatalarının görmezden gelinmesini ister, özgür ve rahat bir yaşamı dayatır. En ufak bir işten hemen sıkılır. Eleştiri kabul etmez. Hemen tepkisel tavır içerisine girer. Küçük burjuva gurur ön plana çıkar. Kendisine ilişkin eleştiriler çok eskidir. Hep sübjektif düşünen bir kafa yapısına sahip olmuş, yapılan her eleştiriyi, her uyarıyı kişilik meselesi haline getirmiş, kendisine karşı olmak anlamında yorumlayıp, sübjektif yargılara saplanmıştır.

Üsse getirilişi MK kararı ile gerçekleşmiştir. Buna rağmen üsse gelmeden önce, geçici olarak gönderildiği Ortadoğu'da kendisini görüp, kesin karar vermek istiyordum. Ama çeşitli gelişmeler nedeniyle Ortadoğu'ya gidemedim ve göremedim. Mevcut durumla yetinerek üsse getirttim. Geldiğinde büyük bir açıklıkla kendisine bakışımız, beklentilerimiz, geçmişi, bugünü anlatıldı, eleştirildi, konuşuldu. Tüm olumsuzluklara rağmen geleceğe bakacağımız belirtilerek, çıkışında yaptığı hatalar, maddi nedenleri, içerdeyken talimatlara karşı gösterdiği zaaflı tavırları, hatta içerde birlikte bulundukları '...'nin kendisine ilişkin "korkak, bencil" eleştirileri vb. her şey anlatıldı. Tüm bunlara rağmen iş yapmak istediğimizi, kendisini yenilemesi gerektiğini, güvenmek istediğimizi belirttim. O da "senin yanında olmak bir okul gibi" dedi ve konuşmayı bağladık. Ve evdeki insanların eğitiminden kendisinin sorumlu olacağını belirterek, bu insanların devrimciliği tam anlamıyla bilmediklerini, hatta bir kısmının hiç bilmediğini, sabırla çaba sarfetmek, emek vermek gerektiğini söyledim. Ve göreve başladı. Kısa bir süre sonra Leman ile çatıştı. Kız arkadaşa "ağzına s..." dediğini, onun da buna omuz vurarak çıktığını, Leman'ın kendisine hakaret ettiğini belirtti. Uğraşması gerektiği, bu tür şeyler olabileceği, çünkü farklı kültürden insanlar olduklarını, ama kendisinin de eleştiri ve ilişkilerine dikkat etmesi, eleştirileri espri ile değil, ciddi bir ortamda söyleme-

si gerektiği anlatıldı. Bir süre önce Filiz, Hüseyin'in eleştirileri espri ile yaptığını, bunun için de eleştirilerin etkili olmadığını belirtmişti. Filiz'le Leman ise baştan beri hiç uyum sağlayamadılar. Leman Filiz'i dinlememe, otoritesini kabul etmeme tavrı içine girdi. Bu temelde sorunları süregeldi. Filiz'in anlatımıyla Leman'ın, bir şeyin sürekli "söylenmesini, yap, et denmesini sevmiyorum" dediği, bu nedenle de söylenen birçok şeye cevap vermediği belirtiliyordu. Keza ilk anlarda düşünceli, dalgın hallerini Filiz eleştirdiğinde "demokrat bir sevgilisi olduğunu, onu düşündüğünü" belirtmişti. Araştırdık, böyle bir şeyin olmadığı ortaya çıktı.

Hüseyin ve Süleyman'ın düşüncesiyle de, Filiz itici, emrediciydi. Dönüşümü nitel anlamda sağlanmamış, devrimciliği gerçek anlamda bilmeyen, eğitilmeye muhtaç bu insanlarla iş yapmak zorundaydık. Evin güvenliği, yapılması gerekenler, hemen her şey onlara aitti. Hüseyin bu fonksiyonunu yerine getirmedi. En küçük iş dahi yapılamaz hale geldi. Zorunlu olarak yine ben uğraşmak durumunda kaldım. Çünkü yapılması gereken işler varken, hep beraber oturmayı marifet sanıyorlardı. En ufak bir iş aylarca gerçekleşmiyordu. Bunlar örnekleriyle çokça ayrıntılandırılabilir ama gereksiz.

Belirttiğim gibi Hüseyin rahatına düşkündü ve gerekenleri yapmıyordu. Son aylarda ise tek tek insanlarla ahbaplık kurmaya başladı. Masasının önüne bir de sandalye attırarak bu insanlarla sık sık sohbet eder oldu. Tüm bunları onun ahbapçı-feodal özelliklerine bağladım ve önemsemedim. Yine son zamanlarda evdeki insanların ortaya çıkan günlük bazı davranışlarından söz ettiğimde sessiz kalması dikkatimi çekti. Ama bunu, kendisine olan eleştirilere bağlayarak önemsemedim. Hüseyin'e ilişkin en sert eleştiri 17 Nisan sonrası olmuştur. Tam iki ay önce kendisine bir yazı taslağı vererek, bununla uğraşmasını, üslubunu değiştirmesini, belirtilen çerçevede ekleme ve çıkarmalar yapmasını istedim. Geçen zamana karşın hiçbir şey yapmadan oturuyor, yatıyordu. Herkesin, her sabah 07.00'de kalkması, yaşamın bu saatte başlaması karar altına alındığı halde o buna uymuyordu. Ben ise sabah 05.30-06.00'da kalkıyordum, dışarıdan döndüğümde kapı ziliyle bile uyanmıyorlardı...

17 Nisan gerginliği yaşanmaktadır. İşte bugünlerde bulunduğumuz ev, yine Hüseyin'in marifetiyle şaibeli hale gelmişti, bu tedirginlikle geçici olarak bir oda ve mutfaktan ibaret bir mülteci evine sığınmıştık ve orada çalışmak zorundaydık. 4-5 Mayıs günleri Hüseyin'in bu tavırları tekrar gündeme getirilerek eleştirildi. Yine küçük burjuva gururu kabarmıştı. Gerekenler sert bir şekilde kendisine söylendi. Yine megalomanlığı tutmuştu ve abuk sabuk şeylerden söz ediyordu. Bu sürede Bedri de bizle birlikteydi. O da çağrılarak eleştirilere ortak edildi. Bizzat kendisi benimle aynı paralelde Hüseyin'i eleştirdi. Eski zaaflarını hatırlattı. Hüseyin kendisi hakkında yanıldığımızı belirtiyordu. Bunun üzerine defalarca yapılan eleştiri ve özeleştiriler tekrar gündeme getirildi. Söylediklerinin ne anlama geldiği hatırlatıldı. Bedri de bunlara katıldı. Ve yazılı özeleştiri istendi. Yine birlikte iş yapmak için çaba harcayacaktık. İnsan malzememiz buydu. Ama Hüseyin bu zaaflarıyla verimli olamazdı. Yeniden yazılı özeleştiri yaparak "kendini yenileyeceğini 've yardım

edilmesi' gerektiğini" belirtti. (5 Mayıs tarihli özeleştirisi arşivdedir.)

Hüseyin, kendi ifadesi ile de kolektif çalışmayı sevmez. Kimseyle birlikte çalışamaz. Kendisine bir iş verilip, bitirip geri almak çok zordur. "Ben yaptım" dedirtmek için kolektiflikten, paylaşımdan kaçınır. Günün 8-10 saatini TV başında geçirmekten hoşlanır... Uyarılar, özeleştiriler sonuçsuz kaldı ve yaklaşık 4 ay sonra Hüseyin'i darbeci olarak gördük. Oysa aynı Hüseyin 5 Mayıs'ta "kendimi yenileyeceğim, sen benim her şeyimsin" diyerek, karşımda iki gözü iki çeşme ağlayan biriydi. İşte bu kendine güvensiz, zaaflı kişiliği Bedri darbe için kullanmıştır ve darbe ile güç olduğunu sanan bu kişilik de intikamcı, kinci bütün özelliklerini kusmuştur.

Hüseyin'le hareketin genel sorunları dahil birçok konuda anlatımlar ve sohbetler olmuştur. Bu süreç içerisinde tek bir eleştirisi olmamıştır.

Hüseyin kamptayken hedefe tüfek bombası atışı eğitiminde, hedefi tuttura mayınca kızgınlıkla tüfekle ateş etmiş ve eğitmen arkadaşı tehlikeye sokmuştur. Bu olayı bize aktaran Bedri'nin kendisidir.

Hüseyin ilk geldiği günlerde kendisine bir çalışma masası ve koltuk alacağımızı belirtmiştim. Çalışma masasını aldım. Koltuk için ise bu ara çok dolaştığımızı, uygun bir şey bulamadığımızı, biraz beklemesi gerektiğini belirttim. Aradan bir hafta geçince, "Belim ağrıyor, koltuğu artık alalım" vs. demeye başladı. Sorun koltuğun, döner koltuk olmasıydı. Sanki hayatı boyunca döner koltukta oturmuştu, onsuz olamıyordu. Kısaca böyle biriydi...

Kapıyı sadece Filiz açıp kapatıyor. Anlaşılan gardiyanım o. Darbeci şefler kumpas yapmakla meşguller.

Darbecilerin ne tür eleştiriler getirdiklerini veya getireceklerini henüz bilmiyorum. Ama bir şeyler uyduracakları da kesindir.

Şunları yüksek sesle söyleyebilirim.

–Devrim yolumuz doğrudur.

–'90 Mart kararlarından bugüne yaşanılan süreç genel olarak başarılı bir grafik çizmiştir.

–'90 Mart kararları diye bilinen "Komiteler, Hücreler, İşleyiş ve Bazı Kurallar" yazısı, "Yolun Neresindeyiz?" değerlendirmesi ve "Faaliyet Raporu"nda ortaya konulan ideolojik-politik çizgimiz doğrudur. Ve mücadelede, hayat içinde yankısını bulmuştur. Bugünü kavrayabilmek için ve nereden nereye geldiğimizi daha net görebilmek için bu metinler yeniden okunmalıdır.

–Bugün eylem çizgisinde bir tıkanma var. Bu kitleselliğe ve örgütlenmeye de yansıyor. Eylemleri, tek tek eylemlerden çıkarıp, sürekli hale getiremedik. Savaş kültürünü kadrolarda içselleştirip, eylem çizgisini çatışma biçimine dönüştüremedik. SDB'lerde sağlamcılık mantığını aşamadık. Bunun kökleri geçmiştedir. Örgütümüz bir bütün olarak savaş kültürüne yeterince motive olmamıştır. Bunu sağlayabilmek için farklı araçlara ve ilişki biçimlerine ihtiyaç vardır.

–Kırda ve şehirde silahlı eylemleri yükseltmek, milisleri geliştirmek ve bununla orantılı olarak kitle örgütlenmelerini nitelikli hale getirmek temel hedefimiz olmalıdır.

–Savaş örgütü, savaş bilinci yeterince gelişmediğinden, emir-komuta ve

merkeziyetçilik anlayışında zaaflar vardır, mutlaka aşılmalıdır.

–Kır gerillasında sorunlar vardır. Bunlar her yeni şeyin doğal sancıları olduğu gibi, küçük burjuva zaafların dayatması biçiminde yansımaktadır. Şöyle veya böyle, bunlar mutlaka aşılacaktır.

–Parti olma aşamasına gelmiş durumdayız. Birçok eksikliğimiz olsa da bu görevi yerine getireceğiz. Ne zaman ve nasıl bir parti olacağımız "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe şematik biçimde ortaya konmuştur. Bugün hemen hemen o aşamadayız. Bu karar Sinan ve Sabo döneminde alınmış ve parti toplantısının nerede ve nasıl yapılacağının hazırlıklarına başlanılmıştır. Devrimci Sol dergisinin çıkışı da bu hazırlıklardan biridir. Yine bu paralelde parti arifesinde olduğumuz açıklaması ilk defa benim ağzımdan derginin benimle yaptığı bir röportajda yer alacaktı. Darbecilerin bu yazıları ne yapacaklarını, nasıl değerlendireceklerini bilmiyorum.

Parti öncesi hazırlık, birçok konuda yoğun bir çalışmayı kapsamak zorundadır. Partiyi içten kemirecek, işletmeyecek zaaf ve eksikliklerden arınmak, partili olma disiplinini geliştirmek, parti bilincini yerleştirmek vb. vb. birçok konuda içe yönelik çalışmalar sürdürmek zorundayız. Darbeciler tüm bu çalışmaları engellemişlerdir.

Ortadoğu'ya hep gitmek istedim. Durum iyi değil vs. denilerek çeşitli gerekçelerle engellendi. Hatta oraya yerleşmek, karargahı orada kurmak istedim. Tartıştık ama bir sonuca varamadık. Buna rağmen denetim amacı ile Ortadoğu'ya gitmek istedim, hatta acele ettim. Pasaportumun vizesinin bitmek üzere olduğunu, mutlaka gelmem gerektiğini belirttim. Olmaz denildi. Meğer Bedri darbe peşindeymiş, bunun hazırlığını yapıyormuş. Sanırım bu darbe hazırlığını engelleyeceğim düşünülerek Ortadoğu'ya gitmem istenmedi. Çünkü kadrolarla daha yakın paylaşımım olacaktı. Orada neler olup bittiğini umarım öğreniriz.

Darbeciler tam şekilsiz insanlar. Ne gerçek anlamda bir düşmanlığı, ne de yoldaşlığı, dostluğu biliyorlar. Gözlerime bakmaktan ürküyorlar. Şimdi daha iyi anlıyorum. Bedri üç günlük konuşma sürecinde bir kez olsun gözüme bakarak konuşmadı. Hep kafası önüne eğik, ne anlama geldiği belirsiz sözler söyledi. "Ne dediğini aç, anlamıyorum" sözlerime doğru dürüst cevaplar vermedi.

Şimdi anlıyorum. Dışarı çıktığımda, evi telefonla aradığımda, evdekiler telefon sesini bir türlü duymuyor ve cevap vermiyorlardı. Demek ki o saatlerde darbe toplantıları yapılıyordu.

Tüm içtenliğimle belirtiyor ve inanılmasını istiyorum, insanlara ne anlatıyorlar bilmiyorum ama "tartışmak istedik, tartışmadı, tartışamıyoruz, hareketin durumu kötüye gidiyor vb. vb." şeyler anlattıklarına eminim. Değil eleştiri, bir önerileri dahi olmuşsa, yer, zaman göstererek, belgeleri ile ortaya koymalıdırlar. Onaylamadıkları hiçbir politikamız ve yöntemimiz de olmamıştır.

Bedri ile üçüncü günkü konuşmayı kendi gözleri önünde teyp kasetine kaydettim. Orada hiçbir şey söylemediği ve benim olumlu yaklaşımım çok açıktı. Ne yazık ki "kayıt yapılmadı" diyerek bu kanıtı da yok etmişlerdir.

Şimdi '89'da yaptığı gibi kişisel düzeyde çamur atma ve her türlü çirkefli-

ği yapacağını biliyorum. Bir ideoloji veya politika ortaya koyma değil, sübjektivizm gündemde olacaktır. Zaten bir düşünce, strateji ve taktik ortaya koyma kapasiteleri yoktur. Bu yoksunluk onları bu yola götürmüştür.

Tartışma yöntemleri ve iddiaları dernek polemikçiliği, katostrofik yorumlar ve demagojiden öteye geçmeyecektir.

Bedri '89'da da avukatların azledilmesi olayında bencil, fırsatçı, hizip potansiyeli taşıyan özelliklerini ortaya koymuş ve cezalandırılmıştır. Daha sonra bu konuda "ben duygusu ile hareket ettiğini" kabul ederek, özeleştiriler yapmıştır. (Yazılı özeleştirisi arşivdedir.) Bu özeleştirisinin pratikte sınanması için kendisine yeni bir şans tanınmıştır. Ama o fırsatçı özelliğini hep korudu. '89'daki olayın sıcaklığı henüz kaybolmadan cezaevinde S...'nin, kuralsız duygusal ilişkisi ortaya çıktı. Cezaevi Danışma Meclisi'ni toplayarak sorunu arkadaşlara açtık. Bedri fırsatı yakalamışçasına "Bu durum niye görülmedi, belliydi" diyordu. Yani ben niye görmemiştim? Herkes suspus olmuştu, şaşırmıştı. Birileri görevleri suiistimal edecek, bu tür ilişkiler kuracak diye hep kuşkulu mu bakmalıydık? Bu nasıl bir kadro anlayışıydı, nasıl bir bakış açısıydı? Ama onun sorunu o değildi. Sorun kendisinin görmesi, benim göremememdi.

Hareketimiz güçsüzken, küçük burjuvazinin ihtirasları, büyük tehlikeler yaratmaz. Hareket güçlü ve işleyen mekanizmalara sahip olduğunda, ihtiras düşkünleri bu mekanizmayı ele geçirmek için fırsat kollayacaklardır. Zor günlerde, güçsüz olduğumuz süreçlerde bu tür unsurlar siner ve beklerler. Ve bugünlerde bu tür "kahramanlar" çıkmaz. Ama hareketin kendi ayakları üzerinde durduğu, sürekli geliştiği koşullarda nasıl olsa işler yürüyor, çark dönüyor diyerek dümene kendilerinin geçmelerinde artık bir sakınca görmez, bunun için yanıp tutuşurlar. Bu gerçeği çoğu kez görmemize karşın, buna uygun önlemleri almadık. Küçük burjuva gururu ve ihtirasını ezeceğiz dememize karşın önlem almamak, küçük burjuvazinin ihtirası için neler yapabileceğini tam anlamıyla görememektir. Bu siyasi saflıktır. Tarih ve kadrolarımız bunu sorgulamalıdır...

Süleyman'ın bildiği yerlerde, hareketin 500 bin Markı ve masamdaki çekmecede de 30 bin Mark civarında örgüte ait para vardır. Kısa süre önce Süleyman'a o paradan artık harcama yapmaması gerektiği söylenmiş, hareketin 500 bin Mark stok parasının hep kalması gerektiği belirtilmiştir. Umarım o paraya dokunulmamıştır. Ayrıca silah alımı için Ağustos 1992'de 60 bin Mark Ortadoğu'ya gönderilmiştir...

Darbecilerin ağzında bir platform sözcüğüdür dolaşıyor. Gerçekten toplayıp toplamayacaklarını merak ediyorum.

Hüseyin için sübjektif bir kafa yapısına sahip olduğunu, insanlara güvenmediğini belirtmiştim. Bir gün Filiz için "Sen gittiğinde odana giriyor, notlarını karıştırıyor galiba" dedi. Yok, yapmaz, temizlik için giriyordur dedim. Aynı kurgusal kafa her olayda kendini gösteriyordu. Bir gün evin önünde, bir polis jipi dönüş yaparak yoluna devam eder. Evin tam karşısında sokak olduğundan dönüşe müsaittir. Ve doğal olarak dönüş yaparken evle de yüz yüze gelinir. Tam bu sırada Zafer'den telefon geldi. Çok acil olduğunu, mutlaka Süleyman'ı bulması gerektiğini belirtiyordu. Kurgusal ve hastalıklı kafa yapı-

sına sahip Hüseyin "polis jipinin dönüşü ile bu telefon arasında bağlantı olamaz mı" diyor. Şaşırıyorum, nasıl yani diyorum. "Zafer bir haber almasın" diye yanıtlıyor; yani polis evi basacak, Zafer de bunu haber alacak ve bize de söylemeyecek! Olacak iş değildi. Tam bir paranoya. Onun kafası olayları böyle yorumluyordu. İşte biz, bu tür insanları eğitmeye çalışırken iş de yapmak istiyorduk. Daha kendilerini tanımayanlar, bu kadar iradesiz ve zavallı olanlar önderliği yargılamaya kalkıyorlardı.

Bedri hep popülist ve kariyerist olmuştur. 1983'te Sultanahmet Cezaevi'ndeydik. İlk defa fotoğraf çektiriyoruz. Para ve film sınırlı olduğundan herkesin kaç poz çektireceği belirlenmişti. Fotoğraflar geldiğinde görüldü ki Bedri fazladan özel pozlar çektirmişti. Yanlış yaptın deyince fotoğrafı tutup yırttı. Küçük burjuva gururu bunu yaptırıyordu ona. Hoşgörsen, bir şey demesen sorun olmayacaktı. Bireyciliğin ortaya çıkmasını hiç istemezler.

'87'de Metris'te kadro konumlandırması yapıyorduk. Bu işlemle esas olarak Bedri ve Sinan uğraşıyordu. Önce kişinin gelişimi, çelişki ve zaafları, başarı ve başarısızlıkları ele alınıyor ve hangi düzeyde konumlanacağı belirleniyordu. Bu konumlandırma prosedürüne Malik'in de katılmasını istedim. Bir güvensizlik feryadıdır koptu. "Sen bize güvenmiyorsun" diyorlardı. Oysa istek çok masumane ve haklıydı. Malik'in de bu tür şeyleri öğrenmesini istiyordum.

Bedri düşmana karşı çoğu kez önderliğin yanında olmamıştır. O hemen hemen her toplulukta (düşman da dahil) kendisinin farklı olduğunu göstermek istemiştir. Bu durumda yapılması gerekenler genelde gerektiği gibi olmayınca ve bir de avukatlar olayı ortaya çıkınca, kendileri düşmanın önderliğe saldırıları karşısında gerekli duyarlılığı göstermedikleri ve kadrolarda yeterli bilinç oluşturamadıkları için doğrudan kendimin devreye gireceğimi belirttim. Bunun için de kadrolarla toplantı yapıp, doğrunun ne olması gerektiğini açıkladım.

Bedri toplantı dağılırken "Dayı öyle diyorsa öyledir, canı sağolsun." deyip çıktı. Kaçak güreşiyordu. İnsanların kafasına soru takıp kaçıyordu. Tabii ki insanlar, o farklı düşünüyor mesajını alıyordu. Bunun belgeleri arşivde vardır...

Bu darbe, hareketi kurtarma görünümü altında yok etme ve parçalama operasyonudur. Olumsuzluktan en az zararla kurtulmamız, soğukkanlılığımıza ve darbe anlayışı sahiplerinin gerçek yüzlerini ortaya serip yok etmemize bağlıdır. Bunun için her şeyden önce darbeciler tutuklanıp, mutlaka yargılanmalıdır.

Darbeciler, faşizmin yöntemlerinden daha katı ve çirkin yöntemlere başvuruyorlar. Hiçbir hakkım yok. Öyle ki, hiçbir insanla temas dahi kuramıyorum. Küçük burjuva diktatörleri kendi güçsüzlüklerini güce dönüştürmek için hiç kimseye bir hak tanımayarak, sadece kendileri konuşarak güç kazanmak isterler...

Süleyman; disiplin, örgüt merkeziyetçiliği nedir bilmez. 12 Eylül öncesinin dernekçi kafa yapısındadır. Bir süre önce FHKC lideri George Habbaş tedavi için Fransa'ya gitmiş, Fransa hükümeti tarafından sorgulanmak istenmiş ve sınırdışı edilmişti. Bedri, Ortadoğu'dan, bu olayı protesto için bir şeyler yapılamaz mı diyordu. Süleyman'a, bu olayı Fransa'da protesto etmeleri

için talimat verdim. "Şu gün olacak" dedi... Aradan günler geçti olmadı. Ne oldu, diye sorduğumda, "Ha o mu, onu iptal ettik" dedi. "Neden, nasıl iptal edersin, hangi yetkiyle?" sorularıma "Durumumuz uygun değildi" diyordu. Düşünün bilgi bile vermiyor ve talimatı kendi başına çok rahatlıkla çiğniyor.

Tam sekiz aydır, alınan bir kriptoyu deneyip getirecek, işe yararsa kullanacağız. Uygunsa ülkeye göndereceğiz. En az on kere ağır bir şekilde konuşulmasına rağmen yine gelmedi.

Haftalık rapor vereceksin denmiştir. Vermemiştir. Verdiği rapor sayısı üçü, beşi geçmez. Denetlenmekten hoşlanmaz.

Devrimci Sol dergisi, "yer yok" gerekçesi ile tam 8 ay geciktirilmiştir. Sonunda daha alt düzey bir kadromuzla görüşme sonucu bir hafta içinde yer bulunmuş ve dergi yeri kurumlaşmıştır.

Kendisinin eleştirilmesini istemez, hemen küçük burjuva duyguları kabarır. İnsanları olumluluk ve olumsuzluklarıyla tahlil edip, ona göre istihdam etme ve güvenme yerine, hep çaktırıcı, psikolojik tahliller yapıp, insanlara güvenmez.

Yurtdışı örgütlenmesinin eleştirisi ise uzun bir konudur. Kısaca, '90 Mart öncesinin ülke koşullarını yaşıyorduk denilebilir.

Bedri gibiler birçok kez mücadelenin önünde engel olmuşlardır. Cezaevinde statükolara, küçük burjuva davranışlara karşı mücadelemizde hep yasakları delmiş, zaaflı durumu yaşatmaya çalışmış, bu tür insanlara cesaret vermişlerdir. Şimdi de, zaaflıları, cezalıları, küçük burjuva gururu kırılan küskünleri bir araya getirip, güç kazanmaya çalışacaklardır. Sonra birbirlerini yemeye başlayacaklardır.

Darbenin ilk günü Bedri, "Demek beni ezeceksin ha" diyerek sırıtıyor. Yani "öyle değil, böyle ezerler" demek istiyor. Ezme hikayesi şuydu. Ona, '89'da yine platform, platform diye tutturduğunda, platformu düzenledim, kötü duruma düştün, o gün seni ideolojik olarak ezebilir ve artık birlikte değiliz diyebilirdim. Demedim. Çünkü ne yaptığınızın farkında değildiniz. Duygularınızın esiri olmuştunuz. Ama bugün aynı tavrı göstermem" demiştim. Ama şimdi Bedri, kinci ve intikamcı kafa yapısıyla "Sen beni ezemedin, ben seni ezdim" demek istiyordu.

Bedri '89 olayında özeleştiri yapması ile yeniden görev aldı. Ve Ortadoğu'ya gönderildi. Kendisinde köklü olan ben duygusunun giderilmesi için bir süreç yaşaması gerekiyordu. Güven ve açıklıkla yaklaşıldı. 12 Temmuz'dan sonra yaklaşık bir ay boyunca birlikte olduğumuz süreçte hareketin birçok sorunu ve gelişimi kendisiyle paylaşıldı, kendisine anlatıldı, onaylamadığı, katılmadığı hiçbir şey yoktu. Tekrar Ortadoğu'ya gönderildi. 17 Nisan sonrası da yaklaşık iki ay birlikte kaldık. Yine sorunlar paylaşıldı. Hatta bir kısım yazışmaları okutarak, tartışarak sürece adapte etmeye, yeni görevlere hazırlamaya başladım. Ülkeye gitmek istediğini belirtiyordu. Bana göre '89 olayından sonra geçen sürede önemli bir olumsuzluk yaşanmamıştı ve daha üst görevler alabilirdi. Şimdilik ülkeye gitmesinin uygun olmayacağını şu gerekçelerle benimsemedim:

1-Örgütlenmede birçok gedikler açılmış olup, operasyonun nerelere kadar uzandığını henüz tam olarak bilememekteyiz. Bu yanıyla tehlikelidir. Be-

lirli bir süre başka arkadaşlarla zorunlu işlere müdahale edip, örgütlenmeyi yeniden sağlarız.

2-Oligarşi kendisi hakkında "o gelecek" diye sürekli yayın yapmaktadır. Bu da tehlikeli bir durum olup, yakalanması durumunda prestij kaybına neden olacaktır.

3-Hızla kararlar vermemiz gereken bir süreç yaşıyoruz. Bu anlamda kendisinin ülke pratiği olmadığından, yanlış kararlar verebileceği söylendi. Ve şimdilik kaydıyla tekrar Ortadoğu'ya gönderildi.

Yaklaşık 15 gün sonra, Ortadoğu'dan telefonla "canım sıkılıyor, bir ara konuşalım" dedi. Olur, dedim. 17 Nisan'dan sonra yeni bir MK oluşturamamıştık. Bir kısım arkadaşlarla kısa da olsa bir süreç yaşayarak yeniden MK oluşturmak istiyordum. Ve çok yalnız kalmıştım. Bunun için de Bedri'nin yanımda olmasına karar vermiş, bunu da ülkedeki bir arkadaşla paylaşmıştım. Bu karar doğrultusunda, gelmesini istedim. Onun için ayrı bir kurumlaşma ve bir kısım ilişkileri sağlayıp, konuşup, bunları ona devretmeyi düşünüyordum. Geldiğinin üçüncü günüydü. Henüz kendisiyle bir konuşma yapmamıştım. O "Konuşalım" dedi. Konuşmasında ortaya çıkarmak istediği tablo açık olmasa da benmerkezcilik temelinde sübjektif yaklaşımlardı. Bu tür yaklaşımlarla bir yere varamayacağını, bir önderliğin ikide bir kendi sübjektivizmini tartıştırmayacağını, varsa, başka konularda görüş ve önerilerini belirtmesini, bunları en geniş platformlarda dahi tartışabileceğimizi; yine önümüzde parti toplantısı olduğunu, burada da her şeyin tartışılabileceğini belirttim. Bu tartışma kopuk kopuk üç gün sürdü. Kendi adına mı, başkaları adına mı konuştuğu belli değildi. Kim adına konuştuğu sorusunun cevabı netleşmedi. Ve üçüncü gün, birdenbire "ben yokum" dedi. Çocukluk yapmamasını isteyerek, varsa görüşlerini yazmasını, istediği kişilere dağıtacağımı belirttim. Buna rağmen yine yokum diyorsa, görevlerini bırakıp, bir ay süre ile düşünmesini istedim. Sabah darbe oldu. Bedri, Hüseyin ve Süleyman'dan oluşan darbeci çete açığa çıkmıştı. Her şey aydınlanmıştı. Ben ne yaparsam yapayım, hizip oluşturulmuş, darbe planlanmıştı. Konuşmalar da bu darbe planının göstermelik bir yönüydü.

15 EYLÜL 1992

Saat 21.20... Korkunç derecede başım dönüyor. Yatağa uzanınca daha çok dönüyor. Ateşim yüksek, ter basıyor.

16 EYLÜL 1992

Saat 09.30... Gazeteleri getirdiler. Başım hala dönüyor. Sigaramın tadı yok. Ağzım zehir gibi, içemiyorum. '84'te 30. günden sonra içememiştim. Şimdi daha erken olacağa benziyor.

Darbeciler, darbe olayı ile kolay kolay bitmeyecek örgüt içi bir savaş başlatmış oldular. Doğal olarak oligarşiye karşı savaş da gerileyecektir. Platform dedikleri şeyi düzenleyeceklerine de inanmıyorum. Yapsalar bile, platformun kararlarına uyacaklarına inanmıyorum. Darbeciler, her türlü adalet anlayışından uzaklar. Şu anda gözlerini sadece ihtiras, kin ve intikam bürü-

müş. Eğer kadrolarımız bu darbeci anlayışı yargılamaz, gereken en ağır cezayı vermezse, bu insanlar ihanete devam edecek ve örgüt içinde hizipçilik, darbecilik bitmeyecektir.

Biz, Türkiye devrimci hareketine bir ahlak, devrimci bir kültür getirdik. Bunlar onu yıkmak istiyorlar.

Saat 20.45... Kalbim, göğsüm sıkışıyor. Sigara içemiyorum. Yine tüberküloz mu oldum, bilemiyorum.

17 EYLÜL 1992

Saat 09.30... Uyandım. Sanki bünyem iyice dirençsizleşmiş... Hiçbir haber yok. Acı bir duygu. Hazmetmek çok zor. 12 yıl sonra bir kez de yoldaş diye yıllarca birlikte olduğum, iyi ve kötü günler yaşadığım insanlar tarafından tutuklanmak... İhaneti öğrendiğimizi sanıyorduk... Ateşi ve ihaneti gördük diyorduk hep. Meğer gördüklerimiz çok küçük ihanetlermiş. Asıl ihanetler bu yaşadıklarımızmış ve yeni öğreniyoruz. Bu ihaneti de atlatacağımıza, yeniden düzlüğe çıkacağımıza inanıyorum. Politikada duygusallığa yer yoktur. Ama duygusal olmaktan da kendimi alamıyorum. İnsanlar nasıl bu kadar alçalabilir? Nasıl bu kadar ihanet ile yoğrulmuş olabilir? Ve hareketimiz içinde böylesi ihanet odakları nasıl beslenmiş? Bu sorular beynimi kemiriyor.

Kariyeristler ileri bir göreve atanırken, sevinir, bizi kim atadı demezler. Oradan alınınca ise akıllarına "organ" ve "demokrasi" gelir.

Saat 19.30... Israrla istemem üzerine Bedri tutuklama gerekçelerini yazılı olarak getirdi. Hemen her satırı sübjektif, sonradan uydurulmuş, gerçekle ilgisi olmayan şeyler... Bedri'ye, bu gerekçelerin hiçbirinin doğru olmadığını, kaldı ki doğru bile olsa, bu iddialarla bir önderin tutuklanamayacağını, ihanet durumunda dahi ileri kadroların onayı olmadan örgütü bir saat bile yönetemeyeceklerini, ancak beni gözaltına alıp, hemen kadrolara haber vermelerini ve kadroların duruma el koyması gerektiğini belirtiyorum. O ise, "hareketin selameti" demagojileri ile zamana ihtiyaçları olduğunu, kadrolara DK'sız da bir şeyler yapılabileceğini göstermek istediklerini, kısaca kendilerinin de yönetebileceklerini kadrolara kanıtlamak istediklerini anlatıyor. Altı sayfalık tutuklama belgesinde "Kendimizi örgüt merkezi olarak görmüyoruz" demelerine karşın, hemen her şeye müdahale etmeye başlamış ve örgüt merkezi gibi davranmışlardır. Bu sürecin nerede biteceği ise adeta belirsiz olup, 12 Eylül cuntasının demokrasiye geçiş programını andıran bir program önlerine koymuşlardır. Şöyle ki;

"–...Ülkedeki yoldaşların inisiyatiflerini genişletmek ve boşlukları doldurmak.

–Merkezi ilişkiyi sürdürmede kullanılan bürokratik, benmerkezci araç ve yöntemleri değiştirmek.

–Şu an alt seviyede seyreden mücadelemizi yeniden yükseltmek, ilke, kural ve değerlerimize uygun bir şekilde sürekli kılmak, var olan örgütsel boşlukları doldurmak, eksikleri tamamlamak, kadrolara özgüven kazandırmak ve atılımın temellerini hazırlamak.

–Partileşme sürecinin karakterine uygun olarak, parti olmanın önündeki

tüm engelleri kaldırıp, parti hedefine ulaşmak.

–Örgütsel boşlukları doldurup, var olan tahribatı bir ölçüde giderip, mevcut durumumuzu ve A. arkadaşın durumunu kadroların önüne getirmektir."

Bedri'ye diyorum ki, buraya koyduğun programı uygulamak için aylar, belki de yıl gerekecektir. Mücadele senin bu programını uygulamak için dümdüz bir yol değildir. Pratik içinde öyle olaylar gelişir ki, sen bırak bu programı uygulamayı, hareketin bugünkü durumu daha gerilere bile gidebilir. Operasyonlar operasyonları izleyebilir. Bu anlamı ile hayatı durduramazsın. Kaldı ki, sen yönetim olmadığını söylüyorsun. Oysa bu programın uygulanması ancak bir yönetimin yapabileceği iştir. Bu program da gösteriyor ki sen sorun diye öne sürdüğün şeyleri tartışmak için değil, belli bir programı uygulamak için resmen darbe yapmış ve bu programla bunu itiraf etmiş oluyorsun. Bu programın uygulanışına kadar ben tutuklu mu kalacağım? Bu programın uygulanışına kadar benim gölgemde kadroları aldatarak yönetmeye devam mı edeceksin?.. Bedri tutarlı bir cevap vermiyor, kemküm ediyor. Darbe öncesi hareketin geldiği noktada parti kuramayız diyordun, birdenbire partiye sahip çıkmak neden? Yoksa DK partiyi kurmayacaktı, biz kurduk demek için mi yapıyorsun diyorum. "Yok, öyle değil" diyor. Yine tekrar ediyorum, yol yakınken geri dönün, bu saçmalıklardan vazgeçin. Sorununuz ille de bunları kadrolarla tartışmaksa, o tartışmayı da düzenleriz. Tabii sorun tartışma olmadığından "Sen bize bu süreci yaşatmazsın" deyip reddediyor. Peki, o zaman en ileri kadrolara haber ver, darbeni anlat, onların görüşlerini al diyorum. "Moralleri bozulur" gerekçesi ile onu da reddediyor. Her nedense, her gün ateş hattında olan insanlarımızın morali bozuluyor ama ülke gerçeğini hiç yaşamamış darbecilerin bir türlü moralleri bozulmuyor. Böylece darbecilerin darbecilik oyunu mizahi özelliklerle renklenerek şekillenmiş oluyor.

Bu programa göre, yani parti oluşumuna kadar, darbeciler darbelerini hiç kimseye anlatmayacaklar. Her türlü kararı alıp meşru bir yönetim görünümünde uygulayacaklar. Bu oyunun bozulmaması için de önderliğin etkisiz ve suskun bırakılması gerekiyor. Bunun yolu da onu tutuklamaktır.

Böylece iddia ettikleri, eleştirel şeylerin de yapay olarak üretilmiş olduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü gerçekten aklı başında ve hareketin çıkarlarını düşünen bir insan;

1-İhanet ve benzeri çok ciddi bir durum olmadan böyle bir duruma başvurmaz. Bilinçsizlikten, gerilikten başvursa dahi, her iki halde de bir saat bile zaman geçirmeden ileri kadrolara haber vererek mevcut sorunu çözmelerini ister. Darbecilerin böyle bir yönteme başvurmadıkları kesindir.

2-Böyle bir programı önüne koyup, ardı sıra önderliği eleştirmek, kendine güvenmeyen, darbe ile güç kazanıp, iktidarı ele geçirme hilesidir. Ve kadrolara şöyle bir sürpriz hazırlanmaktadır: Uzun süre sonra parti toplantısı için geldiğini sanan kadrolar bir sürpriz ile karşılaşacaktır. 13 Eylül'de darbe olduğunu, önderliğin tutuklandığını ve geçen süre içerisinde darbecilerin yönettiğini öğreneceklerdir. Tabii darbecilerin kerameti kendinden menkul olduğundan, önderliğin yapamadıklarını yapmış ve kadrolara çok daha güçlü ve güzel bir Devrimci Sol sunmayı hayal etmektedirler. Böylece

kadrolar biraz buruk da olsa, darbeyi benimsemese de "Eh darbeciler de fena şeyler yapmamışlar yani" diyerek, darbe suçunu affedecek, darbecilerin hakkının yendiğini görmüş olacaklardır. Böylece darbecileri yönlendiren "ben de yaparım" duygusu da tatmin olacaktır. Bu program aynı zamanda darbecilik suçunun itirafıdır. Yine bu program, kadrolar aldatılarak yönetileceği için, kadrolara güvensizliğin ve tüm ahlaki değerlerin ve ilkelerimizin çiğnendiğinin dışavurumudur.

Darbeciler hayatı tanımadığından, soyut, şematik ve hilekardır. Bu programı uygulayamayacaklar, tam tersine daha büyük olumsuzluklar yaratacaklardır.

Bu oyun bozulmalıdır, bozmalıyım.

Darbeciler tutanak tutmaktan, her türlü yazılı belge vermekten özellikle kaçınıyorlar. Bu tutuklama belgesini de zorlama ile ancak dört gün sonra alabildim. Darbecilerin ihtirasları için, adice işlenmiş cinayetler dahil her şeyi yapabileceklerine inanıyorum artık. Çünkü ihtiras mantıklarını yok etmiş, aklı başında hiç kimse, bu gerekçelerle, böylesi bir programla kadroları aldatarak darbe yapmaz. Mantık yok olmuş, apolitiklik egemen olmuştur.

18 EYLÜL 1992

Saat 09.00... Uyandım. Yeni bir şey yok. Biraz daha iyi gibiyim.

Sorunun çözümü için darbecilere üç alternatifli bir çözüm önerisi hazırladım.

1-*Hemen burada ve Ortadoğu'da toplantılar yapıp ülkeye gideriz. Orada toplantılar devam eder. Her koşulda arkadaşlarla konuşurum.*

2-*Burada ve Ortadoğu'da toplantılar yapıp, ülkedeki arkadaşları Ortadoğu'ya getiririz. Biz de oraya gider ve toplantıları orada sonuçlandırırız.*

3-*Ülkedeki arkadaşlarla konuşurum. Geçici bir yönetim kurarız. Bu yönetim darbeyi soruşturmak için bir komisyon kurar. Darbeciler yarattıkları duruma son verir. Geçici yönetim yerlerine yenilerini atar. Komisyon soruşturma sonucunda gereken kararı verir.*

Saat 10.00... Süleyman ve Bedri'yi çağırdım.

Saat 10.15... Süleyman ve Bedri geldiler. Çözüm önerilerimi söyledim. Düşüneceklerini ama yönetimi sürdüreceklerini, toplantıyı kendilerinin tertipleyeceklerini belirterek "bunun için zaman gerekli" vb. sözler geveliyorlar. Kabul etmeyecekleri açık.

Yeni çıkacak Devrimci Sol dergisinde parti açıklamasının da yer aldığı röportajımı değiştireceklerini söylüyorlar. Değiştiremeyeceklerini, o durumda hiç koymamaları gerektiğini, yayınlara müdahale, yayın çıkarma vb. haklarının olmadığını söylüyorum.

19 EYLÜL 1992

Saat 09.00... Tutukluluğumun ilk haftası doldu. Geçen hafta bugün saat 08.00'de tutuklanmıştım. Her zamanki gibi rutin bir gün. Darbeci baylar kahvaltı ediyorlar. Midem kazınıyor. Bazen ağrı giriyor. Artık sigara içemiyorum. İki gündür bu durum devam ediyor.

20 EYLÜL 1992

Saat 09.00... Uyandım. Darbe şefi telefondan talimatlar veriyor. Sesi çınçın evi dolduruyor. Duymayan yok. 3 alternatif halinde sunduğum önerilerime hala cevap vermediler. 18.9.1992'de sözlü yaptığım önerilerimi yazılı hale getirdim. Vereceğim.

Saat 10.00... Gelen gardiyana, önerileri yazılı olarak şeflerine vermesi için verdim.

Darbe şefi, darbe zamanlamasını birçok önder arkadaşımızın şehit olmasını fırsat bilerek yapmıştır. Niyazi, Sabo, Sinan, İbo vb. arkadaşlar hayattayken, kendisini hiçbir koşulda dinlemeyeceklerini, güvenmeyeceklerini biliyordu. Şimdi ise DK'yı etkisiz kılarsam, geride kalan kadroları şu veya bu şekilde etkileyebilirim diye düşünüyor olsa gerek. Ve birçoğu da nasıl olsa gerçek anlamda beni tanımaz inancındadır.

Saat 23.15... Bedri ve Süleyman geldi. Önerilerimle ilgili bir şey söylemiyorlar. Söyledikleri tek şey "platformu biz toplayacağız". Tartışmadan kaçıyorlar. Ülkede geçici yönetim oluşturulmasına, darbeyi kaldırmaya ve bir komisyonun duruma el koymasına hiç yanaşmıyorlar. Bir ay içerisinde platformu toplayabileceklerini söylüyorlar. Bunları yazılı vermelerini istiyorum. Yarın sabah konuşmak üzere ayrıldılar. Bu ara pencere kepenklerinin kapatılmasına müdahale etmediğimi, rahatlıkla edebileceğimi, ama gerek görmediğimi belirtiyorum. Bedri bunun üzerine "Seni burada tutmak zorundayım, rahat durmazsan aşağı atarız, yine de durmazsan vururum" diyor. Anlaşılan darbeciler kelle korkusunda ve darbe kurallarının nasıl işlediğini biliyorlar. Darbelerde kaybeden durumu kellesiyle karşılamak zorundadır. Onlar da kendi kelleleri yerine, hayatıma kastetmeye hazırlar. Zaten darbe şefi Bedri rahatlıkla "Ölümün işimizi kolaylaştırır" diyebiliyor.

21 EYLÜL 1992

Saat 09.00... Uyandım. Evde büyük bir sessizlik var. Anlaşılan darbeciler hala uyanamadı.

Saat 10.20... Bedri geldi. Çözüm önerilerimle ilgili kendilerinin yeni bir protokol hazırlayacağını ve getireceğini söylüyor.

Saat 21.30... Bedri geldi. Bir çözüm önerisi için protokol getirmişler. İçinde yine kabul edilemeyecek bir sürü saçma sapan şeyler var. Ama 18.9.1992 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere bir ay içinde, yani 18 Ekim'e kadar sorunun çözümü için onların önerdiği, benim de kabul ettiğim arkadaşlarla toplantının Ortadoğu'da yapılabileceğini ve bu arkadaşların karar vereceğini baz alarak, düşüneceğimi belirttim. Tabii bu süre içerisinde yayın organlarına müdahale etmeyecekler.

22 EYLÜL 1992

Saat 08.00... Uyandım. Daha doğrusu hiç uyuyamadım desem yeridir. Ağzım berbat, dudaklarım kanıyor. Mideme kramp giriyor.

23 EYLÜL 1992

Saat 10.10... Her zamankinden biraz daha geç uyandım. Ev sessiz. Ne yaptıkları belli değil.

24 EYLÜL 1992

Saat 09.00... Kalktım. Günlük gazeteleri karıştırdım. Darbecilerin kendi protokol önerilerine uyacaklarına inancım yok ama 18 Ekim'e kadar platformu toplamaları, darbecilerin uzun sürecek darbe oyunlarını bozacağından ve de hareket daha az zarar göreceğinden, bu protokol önerisini kabul ediyorum. Yine bu süre içerisinde acil halledilmesi gereken işler dışında herhangi bir şeye karışmayacaklar, yayın organlarına müdahale etmeyecekler, silahlı eylem kararları almayacaklar. Kısaca bu süre içerisinde esas olarak çağrılı, ileri kadroların Ortadoğu'ya getirilmesine çalışacaklar ve biz de 18 Ekim'e kadar Ortadoğu'ya gitmiş olacağız.

Bu koşullarda darbecilere belli oranlarda taviz vererek, açlık grevini bıraktım. (Saat 23.20)

Darbecilerin yaptıkları yemekleri yemek istemiyorum. Ölümümü arzulayanların ne yapıp yapmayacaklarından kuşkuluyum. Yemekleri kendim yapıyorum.

25 EYLÜL 1992

Saat 10.00... Filiz pencere ölçülerini alıyor. Anlaşılan pencerelere demir takıp, kepenkleri açacaklar. Kepenkler tartışma konusu olmuştu.

26 EYLÜL 1992

Saat 09.30... Ekmek getirdiler. Çok uyumuşum. Bu kadar çok uyumak neden? Oligarşinin cezaevlerinde böyle değildim. Daha dinamik, daha düzenli bir yaşamım vardı. Sanki kendini koyvermişlik var. İlk defa firar etme düşüncesi uyanmıyor. Yoksa çok zor değil. Ama sözü edilen protokole uymazlar ve süreci uzatırlarsa denemekten başka yol kalmayacak.

Darbecilerin ne yapacakları belli değil. Her şeyden önce öngörülü değiller. Yaptıklarının sonuçlarını hesap etmekten uzaklar. Düşmanımızın neyi yapıp neyi yapamayacağını bilir ve ona göre adım atarız! Ama darbecilerin bu kültürü de gelişmemiş. Bir yandan oligarşiyi karikatürize bir tarzda taklit ederken, öte yandan düşman değiliz deyip, düşmanca yaklaşıyorlar.

Saat 09.50... Baki yeniden pencere ölçülerini aldı. Ve hemen demirleri kesmeye başladı. Hücrem iyice sağlamlaşacak anlaşılan. Hala beni tutukladıklarını açıklamaya korkuyorlar. Benim gölgemde yönetimi utanmadan sürdürüyorlar. Devrimcinin ikiyüzlüsü ve ahlaksızı kapitalistinkinden daha kötü. Darbeci şefler yaptıklarının cezasına katlanmak zorundadırlar. Ya kullanılan şu diğer çocuklar ne olacak? Bunların sorumluluğunu nasıl alacaklar? Hiç düşündükleri bile yok. Darbe şefine diyorum ki; ben hem bu hareketin doğal lideriyim, hem de firar sonrası yeniden göreve başlamadan kadroların tekrar onayını alarak yönetmeye başladım. Ve meşruyum. Peki senin meşruluğun nereden geliyor? Cevap vermiyor.

Saat 12.00... Baki pencerelere demir takmaya başladı. Ortalık toz içinde. Şimdi korkularını demirlerle bastırmaya çalışıyorlar. Her şey benim tutuklu kalmam için. Pardon hareketin selameti için!

Saat 14.15... Odanın iki penceresinin demirlerini takma işi bitti. Şimdi Filiz'le birlikte temizlik yapıyorlar. Sessizler, konuşmuyorlar. Ne düşünüyorlar, ruh halleri ne kestiremiyorum. Benim de konuşmak içimden gelmiyor. Pancurların açılması ile odaya ışık ve temiz hava girdi. Daha rahat nefes alabiliyorum. 13 gün, gece gündüz lamba ışığında yatıp kalktım. Çünkü gün ışığı girmiyordu. Faşizmin zindanlarında, 9 yıllık tutsaklığımda, şube ve hücreler hariç, ışıksız koğuş olmamıştı. Ve havalandırma, haberleşme, hiçbir hakkım yok. Bu şekilde bir gün bulunduğum yerden cesedim çıksa, böyle bir olay darbecilerin hile ve entrikaları ile çeşitli kılıflara bürünerek, rahatlıkla gizlenebilecektir. Aman tanrım diyesi geliyor insanın, ahlakımız o denli kirletildi ki, kendi örgütümüzden korkar hale geliyoruz. Ve bunlar iktidar olsa Brejnev'ler, küçük burjuva diktatörü Saddam gibileri bunların yanında melek kalır. Devrimciliği, sosyalizmi, yeni bir adalet, yeni bir kültür, yeni bir yaşam olarak kavramayanların sosyalizmle ilgisi olamaz.

27 EYLÜL 1992

Saat 09.20... İyiyim.

Saat 11.00... Bedri geldi. Çağrılan arkadaşlardan Malik'in takibe girdiğini, zor durumda olduğunu söylüyor. Kendisine, hayatın kendisini beklemeyeceğini, bu tür olayların sıkça gerçekleşeceğini, bunun için çağrılı insanları hızla getirmek gerektiğini, en acil sorunun bu olması gerektiğini, aksi halde yakalanma ve ölümlerin bile olabileceğini ısrarla belirtiyorum. Malik'i hemen temizleyip, bekletmeden almak ve getirmek konusunda tekrar uyarıyorum. Bedri'ye toplantı sonunda çağrılı insanların kararlarına uyacak mısınız diyorum, "evet" diyor.

Peki diyorum, Malik takip aldı. Takibi diğer alan yöneticilerine de bulaştırsaydı ve katliam olsaydı nasıl adlandıracaktın? Cevap vermiyor.

28 EYLÜL 1992

Saat 08.30... Uyandım. Ekmek getirdiler. Nedense bugün erken geldiler. Anlaşılan ses duymayınca kaçmamdan şüphelendiler.

Zaafları okşayarak, onlara prim verip, destek arayanlar kaybetmeye mahkumdurlar. Devrimciler eleştirel olup, dönüştürücü olmak zorundadırlar. Bu tavrımızdan dolayıdır ki, yıllardır bohem bir yaşama alışmış insanlara, eleştirel yaklaşımımız ters gelebiliyor. Oysaki eleştiriler karşısında devrimci anlamda bir süreç yaşandığında, bir süre sonra kişi geçmişindeki yanlışları görüyor ve adeta onlarla alay ediyor. Ama komplocular, yenileşmeden çıkarlarının zarar göreceğini düşünenler, darbelerle gelişimi engellemek istiyorlar. '89'da ve öncesinde de aynı şey yapıldı. Hep zaaflar savunuldu, okşandı. İnsanlara "Bakın önderlik sizin hakkınızda ne kadar kötü düşünüyor" deyip, kışkırtılmak istendi. Ters tepti. Bugün aynı oyun yine oynanıyor. Bu oyun bozulmalı ve hareketimiz bu küçük burjuva pislikten temizlenmelidir.

Darbe şefi '89'da "platform, platform" derken, bunu masumlaştırıyor, zaafı gizlemek istiyor ve hareketin böyle bir geleneği olsun diyordu. Şimdi de darbe geleneği olsun diyor anlaşılan.

29 EYLÜL 1992

Saat 10.00... Gece Sıvas Zara'da çatışma haberini izledim; iki savaşçımız şehit olmuş. İzmir'de bir kamyonette biri bayan beş kişi, 9 kleş, mermi, el bombası, patlayıcılarla yakalanmış. Cephane miktarı ve bir bayanın olması Ege Kır Gerilla Birliği'nin yakalandığını gösteriyor.

Saat 11.30... Haberlerde İçerenköy ve Beylerbeyi'nde dün gece evlerin basıldığı, 3 ölü olduğu, birçok kişinin yakalandığı belirtilerek, Nursel'in teslim oluşu uzun uzun gösteriliyor. Bedri'nin anlatımına göre Galip yakalanmış ve çözülmüş. Pazar günü Salih'in grubu Kemerburgaz'a eğitime gidiyor ve gelmiyor. Galip evlerine bakmaya gidiyor ve o da gelmiyor. Pazar günü ilk operasyon olduğu halde tedbir alınmıyor. Birincisi Kemerburgaz'a eğitime gitmeleri yanlıştır. O çevrelere karşı oligarşinin duyarlı olduğunu biliyoruz. İkincisi eğitime giden grubun randevusuna gelmemesi durumunda Galip'in doğrudan eve gitmesi yanlıştır.

Darbeciler rahat. Sanki çok sıradan olaylar yaşanıyormuş gibi... Hiçbir sorumluluk duymuyorlar. Tutuklandığım 13 Eylül günü SDB sorumlusuyla da doğrudan bir telefon bağlantısı kurup, ülkedeki sorumlusunu bulamadığı koşullarda, doğrudan bize ulaşmasını sağlayacaktık.

Bedri'ye, *"Sorumlu sizsiniz, örgütlenmemizin, yeni önlemler almamızın önünü kestiniz. Mücadele gerçeğinden uzak olmana rağmen, ihtirasın için her şeyi yıkıyorsun. Bu operasyonlar devam edecektir, şu anda tüm İstanbul SDB'lerini, komutanı ile birlikte yok ettiniz."* diyorum. Ege'de yakalanan kamyoneti söylüyorum. Bunlar bizim savaşçılar, haberi bile yok! "Ya, öyle mi" diyor. Bu operasyonlar devam edecektir. Alanlara, bölgelere, milislere kadar ulaşacaktır. Yine vazgeçin diyorum. "Hayır, kabuk değiştireceğiz" diyor.

30 EYLÜL 1992

Saat 08.30... Uyandım. Hava karanlık. Ekmek getirdiler. Filiz'e yeminli üye miydin diye sordum. "Evet" dedi...

Saat 23.00... Bedri geldi. Zara'da şehit edilen iki yoldaşın üzerinden çıkan sahte kimlikler ile ilgili bilgimin olup olmadığını soruyor. Bilmiyorum, arşiv elinizde bakın diyorum. Ayrıca "yemek meselesini halledelim" diyor. Hayır, siz apolitik insanlarsınız, ne yapacağınız belli değil. Can güvenliğim bile yok. O lüksü size bıraktım diyorum.

1 EKİM 1992

Saat 08.30... Yağışlı bir hava var. Günlük gazeteleri bekliyorum. Operasyonla ilgili haberleri merak ediyorum. Saat 10.00... Gazeteler geldi. Yakalanma, ölüm haberleri flaş başlıklarla verilmiş. Gazeteler arasında 1990'da koordinasyon komitesinin yetki ve işleyişine ilişkin yazdığımız yazı da çıktı. Artık örgütün arşiv belgeleri günlük gazeteler arasında çıkıyor.

2 EKİM 1992

Saat 10.00... Gece uyuyamadım. Bunun için geç uyandım.

Kariyeristler, ihtiras sahipleri ben var oldukça bu örgütün başına geçemeyeceklerini biliyorlar. Onun için hep fırsat kolluyorlar. Darbecilerin kariyeristliği çok açık ve tartışmasızdır. Belgelerle, tavırları ile somut olarak ispat edilebilir durumdadır. Bedri şu anda nasıl göründüğünün farkında değil. İhtiras sarhoşluğunda. Önderliği tutuklamış ve kadrolara bu gerçeği bildirmeden, önderlik oyunu oynuyor. Ne zaman ki Bedri'nin konum sorunu gündeme gelmiş, mutlaka sorun çıkmıştır. '89'da komite üyeliğinden alınması ve yapılması gereken işleri benim yapmaya başlamam üzerine platform deyip durdu. Platform düzenledik, cevabını aldı oturdu. '92 Eylül'ünde de aynı şey olmuştur. Görevlerini bırak, bir ay düşün demem üzerine bu kez sorunlu olan Süleyman ve Hüseyin ile Osmanlı haremlerindeki kadınlar gibi komplo düzenledi... Hüseyin tam bir kariyerizm budalası ve zavallıdır. Grup Ekin gelir, illa da görüşeyim der, Keza N... geldiğinde yine aynı şeyi söyler. Kendini göstermeden duramıyor. Ve öylesine zayıftır ki, eleştiriler karşısında önce direnir, sonra ağlayarak gelip özür diler. O kariyerizminin tatmin olduğu, rahat, özgür bir yaşam istiyordu. Bunu ona vermedim. Vermeyince sorun oldu ve kariyerizm damarları yeniden kabararak komplo tezgahına katıldı. Ruh hali olarak paranoyak, kurgusal olup tehlikelidir.

Süleyman yurtdışının hesabını bile henüz vermemiştir. Kendine güvensiz, edilgen biridir. Komitenin işletilmemesi, herkesin bulunduğu yerde, kendi özgür hayatını yaşaması işlerine gelmiştir. Müdahalemle birlikte hareket adına yapılan saçmalıkları açığa çıkmış ve herkesin kendi hayatını yaşayamayacağı, hesap verecekleri belirtilmiştir. Yurtdışı nasıl olsa merkezi denetimden uzak diye her türlü saçmalıklar, olmazlar, yoklar yutturulmaya çalışılmıştı. Müdahaleden sonra da bunlara devam edilmiştir. Ancak bizzat pratikte olmazlar, yoklar yok edilmiştir. Buna rağmen, özgür yaşam, denetimden uzak olma direnişi süregelmiştir. Süleyman'ın komplo içinde yer alması bu sürecin bir sonucudur. Şimdi denetimsizliğin mutluluğunu yaşıyor.

Süleyman, Bedri, Hüseyin üçlüsünden hiçbirinin yeraltı deneyimi yoktur. Bedri sadece '80 öncesi İstanbul DEV-GENÇ yönetiminde yer almıştır. Bu pratiği de yarı legaldir. Cezaevi ve Ortadoğu temsilciliği deneyimi vardır. Hareketin sorunlarına, örgütlenmesine dernekçi kafa yapısıyla bakar. İnsan ilişkilerine devrimci değil, esnafça yaklaşır ve bunu da devrimci yöntem sanır. İnsanları devrimcileştirmeyi, dönüştürmeyi değil, okşamayı esas alır. Hep başkaları ile rekabet halinde olup, kendini başarılı göstermek ister. Teorik analizden ve diyalektik yöntemden yoksundur. Bunun için sokaktaki insan kafası ile düşünür. Kendisine yönelik eleştirilerde hep gerekçecidir. Kariyerine dokunulduğu an her şeyi yıkabilir. Nitekim darbe öncesi de böyle olmuştur.

Süleyman 16-17 Nisan'da Sabo'nun "yurtdışına haber verin" çırpınışlarına rağmen gece 03.00'te gelen haberi 20 dakikalık mesafede bana ulaştırmamıştır. Çünkü Süleyman'ın altındaki bir kadrosu onu bulamamıştır. Oysa Süleyman'a, "gerek birinci dereceden yurtdışı kadroları, gerekse biz, seni is-

tediğimiz anda bulabilmeliyiz" talimatı verilmiştir. Buna rağmen, nerede olduğunu kimse bilmemektedir. Veya telefon sesine uyanmamıştır. Bu da bilinen alışkanlıklarındandır.

3 EKİM 1992

Saat 13.45... Hala gazeteler gelmedi.

Saat 15.00... Nihayet gazeteler geldi. Anlaşılan darbeciler bugün gazeteleri geç okudular.

4 EKİM 1992

Saat 08.45... Uyandım. Güneşli bir gün. Ortalık sessiz. Yeni bir şey yok.

Saat 23.00... Filiz, derginin 14. sayısını getirdi. Başyazıda, darbecilerin bana yönelik eleştirilerini ifade eden cümleler yerleştirilmiş olduğunu gördüm. Kuşkusuz bu ifadeler "genel anlamda söylendi" demagojisine de müsait. Doğal olarak bunları okuyan her Devrimci Solcu da genel ifadeler olarak okuyup geçmiştir. Çünkü darbe olayından habersiz, darbecilerin demagojileri hakkında bilgi sahibi değildir. Oysa darbecilerle anlaştığımız protokolde yayın organlarına müdahale etmeyeceklerdi. Yayın organlarından haftalık olan dergi, zaten bizim arada bir katkılarımız ve perspektif sunmamızla kendi kendine yetiyordu. Ama darbecilerin büyük hevesle müdahale ettiklerini, birçok kez yazılıp çizilen konuları kendi çarpık görüşleri çerçevesinde tahrif ederek, çarpıtarak yayınladıklarını görüyorum. Bu, aynı zamanda 18 Ekim'de platformun toplanması anlaşmasına uymayacaklarını, tersine yine tutuklama belgesinde sergiledikleri programı uygulamaya koyduklarını gösteriyordu. Bu oyunu bozmak için mevcut darbe olayından ileri kadroları bilgilendirmeliydim. Bunun için darbecilerin tutukevinden kaçmaya karar verdim.

5 EKİM 1992

Saat 07.15... Pencere demirlerinden birini yerinden çıkartarak bahçeye atlayıp, evin önünden geçip dışarı çıktım. Çevreden kimse görmedi. Hava karanlık ve soğuktu. Darbeciler, ayakkabıları ve montumu da yanıma koymadıklarından, terlik ve kazakla çıkmak durumunda kaldım. 23 gündür banyo yapmamış, çamaşır değiştirmemiştim. Tutuklandığım günden beri sakal tıraşı da olmamıştım. Kısaca berbat bir görünümüm vardı. Taksiye atlayıp, hemen en yakın kentin postanesine gidip, telefon kartı aldım. Derya arkadaşın evini aradım. Bulamadım, evden çıkmıştı. Tekrar bir taksiye atlayıp, başka bir kente gittim.

Saat 08.30... Derya'yı bulabileceğim başka bir yeri aradım. Burası bir alan siyasi sorumlusunun eviydi. Ve o karşıma çıktı. Sorunu ona açmak istemedim. Derya'nın birazdan geleceğini belirtti.

Saat 09.00... Tekrar aradım. Derya gelmişti. Derya'nın bana ilk sözü "geçmiş olsun" idi. Neden öyle diyorsun dediğimde "Hasta değil misin, hasta olduğunu söylediler." dedi. Anlaşılan Bedri ilişki sürdürdüğüm insanlara hasta olduğumu söyleyerek aldatmıştı. Mevcut durumu anlattım. Çok şaşırdı. Ne yapmamız gerektiğini soruyordu. Çıkıp, darbecilere telefon etmesini, hemen

mevcut duruma son vermeleri gerektiğini söylemesini, tekrar kendisini arayacağımı, diyaloğumuzun devam etmesinin şart olduğunu, şu anda sokakta olduğumu, gidecek iki yer olduğunu ama gittiğim her yerde de bir olağanüstülük olduğunun anlaşılacağını, böyle bir durumun doğmasını istemediğimi belirttim. Aksi halde birkaç dakika içinde bile darbe olayını herkese açıkladığımda darbecilerin tüm oyunlarının bozulacağını, telefonlarının susacağını, ama bunun düşman nezdinde sevince, saflarımızda ise karamsarlığa yol açabileceğini belirttim.

Saat 09.30... Görünümümle dikkat çekiyordum. En azından bir ayakkabı ve mont türünden bir şey almalıydım. İki ayrı mağazaya gidip, ayakkabı ve mont aldım. Bilmediğim kentte rastgele dolaşıyordum.

Saat 11.00... Tekrar aradım. Derya darbecilerle konuşmuştu. Derya darbecilerin yaptıklarının doğru olmadığını belirtmişti. Derya'ya Malik ve Aydın'ı bulup bulamayacağını sordum. Bulamayacağını belirtti. Musa'yı aradım. Telefon cevap vermedi. Derya'ya, bu pislik temizlenmeden hareketimizin geleceğinin olamayacağını, mutlaka halletmemiz gerektiğini ifade ettim. Darbeciler Derya'ya benim mutlaka kendilerini aramamı belirtmişler. Olur, ararım dedim.

Saat 11.30... Bedri'yi aradım. Yoktu. Biraz sonra gelir dediler.

Saat 12.00... Bedri'yi tekrar aradım. Bu kez telefona kendisi çıktı. Israrla nerede olduğumu, yanımda kimin olduğunu soruyordu. Bunları geçmesini, yanımda kimse olmadığını belirttim. O, başkalarına da anlattığım korkusunu yaşıyordu. Belirttiğim gibi gidebileceğim iki yerim vardı. Biri, yeni dergi yeri, diğeri ise dernekti. Daha doğrusu dernekteki kadroların yatma yeri olarak kullandıkları yerdi. Ben de ilk geldiğimde yaklaşık bir ay burada kalmıştım. Bedri'ye hareketin derhal meşru yönetime dönmesi gerektiğini, sözü edilen ileri kadrolarla toplantının yapılabileceğini, zaten artık sorunu Derya'nın da bildiğini belirttim. O, "Yüz yüze konuşalım, neredesin, istersen biz gelelim vs." diyordu.

Hayır dedim, soyut konuşmalardan şimdiye kadar bir şey çıkmadığını, oyalama ve süreci uzatma taktiği izlediklerini, ayrıca can güvenliğimin de olmadığını belirterek, sorunun çözümünü de somut, güvenceli bir şekilde sağlamak istediğimi belirttim. O hala ısrarla "gel, konuşalım" diyordu.

Saat 13.00... Durumu tekrar Derya ile konuştuk. Derya da sorunun hemen çözümünden yana olup, darbecilerin yaratılan duruma son vermelerini istiyordu.

Saat 14.00... Süleyman'ı aradım. Süleyman, sanki hiçbir şey olmamış gibi güvenliğimden endişe eder havalarda, sokakta olduğumu, bunun endişe verici olduğunu belirtiyor, nerede olduğumu sorarak mutlaka gelip almak istediğini, konuşarak halledebileceğimizi belirtiyordu. Araç telefonu kullandığından, telefonun bataryası bitmek üzereydi. Bunun için biraz sonra tekrar aramamı istedi.

Saat 15.00... Süleyman'ı tekrar aradım. Süleyman sorunun çözümü için, çağrılacak arkadaşlarla telefonda kısaca hemen konuşularak, durumu meşru görmezlerse, hemen fiili durumu kaldırabileceklerini söyledi. Böyle bir

durumda darbecilere güvenilemeyeceği açıktı. Can güvenliğim yoktu, yeniden tutuklama vb. şeyler olabilirdi. Bu endişemi belirttim. O da, "Kadroların iradesine rağmen kimse zorla yönetimde kalamaz" dedi. Bunun olabileceğini ama bu durumu Derya ve Bedri'yle tekrar konuşmam gerektiğini belirttim.

Saat 15.30... Derya'yı aradım. Süleyman'ın önerisini ilettim. Derya daha çok ülkedeki sorunların gözüyle baktığından ve de henüz olayın şaşkınlığını üzerinden atamadığından, sorunun hemen çözümünü istiyordu. Darbecilere de "koyun can, kasap et derdinde" ifadeleriyle tepkisini dile getirmiş ve Bedri'ye, onun Avrupa'ya geleceğini bildiğini ve de tanıdığından dolayı ilişki sürdürdüğünü, aksi halde olamayacağını belirtmişti. Derya'ya bu öneriyi Bedri ile de konuşacağımı, eğer o da aynı şeyleri taahhüt ederse, kendi güvencesinde (Derya'nın güvencesinde), darbecilerin elinde bulunan üsse gidebileceğimi söyledim. Tabii Derya bu süre içinde yaşananları ayrıntıları ile bilmediğinden ve de, hareketimizde böylesi bir çirkinlik hiç yaşanmadığından, olanları ve olabilecekleri tüm boyutları ile kavraması güçtü. O da sokakta olmamdan endişe ediyor, güvenliğimi düşünüyordu. Can güvenliğimin olmadığı, yeniden tutuklama vb. şeylerin gündeme gelebileceği endişelerimi, fazla inandırıcı bulmuyordu.

Saat 16.30... Durmadan dolaşıyorum. Yeni telefon kulübeleri arıyorum. Bu ara her türlü ihtimali düşünerek, gece sokakta kalırım endişesi ile dergi yerinin bulunduğu adres tarifini Almanca olarak bir Türke yazdırdım. Bunu göze almak zorundaydım. Bedri'yi aradım. Süleyman ile konuştuğumu, Süleyman'ın sözü edilen arkadaşlarla telefonda hemen konuşabileceğini, zaten bu arkadaşlardan Derya'nın durumdan haberdar olduğunu, geriye üç arkadaşın kaldığını, onlar da durumu onaylamazsa hemen mevcut duruma son verebileceklerini söylediğini belirttim. Bedri, "O zaman arkadaşlara yazılı iletelim" dedi. Ben yazılı iletmenin polisiye sakıncalar doğurabileceğini, ama bunun da tartışılabileceğini belirttim. Mutlaka gelmemi, bunları konuşmamız gerektiğini, kendim gelemeyeceksem bir aracı göndermemi belirtiyordu. Hala yanımda başka arkadaşların olduğuna ve onlara anlattığıma inanarak nabız yokluyordu. Durumu tekrar Derya ile konuşmam gerektiğini söyledim.

Saat 16.45... Derya'yı aradım. Süleyman ve Bedri'nin dediklerini ilettim. Bu koşullarda kendisinin güvence olması ile kaygılarımı belirterek, gitmeye karar verdim.

Saat 17.00... Süleyman'ı aradım. Önerdikleri koşulları tartışıp, netleştirebileceğimizi, Bedri'nin de yazılı iletelim dediğini, herhalde birbirlerinden habersiz olmadıklarını söyledim. Tamam dedi. Kendimin bir taksiye atlayıp gidebileceğimi söyleyince, o "hayır, yerini tarif et, gelip ben seni alayım" dedi. Tarif ettim, saat 18.00'de geleceğini belirtti.

Saat 17.45... Çok acıkmıştım. Bir büfeden sosis ekmek alıp yedim.

Saat 18.05... Süleyman geldi. Ve eve doğru hareket ettik. Süleyman hiç konuşmuyordu. Telefondaki yumuşak hava tekrar kaybolmuştu. Endişelerimde haklıydım. Ama artık gitmeye karar vermiştim ve gidecektim. Yaklaşık 45 dakikalık yol boyunca, benim konuşma girişimlerime karşılık Süleyman tek kelimelik cevaplardan öte konuşmuyordu. Evin yakınına park ettiğimizde ön-

ce ben indim. Süleyman arabada oyalandı. Ve araç telefonu ile muhtemelen Bedri'yi arayıp, geldiğimizi belirtti. Süleyman'a "Umarım yeni bir olumsuzluk olmaz" deyince, "Olmaz herhalde" dedi. Eve girdik. Olumsuz bir hava estiği hemen göze çarpıyordu. Doğrudan yukarıya çıktım. Bedri ve Hüseyin oturuyorlardı. Hüseyin ile muhatap olmayacağımı tekrar belirttim. "Olur" dediler. Sessizce birkaç dakika oturduk. Çok yorgun olduğumu, sabahleyin konuşabileceğimizi söyledim. Yine tutuklu kaldığım odada yatırmak istediklerini görünce o odada yatmayacağımı, eski odamı hazırlamalarını söyledim. Biraz tereddüt ettikten sonra "olur" dediler.

Bütün kaygılarıma rağmen Derya'nın arada olması ve kendi isteğimle gelmemden dolayı bir çözüm bulabileceğimiz umudunu taşıyor ve bu rahatlıkla hareket ediyordum. Bunun için 23 gün sonra ilk defa banyo yaptım ve çamaşır değiştirerek uyudum.

6 EKİM 1992

Saat 07.15... Dün sabahleyin Derya'yı arayacağımı belirttiğimden, telefona çıkmak için kalktığımda dış kapının kilitli olduğunu ve anahtarın üzerinde olmadığını gördüm. Kapı neden kilitli, anahtar nerede, tepkilerim üzerine evin kurumlaşmasında görevli bayan "Ben bilmem, sorayım" dedi. Süleyman ve Bedri büyük bir telaşla indiler. Kapı neden kilitli demem üzerine "Nereye, neden gideceksin, gitmemelisin" gibi anlamsız sözler ediyorlar. Derya'ya telefon etmek için çıkmam gerekli, telefon edip, hemen döneceğim diyorum. "Ne gerek var, zaten birazdan Derya arar, konuşursun vs." diyor. Böyle olamayacağını, buraya kendi isteğimle geldiğimi, tutuklu olmadığımı, bana yasak koyamayacaklarını, kapıyı üzerime kilitleyemeyeceklerini, yaptıklarının ayıp şey olduğunu belirtiyorum. Bir süre sonra kapıyı açıyorlar ve çıkıyorum.

Saat 08.00... Derya'ya henüz konuşamadığımızı, sabah çıkarken kapının kilitlenme olayını anlatarak, yeniden olumsuz gelişmelerin olabileceğine dikkat çekiyorum.

Saat 09.00... Tekrar eve döndüm.

Saat 09.15... Bedri ve Süleyman geldiler. Konuşacağız... Sabahki kapı kilitleme olayını anlatarak, buraya kendi isteğimle sorunu çözmek ve konuşmak için geldiğimi, ama kapı kilitleme olayının bu olumluluğu sabote etmeye yönelik olduğunu, bu tür davranışlardan uzak durulması gerektiğini söylüyorum.

Bedri, dünkü tavrının tam tersi bir havada yüksek sesle, hakaret eder bir tarzda, beni daha ilk günden bodruma atmamakla hata yaptıkları, yumuşak davrandıkları, oysa böyle olmaması gerektiği, benim davranışlarımın hep atraksiyon olduğu çerçevesinde, hezeyan halindeki duygu ve düşüncelerini belirtiyor. Müdahale ediyorum. *"Bu yapılan sorunu çözmek için bir yaklaşım değildir. Eğer bir kararla geldiyseniz, kararınızı açıklayın, yoksa bu konuşmanın olumsuz sonuçlanacağı kesindir."* diyorum. "Karar yok" diyorlar.

O zaman, bu havada konuşma ilerleyemez, keselim, akşam tekrar konuşuruz diyorum.

Saat 19.15... Derya'yı tekrar arıyor, sabahki konuşmanın muhtevasını anlatıyorum.

Saat 22.00... Süleyman ve Bedri tekrar geliyor. "Konuşmada Hüseyin de olsun" diyorlar. Olamayacağını, onunla muhatap olmayacağımı belirtiyorum. "Hiç değilse başlangıçta olsun" diyorlar. Yok diyorum. Yumuşak bir tonla giriş yaparak, düşüncelerini öğrenmek istiyorum. Ne istiyorsunuz, sorun nedir temelinde yaklaşıyorum. Ciddi, elle tutulur tek bir şey anlattıkları yok. İstisnasız her şey, sübjektif, kin ve duygusal düzeyde. Bunlarla hiçbir yere varamayacaklarını tekrar belirtiyorum.

Kaçtığım gün Süleyman ve Bedri'yle ayrı ayrı konuştuğumuzu, Derya'yı da bilgilendirdiğimi, "çağrılacak arkadaşlara, mevcut durumu telefonda veya yazılı iletelim, arkadaşlar uygun görmezse fiili durumu hemen kaldırırız" şeklindeki sözlerini hatırlatıyor ve bunu konuşalım diyorum. Her ikisi birden "Hayır, biz öyle bir şey demedik" diyorlar. Resmen yalan söylüyorlardı. Niyetleri, benim nezdimde artık sır değildi. Yapılan bir hileydi. Beni yeniden tutuklayacakları kesin gibiydi. Konuştuğumuz ve o paralelde anlaştığımıza dair ısrarlarım, Derya'nın bilgi sahibi olması, onlar için bir şey ifade etmiyordu. Anlaşılan darbeciler tutuklama belgesinde ortaya koydukları, uzun sürebilecek, kendilerini ispat programını uygulamaya devam edeceklerdi. Bunu yapıp yapamayacakları, biraz da hatta esas olarak Derya'nın tavrına bağlıydı.

Darbecilere, peki ne olacak diyorum. "Yeniden protokol hazırlarız" diyorlar. Peki, hemen şimdi hazırlayalım diyorum. "Yok biz hazırlar geliriz" diyorlar.

7 EKİM 1992

01.00... Süleyman çok kısa bir paragraftan ibaret bir protokol getiriyor. Somut hiçbir şey yok. Çağrılı insanların ne zaman geleceği, ne zaman toplanacağı, bu süre içinde yönetimin nasıl şekilleneceği hiçbir şey belirtilmeden, yine boşlukları doldurmak, ivmeyi yükseltmek, yayınlara müdahale etmekten vb.den söz ediyorlar. Süleyman'a bunu kabul edemeyeceğimi, çok somut ve çağrılı insanların hemen getirileceği bir protokol olması gerektiğini belirterek "metinlerini" geri verdim.

Saat 08.00... Derya'yı tekrar aradım. Mevcut durumu tekrar konuştuk. Sürekli oyalama yaptıklarını, kendisini de bilgilendirdiğimiz konuşmaları reddettiklerini anlattım. Her an yeniden tutuklanabileceğimi, akşama darbecilere somut bir protokol önereceğimi belirterek protokol maddelerini özetle kendisine yazdırdım. Kendisi de bunu makul buldu. Ayrıca kendisini her gün arayacağımı, aramadığım durumda yeniden tutuklanmış olduğumu bilmesi gerektiğini söyleyerek, Musa arkadaşın telefonunu verdim, mutlaka onu araması gerektiğini, başka da neler yapabileceğinin kendi inisiyatifinde olduğunu belirttim. Protokol maddeleri şöyleydi:

"Hareketin bölünüp parçalanmaması için aşağıdaki maddelerde anlaşmak zorunlu hale gelmiştir.

1-8.10.1992 tarihinden başlamak üzere sorunun çözümü için düşünülen ve yetkili olan arkadaşların Ortadoğu'ya getirilmesi işlemine hemen başlana-

caktır. En geç bir hafta içinde tamamlanacaktır. Bu arkadaşlar Malik, Derya, Aydın ve Musa'dır. (*)

2-Bu süre içerisinde hareketin alan ve bölgelerdeki aktif faaliyetlerine son verilerek atıl halde tutulacaktır.

3-Yayınlarda taraflar tarafından tartışma konusu olabilecek yazı yayınlanmayacaktır.

4-Bu süre içinde bekleme durumu olmayan, yapılması gereken acil işlerde ortak karar verilecektir. Dayatma olmayacaktır.

5-Gelişmeler, müdahaleler, yazışmalar, görüşmeler konusunda bilgi verilecektir.

6-Platform toplanınca örgüte ait belgeler, raporlar, örgüt arşivi, örgütün tüm maddi varlığı vb. her şey platforma teslim edilecektir.

7-Mevcut sorun, platform toplanana kadar Derya arkadaş dışında kimseye açılmayacaktır.

8-Platform kararları herkes için bağlayıcı olacaktır."

8.10.1992

Derya bu protokolü uygun buldu. Ve bu ara Derya'dan bir rakamını unuttuğum Anadolu SDB komutanının telefonunu aldım. Tekrar eve döndüm.

Saat 19.00... Darbeci Süleyman ve Bedri ile tekrar konuşuyoruz. Derya'ya yazdırdığım protokol maddelerini sözlü olarak darbecilere de söyledim. Hiçbir cevap vermediler. Bu arada Derya'dan, Anadolu SDB komutanının telefonunu istediğimi ve onun da verdiğini öğrendiklerini söylediler. Bunun üzerine neredeyse fırtına koptu. "Nasıl telefon istersin, bu demektir ki açıklayacaksın" vs. gibi sözler ediyorlardı. Böyle bir şey olmadığını, açıklama niyetim olsa şimdiye kadar çok farklı yöntemlerle açıklayabileceğimi, ama bunu yapmadığımı, kaldı ki Derya'nın güvence olduğunu, isterlerse Derya'ya telefona birlikte gidip, Derya'nın kendilerine, herhangi birine açıkladığımı duyduğunda derhal haber vereceğine dair şeref sözü verebileceğini söyledim.

Saat 22.00... Bedri, Süleyman ve ben birlikte telefona çıktık. Ve Derya gereken sözü onlara verdi.

8 EKİM 1992

Saat 08.00... Derya ile tekrar konuşuyor ve uyarıyorum. Protokole ilişkin hala somut hiçbir şey söylemediklerini, önerime de hala cevap vermediklerini, kendisine not ettirdiğim protokol maddelerini bugün yazılı olarak darbecilere vereceğimi belirtiyor, kendisinin dışımızda sorunu bilen tek kişi olarak önemli bir misyon yüklendiğini vurguluyorum.

Saat 19.00... Evdeyim. Protokol metnini yazılı olarak Süleyman ve Bedri'ye veriyorum. Hiç konuşmuyorlar. Bu akşam cevap verin diyorum. "İn-

---

(*) Bu maddedeki bir hafta 15 gün de olabilir dedim. Ama Malik boşta olduğu için, hemen gelebilecekti, diğer iki arkadaş da hazırdı. Musa zaten Ortadoğu'daydı. Biz de hemen vizeleri alıp, gidebilecek durumdaydık. Ayrıca kendileri daha önce 18 Ekim'de olabileceğini belirtmişlerdi, buna da uygundu.

celememiz lazım" diyerek çıkıyorlar.

Saat 19.10... Bedri, Süleyman, Hüseyin, Baki topluca geliyorlar. Bedri "Seni aşağıya atacağız" diyor. Süleyman hamle yapıyor. Yanlış yapıyorsunuz, ben buraya kendi ayağımla konuşmaya geldim vb. sözlerim, hiçbir şey ifade etmiyor. Bedri birkaç adım ilerde ayakkabılarımı eline almış, bana doğru uzatıyor ve "hadi" diyor. Baki'ye "yardım edin" diye sesleniyor. Ben yine yanlışta ısrar ettikleri konusunda uyarmaya çalışıyorum. Bedri "Bu işin sonu trajik olacak ama başka yolumuz yok" diyor. Süleyman "Sen bize bu süreci yaşatmayacaksın" diyor ve tekrar hamle yapıyor. Gelmeyin slogan atarım diyorum. "İp ve bez getirin" diye sesleniyor Süleyman. "Kahrolsun Darbeciler" diye bağırıyorum. "Ağzını bağlayın ve tutun" diye sesleniyor Bedri. Üzerime saldırıyorlar. Önce ağzımı, burnumu tutup, karga tulumba halinde ağzımı bezle bağlayarak bodruma indiriyorlar. Burnumu da kapadıklarından nefesim kesilmek üzereyken, bodruma iniyoruz. Bodrumda tekrar üzerime çullanıp, ayaklarımı da bağlayarak, üzerimde bulunan 250 Mark kadar para ve telefon kartlarımı alıyorlar. Birkaç dakika kendime gelemiyorum. Nefes nefeseyim. Darbecilere sözlerinde duracak kadar ahlaklı bile olmadıklarını, sorunlarının hareket değil, kendi kelle korkuları olduğunu, bu nedenle bu çirkin, tiksindirici yollara başvurduklarını söylüyorum.

Saat 19.30... Artık küçük burjuvazinin ZİNDANINDAYIM! Dudaklarım, kollarım kısmen ezik ve yaralanmış. Bodrumun tek olan penceresi de tuğla ile örülüp kapatılmış. Hiçbir yerden ışık girmiyor. Önceden hazırlık yapıldığı her halinden belli oluyor. Yerlere bir şeyler serilmiş, yatak atılmış. Sadece hava için küçük bir delik var. Gece-gündüz ışık yakmak zorundayım ve kapı üzerime kilitlendi. Darbecilerin ele geçirdiği üsse anlaşmanın ayrıntılarını konuşmak için kendi isteğimle gelmiştim. Platform tarihinde ve kurallarında anlaşacaktık. Onlar ise öylesine korkak ve ahlaksızdı ki, beni yeniden tutuklayıp, darbecilik oyunlarını sürdürmek istediler. Daha darbenin ilk günü, darbecilerin ahlakı yoktur, her şey kendi çıkarlarına göre belirlenir demiştim. Doğruydu. Örgütü ihtirasları uğruna mahvedecekler; alçaklığın, ahlaksızlığın böylesi görülmemiştir. Şimdiye kadar savaştığımız faşizmin bile bir ahlakı ve hukuku vardır. Bunların hiçbir şeyi yok.

Darbeciler her koşulda benim olmayacağım, konuşmayacağım bir ortam arayışı içindeler. Bunun için de her türlü riyakarlığı, aşağılamayı ve zulmü yapabilecek nitelikteler.

Devrimci geçinenler, birbirlerine yoldaş diyenler, bundan böyle birbirine nasıl güvenecek, nasıl güvenle sırtlarını birbirine dönecekler? Darbeciler her şeyi dinamitliyor, tahrip ediyorlar.

Politikada saflığa yer yoktur. Derya'ya güvenerek geldim. Onu da çiğnedikleri görülüyor. Derya'ya rağmen nasıl yaptılar? Ya ayrılığı göğüsleyemez diye tehdit edecekler, ya da kararlı tavır alamayacağını önceden gördüler.

Hücrede tuvalet ve su yok. Bunun için portatif klozet koymuşlar. Ayrıca bahçe için aldığımız plastik masa ve sandalyeyi koymuşlar.

Saat 21.30... Filiz ve Baki tuvalet kağıdı getirdiler. Güvenlik açısından olsa gerek iki kişi birden giriyor.

Saat 24.00... Darbeciler beni bodruma atarak etkisiz kılmanın sevincini yaşıyorlar. Kahkaha sesleri yükseliyor. Doğrusu sonlarını merak ediyorum. Beni öldürmekten öte yapabilecekleri bir şey yok. Yaşamım devrime, Devrimci Sol'a feda olsun. Böyle olmasını istemezdim ama devrim mücadelesinde bu tür ihanet ve alçaklıklarla karşı karşıya kalmak da varmış. Zaman zaman küçük burjuva gururlarını kırdığımız, ihtiraslarına engel olduğumuz birçok unsuru düşünüp, fırsat ellerine geçtiğinde kin ve intikamla hareket edeceklerini düşünmeme rağmen fazla ciddiye almazdım. Çünkü devrimcilik her şeyden önce bir ahlak ve dürüstlük sorunudur.

9 EKİM 1992

Saat 08.00... Gece uyuyamadım.

Saat 08.30... Kahvaltı getirdiler. Sürekli iki kişi geliyorlar artık. Bodrum, nemli ve soğuk. Boynum tutulmuş, bacaklarım ağrıyor. Önderlerine bu davranışı layık görenler acaba halkı yönetseler ne yaparlar? Tam bir vahşet olacağı kesin.

Saat 13.30... Baki ve Leman portatif bir lavabo kurmak için geldiler. Anlaşılan beni burada uzun vadeli tutma planları var. Kim bilir bu çocuklara neler anlatıyorlar? Hiçbiri bir kez olsun göz göze gelmek istemedi.

Saat 16.30... Nihayet lavabo takma işini bitirdiler. Darbeciler bu son tavırlarıyla bütün köprüleri yıkıyorlar adeta, hala küçük de olsa uzlaşma noktası var mı bilemiyorum. Tek çözüm, çağrılı arkadaşların hemen gelmesi ve soruna el koymalarıdır. Ne yazık ki, darbeciler, kendilerini ispat etmek istediklerinden buna yanaşmıyorlar. Bu tür insanların devrim yapmasındansa, yapmaması çok daha iyidir. Tiksindirici, mide bulandırıcı bir durum. Saf, dürüst, temiz duygularla oluşan DEVRİMCİLİĞİ YOK EDİYORLAR. Yerine ne kapitalist, ne faşist, ne feodal, ne de sosyalizm ile ilgisi olmayan, garip bir ahlakı ve ideolojiyi koyuyorlar. Daha doğrusu ne olduğu belirsiz bir şey; şekilsiz. Kendi ihtirasları için her şey mubah. Ya yarın? Yarından çok korkuyorlar. Yüzlerindeki ifade, tavırları korkuyla dolu. Zaman kazanmaya çalışıyorlar. Zamanla durumu lehlerine çevirmeye, bir şeyler yapıp, batan gemiyi biz kurtardık, bunun için darbe meşruydu demeye hazırlanıyorlar. Ama ne onlar mücadeleyi tanıyor, ne de mücadele böyle gelişiyor. Bunun için her gün biraz daha batıyorlar. Fakat doğruyu görüp, yaptıklarından geri dönme cesaretine ve ahlakına sahip değiller. Bunun için daha çok akıl dışı kararlar alıyorlar.

Aslında kaçtığım gün hareketin bölünmesini göze alsam, bir saatte işlerini bitirmek mümkündü. Darbecilerin görevden alındığını, hiçbir yetkilerinin olmadığını açıklamak bile yeterliydi. Ama bu bölünmek demekti. Yeniden ortak bir yol bulunur ki, bulacağız, konuşalım demeleri üzerine yeniden dönmüştüm. Bence ortak çözüm için hiçbir engel yoktu. Hızla platformun toplanması temelinde maddeleştirilen protokolden daha yapıcı, daha somut bir çözüm olamazdı. Ama onların derdi çözüm değilmiş meğer. Bunu yeterince göremedim. Zaman zaman böyle düşünsem de emin olamadım. Ayrıca sorunu Derya'nın bilmesi bir güvenceydi. Onu da çiğneyebileceklerini düşünemedim. Oysa Derya'nın onları meşru görmemesi, darbecileri daha çok telaşlandır-

mıştı ve platformdan korkmaya başladılar. Nitekim protokol maddesinde yer alan "Platforma katılacaklar, Malik, Derya, Aydın ve Musa'dır" deyişim üzerine "niye bunlar" demeye başladılar. Oysa bu isimler kendi önerileriydi.

Tüm ilişkileri en alta kadar tanımak, insanlarımızla ilişki kurmak, kendi düşünceleri doğrultusunda hazırlamak istiyorlar. Ve "İşte bakın, DK yokken biz de yapabiliyoruz" diyerek, hem kendilerini tatmin etmek, hem de kitlelere yönetebileceklerini göstermek istiyorlar. Bunun için de yayın organlarına müdahale edeceğiz deyip duruyorlar. Buna devam edecekler. Yine kaçak güreşerek, bazı şeyler yazacaklar.

Bodrumda oluşum nedeniyle hiçbir şey yapamıyorum. Kaçabilirim. Ama kaçmam açıklamam demektir. Şimdilik üzerinde durmuyorum. Tarihin gerçeği er geç yazacağına ve devrimci adaletin darbecilere hak ettikleri cezayı vereceğine inanıyorum. Her ne pahasına olursa olsun, Devrimci Sol kadrolarının sağduyularını koruyacaklarına, Devrimci Sol'u yaşatacaklarına inanıyorum. Devrimci Sol, köklü gelenekleri olan, devrimci adalet anlayışıyla tanınmış bir harekettir. Suçluları asla affetmeyecektir.

Saat 20.30... Baki, Leman ve Filiz TV kurmaya çalışıyorlar. Anlaşılan darbeciler yine demokrasi gösterisinde. Zindanı güzelleştirmek istiyorlar. Ama zindan güzelleşmez ki. Her şeyden önce elim, kolum, ağzım bağlanmış durumda. En önemlisi bu. Keşke kadrolarımıza, kitlelerimize seslenebilseydim de, yerin yedi kat dibinde olsaydım. Beni susturmak, zindana atmak, öldürmek isteyenin yalnızca faşizm olduğunu sanırdım. Faşizm hep DK'sız bir Devrimci Sol düşledi. Hatta DK olmazsa Devrimci Sol olmaz diye düşündü. Bunun için de yıllardır akla gelebilecek her türlü saldırıyı yapıyor, ama sonuç alamıyordu. Şimdi faşizmin bu misyonunu darbeciler üstlendi. Bütün enerjilerini "DK'yı nasıl yok ederiz"e harcıyorlar. En ileri kadrolara dahi beni tutukladıklarını açmaya korkuyorlar. Bu korkularını nasıl atacaklar bilemiyorum. Ağızlarında hep "Sen bizi bu durum meşru mudur, değil midir ikilemine sokup, mahkum etmek istiyorsun" diyorlar. Korkuları burada başlıyor. Devrimci olan hiç kimse ihanet, hırsızlık, ırza geçme vb. suçlar olmadan bir önderi sabah banyodan çıkarken boynuna atlayıp "tutukladım" demez. Keza konuşmak, anlaşmak için gelindiğinde, yeniden elimize düştün dercesine bir daha elinden kaçırmamak üzere bodruma kapatmaz.

Hareketimiz bundan sonra, sancılı bir döneme giriyor. Darbelerin, hizliplerin, kariyer kavgalarının yaşanacağı bir süreç bu. Kadrolarımız buna izin verecek midir, sanmıyorum. Hareketimiz tüm darbelere rağmen hızla toparlanmasını bilen ve bunu dosta düşmana ispatlamış bir harekettir. Her cepheden saldırıya rağmen bölünmeyen istisna hareketlerden biridir. Bu özelliği bile başlı başına maddi ve moral bir güç olup, kitlelere güven veren bir unsurdur. Şimdi bu açıdan da olumsuz bir döneme girdik. Yenilen darbeler, kayıplarımız, yarattıkları bunalım darbecilerin umurlarında bile değil. Onların tüm derdi beni etkisiz, konuşamaz hale getirmek. Şu veya bu yolla tasfiye etmek. Başarabilecekler mi, bunu hep beraber göreceğiz. Bir gün bu ihaneti tüm boyutlarıyla anlatabilirsek, devrimcilik adına yapılan bu çirkeflikten çıkarılacak çok ders vardır. Devrimci örgütler, önderler böylesi bir duruma fırsat tanıma-

mak için mutlaka önlemler almalıdır. Özellikle ihtiraslı, kariyerist unsurları çevresinden uzak tutmalıdır. Bu tür insanların hep fırsat kollayacakları unutulmamalıdır. Keza bir önder sürdürdüğü ilişkilerde, kendisi olmadığında yerine bakacakları, ilişkilerine önceden uygun bir biçimde belirtmelidir. Sadece güven anlayışı ile hareket edemeyiz. Önderin olmadığı koşullarda başka biri devreye giriyor ve önder adına ilişkileri sürdürebiliyor. Kadrolar gerçeği bilmeyerek, o kişiyi önderin görevlendirdiğini sanabiliyor. Oysa darbe olmuştur. Çok daha farklı olumsuzluklar da olabilir. Özellikle illegalite koşullarında bu önlemler mutlaka alınmalıdır. Önderin bulunduğu üsteki görevliler, mutlaka güvenilir, denenmiş insanlar olmalıdır.

Yurtdışı, rehavet koşullarıyla, ateş hattından uzak oluşuyla ihtiras düşkünleri ve kariyeristler için bulunmaz bir ortamdır. Özellikle de mücadelenin ateşini tatmamış, acı çekmemiş, zorlukları yaşamamış ihtiras düşkünleri, her şeyin çok kolay başarıldığını sanırlar. Özellikle kurulu bir düzen varsa, iştahları daha bir kabarır. Bizim neyimiz eksik ki yapmayalım diye düşünürler. Bir de eleştiri altında olup, hesap verme durumunda olduklarında bencillikleri ve ihtirasları daha çok kabarır. Yalnız olduklarında, güçsüz olup sinerler. Ama birkaç kişiyi peşlerine takarlarsa, birdenbire kahraman kesilirler. Gücü ellerine geçirdiklerinde, intikam ve kinle saldırarak adeta yılların tatmin olmamış özlemlerini giderirler. Artık bu türlerden her türlü ihaneti beklemek gerekir. Ben bunları görerek, düşünerek, tekrar darbecilerle görüşmeye gelmemeliydim. Veya görüşmeyi aleni bir yerde yapıp, ona göre hareket etmeliydim. Tüm bunları düşündüm ama Derya'nın sorunu bilmesi ve hareketin bölünmemesi kaygısı beni darbecilerle konuşmaya gelmeye zorladı. Bu bir yanıyla politik saflıktır. Saflıktan uzak durmak gerekir.

Şimdi bodrumdayım ve durum daha karanlık gözüküyor. Ne yaparlarsa yapsınlar sorunu ergeç kadrolar duyacaktır. Kadroların, durumun gerçek boyutlarıyla farkında olduklarında, darbecileri meşru görmeyeceklerine eminim. Hareketin bölünmemesi için tüm güçleriyle çaba sarfedeceklerdir. Olayı kavramaları zor olacaktır. Çünkü gördükleri, öğrendikleri devrimcilikte bu tür şeyler yoktur.

Saat 23.00... Zorla bodruma indirilirken yıpranmışım. Sağ gözümün kenarında çürük var. Dudaklarım yara ve hala şiş. Sağ omzum ve boynum hala ağrıyor. Gece gündüz yanan altmış vatlık bir lamba. Başka ışık yok. Atlar için yapıldığı söylenen Selimiye Kışlası'nın hücrelerinde bile küçük mazgallardan ışık sızıyordu. Burada o da yok. Havasızlık var. Bazen terliyorum. Havasızlıktan mı, hasta mıyım, kestiremiyorum. Son bir ayda çok yıprandım. Kahredici ama aşacağımıza inanıyorum.

Saat 23.50... Darbeciler eğleniyor, türkü söylüyorlar. Zafer kazanmış gibiler.

10 EKİM 1992

Saat 08.30... Hava oldukça soğuk. Isınma ve havalandırma için evde bulunan bir klimayı getirmişlerdi. Onu biraz çalıştırdım. Hava biraz kırıldı. Ama devamlı çalıştırmak mümkün değil. Hem gürültü yapıyor, hem de dudakları

kurutuyor. Havasızlıktan birkaç sigara içmek mümkün değil.

Saat 22.00... Acıbadem'de bir kadın militanın ölü ele geçtiği bildirildi. Bizden biri olduğu kesin. Okuyacak hiçbir şey yok. Sadece lütfedip getirirlerse, günlük gazeteler var. Hepsi bu. Günler stresle de birleşince geçmek bilmiyor. Tam bir zindan hayatı. Cezaevi yaşamının hiçbir döneminde bu tür koşullarda yaşamadım desem yeridir. En önemlisi de hiç bu kadar yalnız kalmadım. Korkunç bir şey. Tuvalet kokusu hücreyi çekilmez kılıyor, havasızlıkla da birleşince iyice berbatlaşıyor.

11 EKİM 1992

Saat 08.00... Kahvaltı getirdiler. Oldukça soğuk bir hava var. İştahım kesik. Doğru dürüst yiyemiyorum. Normal yeme miktarım yarıya düşmüş durumda.

Ben Derya'yı bir gün aramayınca, tutuklandığımı varsayarak belirli arkadaşları arayacaktı. Ne yaptı bilmiyorum. Darbeciler, darbenin duyulmasından çok korkuyorlar. Bunun için ya Derya ile anlaşacaklar, ya da şu veya bu yöntemle etkisiz kılacaklar.

Saat 11.15... Mücadele'nin on beşinci sayısı geldi. Orta sayfa yazısına yine bir şeyler sokuşturmuşlar. Sözüm ona, kadrolara küfür ve hakaret edilmemeliymiş, güven duyulmalıymış, eski yeni ayrımı gözetmeden herkesin elinden tutulmalıymış. Sanki bunlar hiç yazılmamış gibi, bir şeyler yaptıklarını sanarak yazıyorlar. Ve tabii kime, niçin küfür ve hakaret edilmiştir, niçin güven duyulmamıştır, güven duymama aşamasına gelene kadar ne emekler verilmiştir, kaç kere eleştirilmiş, özeleştiriler alınmış ve yeniden sorumluluklar verilerek, güven duyularak yeni şanslar tanınmıştır... Tüm bunları yazamıyorlar.

Aslında kadrolar diyerek kendilerini tartışıyorlar. Kendi gelişim süreçleri ise biliniyor. Tüm eleştirilerimize ve olumsuzluklarına rağmen güven duyarak, dönüşür, değişir düşünceleri ile büyük sorumluluklar ve görevler verilmiştir. Tabii darbeci şefi Bedri'ye, dönüşmediğini gösteren tavırlar içine girmesi üzerine, "görevini bırak, bir ay düşün" denince ok yaydan çıkmış, zaaf her şeyiyle ortaya çıkarak, darbeciliğe bürünmüştür.

Darbeciler, onlar hangi olumsuzluğu yaparsa yapsın, hep ayrıcalık isteyerek, kendilerine güvenilmesini isterler. Ama hareketin çıkarları zarar gördüğünde sorumluluk üstlenmezler. Denetleme, hesap sorma bu tür insanlar için hep rahatsız edici olmuştur. Hep özgür olmak istemişlerdir. Bedri, 12 Temmuz'dan sonra Avrupa'ya gelmiş ve sağlıklı denetim yapamadığımız, müdahale edemediğimiz koşullarda hiç kimseye sormadan 150.000 Mark harcama yapabilmiştir. Bu örnekler çokçadır, ama gereksiz. Şimdilerde kuralsızlığı teşvik ettiklerini, zaafları okşadıklarını biliyorum. İnsanlara hoş görünmek için, çıkarları için bunu yapıyorlar. Darbeciler, eleştiri, özeleştiri, insanları dönüştürme, yoldaşlık ilişkileri dahil, hemen her şeyi çarpıtıyorlar. Yoldaşlık ilişkilerinden adeta, birbirlerini kırmayan, eksik ve zaaflarla uğraşmayan, ahbap çavuş ilişkilerini anlıyorlar. Oysa en küçük hataların, zaafların, kuralsızlıkların hayatın içinde nelere mal olduğunu hepimiz biliyoruz. Darbeciler hayatı tanımıyorlar. Toplumumuzu, küçük burjuvaziyi analiz edemiyor, bunun için de bu

insanları nasıl dönüştüreceğimizin yöntemlerini bilmiyorlar... İnsan onuru, gururu korunmalı deniyor. Elbette korunmalı. Ama korunmaması, ezilmesi gereken küçük burjuva gururu da vardır. Yılların devrimci geçinenleri, en basit kurallara uymayacak, her fırsatta bildiğini okuyacak, harekete zarar verecek, önderlik de onlara hiçbir şey demeyecek. Küçük burjuva gururlarına dokunınca feryat edip, "gururum kırıldı" diye bağıracaklar. Ezilmesi gereken işte bu gururdur. Ve bunu ezeceğimizi yıllardır söylüyoruz. Hem gerçekten gururlu ve onurlu insanlar, halka zarar verecek bir davranışın içinde bulunmazlar...

Biraz da yurtdışına değinelim. Buraya geldiğimde bir ay dernek gibi bir yerde yatırıldım. Tek bir ev dahi bulamıyorlardı. Pislikten geçilmiyordu. Gerek arabaları, gerekse yattıkları yerler pislik ve bakımsızlık içindeydi. Öylesine rehavet koşulları içindeydiler ki, telefon sesine bile uyanmıyorlardı, ben onları kaldırıyordum. Yurtdışında ne yapılacak, nasıl kitleselleşeceğiz, hiçbir programları yoktu. Hareket tarafından verilen program da yerine getirilmemişti. Kurulan bir dernek ve hareketin dayatması ile çıkarılan yurtdışı dergisi onları tatmin etmişti. Dergide hemen hemen hiçbir şey yoktu. Hareketin çıkardığı bültenler, tekrar burada basılıyor ve sıradan birkaç haberle doldurulup çıkartılıyordu.

Yurtdışına özgü bir politika oluşturulamadığı için bir şey de yapılmıyor, ister istemez eski dönemlerde olduğu gibi kulaklar ve gözler ülkeye dikiliyordu. Ulusal bir politika izlenmesi gerektiği, emperyalizme karşı tüm halklarımızın kültürleri çerçevesinde ulusal politikaların savunulması, yurtdışındaki insanlarımıza, çocuklarımıza sahip çıkılması, buna uygun politikalar oluşturulması, işçilere, genç kuşaklara gidilmesi uzun uzun anlatıldı. Sonuç hala bir hiçtir ve bu doğrultuda politikalar geliştiremediler.

Faşistler çocuklarımızı kurtaralım diye uyuşturucuya karşı kampanya açtılar. Üstelik devrimcileri suçlayarak. Yurtdışına bu tür şeyler yapmalarını söylemiştik. 8-9 aydır tek adım atmadılar. Çocuklarımıza sahip çıkalım, Kürt-Türk halklarına ulusal düzeyde seslenelim, emperyalizme karşı insanlarımızı koruyalım dedik, yine bir adım atmadılar. En ufak bir teknik aracı almak dahi istisnasız sorun haline geliyordu. Ya yanlış alınır, ya da haftalar sürer. Bu deneme yanılma sürecini yaşamak yerine, tüm bunları bizzat kendim halletmek zorunda kaldım. "Yok, olmaz" sözcükleri yaşamlarının bir parçası olmuştu. Yurtdışı sorumlusuna yaklaşık 8 aydır Devrimci Sol dergisi için yer bulmasını söylüyorum. Her seferinde yok deniyor. Nitekim Zafer'le karşılaşmamız sonucu bir hafta içerisinde yer buldum. Yani yurtdışı sorumlusunun yok dediğine, onun altındaki bir insan bir haftada var diyor. Bu nasıl oluyor? Sorun nedir? Sorun yaşamı, kapitalizmi, ihtiyaçlarımızı anlayamama, anlamak için düşünmemedir. Ve bunları da bize, olmazlarla, yoklarla dayatıp, kabul etmemizi istemektedirler. Çatışma burada çıkıyor. Ya dayatılanları kabul edip, yerimizde saymaya devam edeceğiz, ya da bunlarla mücadele edip, dayatılan statükoları yıkacağız. Başka yol yoktur. Yapılması gereken, nesnel koşulların üzerine çıkabilmek, yokları, olmazları ortadan kaldırabilmektir. Zaten bir yerde öncülük, önderlik de budur. Tabii ki, çokça yaşadığımız, gördüğümüz bu yoklar-

la, olmazlarla çizilen tabloyla alay ettim. Bunu yapılması gerekenlerin doğruluğundan emin olarak, yapılabileceğini bilerek yaptım. Bu noktada yapılabilen işlerin birçoğu da onların tüm bu "yok, olmaz" türü dayatmalarına rağmen gerçekleşti.

Yurtdışı, hareket adına maddi yardım kampanyası açıyor. Ama kampanya bitiminde toplanan paranın ciddi bir miktarını o süre içinde yapılan kendi borçlarına ödüyorlar. Tabii bunlara karşı çıkıldı. Yurtdışının kendi geliri olmalı, kampanya parası doğrudan harekete aktarılmalı dendi. Dahası yurtdışı birçok konuda hareketi beslemeliydi. Ülkede işlerliğe koyduğumuz rapor sistemi burada da işlemeliydi. Tüm bunlar, sorumluların rahatını kaçıran, özgürlüğünü kısıtlayan şeyler oldu. Öyle bir tablo ki, yurtdışı süreci eleştirildiğinde, "Burada yapılması gereken her şeyi ben yaptım, başka da kimse bir şey yapamazdı" denilebiliyor. Bu zaaflı bir değerlendirmedir. Bu zaafa parmak basmak zorundaydık.

Daha Avrupa'ya gelmeden, Yurtdışı Komitesine, Avrupa'da nasıl çalışacakları, geçmişin değerlendirilmesi uzun uzun anlatılarak tartışılmış ve programları çizilmiştir. Ve tabii bunların neden yapılmadığının hesabı da soruldu.

Yurtdışı Komitesi oluşturulurken, mutlaka teknik bir komite de kurmaları, bu komitenin çeşitli yenilikleri, gelişmeleri izlemesi, özellikle elektronik üzerinde çalışması ve birikimlerini ülkeye aktarması istendi. Avrupa'ya geldikten 2-3 ay sonra teknik komitenin ürünlerini görelim dedik. Şu, bu var dendi. Varsa hemen ülkeye gönderelim dedim. Hatta bu konuda eğitim gören insanı, birikimlerini ülkedeki arkadaşlara aktarması için hemen gönderebileceğimizi belirttim. Ama önce ne öğrendiklerini bir rapor etmeleri ve yapabiliriz dedikleri şeylerin mutlaka denenmesi gerektiği söylendi. Rapor gelince gördük ki, somut hiçbir şey yoktu. Sadece kitaplardan alınmış, soyut, teorik şeyler vardı. Bu çalışma tarzı eleştirilmiş, yapılan şeyler somutlanmadığı sürece, deneme yanılma yolunun süreceği, bunun her yönden bize zarar vereceği belirtilmişti. Nitekim biliyor dedikleri insanı, kendi sözlerine inanıp da, bugün ülkeye göndermiş olsaydık, boşu boşuna gitmiş olacağı açıktı.

Saat 18.00... Tele-On, haberlerinde Acıbadem'de bir kadının öldürüldüğünü, çevrede Nesrin diye bilindiğini, daha önce erkeğin yakalanıp, evi verdiğini, mahalleye 8 ay önce taşındıklarını söyledi. Neredeyse operasyon olmadığı hafta yok. Darbecilerin tek sorunu benim kaçmamam. Onun için gece gündüz nöbet tutuyorlar. İstanbul SDB'lerini komutanlarıyla birlikte yok ettiler. Bir kısmı şehit oldu, bir kısmı tutsak edildi. Kır gerilla birliklerinin önemli bir kısmı tutsak düştü, bazı savaşçılar şehit oldu. Şimdi sıra alan ve bölgelere geldi. Sanki her şeyi yok etmeye yeminliler...

İlk tutuklandığımdan bodruma atılışıma kadar olan süreçte Süleyman diğerlerine kıyasla daha yumuşak, konuşulabilir durumdaydı. Kendi içlerinde eleştirilmiş olsa gerek ki, bodruma atılışımda çok sert ve başrolü oynayan oydu. Sanki darbecilere kendini ispat etmek ister gibiydi.

Doğal olarak, bu insanlar bu kadar yıl saflarımızda nasıl barınmış sorusu akla gelebilir. Ne yazık ki, yapısal olarak küçük burjuva kökenli kadrolara sahibiz. Bu kesimlerde kariyerizm, popülizm, bencillik yaygın görülen özellikler.

Bu insanları dönüştürmek ve iş yapmak zorundayız. Özellikle de cezaevinde yıllarca yatmış, hayatın içinde adım adım yöneticiliği öğrenmemiş ama ileri sorumluluklar almış insanlarda bu zaaflar daha çok görülebiliyor. Karizmaları ile oynandığı veya ona zarar geldiğini gördükleri an, zaafın durumuna göre çeşitli biçimlerde tepki gösterebiliyorlar. Darbecilik bunun en uç örneğidir. Nasıl olsa bir yere gelmiş bir hareket var. Bizim neyimiz eksik ki diyerek önderliğe soyunuyorlar ve bu işe bir başlayınca da artık sürükleniyorlar. Zaafların birliği, çıkar birliğini yaratıyor. Çıkarlar, yaşam endişesine dönüşüyor. Zaman zaman yaptıklarının yanlışını görseler de, bu kez de kendilerini bekleyen sondan korkuyorlar. Bu içgüdü onları iyice dengesizleştiriyor, hırçınlaştırıyor... Tüm değerleri yok sayarak, her yola başvurabilirler. Ahlak yitimi bu. Öyle ki, onlar için bir gün daha fazla yönetmek ve ihtiras tatmin etmek kazanç görülüyor. Tabii bu zaaf her zaman büyük iddialar arkasına gizlenir. Olumsuzluklarda ise hiçbir sorumluluk kabul etmeyip, enkaz edebiyatı yaparlar. Olumsuzlukları başkalarına, iyi şeyleri hep kendilerine mal ederler.

Darbe şefi Bedri, bensiz bir Devrimci Sol'u öyle kafasına koymuş ki, gerektiğinde ayrılığa motive olmuş durumda. Kaçtığım günlerde Derya'ya "yeni oluşumlardan DK'yı haberdar etmeyeceksin" demiş.

18.30 haberlerinde Ege Kır Gerilla Birliği ile ilgili yakalananların 23 kişi olduğu bildirildi. Operasyon genişlemiş.

Filiz'de bir tuhaflık var. Ölüm haberleri veriliyor, o türkü söylüyor, gülüyor. Ya bir dengesizlik var, ya da darbecilerin emri ile kendilerine moral şırınga ediyorlar. Hep stresli, problemli bir görünüm verdi. Fırsatını bulunca başkalarını ezdi, üstten baktı. Darbeciler artık uğramıyor.

12 EKİM 1992

Saat 08.30... Kahvaltı getirdiler. Hava soğuk. Adeta donmuşum. Artık hızla olumsuzluğun derinleştiği görülüyor. Darbecilerde olumlu denilebilecek hiçbir yan kalmadı. Derya'yı nasıl etkisiz kıldılar bilemiyorum. Ve her gün birer ikişer insanlarımız şehit olmaya ve tutsak edilmeye devam ediyor.

Dışarda hava soğuk ama yağışlı mı açık mı sezemiyorum. Darbecilerin neşesinin nedeni ne bilemiyorum, neşeliler. TV haberlerinde gündemde PKK-Peşmerge çatışması var. Trajik bir durum. Tarih boyunca emperyalizm ve gericilik Kürt halkını birbirine karşı kullanmış, böl ve parçala oyununu oynamış. Şimdi aynı senaryo tekrarlanıyor. Bunun nedeni önderliklerinin feodal-burjuva, küçük burjuva olmasındandır. Savaşın özü iktidar savaşıdır. Emperyalizme dayanarak Kürt halkının kurtulamayacağı kesindir.

Gazetelerde Adana'da üç SDB üyemizin yakalandığı yazıyor. Böylece Adana silahlı birliğimiz de yok edilmiş oldu. Yine Ege haberleri. Tek eylem yapmadan yakalanan gerilla birliğini veriyor.

Gencecik kadın ve erkek yoldaşlarımız katlediliyor. Özgürlük için, sosyalizm için ölüyorlar. Sabo ve Eda'nın "Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak" sözleri hayat içinde ete kemiğe bürünüyor. Ve ben onların bu inancına, savaşına katkı yapamıyorum. Ölümlerini daha anlamlı kılamıyorum, çünkü tutsağım. Yoldaşlarım hareketin başında olduğumu, gereken şeylerin ya-

pıldığını sanıyorlar. Ne yazık ki gerçek değil ve darbeciler, benim gölgemde karar almaya devam ediyorlar. Gerçekleri kadrolara anlatacağım günlerin geleceğini umut ediyorum. Şehit yoldaşlarımı Niyazi'yi, Sabo'yu, Sinan'ı, İbo'yu arıyorum. Onlar olsaydı darbeciler böyle bir deliliğe asla yeltenemezlerdi. Türkiye devrimi çok farklı sancılarla yükseliyor. Böylesi bir olay, başka hangi önderin başına gelmiştir, bilmiyorum. Basın Carpio'nun intihar ettiğini yazdı. Ama bu açıklama tatmin edici değildi. Carpio'nun emperyalizmle, oligarşi ile uzlaşmaya karşı çıkması, "intihar"ın Nikaragua yönetiminin desteği ile gündeme gelen örgüt içi bir hesaplaşma olduğunu düşündürüyor.

Hareketimiz çok değerli önder ve üyelerini şehit vermesine rağmen, '90 Mart Kararları, Yolun Neresindeyiz ve Faaliyet Raporu'nda önüne koyduğu programı kısmen aksayarak da olsa devam ettiriyordu. Savaş, savaş içerisinde öğrenilir. Ve biz bu savaşı yaşarken bir yandan da eksiklerimizi, hatalarımızı gördük. Kuşkusuz düşman en ufak bir hatayı affetmiyor. En küçük bir kuralsızlık, disiplinsizlik acı sonuçlara yol açıyordu. Ama yoldaşlarımız inançları, kararlılıkları, davaya ve önderliklerine bağlılıkları ile ölümlerini dahi propaganda haline getirdiler. Savaşın yayılmasının bir aracı yaptılar.

Darbeciler sözüm ona, şehitlerimizi bana karşı savunmak için, çirkin ve basit bir politikaya başvuruyorlar. Ama derginin 15. sayısında Sabo'nun ölürken "Yoldaşlarıma selamımı iletin" sözünü alırken "Eşime, önderimize" sözlerini es geçiyorlar. Sabo ve Eda ölürken dahi "Yaşasın Önderimiz ...." derken, bir davaya inancı, düşmanın saldırılarına karşı, devrimciliği savunuyor ve Türkiye halklarına "kurtuluş bizim yolumuzdadır" mesajını iletiyorlardı. Ama darbeciler, ellerinden gelse önderlik kavramını tüm tarihimizden silecekler...

Süleyman firardan sonra kampa gönderilmişti. Daha sonra Avrupa Komitesi'ne atandı. Kampta disipline gelmeme, emir-komutaya uymama şeklinde açıklanacak davranışlara girdi. Kamptan ayrılırken ise kamp komutanını suçlama tavrı içerisine girdi. Bu eleştirilerini kamp komutanının yüzüne yapmayarak, ayrılırken bir başkasına yapması düşündürücüydü. Üstelik yıllardır birlikte oldukları, birlikte ipte sallanmayı bekledikleri ve şimdiye kadar herhangi bir sürtüşmeleri olmadığı yoldaşına karşı yapmaktadır bunu. Neden eleştirileri yerinde ve yüzüne yapmadın eleştirimize "konuşturmuyordu" cevabını verebiliyordu. Avrupa Komitesi'ne alındıktan sonra da, aynı davranışları Şaban'a karşı göstermiş, onu yaşamdayken eleştirmezken, öldükten sonra kariyerist'likle suçlayabilmiştir. Aynı zaaflı tavrı bugün de sürdürmektedir. Darbeden önce tek kelime eleştirisi olmayan Süleyman, neden eleştirmedin sorusuna, "korktum" paralelinde cevaplar vermektedir. Eleştiri ve özeleştiriden, yoldaşlıktan, devrimci bir örgütten ne anladığı bu davranışlarında saklıdır. Devrimci ilişkileri ve örgütü, feodal ve ahbap ilişkisi olarak görmektedir. Delikanlı geçinir ama ürkektir. Edilgen ve liberaldir. Ancak bir güç bulduğunda kahraman kesilir. İnsanları yeteneklerine göre değerlendirme, istihdam etme yerine onları uç noktalarda, psikolojik tahlillere tabi tutarak, olumsuzluğa mahkum eder. Ve "insan yok" deyip durur. Oysa, halktan, sıradan birçok insanın dahi yapacak çok şeyi vardır. 8-9 aydır, iltica işlemleri için bir-iki insan

uzmanlaşsın dememe karşın, "insan yok" denildi. Pasaport yapımı vb. işler için de iki arkadaşı uzmanlaştırın, öğretin, herkes rastgele, ayaküstü bu işlerle uğraşmasın, uzmanlaşma olmadığı için doğru-dürüst yapılmıyor eleştirisi defalarca yapılmasına karşın, hiçbir adım atılmamıştır. Bu örnekler çoğaltılabilir. Aslında bu vb. ilişkilerle her şeyi kendilerinde toplayıp, örgüt merkezini kendilerine bağımlı hale getirmek istiyorlar.

Süleyman'la oturup, yarım saat konuşamazsınız. El telefonu sürekli çalar. Birileri hep arar. Herkes kendisine bağlıdır. Altında sıfır km. son model arabası ve araç telefonu vardır. Bedri bu tabloyu gördüğünde hayret edici ifadelerini belirtmiştir. Şimdi ise birbirlerinin zaaflarını örtmekle meşguller.

Avrupa'da, dernekler dışında illegal bir ilişki ağı yaratmak istedim. Bu yapılmadan emperyalizm koşullarında uzun süreli faaliyet sürdürmek mümkün değildir. Bu konuda Süleyman'ı bir türlü disipline edemedim. Yine derneklere ve yıllardır polis tarafından telefonu dinlenen evlere girip çıkmaya devam etti. Üstelik kendi ilişkilerimize aldığımız insanlara da oralarda randevu vermekten çekinmedi.

Yukarıdan, Süleyman'ın sesi geliyor. Evdeki bayanlara bir şeyler anlatarak onları güldürüyor.

Yolun Neresindeyiz'de enerjimizin büyük bir kısmını kendi iç savaşımız alıyor demiştik. Bugünkü darbe bunun en uç ifadesidir. İhtiras, akıl ve mantık tanımıyor. Dengesi yok. Küçük burjuvazinin güce tapma olgusu bu olayda bir kere daha somutlanıyor.

13 EKİM 1992

Saat 07.00... Bugün darbeciler erkenci. Bodrumun ışığı yanıyor, devamlı girip çıkıyorlar.

Saat 09.00... Kahvaltı getirdiler. Bugün 13 Ekim. Tam bir aydır darbecilerin tutsağıyım.

Saat 10.45... Süleyman geldi. Konuşmak için geldiğini, biraz da olayın etkisi ile gelemediklerini vb. belirtiyor. Ona *"Neyi konuşacaksınız, konuşmaya geldik, karşılığı bodruma atılmak oldu. Düşman komutanları bile birbirlerini tutsak alırken saygı gösterirler. Sizde hiçbir değer yok. İlla da konuşmak istiyorsan konuş."* diyorum. Devamında da son davranışlarının artık kelle korkusundan kaynaklandığını, ellerimi ve ağzımı bağlamanın ve konuşmak için geldiğim halde hile yapılarak bodruma atılmamın utanmazca bir şey olduğunu, tüm bunların hesabını mutlaka vereceklerini belirterek, bu olan biteni öğrenen insanlar, devrimcilik buysa, devrimcilikten tiksinecektir vb. şeyler söylüyorum.

"Burası soğuk, bir şey ister misin?" diyor. Geç bunları diyorum. Malik'in tekrar takibe girdiğini belirtiyor. Yine, Ortadoğu için vizeleri çıkarmaya başlayacaklarını belirtiyor. İnşallah diyorum.

14 EKİM 1992

Saat 09.15... Kahvaltı geldi. Hava oldukça nemli. Uyanamamışım.

Darbecilerin suçları; hizip kurmak, darbe yapmak, örgüt sırlarına zorla el

koymak, darbeyi açıklamayarak kadroları aldatmak, önderliğe zulmetmek, toparlanmamızı engellemek, operasyon ve ölümlere neden olmak, örgütsel değerlerimizi kirletmek ve tahribata yol açmak ve nihayet savaş içinde savaş örgütünü kurmaysız bırakmak şeklinde sıralanabilir.

Darbeciler, kadrolar nezdinde meşru bir görünüm kazanmak için yapay darbe gerekçeleri üreterek, beni suçlu gösterme çabasındadırlar. Öne sürdükleri ve süreceksleri hiçbir gerekçe darbeyi meşrulaştıramaz ve darbeciler yargılanmalıdır.

Gazetelerde yine yakalanma haberleri. Ümraniye ve Kadıköy'de evlerin basıldığı ve birçok silahın yakalandığından söz ediliyor. Ayrıca Acıbadem'de öldürülen kadın yoldaşın Sultan Cenik olduğu, Tuğrul Özbek'in de yakalandığı belirtiliyor. Darbecilere soruyorum, birbirinizin hangi başarı ve zaferlerinize güvenerek darbe yaptınız ve hareketi yönetmeye kalktınız? Cevap vermiyorlar. Darbecilerin hiçbirinin yeraltı deneyimi olmayıp, ileri düzeyde bir sorumluluk da almamışlardır. Bunun için de neye, nasıl müdahale edilir, olumsuzluklara karşı ne tür önlemler alınır, hemen hiçbir şey bilmiyorlar. Ama ihtirasları, "ben de yaparım" duygusu onları yönlendiriyor ve bu sonuçlar kaçınılmaz hale geliyor. Ve öylesine gerçeğe gözlerini kapatmışlar ki, bu bir ay içinde öldürülen, tutsak edilen yoldaşlarımızın durumu için, İstanbul operasyonları için, Bedri, "İşler Derya ve Galip'e kalırsa böyle olur" derken, diğer operasyonlar için ise "talihsizlik" diyebiliyor. İhtiras hala gerçeği görmelerini engelliyor.

Kaçıp, yeniden eve geldikten sonra, darbeciler Devrimci Sol dergisini çıkardıklarını, ama sorun çıkacak diye gösteremediklerini söylüyorlardı. Sadece engel buysa görmek istemiyorum, yeter ki tezberi arkadaşları çağırın ve bu durumu çözelim demem üzerine dergiyi getirdiler. Dergide, parti açıklamasının yer aldığı röportaj benimle yapılmıştı. Darbeciler bunu değiştirerek MK ile röportaja dönüştürmüşlerdi. Oysa kendileri tutuklama belgesinde yönetim olmadıklarını söylüyorlardı. Ayrıca biçimsel olarak da yanlıştı. Röportaj MK'nın tümü ile yapılamaz, ancak MK temsilcisi ile olabilirdi. Ve önceden, bu röportaj konusunda uyarmış, röportajımı değiştiremeyeceklerini belirtmiştim. "Partinin Arifesindeyiz" açıklaması bana aittir. Bu röportajın bir kısım yerleri değiştirilmiş, bir kısım yerlerine ekler yapılmıştır.

–Devrimci Sol'un bölünmemesi ile ilgili cevap, kısmen değiştirilmiş, darbeciler gerektiğinde ayrılabilecekleri mesajını veren paragraflar yerleştirmişlerdir. "Kişileri fetişleştiren, yönetime katılma mekanizmalarının olmadığı, organların işlerlik kazanmadığı vb." cümlelerin yer aldığı 24. sayfa 3. sütunda 3. ve 5. paragraflar darbecilerin Devrimci Sol ile ilgili iddialarıdır. Ve bu tür örgütlerde bölünme kaçınılmazdır diyorlar. Bu noktada benim Devrimci Sol bölünmeyecektir paragraflarımı aralara sıkıştırmaları yalnızca söylediklerini anlamsızlaştırmaktadır.

–Operasyon ve darbelerle ilgili sorunun cevabı da kısmen değiştirilmiştir.

–Kır gerillasına ilişkin cevap bana aittir. Kemalizm sorusunun cevabı bana aittir. Ulusal sorunun cevabına ilişkin bölümler darbecilere aittir. Din sorusunun cevabı büyük oranda bana aittir. Sosyalist ülkelerle ilgili sorunun cevabı bana aittir. Gerillaların silah bırakması sorusunun cevabı bana aittir.

–Devrimci Sol'un eylemlerinin terörizm olarak değerlendirildiği sorusunun cevabı bana aittir. Yasal parti sorusunun cevabı bana aittir. Birlik tartışmalarına ilişkin sorunun cevabı bana aittir. Yakın döneme ilişkin hedefler sorusunun cevabı bana aittir.

–Devrimci Sol literatüründe parti oluşumu... Nasıl bir parti ve neden şimdi sorusu ve cevabı bana ait değildir.

–Son mesaj bana aittir.

–Partinin Arifesindeyiz sözleri röportaj içerisindeydi. Daha sonra bu sözler bazı eklerle başyazıya eklenmiştir. Diğer tüm yazılar önceden benim denetlediğim ve onayladığım şekli ile çıkmıştır. Ayrıca "Burjuvazi yalan haberden medet umacak kadar çaresizdir" başlıklı Show TV ve Tele-On'daki yayınları eleştiren, önderliğe yönelen karşı-propagandayı teşhir eden yazı, darbeciler tarafından konmamıştır.

Dergi çıkmadan önce darbeci Bedri, röportaj dahil tüm dergi yazılarını okumuş ve onaylamıştır. Ayrıca Bedri'nin ilk geldiği günlerde parti konusunda çekincelerini belirtip, "Bu durumda parti olunamaz" demesine karşın, darbeden sonra parti kozunu kullanmaları dikkat çekicidir.

15 EKİM 1992

Saat 08.15... Sigara getirdiler. Oysa pekala kahvaltı ile birlikte getirebilirlerdi. Anlaşılan yine bir şeylerden şüpheleniyorlar. Bugün bodruma atılışımın haftası doldu. Günler yakalanma ve ölüm haberleri ile geçiyor. Darbeciler mutlu.

Bu yıl sanki liderlerin tutuklanma yılı gibi. Peru'da Guzman, Fransa'da ETA lideri tutsak edildi. Beni de içimizdeki küçük burjuvalar tutukladı. MİT ve kontrgerillayı çok korkuttuğumuz açıktı. Bunun için de Devrimci Sol önderliğini yıpratmak, etkisiz kılmak için yoğun bir psikolojik savaşa başvurmuşlardı. Ama korkan, yalnızca oligarşi değilmiş. Asıl korkan içimizdeki düşmanmış. Önderliğin giderek kurumlaşması, darbecileri daha çok bencil kaygılara itti. Onlar önderliğin tarihi bir süreç içerisinde doğal olarak, karizmatik bir hale bürünmesini fetişleştirme diye adlandırarak, yaşanan bir tarihi yok saymak istiyorlar.

Darbenin ne zaman ve nasıl başladığının, ne tür yöntemlerle örgütlendiğinin tüm boyutlarıyla ortaya çıkması için darbecilerin tek tek sorgulanması gerekir.

Darbecilerin, yayın organlarındaki kaçamak imaları dışında kimleri, nasıl yönlendirmeye çalıştıklarını, darbeyi anlatıp anlatmadıklarını, hatta yeni bir hizip örgütleyip örgütlemediklerini bilemiyorum. Ama yönlendirmeye çalıştıkları kesin. Ayrıca kadrolara hoş görünmek için yeni ve daha üst görevler alacakları vaatleri ile birlikte alan ve bölgelere para vererek, farklı bir imaj vermek isteyeceklerdir. Oysa '90 Mart'ından bu yana çok zorunlu olmadıkça alan ve bölgelerin kendi ihtiyaçlarını kendilerinin karşılaması gerektiği konusunda mücadele edildi ve bu anlayış yerleşti. Şimdi tekrar eskiye dönüyoruz.

Geçen yıl, İbrahim Seven'lerin konferans tutanaklarını olumsuzluklardan

insanlarımızın ders çıkartması için okutuyorduk. Görünen o ki, şimdi de başkaları bu amaçla bizim tutanaklarımızı okutacak. Darbecilik kepazelik değil de nedir?

Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri veriyorlar. Öğle ve akşam birer bardak çay geliyor. Fazlasını istesem getirirler ama istemiyorum. Yemek saatleri belirsiz. Eh ne de olsa darbecilerin çok işi var.

Darbecilerin tüm karşı-propagandaları düşmanın ve oportünizmin propaganda malzemesinden farklı değildir. "Tek adam, despot, lüks yaşam vb." temelde gelişen yalan ve demagojilerdir. Bunlarla tutunacak hiçbir sağlam dalları yoktur. Bunun için de henüz nerede ve nasıl tam olarak bulaştığını kesinleştiremediğimiz 12 Temmuz ve 16 Nisan operasyonlarının benim ilişkilerim ile olabileceğini iddia etmektedirler. Bunlar da, gerek geçmişte, gerekse bugün araştırılmış, öyle olmadığı ortaya çıkartılmış, buna rağmen bütün belirsiz noktalar hesap edilerek önlemleri alınmıştır. Darbeciler kadroları kışkırtmak istiyorlar. Tıpkı oligarşi gibi geriliğe sesleniyorlar.

Darbeciler sağlığımla da oynuyorlar. Onlar da bunu görüyor, ama seviniyorlar. Hatta rahatsızlıkları bile bir malzeme olarak kullanabilirler.

16 EKİM 1992

Saat 10.00... Hala kahvaltı getirmediler. Eskiden üste, sabah 07.00'de kalkılırdı. Şimdi kimse kalkmıyor. Bohem yaşam hoşlarına gidiyor.

Avrupa'ya ilk geldiğim zamanlar yurtdışı sorumlularından kiralık ev bulmalarını istedim. Bulamadılar. Sonra yurtdışının önerisi ve MK'nın da onayıyla bir ev satın alındı. Ev alındıktan uzun bir süre sonra evin alımı için emlakçılara demek gibi bir yerin adresi verilmiş. Kısaca ev legaldi, biz kendi kendimizi aldatıyorduk. Ve bu ev 17 Nisan'dan sonra Hüseyin'in polisiye fobileri nedeniyle iyice şaibeli hale geldi. Evin önünden bir polis otosu dönüş yapar, o, "eve baktı" der. O anda bir arkadaşın da telefon edip, acil olarak Süleyman'ı aradığını belirtmesi üzerine, polis otosu ile telefon arasında bağlantı kurarak yorumlarını geliştirir. Benzer olaylar bolca yaşanmıştır.

Bugün 16 Ekim olmasına karşın, çağrılı arkadaşların gelişinde ve bizim Ortadoğu'ya gidişimiz konusunda hiçbir haber yok. Oysa daha önce 18 Ekim'e kadar, arkadaşların geleceğini belirtmişlerdi.

Derya'yı şu veya bu şekilde etkisiz kıldıkları görülüyor. Beni de bodruma attıklarına göre, süreci uzatıp, durumu lehlerine çevirmenin yollarını arıyorlar. Bu süre içinde kendilerini lanse ederek, tüm ilişkilere vakıf olarak platforma girmeyi, platformda kaybetmeleri durumunda da ayrılığa gitmeyi düşüneceklerdir.

13 Eylül 1992'den önce örgüt kasasında nakit para olarak;

-500 bin Mark (Süleyman'ın bildiği yerlerde)

-25 bin Mark (darbecilerin ele geçirdiği üste) vardır. Bunun dışında da,

-Yaklaşık 1 milyar Türk lirası değerinde satılığa çıkartılmış değerli eşya (Süleyman'ın denetiminde)

-400 bin Mark değerinde satılığa çıkartılmış bir ev (Süleyman'ın denetiminde)

-Ülkede 700-800 milyon Türk lirası değerinde satılığa çıkartılmış bir ev (Süleyman'ın denetiminde)

-Merkez üste '90 model bir Audi ve '86 model Opel marka araçlar

-150 bin Markı peşin verilmiş, merkez üssün bulunduğu ev vardır.

Bunlar örgütün kasası ve demirbaşları olup, darbecilerin ellerindedir.

Bu listeye yurtdışında ve ülkede bulunan, örgütün çeşitli araç, gereç, ev, depo vb.leri dahil edilmemiştir. Ayrıca Ağustos 1992'de Ortadoğu'dan silah ve cephane alımı için Bedri'ye 60 bin Mark verilmiştir.

Arşivde genel olarak şunlar vardır:

-Çeşitli eleştiri-özeleştiri raporları

-Yolun Neresindeyiz ve Faaliyet Raporuna verilen cevaplar, firardan sonra kadrolardan aldığım onay yazıları

-Birçok üye ve savaşçımızın özgeçmişleri

-Sabo ve Sinan ile olan yazışmalarımın orijinalleri ve birer nüshaları

-Tüm bölge ve alanlardan gelen raporlar, verilen cevaplar

-Yurtdışından alınan özgeçmişler

-Çeşitli belgeler

-Bana ait 3 pasaport ve ek belgeleri

-Örgütün kitap, broşür, bildiri, haber bülteni ve talimat bültenindeki tüm yazıları

-Devrimci Sol Dergisi 5. sayısının yazı orijinalleri ve röportaj

-Hazırlanmış çeşitli broşür taslakları ve tüm yayınlarımız bulunmaktadır.

Darbecilerin en büyük zararlarından biri de toparlanmamızı engellemeleridir. Toparlanma olmayınca ölümler, yakalanmalar birbirini kovalıyor. Bu duruma, darbecilerin yanlış müdahaleleri ile bir şeyler yapma ihtirasları, kendini ispat etme kaygısı da eklenince, durum çok daha kötüleşti. Darbe nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, her koşulda hareket uzun süre bu pisliğin moral ve maddi tahribatının izlerini taşıyacaktır. Gerek kadrolar, gerekse kitleler nezdinde hiç unutulmayacak, herkesin olumsuz bir örnek olarak göstereceği bir musibet olarak hatırlanacak ve bize karşı kullanılacaktır...

Sakin ve soğukkanlı olmalıyım. Mutlaka hareketi en az yıpratacak bir çözüm bulmalıyım. Şimdiye kadarki tüm olumlu yaklaşımlarım hiçbir sonuç vermedi. Ben olumlu davrandıkça, onlar bunu zayıflık diye nitelendirdiler. Aslında bu bir aşağılanma, düşmanın aşağılaması. Direnerek karşı koymak ve dayanmak onurdur, deyip geçiyorsun.

Yoldaşlık duygusu ve anlayışı asla arkadan hançerlemek değildir. Tam tersine riyakar olmamak, açık olmak, birbirimize karşı politika yapmamaktır. Birbirine güvenle dayanmaktır. Olumluluğu ve olumsuzluğu birlikte paylaşmaktır. Ve şimdi çok değerli yoldaşlarım olan Niyazi, Sabo, Sinan, İbo ve daha birçoğunu anmadan edemiyorum.

Darbeciler anti-faşist demokratik cepheden, partiden, nitelik dönüşümünden söz ediyor. Oysa yönetim değiliz diyorlardı. O halde ne ve kim adına bunlar vaat ediliyor? Bir yandan da enkaz edebiyatı yapılıyor. O halde nasıl parti olunuyor?

Avrupa'ya geldim geleli başım dertten, sorunlardan kurtulmadı. Faaliyet

Raporu'nda kadrolardan aldığım onay ve Avrupa'ya gelme durumum resmileşince tekrardan ileri kadrolardan aldığım onay üzerine yurtdışına çıktım. Sözüm ona burada daha güvencede olmak için gönderilmiştim. Ülke toprağına, ateş hattına dönmeliyim. Ateş hattındaki insanımızla buradaki insanımız arasında çok fark var. Ateş hattındaki insan çok daha sorumlu ve mücadelenin sorunları ile yanıp tutuşurken, buradaki insan belli ölçüde ondan uzaktır. Bu anlamda sorumsuzluklar, çok daha rahat yapılabiliyor. Emperyalist kültür birçok insanı ezmiş, kültürel çarpıklıklar yaratmış, birçoğu ne istediğini bile bilmiyor. Avrupalı olmaya çalışmışlar, hatta bunun için çırpınmış ama olamamışlar. Türkiyeli olmak, kara kafalı olmak, aşağılanmak demektir. Onun için de birçoğu, küçük burjuva aydın bakış açısı ile kendi halklarını horlamışlar ve rehavet koşulları sorumsuzluğu körükleyen bir etken olmuştur. Ülke ve mücadele gerçeğimiz, buradan çok daha korkutucu görünmeye başlamıştır bu insanlara. Yaşamları boyunca ciddi bir örgütlenme içerisine girmemiş, büyük hayalleri olmayan bu insanlar örgütün bir kısım olanaklarını ellerine geçirince kendilerini adeta imparator gibi görmeye başlıyorlar. Bu darbe esas olarak yurtdışının gücü kullanılarak yapılan bir darbedir. Ve darbeciler bu gücü kullanarak darbecilik oyununu devam ettiriyorlar.

Düşünce, davranış ve yaşam biçimi devrim yapmak üzerine kurulmadığı için ve de devrimin zorluklarını kavramadıkları için bireyin gönlünce, disipline gelmeden, zorlanmadan yaşamasını isterler. Oysa her şey devrimci görevlere göre şekillenmek ve disipline olmak zorundadır. Günlük yaşamında disipline olmayanlar, devrimci görevlerde de disipline olmazlar. Küçük burjuvazi bu gerçeği hiç kabul etmez. "Ben günlük yaşamda böyleyim ama sen beni mücadelede gör" der. Oysa mücadele sadece bir eylem anı değil, tüm yaşamdır, her andır. Darbeciler de böyledir. Onların günlük yaşamları, insan ilişkileri, devrimci görevlere bakışları da bu küçük burjuva kavrayış üzerine şekillenmiştir. İnsanların nasıl dönüşecebileceğini, mücadelede uzlaşmasız, kararlı insanları nasıl yaratacağımızı, zaafların üzerine nasıl gideceğimizi, deneysel anlamda bile olsa, yaşadığımız süreçleri değerlendirerek de göremiyorlar. Bugün onların yaklaşımlarını belirleyen tamamen faydacılık olup, insanlara mavi boncuk dağıtarak, onları pohpohlayarak, zaafların üzerini örterek, disiplinsiz bir yaşamı hoş görerek, kendilerini farklı gösterip, güç kazanmak isteğindedirler.

17 EKİM 1992

Saat 09.45... Kahvaltı getirdiler. Sanki evde hiç kimse yok. Oldukça sessiz. Sadece hücremin önünde çalışan çamaşır makinesinin sesi geliyor.

İlk tutuklandığımda, Bedri'ye beni böyle haftalarca, aylarca tutamazsın demem üzerine "Ne var yani, hiç mi yatmadın, 2-3 ay daha yatsan ne olur" diyordu. Bu mantığın apolitikliği korkutucudur.

Darbe tüm boyutları ile açığa çıkarılmalıdır. Başka kimler yer almıştır? Ne zaman örgütlenmeye başlanmıştır? Her şey ortaya çıkarılmalıdır. Aksi halde darbeciler içimizde, bizi her gün biraz daha kemirerek, sabote ederek yaşamaya devam ederler.

18 EKİM 1992

Saat 10.10... Kahvaltı getirdiler. Bugün darbecilerin platformu toplamak için verdikleri gün sona erdi. Ama ortada henüz hiçbir şey yok.

Saat 17.00... Gazeteler henüz gelmedi.

Darbeden önce Bedri'ye, Hüseyin'i buraya getirdiğime pişman olduğumu, hiç değişmediğini belirtmiş, eski Hüseyin demiştim. Bunları darbe örgütlemekle meşgul Bedri'nin Hüseyin'e anlattığı kesindir. Tabii Hüseyin geleceğini karanlık gördü. Ve darbecilik sürecine girdi.

19 EKİM 1992

Saat 06.30... Birdenbire kapı açıldı. Bu da yeni bir durum. Anlaşılan kontrol ediliyorum.

Saat 11.30... Mücadele dergisi geldi. Devrimci Sol dergisindeki MK röportajı buraya da konmuş.

Saat 13.45... Bedri'yi çağırdım. Kısa bir süre sonra geldi. Çok açık ve net olarak öğrenmek istediğimi, platform olmayacaksa artık başka şeyler düşüneceğimi belirttim.

"Musa'yı çağırdık, haftaya gelecek." diyor. "Derya Musa ile görüşmek istiyor, henüz gelmeye hazır değil. Aydın alt ilişkilerini henüz ayarlayamadı, ama pratik biri, hemen gelir." diyor.

Darbeden bu yana 38 gün geçmiş durumda, bu insanların gelişi en fazla 15-20 günümüzü alırdı. Ama darbeciler, ne bu insanlara gerçek durumu anlatıyor, ne de hızla getirmek istiyor. Zaman kazanmak istiyorlar. Süreci uzatırsanız, bu insanların yakalanma tehlikesi de büyüktür. Nitekim Malik'in takip alması bunun göstergesidir. Hızla getirmelisiniz diyorum, cevap yok. Oysa daha ilk günden, aktif mücadele atıl halde tutulup arkadaşlar çağrılmış olsaydı, şu veya bu şekilde bir sonuç almış olurduk. Onlar ise bize zaman gerekli deyip, ivmeyi yükseltmekten, boşlukları doldurmaktan, partiye hazırlanmaktan, vb. vb. söz ettiler.

Daha önce Ortadoğu'da toplanalım dedikleri halde, şimdi insanları Avrupa'ya getirtmek istiyorlar. Ortadoğu'yu çıkarlarına uygun görmedikleri görülüyor. Avrupa'daki gücü bize karşı kullanacakları açık.

TV haberlerinde PKK'nın İstanbul'un tümüne yayın yapacak radyosunun ele geçtiği haberi yayınlandı. Biz iki yıldır, yurtdışını zorlamamıza karşın, bırakın İstanbul'un tümüne radyo yayını yapmayı, bölgesel radyo yayını ve bu çerçevede TV kanallarına girmeyi dahi başaramadık. Ve bu konudaki her talebimiz, "yok"larla, "olmaz"larla karşılandı. Oysa programlı, örgütlü ve araştırıcı bir çalışma ile Avrupa'da bulunmayacak şey yoktur. Sorunun temelinde hareketin ihtiyaçlarını görememe, küçük şeylerle tatmin olma anlayışı vardır. Mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için ısrarlı bir çaba ortaya koymadan, "yok"ları, "olmaz"ları yok etmeden bir şey yapılamaz. Bu dayatmaların üzerine gidildiğinde, "bu alanın yöneticisi benim, ben bilirim" diyen, bakış açısını mülkiyet duygusundan alan anlayışlarla karşılaşıyoruz. Bu noktada müdahaleyi kendi mülküne müdahale, kendine ait bir şeyin elinden alınması gibi değerlendiriyor. Ve direnişe geçip, hareketi kendisine teslim olmaya zorluyor.

Bu kabul edilemez. Bu tür direnişlere karşı '90 Mart kararlarından bu yana mücadele veriyoruz. Avrupa'nın denetimden uzak olması nedeni ile bu müdahale gecikmiştir.

20 EKİM 1992

Saat 09.40... Kahvaltı getirenler, artık hiç oyalanmıyorlar, jet hızıyla girip çıkıyorlar.

Saat 10.30... Hücrenin arka tarafındaki çamaşır yıkama yerinden bozularak yapılan duşta, bodruma atıldığımdan sonra ilk defa banyo yapıyorum. Tabii gardiyanların izni ile. Buradan da kaçmam mümkün ve engelleyemezler.

Bugün 16.00 ve 18.00 haberlerinde Sultan Cenik'in şehit olmasından sonra, 10 kişinin birçok silahla birlikte yakalandığı, bunlardan üçünün SDB üyesi olduğu ve Ankara'da İ.Selen'i öldürdükleri haberi geçti.

Oligarşinin zindanlarında bile şubeden gelenler, aileler vb. ilişkilerle, bilgiler hızla bize ulaşırdı. Şimdi sadece gazete ve TV'den öğreniyorum. Küçük burjuva darbecilerin elinde tutsak olmaktansa, oligarşinin tutsağı olmayı yeğlerdim. Her şeyi mahvedeceksiniz dedim. "Yok düzelteceğiz" dediler. Her şey ortadadır. Darbeciler hala darbelerini açıklamadan yönetmeye devam ediyorlar.

21 EKİM 1992

Saat 09.30... Berbat bir gece geçirdim.

Saat 12.10... Galiba üşütmüşüm, üşüme ve terlemeler oluyor, titriyorum. Herkesten tecrit edilmiş, tüm dünya ile bağı koparılmış bir mahkum gibi hissediyorum kendimi. Tüm bu aşağılamaları, haksızlığı ve zulmü hak edecek ne yapmıştım? Devrimci Sol'u kurdum. Onu yücelttim, bugünlere getirdim, güç olduk. Sözü dinlenir, dost ve düşmanca dediğimiz ciddiye alınır, uluslararası çevrede etkisi ve prestiji olan bir hareket olduk. Güçlenmemiz, zafere yürümemiz için içimizde ve dışımızda yıllar süren çok yönlü bir mücadele verdik. Bunun için düşmanın okları hep bana yöneltilmiş oldu. Bu saldırılara göğüs gerdim. İçimizdeki oportünistlerin, ihtiras sahiplerinin, dava kaçkınlarının önüne set çektik, etkisiz kıldık. Devrimci Sol gerçeği bir yanıyla bu tür mücadeleden geçerek tarihe kazınmıştır. Bugün, karşı karşıya bulunduğumuz darbecilik olayı ihtiras olarak karşımıza çıkmış iç düşmandır. Bugün açık düşmanı ve içimizdeki darbecileri en çok sevindirecek olan DK'sız bir Devrimci Sol'dur.

22 EKİM 1992

Saat 09.50... Bugün biraz daha iyiyim. Terlemeler ve titremeler geçti. Bu hafta Musa'nın geleceğini söylemişlerdi. Bugün Perşembe, hiçbir haber yok. Hiçbir bilgi de vermiyorlar.

Gazetelerde yine yakalanma haberleri. Ankara'daki katliamdan kurtulan 3 SDB üyesi, yine Adana'da 3 SDB üyesi ve yataklıkları 4 kişi yakalanmış. Birçok silah ele geçmiş. Böylece tüm SDB üyelerimiz yakalanmış oldu. Darbeci-

ler 2.5 yıllık emeklerimizin büyük kısmını yok ettiler. Şu anda esas olarak dergiler, demokratik platform ve milislere müdahale etmeye devam ediyorlar. Derya bir şey yapmadı anlaşılan. Kendinden beklenen misyonu yerine getirmedi.

Malik takip almıştı. Ne oldu bilmiyorum. Bilgi vermiyorlar.

23 EKİM 1992

Saat 10.10... Gardiyanlar hızla girip çıkıyorlar. Ola ki bir şey söylememe karşın bir önlem herhalde. Evde kimse yok galiba. Bir tek Filiz var. Tuvaleti boşalt dedim. "Tamam" demesine rağmen hala boşaltmadı.

Saat 19.20... Nihayet tuvaleti boşalttılar. Dün akşamdan beri çay da getirmediler. İstemiyorum. 13 Eylül'den beri hiç kimseyle konuşamıyorum. Sıkıcı bir durum.

24 EKİM 1992

Saat 09.50... Malik'i merak ediyorum. Bedri'yi çağırdım.

Saat 11.30... Bedri geldi. Malik'i aldıklarını belirtiyor. Ayrıca operasyonun mahallelere bulaştığını vs. anlatıyor.

M'nin polisin elinde olduğu kesin. Yurtdışında kendisinin haber bırakacağı yeri değil, başka bir yeri aramış. Anlaşılan bu gerçek bağlantılı yerini vermemek için başka bir yer verdi.

Operasyonun mahallelere bulaşmaması için acil tedbir alınması gerektiğini, gerekirse operasyon bulaşan yerden toptan kesip, kalanı kurtarmak gerektiğini, şüpheli yerleri derhal temizleyip, boşaltmak temelinde bir şeyler söylüyorum.

Aydın ve Malik'in ne zaman geleceğini hala net olarak söylemiyorlar.

Musa'nın gelişi haftaya Cumartesi'ye kalmış. Yine bir gecikme. İstenseydi şimdiye kadar on kere gelmişti. Bu süre içindeki gelişmeleri, operasyonları, olumsuzlukları tekrar hatırlatıyorum. Bedri "karamsar olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun ama operasyonlar talihsizlik işte" diyor.

Derya, Musa ile görüşmek istiyormuş. Görüştürmemişler. Avrupa'ya gelince telefonda konuşursunuz demişler. Tekrardan süreci uzattıklarını, uzadıkça olumsuzlukların birbirini kovaladığını belirtiyorum. "Tabii zamana ihtiyacımız var, yoksa sen bizi haklı-haksız, meşru-meşru değil ikilemine sokarsın vs." diyor. Benim elim, kolum, ağzım bağlı olunca onlar bu zamanı özgürce yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa daha ilk günden attığınız her adımda biraz daha batacaksınız, çünkü ne mücadeleyi tanıyor, ne de mücadelenin yasalarını biliyorsunuz demiştim. Bunlar neredeyse harfiyen yaşandı. Ve eminim, şimdi yoğun bir enkaz edebiyatına hazırlanıyorlar.

25 EKİM 1992

Saat 10.00... Hayatım boyunca bıraktığım en uzun sakal. 13 Eylül'den bu yana sakallıyım. Darbeciler sakalımdan da kuşkulanıyorlar. "Niye sakal" diyorlar. Tipik cezaevi müdürleri gibi düşünüyor ve her şeyden şüpheleniyorlar.

Oligarşinin zindanından firarımın üçüncü yılı doldu. Ne yazık ki bu kez de darbecilerin elinde tutsağım.

26 EKİM 1992

Saat 09.00... Akşam yemeği tepsisini aldılar.

Saat 09.45... Kahvaltı geldi.

Saat 11.00... Mücadele 17. sayı geldi. Orta sayfada "sahiplenme" sorununu işlemişler. Güya her şeyi ben yaptım diyenler varmış. Bunlarla beni ima ediyorlar. Tabii gerçek dışı. Bu tür yazılar defalarca yazılmasına karşın, onlar kendilerini ispat derdinde olduklarından tekrar tekrar yazıyorlar. Ve geleceğe yatırım yapıyorlar. Ve yarın kadrolara, "Bakın yazdıklarımızda genel politikamıza ters bir şey var mı?" diyecekler. Tabii, darbeden habersiz olup, darbecilerin demagojik iddialarını bilmeyenler, satır aralarından özel anlamlar çıkarmaya çalışmayacağından, hareketin genel politikası sanacaktır.

İlk tutuklandığımın ikinci veya üçüncü günü Süleyman, "Kimse seni sormuyor" demişti. İnsanlarımız nereden bilsin? İlginç olan darbecilerdeki aşağılık duygusu ve sanki bir çocuk oyunu oynar gibi, devrimci mücadeleyi basite indirmeleri ve her şeyi bir hile olarak ele alan yaklaşımlarıdır. İlişkilerime ise "hasta" veya "işi var, bir süre olmayacak" dediklerine eminim.

27 EKİM 1992

Saat 09.45... Halsizim. Üşüyorum.

Yatakta yatmak ise moralimi bozuyor.

Hareketimiz Türkiye solunda en ahlaki, geleneklerine en çok bağlı, dürüst bir hareket olarak tanınır. Bunun için de liberal, ilkesiz sol tarafından "sekter" ilan edilmiştir. Ama bugün hala böyledir demek çok zordur. Hareketimizin ahlakı kirletilmiş, lekelenmiştir. Tarihte çok az rastlanan darbecilik anlayışı ortaya çıkmıştır. Hareketimiz için bundan daha çirkini ne olabilirdi? Bu leke, bu kirlenme temizlenmelidir. Tersi durumda Devrimci Sol artık ahlaklı, dürüst, ilkeli bir hareket değil, güvenilmez, insanlarının ne zaman birbirini arkadan hançerleyeceğinin belli olmadığı, ihtiras kavgalarının sürdüğü bir hareket olarak bilinecektir.

28 EKİM 1992

Bugün tekrar banyo yaptım. Montumu ve ayakkabılarımı istedim, verdiler. Üzerimdeki kot pantolon 13 Eylül'den beri yıkanmamıştı. Bugün yıkadım. Cumartesi Musa gelecek demişlerdi, bakalım sözlerinde duracaklar mı?

Bedri'yi çağırıyorum, geliyor. Musa Cumartesi kesin geliyormuş. Aydın'ın ne zaman geleceği henüz belli değil. Oyalıyorlar. Keza Derya'nın da ne zaman geleceği bir sır. "Parti açıklaması moral yarattı" diyor. Yaratır tabii. Harekette ne olup bittiğini bilmeyen insanlarımız, onca olumsuzluğa rağmen, örgütlerine güveniyor ve güzel şeyler umut ediyorlar. Ya gerçeği bildiklerinde?..

29 EKİM 1992

Saat 11.15... Hala kahvaltı getirmediler.

Saat 11.30... Nihayet kahvaltı geldi. Filiz'e kahvaltı, yemek vb. işleri yapmak zor geliyorsa kendim yapabilirim diyorum. "Yok" diyor. Bazı dergi sayılarını ve bir kısım belgeleri istemiştim. Günler sonra nihayet geldi.

30 EKİM 1992

Saat 09.10... İstediğim belgelerin tamamı hala gelmedi. Bedri, Malik ve Derya'nın gelişleriyle ilgili bilgi verecekti, vermedi. Bugün saat 06.15'te yine aniden kapıyı açtılar. İki kezdir aynı şey oluyor. Filiz kahvaltı getirdiğinde ona, o saatlerde sana bir şeyler mi oluyor, kabus mu görüyorsunuz diyorum. Cevap vermiyor, çıkıyor.

31 EKİM 1992

Saat 09.15... Uyandım. Bugün Musa'nın gelmesi gerek.

Saat 21.45... Musa'dan haber yok. Darbeciler de hiçbir haber vermiyor. Bakalım ne sürprizler olacak?

Saat 22.45... Bedri geldi. Malik'i Salı geçireceklermiş. Musa gelmiş. Hemen getir dedim. "Olmaz" dedi. "Önce bir ben konuşayım, yarın veya ertesi gün getiririm" dedi. Tabii darbeci olduğundan öncelikli konuşma hakkını kendine veriyor. Derya'nın Musa ile konuşmak istediğini tekrarladı. Konuşalım, ondan sonra dedim, cevap vermedi. Aydın ve Derya'nın ne zaman geleceği hala belirsiz.

Musa'nın darbeden haberi var mı, dedim. "Yok ama buradan telefonda olumsuzluğu sık sık işledim." dedi.

'89 tutanaklarının devamı, Ahmet'in raporu hala gelmedi. Biraz suskunluk oldu. Bedri önüne bakıp susuyor. Darbecilik de kolay değildir, çok işin vardır, git bari diyorum. Gidiyor.

1 KASIM 1992

Saat 09.30... Baki kahvaltı getirdi. "Günaydın" diyor. Hayret! Darbeci de olsa, hala adab-ı muaşeret kurallarını unutmayan da varmış.

Saat 14.30... Devrimci Sol dergisi 6. sayısı geldi. Hemen ilk göze çarpan, alelacele SDB amblemi ve andı koymuşlar. Yönetim değiliz diyenler, kim adına, ne adına bunu yapmışlar? Hangi kolektivizmle yapmışlar belli değil. SDB ambleminin bu çizimi ve birkaç tane daha, daha önceden dergide çalışan arkadaşlarca çizilmişti. Ama beğenmediğimizden yeni şeyler bulmaya çalışıyorduk. Ama darbeciler ne olur ne olmaz diyerek, bir şeyler yapıyor görünmek için hemen koymuşlar. Amblem pratik çizilebilir, sade bir görünümde olmalıdır.

Saat 21.30... Musa hala gelmedi.

2 KASIM 1992

Saat 09.40... Anlaşılan Musa'yı ikna etmek için çaba harcıyorlar ve bu nedenle de getirmiyorlar. Umarım bugün getirirler. Bugün tutukluluğumun 50. günü.

Darbeciler Devrimci Sol dergisi 6. sayıda "Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi" isimlerini de kullanmışlar. Bu isimleri ben önermiştim. Türkiye ismini kullanmamız, millicilik olarak eleştirilebileceğinden, artık THKP yerine DHKP dememizin daha tutarlı olacağı şekliyle yaklaşmıştım. Ama bunun kesinleşmesi ancak parti kuruluş toplantısında, kadroların kararı ile gerçekleşecekti. Darbeciler en küçük bir demokrasi bile uygula-

mıyor. Her şeye kendileri karar veriyorlar. Ayrıca dergide satır aralarında taktik yanlışlardan söz ediyorlar. Bunlar nedir bilmiyorum. Daha birçok şey üretecekleri kesindir. Darbeciler ille de bir şeyler yaptıklarını göstermek için molotoflamaları bile yazmışlar. Kaldı ki, çok büyük eylemler yapsalar dahi bu onların başarısı değil, Devrimci Sol politika, taktik ve örgütlenmelerinin başarısıdır. Savaşı yükseltmeye hazırlanalım gibi iddialı başlıklar atıp, hem kitlemizi beklentiye sokuyor, hem de oligarşiyi duyarlı kılıyorlar. Kaldı ki, tüm şehir SDB'lerimiz ve bir kısım kır birliklerimiz yok edilmiş, savaş gücümüz büyük oranda düşmüştür. Mevcut durumda var olan milislerimize SDB fonksiyonu yükleyerek bir şeyler yapma çabasına girecekleri açıktır. Milislere fonksiyonları üzerinde görevler yüklendiğinde ise alanların darbe yemesi kaçınılmazdır. Milisler esas olarak bölge ve alan çerçevesinde eylemliliklerini genişletmek zorundadırlar. Ama darbeciler kendilerini ispat için, her şeyi zorluyorlar ve olumsuzluklara neden olmaya devam edecekler. Haftalık dergide "atılım sürecinden" söz ediyorlar. Anlaşılan darbeciler, darbe ile yeni bir süreç başlattıkları iddiasındalar.

Saat 14.30... Musa ve Bedri içeri girdiler. Musa içeri girince yüzü kıpkırmızı kesildi. Kucaklaştık. "Nasılsın vs." deyince, ben de, buraya güvenlikte olmaya geldik ya, iyiyim dedim. Biraz konuştuk. Darbecilerin kendisine anlatımlarından kısmen söz etti. Elli gündür ilk defa yoldaş sıcaklığını duyuyorum. Musa saat 23.00'te beni bodrumdan çıkartabilmek için darbecilerle konuşmaya gitti. Tekrar geleceğini düşünüyordum, gelmedi. Onun da başına bir iş getirmelerinden endişe ediyorum. Ama gecenin sessizliğinde 3. kattan bodruma kadar uzanan tartışma seslerini algılıyorum.

3 KASIM 1992

Saat 09.00... Musa hala gelmedi.

Saat 09.15... Musa aşağı geldi. Kendisine, akşam seslerinin aşağı geldiğini, neler tartıştıklarını sordum. Musa "benim bodrumdan çıkarılmam gerektiğini, fiili durumu yaratanlar olarak, güven ortamını ortadan kaldıranlar olarak bir adım atmaları gerektiğini, bu duruma son vermeleri gerektiğini" belirttiğini ve tartışmaların da bundan çıktığını anlatıyor. Bedri, beni buraya kapatmakla etkili bir yöntem uyguladığını, benim çaresizliğimi kabul etmemi sağlayarak bu yöntemden sonuç aldığını, zamana ihtiyaçları olduğunu, geçen bu süre içinde kimsenin kendisini yadırgamadığını, kimsenin beni sormadığını, bunun da kendisine moral verdiğini, Musa'nın benim çıkarılmam için neden bu kadar acele ettiğini, nasıl olsa bu kadar zaman yattığımı, hiç değilse diğer arkadaşlar gelene kadar da yatabileceğimi, çıkmam halinde ortalığı karıştırabileceğimi ileri sürmüş. Musa ise, *"Bu fiili durumu yaratıp, güven ortamını ortadan siz kaldırmışsınız. O zaman yeniden bir güven yaratmak size düşüyor. Bunun için bir adım atmalısınız. Madem yönteminiz de bir sonuç almış, o zaman bir adım atın, Dayı'yı bodrumdan çıkartın ve fiili durum son bulsun. Daha sonra gelecek arkadaşlarla konu uzun uzun konuşulabilir ama şimdi bu durumu halletmeliyiz. Dayı'nın oradan çıkması ile hareket aleyhine olacak davranışlara gireceğine inanmıyorum. Asıl sizler buna inanmalısınız."* demiş.

Bir ara Süleyman Musa'ya "Kendini Dayı'sız çözüme alıştır" deyince Musa "O zaman ben peşin söyleyeyim, ben Dayı'sız hiçbir çözüm düşünmüyorum" demiş. Yine Bedri'ye, *"Gemi şu anda kaptansız gidiyor, bir çark var bu dönüyor, kimsenin bundan haberi yok, onun için seni neden yadırgasınlar, yadırganmıyorum duygusuna bu kadar kapılma, sen insanlar için telefondaki sessin, bunu anlamalısın, sen de eleştirdiğin gibi telefonun başına geçmişsin, ben de yapıyorum duygusuna kapılmışsın. Aynen bir atari makinesinin başındaki insan gibisin. Hareket yönettiğini sanma"* diyor. Tabii bütün bunlar tartışmanın alevlendiği anlar oluyor. Bedri, Musa'ya, "Derya'yı ikna edemiyorum, seni ikna edemiyorum. Peki istediğin gibi olsun, ne olursa olsun" diyor. Musa ise "kendisine değil, Dayı'ya inanması" gerektiğini, "Asıl olarak sen güven duymalısın, neden inip Dayı'yla konuşmuyorsun." şeklinde düşüncelerini ifade etmiş. Bedri, benim bodrumdan çıkarılmam için "Yarın Derya'ya da sorayım, sonra cevap veririz" demiş. Bir ara Hüseyin '78'den bu yana sorgulayacağız deyince, Musa *"Neyi sorgulayacaksın, o günden bugüne herhangi bir itirazın mı vardı? Yıllardır yazıyoruz, hangi konuda eleştirin oldu, hangi ideolojik taktik konuda farklı düşünüyordun, bu konuyu seninle konuşmam."* demiş. Bu ve buna benzer tarzda tartışma sürmüş. Anlaşılan seslerin yükselmesinin nedeni bu sinirli atmosfer.

Musa'nın bu cevaplarının onları çok sinirlendirdiğini ve aşağılık duygularını depreştirdiğini görüyorum. Zaten Bedri'nin ruh hali Musa'nın "Hani her şeyden Dayı'nın haberi vardı. Gelişmeleri, olacakları ona söylüyordunuz. A'ların ülkeye gönderildiğinden bile haberi yok" deyişine verdiği "Her şeyi ona söyleyecek durumumuz yok." cevabından da belli oluyordu.

Musa onları haklı ve meşru görmeyince, hele ki "Sen telefondaki sessin, hareket atari makinesi değildir" vb. cevaplar verince, bu, onların Musa'ya tavır almalarına yeterli neden olmuştur. Ve Musa'nın iki gündür beni çıkarmaya çalışması, bunun karşısındaki tavırları sorunun çözümü için çağrılan insanların karar ve düşüncelerine fazla önem vermeyeceklerini gösteriyor. Adeta "Sizin gelmenizle de bir şey değişmez" havasındalar. Musa ile görüşmemiz bile çok ilkel koşullarda olmuştur. Bu, bırakın beni, gelen insana saygısızlık yapılarak gerçekleşmiştir. Aynı yerde hem portatif tuvaleti kullanmak, hem de konuşmak zorundaydık. Tüm bunları hazmetmek güçtü. Ben belki yaşadıklarımdan, darbecilerin ahlaki yapısını gördüğümden, birçok şeyi kanıksamıştım. Ama Musa için çok daha zordu. Ona, sakin olmasını, bu sorunu düşmanı sevindirmeden çözmemiz gerektiğini belirtiyordum. Çünkü karşımızda hezeyanları ve ihtirasları ile hareket eden, hareketin çıkarlarını düşünmeyen insanlar vardı.

Saat 11.00... Bedri geldi. Musa da var. Bedri yüzümüze bakmadan, gergin bir halde "Fazla çaresiz değiliz, ama ne yapalım" diyor, bodrumdan çıkmama lütfediyorlar. Bu arada "Musa'nın çapını da biliyoruz. Musa geldi diye her şey bitmeyecek vb." sözler ediyor.

Önce Derya'nın, ardı sıra Musa'nın onları meşru görmemesi endişelendirmişti. Çaresiz değiliz gibi sözler bunun bir yansımasıydı. Ama bu durum yeni tehlikelerin de işaretiydi. Sorunu çözmek için çağrılan bu ileri kadroların

kararlarına uymayacaklarının belirtileriydi. Yine Bedri darbe meşru mu, değil mi ikilemine girmeyeceğini, böyle bir tartışmayı kabul etmeyeceğini belirtiyor. Kendisinin gelen insanlara, böyle bir şey dayatamayacağını, onların her türlü karar alabileceğini ve bizim de uymamız gerektiğini belirtiyorum. Susuyor. Musa çağrılı insanlardan biri olduğu halde, saygısızlık yapıldığını, uygun bir görüşme yeri dahi ayarlanmadığını, dolayısı ile kendilerinin çağrılı insanların kararlarına uyacakları konusunda kaygılı olduğumu belirtiyorum. Bana Derya ile konuşmamam gerektiğini belirtiyor. Kendisinin böyle bir yasak koyamayacağını belirtiyorum.

Saat 12.30... Musa ile yukarı çıktık. Başka bir evde kalmak istediğimizi, bu evin atmosferinin sıkıcı olduğunu belirttik. Hemen kabul ettiler. Hemen kabul etmeleri düşündürücüydü. Onların da, bizim o evde kalmamızı istemedikleri görülüyordu. Belki yanlış yapıyorduk ama evin havası çok sıkıcıydı. Tutuklandığımdan bu yana ilk defa sakallarımı kestim. Bir kısım çamaşırları, notlarımı vs. çantaya yerleştirdim. Darbecilerden gözlüğümü ve orijinal yapılan Avrupa pasaportumu istiyorum. Süleyman Bedri'ye sorup geliyor. "Bedri onu kullanmış" diyor. Bir süre sonra Bedri geldiğinde pasaportumu kullanmışsınız doğru mu diyorum. "Evet kendim için yapıyordum bozuldu" diyor. Doğrusu darbeciler daha yaşarken öldürmeye karar vermişler gibi... Pasaportumu bile rahatlıkla bozabiliyorlar. Hala başka iki pasaportum, kimlikler, fotoğraflar, pasaporta ek belgeler ellerindedir, vermemişlerdir. Bedri'ye nasıl böyle bir şey yaparsınız diyorum. Cevap vermiyor.

Saat 16.30... Süleyman bizi yeni eve götürmek üzere geldi.

Yolda Süleyman'a, güvenliğimiz için silah gerektiğini söylüyor, bir silah istiyoruz. "Evde zaten bir silah var" diyor. Çocukça bir cevap. Avrupa'da ne kadar silahımız olduğunu sanki ben bilmiyorum. Ayrıca evde iki silah vardı. Biri ne oldu diyorum. Evde, yeni alınmış çift şarjörlü bir 16'lı Baretta ve yine yeni alınmış küçük ve ortaboy iki namlulu, susturuculu iki adet 20'lik, 2 adet 30'luk şarjörü olan küçük Uzi vardı. Uzi ne oldu diyorum. Onu da memlekete gönderdik diyor. Darbeciler anlaşılan merkez üssün güvenliği için ayırdığımız silahı da lüks bulmuş olacaklar ki, kadrolara "Bakın DK silahı elinde tutuyordu, biz onu size gönderdik" benzeri propagandalara hazırlanıyorlar. Oysa savaşçılarımıza yetecek kadar hemen her türlü silah ve cephane ve yedek depomuz her zaman var olmuştur. Ayrıca darbeden önce 60.000 Mark tekrar silah alımı için verilmiştir. Darbeciler spekülasyon ve karalamayı politika edindiklerinden, istisnasız hemen her şeyi tersyüz etmeye, çarpıtmaya, kışkırtmaya yönelik propaganda yapacakları kesindir. Peki, Süleyman sende bir 16'lık Baretta vardı, o ne oldu diyorum. "Onu da gönderdik" diyor. Darbecilerin sorunu anlaşılmıştı. Avrupa'daki tüm silahları saysam, yine yok diyeceklerdi. Güvenliğimiz darbecilerin umurunda değildi. Darbeciler suçlarını bildiklerinden silahlı olmamızdan korkuyorlardı.

Saat 17.30... Yeni evdeyiz. Avrupa'da köy diyebileceğimiz bir yer. Böyle bir evi Bedri'nin kurumlaşması için ben tutturuyordum. Tabii böyle bir yerde değil.

Saat 19.00... Derya'yı aradık. Gelişmeleri anlattık. Sanki Derya 5

Ekim'deki gibi değildi. Biraz tuhaftı... Ve 5 Ekim'den beri sorunu bildiği halde gelmek istememişti. 8 Ekim'den sonra Musa'yı arayıp çıkaramadığını ama darbecilerin "Musa Avrupa'ya gelecek" demelerinden sonra onu beklediğini, Musa'nın gelince sorunu çözebileceğine inandığını, bu nedenle gelmek istemediğini belirtiyor. Aslında 5 Ekim'de kaçtığımda sorunun ciddiyetini anlatmış, 2-3 gün içinde ilişkilerini düzenleyerek, hemen gelmesi gerektiğini söylemiştim. O da ikna olmuştu. Kuşkusuz Derya'nın gelmek istemeyişi darbecilere zaman kazandırdığından, onların da işine gelmişti. Ve bu süre içerisinde Derya sorunu bilmesine, darbecileri meşru görmemesine ve onları kınamasına rağmen, onlarla hemen her türlü şeyi paylaşmış, her türlü eylem, istihdam vb. kararları almıştı. Darbeciler başlangıçta ona "DK ayrılığı göze alamadı, sen mi alacaksın" diyerek, baskı yapmışlar. 2-3 gün bu tartışma sürmüş, Musa'yı aramış bulamamış ve bulamayınca, benim yeniden tutuklanmam ve darbeye ilişkin hiçbir girişimde bulunmadan, hiçbir şey olmamış gibi "Nasıl olsa Musa gelecek, çözecek" diyerek ilişkilerini devam ettirmiş. Sorunu bildiği halde böyle bir ilişkiyi sürdürmesi, niyeti ne olursa olsun suçtu. Oysa düşmanı sevindirmeden, pekala kendisine bağlı sorumlu kadroların birkaçına durumu anlatabilir, soruna ortak edebilirdi. Ayrıca darbecilerle ilişki sürdürmeyi reddederek, darbecileri geriletebilir, çözüm yollarını açabilirdi. Bunların hiçbirini yapmamıştır. Ardı sıra Musa konuşuyor, gelişmeleri anlatıyor.

Bedri, gerek 12 Temmuz sonrası, gerekse 17 Nisan'dan sonraki konuşmalarımızdan sonra, bana tek kelime eleştiri ve öneri getirmezken, Ortadoğu'ya döndüğünde Musa'yı hizip faaliyetine ortak etmek için sürekli bir şeyler empoze etmeye, yalan yanlış şeylerle yönlendirmeye çalışıyor.

12 Temmuz'dan söz edildiğinde "Niyazi bu kadar hatalı ve kuralsız olabiliyorsa, geriye bir tek sokak ustalığı kalıyor ki ben de niye yapamayayım."

"Sinan çok iyiymiş, biz sürecin dışında kalıyoruz..."

"Burada işlevsiziz, insanlar bize ne gözle bakıyor hiç düşünüyor musunuz?.."

"İnsanlar aptal değil, ülkeye neden gönderilmediğimizi yorumluyordur..."

"DK'nın yanında kim olduğu belirsiz 2-3 kişi var. Onlar bizden çok şey biliyor, biz bilmiyoruz..." gibi gelişigüzel şeyler söylüyor.

12 Temmuz'dan sonra konuşup döndüğünde de "Kırgınım, bana görev verilirse almayacağım..." diyor.

Şaban'ın harcamalarının hesapsız kitapsız olduğu, Şaban'ın burnunun bir karış havada olduğu, bir şey anlatmanın mümkün olmadığı, altlarında sıfır arabalar olduğu, oysa kendilerinin beş kuruşun hesabını yaptıkları (Burada eleştirilen esas olarak Avrupa örgütlülüğüdür)...

DK'nın çevresini kırdığı... da Bedri'nin söyledikleri arasında.

Ve sürekli olarak Musa'ya "sorumluluk duymak gerektiğini" vurguluyor.

17 Nisan'dan sonra gelip döndüğünde, Musa'ya bu kez "Bilmende bir sakınca yok, söylemem doğru mu bilmiyorum ama sen de bilmiş ol, ben de bir MK üyesiyim artık. Ama oradaki iki kız hareket hakkında benden daha çok şey biliyor. Kazara bir trafik kazasında ölsek MK üyesi olarak öleceğim ama hareket hakkında bir şey bilmiyorum" şeklinde empozeler yapıyor.

Oysa hiçbir zaman MK üyesi olmamıştı. Çünkü kendi zaafı açıkça eleştirilmiş, o da özeleştiri yaptığından bu özeleştiri temelinde Ortadoğu temsilciliği, sorumluluğu verilmiş ve özeleştirisini pratikte kanıtlaması istenmişti. Ve bu süreci yaşıyorduk. Onun Musa'ya anlattığı temelde duygu ve düşüncelerini, hizip faaliyetlerini bilmediğimden, yaşanan süreci olumlu değerlendirerek, 17 Nisan sonrası onu MK'ya hazırlamaya çalışıyordum.

Saflarımızda hizip ve darbe gibi bir düşünceyi aklına getirmeyen Musa, Bedri'nin bu yönlendirmelerinin etkisi ile olsa gerek ki, sağlığım hakkında kaygılar taşıdığını Derya'ya belirtiyor. Ve buradan kalkarak, yoldaşlık ilişkileri içerisinde bazı yorumlar yapıyor. Tabii Musa gerçeği gördüğünde, durumun hiç de düşündüğü gibi olmadığını, hareketimizin resmen bir darbe olayı ile karşı karşıya kaldığını, bütün iddiaların suni ve ihtiras temelinde geliştiğini kavradığında Bedri'nin kampta kendisini ne için ve nasıl yönlendirmeye çalıştığını da görmüştü. Tabii tüm bunları ben de ilk defa duymuş oldum.

Doğal ki, gerçeklerin görülmesinden sonra olaya yaklaşımı ve analizleri farklı oldu. Ve bunları Derya'ya anlattı. Derya ona "Dilin çok farklı, ilk konuştuğumuzdan çok değişik vb." diyor.

4 KASIM 1992

Saat 08.30... Yeni evdeki ilk sabahımız. Tutukluluktan kurtuldum ama bir özgürlük sevinci yaşamıyorum. Şimdi de yeni bir eve hapis oluyor gibiyiz. Musa da benimle birlikte aynı kaderi paylaşacağa benziyor. Sabırla Derya Malik, Aydın'ı beklemek zorundayız. Evde fazla bir şey yok. Yeni yeni yerleşiliyor. Ancak isteyerek darbecilerden 1000 Mark alabildik. Darbecilerden tekrar silah, Musa'nın daha önce Avrupa'da bulunan ehliyetini, pasaportunu ve araba istedik. Neticede ona da "yok" dediler.

Eve bir çalışma masası ve koltuk aldık. Yaklaşık 450 Mark ödedik. Darbeciler ev harcamaları için de para bırakmamış. Haberleri izlemek için çanak anten, ayrıca bir yatağa ihtiyacımız var ama alacak paramız yok.

5 KASIM 1992

Saat 10.00... Telefona çıkıp Derya'yı aradık.

Saat 13.30... Bedri ve Süleyman geldi. Süleyman hemen çıktı. Bedri bu kez çıktığımız günkünün tam tersi bir havada çağrılı insanların kararına uyacağını belirtiyor ama bunu derken her nedense gülümsüyor. O zaman yazılı taahhüt et diyorum, cevap vermiyor.

Her türlü konunun platformda tartışılabileceğini, hatta darbe mi, değil mi ikilemine dahi sokmayacağımı, çünkü böylesi bir durumun acaba tartışılmasından korkulan bir şey mi var izlenimini bırakabileceğini, bunun için her türlü şeyin tartışılması gerektiğini bizzat kendimin isteyeceğini belirtiyor, ama kararı çağrılı insanlar verecektir diyorum. Ayrıca platformun tartışma yerinin çağrılı insanların denetiminde yeniden düzenlenmesi gerektiğini, çalışan personelin darbecilerden olmaması gerektiğini, yine platformda her an bir kişinin, tartışmayı sabote edebileceği varsayılarak ve de çıkan karara uymayıp, çekip gitmesi durumuna önlem olarak güvenlik biriminin oluşturulması gerek-

tiğini, arkadaşlar geldiğinde, hemen her türlü ilişki, hareketin kasa, arşiv, belge ve benzeri şeylerinin gelen insanlara devredilmesi gerektiğini ana hatlarıyla belirtiyorum.

Bu konuşmalarda Musa da var. Bedri net hiçbir cevap vermiyor. "Arkadaşlar gelince konuşuruz vs." deyip geçiştiriyor.

Tekrar silah isteğimizi de "Herhalde o kadar acil bir sorun değil" şeklinde cevap vererek, geçiştiriyor.

Akşam tekrar Derya'yı aradık. Bodrumdan çıkmadan, darbeciler Musa'ya, çıkmamla ilgili bir de Derya'ya soralım demişlerdi, dikkatimizi çekmişti. Derya ile ne ilgisi vardı. Derya'ya, kendisine böyle bir şey sorup sormadıklarını sordum, "Bana böyle bir şey sormadılar, hem ne ilgisi var" diye tepki gösterdi. Darbecilerin yalan söylemesi bildiğimiz alışkanlıklarındandı. Tartıştıkları gece sabaha kadar zaman kazanmak için ve kendi aralarında karar vermek için öyle bir yalan söylediler anlaşılan.

6 KASIM 1992

Malik aşağı geçmiş. (5 Kasım'da geçmiş olduğunu öğrendim.)

Saat 20.00... Derya'yı tekrar aradık. Musa konuştu. Derya hala sorunun ana halkasını kavramış değil. El ele vermekten vb. soyut şeylerden söz ediyor.

7 KASIM 1992

Saat 12.00... Süleyman geldi. Silah, fotokopi, daktilo ve istediğimiz belgeleri getirmesini istedik. Cevap yok. Biraz tartıştık, çıktı.

8 KASIM 1992

Saat 12.30... Bedri ve Süleyman geldi. Süleyman tekrar gitti. Tartışma içerisinde Bedri ilginç bir öneride bulundu. "Senin siyasi sorumlu olman devam etsin, ama örgütlenme işlerini biz halledeceğiz, biz de olacağız" dedi. Konuşmada Musa da var. (Bundan sonraki bütün konuşmalar Musa'nın tanıklığı ve katılımı ile olmuştur.) Doğrusu öneri çok ilginç, ilginç olduğu kadar da düşündürücüydü. Darbecilerin önderleri hakkında, sübjektif temelde dünya kadar söz ettikten sonra böylesi bir öneri yapmaları bütün niyet ve ihtiraslarını, devrimci olmayan düşünce tarzlarını ele veriyordu. Tanımladıkları tipte bir önder, peşinden gidilmesi değil, yok edilmesi gereken bir insandır. Bunu yapmıyorlar, çünkü devrimci göreve devrim açısından değil, tüccarca bakıyorlar. Ve açıkça bana "Sen bize MK'da konum ver, örgütlenmeyi de bize bırak, sen de başımızda siyasi sorumlu ol ama fazla bir şeye karışma" demek istiyorlar. Pazarlık ediyor Bedri. "Biz de olacağız" derken kimi kastediyorsun, hepinizi mi diyorum. Tebessüm ederek "yok" diyor. Yani esas olarak kendisini kastettiğini ima ediyor. Ayrıca şunları diyorum. Sen benim hakkımda bu kadar söz ettikten sonra bana nasıl güvenirsin, ben sana nasıl güvenirim, bu, darbeciliğin hareketimizde devam etmesi, hizip olarak kurumlaşması demektir. Buna izin verilemez. Bu, hareketin hizip ve darbelerle çürümesi demektir. Darbe olayından dolayı mutlaka cezalandırılmaları gerektiğini belirttikten sonra Laz İsmail'in başkan olma hikayesini bilir misin diyorum. Boş

gözlerle bakıyor. TKP'liler Laz İsmail'i tasfiye etmek istedikleri zaman, sözüm ona onu onurlandırarak başkan unvanı verdiler. Ve Laz İsmail hiçbir yetki ve inisiyatifi olmayan bir kuklaydı. Senin önerin de buna benziyor diyorum. Anlaşılmaz sözler ederek "Bunu ben de düşünebilirdim ama" falan gibi laflar ediyor.

Bedri bu öneriyi, kabul edilmeyeceğini bile bile niye yapmıştı? Birincisi kadrolardan DK'sız bir çözüm çıkartamayacağını çok iyi biliyordu. İkincisi kadrolara "Bakın ben birlikten ve uzlaşmadan yanayım, birlikten ve uzlaşmadan yana olmayan DK'dır." demek istiyordu. Ve tabii darbeden en kârlı ve en az zararla çıkmanın hesaplarını, tam bir tüccar kafası ile yapıyordu. Oysa unuttuğu bir şey vardı. Ne ben tüccardım, ne de Devrimci Sol'un kadroları. Ayrıca yapılan öneride tehdit de var... "Ya böyle olur, ya da hareketi böleriz" demek istiyordu. Tabii bölebilirse. Böylece çağrılı insanların kararlarının kendisini bağlamayacağını ifade ederek, onları da tehdit etmiş oluyordu.

Fetişleştirme ile ilgili ilginç bir örnek verdi. Benim Sabo'nun resmini, diğer şehitlere nazaran daha büyük yaptırdığımı ve yurtdışı afişine de Sabo'nun resmini daha büyük koydurttuğumu belirtiyor. Hiç aklımdan geçmeyen şeylerdi. Darbecilerin işi gücü spekülasyon malzemesi aramaktı sanki.

1-Hemen belirteyim ki, Sabo eşim olduğundan dolayı özel olarak resmini de büyütmüş olabilirdim. Ama ben büyütün demedim. Birçok şehidimizin resmi çerçeveli halde geldiğinde, Sabo'nun resmi de bunlar içinde olup, Sabo'nun resminde çizgiler olduğunu, Fransa'da bir stüdyoya temizlenmek üzere verildiğini belirttiler. Ve resim yeniden geldiğinde temizlenmiş ve büyütülmüştü. Ben de bu hali ile asmakta bir sakınca görmedim.

2-Yurtdışı afişine Sabo'nun nasıl konduğunu şu anda bile bilmiyorum. Çünkü ne afişi gördüm, ne afişi şöyle şöyle yapın diye bir talimat verdim. İtham tamamen çirkin, darbecilerin ruh hallerini yansıtan tipik bir örnektir. Aslında Bedri kendi dışındaki insanların MK olmasını, kendisinin bir türlü olamayışını hazmedememiştir. Bu anlamıyla da Sabo'ya düşmandır. Aslında tıpkı Kozakçıoğlu ve Menzir gibi anti-propaganda yapmak istiyor ama bunu açıkça yapamayıp, dolaylı yapıyor. Ben bu çirkinliklerin olabileceğini tahmin ettiğimde Çiftehavuzlar'daki üssümüzün benim kurumlaşmam olduğunu açıklamıştım. Gerçekten de Sabo'nun kurumlaşması orası olmayıp, başka bir yeri vardı. Çiftehavuzlar, benim tekrar döneceğim koşullara göre düzenlenmiştir.

Darbeciler yaşanan bir tarihi silip, her şeyi tersyüz ederek gösterme gayretindeler. Bedri "Nasıl olsa gerçeği bilen birçok insan şehit oldu. DK da doğru söylemiyor, bana inanın" diyerek karalama yapmak istiyor.

9 KASIM 1992

.....

10 KASIM 1992

Saat 12.00... Bedri geldi. Aydın'ın Pazar günü yakalandığını söyledi. Aydın çağrılı insanlardan biriydi. Darbeciler bir türlü platformu toplamak istemediğinden getirmediler ve nihayet yakalandı. Düşündüğüm, korktuğum şeyler

tek tek ortaya çıkıyor. SDB ve kır gerillasından sonra bölgeler darbe yemeye başladı. Aydın ile birlikte Akın da yakalanmış.

Saat 14.00... O telefon ilişkilerini çok eleştiren Bedri iki el telefonu ile dolaşıyor. Telefonlardan biri çaldı. Bedri'nin davranışlarından ve konuşmasından telefon edenin Aydın olduğunu ve polisle birlikte telefon ettiklerini öğreniyoruz.

Buradaki bu tür telefonlar telefon numarasını takılan karttan alır. Yani hangi kartı takarsak, değişik bir telefon numarası ile konuşmuş oluruz. Önlem olarak, telefon numarasını bilen bir arkadaşın yakalandığı haberi alınır alınmaz telefon kapalı tutulur ve kart iptal edilir. Eğer aynı kart numarası başka arkadaşlarda da varsa, o arkadaşların değişen durumdan haberleri olması için sadece not bırakabildikleri ve 24 saat açık olan sabit telefona şifreli bir şekilde yeni numara bırakılarak, eski numaranın iptal edildiği söylenir. Ve hiçbir aksama olmadan yeni numaranın aranması sağlanır. Bu kuraldır. Bedri bunu bile bile ve iki gündür Aydın'ın yakalandığı bilindiği halde bu kartı iptal etmeyip, Aydın'ın polis baskısı ve kontrolünde kendisiyle konuşmasına neden fırsat vermiştir? Ve aynı telefonu biraz sonra başka bir arkadaş aradı. Ki bu Türkiye'ye ayrılan telefon olduğundan, arayan Türkiye'den belirli bir arkadaştır.

Bedri bilahare Musa ile özel görüşmek istiyor.

Saat 19.00... Derya'yı arıyoruz. Derya buraya gelmek için yarın hareket edebilir. Yolda başına bir iş gelebileceğini, ilişkilerinin değişen telefon numaralarını bilmediğimi, herhangi bir olumsuz durumda bu ilişkileri darbecilerin bize vermeyeceğini, onun için kendisinin vermesini istiyorum. Önce suskunlaşıyor, sonra veremem diyor. Daha önce de belirttiğim gibi, bodrumdan çıktığımda durumu hoşuma gitmemişti. Şimdi de tuhaflıklar yapmaya devam ediyordu. Kimin ilişkisini kime vermiyordu ve ne hakla? Kendisi atama ile göreve gelmiş ve o ilişkileri ona ben devretmiştim. Eleştiri anlamında ise Derya'nın hiçbir eleştirisi olmayıp, 17 Nisan'dan sonraki yaklaşık 4 aylık sürede iyi bir ilişkimiz olmuştu. Bodrumdan çıktıktan sonra kendisini eleştirmiş, darbeden haberi olduğu halde hiçbir şey yapmadığını, kendisine güvenerek darbecilerle konuşmak için yeniden üsse gittiğimi, ona rağmen tutuklandığımı ve kendisinin seyirci kaldığını ve ayrıca bu süre içinde darbecileri meşru görmemesine rağmen, onlarla birlikte her türlü kararı aldığını söyleyerek eleştirmiş ve geldiğinde bunları da konuşacağımızı belirtmiştim.

Ayrıca, sorunun çözümü için gelmek istemeyişi ve basite alması, gelme durumu kaçınılmaz olunca da bu tavra girmesi ilginçti.

11 KASIM 1992

Saat 12.00... Derya'yı aradık, henüz yola çıkmamış. Artık telefon isteme meselesinde telefon etmiyorum. Çünkü hesaplı davrandığı açık ve ısrar edersem ilişkilerimiz tümden kopacak. Gelince yaptığı yanlışlıklar konusunda ikna edebileceğim umudunu taşıyorum. Umarım yaptığı yanlışlıklardan dolayı kişisel kaygılar ağır basmaz.

Evdeyiz... Okuyacak hiçbir şey yok. Boş boş oturuyoruz. Sıkıcı ve rahatsız edici.

12 KASIM 1992

Saat 14.30... Derya'yı aradık. Biraz sonra yola çıkacakmış. Yeni bir şey yok, bekliyoruz.

13 KASIM 1992

Saat 12.30... Bedri ve Süleyman geldi. Bedri, Musa ile 2.5 saat kadar özel konuştu. Görüşmede darbecilerin söyledikleri̇nin ana başlıkları şöyle:

-"Benim 2. firar eden kişi olmam doğal kariyerimden...",

-Yalnız bir kere "artık sizler karar verirsiniz",

-Kendisini düzeltici pozisyonda görüyormuş,

-Tüm kadrolar kendine güvensiz,

-Her şeyi düşündüğünü, o kadar basit olmadığını,

-DK'nın kendilerini yok etmeyi düşündüğünü,

-DK'nın yönetemediğini,

-Derya'nın kendisine de, DK'ya da hak vermediğini... vb.

Musa ise ona cevaben kısaca;

-DK'nın kendilerini yok etmek istemeyeceğini ama elbette darbe olayının bir suç olduğunu, kendilerinin mutlaka özeleştiri sürecine girmeleri gerektiğini, fiili durumun derhal son bulmasını, araştırılması gereken konular varsa, bunların aylarca da araştırılabileceğini, hiçbir şeyin buna engel olamayacağını, kendisinin bir savaş örgütünü kurmaysız bıraktığını, buna tahammül edilemeyeceğini... vb. ifade etmiş.

14 KASIM 1992

Saat 14.30... Derya henüz sınırı geçememiş, bugüne kalmış.

15 KASIM 1992

.....

16 KASIM 1992

.....

17 KASIM 1992

.....

18 KASIM 1992

Saat 13.00... Bedri geldi. Ortadoğu'da bulunan iki evimizi boşaltmışlar. Derya ile Malik de 6-7 kişi ile birlikte kalmaya başlamış. Oysa gelecek arkadaşların deşifre edilmemesi konusunda özel uyarı yapılmıştı. Eleştiriyoruz. "Ne yapayım" gibi cevaplar veriyor.

Malik'in geliş gününün Cumartesi olduğunu söyledikleri halde şimdi Pazartesi'ymiş diyor.

Derya ve Malik gelince buraya getir, konuşacağız demem üzerine, "Getirmeyeceğim, toplantıda konuşursunuz" diyor. Olmaz diyorum. İnsanlara adeta sürpriz yaparak toplantı olmaz. Siz de ben de önce 1-2 gün konuşalım, ayrıca Malik'in durumunu daha önce konuşmuştuk, polis fobisine girdiği-

ni söylüyordunuz. Bunun için de Malik arkadaşın durumunun ne olup olmadığını gerek gelen arkadaşlar, gerekse biz yakınen görmeli, konuşmalı ve hakkında nihai kararı gelen arkadaşlar vermeli diyorum. Asıl ilginci bu fobi olayını anlatan kendisi olduğu halde, sanki hiçbir şey olmamış, bunları anlatan kendisi değilmiş gibi, insanları hemen toplantıya sokmak istiyor. Artık kendisinin karar veremeyeceğini, bundan böyle her şeye gelen arkadaşların el koyması ve karar vermesi gerektiğini belirtiyorum. Derya ve Malik'in getirilmesi konusunda, Musa'nın da "getirmen gerek" şeklindeki müdahaleleri üzerine "İroni yaptım" dedi, ama ne yapacağı belli değil.

Bazı polemikler oluyor. Benim "Acil sorun mevcut krizin çözülmesidir. Siz ise bunu gündemin başına almadınız, zaman kazanmaya çalıştınız" demem üzerine o, "Sana göre hareket seninle başlıyor, seninle bitiyor" diyor ve hareketin durumu vb. diyerek, sanki yıllardır bu hareketi o yönetiyormuş gibi konuşuyor. Darbecilere 13 Eylül'den beri, gerçekten harekette bir sorun varsa ve bu sorunu çözmek için darbe yapmışlarsa hiçbir sorunun, bunun çözümünden daha acil bir çözüm beklemediğini, öncelikle bu sorunun çözülmesi gerektiğini, kendilerinin meşru bir yönetim olmadığını, kadroları aldatarak yönetemeyeceklerini, bunun için de yapılması gereken en acil işler hariç, hemen hiçbir şey yapmadan uygun bağlantılar sağlanarak ve ileri kadrolara durum açıklanarak hemen toplantının yapılması gerektiğini ısrarla belirttim. Ama darbeciler kendilerini ispat derdinde olduklarından, özellikle de operasyonlara neden olabilecek aktif mücadelenin durdurulması şeklinde bir düşünceyi, "kendilerini kıskandım" şeklinde algılayarak adeta sokaktaki sıradan insanın kafasıyla düşünen bir tavır sergiliyorlardı.

Toplantı K'ların evinde olsun diyor. Buna gelecek arkadaşların karar vereceğini belirtiyorum. Susuyor. Anlaşılan toplantının güvenlikli bir evde olmasını istemiyor. Sözünü ettiği ev güvenlikli olmayıp, herhangi bir kişinin ya da kişilerin toplantıyı sabote etme veya karardan kaçmasına karşı önlem alınabilecek bir yer değildir.

20 KASIM 1992

.....

21 KASIM 1992

Saat 12.20... Süleyman aradı. Derya gelmiş. Bedri'ye gönderdiğini belirtmiş. (Musa konuştu.)

Saat 21.30... Derya aradı. Darbeciler onu başka bir yere yerleştirmiş. Darbeciler yine bildiklerini yapmaya devam ediyorlar. Birlikte olmamızı istemiyorlar. Derya'ya, bizim için "Yarın onları da alıp getireceğiz." demişler. Olmaz, dedik. Sen gelmelisin. Anlaşılan darbeciler fiili durum yaratıp, kuralsız bir şekilde toplantıya gitmeyi, toplantıyı güvenlik konusunda yeterli olmayan o evde yapmayı ve karar aleyhlerine çıktığında ise özgürce davranmayı planlıyorlar. Derya "Yarın gelirim" diyor.

22 KASIM 1992

Saat 08.15... Uyandık, kahvaltı yaptık.

Saat 14.30... Derya, Süleyman ve Bedri geldiler. Derya ile hoşgeldin vb. sözlerden sonra, Bedri "Malik'in durumu nasıl olacak" diyor. Oysa, daha önce nasıl olacağını konuşmuştuk. Nedense, tekrar soruyor. Tekrar anlatıyorum, siz de biz de, diğer arkadaşlar da birlikte yaşayarak durumunu görsünler. Ve gelen arkadaşlar karar versin, bu noktada sizin veya benim görüşlerimize rağmen onlar karara varır. Ukalaca bir cevap veriyor, "Bu işin hukuku nedir?" diye soruyor. Bu işin hukuku senin karar veremeyeceğindir diyorum. "Tamam" diyor.

Saat 16.30... Derya hiçbir şey söylemeden darbecilerle birlikte telefona çıkıyor. Dikkatimizi çekiyor. Ve Musa "Derya galiba akşam gidecek, Süleyman'la öyle konuşuyorlar." diyor.

Saat 17.30... Derya tekrar dönüyor. Akşam gideceğini öğreniyoruz. "Boş bir ev ayarlattım, orada kalacağım" diyor. Eleştiriyoruz. Aylardır objektif olarak işbirliği yaptığını, hatta çözüm için gelmek istemediğini, "Musa gelince çözer" diyerek, sorunu bir yandan basite alıp, bir yandan da daha buraya gelmeden taraf gibi hareket ettiğini, kendi ilişkilerinin telefon bağlantılarını bize vermediğini, bütün bunları konuşacağımızı, kendisini eleştirdiğimizi, bunun için kalması gerektiğini söyledik. "İyi niyetli davrandım, çözümü kolay olsun vs." diyerek, öyle davrandığını belirtiyor. Akşam gideceğini, yarın yine geleceğini söylüyor. Gelişmeleri anlatıyoruz. Sadece dinliyor. Düşüncelerini belirtmiyor. Objektivist ve liberal bir tavır sergilemeye çalışıyor. Musa da anlatıyor. Ama sadece dinlediği, tartışmadığı için rahatsız edici bir hava oluşuyor.

Saat 21.00... Süleyman geldi. Derya'yı aldı. Gittiler.

23 KASIM 1992

Saat 13.00... Süleyman aradı. Malik gelmiş.

Derya "13.00-14.00 arası gelirim" dediği halde, ancak 18.00'de geldi. Derya'ya, eleştirilerde ve düşüncelerde yoldaşların birbirine karşı açık olması gerektiğini, birbirimizin gözünün içine bakarak politika yapmamamızı, bizim hep açık olacağımızı, bu anlamda kendisini de eleştireceğimizi, kendisinin de hiçbir kaygıya kapılmadan aklından geçen her şeyi açıkça tartışmasını, eleştirmesini söylüyoruz. *"Biliyoruz, ağır bir sorumluluk altındasınız ama olaya siyasal bakıp, soğukkanlı ve kararlı olursak, çözemeyeceğimiz hiçbir sorun yoktur"* diyorum. Darbecilerin tutuklama gerekçelerini tartışıyoruz. Darbecilerin bu belgede önlerine bir program koyduklarını, bu programı nasıl izah ettiklerini, tamamlayıp tamamlamadıkları konusunda darbecilerin kendisine ne anlattığını soruyorum. Bedri, "Sizin haberiniz olunca süreç aksadı" demiş. Demek ki kaçmam az da olsa bir işe yaramış.

Neden parti toplantısında görüşlerini açıklamayı beklemediler, sorusuna ise Bedri "Bu işlerlikte parti çarpık olurdu" diyormuş.

Derya'ya darbecilerin tutuklama gerekçelerinde iddia ettikleri konularda, kadrolara hesap verme raporum olarak kabul ettiğim "Bir Kara Mizah; Hareketimizde Darbe" yazısını, Bedri, Hüseyin ve Süleyman'ın geçmiş özeleştirilerini, '89 tutanaklarını ve darbecilerin kişilik çözümlemelerini içeren yazıları okuması için verdim. Yarın 13.00'te gelecek.

Darbecilerle hala ilişki sürdürüyor. Bu tavırlarının objektif olarak darbecilere güç verdiğini vb. anlatıyoruz. Musa da tartışmalara giriyor, anlatıyor. Ama o hala tartışmıyor ve net cevaplar alamıyoruz.

24 KASIM 1992

Saat 13.00... Derya geldi. Bugün konuşmaları biraz daha ilerletebilmek için sorularla cevap almaya çalışıyoruz. Resmen ağzından sözcük alabilmek neredeyse dünyanın en zor işi.

Darbe yapmak doğru mudur, somut cevap ver diyoruz. "Doğru değil" diyor.

Darbe yapıldığını, sorunun çözümü için çağırdıkları insanlara dahi söylememeleri ne anlama gelir, doğru mudur diyoruz. "O konuda dürüst olmadılar" diyor.

Darbecilerin yöntemi, meşru bir yöntem midir, diyoruz. "Tabii ki değil" diyor.

MK'lar ve MK'sız süreçleri anlatıyorum. Bu benmerkezcilik midir diyorum, "değil" diyor.

Seninle ilişkilerimizde sana karşı despotluk var mıydı diye soruyorum, "yok" diyor.

Sana küfredildi mi soruma da, "hayır" diyor.

Darbecilerin niçin zamana ihtiyacı olduklarını, neden kadroların onayını almadan bu kadar süre yönettiklerini anlatıyoruz, doğru dürüst cevaplar vermiyor.

Darbe günü, ona, darbecilere bağırarak söylediğimiz ve söylediğim her sözcüğü bu saatten sonra tutanak altına alın dediğimi ama darbecilerin bunu yapmadığını, neden bunu dediğimi düşünüp düşünmediğini soruyorum. "Eleştirileri bilmek için" diyor. Hayır diyorum, sadece bu değil, ben haklılığımı, onların haksızlığını ve her gün biraz daha batacaklarını, saçmalayacaklarını biliyorum. Bütün bunların tarihe mal olmasını istiyorum.

Darbecilerin, benim onların eylem yapmasını kıskandığımı ve bunun için de eylem yapmamalarını istediğimi söylediklerini belirtiyorum ve sen buna ne diyorsun diye soruyorum. "Öyleyse sorun basit ve kişisel tabii" diyor.

Süleyman'ın kendisine inisiyatif köreltildiğini, küfredildiğini, insanların baskı altına alındığını, bu nedenle morallerinin bozulduğunu ve ben böyleysem, başkaları da böyledir, böyle olmuştur dediğini belirtiyor. İlginç, daha doğrusu tam bir Aristo mantığı. Kendisi zaaflı ise mutlaka başkaları da zaaflıdır. Kendisi darbeci ise, başkası da darbecidir vb. gibi.

Derya'ya okuması için firardan sonra özeleştiri kampanyası sırasında, kişisel özeleştirimi yaparak hareketi yeniden yönetmek için onay ve güven isteyen yazımı ve kadroların bu konudaki cevaplarını verdim.

Malik hala darbecilerin yanında.

25 KASIM 1992

Saat 17.00... Derya geldi. Konuşmalar aynı çerçevede devam ediyor. Darbecilerin tutuklama belgesindeki programı neden koyduklarını, bu konu-

daki kendi düşüncesini ısrarla soruyoruz. İlk defa açık ve net olarak "kendilerini ispat için" diyor. Hala, darbe kavramını telaffuz etmiyor. Peki diyorum, darbenin bilimsel tanımı nedir. Arşive, her türlü örgüt sırrına, örgüt kasasına, bütün ilişkilere el koymuş, dahası aylarca her türlü eylem kararı almış, yayın organlarına müdahale etmiş, keyfince istihdam ve örgütlenmeler yapmış, hatta hareketin bazı genel politikalarını değiştirmişlerdir. Bütün bunların başka bir tanımlaması yoktur veya okumadık, görmedik, biz bilmiyoruz. Sen, darbeyi tanımla diyorum. Susuyor.

Peki diyoruz, bu yöntemi kullandıkları için diyelim, bundan dolayı ceza almalı mıdırlar? "Tabii böylesi zor yöntemi kullandıklarından dolayı ceza almalıdırlar" diyor.

Bugün Derya ile birlikte Malik de gelmişti. Malik'in tartışmalara katılıp katılmayacağı henüz netleşmediği için Derya ile özel konuştum. Musa, Malik ile birlikte kaldı. Derya'ya "Bir Kara Mizah" yazısını okuyup okumadığını, okuduysa nasıl bulduğunu soruyor ve tartışmak istediği konular varsa tartışabileceğimizi belirtiyorum. "Yok, iyi" falan diyerek, sadece 12 Temmuz'la ilgili kısa bir şey soruyor, cevaplıyorum.

26 KASIM 1992

Saat 16.00... Derya ile konuşmalar... Derya yönetime el koyduklarını kabul ediyor. Ama adını hala koymuyor. Ve sürekli bizim, şu konuya ne diyorsun türü yaklaşımlarımıza "Onlar diyor ki" (darbecileri kastediyor) diye cevap veriyor. Ve darbeden bir süre sonra, darbecilerin bir protokolden söz ettiklerini söylüyor. Doğru, diyorum. 24 Eylül'de, en geç 18 Ekim'de platformu toplamak ve de bu sürede çok acil şeyler dışında bir şeye karışmamaları, yayın organlarına müdahale etmemeleri şeklinde bir protokolün olduğunu, ama yayın organlarına müdahale edince, 5 Ekim'de kaçıp, kendisine haber verdiğimi, daha sonra da darbecilere yeni protokoller önerdiğimi, kabul etmediklerini ve konuşmak için gittiğim yerde tekrar tutuklandığımı, kendisinin tüm bunları bildiğini, hatta sorundan kendisinin bilgi sahibi olması ve kendi güvencesi ile darbecilerle konuşmaya gittiğimi belirtiyorum.

Tartışmalar içerisinde, Derya, platformun nasıl karar alacağı konusunda darbeciler, önderlik ve çağrılı arkadaşların hep birlikte karar alacağını düşündüğünü belirtiyor. Öyle olamayacağını, baştan beri karar hakkının çağrılı arkadaşlarda olduğunu, ancak darbecilerden iki kişinin (sorumlulukları olan Bedri ve Süleyman), benim ve çağrılı arkadaşların toplantıda bulunacağını belirtiyorum. Ve sonuç olarak da *"...tüm sorunlar konuşulur, tartışılır ama nihai kararı gelen arkadaşlar verir. Çünkü ortada suçlayan ve suçlanan vardır. Tartışma içerisinde bunlar yer değiştirse de taraflar, hukuken birbiri ve kendi hakkında oy kullanamaz. Bunun için karar hakkı sadece gelen arkadaşlarındır."* diyorum. "Doğru, yanlış düşünmüşüm" diyor.

27 KASIM 1992

Malik'le hareketin genel durumu, kendi ilişkileri, takip sorunları vb. vb. konularda genel konuşmalar yapıyoruz. Zaman zaman birlikte çıkıp dolaşı-

yoruz. Her yönüyle durumunu görmek ve anlamak istiyoruz. Bu tür sohbetleri ve gezileri geldiği gün olan 25 Kasım'dan beri sürdürüyoruz. Dün ve bugün Malik ile açık açık konuştuk. Olayın nerede ve nasıl başladığı, nasıl geliştiği ayrıntılarıyla anlatıldı, tartışıldı. Takip aldığı kesin ama tam olarak nerede başladığı, nerede bittiği net değil. Şimdiye kadarki bilgilerimiz çerçevesinde bazı abartılar olduğunu sandığımı belirttim. O da olabileceğini söyledi. Ama esas olanın kendi coşkusu, morali ve güveni olduğunu belirttim. O da tersine kendisine çok daha güvenli olduğunu, takipte olup olmadığının açığa çıkması için pervasızca üzerlerine gittiğini belirtti. Bu çerçevede süren tartışmalarda ve 2-3 gündür izlediğimiz davranışlarında tartışma konusu olabilecek en ufak bir şey yoktu. Polis fobisine giren insanlarla sıradan bir konuyu bile konuşmak çoğu kere mümkün değildir. Onlar ne yapıp edip konuyu mutlaka oraya getirirler. Çevresine bakmadan duramazlar ve anormal davranışları ile bulundukları yeri de riske ederler. Bunların hiçbiri yoktu. Bu nedenlerle ben ve Musa Malik'in çağrılı olduğu görev için uygun olduğu kanaatine vardık.

28 KASIM 1992

Saat 13.30... Derya geldi. Dün gece Bedri ile konuşmaya çalışmış, ama daha yöntem konusunda gerginleşme olmuş. "Kullandığı kavramlar, üslup vb. olumlu değildi, bu nedenle tartışmayı kestim, Süleyman'ın olduğu ortamda tartışalım" dedim, diyor. Neler anlattıklarını sormuyorum.

Saat 17.00... Derya'ya Malik hakkındaki izlenimlerimizi ve düşüncemizi anlattık. Onun görüşünü sorduk, o da "tamam" dedi. Darbecilerin de görüşlerini bildirmelerini, buna göre sorunu Malik'e açacağımızı Derya'ya belirttik. Zaten nihai karar verici olanlar bu anda Derya ve Musa olduğundan, ben ve darbeciler ancak görüş belirtebilirdik. Buna rağmen darbecilerin görüşünü bekleyecektik. Aynı şeyleri Süleyman'a da anlattık. Süleyman hemen Malik'i alıp, götürmek istedi. Malik'in kendileri ile birlikte iki gün kaldığını, gerekli konuşmaları yaptıklarını, sadece bu konuda görüş belirteceklerini söyledik.

29 KASIM 1992

Saat 10.10... Süleyman arıyor, Derya bugün gelmeyecekmiş.

30 KASIM 1992

Saat 13.00... Derya darbecilere Malik ile konuşacağımızı, konuyu açacağımızı söylemiş. Zaten biz de açmamıştık ve darbecilerin görüşünü bekliyorduk.

Saat 21.00... Malik'e durumu açtık. Çok şaşırdı. Parti toplantısı için geldiğini sandığını belirtti; 13 Eylül'den beri benim olmayışımı, Bedri'nin devreye girmesini ise, aldığımız bir önlem olarak yorumlamış. Gece boyu konuştuk. Okuması için gerekli yazılar verildi. Özetle her konunun tartışılabileceğini ama bu olayın açık bir darbe olduğunu vurguladı.

1 ARALIK 1992

Malik ile konuşmalara devam ettik.

Saat 12.00... Derya geldi. Mahallelerde operasyon varmış, mahalle sorumlularından biri ve milis komutanı yakalanmış olabilirmiş. Operasyonun nasıl geliştiği belli değilmiş.

Derya'nın kafası mevcut sorun konusunda hala net değil. Radikal yaklaşabilecek ve çözümleme yapacak bir mantığı yok. Darbeciler için "Zor kullandıklarından dolayı ceza almaları gerektiğini, özeleştiri yapmalarının zorunlu olduğunu, bu durumda ülkede bazı görevler alabileceklerini" belirtiyor.

2 ARALIK 1992

Saat 16.00... Derya geldi. 18.00'de gideceği için fazla bir şey konuşamadık. Mahallelerin milisinin yakalanma haberini saat 14.00'te Star'da izledik. Oligarşi büyük bir psikolojik savaş taktiği ile haberi verdi. Milislere fazla yüklenmememizi belirtmiş, yüklenme durumunda alanların darbe yiyebileceği konusunda uyarmıştım ama dinlememişlerdi.

Derya'nın anlatımına göre, darbeciler yeni yazı çıkarmış. Ayrıntılı anlatmıyor. Sonuç olarak "DK özeleştiri yapmalı, bizim de hata ve eksikliklerimiz oldu" diyorlarmış. Sorunu külleme ve yavuz hırsız rolüne soyunma var.

Malik darbecilerle konuşmak için gitti.

3 ARALIK 1992

Saat 23.00.... Malik geldi. Darbecilerle olan konuşmada, "Yapılanın darbe olduğunu, kendilerinin meşru olmadığını vb." söyleyerek, darbecilere çözüm için ne düşündüklerini sormuş, net bir cevap vermemişler. Önce fiili durumun sona ermesi gerektiğini, ondan sonra her şeyin tartışılacağını belirtmiş.

4 ARALIK 1992

.....

5 ARALIK 1992

Derya geldi. Darbecilerin kadrolara (2. dereceden) anlatmak temelinde çözüm düşündüklerini, platformun DK tarafından yönlendirildiğini, bunun için çağrılı gelen insanların çözüm üretemeyeceğini söylüyorlarmış. Gelen insanlarımızın darbecilere tavır almasıyla, yeni bir atraksiyonla bunalım tırmandırılıyor.

Saat 18.00... Malik ve Derya darbecilerin ne istediklerini netleştirmek, konuşmak için birlikte gittiler. Ayrıca Malik, merkez üste görevli, Filiz adlı bayanla görüşme isteyecek.

6 ARALIK 1992

Saat 20.00... Malik aradı. Filiz'le görüşmüş. İlk tepkisinin yurtdışında olmamla başladığını söylemiş.

7 ARALIK 1992

.....

8 ARALIK 1992

Malik ve Derya darbecilerle konuşmuş. Darbeciler özetle şöyle demişler:

"DK bu süreci bize sağlıklı yaşatmayacak. Biz, her önerisini bizi tasfiye etme amacına ve niyetine dayalı bir dayatma olarak kabul ediyoruz. Bunun için geçiş süreci olmalı. Araştırma komisyonu kurulsun. Komisyona girecek insanlar için Musa'ya şerh koymakla birlikte, çağrılı insanların bu görevi yapacağına inanıyoruz. Bu süreçte benim (Bedri) her şeyden haberim olacak ve bana da görüş sorulacak. Ama isterseniz DK ile de görüşebilirsiniz. Buna itirazımız olmayacak. En küçük bir tasfiye çabası sezersek, protokolü derhal iptal ederiz.

–Herkes kendi görevini sürdürecek. Gelişimde güven verilirse diğer ilişkilerimi de devredebilirim. (Bizim notumuz: Eski görevine sadece DK dönmeyecek, o bekleyecek. Biz istersek onunla ilişki yürütebileceğiz!)

–Dergi yazılarını getireyim, bakın ama sizi dergi yerine götürmem, dergicilerle tanıştırmam.

–Süleyman sürdürdüğü Avrupa ilişkilerini vermeyecek."

Evet, darbeciler işte bu "önerileri" getiriyorlar. Ve bunların hiçbir maddesini netlikle ifade etmedikleri gibi, bunları yazılı vermek gerektiği talebini de reddediyorlar.

Önerilen tabloda görüldüğü gibi, darbeciler her koşulda kendilerini garantiye almak ve yönetimi ellerinde tutmak istiyorlar. Bu komisyonun kararlarına uyulup uyulmayacağı konusunda da net bir şey söylemiyor, yazılı bir şey vermiyorlar.

Oysa, ya komisyonun güvencesinde hareket derhal meşru yönetime dönerek tartışmayı sonuçlandırır ve bir karar verir, ya da bu komisyonun geçici olarak ilişkileri devralmasıyla tartışma düzenlenip, sonuca bağlanırdı. Tersi her çözüm, darbecilerin yönetimi ve denetimi altında hareket etmek demektir.

9 ARALIK 1992

Malik ve Musa, konuşmak için Derya'ya gittiler. Derya'nın tavrı ilk defa ne dediği anlaşılır bir nitelikte. Açıkça darbecileri ve önderliği uzlaştırmak istediğini, bu olmazsa çekileceğini ifade ediyor. Ve ilk defa DK'nın yöntemleri ile aynı tehlikenin kendi başına da gelebileceğinden kaygılı olduğunu söylüyor.

Böylece Derya'nın telefon numaralarını vermeyişinden, olayı analiz etmekten kaçınmasına kadar, bu süreçteki düşünce ve davranışlarının nedenleri açıklanmış oldu. Derya açıkça, darbecilerle işbirliği yaptığı sürecin hesabının sorulacağı kaygısını taşıyordu.

Derya ile şu noktalarda anlaşmışlar, hatta Derya söylemiş, Malik not etmiş.

1-6 kişinin bir araya geldiği açık tartışmanın düzenlenmesi, Hüseyin'in platformun devamlı üyesi olmadığı ama kendisinin gerektiği vakit çağrılıp uzun uzun konuşabilmesi.

2-Karar verme hakkının çağrılı üç kişide olması. Verilen karara herkesin

kayıtsız şartsız uyacağını taahhüt etmesi.

3-Hareketin derhal tamamen eski statüsüne döndürülmesi. (Bu sürede ilişkilerin ve yürütmenin mevcut 3 arkadaşa devredilmesi, buna arşiv, kasa, her türlü araç, gereç dahildir. Yine bu süreçteki gelişmelerin tümünün rapor edilmesi.)

4-Serbest bir tartışma ortamının sağlanmasında yer, zaman, güvenlik vb. gibi bütün teknik hazırlıklar konusunda tasarruf hakkının ve sorumluluğunun üç kişiye ait olduğu.

Derya iki taraf bunlarda anlaşmazsa yine çekilirim diyor. Böylece karardan kaçarak, oportünist bir tavır sergiliyor ve bu tavrı ile bize baskı yapmak istiyor. Ben komisyonun kararlarına uyacağıma dair yazılı taahhüt verdim.

Derya çekilirse darbeciler komisyon dağıldı deyip, alt kadrolara inmek gerekir diye süreci uzatmak isteyebilirler.

Bugün Malik ve Musa, Derya ile konuşmak için tekrar gidecekler. Derya çekilirim tehdidinden vazgeçmeli.

10 ARALIK 1992

.....

11 ARALIK 1992

Malik ve Musa, Derya ile birlikte kendi protokolleri çerçevesinde, darbecilerle görüşmüşler. Darbeciler Malik ve Musa'ya "DK'dan farkınız yok, onun bize yönelik planlarının bir parçası olarak görüyoruz sizi" demişler. Hatta, örgütsel ilişkileri yürüten Malik'in ilişkilerini bile henüz vermediler.

12 ARALIK 1992

Saat 17.00... Derya telefonda, komisyondan çekildiğini, herkesin taraf olduğunu, kendisinin de taraf olacağını, bu şekliyle bir şeyin çözülmediğini, ancak tarafların anlaştığı koşullarda bir görev yapabileceğini belirtiyor. Darbecileri meşru görmeyen, ceza almaları gerektiğini söyleyen Derya şimdi meşru görmediği darbecilerle taraf oluyordu. Ona, meşru görmediğin bir güçle birlikte taraf olmayı onuruna yedirebiliyorsan ol, yapılacak bir şey yok. Bu durumu bize telefonla değil, gelip konuşarak, düşüncelerini bize açıkça söyleyerek, tartışarak belirtmeliydin. Düşüncelerini öğrenmek için sana adeta yalvardık ama sen hep sustun. Şimdi bunları telefonda söylüyorsun. Bu nasıl bir devrimci anlayıştır, diyorum. Ayrıca bu tavrının, bunalımı derinleştirmekten başka hiçbir işe yaramayacağını vs. belirtiyorum.

13 ARALIK 1992

Saat 12.30... Almanya sorumlusu Hasan'ı arıyoruz. Darbeciler bir türlü çözüme yanaşmıyor. Biz ise aylardır eli kolu bağlı, olanaksızlıklar içerisinde sabırla bekliyoruz. Ama bizim bu sabırlı davranışlarımız darbeciler tarafından "çaresizlik" olarak yorumlanıyor. Hiçbir güvenliğimiz yok. Almanya'nın köyü sayılabilecek küçük bir yerde dikkat çekiyoruz. Bir yerden bir yere gitmek için arabamız yok. Silahımız yok. Malik ülke ile ilişkilerini sürdürüyor.

Bunun için telefona çıkıyor. Ama küçük bir yer olduğundan, telefon kulübesi az, dikkat çekiyor. Yeterli paramız yok. Olumsuzluk olmasın diye ülkede kimseyle ilişki sürdürmüyoruz. Keza Avrupa'da kimseyi aramıyoruz. Hareketteki gelişmeleri, çeşitli siyasi dergileri izleyemiyoruz. Kısaca her şeyden yoksunuz. Adeta evde gözaltı yaşıyoruz. Ve darbecilerden bu konularda istediğimiz her şey reddedilmiştir. Bu nedenle Almanya sorumlusunu aramaya karar verdik. Ama bulamadık.

14 ARALIK 1992

Saat 11.30... Hasan'ı tekrar aradık. Yine bulamayınca onu aramak için, telefonda konuştuğumuz kadromuzu bizzat çağırdık. Hasan'ı bize bulmasını söyledik. Sadece, hareket içinde ciddi bir sorun olduğunu, bunu çözmemiz için, düşmanı sevindirmemek için gizliliğe ihtiyacımız olduğunu, bunun için de kendisine geldiğimizi hiç kimseye söylemeyeceğine dair yemin etmesini, bazı acil ihtiyaçlarımızın olduğunu, bunları bize bulup bulamayacağını, zor durumda kalabileceğimizi de düşünerek, ülkede ve Avrupa'da bazı adres ve telefonları verip veremeyeceğini sorduk. Bildiklerinin tümü legal ilişkilerdi ve şu anda gerekmiyordu.

Saat 23.00... Bedri aradı. Uzun bir konuşma oldu.

15 ARALIK 1992

Bedri arıyor. "Görüşelim" diyor. Yeni bir önerin varsa gel diyorum. Buluşma yeri olarak bir restaurant verildi. İlginç ve mizahi bir durum vardı. Darbeciler bulunduğumuz eve gelmek istemiyor, karşı bir darbeden korkuyorlardı. Oysa örgütün tüm gücü ve olanakları ellerindeydi. Darbeci mantık başka türlü düşünemiyordu.

Saat 17.00... Süleyman'la Bedri geliyorlar. "Gelen insanların çözüm bulamayacağını, Derya'nın taraf olması ile yeni bir aşamaya girildiğini vs." söylüyor. İtiraz ediyoruz. Gelen insanların elbette görüşlerinin olacağını, bu konuda farklı düşüncelerin olmasının yeni bir aşama olarak yorumlanamayacağını, sübjektif hareket ettiklerini belirtiyoruz. "Kadrolara anlatılması ve bunun da yazılı olması gerektiğini" belirtiyor. Bunun da bir çözüm olabileceğini, ama öncelikle, gelen insanların görevlerini sürdürdüklerini, kendilerinin onlara hak vermeyenleri bir kenara ittiklerini, bu insanların kararlarına uyup uymayacakları konusunda hiçbir zaman net bir ifade kullanmadıklarını, bu anlamda kadroların kararlarına da uyup uymayacakları konusunda endişeli olduğumuzu, ayrıca bu sürecin kimin denetiminde yaşanacağının önemli olduğunu belirtiyoruz. Bu önerileri yazılı iletmelerini de istiyoruz.

Malik ile Musa, darbecilere ve Derya'ya ayrı ayrı bir mektup yazıp, Derya'yı göreve, darbecileri de çözümü zorlaştırmamaları için bir kere daha sağduyulu davranmaya davet ettiler.

16 ARALIK 1992

Saat 08.00... Hasan'ı bulmak için aradığımız kadroyu telefonla evinden arıyoruz. Eşi de, kendisi de evinde yok.

Saat 17.00... Tekrar arıyoruz. Yine yok. Darbeciler kuşkulanıp, onu da tutukladılar galiba.

17 ARALIK 1992

Saat 11.30... Almanya sorumlusu Hasan'ı bulduk. Telefonda kendisi ile görüşmek istediğimizi belirttik. "Görüşemeyeceğini, ancak Pazartesi, Salı'dan sonra olabileceğini" soğuk ve resmi bir havada belirtti. Darbecilerin konuştuğu ve kışkırttığı anlaşılıyor.

Saat 23.45... Darbecilerin, Derya'nın ve Avrupa Komitesi'nin yazıları geldi. Darbeciler kadrolara açma önerilerini ayrıntılı yazacaklardı. Sadece "Kadrolara açmak kaçınılmaz olmuştur" ve yalan, demagoji ile dolu sayfalar, başka da bir şey yok.

Derya her şeyi konuştuğunu belirtiyor, doğru söylemiyor.

Darbecilerin yazısının başlığı ilginç, "A arkadaşa ve suçu örtmeye çalışan Musa ve Malik arkadaşlara " diye başlamış. Suç kelimesini ilk defa kullanıyorlar. Musa ve Malik de ilk defa böyle niteleniyor. Avrupa Komitesi ise bir arkadaşa gidişimizi polemik konusu yaparak, tehditkar bir ifade kullanıyor. Yazı Hasan'a ait.

Darbeciler, sorunun Avrupa Komitesi'ne açıldığını belirttiler. Gerekçe, yine aynı, bir arkadaşla görüşmemiz. Kuşkusuz bütün bu gerekçeler suni. Darbeciler, karşı bir darbe korkusu ile herkesten kuşkulanıyor ve karşılıklı bir konuşma olmadan tek taraflı şartlandırma yapmak istiyor.

18 ARALIK 1992

Saat 12.30... Bedri'yi aradım. Avrupa Komitesi'ne sorunu tek taraflı açtıklarını, benim de onlarla görüşmek istediğimi belirttim. "Önce kadrolara nasıl açılacak belirleyelim, şimdi burada yoklar vb." gerekçeler öne sürüp, görüştürmek istemiyor. Zorluyorum, "Akşam bilgi vereceğim" diye kesiyor.

Saat 21.30... Bedri arıyor. Avrupa Komitesi ile görüşme sorunum yokmuş gibi yine kadrolara açma üzerinde duruyor. Avrupa Komitesi meselesini tekrar tekrar soruyorum. Tartışma sertleşiyor. Musa'yı istiyor, veriyorum. 19 Aralık'ta konuşmak üzere anlaşıyorlar. Avrupa Komitesi ile ilgili olarak da "İki gün ben konuşayım, sonra" gibi ifadeler kullanıyor.

19 ARALIK 1992

Saat 14.30... Süleyman arıyor. Musa'nın Bedri'yi arayacağını, ama aramadığını belirtiyor. Aramış fakat çıkartamamıştı. Biraz sonra Bedri arıyor. Yine Avrupa Komitesi ile konuşma konusunda bir şey söylemiyor. Önce önerilerine cevap yazımızı almak istediklerini, henüz bitmemişse yarın alacaklarını belirtiyor ve ona göre konuşuyor. Avrupa Komitesi için, "Musa'ya bağlıyoruz" gibi bir ifade kullanıyor. Ne demekse?.. Dün çok acelesi olduğunu, hareketin bir saat dahi bekleyemeyeceğini söylerken, bugün zaman kazanma havasında. Sanki 90 küsur gündür, hiç kimseye haber vermeden, darbe yapıp yöneten kendisi değilmiş gibi.

Malik ve Musa darbecilere cevap yazıyor.

20 ARALIK 1992

Malik ve Musa, darbecilere yazdıkları çözüm önerilerini üç başlık halinde şekillendirdiler.

"1-Çağrılı insanların görev başında olduğu, bunların kararlarına uyulması ve çözümün platformda tartışılıp, komisyonun neticelendirilmesi.

2-Geçici olarak yönetimin çağrılı insanlara devredilmesi ile sorunun Avrupa'da tespit edilecek kadrolara hemen anlatılması. Türkiye'deki kadroların da Ortadoğu'ya hemen çağrılarak, kadro toplantısının yapılması ve karara bağlanması.

3-Yine tüm ilişkilerin çağrılı insanlara devredilmesi koşulu ile ve bunların organizasyonunda, sorunun kadrolara yazılı anlatılması."

Malik ve Musa önerilerini dün iletmişlerdi.

Darbeciler buna karşılık yeni bir yazı bırakmışlar. Yönetimi ellerinde tutmakta ısrarlılar. Kısaca kendi denetimlerinde ve gücü ellerinde tutarak, ayrılık hesapları yapıyorlar.

21 ARALIK 1992

.....

22 ARALIK 1992

Darbecilere, Derya da gelsin görüşelim diyoruz. Yine dışarda randevu veriliyor.

Saat 19.00... Darbecilerle yine restaurantta görüşüyoruz. Burası da dikkat çekici oldu. Bir daha buraya gelmemeliyiz. Gereksiz polemiklerden sonra, darbeciler kadrolara açılma koşullarında da, yönetimi devretmek istemediklerini belirtiyorlar. Hiçbir konuda netlik sağlanamıyor. Avrupa Komitesi ile görüşmemiz yine engelleniyor. Görüşmeye yarın devam etmek üzere kalkılıyor. Görüşmenin nerede olacağı konusunda darbeciler bizi arayacaklar. Konuşmadan çıkan hava, tek taraflı açıklamaya hazırlık yaptıkları şeklinde.

23 ARALIK 1992

Darbeciler aramadı. Bazı yazılarımız var. Temize çekmeye çalışıyoruz. El yazısı yazdığımızdan uzun zaman alıyor.

24 ARALIK 1992

Saat 17.00... Derya arıyor. Malik ile konuşuyor. Son konuşma üzerine cevap istiyor. Malik, siz arayacaktınız ve konuşma devam edecekti diyor.

Saat 22.00... Derya tekrar arıyor. Musa telefona çıkıyor. Derya ukalaca konuşuyor. Kraldan daha kralcı bir havada. "Nasıl hala bir cevap vermezsiniz, bekleyemem, benim sorumluluklarım var" havalarında. Sanki çözüm için gelmek istemeyen, komisyondan çekilip, çözümsüzlüğü dayatan kendisi değilmiş gibi... Kendisine, üç alternatif halinde sunduğumuz öneriler tekrar hatırlatılıyor.

Saat 23.30... Süleyman'ı aradık. Üçümüzün hemen ülkeye gitmek istediğimizi belirtip, olanak sunmalarını istiyoruz.

25 ARALIK 1992

Saat 11.00... Avrupa Komitesi'nin yazısına cevap bıraktık. Ayrıca onlardan da, ülkeye gidiş için olanak istedik.

Saat 13.00... Süleyman'ı aradık. Darbecilerin elinde bulunan üsteki pasaport, fotoğraf, giysi vb. şeylerimizi istedik. Vermeyecekler.

26 ARALIK 1992

Avrupa Komitesi'ne mektup bıraktığımız yerden mektubun ulaşıp ulaşmadığını sorduk. Mektup iletilmiş, öyle söylediler.

Saat 12.30... Ülkeye konu ile ilgili genel bildiriyi de ilettik. Şimdilik dağıtmayacaklar.

Saat 23.20... Darbeciler dergide görevlendirdiğimiz Kemal ve Zafer'in ve de Avrupa Komitesi'nin mektuplarını getirdiler. Hep aynı hikaye... Darbeciler bu insanların bizle görüşmesini yasaklayarak, bizim hareketi böleceğimiz propagandası yaparak, akla hayale gelmedik yalanlar söylüyorlar. Bu arkadaşlar da bu propagandanın etkisi altında, bizi sağduyuya çağırıyor, sabır ve sükunet telkin ediyorlar!

27 ARALIK 1992

Saat 15.30... Bedri aradı. Yine "ne olacak" havasında. Gönderdiği mektupların etkisini merak ediyor olsa gerekti. Ne olacak, tek taraflı anlatmaya devam ediyorsun ya diyorum. *"Nasıl olsa benim konuşamadığım yerde, özgürce yalanlarını anlatıyorsun. Ve anlaşılan böyle sonuç almayı düşünüyorsun. Yani benim konuşmadığım, iddialara cevap vermediğim koşullarda, hem savcı, hem de yargıç rolünü üstlenmiş durumdasın. Ağzınızdan hiç düşürmediğiniz ilke, değer, adalet bu mu?"* diye soruyorum.

Burjuvazinin adaleti bile sizinkinden ilerdedir diye belirtiyorum. "Tabii" diyor, "Kadrolara öyle anlatmalarını ben söylüyorum." Yani hareketi böleceğimi mi söylüyorsun diyorum, "evet" diyor. Peki diyorum, tüm kadroların huzurunda ben hareketi bölecek olan herkese karşı ölüm pahasına olsa savaşacağımı söylerim, sen de söyler misin, hem ben kendi hareketimi niçin böleyim diyorum. "İyi o zaman" falan filan diyor. Dergi görevlilerine de açmışsınız, ben de konuşmalıyım diyorum. Yine kendi yönetimlerindeki protokolü dayatıyor. Geçen günkü konuşmanın bitmediğini tekrar belirtiyorum. Cevap vermiyor. Ülkeye gitmek istediğimizi ve bunun hemen sağlanmasını istiyorum. "Nasıl gideceksiniz", "hazırlık vs. var mı" türünden şeyler soruyor. Önemli değil, kalacak bir yer buluruz diyorum. "O zaman Meriç üzerinden gidersiniz" diyor. Meriç'ten olmayacağı kesin gibi. Ortadoğu üzerinden olanaklar var. O da işine gelmiyor. Tıpkı cezaevi müdürleri gibi, "Bu isteğinizi yazılı bildirin" diyor. Olur diyorum.

Saat 16.50... Kemal ve Zafer'in mektuplarına cevap yazdım. Ayrıca Malik ve Musa da kısa bir not yazdılar. Yine darbecilere ülkeye gitmek isteğimizle ilgili, burada hiçbir güvenliğimizin olmadığı, mücadeleden ayrı düştüğümüz vb. gerekçelerle ortaya koyduğumuz talebi yazdık. Malik, Musa ve ben imzaladık.

BİR KARA MİZAH: HAREKETİMİZDE DARBE

Devrimci Sol önderi "Bir Kara Mizah" başlıklı yazıyı darbeciler tarafından tutsak edildiği günlerde yazdı. Darbenin, darbecilerin ve onların iddialarının değerlendirildiği "Bir Kara Mizah", aynı zamanda tüm Devrimci Sol kadrolarına bir seslenişti.

Darbeci-komplocu çete, Devrimci Sol önderini 13 Eylül 1992 günü çirkin bir şekilde tutukladığını ilan ettikten sonra hiçbir tutuklama gerekçesi açıklamamış, hiçbir belge sunmamıştır. Ancak suç nedir, neden, niçin sorularını peş peşe sormam ve zorlamam sonucu dört gün sonra (17 Eylül 1992) "Yoldaşlara" başlıklı altı sayfadan ibaret bir yazı getirildi. Yazı yoldaşlara başlığını taşıyordu ama dağıtmayacaklarını söylüyorlardı. Darbeciler darbe yapmış ama sonucun ne olacağını pek de ayrıntılı düşünmüşe benzemiyorlardı. Şu anda güç aldıkları tek şey elimin-kolumun bağlı olması ve bu durumu açıklamadan önderlik kurumunu gasp etmiş olmalarıdır.

Düşünün! Üçlü bir ahbap-çavuş çetesi örgüt önderliğine karşı darbe düzenliyor, önderliğin tüm yetki ve görevlerine el koyuyor ve onun adına görev sürdürüyor! Ama kadrolara hiçbir şey açıklamıyor... Öncelikle bu durum ahlaki değildir. Zayıf, hiçbir temeli olmayan darbeciler, siyasi arenaya kendi kimlikleriyle çıkmaya korkuyorlar, ancak önderin gölgesine sığınarak, onun sesini keserek ihtiraslarını tatmin ediyor ve hiçbir şey olmamış gibi sağa-sola talimatlar veriyorlar. Sözümona hareketin durumu henüz açıklamaya uygun değilmiş. Gösterilen gerekçe budur. Ama sormak gerekiyor. Madem koşullar buydu, madem darbeyi açıklama cesareti gösteremeyecek, kendi kimliğinle ortaya çıkamayacaktın, neden darbeye başvurdun? Neresinden bakılırsa bakılsın darbeciler darbe yapmayı da bilmiyor, birilerini taklit ediyor, ama trajikomik bir durum yaratıyorlar. Kadrolara yalan söyleyerek, gerçekleri açıklamayarak önderliğin yetkilerini sürdürmek, dünyanın en büyük terbiyesizliğidir.

HESABIM KADROLARA VE HALKADIR

Yoldaşlar;

Darbeciler hareketimizin yıllardır büyük özverilerle oluşturduğu değerleri, ilke ve geleneklerimizi kirletmiş ve bana leke sürmeye çalışmıştır. Bu anlamda sizlere rapor sunarak gerçekleri açıklamak zorunlu hale gelmiştir. Yirmi üç yıla varan devrimci yaşamım ve on beş yıllık Devrimci Sol önderliğimde sizlere ve halkıma karşı veremeyeceğim hiçbir hesabım yoktur. Yaşamım boyunca neyi savundum, ne tür politika ve taktiklerle Devrimci Sol'u yönettim, dünden bugüne nasıl geldik, nasıl yaşarım sorularının cevabı sır olmayıp tüm yoldaşlarımın denetimine açıktır.

Darbecilerin ithamlarını içeren elimdeki tek belge, onlardan adeta zorla aldığım altı sayfalık bir belgedir. Buradaki iddiaların hemen hepsi sonradan geleceğe yönelik yapay olarak üretilmesine rağmen sizlere hesap vermek, lekelemeyi temizlemek zorundayım.

Devrimciler, darbeciler gibi entrikacı-komplocu yöntemlere başvurmaz, açıklık ve dürüstlüğü, erdemi ilke edinir. Bu anlayışımızın gereği olarak iddiaları cevaplayacağım.

ÇARESİZLİK DEMAGOJİSİ

Darbeciler, darbelerinin "haklı" nedenini şöyle açıklamaktadırlar: *"Hareketimizin, art arda gelen darbeler, kayıplar karşısında giderek aşılamaz boyutlara ulaşan örgütsel tıkanıklığını yakından bilen, tanık olan bizler, başka hiçbir çarenin kalmadığı koşullarda ... A arkadaşın görevlerine müdahale etmiş bulunuyoruz."*

Her Devrimci Sol kadro ve taraftarının rahatça görebileceği gibi, hemen her satıra aşırı bir abartma yansımıştır ve objektiflikten uzaktır.

Yukarıdaki alıntıyı biraz irdeleyelim: "Art arda gelen darbeler ... ve giderek aşılamaz boyutlara ulaşan örgütsel tıkanıklık ... " demektedirler. Özetle darbenin ana nedeni veya nedenlerinden biri olarak bu gözükmektedir. Hemen şu soru sorulmalıdır: Bu darbeler olurken sizler ne dediniz, nasıl eleştirdiniz, ne cevaplar verildi? Darbeciler önderin tartışmadığını, eleştiri kabul etmediğini iddia etmelerine rağmen, devrimciler eleştiri ve düşüncelerini belgelerler, yazarlar, paylaşırlar...

Yüksek sesle haykırıyorum, darbecilerle 12 Temmuz ve 16-17 Nisan tüm ayrıntılarıyla konuşulmuş, ortaya çıkan veriler aktarılmıştır... Bu konuşmalar daha çok darbe şefiyle yapılmış ve darbe şefi TEK KELİME bir eleştiri yapmadığı gibi darbeleri önlemek, daha az zararla kurtulmak için HİÇBİR ÖNERİ de getirmemiştir. Diğer iki darbeciye sadece bilgi verilmiş, hiçbir zaman, hiçbir tartışmaları, önerileri olmamıştır. Bunun için "bizler" diyerek doğrudan YALAN söylemektedirler.

"Örgütsel tıkanıklık" iddiasına gelince; Mart '90-Ağustos '91 sürecini kapsayan "Değerlendirme ve Faaliyet Raporu" yayınlanalı henüz bir yıl oldu. Ve bu değerlendirmede geleceğe ilişkin görüşlerimiz de yer almıştır. Bu süreç yaşanmaktadır. Zaten bu yazının okunması ve tartışılması ancak 17 Nisan öncesi bitebildi. (Çalışma alanları ve bölge komitelerindeki arkadaşlar bilir.)

Bu broşürdeki değerlendirmeler ve perspektifler 12 Temmuz öncesi ve sonrası MK'ların, çalışma alanları ve bölge komitelerinin görüşleridir.

Darbeciler darbe ile tüm bunları da çiğnemiş, kendilerini her şeyin yerine koymuşlardır. "Örgütsel tıkanıklığın" olup olmadığı veya darbecilerin ifadesiyle "aşılamaz" boyuta ulaşan böyle bir durumun olup olmadığı ancak süreç tahlilimizden çıkabilir. Bu süreç tahlil edilmiştir. Ve darbeciler '91 Ağustos-'92 Ağustos değerlendirme raporuyla mevcut durumu ortaya koymamızı, çeşitli sorunlarımızı irdelememizi, ilk faaliyet raporundan bu yana neyi yapabildik, neyi neden yapamadık sorularını irdelememizi de istemediler... Çünkü birçok değerli yoldaşımızı yitirmemize rağmen çok büyük değerler de yarattık. Her şeyden önce savaş ve Devrimci Sol gerçeğini düşmanın kafasına kazıdık. Devrimci Sol ismi bütün dünyaca tanındı ve düşmanlarının tepkisini çekti. Elbette bu durumun gerçek sahipleri öncelikle şehitlerimizdir. İşte tüm bu gelişmeler darbe şefini korkutuyordu. Devrimci Sol gelişiyor, birçok önder yoldaşımız katlediliyor, ama bir türlü kendisine önderlik sırası gelmiyordu! Bu gidişle geleceği de yoktu! Ve darbe tek umudu oldu... Şimdi mutlu önderlik oyunu oynuyor... Kim adına?

"Başka hiçbir çarenin kalmadığı koşullarda..." darbeye başvurduk deniyor. Doğrusu çok demokratça ve makul görünüyor. Hemen sormalıyız: Başka hangi çareleri, yolları denediniz ve sonuçlar aldınız ki, darbe en son çare oldu? Yukarıda belirttim; tek kelime eleştiri ve önerileri olmamıştır. "Çare" derken hemen birçok şey akla gelebiliyor. Örneğin defalarca tartışırsın, tartışmayı belgelersin. Yine sonuçsuz olursa eleştiri ve düşüncelerini yazılı rapor olarak sunarsın, yazılı cevap istersin. Yine olmazsa ve bu durumun vahameti görülürse tartışmaya başkalarını da katarak, doğru düşünceleri yayarak merkeze baskı yapar, yanlış politikaları düzelttirmeye çalışırsın. Yine sonuç alamazsan, doğru düşünceleri savunduklarına inananlar devrimci tarzda bir araya gelerek çeşitli platformlarda tartışmak isterler. Bu da sonuç vermezse bayrak kaldırılır ve cepheden savaşılır.

Darbeciler bunların HİÇBİRİNİ yapmamışlardır.

"HİÇBİR ÇARE KALMADI" derken YALAN söylüyorlar.

Darbeciler yavuz hırsız rolünde, bakın tutuklama gerekçesini nerde ve nasıl bulmuşlar: *"Görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen, yetkilerini kendi çıkarları için kullanan, bu yetkileri suçlarını örtbas etmek için kalkan yapan, hareketin siyasi-ideolojik çizgisini, ilke ve kurallarını çiğneyen sorumlulara karşı tüm Devrimci Sol kadrolarının görevden alma, tutuklama ve ihanet gibi önemli durumlarda cezalandırma hakkı ve yetkisi vardır..."*

Bu alıntıyı hem de italikle yazmışlar. Ama nereden alındığı belli değil. Bu alıntı yeni çıkacak Devrimci Sol dergisiyle benim söyleşimden alınmış... Dergiyle bir söyleşi yapılmıştır ve bu söyleşi henüz taslak halindedir. Tabii şu anda önder olduklarından dergiye de müdahale ediyor ve söyleşiyi değiştireceğiz diyor darbe şefi. Benim yaptığım söyleşiyi benim adıma değiştiren nasıl bir ahlaktır acaba? Tutuklanmış bir önderin neden tutuklandığını açıklamadan, onun söyleşisini değiştirip yayınlamak nasıl bir ideolojinin sonucudur?

BULANIK SUDA BALIK AVLAMA: OPERASYONLAR

"Hareketimiz, ilk örneği 12 Temmuz'da görülen, 16-17 Nisan'la devam eden ve son olarak Gebze/Bayramoğlu'nda gerçekleşen türde merkezi operasyonlara uğramış... Böylesine büyük operasyonların nedenlerinin 'bir türlü bulunamaması'ndan dolayı yeni operasyonlara karşı önlemler geliştirilememiş ve darbeler birbirini izlemeye başlamıştır."

Öncelikle belirtmek gerekir ki, darbeciler devrimci pratiğin gerçeklerinden uzaktır. Yaşamları boyunca ne bir yeraltı örgütlenmesi yapmış ne de yer almışlardır. Bu yanıyla pratiğe bakış açıları soyut ve şematiktir. Fakat yaşamın, pratiğin gerçekleri, düşmanın taktikleri, taktiklerimiz, tavrımız, yapmamız gerekenler, ilke ve kurallarımız, yapılan hatalar, yaşanılan sürecin özgünlükleri, hemen her şey boyutlu bir tarzda bu insanlarla paylaşılmış ve onlar da herhangi bir itirazda bulunmamışlardır. Türkiye halkları, dışımızdaki sol, kadro ve taraftarlarımız bizim açık bir politika sürdürdüğümüzü, özellikle de kadrolarımızdan gizli bir politikamızın olmadığını bilirler.

12 Temmuz katliamı sonrası çeşitli yazılarımızda operasyonun uyulmayan ilkeler, kuralsızlıklar sonucu gerçekleştiği, bu konuda çokça olasılığın olduğu, ama esas olanın bu ilke ve kuralsızlıklar olduğu ayrıntılarıyla ortaya konmuş ve bu konuda bir bilinç yaratılmaya çalışılmıştır.

12 Temmuz katliamının olduğu üslerde o gün yaşamda kalan Nejdet, Ali Aygül, Hayri Koç ve Arif sorgulanmış, yine ilke-kuralsızlıklar odağında şekillendiği kanaatine varılmıştır.

Ne yapılmıştır? SDB üssü (merkez büro) olan Dikilitaş'taki yere toplam dört kişinin gitmesi gerekirken tamamen bilgimiz dışında ve kuralsız bir şekilde 8 (sekiz) arkadaşın gidip geldiği görülmüştür. SDB komutanları ve komite üyeleri, herkes oraya gidip gelmekte ve oradan talimat almaktadır. Bu yanıyla hem SDB yapılanmalarının gizliliği deşifre edilmiş, hem de 8 insanın girip çıktığı bir üsse polisin ulaşması çok daha kolay olmuştur. Nitekim Ali Aygül, Hayri Koç, Bush kampanyası dolayısıyla üsse yoğun giriş çıkışın olduğunu, malzeme, patlayıcı alışverişi yapıldığını, zamanın da az olması nedeniyle girip çıkarken kontrol yapmadıklarını katliam sonrası anlattılar.

Yine, sabit bir yerden sabit bir yeri aramak yasak olduğu halde, üslere gidip gelen hemen herkesin bu hatayı bile bile yaptığı ve hatanın "kimse takip getirmezse bir şey olmaz" mantığıyla teorileştirildiği ortaya çıktı.

Katliam günü Niyazi'nin bulunduğu merkez üsse saat 16:00'da telefon ettim ve Nejdet'e yurtdışından gelen kişinin geldiğini belirterek, malzemeleri gidip almasını söyledim. Alışkanlıkları bildiğimden, telefonu kapatırken ola ki Avrupa'dan gelen arkadaşı üsten arar kaygısıyla tekrar aradım, telefon meşguldü. Biraz sonra çıktı, "Sakın ha bürodan arama" dedim. Tamam dedi. Doğru söylemiyordu, meğer aramıştı. Sonradan itiraf etti. Ve Avrupa'dan gelenin yanına gidildiğinde polis kuşatmasına düşüldü. Telefonlar dinlenmiş olabilirdi. Ama yurtdışından da takip gelebilir, gümrükte de bir hata sonucu dikkat çekebilir, yakalanıp çözülebilir, bizi polis tuzağına çekmiş olabilirdi.

Arif aynı gün (sabah üzeri) Nişantaşı'ndaki üs çevresinde ciddi bir takip alıyor, "Takip aldım" diyordu. Arif bu konularda biraz kuşkucu olduğundan bir

yanıyla her zamanki hali denmişti. "Takibi atlattın mı, temiz misin" sorularına "temizim" diyordu. Niyazi'yi arıyordu. Benden önce Niyazi'yi Beşiktaş'tan bir esnafın dükkanından arıyor (öğleye yakın) ama bulamıyor. Bu esnafın dükkanı da 12 Temmuz'la ilişkili olarak basılmıştır.

Arif takibi Nişantaşı'ndaki üs çevresinden alıyor, ama takibi buradan aldığını bize söylemiyordu. Nişantaşı'ndaki üs çevresinde büyük bir yoğunluk olduğunu, zor kurtulduğunu vs. söylüyordu (soruşturma sırasında).

Niyazi daha sonra (13:00-14:00 civarı) Nişantaşı'ndan beni aradı ve Arif'in durumunu anlatarak önemli bir şey olmadığını belirtti.

Arif daha sonra 12 Temmuz'dan bir-iki gün önce de üssün çevresinde inşaat işçisi kılıklı şüpheli insanlar gördüğünü ve bunu da üstekilere anlattığını, üstekilerin ise onların inşaat işçileri olduğunu, şüpheli bir durumlarının olmadığını belirttiklerini ifade etti.

Dikilitaş'taki üssün çevresindeki halkın anlatımına göre, o gün sabah erken saatlerden itibaren o çevrede yoğun sivil polis denetimi olduğu söylendi.

M. Ağar, o günlerde operasyonla ilgili basına yaptığı açıklamada hedef iki yerin olduğunu, diğerlerinin son anda geliştiğini ifade ediyor, yine Hasan Eliuygun'un lanse edilmesine ve Temel Cingöz operasyonuna atıf yaparak "Biz merkezlerine ulaştık ama Adana acele etti" diyerek Adana polisini suçluyordu.

Ağar'ın sözünü ettiği bu iki hedef yer neresidir?

12 Temmuz'dan bir gün önce Niyazi ve Cavit, Metin adlı eski bir taraftarımızın işyerine gidiyorlar. Burada Cavit'in kardeşi de çalışmaktadır ve Cavit kardeşini sık sık görmeye gitmektedir. Operasyondan sonra Metin ve eşi işyerinin polis tarafından kesin denetlendiğini belirtmişlerdir.

Bir başka nokta benim telefon ilişkilerimdir. Darbecilerin tüm sorunu önderlik olduğundan onu suçlayarak, karalayarak, kışkırtıcı malzeme bulma peşindedirler.

Hemen belirtmek gerekir ki, ister araç, ister sabit, isterse sokak telefonu olsun, hemen hepsi her zaman belirli bir riski taşır ve mutlak olarak "olmaz" diye bir şey yoktur.

Telefonları nasıl kullandım? Bulunduğumuz çağda tekniğin olanaklarını kullanmadan hızlı iletişim kurmak mümkün değildir.

Olası bir tehlikeye karşı Avrupa ve Ortadoğu için ayrı ayrı olmak üzere birer, ülke için ise iki araç telefonu ayrılmıştır. Bu ayrımla olası tehlikelerde birbirine bulaşmaması düşünülmüştür. Telefon süreleri sınırlı tutulmuş, uzun sürmesi söz konusu olduğunda aralıklarla kapatıp tekrar aranarak konuşulmuştur. Ve konuşulan arkadaşlara çok kullandığımız çeşitli kelimeler, isimler, nesneler kodlanarak verilmiş ve konuşmalar bu temelde geliştirilmiştir.

12 Temmuz'dan önce kullandığım telefonla başka yerleri de arıyordum. Niyazi'nin, Arif'in, Sabo'nun evi bunlar arasındadır. Operasyondan sonra buraların temiz olduğu görülmüştür. Ancak katliamdan sonra bu telefon kullanılmamıştır. Bütün bu telefonlar aynı yerdedir. Keza Avrupa ve Ortadoğu telefonları da önlem olarak bir süre kullanılmamıştır. Ama daha sonra temiz oldukları görülmüştür. Benim kullandığım telefondan kaynaklı bir şey olsa, poli-

sin beni bulması çok zor olmazdı herhalde. En azından semti bulması ve kuşatma altına alması kolaydı. 12 Temmuz'dan sonra da bu evim kullanılmıştır ve hiçbir tehlike gelmemiştir.

Her operasyonun nereden ve nasıl başladığını anında çözmek mümkün değildir. Bazen bu uzun süreçler alabilir. Örneğin '89'daki mahalleler operasyonunun da tam olarak nereden ve nasıl başladığı netleşememiştir.

Bu nedenle eski ilişkileri değiştirmek, hemen her şeyi yenilemek gerekmektedir. Bu anlamda 12 Temmuz'dan sonra araç telefonu ile hiçbir sabit telefon aranmamıştır.

Başka önemli bir nokta: Bu nokta basında ve çeşitli yazarların yazılarında yer aldı. ABD'nin istihbarat yaptığı ve Türkiye polisine verdiği... ABD'nin Türkiye polisine rağmen istihbarat yapması zor bir olasılıktır.

Ancak Haziran ayı içinde Mürsel, Sıvas-Tokat Kır Gerilla Birliği Sorumlusu ve bir arkadaş daha Suriye'den ülkeye giriş yaptılar. Giriş yaptıkları ilk kasabada aleni bir şekilde polisçe fotoğrafları çekildi ve İstanbul'a kadar izlendiler. Bu olay o zaman otobüse bindikleri yerde giyim, hal ve hareketleriyle dikkat çektikleri şeklinde yorumlandı. Çünkü kaçakçıya güveniliyor ve hatta eskiden devrimcilere sempati duyan biri olduğu söyleniyordu. Bu ilişki Bedri'nin kurduğu ve güvendiği bir ilişkidir. Madem o güveniyor, bizim de güvenmememiz için bir neden yoktur. Ama yine de olay dikkat çekicidir. Arkadaşlar fotoğraflanırken kaçakçı da oradadır. Daha sonra arkadaşlarımızın bindiği otobüs oto ile İstanbul'a kadar takip edilir. Mürsel takip atlatma vb. şeyleri bilmediğinden hiçbir şey yapmaz. Tabii paniği ve korkusu da vardır. Doğrudan daha önce bildiği eve gider. Sıvas-Tokat Kır Gerilla Sorumlusu İ... ise gece geç vakitlere (01:00) kadar İstanbul'da polislerin kendisini takip ettiğini, sonunda ancak kaçarak kurtulduğunu belirtti. Diğer arkadaş da bir şey yapmadan bir eve gider. Olayın bu şekli öğrenildikten sonra, bu arkadaşlar tek tek alınarak, takibi bilen insanlarca temiz olup olmadıkları kontrol edildi. Bu takipte (hem de uzun bir takip) polis nereye uzanmıştı, gerçekten atlatabilmiş miydik? Bir yanıyla meçhuldü. Niyazi ve Nejdet bu insanlarla doğrudan ilişkideydiler.

Bu olaylardan sonra İ... ile B....'nin görüşmelerinde polis şüphesi (takip) yaşandı. Bunlar ne kadar B....'nin kurguları, ne kadar doğru bilemiyoruz. B....'nin iddiası, kendisi otelde kalırken Niyazi'den para aldığı ve bu paradan telefonda İ...'ye söz ettiği, polisin bu olayı bildiği... Bu, takibin sürdüğüne bir işarettir, ama kesinleştirilememiştir.

Sonradan sınırdan geçiş işlemlerimizi yapan ve devrimci, güvenilir biri denen kaçakçı (Hüsam) kişinin zaman zaman polisle işbirliği yaptığı açığa çıktı. Yani bu kişi polisin icazetinde çalışıyordu. Suriye'den gelen 10 adet malzememizin bu kişiden alınışı sırasında daha 100 metre uzaklaşmadan kaçakçı ile ilişki halinde olan iki yoldaşımız malzemelerle birlikte polis pususuna düştü. Ve o gün malzemeleri alıp Suriye'ye giden beş yoldaşımız kaçakçıya teslim edilecekti. Bu beş yoldaşımız tesadüfen kurtuldu. Hüsam'ın polisle işbirliği yaptığına kuşku yoktu artık.

İşte Mürsel ve diğer iki arkadaşın ülkeye ayak bastıklarından itibaren İs-

tanbul'a kadar takip edilmeleri 12 Temmuz katliamını doğuracak sonuçlara yol açmış olabilir.

Eğer bu takip işi Hüsam'ın polisle işbirliği sonucu olmadıysa (ki Hüsam'ın zaman zaman işbirliği yaptığı görülüyor) Suriye gizli servisinin Türkiye, özellikle de ABD ile işbirliği sonucu olabilir. O süreçte gündemde Körfez krizi vardır ve hareketimiz emperyalist hedeflere karşı vuruşlarıyla dikkatleri çekmiştir. Devrimci Sol'un da Bekaa'da üslendiği, terörizmin Suriye'den kaynaklandığı demagojileri gündemde olup ABD, Suriye'ye baskı yapmaktadır. Suriye ise Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra ekonomik ve politik açmazlar içinde olup Batı'ya açılma çabasındadır. Bu koşullarda Suriye gizli servisleri telefonlar aracılığıyla veya başka yöntemlerle bu geçişi öğrenip bilgi sızdırmış olabilir. Bunun olabileceğini bize düşündüren olay 16-17 Nisan sonrası Suriye'den geçiş yapan H...'nin yakalandıktan sonra Suriye'deki büromuzda bulunan telefonun dinlendiğini ve bu konuşmaların bir kısmının (kendisiyle ilişkili olanın) kendisine dinletildiğini ısrarla belirtmesidir. O süreçte Suriye ile olan konuşmalar Almanya'dan yapılmaktadır. Almanya'nın Türkiye'ye vermesi zor bir olasılık. Çünkü çok daha farklı boyutları mutlaka olurdu. Aynı mekanda aynı tür 3-4 telefon daha kullanıyor ve riskli alış-verişler yapıyorduk. Ve Almanya'nın Devrimci Sol önderliğinin faaliyetine yeşil ışık yakmayacağı da açıktır. Bu telefon görüşmesinin Türk polisine verilmesi doğruysa, bunu Suriye'nin gizli servislerinden birinin verdiği büyük olasılıktır. Özellikle kaçakçının polisle işbirliğinden sonra, geçiş yapan arkadaşların iyice emin olunmadan ilişkilerimize sokulmaması, iyice emin olana kadar gezdirilmesi, ondan sonra göreve başlatılması talimatı verilmiştir.

Bu yanıyla, operasyonlar öncesi bu geçişlerin yoğunlaşması da düşündürücüdür. Kesin bir şey söylemek mümkün değildir.

12 Temmuz öncesi İbrahim Erdoğan, kamptan gelip kıra gidecek insanlarla görüşüyordu. Bu insanlar mahalle ilişkilerinde barınıyorlardı. Bu yerlerin çok sağlıklı olduğu söylenemezdi. İbrahim buna rağmen kıra gitmeden bu arkadaşlarla görüşmek isteğinde ısrarlı oldu: Nejdet ile birlikte aynı günlerde bu arkadaşlarla görüşmeye gitti. Gidiş-gelişten emin olma görevi Nejdet'indi. Belirtildiği gibi gidilen yerler çok sağlıklı değildi ve Nejdet'in oto ile ne kadar kontrol yapabildiği kuşkuludur.

Nejdet, Niyazi'nin çeşitli randevularını ayarlamakta, kuryelerin, memurların sorumlusu olup birçok yere girip çıkmakta, birçok insanla temas etmektedir.

Nişantaşı'ndaki üste patlayıcı ve elektronik üzerine çalışmalar yapan İbrahim İlçi aynı zamanda işçi hareketi sorumlusudur. Kendi ilişkilerinden takip alması mümkündür.

Nitekim bu operasyonda işçi hareketinin bir yeraltı evi basılmıştır. Evde kalan iki yoldaşımız tesadüfen kurtulmuş ve sağdırlar. Bu evin çevresinde operasyondan bir gün önce polis yoğunluğu olduğu belirtilmiştir. Buradan Nişantaşı'na takiple veya birinden diğerine telefonla bulaşması mümkündür.

Ayrıca cezaevi komitesi bürosunun basılması ve bir arkadaşa dava açılması, Nejdet'in merkez bürodan burayı araması sonucu gerçekleşmiştir. Sa-

bit yerlerden sabit yerler aranmış ve bu kesindir. Bu anlamda telefonla bir bulaşma olduysa nereden başladı?

Benim bu sürece tamamen hakim olamadığım, tüm zorlamalara rağmen kuralsızlıkların sürüp gittiği bir gerçektir. Bu durum Faaliyet Raporu'nda anlatılmıştır. Buna rağmen bir-iki örnek vermek faydalı olacaktır.

Bir kısım görüşmeleri yapmak için oluşturduğumuz bir üssümüz vardı. Burayı ben kullanıyordum. Buradaki erkek ve kadın yoldaşımızın şubede deşifre edilmesinden sonra burayı boşaltmaya ve buradaki arkadaşları yurtdışına göndermeye karar verdik. Yurtdışına gönderme hazırlıkları bitene kadar bu üssün ihtiyaçlarını karşılamak için sokağı bilen bir arkadaş görevlendirildi. Bu arkadaşın görevi, arkadaşların gidiş hazırlıkları bitene kadar üssün ihtiyaçları ve güvenliğiyle ilgilenmekti. Arada bir uğrayacaktı. Kamptan gelenlerin yakalandığı haberinden günler sonra, gece gelen küçük bir nottan bu üssün polis tarafından basıldığını ve buradaki arkadaşların yangın merdivenlerinden kaçtığını öğreniyorum.

Olay şöyle gelişmiş: Kamptan gelenlerle ilişki halinde olan H yakalanınca üzerinde bu evin telefonu da çıkıyor ve evi basıyorlar. H bu evde görevli değildi, telefonu onda ne geziyordu? Bir gün Nejdet ve Niyazi bu üssün yakınından geçerken Niyazi Nejdet'e evi gösteriyor, Nejdet de üssün ihtiyaçlarını karşılamak için H'yi görevlendiriyor. Böylece üssün telefonu H'de çıkıyor. Üste görevli arkadaş gereksiz yere değiştirilmiş ve dışarıdan evi iki kişi daha bilmiştir. Ve asıl önemlisi, evin basıldığı bilindiği halde söylenmiyor ve ben tam bir hafta sonra evden kaçan arkadaşların bir alan aracılığıyla gönderdikleri nottan üssün basıldığını öğreniyorum. Oysa üs doğrudan beni ilgilendirmektedir. Bu olayın ayrıntılarını Nejdet bilir.

Yine 12 Temmuz operasyonuna dönersek;

Önemli bir nokta da şudur: Perihan Demirer'in katledilmesi sonrası çıkardığımız bültende Perihan'ın anlık bir takip aldığı ve evin tespit edildiğini fark ettiğinde ise kendini feda ettiği şeklinde bir yaklaşım getirmiştik. Bu tartışmalıdır. 12 Temmuz katliamı olunca Perihan'ın birliğindeki arkadaşların 12 Temmuz'un kendilerinden kaynaklandığına kesin gözüyle baktıkları ortaya çıktı. (Tanıklar Arif, A.B. ve birlikteki insanlar.) Nedeni ise o birliğin siyasi sorumlusu olan Hasan Eliuygun'un Perihan'ın katledilmesinden 2-3 gün önce evin 200-300 metre yakınına kadar polisi getirmesidir. Hasan, ticari sorunları olan bir arabayı kendi gerçek ehliyetiyle kullanır. Hasan bu sırada Temel Cingöz eylemi nedeniyle lanse edilmiştir. Polisler evin 200-300 metre yakınında Hasan'ı durdurur ve kimlik kontrolü yapar, araba hakkında sorguya çeker, sonra bırakırlar. Hasan biraz dolaşıp eve gelir ve olayı anlatır. Hasan bu eve sık sık gelmektedir. Bu üsteki arkadaşlar Hasan'ın evdeki telefondan bir yerleri aradığını, muhtemelen de Dikilitaş'ı aradığını söylüyorlardı. Ayrıca bu olaydan sonra evin etrafında kırmızı bir Renault'nun ortaya çıktığını, şüpheli hareketlere rastladıklarını belirtiyorlardı. Tüm bunlardan dolayı bu birliğimiz 12 Temmuz'un kendilerinden kaynaklandığı konusunda hemfikirdi.

Polis üsse 200-300 metre kala Hasan'ı durdurup kimlik kontrolü yaptığı halde nasıl bırakmıştı?

Hasan eve temiz gidebilmiş miydi?

Hasan'ın üsten Dikilitaş'ı aradığı çok yüksek olasılıktır, çünkü bu kuralsızlık çok yaygındır.

Özetle;

1- Sabit telefonlardan sabit telefonların arandığı ve bunun alışkanlık haline getirildiği kesinleşmiştir.

2- Üslerle ilişkili arkadaşların gidiş gelişlerde genellikle takip kontrolü yapmadıkları görülmüştür.

3- Suriye'den geçişleri sağlayan kaçakçı polisle işbirliği yapmaktadır ve bunun sonucu İstanbul'a kadar takip alınmıştır. Ve bu takibin Niyazi'ye bulaşması tehlikesi vardır. Bulaşma sabit yerden B....'nin kaldığı otelin aranmasıyla gerçekleşmiş olabilir.

4- Arif'in aynı gün sabah üzeri Nişantaşı'nda üs çevresinde takip alması, öğleye doğru Nişantaşı'nı arayıp Niyazi'yi sorduğu Beşiktaş'taki esnaf dükkanının basılması,

5- İbrahim İlçi'ye bağlı işçi hareketi evinin basılması ve burada bir gün önce polis yoğunluğunun görülmesi, takibin buradan Nişantaşı'na gidebileceği,

6- Perihan'ın ölümüne yol açan olay, Hasan'ın polis denetiminden geçmesi ve üsteki telefondan Dikilitaş'ı araması,

7- Niyazi ve Cavit'in bir gün önce gittikleri yerin polis denetiminde olması,

8- Birçok ilişkinin birbirine girmesi, SDB komitesi üssüne tüm SDB komutanlarının kuraldışı gitmesi...

Bunlara benim kullandığım telefon da olabilirlik olarak eklenebilir. Ama bu durumda benim kurtulmam mümkün değildir.

12 Temmuz öncesi birçok arkadaş rehaveti ve başarı sarhoşluğunu yaşarken, etrafımızdaki çemberin her gün biraz daha daraldığını, operasyonun geleceğini neredeyse bağıra bağıra söylüyordum. Ama inandıramıyordum. Nereden biliyordum? Tüm uyarılara rağmen kuralsızlıklarda ısrar ve her gün bu kuralsızlıkların sonucu olayların birbirini kovalaması tehlikeye işaret ediyordu. Bunların tanıkları Nejdet ve Arif hala hayattadır.

16-17 NİSAN KATLİAMI

Bu katliamın soruşturması (13 Eylül'e kadar) henüz bitmemiştir. Operasyona uğrayan üslerdeki (içerde ve dışarda) tüm insanlarımız sorgulanmıştır. Bu sorgulamalarda tüm bulgular takibin Ayşe Uzunhasanoğlu'nun evi çevresinde başladığını ve yayıldığını göstermektedir. (Bu sorgulamalarla ilgili raporlar elimde olmadığından alıntı veremiyorum. Raporlar arşivde olup darbecilerdedir.)

Bu eve yurtdışından gelen bir kurye de yerleştiriliyor. Kurye bu evde kaldığından kuryeler sorumlusu A... (hayattadır) bu evle ilişki halindedir. Yurtdışından gelen kurye burada kaldığından, gönderilecek materyalleri alıp vermek için Sinan'ın özel kuryesi de bu evle ilişki halindedir. Kısaca bu evdeki ilişkiler karışık bir ip yumağına dönmüştür.

Bu ev bir yeraltı üssümüz değil, legal, yarı-legal bir evdir. Ev sahipleri

OKM'de çalışmaktadır. Aile çevreleri evi bilmektedir.

Şimdi sorgulayalım:

Böyle bir evle kuryeler, kuryeler sorumlusu ve Sinan'ın özel kuryesinin ilişkisi nedir?

Yurtdışından önemli dokümanları almak için gelen kurye nasıl böyle bir eve yerleştirilir?

Bunlarla birlikte evi bilen R.U. bu ara devrimciliği bırakmış, İstanbul'a gelmiş ve eşiyle görüşmektedir. Devrimciliği bırakan birinin kurallı olmayacağı açıktır. R.U. yakalanmadan hemen önce kaldığı yerin telefonunun dinlendiği ve alındığı biliniyor.

Tüm bulgular bu evin çevresinde odaklaşmaktadır. Buradan Sinan'ın özel kuryesine (hayattadır), buradan Sinan'ın üssüne, buradan Sabo'ya ve Fazıl'a bulaşması çok büyük olasılıktır. Sabo hemen her gün veya iki günde bir Sinan'a uğramaktadır.

Sabo'nun da belirttiği gibi, Sabo bir gün öncesinde temizdir. Temiz olduğu kanıtlanmıştır. Onun bir gün önce görüştüğü tüm ilişkiler temiz çıkmıştır. Keza Fazıl'ın görüştüğü tüm ilişkiler temizdir. Odak nokta kuryeler, OKM'lilerin evidir.

Darbeciler tüm bunları bilmelerine karşın ihtiraslarını gizlemek, darbelerine gerekçe oluşturmak için bu katliamların benim telefon ilişkilerimden olabileceğini belirtmektedirler.

Gelelim telefon ilişkilerine. 12 Temmuz'dan sonra araç telefonlarıyla hiçbir sabit telefon aranmamıştır. Sabit veya araç telefonunun her zaman riskli bir yanı vardır. Bu sokak telefonu için de geçerlidir. Hele küçük yerlerde çok daha risklidir.

Sinan ve Fazıl'la görüşme yaptığım araç telefonları ayrıdır, yani aynı telefondan diğerine etmem. Bu bir önlemdir, birinin herhangi bir nedenle kirlenmesi durumunda diğer ilişki temiz kalacaktır. Hatta başka bir ülkede polisiye bir durum geçirdiğimde, telefonların dinlenme ve Türkiye polisine verilme olasılığı göz önüne alınarak telefonlar karşılıklı olarak hemen değiştirildi.

Telefonlarda uzun konuşulmamaya, ezop konuşmaya mümkün olduğunca dikkat edildi.

Fazıl'a araç telefonu ise, 16-17 Nisan'dan hemen önce alınmıştı. Bir veya iki sefer çok sınırlı konuşma yapılmıştır. Burayla telefon ilişkisi hiç olmamıştır demek daha doğru olur. Çünkü Fazıl'a telefon almamızın esas amacı çok acil bir haber veya karar durumunda bize doğrudan ulaşabilmesiydi. Bu durumu ülkede gerçekleştirmek daha zor olduğundan bu yol seçilmiştir.

Operasyonların nedeni araç telefonları değildir, çünkü biz o telefonlarla çok riskli, oligarşinin bekleyemeyeceği alış-verişler (faks) de yaptık. Her üçünün (Fazıl, Sinan, Sabo) bir günde ortaya çıkması ise mümkün değildir. Fazıl'la ise düzenli bir görüşme olmamıştır.

Keza İstanbul'da çok yoğun bir telefon ve telsiz görüşme ağı vardır. Dinlenmesi, bulunması kısa sürede gerçekleşemez. Ayrıca telefonlar karşılıklı olarak yeni değişmişti ve temizdi. Sabo bir hafta önce, Fazıl da yakın zamanda taşınmıştı.

Tüm bunlara rağmen mutlak olarak olmaz demek mümkün değildir ve tekniğin karşı önlemi de vardır.

Darbeciler, gerçekleri değil, koz aramaktadırlar. Zaten anlattıkları, gerekçe olarak öne sürdükleri hiçbir şey yoktur. Hemen her şey sübjektif ve ihtiraslarının bir ürünü olarak gündeme gelip mutlaka DK'yı mahkum etmek için kurgulanıyor.

GEBZE/BAYRAMOĞLU OPERASYONUNA GELİNCE...

Nejdet kısa bir süre önce takip aldıklarını, bir kısım şeylerden şüphelendiklerini belirtti. Aynı şekilde kuryesi ve ilişkide olduğu A... da bir kısım şeylerden şüphelendiğini belirtiyordu. Bunun üzerine ben; Derya ve Nejdet'in kararıyla, Nejdet dahil, ilişkide bulunduğu insanlarla ilişkilerin bir süre dondurulması, "takipte olabilirim" diyen herkesin İstanbul dışına bir haftalık kontrol gezisi yapması kararına varıldı. Bu geziye Nejdet bir haftayı doldurmadan son verdi ve aynı yerlere döndü. Aynı yerlere dönmemeliydi. Eğer polis sabit yerlerini bulmuşsa gezinin bir anlamı olmayacaktı, ama Nejdet bir şey yok diyerek döndü ve ilişkilerini sürdürmeye yeniden başladı.

Bu olay uyarıcı oldu. Önceleri Derya ve Nejdet'in daha yoğun paylaşımı düşünülmüş ve hayata geçirilmişken, Nejdet'in takip aldım demesi ama emin olamamasından dolayı Derya ve Nejdet'in birbiriyle olan ilişkilerini kestim.

Bir süre sonra Nejdet'in Bayramoğlu'ndaki evi basıldı. Ben bu evle sürekli görüşüyordum. Nejdet'te bir araç telefonu olmasına rağmen, bu telefon hiç kullanılmamıştır. Ancak çok acil bir durum doğarsa kullanılmak üzere yedekte bekletilmiştir. Bu durumu Derya ve Nejdet bilir. Görüşmeler sokak telefonu ve Nejdet'in sabit telefonu ile yapılmıştır. Tek taraflı sadece ben sokaktan aradım.

Bayramoğlu küçük ve seçkin bir yerdir. Nejdet böyle bir yerde, hem de Orgeneral Nejdet Üruğ'un yanı başında neden bu yeri tuttu? İstanbul dışında, ama İstanbul'a yakın bir yerde ev tutma düşüncesi Bedri ve Nejdet'in Ortadoğu'da oluşturdukları bir düşüncedir. Böyle bir yerde ev tutulması tamamen iradem dışındadır.

Küçük yerlerde dikkat çekmek çok daha kolaydır. Ve çevre şu veya bu oranda birbirini tanır. Giriş çıkışlar daha dikkat çekicidir. Nitekim bir süre sonra Nejdet "Hemen yakınımızda polisler var, neyi bekliyorlar bilmiyorum." dedi. Araştırın dedik. "Somut bir şey çıkaramadık, ama bizle ilgili değil." dedi. Ona rağmen orayı kullanma dedik.

Operasyon nereden geldi? Nejdet'in kendisi veya ilişkilerinden birinin takip alması sonucu gerçekleşmiş olabilir.

İçeriden uzun süre önce çıkan ve sorunlu olan A... bocalıyordu, sonuçta yeraltında çalışamayacağını belirtmiş ve legalite istiyordu. Bu kişiyle Nejdet doğrudan görüşüyordu. Bu kişinin panikçi davranışları sonucu takip gelmiş olabilir.

Nejdet, takip aldım dediği süreçte, bir şey yok demesine rağmen temizlenmemiş ve takip sabit yere varmış olabilir.

Operasyon telefonla olsaydı, operasyonun çok daha önce olması gerekir-

di. Zaten Nejdet'in polis sorgusunda telefon konuşmaları ile ilgili hiçbir şey yoktur. Var denilen şeyler yakalanan dokümanlarla atılan zarflardır. Ki, eve takip gelmişse telefonun dinleneceği de açıktır.

Operasyon sonrası Nejdet'in tam olarak ne anlattığını bilmiyorum. Diğer basılan yerlerle ilişkilerimiz sınırlıydı. Faks başka yerde ve arada bir yapılıyor olup, sık sık kesilerek hat uzun süre meşgul edilmeden yapılmıştır. Faksı yapanlar başka arkadaşlardır. Kural dışına çıkmışlarsa bilmiyorum ve sorumluluk onlarındır.

Tutuklandığım tarihte Gebze operasyonunun nasıl olduğunu, nasıl geliştiğini henüz öğrenmiş değildim. Bugün bile ayrıntılarını bilmiyorum ama Nejdet'lerin ilk aldıkları takipten kaynaklandığını düşünüyorum.

Operasyonun olduğu gece Nejdet'i aradım, çıkaramadım. Sabah aradım cevap vermedi. Derya'ya Nejdet'in cevap vermediğini söyledim. O da "Erken işi çıkmıştır, evden çıkmış olabilir" dedi. Çünkü kendisi akşam 21:00'de aramış ve konuşmuştu. Endişelenmedik. O gün Avrupa saatiyle 15:15'te demokratik alandan Gebze'de operasyon olduğu ve Nejdet'in adının geçtiği söylendi. Hemen 15 dakika sonra S...'ye haber vermek için telefon başındaydım ama S...'nin telefonu cevap vermiyordu. Gece geç vakitlere kadar aradım ama cevap alamadım.

Gebze operasyonunun nasıl olduğu, nasıl geliştiği konularında ben bile henüz bir bilgiye sahip değilken, yakalanan arkadaşlardan henüz hiçbir rapor gelmemişken, darbeciler mutlaka benden kaynaklandığını iddia etmeye başlamışlardı (darbeden sonra).

Sübjektivizm, mutlaka DK'ya kara çalmak, yıpratmak darbecilerin tek hedefi olduğundan kadroları kışkırtarak, yapay gerekçeler yaratarak, istisnasız hemen her şeyi kurgulayarak malzeme olarak kullanmak amacındadırlar. Bu nedenle de yalan, demagoji, hile, her türlü şeyi kullanıyorlar.

Bu nedenle operasyonlar dört elle sarıldıkları en büyük malzemeleridir. Bunun için de ille de DK'dan kaynaklandığını ispat etmek için çırpınmaktadırlar. Aylardır tüm örgüt arşivi, insanlarımız kendi denetimlerinde olduğu halde somut hiçbir şey bulamamış, sadece bilimkurgu filmlerini andıran senaryolar ileri sürmektedirler. Sorun gerçeği bulmak değil önderliği yıpratmaktır.

Gelişen operasyonların ana hatları bunlardır. Daha önce de araştırıldı. Tekrar ve tekrar araştırılmasında hiçbir sakınca yoktur.

Darbeciler telefon vb. ilişkileri eleştirmelerine karşın, şimdi bu araçları çok daha yoğun olarak kullanmaktadırlar. Öyle ki, ellerinde el telefonları sokakta bile konuşmaktadırlar. Ben ülkede üç kişiyle ilişki sürdürüyordum, darbeciler bunu 3-4 katına çıkarmışlardır. Faks ilişkilerini de sürdürmüşlerdir. Fazla yapamamaları, bölgelerin bu tür ilişkilerinin kalmamasındandır.

Şu an bir gerçeği belirtmeden geçmek mümkün değil:

13 Eylül darbeci çetesinin yönetime el koymasından bugüne (21 Ekim 1992) tüm İstanbul ve Anadolu SDB'leri, Karadeniz, Ege Kır SDB'leri tutsak düştü. Dört şehir, iki kır SDB üyemiz şehit düştü. Birçok üssümüz basıldı, onlarca silah ve çokça cephanemiz düşman eline geçti. Ve hemen her gün yeni şehitler ve tutsaklar veriyoruz. Darbeciler tüm bu olup bitenlerden kendilerini

sorumlu görmüyor ve enkaz edebiyatı yapıyorlar. Oysa sorumlusu doğrudan kendileridir ve hesap vermelidirler.

Biz düşmanın da doğru olarak tespit ettiği gibi, çok hızlı toparlanan bir harekettik. 16-17 Nisan'daki kayıplarımızı hızla telafi etmeye başlamıştık. Gebze operasyonu çok daha kolay atlatacağımız bir operasyondu. SDB'lerin eksikleri tamamlanmaya başlanmış, yeri boşalan Anadolu SDB'lerinin telafisine uğraşılıyor, ilişki kurulamayan yerlere ulaşmak için yoğun çaba sarf ediliyorken, darbeciler "kurtarıcı" olarak gelmiş ve her şeyi birbirine karıştırarak, yani hiçbir önlem almayarak art arda operasyonlara ve kayıplara neden olmuşlardır. 13 Eylül'den bugüne kadar gelişen tüm operasyon ve katliamlardan darbeciler sorumludur.

Ve bu gidişle alanlar, alan sorumluları, daha ileri düzeydeki yoldaşlarımızın da tutsak düşmelerine veya şehit olmalarına neden olacaklardır. Bu durum yalnız kendileri kalana kadar bile sürebilir. Çünkü belirli insanlarımız hayatta oldukça darbeciliklerini anlatamayacaklarını bilirler.

YALANIN SINIRI YOK

Darbeciler operasyonlar ve katliamlarla ilgili şöyle demektedirler:

"12 Temmuz, 16-17 Nisan vd. operasyonların nedenleri bugüne dek açıklığa kavuşturulmamıştır... Tüm bu operasyonlar somut bir şey söylenmeden muğlak ifadelerle geçiştirilmiş, kuryeler ve üstü kapalı ifadelerle önder şehitlerimiz suçlanmış ve hiçbir şey olmamış gibi konu kapatılmıştır..."

"... araştırıcı, sorgulayıcı bakış ve düşünce açıları daha başından engellenmiş ve tüm bu operasyonlarla ilgili tartışmalar bir an önce kapatılmıştır."

"... A arkadaşın 'daha geniş bir sorgulama ve araştırma gerekliliği' yönündeki imaları bile 'önderliği karalama' vb. olarak yorumlamasıyla karşılaşılmıştır." (4 gün sonra tutuklama gerekçesi olarak verdikleri yazıdan.)

Bu kadar alıntı yeter. Gerisi laf kalabalığından başka bir şey değil.

Darbeciler yalan ve riyakarlığı ahlak haline getirdiklerinden, düpedüz yalan söylüyor; yazılı belgeleri bile okuyup onayladıkları halde hiç yokmuş gibi davranıyorlar. "Tüm bu operasyonlar somut bir şey söylenmeden muğlak ifadelerle geçiştirilmiş ve hiçbir şey olmamış gibi konu kapatılmıştır." denmektedir. Utanmazlık bu kadar olur. 12 Temmuz operasyonunun nasıl soruşturulduğunu, hangi sonuçlara varıldığını daha önce açıkladık. Ve bu konu faaliyet raporunda da yer almaktadır. Darbeci çete faaliyet raporunu okumuş ve onaylamıştır. Ayrıca Ekim 1991'den itibaren çeşitli defalar ayrıntılı birçok örnekle 12 Temmuz öncesi durum neydi, nasıl 12 Temmuz'a geldik, o ilkesizlik ve kuralsızlık koşullarında darbenin her gün biraz daha yaklaştığını bağıra bağıra söylediğim, bunu Sinan, Sabo, Nejdet ve A...'nin ayrıntılarıyla bildiği belirtilmiştir. Ve darbeciler anlatılanlara **tek bir kelime** itirazda bulunmamışlardır. Şimdi kalkıp üstü kapatıldı, muğlak ifadelerle geçiştirildi demek hiçbir ahlak kuralıyla bağdaşmıyor! "Şehitlerimiz suçlandı," vs. diyerek şehit sömürüsü yapmaya çalışmaktadırlar. Biz başkaları gibi, yaşayanlar kötü, şehitler iyi politikası yapmıyoruz. Anlaşılan darbeciler bu politikayı güdenlerden çok etkilenmişlerdir. Evet, biz ne söyledikse açık söyledik, yazılı söyledik, sözlü

söyledik, her şey belgelerle açıktır. İşte Yolun Neresindeyiz, '91 Faaliyet Raporu, bu süreçte çıkan bütün yazılarımız, şehitler broşürümüz, cezaevinden çıkışımdan itibaren sürecin eleştirisi, yapılması gerekenler, yapılmayanlar, yanlışlar, mutlaka aşmamız gerekenler, örgütün geldiği nokta, kadroların, örgütlenmenin durumu, vb. vb. her şey sorgulanmış ve örgüt, örgütlenmeden, yayından, çalışma tarzından, taktiklere kadar hemen her şeyde değişmiş ve adeta yeniden doğmuştur. Darbecilerin herkesin bildiği, gördüğü, yaşadığı, tüm kadrolarımızın derinden hissettiği bu süreci bugün görmek istemeyişleri veya unutmuş görünmeleri tamamen kendi sübjektivizmlerinin bir ürünüdür. Ve darbecilerin ne dün ne de bugünle ilgili, ne yazılı ne sözlü tek bir kelime eleştirileri ve önerileri olmamıştır.

Darbeciler yalan söylüyor. *"Operasyonlarla ilgili tartışmalar bir an önce kapatılmıştır"* diyorlar. Acaba hangi tartışmayı yaptılar ve o tartışmalarda kim ne önerdi? Darbecilerden hiçbiri benimle böyle bir tartışma yapmamıştır. Yaptık diyorlarsa nerede, ne zaman yaptılar? Ve böylesine ciddi bir konuyu mutlaka belgelemeleri gerektiği de açıktır.

"Daha geniş bir sorgulama ve araştırma gerekliliği yönündeki imaları bile 'önderliği karalama' olarak yorumladığım" iddiası da tamamen darbecilerin bugün uydurdukları şeylerdir. Belirttiğim gibi hiçbir eleştirileri veya şu yöntemler zararlı olabilir kullanmayalım, şunu kullanalım gibi önerileri de olmamıştır.

Biz MK olarak (Ben, Sabo, Sinan) 12 Temmuz'un nedenlerini sorguladık ve daha önce belirttiğimiz sonuçlara vardık. Darbeciler bu sonuçları okudular, onayladılar. O gün akılları mı başlarında değildi, yoksa başka hesapları mı vardı bilemiyoruz. Ama bilinen o ki, darbeciler, darbeyi örgütleyene kadar hiçbir şeye itiraz etmemişlerdir.

Bugün ağızlarına pelesenk etmeye çalıştıkları telefon olayında ise, darbe şefi Bedri benim Ortadoğu'ya yerleşmem koşullarında araç telefonu ile ilişki sağlayabileceğimi belirtmiş, ben itiraz etmişimdir. Araç telefonunun Suriye'den Türkiye sınırına yakın yerlerden çekebileceğini, bunun denenmesi gerektiğini söylemiştir. 16-17 Nisan'dan çok sonra (1992 Ağustos'unda) sırf bunun için Suriye'ye bir araç telefonu gönderdik. Oysa Suriye'de araç telefonu kullanmak en tehlikeli iştir. Bir küçük burjuva diktatörlüğü olan Suriye'de kaçak araç telefonu kullanmak, Suriye gibi bir ülkede yabancı bir gücün telsiz kullanması demektir. Ve bu tür araçların Suriye'de olması, telsiz kullanımının bile yasak olduğu bir ülkede araç telefonu kullanmak akıl kârı değildir. Keza o telefonla benim sabit yerleri aramam da mümkün değildir. Çünkü tehlikesi büyüktür. Bu araç telefonu şimdi Suriye'dedir. Yine bu araç telefonuna öylesine angaje olunmuştur ki, kamptan gelen ileri kadroların hemen tümü birlikleri için araç telefonu istemiştir. Oysa dağda bu tür (telsiz, araç telefonu vs.) iletişim araçları çok sınırlıdır ve daha çok da askeri güçlerde bulunur. Dağda araç telefonu kullanmak düşmana "Ben buradayım" demekten başka bir anlama gelmez. İşte araç telefonuna bu kadar angaje olanların, bugün kalkıp (hem de iki yıl sonra) araç telefonu kullanmamızı eleştirmelerinin samimiyetle hiçbir ilişkisi yoktur.

Araç telefonunu Ortadoğu'yla, yurtdışıyla ve ülkede kısmen kullandığımı-

zı darbeciler yeni öğrenmiş değildir. Acaba iki yıl boyunca tek kelime söylemeyen, 12 Temmuz, 16-17 Nisan'dan sonra tek kelime söylemeyen bu insanlar ne oldu da gökten vahiy inercesine her şeyi yeni keşfediverdiler?!

Ayrıca darbeciler hala aynı şekilde telefon ilişkilerini sürdürmektedirler. Hem öylesine hoşlarına gitmektedir ki, (Süleyman ve Bedri) el telefonlarını bir an yanlarından ayırmamaktadırlar, konuşurken dahi önlerindedir. Hele Süleyman'la telefon zili çalmadan yarım saat konuşmak bile mümkün değildir, hemen tüm ilişkilerini telefonla halletmektedir. Telefon numarasını arada bir değiştir dememe karşın hala değiştirmemiştir. Adeta süper işadamları gibi sokakta dahi el telefonlarında sorunlar çözülmeye, talimatlar iletilmeye çalışılmaktadır. Denebilir ki, hemen tüm yurtdışı ilişkileri telefonla halledilmektedir. Bu kadar yoğun telefon kullanımı ile faaliyet sürdürenler hangi mantıkla neyi eleştirmektedirler?

15 YILLIK İDDİA: DESPOTLUK VE KARİYERİZM

Darbecilerin ikinci iddiası: "BENMERKEZCİLİK"

"Hareketin tüm ilişkilerini kendinde merkezileştiren A arkadaşın benmerkezci, güvensiz, pragmatist, deneyci politikaları sonucu kadro ve kitle yapımızda kaygı verici boyutlarda erime ve 'dökülme' ortaya çıkmıştır. Tüm ilke ve değerimizi yok sayan, hakaret, küfür, suçlama, yargılama ile şekillenen kadro politikaları sonucu, kadrolar dar pratikçi, kendine güvensiz, 'suçlu', amir-memur ilişkisi içindeki nesneler haline getirilmiştir. Bu duruma neden olan anlayış ve politikaların tartışma platformları ise tamamen ortadan kaldırılmıştır."

Benmerkezcilik, yaklaşık 15 yıldır düşmanın ve oportünizmin "despot DK, onlarda demokrasi yok, her şey DK'dır" vb. nakaratlarının yeniden gündeme getirilmesinden başka bir şey değildir.

Devrimci Sol siyasi arenaya atıldığından günümüze kadar hep örgütlü olmuş ve bir Merkez Komitesi olmuştur. Ve bilindiği gibi yaşadığımız süreçlerde seçim sistemi gündeme gelmemiş, atama esas olmuştur. Seçim sisteminin gündeme gelmesi yazılı belgelerimizde belirtildiği gibi partileşme sürecinin ideolojik ve örgütsel olarak belirli bir noktaya ulaşmasından sonra, ileri kadroların toplanacağı platformda veya kurulda (konferansta) olacak, burada parti olup olamayacağımıza karar verilecek ve bu sürece kadar hareket önderliği ve MK iradi bir rol oynayacaktır.

Örgütümüz bu süreci yaşamaktadır. Bu süreçte örgütümüz MK'larca yönetilmiş ve 13 Eylül 1992'ye kadar gelmiştir.

Her harekette, önderliğin (liderin) belirleyici bir rolü vardır. Hatta her devrim liderin adıyla anılır veya onsuz anılmaz. Bu hemen bütün devrimler için geçerlidir.

Benim hareketi yönettiğim tüm süreçler örgütlüdür. '78-'80 dönemi MK'sı ve faaliyetlerin işlerliği belgelerle açıktır.

'90 ortaları ve 13 Eylül 1992. Bu süreçte ilk MK Niyazi ve benimdir. Sinan ve Sabo yardımcılardır. Bu MK 1990-1991 12 Temmuz'una kadar hareketi yönetmiştir.

Bu süreçteki ikinci MK hemen 12 Temmuz katliamından sonra fiili olarak göreve başlamış olan Sabo, Sinan ve benimdir.

17 Nisan'dan sonra ise hızla yeni bir MK oluşamadı. Kayıplarımız büyüktü. Bazı arkadaşlarla kısa da olsa bir süreç yaşamak, kopuklukları gidermek, 17 Nisan'ın etkilerini, tahribatlarını kısmen gidermek zorundaydık. Bazı arkadaşlara ileri düzeyde görevler ve sorumluluklar verildi, ama adına MK denmedi. Bu resmileşemezdi, çünkü kimin MK olacağı kesin değildi. Bu süreçte tüm sorumluluk benimdir, ama her türlü politika ve kararlarımız bu arkadaşlarla tartışılarak sonuçlandırılmıştır. Bu şekilde sürece adapte etmek, daha büyük sorumluluklar yüklenip yüklenemeyeceklerini görmek istedim. Bu sürecin başarılı olduğunu söyleyebilirim.

17 Nisan katliamının yarattığı boşlukları hızla gidermeye başladık. 17 Nisan karamsarlık değil, coşku ve heyecan yaratmıştı. Saygınlığımızı, kararlılığımızı, inancımızı sol ve kitleler nezdinde pekiştirmişti. Bu ortamda Nejdet'in yakalanmasıyla küçük bir darbe daha aldık. Ama bu bizi sarsacak, hızımızı kesecek bir darbe değildi. Rahatlıkla telafi edebileceğimiz kayıplardı.

İşte bu koşullarda (13 Eylül'de) darbeciler beni tutukladıklarını belirterek darbe yaptılar.

Darbecilerin "benmerkezcilik" iddiası darbeden sonra gündeme gelmiştir. Burada sorun tamamen Bedri'nin sübjektivizmidir. Bir türlü MK sırasının kendisine gelmemesi onu hırçınlaştırmış, aklın alamayacağı yöntemlere başvurmaya kadar götürmüştür.

Bedri, 17 Nisan'dan sonra bulunduğu yerden konuşmak için gelmek istedi. Geldi, iki ay kadar kaldı. Ülkeye gitmek, sorumluluk almak istiyordu. Ortalığın henüz çok karışık olduğunu, kendisinin yapacak fazla bir şeyi olmayacağını, başka arkadaşlarla ilk müdahaleyi yapabileceğimizi. belirttim. Ayrıca kendisinin yeraltı deneyimi ve günümüzde örgütlülüğe adapte olma sürecini yaşamadığını, çok rahat hata yapabileceğini, oysa hızlı kararlar verme sürecinde olduğumuzu anlattım. "Olsun, telefonda hep görüşürüz vs." diyordu. Umudu telefondu. Nasıl bir süreç yaşadığımız, nereden nereye geldiğimiz, kadrolarımızın durumu, açmazlarımız, yapmamız gerekenler, hemen her şey iki ay boyunca konuşuldu. İşlerimizin nasıl yürüdüğünü göstermek ve sürece adapte olması için de çeşitli yazışmaları, belgeleri okuttum. Hemen her konuda hemfikir olduk, hiçbir sorun yoktu. Sonra Ortadoğu'ya döndü. Hızla toparlama ile uğraşıyor, bir yandan da yeni atılımlar yapmaya çalışıyorduk. Bu gelişmelerle ilgili de sürekli bilgi verilmiş, paylaşılmıştır.

Ağustos ayı içerisinde Bedri telefonda, canı sıkıldığını, orada işlevsiz olduğunu belirtti. Ben ise bulunduğum yerde kalmıştım (Avrupa'da). Ama yeniden MK oluşum sürecini hızlandırmak gerekiyordu. Ülkedeki arkadaşlarla da konuşarak Bedri'yi yanıma alacağımı belirttim. İşte bu ortamda Bedri'ye buraya gel dedim.

Bulunduğumuz evde hepimizin üslenmesi polisiye açıdan doğru olmazdı. Bunun için de önceden onun için ayrı bir ev ve kurumlaşacağı insanları ayarladım. Ve bu ara bir kısım ilişkileri sürdürecek hale getirip nasıl çalışacağımızı, kendisinin ne görevler üstleneceğini konuşmak istiyordum. Henüz gelişi-

nin üçüncü günüydü, konuşalım dedi. Konuşma sağlıksızdı. Ne anlatmak istediği, ne dediği, ne istediği belirsiz bir havada sürüyordu. Kırık dökük cümleler kullanıyor, yüzüme bile bakmıyordu. Bu arada "benmerkezcilik" sözleri geçmeye başladı. Operasyonların benim bürokratik ilişkilerimden olabileceğini vb. söylüyordu. "Peki ne diyorsun, ne istiyorsun? Daha yeni geldin, seninle ne yapacağını, nasıl yapacağını henüz konuşmadık bile, bu tavır neden?" diye sordum. "**Evet, sabırsız davrandım**" dedi. Ama ok yaydan çıkmıştı. Sübjektif düşünceler yine ortaya çıkmıştı ve ikna olmak için tartışmıyordu. Zaten ne söylediği, ne istediği de belli değildi. "Kadrolara güvenle yaklaşılmıyor" diyordu. Hangi kadroya nasıl güvenilmemiş, nasıl güvenle yaklaşılmamış? Bu sözü edilen kişi sensen seni, başkasıysa onu tartışalım diyordum, ama cevap alamıyordum. Bu tartışma kopuk kopuk üç gün sürdü. Son gün ne dediğini, ne anlatmak istediğini anlamadığımı belirterek, tekrar anlatmasını istedim ve masanın üzerindeki teybe basarak ne dediğini kaydettim. Yine söylediği somut hiçbir şey yoktu. *"Eğer '89'daki gibi yine 'platform' diyeceksen senin keyfin istediği zaman platform olmaz. Ama önümüzde parti hedefi ve parti toplantısı var, varsa düşüncelerin orada anlatırsın veya yaz dağıtayım."* dedim. *"Ayrıca '89'da bir çocukluk yaptılar deyip olumsuzluğu olumluluğa dönüştürdüm, yoksa o gün de seninle yollarımız ayrılabilirdi; hoşgörü gösterdim, dayatmayla platform topladım. Şimdi aynı şansı sana tanımam."* dedim. O zaman "ben yokum" dedi. Şaşırmıştım. Bir örgütten ayrılmak bu kadar kolay mıydı? Üstelik hiçbir ideolojik, politik, örgütsel ayrılık noktası olmadan. Uzun uzun çocukluk yapmamasını anlattım. Acele karar vermemesini belirterek, "İlle de istiyorsan görevlerini bırakıp bir ay düşünürsün" dedim. Konuşma bitti. Kendisi çıktı. Dışarıya çıktığımda tesadüfen karşılaştım. İki saat tekrar anlattım. Yanlış düşünceler ve hesaplar içinde olduğunu, bizi birleştiren yılların, şehitlerimizin, çokça anılarımızın kolayca silinip atılamayacağını, küçük burjuva gururunu yenmesini istedim. Cevap vermedi. Ertesi gün sabah (13 Eylül 1992 günü) evdeki bir mülteci ve Hüseyin'le birlikte, banyodan çıkarken ve daha bornozlu haldeyken üzerime atlayıp beni tutukladıklarını söylediler.

Benmerkezcilik iddiası bu süreçte ortaya çıkmıştır. Bedri beni hapsederek zorla örgüt sırlarına vakıf olmuş, arşive, belgelere, notlara, hareketin maddi varlığına, her şeye el koymuştur. Ve kadrolara, ilişkilere, halka örgütün önderini tutuklayıp kendi kendini zorla önder yaptığını açıklamadan, sanki kendisini ben görevlendirmişim gibi örgütü yönetmeye başlamıştır. Bugün 23 Ekim 1992'dir, halen bu durum sürmektedir. Kadrolara açıklayalım diyorum, "yok" deniyor. Platform diyordunuz, hemen platformu toplayın diyorum, "yok" diyorlar. O zaman darbe yaptığınızı, yönetime el koyduğunuzu açıklayın diyorum, "yok" diyorlar. Kısaca her şeye "yok" diyor ve bu sürede sanki yönetime meşru yollardan gelmiş gibi süreci uzatarak yönetmeye devam ediyorlar.

Benmerkezcilikten, demokrasiden, hak-hukuktan söz edenlerin anlayışı buydu. Kadrolara, taraftarlarımıza, kitlelere, halka ve de kendilerine; hiç kimseye güvenmiyorlardı. Onlara daha darbenin ilk gününde *"Attığınız her*

adımda biraz daha batacaksınız" demiştim. Şimdi battıkça batıyorlar.

Her dönem yönetimi paylaşmış, hareketi MK'sız bırakmamış olan ben olduğuma göre, nasıl benmerkezci olabilirdim? Nihai sonuçta, benim kararlarımın ve düşüncelerimin uygulandığı noktasında ise, genellikle böyledir denebilir. Ama darbeciler MK'dan, uyumlu çalışmaktan, önderlikten ne anlıyor belli değildir. Sorun sübjektif olduğundan birçok noktada mantığı yoktur.

Hareketimiz dünyada çok az rastlanır demokrasi ve katılım örnekleriyle doludur.

'89 Ekim'inde özgürlüğüme kavuştum. Herkes nezdinde bilinen, hareketin önderi konumundaydım. Bu doğal olandı, ama her zaman doğal olan, bilinenle hayatın kendisi uygun değildir. Ben de insandım, eksik, hata ve yanlışlarım vardı. Bunları defalarca en geniş kesimlere cüretle açıklamıştım, ama şimdi özgürdüm ve insanları yönetecektim. Dahası halkı yönetecek, yüzlerce insanın hayatlarını ortaya koyacakları, gerektiğinde öldürülecekleri bir mücadeleye öncülük edecektim. Doğru veya yanlış yüzlerce karar verecektim.

Bu yeni durumda arkamda hiçbir pürüz kalmamalıydı. Liberal davranmama yol açacak, cesur kararlar almama engel olacak, elimin titremesine yol açacak hiçbir engel kalmamalıydı. Ve o günkü ulaşabildiğimiz tüm örgütlü kadrolara hata ve eksiklerimi de koyarak *"Daha cesur kararlar alabilmek, daha hızlı koşabilmek ve sizlere önderlik etmek için onayınızı istiyorum."* dedim.

Hareketimizi tanımak için özgeçmiş ve eleştiri-özeleştiri kampanyası açtığımız bu süreçte hareketin önderi özeleştiri yapıyor ve görülmedik bir demokrasi örneği sunarak harekete önderlik etmek için kadrolardan onay istiyordu. Bu talebim kadrolarca büyük bir coşkuyla karşılandı. Yaklaşık 60 civarında kadro itirazsız ve coşkuyla önderliğe bağlı olduklarını, alınan her kararа ölüm dahi olsa uyacaklarını açıkladılar. Bu onay verenlere Süleyman ve Bedri de dahildir. (O zaman Hüseyin henüz kadro platformunda olmayıp, cezalıdır. Verilen cezalar arşivdedir.)

Bu gelişmelerden sonra hareketin '83'ten sonrası masaya yatırılarak analiz edildi ve "Yolun Neresindeyiz?" broşür taslağı ortaya çıktı. Bu taslak yine katılımcılık esas alınarak önce tüm ileri kadrolara, sonra kadrolara okutularak, görüş ve önerileri alınarak son şekli verilmiş ve yayınlanmıştır. Darbeciler de iki kelime itiraz etmeden onaylamışlardır. (Verilen cevaplar arşivdedir.)

Ve bu süre içerisinde raporlar aracılığıyla kadrolara gelişimimiz ile ilgili hep bilgi verilmiştir. Bu konularda darbeciler daha ayrıntılı bilgilere sahiptirler (Hüseyin hariç).

Fiili olarak önderlik ettiğim sürecin 1-1.5 yılı dolunca, tüm kadro ve örgütlü ilişkilerimize MK olarak rapor sunduk. Geçen sürede nè dedik, ne yaptık, ne yapamadık, başarı ve başarısızlığımızı Faaliyet Raporu ile kadrolarımızın tartışmasına açtık.

Faaliyet Raporu yayınlanmadan tüm alan ve bölge komitelerinin görüş ve katkıları alınarak son şekli verildi. Bu girişim de önderliğin yönetmek için onay istemesinden sonra yeni bir demokrasi örneğiydi. Kadrolarımız sürece

daha bir adapte oluyor, kendi katkılarını ve ürünlerini görüyorlardı. Faaliyet Raporu da kadrolar tarafından coşkuyla karşılandı ve olumlu tepkiler aldı. (Bu broşürün okunması ve tartışılması ancak 17 Nisan öncesi bitirilmiştir.) Darbeciler de doğal olarak okumuş ve bir itirazları olmamıştır. (Verilen cevaplar arşivdedir.)

Yine bu Faaliyet Raporu'nda önderliğin daha güvenlikli koşullarda bulunması talebi MK'ca kadrolara sunulmuş ve onay alınmıştır. Sadece bununla da yetinilmemiş, önderliğin yurtdışına çıkması fiili durumu doğunca darbeciler (Bedri, Süleyman) dahil birçok ileri kadronun düşüncesi alındıktan sonra çıkılmıştır. MK'nın onayına rağmen bu geniş katılıma ihtiyaç duyulmuştur. Bu bizim kadrolara güven ve onları kararlara ortak etme politikamızdır.

Denilir ki, *"hareketin tüm ilişkilerini kendinde merkezileştirmiştir"*. Tersi nasıl olur, bilmiyorum. Önderlik veya partilerde genel sekreter tüm çalışmalara önderlik eder, yön verir ve denetler. MK kendi arasında görev bölüşümü yapar, MK üyeleri görevinin başındadır. MK üyelerinin görev bölüşümü yapması, her MK üyesinin görevlerinde sekreterliğe bağlı olmadan kendi başlarına özgür olması demek değildir. Önderlik-sekreterlik aynı zamanda koordinatördür, denetleyicidir, hesap sorandır. Aynı zamanda MK'ya hesap verir. Karşılıklı denetim yapılır.

17 Nisan'a kadar tüm alan ve bölgeler Sinan ve Sabo'ya bağlıdır. (Yurtdışı ve Ortadoğu hariç). Bunlar kendi alanlarındaki çalışmaların sonuçlarını önerileriyle birlikte bana sunar ve karşılıklı yazışarak, tartışarak son şekli verilir. Güncel genel politika ve taktikler de ya MK üyelerinden birinin ya da benim önerimle tartışılır ve sonuca ulaşır. Keza büyük harcamalarda karşılıklı konuşarak gerekli ve gereksizliğine karar verilir. Yine önemli istihdamlarda da birlikte karar verilir.

17 Nisan'a kadar MK işlerliği ana hatlarıyla böyledir. Yani her şeyin önderliğe bağlı olması diye bir şey yoktur. Tüm Anadolu örgütlenmesi, demokratik platform (İstanbul), memurlar (İstanbul), legal dergi, kültür alanı, gençlik tamamen Sinan'a bağlıdır. İstanbul mahalleler, işçi kesimi, İstanbul ve Anadolu SDB'leri ise Sabo'ya bağlıdır. Sabo aynı zamanda mali sorumludur. Bu çalışma biçimi ile ilgili birçok belge arşivde bulunmaktadır. Bir kısmı da 17 Nisan operasyonunda ya polisin eline geçmiş ya da imha olmuştur.

17 Nisan'dan sonra ise MK resmi olarak hemen oluşturulamadı. Bir kısım arkadaşlarla, bir yandan doğan örgütsel boşlukları doldururken, bir yandan da performanslarını görmek, sürece adapte olmalarını sağlamak için kısa da olsa bir süreç yaşamak gerekiyordu. Daha doğrusu görevleri, sorunları, işlerliği hayat içinde kavramaları gerekirdi. Doğal olarak bu süreçte ilişkiler önderliğe bağlı olmuştur. Darbeciler her şeyin bana bağlı olması sürecinden bunu kastediyorlarsa evet, 17 Nisan 1992'den (daha doğrusu Mayıs'tan itibaren) 13 Eylül 1992'ye kadar olan yaklaşık dört aylık ilişkileri yeniden bulma, operasyonun nerelere bulaşıp bulaşmadığını ortaya çıkarma, kirli yerleri temizleme, yeni istihdamlar yapma ve süratle 17 Nisan'ın olumsuz etkilerini ortadan kaldırarak direnişi ön plana çıkarma, ivmeyi yükseltme, moral bozukluklarını engelleme görevini esas olarak ben yürüttüm. Ama bu süreçte

hemen birçok şeyi üç arkadaşla paylaştım. Bunların başında da darbecilerden Bedri gelir, diğer ikisi ise ülkededir. Öyle ki, darbeci Bedri'yi sürece adapte etmek için 17 Nisan'dan hemen sonra durumumuz, gelişmeler, zayıf yanlarımız, yapılması gerekenler, işlerlik, bundan sonra kimleri nerelere istihdam edebileceğimiz, şu anda görevde bulunan arkadaşların nitelikleri vb. hemen her şey konuşulmuş ve hemfikir olunmuştur. Ek olarak MK düzeyinde yapılan yazışmalar, çeşitli belgeler verilip okutulmuş, kimlerin nerelerde görevli olduğu anlatılmıştır. Bu, sorumluluğa ortak etmek, paylaşmak, sürece adapte etmekten öte, MK'sız bir süreçte her an başıma polisiye bir durum gelmesine karşı da bir tedbirdir. Ve bu süreçte Bedri hiçbir şeye, hiçbir anlatım ve yazışmaya ne bir itirazda bulunmuş, ne de bir öneri getirmiştir. Sadece kimin nerede sorumlu olduğuna dair ayrıntıları sormayı ihmal etmemiştir!

Biz bu süreci yaşarken Gebze-Bayramoğlu operasyonu oldu. Operasyonun ardından darbeci üçlü çetenin komplosu geldi. Toparlanma, örgütlenme, ivmenin yeniden yükseltilmesi, parti toplantısı için adım atılması, hemen her şey durdu. Darbeciler deneysiz, neyin ne olduğunu doğru dürüst bilmeden, mücadelenin günlük hayatta nasıl yürütüldüğünden habersiz oldukları halde "Biz de biliriz" mantığıyla her şeyi birbirine karıştırdılar, ne yeni istihdamlar yapılabildi, ne toparlanma, ne de örgütlenme; darbeler darbeleri kovaladı, neredeyse ölüm ve yakalanma haberlerinin gelmediği gün kalmadı. Darbeciler için her şey toz pembe görülüyordu; nasıl olsa kurulu bir işlerlik var, önderlik denen kişi ne yapıyordu ki, sadece emir veriyordu. Pekala onlar da yapabilirdi. Darbeciler ne önderlik gerçeğini, ne de mücadelenin zorluklarını, sıcaklığını görmemiş ve bilmiyorlardı. İnsanlarımızın mücadele içindeki eksik ve zaaflarını, neler yapılması gerektiğini, yapılması gerekenler yapılmayınca ne tür sonuçların ortaya çıkacağını hiç düşünmemişlerdi. Onlara göre liberal davranılır, kadrolar sürekli okşanırsa her şey düzelirdi. Dergiler zaten çıkıyor. Gerekli insanlar istihdam edilmiş. Devrimci Sol dergisinin de her şeyi hazır. Hareketin kasasında belirli bir para da var. Kendilerinin başarmaması için hiçbir neden yoktu... Ama düşündükleri gibi değildi hayat. Tüm SDB'lerimiz (şehir) tutsak veya şehit edildi (Anadolu ve İstanbul SDB Komutanı dahil), Ege ve Karadeniz Kır SDB'si tutsak edildi. Hem de tek silah patlamadan. Ve bu süreçte 6 şehit verildi. 17 Nisan'da çok değerli yoldaşlarımızı yitirmemize karşın, büyük bir direniş potansiyeli oluşmuştu; bu süreçteki darbelerle ise, büyük bir moral bozukluğu ve "ne oluyoruz" soruları sorulmaya başlandı. Ama asıl etkileri darbenin duyulmasından sonra olacaktır... Ve bu darbenin ideolojik, ahlaki, örgütsel tahribatı bizim uzun süremizi alacaktır. Bu ise mevcut hızımızı kesmesinden öte geriletmiş olacaktır. Dahası ahlakımızın, düşüncemizin kirlenmesi söz konusu olacak ve dillerde pelesenk edilecektir.

KADRO POLİTİKAMIZ MAVİ BONCUK DAĞITMAK DEĞİLDİR

"... güvensiz, pragmatist, deneyci politikalar sonucu kadro ve kitle yapımızda kaygı verici boyutlarda erime ve dökülme ortaya çıkmıştır" deniyor.

Bunlar nedir, nasıl izah ediliyor, şimdi neler bulunmuş, neler uydurulmuş bilmiyorum. Çünkü darbeciler tarafından hiçbir zaman, hiçbir şekilde bu tür

eleştiriler ne yazılı ne de sözlü getirilmemiştir.

Biraz irdelemeye çalışalım.

Kadrolara güven ve güvensizlik nedir, nasıl ele alınır, mücadeleye nasıl yansıyor, ne yapmalıyız ve nasıl yapıyoruz?

Kadro vardır, mücadelenin birçok alanında denenmiş, eksik, zaaflı, olumlu yanları ortaya çıkmış ve netleşmiştir.

Kadro vardır, birçok eksik ve zaaflarına rağmen yeniden ve yeniden şans tanındığı, kendisini yenilemesi için gereken her şey yapıldığı halde o zaafları sürdürmeye, kendini aşmamaya devam etmiştir.

Kadro vardır, tüm eksik ve zaaflarını görüp mücadele içerisinde kendini hızla yenileyen, süratle öğrenen, yaratan ve başarıdan başarıya koşan insandır. Günün her saatinde hareketini ve devrimi düşünür, kişisel hiçbir kaygısı yoktur.

Kadro vardır, tüm karizmasına, zaaf ve eksiklerinin defalarca ve en sert şekilde eleştirilmesine, hatta cezalandırılmasına rağmen, kendini aşmamıştır veya özeleştirilerine rağmen kısa sürede değişmediği, zaaflarının kalıcılaştığı ve harekete zarar vereceği görülmüştür.

Merkez, önderlik veya bir yönetici, kadrolarının bu tür özelliklerini göz önüne alarak istihdam eder ve yine kadroların bu özelliklerini dikkate alarak eğitim, denetleme ve yönlendirmeyi yapar.

Şu bir gerçektir: Biz ML bir hareket olmamıza karşın, insan unsuru olarak, genel olarak küçük burjuva tabakalardan gelmiş olup küçük burjuvazinin birçok olumsuz alışkanlığını taşıyoruz. Ve bunların birçoğunun atılması, yok edilmesi ise, uzun bir süreç ve uğraş sorunudur ya da çok zordur. Bilinir, Türkiye küçük burjuvalar ülkesidir ve biz bu ülkenin insanlarıyla çalışmak, devrim yapmak zorundayız. Hareketimizin henüz yoğun bir kitlesellik yaşamaması, sınıf temeline oturmaması, küçük burjuva alışkanlıklarıyla uğraşmamızı ve bunlara karşı sürekli mücadele etmemizi beraberinde getirmektedir. Bu nedenle kadrolarda görülen genel zaaflar bireycilik, liberalizm, popülizm, kariyerizm, sekterlik, rahatına düşkünlük, tembellik, bilgiçlik, yaratıcı olmama, bölge ve alan şovenizmi, merkezin talimatları yerine kendi bildiğini yapma vb, vb.dir.

Bu tabloda güven veya güvensizlik nedir? Kuşkusuz ki bir hareket merkezi, zaafları en az olan, devrim ve hareket inancıyla yanıp tutuşan, güvenilirliğinden şüphe edilmeyen, birçok deneyden geçmiş, güvenilirliğini kanıtlamış kadrolarını örgütün en önemli noktalarında değerlendirecektir. Bir önderlik veya merkez suni olarak şişirilmiş, kof, kariyeri olan ama güvenilirliği şüpheli insanlara hareketi teslim edemez. Sözün kısası önderlik veya merkez, kadrolarını mücadele içinde tanır, değerlendirir ve istihdam eder. Örgütün ve devrimin çıkarları esastır. Bunun dışında yüzlerce güvenilir, hatta güvenilmez birçok insanı da ihtiyaçları gözönüne alarak istihdam eder, kalıcı veya geçici sorumluluklar verir. Bu süreç içerisinde eksik ve zaaflı kadroların dönüşümü için gereken eğitim, uyarı ve denetlemeyi yapar. Harekete zarar verici nitelikleri gözönüne alarak tedbirler alır. Küçük burjuva kökenden gelmiş insanları proleterleştirmek ve bunlarla savaşı yükseltmek zorundayız. Ve bu küçük

burjuvazinin zaafları, dayatmaları, mücadeleye verdiği zararlar hemen her dönem enerjimizin büyük kısmını almıştır, hızımızı kesmiştir. Evet, bu anlamda esas savaşı içimizde bu zaaflara karşı verdiğimizi söyleyebiliriz. Bunu çeşitli yazılarımızda da belirttik.

Güvenilir, az güvenilir, güvenilmez, az zaaflı, çok zaaflı, zaaflı ama bazı özel yetenekleri olan hemen herkesi değerlendirmeli, istihdam etmeli ve devrime katkısını sağlamalıyız. Bir önderliğin görevlerinden biri de budur. Çok farklı kesimlerden, farklı kültürlerden gelmiş, yetenekli-yeteneksiz binlerce insanı istihdam etmek, bunları hareket potasında eritmek, gelişebilecekleri geliştirip daha ileri sorumluluklar vermek, tüm uğraşlara ve tanınan şanslara rağmen kendilerini dayatan, harekete zarar verenleri ise ya geri konumlara itmek ya da hareket dışına atmak gerekir.

Hareketimiz siyasi arenaya çıktığından bu yana kadroların istihdamı, eğitimi, zaaflarla mücadele konularında çok zengin deneyimlere sahiptir. Öyle ki, en müzmin muhalifleri, popülist ve kariyeristleri dahi tasfiye etmemiş, değerlendirmeye ve kazanmaya çalışmıştır. Tüm bunları yaparken ikiyüzlü davranmamış, eksik ve zaaflarını belirterek, maddi temellerini koyarak onların dönüşmesini istemiştir. Dönüşmemekte ısrar edenler, sonuçta kendi kendilerini tasfiye etmiş ve birçoğunun da devrimci yaşamı son bulmuştur. Örnek vermek gereksiz. Hareketimizin başlangıcından bugüne bakıldığında, hareketimizi, işlerliğimizi beğenmeyenlerin, kendilerini tasfiye edenlerin tamamen düzene angaje olmuş, yozlaşmış, düzen tortusu insanlar olduğu görülecektir. Neden böyle olmuştur? Çünkü onlar ülkemizi, halkımızı, en önemlisi de devrimin zor ve yakıcı gerçeğini tanımamışlardır.

Darbeciler der ki, *"... dökülmelerin nedenleri merkezden kaynaklanan pragmatist kadro politikasının dışında ele alınamaz."*

Bu pragmatizm nedir, nasıl yapılmaktadır bilmiyorum. Darbeciler tarafından da bu konuda hiçbir eleştiri getirilmemiştir.

Elbette pragmatist olunduğu zamanlar da olabilir. Ama bunlar tekil olaylardır. Bizim kadrolara eleştirel ve dönüştürmek için yaklaşmamız pragmatizm değildir. Tersine pragmatizm zaafları okşayarak, mavi boncuk dağıtarak yapılandır.

Örneğin yurtdışı sorumlusu Süleyman'a "Senden ileri kadro olmaz. Rapor vermez, talimatları uygulamaz, gerekenleri yapmaz, rahat devrimciliğe alışmış, yok ve olmazla hareketi oyalayan, programsız, kendi alanına ilişkin bir şey üretmeyen vb., vb. (yurtdışı eleştirisi geniş bir konu olup uzun süredir eleştirilmektedir) birisin. Tüm eleştirilere, uyarılara rağmen değişmiyorsun, artık sana farklı bakıyorum." denmiştir. Böyle bir durumda ne yapacağız, üstelik farklı baktığımızı da gizlemiyoruz. Yapılacak şey daha uygun insanı bulmaktır.

Yine Hüseyin; değişmiştir umuduyla yeni görev verdik. Çok kısa sürede değişmediği, cezaların eğitici olmadığı, zaafın tüm bünyeyi sarmış olduğu, değişme umudunun da olmadığı görüldü. Kariyerist ve bencil niteliklere sahipti. İhanet potansiyeli taşıyordu. İhanet potansiyeli taşıdığı kendisine de söylenmiştir. Kendi rahat yaşamı ve kariyeri için yapamayacağı şey yoktur.

Değişmiştir dediğimiz insan değişmemişti ve zararlı oluyordu. Ne yapacaktık? Daha faydalı olacak kadroları istihdam edecek, onu tekrar geri konumlarda değerlendirecektik. Başka yol yoktur. Nitekim yeni insanlar istihdam edildi de. Bu Hüseyin'i daha çok ürküttü. Artık rahat yaşamı ve elde ettim dediği kariyeri son bulacaktı. Aynı korkuyu Süleyman da duymaktadır. Yıllardır yurtdışının tehlikeden uzak, rahat koşullarından ateş hattına gitmek korkutucudur. Onları darbe yapmaya kadar götüren bu duygu ve zaaflardır.

Hareketimizin 1990'daki kadrolarının durumunu, ideolojik şekillenişini, uygulanan politikaları, gelinen şekilsiz noktayı, kaybolan silahlı mücadele perspektifini ve ne yapılması gerektiğini kadrolara "Yolun Neresindeyiz?" broşürüyle sunmuş ve bu broşürü tüm kadroların katkılarını alarak yayınlamıştık.

Yine bu süreçte cezaevleri dahil tüm ülke çapında kadrolar nezdinde eleştiri ve özeleştiri kampanyası açılmış, yıllardır yapılmayan, biriken hesaplaşmalar yapılmış, kim kadrodur, kim kadro adayıdır, kim sempatizandır tasnifi yapılarak kadrolar yeniden istihdam edilmiştir.

Sorun şudur: Biz gerçekten ML kurallara göre işleyen, merkeziyetçiliği ve demokrasisi olan, emir ve talimatlarına uyulan, savaşan bir örgüt mü olacağız; yoksa şekilsiz, isteyenin istediğini yaptığı, hiçbir kural ve ilkenin uygulanmadığı, merkezin iradesinin hiçe sayıldığı, savaşmayan ama savaşçı görünen, halkı aldatan sahte bir kurtuluş hareketi mi olacaktık?

Süreç hızla gelişmiş, örgütlülüğümüzü aşmıştı ve biz düşmana tek kurşun sıkacak örgütlülüğe sahip değildik. Dediğini yapan bir örgüt olmak, halkların umudu olmak ve savaşmak ve devrim yapacak örgütü yaratmak, zaaflı, savaşmaya niyeti olmayan, örgütü sömüren, hep oyalayan insanlarla inşa edilemez. Örgüt, düşmana karşı gerçekten savaşacaksa önce kendi içinde ideolojik, politik zaafları ve her düzeyde savaşa engel olan, ayak direyen unsurları temizleyip, ezip geçmek zorundadır. Biz bunu yaptık... Herkese savaşma ve karınca kararınca da olsa mücadele etme şansı tanıdık, kimileri gerekeni yaptı, kimileri düzene angaje oldu. Zaafların üzerine gitmeseydik ne olacaktı? Savaşmayan, savaşmak isteyeni bulup çıkarmayan, önlerini tıkayan, saflarımıza karamsarlık yayan bu düzen unsurları ne işe yarayacaktı ve ne zamana kadar tutacaktık? Herhalde doğrudan ihanetlerini bekleyecektik!.. Bunları yapmadık. Herkesi eksiği, hatası, zaafı, olumlu yanlarıyla değerlendirerek Türkiye'nin dört bir yanına kadro istihdam ettik, komiteler kurduk, SDB'leri yarattık. Ve halkımıza, düşmana, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaş gerçeğini yeniden ortaya çıkardık.

Popülist, kariyerist, genç-eski, savaşmak isteyen herkese görevler, sorumluluklar verildi. Eleştirileri yapılarak, özeleştirileri alınarak bu şans tanındı tabii. Kimileri kendilerinden bekleneni verirken, kimileri döküldü. Kimileri bizden bürokrat, tehlikesiz devrimcilik istediler. 10-15 yıllık devrimciliklerine ve tüm keskinliklerine rağmen illegallikten, silahlı mücadeleden ürktüklerini, legal devrimcilik istediklerini söylediler. Reddettik. Bunlar sıradan, eğitilmeye muhtaç sempatizanlar olsaydı doğal karşılanabilirdi, ama değildiler. 10-15 yıldır halkı, yoldaşlarını aldatanlar, rahat devrimcilikle bu sahtekarlığı sürdürmek ve bizi de suç ortakları yapmak istiyorlardı. Legal devrimcilik kolay mıy-

dı? Her gün gözaltına alınmak, hareketi onurla savunmak ve temsil etmek çok daha zordu. Ve bu legal devrimcilik diyenlerin legalitede ihanet edeceği kesindi. Nitekim örneklerini bolca yaşadık, hala da yaşıyoruz.

KADROLARI KIŞKIRTMA

Darbeciler, *"eskilerin ihanet potansiyeli taşıdığını"* söylediğimi iddia ediyorlar.

Evet, ne yazık ki eskilerin büyük çoğunluğu bu durumdadır. Eskilerin daha cezaevi kapısından adımını dışarı atarken yıllardır kestiği ahkamları; namusu, şerefi üzerine içtiği andı nasıl unutup örgütten kaçtığını, görüşmeye bile gelmediklerini, birçoğunun sıradan bir sempatizan gibi eşim, ailem vb. vb. gerekçelerle hiç utanmadan ihanet ettiklerini yaşadık, hala da yaşıyoruz. Eskilerin bu durumunu bilmek için devrimci olmak bile gerekmiyor. Sıradan halk bile bunu çevresinde görüyor, yaşıyor. Daha dün kendilerine devrimci nutuklar atanların düzenin pisliği haline gelmiş pespaye yaşamlarını görünce tiksiniyor, devrimcilere karşı güvensizleşiyorlar. Ve bu sorun yalnız hareketimizin değil, tüm Türkiye solunun hatta tüm ülkelerdeki devrimcilerin sorunudur.

Oligarşinin psikiyatristleri, sözcüleri dahi bu durumu tespit etmişken, darbecilerin sıkıntısı nedir? Silahlı mücadele veren tüm hareketlerde 40 yaşın üstünde insan ya çok az ya da istisnadır. Silahlı, yeraltı mücadelesinin güçlükleri, her an ölümle yüz yüze olma, en hafifinden uzun yıllar süren tutsaklıklar ve işkence insanlara zor geliyor. Bu insanlarda yaşam tutkusu daha güçlü oluyor. Evlenmek, düzene yerleşmek, daha doğrusu yaşamak istiyorlar. Bu noktada mücadeleyle çatışıyor; ya mücadele ya tehlikesiz yaşam ikileminde yaşamı seçiyorlar. İdealleri ve coşkuları güçlü olan, bir dava için ölme ve öldürme cesaretini gösterenler her yerde genç, atak, tutkulu insanlardır. 10-15 yıl cezaevinde yatmış, bu yıllarda hep yaşam özlemi, düşleri kurmuş insanlar çok güçlü bir dava bilincine, kişiliğe ve ahlaka sahip değillerse, entelektüel namusları yoksa silahlı devrimcilik yapmazlar, en fazla devrimin lafını eder ama tehlikeye girmezler.

Eskilerin bu durumu aileleri, halk, taraftarlarımız, herkes nezdinde çok açıkken, darbeciler neden bunu tartışma konusu ediyor? Pragmatist, benmerkezci politikalarla ne ilgisi vardır? Acaba yarası olan mı gocunuyor? Veya pragmatizm bu değil midir?

"... yeniler ne zaman bırakıp kaçacağı belli olmayan korkaklar derecesine indirilmiştir..." dediğimi belirtiyor darbeciler.

Darbeciler kasaba kurnazlığıyla karışık dernekçi politika peşindeler... Bir yandan eskilere sesleniliyor, "bakın sizin için korkak, ihanet potansiyeli taşıyor dedi" deniliyor; bir yandan da gençlere "size de korkak dedi" deniliyor. Hatta şehit sömürüsü yapılarak, "önder şehitlere dahi popülist-kariyerist dendi" diyerek, kadroları kışkırtarak, zaafları külleyerek politika yapmaya çalışıyorlar.

Eski kadrolar, yeniler, durumumuz, zaaflarla nasıl mücadele edeceğimiz; birçok sorun hareketin hep tartıştığı sorunlardır. Ne yazık ki, darbeciler bu konularda hiçbir görüş belirtmemişler, hatta birçok unsur onlarla birlikte değerlendirilmiş ve o insanlara zaaflarını bizzat kendileri söylemişlerdir. Nasıl

oluyor da bugün "ey kadrolar, bakın size neler deniyor" denebiliyor? Bu basit köylü kurnazlığıdır. Yukarıda belirttim, darbecilerin abartılı anlatımları bir yana, popülizm ve kariyerizm vb. zaaflarla uğraşmaya devam edeceğiz. "Şehitlerimiz de" diyerek birilerinin ölüler iyi, yaşayanlar kötü politikasına özeniyorlar ki, bu yol çirkin ve açmazdır. Biz şehitlerimizi yıpratmayız. Ve biz darbeciler gibi ikiyüzlü değiliz. Kime ne söylemişsek, nasıl değerlendirmişsek yüzlerine de söylemişizdir. Ve onlarla yıllarca süren beraberliklerimiz, acılarımız, sevinçlerimiz vardır. Ve darbeciler daha devrimciliğin D'sini bilmeden, onlar bizim mücadele arkadaşlarımızdı. Hem onlar her şeye rağmen darbecilik gibi bir ihanet bataklığına düşmemiş ve her zaman sırtımızı güvenle dayadığımız insanlar olmuşlardır. Darbeciler ise popülizm ve kariyerizmden öte güvenilmez, ihtiras için her şeyi yapabilecek, ahlaktan yoksun insanlardır.

Bilinmelidir, biz ölüler hep iyi, yaşayanlar kötü diyen bir örgüt değiliz. Şehitlerimiz arasında öldüğünde gözaltında olan, devrimciliği bırakmış durumda olan insanlar bile vardır. Korkuyorlardı, düzene dönmek istiyorlardı. Ama faşizmin infaz politikası onları da yakaladı... Darbecilerin şehit edebiyatı çıkmaz yoldur. Şehitlerimiz yıpratılmamalıdır.

Genç kadrolara gelince, biz siyasi arenaya çıktığımızdan bugüne hep genç kadrolara güvendik ve bunu politika seviyesine çıkardık. Biz devrimi işçi, köylü, öğrenci, tüm sınıf ve tabakalardan gençlerle yapacağız. Gençlik gelecektir, savaşacak olan gençliktir. Ama tüm bunları söylemekle her şeyi halletmiş olmuyoruz.

Bugünkü gençlik hangi koşullarda yetişmiştir, nasıl bir kültür almıştır? Bu kültürün olumlu ve olumsuz yanları nelerdir? Olumsuz yanları nasıl gidereceğiz? Zaafları nelerdir, ne tür önlemler alacağız ve nasıl savaştıracağız? Bu sorular çoğaltılabilir... Biz gençliği savaştıracaksak onun özgünlüğünü de analiz etmek zorundayız. Gençliğe sen kahramansın, aslansın veya korkaksın demekle bir analiz yapılmış olmaz, sadece geçici faydalar sağlamak için duygulara seslenilmiş olunur.

Bugünkü gençlik ne '60'lar sonrası ne de '74'lerin gençliğidir... Ayrıca o yıllar dünyanın devrim ateşi ile yandığı yıllar olup, ülkede çarpık kapitalizmin kültürel etkileri henüz geridir. Gençlik dünya devrimci hareketlerinin de etkisiyle çok daha atak, coşkulu ve saf devrimcidir. Bugünkü gençlik ise dünyada sosyalizmin yıkıldığı, en azından güvenilirliğinin zedelendiği bir dünyada yaşıyor. Ve her gün burjuvazinin iletişim araçları, küçük burjuva aydınlar, reformistler kapitalizme övgüler diziyor. Ona en iyi düzenin kapitalizm olduğunu öğütlüyor. Dahası bugünkü gençlik devrimcilerin genel olarak yenildiği ve siyasi arenada varlık gösteremediği 12 Eylül koşullarında yetişti. 12 Eylül kültürü aldılar. Devrimci olanları bile sivil toplumculuktan, bireycilikten, her türlü sapkın ideolojiden etkilendiler... Ve bir kültür oluştu. Bu kültür esas olarak çarpık kapitalizmin yarattığı kozmopolit bir kültürdür. İşte biz bu koşullarda gençliği yeniden örgütlü mücadeleye katmak ve savaştırmak istiyoruz. Tabii ki, bu kültür etkisini mücadele içinde de gösterecektir. "Yoruldum, tıkandım, sabrım kalmadı vb." sözleri genç insanlardan çokça duyarız. Bunu en iyi bilen pratik içindeki yoldaşlarımızdır. Darbecilerin neyin peşinde olduğu belli

değildir. Onların tek hedefi, önderliği suçlamak için gerekçe aramaktır, ama bunu yaparken de ne dediklerinin, neyi savunduklarının farkında değiller.

Darbecilerin saçmalıkları ve sübjektivizmleri bir yana, gerek eski kadrolarımızdan, gerekse genç kadrolarımızdan zaaflı, savaşmak istemeyenlerin yanında birçok kadromuz örgütü için, devrim için, silahı ve bayrağı elde devrim şiarlarını haykırarak şehit olmuştur. Silahının olmadığı yerde kanını silah yapmıştır. Ve bugün yüzlerce eski-yeni kadro ve kadro adayımız savaşmaktadır. Hareketimiz savaş içerisinde oportünizmin "kuşaklar" teorisini çürüterek, eski ve yeni kadrolarını savaş cephesinde buluşturabilmiş ve bu insanlarımız devrim tarihinin yazımında destanlar yaratmıştır, yaratmaya da devam ediyorlar. İşte bizim savaşan eski ve yeni kadrolarımız bunlardır. Onlar önderliklerini arkadan hançerleyen değil, ölürken, son nefeslerinde dahi yaşasın önderimiz diyenlerdir. Darbeciler hangi genç kadro ve eskilerden bahsediyor acaba? İhanet edenlere mi sahip çıkmak istiyorlar? Öyleyse onlar sizlerin olsun, savaşanlar ve savaşarak şehit düşenler bize yeter. Dökülenlerden söz edildiğine göre sorun, düzene angaje olanlar, ihanet edenlerdir.

ÖRGÜTE VE ÖNDERLİĞE GÜVEN BİRBİRİNDEN AYRILAMAZ

Denir ki, *"Bütün kadroların konumu A arkadaşa bağlılık ve zorunluluklara göre belirlenir olmuştur"*.

Kimdir bu arkadaşlar, zorunluluklar nelerdir bilmiyorum. Doğrudur, bazı insanların güvenilirliği ve kalıcılığı tartışılır olduğu, zaafları bilindiği halde çeşitli zorunluluklardan dolayı görevler ve sorumluluklar verilmiştir. Ama bu durum onların zaaflarını eleştirmeme, faydacı bakma şeklinde olmamıştır. Tersine hep düzelmeleri istenmiş ve zaaflarının üzerine gidilmiştir. Düzelmedikleri noktada ise, bizim tasfiyemize gerek kalmadan çoğunlukla kendilerini tasfiye etmişlerdir.

Bana bağlı oldukları için görev verdiklerim kimdir, bilmiyorum. Hemen ilk akla gelen en ileri ve MK düzeyi unsurlardan başlarsak, Niyazi, Sinan, Sabo, Fazıl, Bedri, Süleyman, Derya, Nejdet, Malik, Aydın, Musa, Selman, Suna vb... Bunlardan hangisi bana özel olarak ve hangi bağlarla bağlıdır bilmiyorum. Tersine birçoğuna çokça eleştirim vardır. Bir kısmı da **yıllardır** güvenilirliklerini, direnişçiliklerini, her koşulda harekete bağlılıklarını kanıtlamalarına karşın, **hiçbir iş verilmeden** evde oturtulurken bunları adeta kuyudan çıkararak bu insanlara yetki ve sorumluluk verdik, mücadelenin içine kattık. Örneğin Sabo, Derya, G.... ve daha başkaları bu durumdadır. Ve Sabo'nun neler yapıp yapmadığını anlatmaya gerek yok. Onu bütün halkımız biliyor artık. Derya mı? Zor dönemlerde harekete sahip çıkmış, sorumluluklar üstlenmiş biriydi. Ama ne yazık ki sorumluluğunu sürdüremedi. Niyazi mi? "Yolun Neresindeyiz?" öncelikle onun eleştirisidir. Buna rağmen rahatlıkla sırtımı dayayacağım biri olmuştur. Hiçbir zaman darbeci çete gibi beni arkadan hançerlemezdi. Ve onunla yıllarca çalıştım. Sinan mı? Çokça eleştirimin olduğu bilinir. Ama tüm bunlar açık yapılmıştır. Sinan bu eleştirilerin gerçekliğini hayat içerisinde görmüştür. Ve Sinan'a bu eleştirilerim sürerken MK üyeliği verildi, bu görevde şerefiyle şehit oldu... Tek tek bu insanlarımızın niteliklerini ve benim

onlara bakışımı anlatmanın gereği yoktur. Sorun bana bağlı olup olmama değil, harekete bağlı olup olmama, gecesini gündüzüne katarak, şehitlerimizin, tutsaklarımızın acılarını, emeklerini içinde hissederek mücadele eden, coşkulu insanlar olmalarıdır.

Kendime bağlılık gibi feodal, zaaflı bir anlayışla hareket etmiş olsaydım herhalde darbeciler darbe yapamazdı. Ve darbeciler bulunduğum üsse değil gelmek, yaklaşma cesaretini dahi gösteremezlerdi.

Hem önderliğe bağlı olmakla, harekete bağlı olmak arasında çok kalın duvarlar yoktur. Darbeciler önderliği tasfiye etmek istediklerinden, önderlik denen bir kurumu kabul etmiyorlar (öyle görünüyorlar). Bugün sokaktaki insanımız da bilir ki, Devrimci Sol önderliğiyle Devrimci Sol birbirinden ayrılamaz. Ve Devrimci Sol önderliğinin ne olup ne olmadığını faşizm de iyi bildiğinden Devrimci Sol üzerine neredeyse bütün hesapları, propagandaları önderliği tasfiye etme, karalama, etkisiz kılma, ayrılık çıkarma üzerine kurulmuştur. Bu durum artan bir hızla hala sürmektedir. DK'nın kötü bir önder olduğu, A ve B kişilerinin veya A kişisinin daha iyi bir önder olduğu şeklindeki propagandalar hala sürmektedir.

Eğer bir kişi hareket önderliği ile hareketi birbirinden ayırıyorsa bir yapaylık, sübjektiflik var demektir. "Ben önderliğe karşıyım, o kötü adam, ama Devrimci Sol'u savunuyorum" demek, inandırıcılıktan yoksun hatta komiktir. İşte darbeciler bunun için önderliğe düşman olup tastamam düşmanın ağzıyla, hem de aynı süreçlerde önderliğe karşı saldırı başlatmışlardır. Özellikle 12 Temmuz katliamından sonra düşman örgütsel ayrılık çıkarmak, önderliği tasfiye etmek için psikolojik propaganda savaşı başlatmıştır. 12 Temmuz'dan ve 17 Nisan'dan DK'nın sorumlu olduğu, DK'nın ihbar ettiği; "Sinan'la aralarında çelişki vardı, onu tasfiye etmek için ihbar etti, DK'yı Sinan ve Bedri sorguladı, DK lüks içinde yaşıyor vb. vb." propagandalarını herkes gazete manşetlerinde sıkça görüyor ve okuyor. Bunun birkaç mislisi, akla hayale gelmedik senaryolarla işkence tezgahlarında insanlarımıza anlatılıyor. Şehit ailelerimiz bu yönde kışkırtılıyor. Tek hedef önderliktir. Onlara göre herkes iyi, kötü olan önderliktir. Önderlik tasfiye edilirse her şey düzelir. Peki örgüt öndersiz mi olacak? Tabii ki değil, ama bay ihtiras şimdilik kendisinin olması gerektiğini söylemeye çekiniyor, fakat önderliği tutuklayarak, elini, kolunu, dilini bağlayarak, platform, söz hakkı vb. demesine karşın, platformu aylarca toplamayıp kendisini merkez ve önder yerine koyup her şeye müdahale ederek, zaman kazanıp aylar sonra platformu toplayıp (o da olursa tabii), "İşte bakın ben güzel önderlik yaptım, en iyi önder benim" demeye hazırlanıyor... Tabii hayat ve mücadele darbecilerin hayallerindeki gibi toz pembe değildi. Daha darbenin ilk ayında her şeyi berbat etmeyi başardılar. Hayat öğretiyordu ama ihtiraslar, zaaflar gerçeği itiraf etmeyi engelliyordu. Hem bu önderlik 14-15 yıldır Devrimci Sol'a önderlik ediyordu. On beş yıldır iyiydi de, birdenbire mi tutuklanacak kadar kötü biri oldu?! Tabii ki böyle olmadığını en iyi bilen darbecilerdir, onun için de önceden hiçbir eleştiri getirmeden, hiçbir eleştiri yazısı ve önerisi vermeden darbe yapmışlardır. Çünkü darbe şefi kariyerini tatmin edememekten rahatsızdır ve bu önderlik kaldıkça da bunu yapamayacağını düşün-

mektedir. İdeoloji olmayınca burjuvazinin silahlarına sarılmak zorunda kalmışlardır. Ve şimdi **burjuvazinin propagandası içimizden bizi vurmaya çalışmaktadır**. Bu anlamda önderliği tasfiye girişimi ve yöneltilen iddialar ele alındığında darbenin bir **beşinci kol hareketi** olduğu görülecektir. Kuşkusuz objektif olarak böyledir ama bu darbeyi, önderliği tasfiye girişimini ancak faşizm hayal ederdi. Eğer ayrılık olursa, darbecilerin 5. kol faaliyeti sübjektif hale bürünecektir.

Evet sahi, **bana bağlılık kıstaslarıyla seçilen kadrolar kimlerdir?** Sanırız püf nokta darbeci Bedri'dir. Çünkü ona MK görevi verilmemiştir... Biz kendimize güveniriz, tüm güvenilmezliğine, zaaflarına rağmen ona da artık eski zaaflarını aştı gözüyle bakıyor ve MK görevine hazırlıyorduk; ama o önderliği istiyormuş meğer, bunun için de darbe yaptı. Ona daha '89'da **"Sen egon, kariyerin için her şeyi yıkarsın"** demiştim... Doğru çıktı...

Acaba çok yetenekli Bedri'nin hakkı mı yenmişti? Bedri kendini böyle görüyor. Merkeze göre ise zaaflı, eksiktir. Ne olacak? Kararı merkez verecek. Bedri de bu çözümü kabul etmeyecek ve darbe yapacak.

OLUMSUZLUKLARI SAVUNMAK DARBECİLERİN GÖREVİ

"Hakaret, küfür ve suçlama" iddiası: Küfür ve hakaretin teorik savunulması olmaz elbette. Ama neden hakaret ve küfür edilmiştir? O küfür edilen ve çok gururlu olduğunu iddia eden kişi neden bu duruma düşmüştür? Burada sorun kadronun tüm eleştiri, uyarılara rağmen yanlışta, hatada, zaafta ısrar etmesi ve bunların sonucu zarar vermesidir. "Yapma, etme, şöyle yap, böyle yap" denmesine ve talimatlara rağmen, bildiğinde ısrar etmiş ve sonuçta tamir edilemez zararlar oluşmuş ve oluşmaya devam ediyorsa o kişiye hak ettiği sözler söylenmiştir. Kime neden küfür edildiği bellidir. Bunları anlatmanın gereği yoktur. Mücadele her zaman hata ve zaafı hoşgörmek, hata yaptın, otur arkadaş seni eleştiriyorum veya cezalandırıyorum mekanik kurallarıyla yürümüyor. Birçok insanımız yeraltının, silahlı mücadelenin, düşmanın ve yapmak istediklerimizin bilincinde değildir hala. Ve bu nedenle insanlarımız şehit olmakta, tutsak edilmektedir. Ve birçok maddi ve manevi zarara uğramaktayız. Hata ve zaaflarda ısrar edenler, emir ve talimatlar yerine bildiğini okuyanlar ise daha çok neyin ne olması gerektiğini bilen ama yapmayan insanlarımızdır. Bunlar hep kendilerine ayrıcalık arayıp, hata ve zaaflarının hoş görülmesini isterler. Kendileri için bürokrat, rahat bir devrimcilik tasarlarlar. Bunun yapılmadığı veya o koşulların ellerinden alınacağını gördükleri noktada sorun olurlar.

Örneğin bir yurtdışı sorumlusuna hakaret edilmiş, hatta son noktada "Senden kadro olmaz, artık sana faydacı bakıyorum" denmiştir. Neden? Ülkeden bile düzenli rapor alırken, o vermez. Dergi için yer gerekir, tam 8 ay yer bulunmuyor der ve derginin çıkışını engeller. Sonuçta karşılaştığım başka bir arkadaş kısa sürede yer bulur. Yurtdışı için program veririz, programı uygulamaz. Eylem talimatı veririz, eylemi yapmaz... Ne olduğunu rapor bile etmez. 17 Nisan katliamı olur, Sabo son nefesinde bir şeyler yapmak, yoldaşlarına ulaşmak için "yurtdışına haber verin" diye çırpınır ve bu haber yurt-

dışına 02:30'da ulaşır. Ama bu haber ancak bana ertesi gün saat 10:00'da varır. Aradaki mesafe oto ile 20 dakikadır. Yurtdışı sorumlusuna defalarca senin kadron istediği zaman seni bulabilmelidir, neredesin, ne işle meşgulsün dendiği halde bu talimata uymadığından, telefonunu alan kadro Süleyman'ı bulamaz ve haber bize ulaşamaz. Bu örnekler onlarca kez çoğaltılabilir, ama gereksiz.

Hüseyin'e küfür edilmiştir.

Çünkü konforuna, rahatına düşkün ve kariyerist biridir. Hep ayrıcalıklı olmak ister. İstediği zaman yatacak, istediği zaman kalkacak ve lütfen istediği zaman çalışacak. "Ben", "ben" demeyi çok sever. Kendini narsistlik derecesinde sever. Eline bir iş verilir, çerçevesi çizilir, nasıl yapılacağı anlatılır ama o bir türlü o işe ya başlamaz ya da bitirmez... Devrimcilerin düzenli, programlı bir yaşamı olması gerekir. Denir ki, üste kalkış saati 07:00'dir. O kalkmaz. İnsanlardan sen sorumlusun, uğraş denir, uğraşmaz. Bu insanlar halkını, ülkesini bilmeyen, tanımayan, ne Avrupalı olabilmiş, ne Türkiyeli, kozmopolit, adeta kimliksiz, ne istediğini bilmeyen nitelikte insanlardır. Gerçek anlamda devrimcilik ve yeraltı mücadelesi onlara çok yabancıdır. Onların bildiği tek devrimcilik yurtdışı dernekçiliğidir. Bunlara emek vermek, eğitmek gerekmektedir. Ama Hüseyin gibileri emek vermez, yorulmak istemez. Sadece yetki ve konuma dayanarak hükmetmeyi severler. İnsanlar kapı ziline bile uyanmaz, neden kalkmıyorlar, neden kaldırmıyorsun, neden uyanmıyorsunuz, neden ilgilenmiyorsun dendiğinde **"Sen bana onların yanında bağırırsan beni dinlemezler"** der. Kısacası küfür ve hakaret sorununa sancısı olanlar küçük burjuva gururlarıyla feryat ediyorlar. Ben de onlara diyorum ki, sizin gururunuz, onurunuz proletaryanın, devrimcinin gururu ve onuru değildir. O gurur bencil, rahatı ve konumu sarsılınca feryat eden küçük burjuvazinin gururudur. Bu gurur kırılmalı, hatta ezilmelidir. Bu gurur ezilmeden kişi dönüşemez. Gururlu insan, devrimci görevinin aksamaması, onun layıkıyla yerine getirilmesi için tüm enerjisiyle çalışan, hata yapmamaya azami itina gösteren, disiplinli, fedakar, mütevazı, konum sıkıntısı olmayan insandır. Ve bu insanlar kendilerine küfredilecek kadar vahim hatalar yapmaz, tüm uyarılara rağmen hatada ısrar etmez, hata yapsa dahi içten özeleştirisini yaparak hatayı bir daha tekrarlamaz. Bunlardır onurlu ve gururlu olanlar. Bizim darbecilerimiz ise, *"biz her türlü hatayı onlarca kez yapar, zaafı dayatır, uyarıları dinlemeyiz ama küçük burjuva gururumuza dokunulmasın"* diyorlar. Yok, bu kabul edilemez. Biz devrimci bir örgüt olacaksak, hata ve zaafların üzerine her türlü yöntemle gideriz.

DARBECİLER TARİHİMİZİ SİLEMEZ

Darbecilerin üçüncü iddiası:

"1978'de siyasi arenaya çıkışımızdan beri tespit ettiğimiz partileşme sürecinin görev ve sorumlulukları, bu sürecin ilke ve kuralları bir kenara itilmiş, kadrolaşma-organlaşma yönünde ileri adımlar atmak bir yana, her şeyin yerine tek kişinin iradesi geçirilmiş; örgüt, şekilsiz, geleceksiz, tek bir kişiye kayıtsız-şartsız bağlı bir konuma sokulmuştur."

1978'de siyasi arenaya çıktığımıza göre acaba partileşme sürecinin ilke ve kuralları ne zamandan beri terk edilmiştir belli değildir, iddia muğlak ve sübjektiftir.

– Hareketin 1978'de kuruluşunu açıklaması,

–1980'de yenilen ağır darbeler ve gerileyiş,

–1985'te ricat taktiği,

–1990'da ricattan çıkış ve atılım dönemine girilmesi ve silahlı mücadelenin yeniden başlaması,

–1990 Mart kararları ile yeniden hareketin inşa edilmesi, komiteler, hücreler, MK ve SDB'lerin oluşması,

–Şehir gerillasının başlatılması,

–Kır gerillasının hazırlanması ve belli alanlara yerleşilmesi,

–Legal ve illegal merkezi ve bölgesel yayınların çıkarılması,

–Tüm alan ve bölgelerin komitelerle çalışır hale getirilmesi,

–Tüm yenilen darbelere rağmen parti hedefine vardığımızı açıklamamız ve partinin arifesinde olduğumuzu belirtmemiz, parti toplantısı için hazırlık yapmamız,

–Örgütsel üyeliğin getirilmesi,

–Komitelerin, hücrelerin işleyiş ve kurallarının belirtilmesi,

–SDB'lerin tüzüksel işleyişe kavuşturulması,

–2-2.5 yıl gibi kısa dönemde iki MK çıkarmamız vb. vb.. Acaba bunlardan hangisi partileşme sürecinin ilke ve kurallarını çiğnemek oluyor?

Tek kişinin iradesi, benmerkezcilik iddialarını önceden açtığımız için değinmiyorum.

Parti sorununa gelince... Artık partiyi oluşturma aşamasına geldiğimiz ve parti toplantı yeri, biçimi, güvenliği ile ilgili hazırlık yapmamız gerektiği Sinan ve Sabo'larla tartışılarak karar altına alınmıştır. (Belgelerde açıktır.) Sinan ve Sabo'nun katledilmesinden sonra da parti meselesi gündemde olmuş, parti toplantı yeri, hatta adı vs. darbeciler dahil bir kısım arkadaşlarla tartışılmış ve hazırlığına başlanmıştır.

Parti toplantısından önce partinin oluşumunu hızlandırmak, onu ideolojik olarak beslemek için illegal yayının (Devrimci Sol) çıkartılması görevine öncelik verilmiş ve ilk sayının tüm yazıları hazırlanarak baskıya verilmek üzere beklerken darbe olmuştur. Bu sayıyı daha sonra darbeciler kısmen değiştirmişlerdir. Orta sayfadaki MK röportajı önderlikle yapılan bir röportaj olup, bu röportajda "Partinin Arifesinde" olduğumuz, partiyi kurmamızın yakın olduğu açıklanıyordu. Bunun dışında güncel birçok konuya önderlik olarak cevap veriliyordu. Darbeciler alelacele önderliğin ismini çıkardılar, ama parti meselesine sahip çıkmak ve bakın önderlik partiyi bir türlü kurmuyordu, biz kurduk demek için önderlikle yapılan bu röportajı kısmen değiştirerek MK adıyla yayınladılar. Oysa kendileri "Biz yönetim değiliz, bizim ve DK'nın durumuna platform karar verecek" diyorlardı. Bu sözlerini unutup bir anda kendilerini MK yaptılar. Benim dergiden sorumlu arkadaşlarla birlikte hazırladığım röportaj, yazı ve teyp kasetleri, diğer yazıların orijinalleri durmaktadır. Darbeciler yalan söylüyorlar.

Şunu sormak gerekiyor. Önderlik bu hareketi batırmamış mıydı, kadrolar dökülmüş, güvensiz, organlaşma ve kadrolaşma yok değil miydi, vb. vb... O halde siz neye, kime dayanarak parti oluşumundan söz ediyorsunuz? Ya hareketin durumu belirttiğiniz gibi değil, doğrudan yalan söylüyorsunuz; ya da parti oluşumuna denk düşen bir örgütlenme olmadığı halde kadrolarımızı ve halkı aldatıyorsunuz. Evet, darbeciler hangisini yapıyor? Darbeciler her şeyin çok iyi olmasa da hazırlandığını, tüm darbe ve kayıplarımıza rağmen partileşme aşamasına geldiğimizi ve bunun da önderliğin ağzından tüm halkımıza ilan edileceğini biliyorlardı. (Ayrıca partileşmemizin artık zorunlu olduğunu bilen başka arkadaşlar da vardır.) Ama darbecilerin ideolojisi olmadığından; ne buluruz, neyi eleştirelim ki kadroların hoşuna gitsin de önderliğe tepki duysun duygu ve düşünceleriyle hareket ettiklerinden, partileşmenin engellendiğini belirtiyorlar. Çok zavallıca ve çocukça bir çaba...

DÜKALIKLARI EZECEĞİZ

Bir iddia da *"organlaşmayı dükalıkların oluşması, dükalık..."* olarak gördüğümdür.

Tamamen saçma ve gerçekten darbeci çete ya söylenenleri anlamıyor ya da ne dediğini bilmiyor. Bir organ, bir komite neden dükalık olsun? Tersine söylenen şudur: İnsanlarımızın birçoğu çeşitli zaaf ve eksiklikleriyle hareket ederek komiteleri işletmiyor, bulunduğu alan ve bölgeyi kendi mülkü gibi görüyor, emir ve talimat dinlemiyor. Bu noktada da böylesi insanlarımızın hareketin genel çıkarları, talimatları, perspektifleri yerine "Burada ben sorumluyum, ben çalışıyorum..." düşüncesiyle, giderek hareketten ayrı adeta birer dükalık gibi çalıştıkları; bunlara izin verilmeyeceği; hareket merkezi olarak tüm çalışma alanlarını ve bölgeleri bir potada birleştirip ahenkle yönetmek gerektiği; aksi halde örgütlü bir güç olamayacağımız, dahası zaafların körüklenip besleneceği; bunun için de örgüt merkeziliğinin her alan ve bölgede sağlanması gerektiğidir. Nitekim 1990 Mart kararları öncesi örgüt bu durumdaydı. Bu duruma birçok aşamalardan geçerek, kavgalar vererek son verildi.

Mart 1990 kararlarında şöyle demiştik: *"Birçok çalışma alanında uzun süre bireysel karar alan ve uygulayan kadrolarda, kolektif örgütlülüğe karşı ayak diremelerin olduğu da görülmektedir. Kuşkusuz, istediği kararı alma, davranışlarında özgür olma, küçük burjuvazinin hoşuna giden bir özelliktir. Bireysel kararlar, belli bir süre hareketlilik de sağlar, ama uzun vadede tıkanmaya ve zaafa dönüşmeye mahkumdur. Bu gidişin önüne geçilmez, kolektif mekanizmalar oluşturulmazsa, küçük dükalıkların yaratacağı sorunlarla uğraşmaktan başka sorunlarla uğraşacak zaman bulamayız..."*

Darbeciler, organlaşma, hizip, dükalık kavramlarından hiçbir şey anlamamışlardır ve hareketin neyle nasıl mücadele ettiğini, nereden nereye geldiğini görmek istemiyorlar.

Ayrıca 1990 Mart'ından beri alt düzeyde yapılan tüm işlerlik ve kurallarla ilgili çalışmalar genel tüzük taslağının altyapısını oluşturma çalışmalarıdır.

Bizim 1990 Mart kararlarından bu yana uğraşmalarımızın, çalışmalarımızın ana ekseni komiteleşmeler, organlaşmalar olmuştur. Ama bu organ ve

komitelerde darbeciler varsa komiteler var (ki sorunları MK'dır), yoksa komite yoktur. Ne yazık ki, mücadelemizi, tarihimizi darbecilerin MK'da olup olmamaları belirlemiyor.

Evet, önderlik, tüm yoldaşları ve şehitleriyle birlikte hareketi partileşme aşamasına getirmiştir. Eğer başarı sadece bununla ölçülecekse, bu gerçek çok açıktır.

Partinin, cephenin ismi, parti toplantısının nerede, nasıl, ne zaman yapılabileceği, Devrimci Sol dergisinin misyonu vb., vb. hemen her şey darbecilerle konuşulmuş ve hemfikir olunmuştur. Dergideki parti röportajı da darbecilerden Bedri'ye okutulmuş, onayı alınmıştır. Dergideki röportajın partiyle ilgili kısmı tamamen bana attir.

–Röportajdaki ilk soruyu ve cevabını darbeciler yazmıştır. Burada **kişilerle röportaj yapma geleneğimiz yoktur** gibi cümleler var. Tamamen yanlış ve uydurmadır. Kişilerle röportaj yapmama diye ne bir geleneğimiz ne de bir kararımız vardır. Tersine uygun bulduğumuz koşullarda çeşitli röportajlar yapabileceğimiz, ama bunun için biraz daha derlenip toparlanmamız gerektiği, güç olmamız gerektiği kararımız vardır. Keza bir bütün olarak dışa açılmamız, propaganda ve eğitim biçimlerini çoğaltmamız gerektiği, bunun için de video, teyp vb. araçları da kullanacağımız, hatta önderliğin çarpıcı bir röportaj yapması için uygun koşullar olursa ülkeye gitmesi de konuşulmuştur. Darbeciler önderlikle yapılan röportajda önderliğin adının çıkartılmasının sıkıntılarını açıklayamamaktadırlar. Hatta bunu dergiden sorumlu arkadaşlara dahi açıklayamamışlardır. Bu yüzden de "geleneğimizde yok" gibi saçmalıklar yazmışlar. Ve daha birkaç ay önce Tempo dergisi ile yurtdışı sözcümüz röportaj yapacaktı, her şey hazırlandı ama son anda Tempo vazgeçti. Keza Show TV önderlikle röportaj teklifi yaptı. "Siz çekimi yapın biz yayınlarız" dediler. Çarpıtmayacaklarının garantisi olmadığından yapmadık, yoksa geleneğimizde yok diye bir şey yoktur. Yine '89'da Rafet Ballı ile cezaevinde bile röportaj yaptık. Darbeciler şaşkın, abuk-sabuk sözler ediyorlar. Ne demek "geleneğimizde yok". Biz Devrimci Sol olarak kişiler düzeyinde ömür boyu röportaj yapmayacak mıyız?

–Firarlarla ilgili soruda kişisel yanlar da vardı, bir kısmı değiştirilmiş.

–Devrimci Sol'un bölünmemesi cevabı: Kısmen değiştirilmiş, darbeciler gerektiğinde ayrılabilecekleri mesajlarını veren paragraflar yerleştirmişlerdir. Kolektivizm yerine kişilere dayanan, kişileri fetişleştiren, yönetime katılma mekanizmalarının olmadığı, organların işlerlik kazanmadığı vb. cümlelerin yer aldığı 24. sayfa 3. sütunda 3. ve 5. paragraflar darbecilerin Devrimci Sol'la ilgili iddialarıdır. Ve bu tür örgütlerde **bölünme kaçınılmazdır** diyorlar. Bu noktada da benim "Devrimci Sol bölünmeyecektir" paragraflarımı da aralara sıkıştırmaları anlamsızlaşmaktadır.

–Operasyon ve darbelerle ilgili sorunun cevabı da kısmen değiştirilmiştir.

–Kır gerillasına ilişkin cevap bana aittir.

–Kemalizm sorusunun cevabı bana aittir.

–Ulusal soruna ilişkin sorunun cevabı darbecilerindir.

–Din sorusunun cevabı büyük oranda bana aittir.

–Sosyalist ülkelerle ilgili sorunun cevabı bana aittir.

–Gerillaların silah bırakması sorusunun cevabı bana aittir.

–Devrimci Sol'un eylemlerinin terörizm olarak değerlendirildiği sorusunun cevabı bana aittir.

–Yasal parti sorusunun cevabı bana aittir.

–Birlik tartışmalarına ilişkin sorunun cevabı bana aittir.

–Yakın döneme ilişkin hedefler sorusunun cevabı bana aittir.

–Devrimci Sol literatüründe parti oluşumu... nasıl bir parti ve neden şimdi sorusu ve cevabı darbecilerindir.

–Son mesaj bana aittir.

"Partinin Arifesindeyiz" sözleri röportaj içindeydi ve bana aittir. Bu sözler sonradan bazı eklerle başyazıya eklenmiş.

Diğer tüm yazılar önceden denetimim ve onayımla yazılmıştır. Yalan TV haberleriyle ilgili bir yazıyı koymamışlardır.

Darbecilerin parti ile ilgili demagojilerine en somut kanıt dergidir. Şimdi darbeciler parti olgusuna sahip çıkıp prestij kazanmaya çalışıyorlar. Ve darbeciler geleneklerimiz, ilke ve kurallarımız dedikleri şeyleri de kendilerine göre yorumluyorlar; kendi çıkarlarına uygun olan her şey gelenek ve kural, uymayan benmerkezcilik olmuş oluyor. Öyle ya, kişilerle röportaj yapma geleneğinin olmadığını darbecilerden öğrendik.

DARBECİLER SPEKÜLASYON PEŞİNDE

Darbecilerin dördüncü iddiası:

"Benmerkezci ve kadrolara güvensiz kişilik, sosyal yaşamda savurgan, devrimci ilke ve değerlere ters düşen, keyfi, hesap ve denetimden yoksun bir yaşam tarzını hareketin önüne dayatmıştır."

Sosyal yaşamda nasıl savurganlıklar yapmışım bilmiyorum. Denir ki; *"...Son iki yıldır bulunduğu yurtdışında örgüt karargahı görüntüsü altında keyfi savurganlığına -sadece kurumlaşma ve çeşitli masraflar için- 6 milyar lira ayrılması Devrimci Sol'a nasıl bir 'hareket önderliği'ni dayattığının göstergelerinden sadece birkaçıdır."*

Yurtdışına neden ve nasıl geldim?

12 Temmuz katliamından ilke ve kurallara bağlı olmam sayesinde kurtuldum desem yanlış olmaz.

Yurtdışına gitmem önerileri kaçışımdan hemen sonra da bazı arkadaşlarca getirilmişti. Reddettim. Çünkü o gün yapılması gereken çok acil görevler vardı. Bunlar yapılmazsa, hareketin devrimci çizgisine yeniden kavuşması mümkün değildi. Bunların neler olduğu "Yolun Neresindeyiz?" yazısında belirtilmiştir. Bundan sonraki gelişmeler, yapılanlar, mücadelenin atılım yapması kadrolarımız, taraftarlarımız ve hemen herkesçe bilinmektedir.

12 Temmuz katliamından sonra Sabo, Sinan ve belirli ileri kadroların önerileriyle yurtdışına çıkmam konusu yeniden gündeme getirildi. Bu durumu Faaliyet Raporu'nda kadrolarımıza açtık ve genel onay alındı. Sabo'dan, Sinan'dan ve benden oluşan yeni bir MK'nın göreve başlaması, 12 Temmuz'un etkilerinin belirli oranda giderilmesinden sonra yurtdışına çıkmam kararlaştı-

rıldı. Faaliyet Raporu'ndaki onayla da yetinilmeyerek mücadele içerisindeki, cezaevlerindeki, Ortadoğu'daki, Avrupa'daki temsilci ve komitelerimize de önderliğin yurtdışına çıkışı ile ilgili görüşleri soruldu, onay alındı.

Eylül 1991'de MK'nın bu kararı yazılı hale getirilerek çıkış hazırlıklarına başlandı. Bu karar yazılı metin haline getirildi. Bu bir sayfalık kararın bize gelen arşivde olup olmadığını hatırlamıyorum. Eğer yoksa büyük olasılıkla Çiftehavuzlar'da imha edilmiştir. Muhteva olarak bu karar şöyleydi:

–Önderliğin yurtdışına çıkarılması,

–Merkez Komite'nin diğer üyeleri ve önderlik arasındaki ilişkilerin buna uygun olarak düzenlenmesi,

–Önderliğin üsleneceği ve örgüt karargahı fonksiyonu görecek kurumların oluşturulması... Bu durum için en uygun yerin araştırılması... Başarılırsa örgütlenmeyle orantılı başka arkadaşların da yerleştirilmesi... Olmazsa ülkeye dönülmesi...

Bu kararlar doğrultusunda 5 Ekim 1991'de yurtdışına çıktım.

Avrupa'ya geldiğimde, yaklaşık bir ay dernek denebilecek bir yerde yatıp kalktım. Önderliği yatırabilecekleri tek bir evleri dahi yoktu. Daha doğrusu yok diyorlardı. Avrupa'daki tüm örgütlenme, emperyalizmin icazeti ve denetimi altında olup bir gecede istenirse yok edilebilecek durumdaydı.

Hareket tarafından verilen perspektif ve talimatlar genellikle uygulanmamıştı.

Örgütlülük birkaç mülteci ile sınırlandırılıp, işçi ve ailelerinden uzak durulmuştu.

Aidat, gelir denen bir şey yoktu... Yılda bir kez hareket için açılan maddi kampanya ile harcamalarını sürdürüyorlardı ve ek olarak da yetkileri olmadığı halde 8-10 yaşındaki çocukların bile yapmayacağı komiklikte soygun eylemleri yapmışlardı. Ve yapmaya devam ediyorlardı.

Yurtdışı komitesi çalıştırılmamış, herkes bulunduğu yerde kendi özgün yaşamını kurmuştu.

Çıkarılan dergi içi boş, hareketin bültenlerinin yeniden basıldığı bir dergi olmaktan başka bir fonksiyon görmüyordu.

Teknik, kimlik yapımı, yabancı dil ve Kürtçe öğrenimi gibi konularda talimatlara rağmen hiçbir gelişme yoktu.

Yaşam tarzı disiplinsizlik, bohem türünden bir yaşamdı. (*)

İşte bu koşullarda Avrupa'ya geldim. Geleceğimi bildikleri halde hiçbir hazırlık yapmamışlardı.

Nasıl yapacaktım? Aldığım görev ve sorumluluğu nasıl yerine getirecektim?

Avrupa'daki hemen tüm ilişkileri telefon üzerine kurulu olup, muhtemelen çoğu da emperyalizmin denetimindedir.

Tüm bunlara rağmen Avrupa'yı sorumlularımız daha iyi bilir diyerek güvendik, dediklerine inandık.

(*) Yurtdışı (Avrupa) eleştirisi ayrı bir konu olup uzatılabilir.

Bir güvence olsun diye sahte bir kimlikle bir ülkede iltica girişiminde bulunmaya karar verdik. Bu kararı da ortaklaşa verdik. (MK'nın da onayıyla.) Ama yurtdışı sorumlularımız iltica girişiminin nerede ve nasıl olacağını da doğru dürüst bilmiyorlardı. Çünkü her şey ayaküstü olup kendi denetimlerindeydi, uzmanlaşma yoktu.

Gideceğimiz ülkede bize ev sahipliği yapacak insanımızı telefonla çağırdılar (Bu arkadaş da siyasi mültecidir). Üç kişi özel bir oto ile gittik. İltica girişiminden sonra evimiz gizli polisçe basıldı ve sorguya çekildik, yığınla dokümanı ev sahibinin soğukkanlılığı sayesinde kurtarabildik. Ve benim kimliğimi biz ayrıldıktan sonra ortaya çıkardılar. Polis sorgusunda gördük ki, o ülkeye adım attığımız andan itibaren denetim altına alınmışız. Nasıl olmuştu? Ev sahibi telefonunun dinlendiğini söylediği halde, Süleyman ve diğer sorumlu bunu dikkate almamış, ev sahibi telefonla çağrılmış ve bu konuda birçok görüşme yapılmıştı. Bir şeylerin olduğunu gören polis daha sıkı bir denetime başvurmuş ve daha o ülkeye adım atışımızdan itibaren bizi izlemişti... Süleyman ise ev sahibinin telefonu dinleniyor uyarılarını ciddiye almıyor ve kendi korkusundan söylediğini belirterek derin psikolojik tahliller yapıyordu. Tabii bu telefonu (ülke dışında) başka işlerde de kullandık. Yine bu telefon sayesinde kullandığımız başka telefonlar da açığa çıktı, muhtemelen dinlendi. Fişlendik ve bırakıldık. Oysa emperyalizm genel olarak siyasi bir mülteciyi denetim altında tutmak, siyasi görüşlerinden arındırarak düzene entegre etmek politikası güdüyordu. Avrupa sorumlularımız bu düşüncelerden uzaktılar.

Güvencede olma adına geldiğimiz Avrupa'da güvenlikten uzaktık. Yatacak yerim yoktu. Sahte kimlik gerektiğinde onu bile ülkeden getirtiyordum.

Kiralık ev bulun diyorum. Yabancılara ev vermiyorlar diyorlar. Sonra ev satın almak daha kolay önerisi getirdiler. Evler Türk parasıyla kıyaslandığında pahalıydı. Bu durumu MK'ya sundum ve masraftan kaçınılmaması, güvenliğin esas alınması belirtildi. Aylarca satılık ev aradılar, bunu da bulamıyorlardı. Ve satılık ev arayışlarını da yine emperyalizm nezdinde deşifre bir ev adresi seçerek yaptılar. Sonuçta ben görmeden, verdikleri bilgilerle yetinerek 370 bin Marka bir ev buldular. Bu evi gördüğümüzde uygun olmadığı, verilen onca paraya rağmen çok eski, kullanışsız, dökütü bir ev olduğu anlaşıldı. Ama şimdilik başka yolumuz yoktu...

Ev, içinin döşenmesiyle bize yaklaşık 450 bin Marka mal oldu.

Evde kim kalıyor, kalanlar kimdir, hiçbir meşruiyet yoktu. Kaldı ki, yabancıyız ve sırıtıyoruz. Evin meşruiyeti bir türlü sağlanamadı.

Hüseyin'in gelişiyle birlikte ev iyice şaibeli hale geldi. Hüseyin'in sık sık evin etrafında polisiye halüsinasyonlar görmesi bizi iyice tedirgin etti. Polisiye fobi öyle bir boyuttaydı ki, kazara bir polis otosu evin önünden dönüş yapsa Hüseyin "Polisler eve baktı" derdi. Bu nedenle evi kontrol için saatlerce dolaştığım olmuştur.

Sonuçta, 17 Nisan'dan kısa bir süre sonra evden ayrılmaya karar verdik. Her şeye rağmen tedirgindik.

Süleyman'a yeni ev aramasını ve ev bulana kadar da geçici bir ev bulmasını söyledik. Ama ısrarla bu evlerin mülteci evi olmamasını belirttik. Haftalar

sonra bir mutfak ve bir odadan ibaret bir ev bulduğunu belirtti, gittik. Aylar sonra bu evin de Acil'den siyasi mültecilik almış bir arkadaşın evi olduğunu öğrendik. Süleyman mülteci evi olduğunu söylemiyor ve resmen yalan söylüyordu. Buna rağmen evi bir ayı aşkın süre kullandık. Bulduğu ikinci ve üçüncü geçici evler de siyasi mülteci evleriydi. Hatta biri "terörizm"den yıllarca içeride yatmış, tanınan, bilinen birinin eviydi. En temiz, en güvenilir ev diyerek bu evin adresi yeni ev satın almak için de kullanıldı.

Satın almak için bir ev bulamıyoruz. Bizzat kendim de arıyorum... Nihayet 150 bin Mark peşin, gerisi ayda 3500 Mark taksitle 500 bin Marka bize uygun sayılabilecek bir ev bulundu... Birinci ev satılığa çıkarıldı.

Birinci evin değeri 400 bin Mark civarında olup yurtdışı sorumlularının önerisi ve MK'nın onayıyla alınmıştır. Ev darbeden önce satılmamıştı. Bu para hareketindir ve duruyor. İkinci ev 17 Nisan'dan sonra benim inisiyatifimle alınmıştır. Bu durumdan Ortadoğu sorumlusu Bedri, Avrupa sorumlusu Süleyman ve darbeci Hüseyin de bilgi sahibidir. Bütün bu ev alma, ev arayışları vs. olurken Bedri Avrupa'dadır ve bilgi sahibidir, hiçbir itirazı yoktur.

Evet, 6 milyar rakamı nasıl çıkarılmış bilmiyorum. Ama yine kadrolara seslenmeye çalışan amatör ve çirkin bir propaganda kokuyor.

400 bin Mark ilk ev. Satılıktadır.

150 bin Mark ikinci eve verilmiştir.

Avrupa'nın başka bir ülkesinde olumsuz bir durumda hemen gitmek için kiralık bir ev tutulmuş ve iki arkadaş kurumlaştırılmıştır. Bu eve iki araç telefonu ve bir faks konmuştur.

Yine başka bir ülkede, önceden var olan, bizim masraf yapmadığımız bir eve bir araç telefonu konmuştur.

Üs olarak kullandığımız eve 3 (üç) araç telefonu, iki faks alınmıştır. İki araç telefonu da eskiden Avrupa'da bulunanlardır.

Üsse 29+8 bin Marka iki araba alınmıştır. Birini evin kurumlaşmasını sağlayanlar kullanır, diğeri üssün ihtiyaçları ve benim ilişkilerimde kullanılmaktadır.

Üssün döşenmesi, kişisel ihtiyaçlarımız vb. şeyler için de muhtelif harcamalar yapılmıştır.

Tüm bu harcamalar hareket kasasından yapılmıştır. Avrupa sorumlusu Süleyman'a üssün ihtiyaçlarını siz karşılamalısınız, kasadan harcamamalıyız talimatını vermeme rağmen, 2-3 ay üssün en genel giderleri için 5 bin Mark verilmiş, devamı gelmemiştir.

Sağlık problemime ilişkin masraflar olmuştur.

Yeni dergi yeri için masraflar olmuştur ve bir araba alınmıştır.

Bütün bu harcamaların faturaları saklıdır. Benim veremeyeceğim hiçbir hesabım yoktur. Ne alınmış, kaça alınmış, neden alınmış, her şey denetime açıktır.

Darbeciler "keyfi hesap ve denetimden yoksunluk" derken kendi çirkinliklerini, kafa yapılarını sergileyip, kendi hesapsızlık ve denetimden uzak keyfiliklerini gizleme peşindedirler.

Avrupa sorumlusu sadece 90 bin Markı (yani TL ile 450 milyon) Yunanis-

tan ve Suriye'ye giden 17 kişi için harcamıştır, hesabını verememektedir. Zaten hiçbir konuda hesap verememektedirler.

Ortadoğu sorumlusu 17 Nisan'dan sonra geldiği Avrupa'da harekete hiç sormadan çeşitli yerlere 150 bin Markdık harcama yapmış ve bunun 38 bin Markını da kaçakçı aracılığıyla kaptırmıştır. Bu eleştiriler kendilerine söylenmiş ve böyle bir yetkiyi kendilerinde nasıl bulduklarının dikkat çekici olduğu belirtilmiştir.

Önderliğin MK onayı olmadan hiçbir büyük harcaması yoktur ve her şey alenidir.

"Sosyal yaşamda savurgan" denilmektedir. Ne anlatılmak istendiği belli değildir.

Sosyal yaşamım diye bir olgu yoktur.

Nasıl Yaşarım?

Gece genellikle 02:00, 03:00, 04:00'e kadar çalışır, sabah da genelde 05.30-06.00'da kalkar ve yine çalışmaya başlarım. Öğleden sonra 1-1.5 saat uyurum. Sabah 06:30'da çoğu kez ilişkiler için dışarı çıkarım.

Sosyal hiçbir yaşamım yoktur. Tiyatro, sinema, özel arkadaş ve akraba çevresi, yaygın örgütlü ilişkilere gitme vb. gibi hiçbir ilişkim yoktur. Sadece Ağustos-Eylül ayı içinde birkaç kez gidip geldiğim Devrimci Sol dergisinin yeri vardır. Tüm yaşamım evle telefon ilişkisi için dışarı çıkmaktan ibarettir. Zorunlu alış-verişler ve bir lokantada oturup birkaç kez yemek yemekten ibarettir.

Özcesi yaşamımın hiçbir sır tarafı yoktur. Darbecilerin zindanından kaçtığım gün hariç hiçbir saatim neredeyse yalnız geçmemiştir. Bırakın sosyal yaşamı, 1989 Ekim'inden (firarımdan) beri sınırlı ilişkiler hariç, gerek ülkede gerekse Avrupa'da adeta birkaç insan ilişkisi dışında gördüğüm insan dahi yoktur.

Darbeciler hangi sosyal yaşamdan, hangi savurganlıktan söz ediyor? Anlaşılan faşizmin psikolojik savaşı onları çok etkilemiş. Bu konuda burjuva gazetelerinden alıntılar yapsalardı daha tutarlı olurlardı. Örneğin, Çiftehavuzlar'daki üssümüzde havyardan tutun da ne akla gelirse vardı, çok lüksü gibi veya Kozakçıoğlu'nun söylemiyle "Devrimci Sol liderinin en büyük zaafı lükse meraklı olmasıdır" demesi gibi!.. Yaşamımın her anının tüm devrimcilere, halka açılmasını, araştırılmasını tüm kadrolara öneriyorum. İddianın sahipleri darbeci çete de olsa Devrimci Sol önderliğine leke bulaştırılmaya çalışılmıştır, bu leke temizlenmelidir.

Devrimci Sol benim çocuğum, annem, öğretmenim ve özgürlüğümdür. Onun dışında hiçbir şeyim yoktur. Gecem, gündüzüm, yaşamım, sevgilim her şeyim Devrimci Sol'dur.

Evet, önderliğin kurumlaşması için gerek ülkede, gerekse Avrupa'da çeşitli masraflar yapılmıştır. Tüm bu masraflar ve yapılanlar 1990'dan beri MK onayı ve denetiminde gerçekleşmiştir. Yapılan her şey, her kurumlaşmanın, masrafın kim tarafından nasıl yapıldığı, hangi MK döneminde olduğu açıktır. Tabii darbeciler her şeye rağmen "hayır, MK hiç olmadı, sadece bir kişi oldu" diyorlarsa, o kendilerinin sübjektivizmi olup yapılacak hiçbir şey yoktur. Ve

şehitlerimizi, kadrolarımızı, herkesi aşağılayan, enayi gören, sadece kendini akıllı sanan bitmez-tükenmez bir ihtirasın zavallılığından başka bir şey olamaz bu...

Darbeciler Çiftehavuzlar'a da dil uzatmak istiyor ama orada bir destan yaratıldığından ürküyorlar. Hemen belirteyim. Çiftehavuzlar'dan önce Niyazi döneminde alınmış -İkbaliye'de- dubleks bir üssümüz vardı. Yarı yapılmış halde alındı ve tamamlandı. Daha sonra burası satılığa çıkartılarak Çiftehavuzlar'daki yer satın alındı. Burası esas olarak Sabo'nun kaldığı üs değildir. Çeşitli örgüt arşiv ve belgelerinin korunması ve de benim tekrar geri dönme durumuma göre düşünülmüş ve alınmıştır. Yine Niyazi döneminde depo, bir kısım toplantılar ve gerektiğinde kullanılmak üzere bir köyde arsa satın alınarak dubleks bir ev yapılmıştır. 17 Nisan'dan sonra satılığa çıkartılmıştır. Yaklaşık 600 milyon TL değerindedir.

17 Nisan'dan sonra kısmen de olsa kalıcı olması için 350 milyona yeni bir ev alınmıştır.

Darbeciler tarafından tutuklanmadan önce örgütümüzün yurtdışı kasasında 500 bin Markı aşkın para vardı. Satılığa çıkarılmış 400 bin Mark değerinde bir ev... Ayrıca Ortadoğu'ya malzeme alınması için 60 bin Mark verilmişti. Merkezin denetimindeki iki araba, beş araç telefonu, üste bulunan 25-30 bin Mark para, örgütün arşivi, belgeler, raporlar, bir 16'lı Baretta ve kısa ve uzun namlusu olan susturuculu, iki 20'lik ve iki 30'luk şarjörü olan Uzi marka otomatik silah, Devrimci Sol dergi yeri, bunların kontrolündeki araba, yeni tutulan ve döşenen bir ev (Bedri için), yaklaşık bir (1) milyar değerinde satılmak üzere getirilmiş halı, darbecilerin kontrolündedir.

Firarımdan bir süre sonra, 1990 Mart kararlarıyla birlikte hareketin tüm harcamaları düzenli tutulmuştur. 12 Temmuz katliamına kadar olan hesap defterlerinin bir nüshası merkezi büroda ele geçmiş olup polisin elindedir. Daha sonraki hesap tutanakları ise Çiftehavuzlar'da imha olmuştur. Benim Avrupa'daki harcamalarımın faturalarının tümü kullanılan evdedir.

DARBECİLER ÖNDERLİK İSTEMİYOR!

Darbecilerin bir iddiası da kişi fetişleştirilmesi ve "Apo" benzetmesidir.

"Küçük burjuva milliyetçi ve feodal yapılanmalarda rastlanabilecek bir anlayışla kişi fetişleştirilmesi politikaları adım adım gündeme sokularak Türkiye devrimi ve hareketimizin önüne yeni bir 'Apo' dayatılmıştır."

Bu iddia tamamen yapay olarak yaratılmış olup, **darbeye ve ayrılığa gerekçe** oluşturulmak istenmektedir.

Bugün dost, düşman, kadrolarımız, halkımız, hemen herkes Devrimci Sol'un önderinin kim olduğunu ve onun kendine özgü bir karizması olduğunu, kimseye benzemediğini ve benzemeye de ihtiyacı olmadığını bilir.

Kadrolarımızın kafasında ne kişi fetişleştirilmesi ne de Apo'ya benzeme şeklinde soru işaretlerinin olmadığı da çok açıktır. Bunu darbeciler de çok iyi bilmektedirler. Ama onların, özellikle Bedri Yağan'ın önderlikle sorunları vardır. Önder olamamanın sıkıntısı ile yanıp tutuşmakta, bunun için de olmayan şeyleri varmış gibi göstermektedir. Nitekim dergi röportajında kişilerle röpor-

taj yapma yanlış, böyle bir geleneğimiz yok gibi saçmalıklar bu nedenle söylenmiştir.

Bugün en sıradan bir taraftarımızın yazısında. haberinde dahi önderlik sözcüklerini görebilirsiniz. Darbeciler ne kadar hezeyan içinde kara çalmaya devam etseler de, Devrimci Sol önderliği 15 yıldır bilinir ve giderek de kalıcılaşmış, Devrimci Sol'un ayrılmaz bir parçası olmuştur. Tersi iddiada olanlar bu çıplak gerçeği görmek istemeyen, kendini dayatan, kendi "ben"i için darbe yapabilecek kadar alçalan kişilerdir.

En sıradan militanımız dahi önderliği tanır, önderimiz der, Devrimci Sol'u önderinden ayırmaz; ama darbecilere göre öyle değildir, *"kadrolar rahatsızdır"*. Peki kim bu kadrolar, belli değildir. Ben tüm kadro ve taraftarlarımıza sorulmasını, hatta bir anket yapılmasını öneririm; acaba hangi davranışlarım Apo'ya benziyor, hangi davranışlarım kişi fetişleştirmesi yaratıyor.

"Devrimci Sol önderi kavramı kullanılıyor" diyorlar. Ne demek istedikleri belli değildir. Bir hareketin önderliğini belirten ifadeler veya önderlik kavramı kullanılmayacak mıdır? Darbeciler şaşkındır, önderliği ifade etmeyen dünyada hiçbir hareket yoktur. Ve her devrimci hareket önderliğiyle birlikte anılır. Hatta devrimler bile önderlikleriyle tanınır, bilinir. Darbeciler Devrimci Sol önderliğini ortadan kaldırıp yerine kendilerini koymak istediklerinden, darbeden sonra yazdıkları yazılarda önderlik sözcüğünü yasaklamışlardır. Oysa darbecilerin kendi yazıları önderliğe övgülerle doludur.

Devrimci Sol'un kendisini Türkiye'nin PKK'sı ve Apo'su yerine koyduğu sübjektif düşüncesi Apo'nundur. Anlaşılan bizim darbeci çete de darbe ve ayrılık için ne gerekçe buluruz diye kafa kafaya verip düşünürken Apo'nun bu sübjektivizminden yola çıktı.

Biz, hareket önderliği, önderlik kavramlarını son iki yıldır kullanmıyoruz, tersine, cezaevlerinden bugüne yıllardır kullanıyoruz. Bizden öte dışımızdaki sol güçler de, düşman da Devrimci Sol önderliğini bilir ve öyle adlandırır.

Denir ki; *"Özellikle 16-17 Nisan operasyonundan sonra bu fetişleştirme politikası en üst düzeye sıçratılmış, her şey 'hareket önderliği', 'Devrimci Sol önderi' kavramlarıyla açıklanmaya başlanmıştır."*

Darbecilerin sancısı, sıkıntısı anlaşılmaktadır. 16-17 Nisan'da şehitlerimiz düşman kuşatmasında "Yaşasın Önderimiz..." diye slogan atmışlardır. Dahası şehitlerimizin bu mesajını kadrolarımız ve kitlemiz almış ve cenaze törenlerinde, 1 Mayıs mitinginde, birçok yerde "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş..." sloganına coşkuyla sahip çıkmışlardır. İşte darbe şefini çıldırtan, hezeyana sürükleyen bu noktadır.

Darbeciler bu iddialarıyla esas olarak şehitlerimize saygısızlık edip "Siz de kim oluyor ve ne demeye DK'yı fetişleştiriyor, onun adını anıyorsunuz" diyorlar. Dahası tüm kadro ve kitlemizi aşağılıyor ve önderlerini yücelttikleri, düşmanın tüm saldırılarına karşı şehitleriyle birlikte ona sahip çıktıkları için suçluyorlar. Bu anlamda bu iddia ve ithamlar esas olarak şehitlerimize, kadrolarımıza, kitlemize yöneltilmiştir.

Ve tüm kadrolarımıza, ileri kadrolarımıza öneriyorum: Çiftehavuzlar'da Sabo ve Eda'nın şehit düşerken önderleri için slogan atmalarına, Sabo'nun

son nefesinde "Önderime, eşime selamlarımı iletin" demesine, keza kadro ve kitlemizin sloganlarında ve konuşmalarında önderlerini anmalarına, savunmalarına, onun için slogan atmalarına ne diyorlar? Doğru mu, yanlış mı yapıyorlar?

16-17 Nisan'dan sonra propagandada, önderlik düzeyinde de dışa ve daha geniş çevrelere açılmak gerektiği düşüncesini savundum. Bu durumu 16-17 Nisan şehitleri yaratmış, bir yerde zorunlu kılmıştır. Düşman tüm gücüyle önderliğe her yolu mübah sayarak saldırıyordu. Biz de buna karşılık çeşitli alternatiflerle cevap verip gerek kitlemiz, gerekse halkımız nezdinde şehitlerimizin mesajını yaygınlaştırmalıydık. Bunun için uygun fırsatlar doğduğunda önderlik düzeyinde röportajlar yapma, video kasetleri doldurma vb. şeyler konuşuldu. Tüm bunlar darbecilerle konuşulmuş ve hiçbir itirazları olmamıştır. Hatta darbeci Süleyman "Geç bile kalındı, 17 Nisan'dan sonra ise artık zorunlu..." diyordu.

Sadece bunun için video kamera alındı, Hüseyin'le provalar yapıldı. Ve Hüseyin bana video kaset için "Bir programın var mı, vs." diyerek de sıkıştırıyor, "Cevap verelim, gerekirse masaya yumruğu vuralım" şeklinde duygularını belirtiyordu. Ben "Henüz bir program hazırlamadığımı, kendimi biraz toparlayınca düşüneceğimi" belirttim. Video kaset işi bugüne kadar çeşitli nedenlerle kaldı.

Bu durumdan Bedri de bilgi sahibidir. Artık dışa açılmak gerektiği, bunun için uygun koşullarda röportajlar yapabileceğimiz, keza önderliğin kaset, yazı vb. araçlarla da kadro ve kitlelere gitmesi gerektiği konuşulmuştur. Hatta uygun ortam olursa önderliğin ülkede çarpıcı bir röportaj da yapabileceği konuşulmuştur.

Darbeci Bedri 17 Nisan'dan önce (Y. Doğan'ın Bekaa'ya gittiği zaman) kampın basına açılmaması, röportaj yapılmaması konusunda sitemkardı ve şöyle diyordu: "Nedir bu içimize kapanmışız, kampı basına açalım, röportaj yapalım vb...". Ben de acele etmemek gerektiğini belirtiyordum. Durum buyken önderliğin dışa açılması Apo'culuk, kişi fetişleştirilmesi olmuştur bugün.

Yine 17 Nisan'dan sonra kitlelerin "Yaşasın Önderimiz ..." diye slogan attığı dönemde aynı şeyler yurtdışı sorumlusu ile de konuşulmuş ve bu dışa açılma politikası anlatılarak gece vb. etkinliklerde eski iki resim seçilerek bunların kullanılabileceği belirtilmiştir.

Denir ki; *"Legal yayın organlarına kendi resmini basmaları için üst üste talimat gönderme..."*

Yalan söylüyorlar. Legal dergi önderliğe saldırılar konusunda duyarlıdır. 17 Nisan'dan sonra saldırılar başlayınca hiçbir talimat verilmeden önderliği savunmuş ve burjuvaziye gereken cevabı vermiştir.

16. sayıda da darbecilerin tüm düşmanlığına rağmen, darbeci olmayan dergi kadroları, MK röportajına önderliğin sıkıyönetim mahkemesiyle hesaplaşmasını gösteren, yargılayan resmini de koymuşlardır. Çünkü onlar MK'yı önderliklerinden ayrı görmezler. Dergiye söylenen resim olayı ise şudur: Daha önce, bir yazıda tamamen dergi kadrolarının inisiyatifiyle önderliğin resminin kullanılması gündeme geldiğinde, dergiye, konulan resmin kendilerinde

olup olmadığı, yoksa yurtdışında olduğu, sıradan resimler kullanmak yerine o resmin daha anlamlı olduğu söylenmiştir. Bu yazışma arşivdedir. Ama art niyetli darbeciler sanki Devrimci Sol önderliğinin ismi, resmi bir sırmış ve ilk defa basılıyormuş gibi feryat ediyorlar. Devrimci Sol önderliğinin resminin ne zaman yayınlanacağı ve yayınlanmayacağını darbeciler değil, Devrimci Sol'un tarihi gelişimi, önderliğinin Devrimci Sol ile bütünleşip bütünleşmediği, kadrolar ve kitleler nezdinde savunulup savunulmadığı, Devrimci Sol'un tarih içerisinde aldığı yer belirler. Onun için darbeciler, darbe ile, yasaklarla bu tarihi silemezler. Hem Devrimci Sol önderliğinin resmi yıllardır yayınlanıyor; bu zamana kadar darbeciler neredeydi acaba?

Darbecilerin kafa yapısı ve sübjektivizmi, gelişimimizi bir türlü hazmedemeyen ve bu gelişimimizden önderliği sorumlu tutan, bunun için de hep ona saldıran oportünizme çok benzemektedir. Annem öldüğünde, TAYAD, ziyarette benim ve annemin birlikte çekilmiş bir resmini koyarak ölüm ilanı vermişti. Ne resimden ne de ilandan haberim vardı. Bir süre sonra Odak dergisinden Hamza Yalçın bu dergide şöyle diyordu: "Artık bazı liderler kendilerini lanse etmek için anneleri ve ablaları ile birlikte resimlerini yayınlatıyor..." Kafa aynıydı. Çekememezlik, basit kıskançlık duyguları politikalarına yön veriyordu.

"Resimlerimi büyüttürüp afiş yaptırdığım" da yalandır. Sözü edilen mahkeme resminin kullanılması belirtilmiş, ama nerede ve nasıl kullanılacağı konusunda hiçbir şey söylenmemiştir. Yurtdışı kendi inisiyatifi ile bu resimleri büyütmüştür. Ki bunlar afiş de değildir... Darbecilerde yalan ve tahrifatın sınırı yok...

Şu doğrudur ve kitlelerin istediğidir: Her hareketin, özellikle de iddialı bir hareketin karizmatik, kadro ve kitlelerle doğrudan temas eden, gerektiğinde kamuoyuna seslenen bir lideri olmalıdır. Kitleler, en geniş halk sınıf ve tabakaları sadece örgütün ismi altında yürümezler. Bu anlamda böyle bir önderlik yaratmalıyız. Bu fetişleştirme mi demektir? Hayır, elbet önder örgütün, partinin politikalarını kitlelere götürecektir. O "ben" değil "biz" diyecektir. Devrim yapmış veya gelişmiş hemen tüm kurtuluş hareketleri bu niteliklerde bir önderlikle yürürler. Ve bizim bugün bilinen, tanınan, meşrulaşan bir önderliğimizin olması kayıp değil, kazançtır. Ama darbecilere göre, hiçbir önder olmamalı mıdır, yoksa olup da ismi mi geçmemelidir; ne dedikleri belli değildir. İhtiras gerçeği açığa vurmaya engeldir.

DARBECİLER DİSİPLİNE KARŞIDIR

Denir ki; *"Burjuva itaat-saygı araması, amir-memur ilişkisi"* sürdürüyor.

Kimseden zoraki saygı istemeyiz. Ama ukalalıklara, bohem davranışlara ve serseriliğe de izin vermeyiz. Birçok insanımızın yeraltı devrimciliğine rağmen dernekçiliğin rahatlığı içinde oturup kalkmasıyla, konuşmasıyla, hal ve tavırlarıyla ciddiyeti, disiplini yansıtmadığı, örgütsel ilişkileri mahalle ve kahve arkadaşlığı gibi gördüğü bilinir. Ve bu insanlar çoğunlukla da devrimciliği yanlış kavramışlardır. Öyle ki, bohemcilik, liberalizm, küçük burjuva gururu, bilgiçlik, tembellik, emir ve talimatları uygulamak yerine bildiğini yapma, eleştiriye gelememe, günlük yaşamdaki disiplinle devrimci yaşamı birbirinden apay-

rı şeyler görme alışkanlıkları olağan görülmüştür. Bütün bu olguların temelinde bireycilik ve bu temelde şekillenen kültür vardır.

Biz yeraltı ilişkisinde çeşitli alanlardan ve farklı kültürleri alarak, devrimciliği yanlış kavrayarak gelen bu insanlara doğru devrimciliği uygun yöntemlerle anlatmalıyız. Ama bu anlatım onların yanlışlarına göz yumarak, aman incitmeyeyim duygu ve düşünceleriyle gerçekleşemez. Emek vererek ama nereden nasıl geldiğini, davranışlarının ideolojik kaynaklarının neler olduğunu, doğru olanın ne olduğunu sabırla, gerektiğinde sarsarak anlatmalıyız. Önceleri daha önce yaşadığı disiplinsizlik, bohem ortamın alışkanlıkları sonucu zor gelecek, hatta "böyle devrimcilik olmaz" diyecektir. Ama gerçeği kavradıkça, o eski alışkanlıklarının mücadele içerisinde ne tür kayıplara yol açtığını anladıkça, gördükçe, devrimci olanı içselleştirecektir.

Düşünün, bir kadromuz karşınıza geliyor, ağzından sigarasını çıkarmaya bile gerek duymadan konuşuyor.

Başka biri ayaklarını masanın üzerine atıp Amerikan kovboyları gibi otururak konuşuyor.

Başka biri bayan olduğu halde erkek yoldaşının yanında hiç gerek ve ihtiyaç olmadığı halde sırtüstü yatarak hareket ediyor.

Başka biri dinlemeden sadece konuşuyor, söz kesiyor.

Veya neden görevini yapmadığı, talimatlara uymadığı sorulduğunda ukalalık yapıp yavuz hırsız rolüne soyunuyor.

İşte biz bu insanlara devrimci ilişki ve davranışların bu olmadığını öğretmek zorundayız. Bir kadro oturup kalkmasını, konuşmasını halkımızın ve örgütümüzün geleneklerine uyarak yapacaktır. Yoldaşına da, önderliğine de saygı duyacaktır. Saygı duyması için önderliğin tek tek insanlarla uğraşma diye bir durumu olamaz. Kişinin davranışlarını kendisi değil, hareket ilişkileri belirler. Elbette ki bir kadromuz önderliğin yanında ayaklarını masaya atıp konuşmaz. Ağzında sigara ile konuşmaz. Kapıyı vurmadan girmez. Ukalalık etmez. Önce denileni saygıyla dinler, öğrenmeye çalışır, varsa itirazları bunu da terbiyesizlik etmeden söyler.

Elbette itaat edecektir. Emir ve talimatlara her kadro uymak zorundadır. Ama uyulmuyor çoğu kez. Peki neden? Nedeni dernekçilik, özgür yaşam alışkanlıklarındadır. Yıllardır gerçek bir örgütün emir ve komutasında değil, keyifleri istediğinde çalışmış, istemediğinde sudan gerekçelerle hareketi aldatmışlardır. Sorunun temelinde yatan, örgüt kültürünün zayıflığı veya yokluğudur. Onun merkeziyetçilik dediği ve anladığı, koşulları kendisinin belirlediği, kendi kararlarının harekete dayatıldığı ve uygulandığı merkeziyetçiliktir. Bunun merkeziyetçilik olmadığı açıktır. Bu, bölge ve alanların kendilerini dayattığı, hareketin program ve perspektiflerini uygulayamadığı, herkesin bildiğini yaptığı bir tür menşevizmdir. Örgütsel iradenin ve merkeziyetçiliğin reddidir.

Hareket olarak son 2-2.5 yıllık pratiğimiz ve yaşadıklarımız bu konuda çok çarpıcı örneklerle doludur. Sözde politik ve askeri bir örgütüz. Hatta çeşitli kesimlere ilişkin tüzükler bile oluşturmuşuz. SDB'ler askeri bir örgüttür, komutanları, savaşçıları, tüzükleri vardır. Savaşmak için, devrim için and iç-

mişlerdir. Ama çok rahatlıkla merkezin emir ve talimatı yerine kendi kararını uygulayabilmekte, merkezi talimatı çiğneyebilmektedirler. Neden? Nedeni gerçek bir örgüt olup olamadığımız, bu kültürde insan yetiştirip yetiştiremediğimizdir. Ve bu talimatlara, merkeziliğe uymama kültürü nereden gelmektedir, onu destekleyen, körükleyen etkenler nelerdir? Bu kültür şu veya bu biçimde, onlarca biçimde kendini gösteren küçük burjuvazinin düzen kültürüdür. Bu kültür, popülizm, bireycilik, kariyerizm, korkaklık, savaşta arkadaşını bırakıp kaçma, emre uymama, kadın-erkek ilişkilerinde ahlaksızlık, ihtiras vb. birçok biçimde yansımaktadır. Bu kültürle yıllardır mücadele ediyoruz. Bu kültür insanlarımıza, topluma öylesine sinmiştir ki, çok güçlü radikal mücadeleler verilmeden de etkisiz kılınamaz.

Cezaevinden itibaren küçük burjuvazinin yaşamda ve devrimci mücadelede yarattığı, dayattığı bu tür alışkanlıklarla, zaaflarla, statükolarla önderlik düzeyinde hep uğraştık, uğraşmaya da devam edeceğiz. Bu uğraşlar sürerken gerçek devrimci yaşamın, kültürün ne olduğu anlatılıp insanların dönüşümü hedeflenirken, bugünkü darbeciler gibi birileri çıkıyor, eskiyi, yanlışı, zaafı, statükoyu savunarak, zaafı erdem görüyor ve insanların zaafını okşayarak, olması gereken kurallar için "bunlar devrimcilik değil" diyerek değişimin önüne barikat oluyorlar. Tabii ki, dönüşmede zorlanan, şimdiye kadar bildiklerinin yanlış olduğu, yaşamının devrimci olmadığı gerçekleri karşısında altüst olan kişi tekrar eski yaşamına, alışkanlıklarına dönüyor veya dönmeye çalışıyor. Tabii dönüşüm ve gerçeği kavrama engelleniyor. Darbecilerin bugün insanlara yaklaşım konusunda getirdikleri de mevlanacılık ve disiplinsizliği geliştirmekten öte bir şey olmayıp, çıkarları için zaafları okşamaktadırlar. Devrimci ilişki diye her türlü bohem davranışı, disiplinsizliği, saygısızlığı, emre itaatsizliği hoş görmektedirler. Bir örgüt insanı gibi değil, birbirlerini idare eden, birbirlerini eleştirmeyen, ama düşündüklerini kendine saklayan tarzda hesaplar içerisindedirler.

Örneğin bir darbeci diğer darbecinin yanında çok rahat ayaklarını masanın üzerine atarak konuşur, diğeri çıkarı için bir şey demez. Nereye kadar? Bunlara izin veremeyiz. Devrimci bir örgüt ne böyle yönetilir, ne de böyle bir örgüt olur. Bırakın devrimci bir savaş örgütünü, bir dernekte bile devrimci ilişkiler saygılı ve ölçülü olmalıdır.

Bu anlamda darbeciler rahat devrimciliğin, özgür bir yaşamın peşindedirler. Demir disiplinli bir savaş örgütünü değil, ahbap-çavuş tekkesi gibi bir örgüt düşlemektedirler. Kendileri ne tür hata ve zaafları yaparsa yapsın, kimsenin kendilerinden hesap sormadığı, incitmediği bir örgüt istiyorlar. Onlar devrimci ilişkileri ve emir-komuta içerisinde işleyen, komutanları olan, savaşan, komutanın emrini ölüm pahasına olsa yerine getiren savaşçılar, örgüt birimleri değil, küçük bağımsız dernekçikler istemektedirler adeta... Bunun için de disiplinli, emir-komuta içinde işleyen, ama kadroların katılımının da sağlandığı bir örgütün yaratılması onların hedefi değildir. Zaten böyle bir örgütü ve devrimciliği anladıkları da kuşkuludur.

Biz 2.5 yıldır yeni bir örgüt ve örgüt üyeliği bilinci yaratmak, emir-komutanın ne olduğunu, merkezi iradenin, savaşın ne anlama geldiğini kadrolarımı-

za anlatarak, mücadele içinde bu düşünceleri bilince çıkararak örgütten partiye sıçrama yapmak istiyoruz. Çeşitli tüzükler, örgüt üyeliği, örgüt andı, insanlarımızın savaş kültürüne göre yetişmesi; her şey partiye varmak içindir. Bu işlerlik içinde bugün çok rahatlıkla diyebiliriz ki, **biz 10 yıl önceki dağınık, gevşek, partileşme süreci ilişkilerini yaşamıyoruz.** Örgütten partiye doğru giden yolda ara bir noktadayız. Darbeciler bu gelişimi içlerinde hissetmedikleri için hala 14 yıl önceki partileşme sürecinden söz etmektedirler. Hayır, bugün 14 yıl önceki partileşme sürecinde değiliz. Örgütün 2.5 yılda çıkardığı yazıları tekrar tekrar okumalıdırlar.

Mart 1990'da çıkardığımız "Komiteler, Hücreler, Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar" yazımızda şöyle diyorduk (ki bu yazı örgütlenme, işlerlik, parti vb. konularda yeni dönemin başlangıcında bir kararlar bütünüdür ve önemlidir. Bu kararları bütün kadrolarımız okumuş ve onaylamıştır):

"Partileşme sürecinin merkezi organizasyonu veya Merkez Komitesi, nasıl bir parti, nasıl bir mücadele ve nasıl bir devrim sorununa verdiği cevaplar doğrultusunda kadrolaşma ve buna uygun pratiği örgütlemeye çalışır. Önündeki temel hedefler; kadrolaşma, hedeflenen devrim anlayışı perspektifini çok yönlü hayata geçirecek partinin oluşturulmasıdır. Bu partiye ulaşmak için ideolojik birlik ve organlaşmanın sağlanması esastır. MK, ideolojik birlik, organlaşma ve kadrolaşmanın parti öncesi veya parti aşamasındaki örgüt niteliğine gelinceye kadar süreci aşmada ***hareketin kaderini seçme ve seçilme hakkıyla, zaafa uğratamaz. Böylesi hassas bir süreçte seçme, seçilme gibi yöntemlere başvurulması; ideolojik birliğin bozulması, küçük burjuva zaaflarla, hiziplesme ve tasfiyeciliğin ortaya çıkması ile bu sürecin daha sancılı ve uzun sürmesi anlamına gelecektir."***

"Bugün görünüşte ideolojik birlik konusunda ileri mesafeler aldığımız şeklinde bir imaj vardır. Bu yanlıştır. İdeolojik birlik, sadece soyut teorinin tekrarı değildir. Böyle ele alınırsa bu birliğin yıllar öncesi de gerçekleştiği söylenebilir. Çünkü soyut teoride farklı düşünen çok azdır veya yoktur. Ama esas olan, ideolojiyi yaşamıyla bütünleştirmek, her yönüyle kendini davaya adamak, ortak bir ruh hali, davranış birliği ve güven yaratmaktır. Bu ise ancak ideolojinin pratiğe geçmesi, denenmesi ile olanaklıdır. Tüm bunların üzerinde ve en önemlisi de ***örgütsel şekillenme, örgüt ruhu ve bunun taşıyıcısı, yayıcısı bir çekirdek yaratılmadan, bu çekirdeğin çevresi güvenilir, ideolojik bağlılığı ve denenmişliğinden kuşku duyulmayan ileri kadrolarca sarıp sarmalanmadan, parti veya seçim esasına dayanan bir örgüt yaratılamaz.*** *Bu özgün bir durumdur, bunu genel ML teorik örgüt şeması kıstaslarıyla açıklayamayız. Ayrıca kendimizi bu tür kalıplara da mahkum etmemeliyiz.* ***Bu aşamada merkezi organizasyona güven ve merkeziyetçilik esastır. Güvenin olmadığı yerde hak-hukuk arayışlarının zaafa dönüşmesi kaçınılmazdır ve bu zaafı hiçbir yazılı kural engelleyemez."***

"... PASS perspektifindeki mücadeleyi hayata geçirecek niteliğe ulaşmadan partiye varılamaz. Bu aşama, merkezin iradesi altında adım adım şekillenmek zorundadır. ***Merkezi iradeyi kabul etmeyen, ideolojik farklılıkları olanlar bu sürecin ve saflarımızın dışına düşerler."***

"MK, sürecin tamamlandığı tespitine vardığında, örgütün ileri kadroları ve çeşitli bölge veya organ temsilcilerinin katılımı ile yapılan konferansta örgütün nicel ve nitel durumu, ideolojik yapılanması, örgütün nasıl şekil alacağı, MK'nın yeniden seçimi, sürecin taktikleri vb. sorunları ele alır ve karara bağlar. Burada tüm kararlar konferansa katılanlarca alınır ve örgüt yeni bir aşamaya geçmiş olur. Bu aşama, parti veya parti öncesi bir örgüttür. Karar konferansındır."

Partinin nasıl bir rota izleyerek kurulacağı yanında, bu sürecin merkeziyetçiliği ve katılımcılığı için de şöyle demiştik:

"Konferans öncesi, örgütün tüm üye ve organları, MK'nın iradesine uymak zorundadırlar. Elbette bu irade sadece emir veren bir mekanizma olmayacaktır. Üyeleriyle ideolojik birliği hedefleyen, onları katılımcılık çerçevesinde eğiten, temel sorunlarda düşüncelerini alan bir işleyiş olacaktır. Ama demokratizm gibi bir zaafa düşüp kendini yok etme yoluna gitmeyecektir."

Örgütsel olarak gelinen aşama için ise şöyle deriz:

***"Gelinen aşamada örgütün geleneksel kurallarla şekillenmesinden yavaş yavaş çıkıp, örgüt üyeliği, aday üye ve sempatizanların ayrımının yapılığı** bir işlerliğe kavuşmalıyız. Kim örgüt üyesidir, kim değildir, örgüt üyeleri nasıl seçilecektir, hangi kurallara uymak zorundadırlar vb. vb. belirlenmelidir."*

1990 Ağustos'unda yayınladığımız "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe ise partiye ne zaman ve nasıl varacağımız konusunda şöyle diyorduk:

"- Kadro birikimimizle orantılı olarak yeraltı örgütlenmesini organlaşma temelinde geliştirdiğimizde, en azından stratejik bölge ve alanlarda tamamladığımızda,

- Örgüt iradesini ideolojide, politikada, taktikte, günlük yaşamda hemen her konuda hakim kılabildiğimiz ve kolektif işlerliği yerleştirebildiğimizde,

- Kadroların eksik ve yetersizliklerini aşarak bir örgüt insanının sorumluluğu ve yetkinliğine erişmelerini sağladığımızda,

- Ülke genelinde gündemi belirleyecek ya da etkileyecek politikaları siyasi ve askeri boyutlarıyla pratiğe geçirebilecek bir kadrolaşma düzeyine ulaştığımızda,

- Merkezi düzeyde politika üretebilecek, her şart altında önderlik yapabilecek ve kendi içinden alternatiflerini çıkaracak, kısaca bir parti çatısını oluşturabilecek önder düzeyde bir liderlik kurumu yaratabildiğimizde,

- Siyasi pratiği çok yönlü geliştirerek yükselttiğimiz, silahlı eylem çizgisini hayata geçirebildiğimiz ve buna belli bir istikrar kazandırabildiğimizde,

(...)

Bu aşamaya varıncaya kadar, örgüt merkez komitesi veya partileşme süreci merkezi organizasyonu, bu süreçteki tüm karar ve uygulamalardan sorumludur. Bu organizasyon bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sürecin karakterine ve ihtiyaçlarına uygun olarak değişikliğe uğrayabilir ya da kendini çeşitli biçimlerde yenileyebilir, ama partileşme aşamasına kadar tayin edici rolünü sürdürecek, belirleyici ve yönlendirici olmaya devam edecektir." (agy, s. 27)

Merkezi organizasyonun bu süreçte neden belirleyici olması gerektiği konusunda ise şöyle diyorduk:

"Konferansın toplanmasına kadarki süreçte partileşme süreci organizasyonunun belirleyici ve yönlendirici olması, bu sürecin iradi bir süreç olarak belli insanların ideolojik birliği temelinde başlatılmış olmasından kaynaklanıyor. Bu süreci başlatanlar ve bunun politikasını oluşturanlar, oluşturulacak örgüt içinde yer alacak insanların niteliklerinin kendi ideolojik kavrayışlarına uygun olmasını isteme hakkına sahiptirler. Bunun anlamı, istenilen nitelikleri taşımayan ya da ideolojik olarak farklı platformlara düşenlerin bu sürecin dışında kalacağı ve örgüt iradesinin onlarla paylaşılamayacağıdır." (agy, s.28)

Özetle, öngördüğümüz partileşme süreci son 2.5 yılda bu şekilde tanımlanmış, eksik ve yetersizlikleriyle hayata geçmişti. Darbecilerin hangi tür bir partileşme sürecinden ve hangi platformlardan söz ettikleri belli değildir. Ve bu 2.5 yılda en temel sorunumuz organlaşma, kolektivizm ve öngörülen hedeflere ulaşmak olmuştur.

Son olarak "Değerlendirme ve Faaliyet Raporu" (Mart '90-Ağustos '91) değerlendirmesinde "Yolun Neresindeyiz?"den sonra gelinen süreci açıklıyor ve yakın hedeflerimizi, görevlerimizi şöyle koyuyorduk:

"Komiteleri gerçek işlevlerine kavuşturmak, kolektif işlerliğin özümsenmesini ve hakim hale gelmesini, alternatif komite üyelerinin yetiştirilmesini ve kadro akışının hızlandırılmasını, bir bütün olarak örgütlenmenin niteliklileştirilmesini sağlamak;

- Silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikli hale getirmek ve yaymak, genelde siyasi pratiği yükseltmek;

- Kent gerillasının eksik ve zaaflarını giderecek adımlar atmak, mevcut deneylerden çıkarılan dersler ışığında kent gerillasını daha etkin hale getirmek, gerilla kültürünü ve düşünce tarzını egemen kılmak ve kökleştirmek, kısaca silahlı birlikleri gerilla kavramının ruhuna uygun bir örgütlenmeye ve anlayışa kavuşturmak;

- Stratejik bölge ve alanlara yığınağı devam ettirmek, bu bölge ve alanlarda örgütlenmeyi güçlendirmek; kurumlaşmanın pekiştiği ve yerleşik bir güç haline geldiğimiz stratejik bölgelerde (kırsal alanlarda) eylemlilik yaratmaya yönelmek, Birleşik Devrimci Savaş perspektifine uygun ve koşulları dikkate alan bir gerilla faaliyetini örgütlemek;

- Bölgelerde ve alanlardaki örgütlenme faaliyetinin düzeyine ve organize edilmesine bağlı olarak, mücadele önündeki yerel engelleri hedefleyecek ve onları ortadan kaldırmayı sağlayacak milis örgütlenmesine başlamak ve bu örgütlenmeyi geliştirerek bölgeler ve alanlar çerçevesinde devrimci şiddeti tırmandırmak;

- Güvenlik örgütünü merkezi tarzda oluşturmak ve bu örgütlenmeyi tüm alan ve bölgelere yaymak için adımlar atmak;

- Düşmanın örgüt önderliğine doğrudan ulaşmasını engelleyecek tedbirleri almak ve örgüt işleyişini buna uygun olarak yeniden düzenlemek;

- Yayın faaliyetinde bir atılım yapmak; haftalık dergi yayınına başlamak, örgüt yayınlarının broşürler/yazılar şeklinde çoğaltılmasını sağlamak, ihtiyaç

oranında yeraltı yayını çıkarmak, çeşitli alanlar ve bölgeler bazında, alan ve bölge komitelerinin denetiminde çeşitli yayın faaliyetlerini gündeme getirmek ve geliştirmek;

- Alanlar ve bölgeler düzeyinde komiteler, komisyonlar biçiminde belli adımlar atılan kadın örgütlenmesini geliştirmek ve merkezi bir örgütlülüğe sahip Devrimci Kadın Hareketi'ni yaratma konusunda çaba göstermek;

- Yeraltı örgütlenmesinin gelişmesine bağlı olarak, demokratik mücadele mevzilerini güçlendirmek, bu mevzilerde değişik biçimlerde tutunmayı sağlamak;

- Saflarımızda varlığını hala sürdüren demokratizm, liberalizm, kuralsızlık vb. türünden olumsuz eğilim ve alışkanlıklarla ısrarla mücadele etmek, ihtilalcilik bilincinin gelişmesi ve ihtilalciliğin içselleşmesi için enerjik çaba göstermek;

- Olanakları zorlayarak tüm komite sorumluları ve üyelerinin silahlanmasını sağlamak, her kadro ve militanı silahlanma konusunda özel bir çaba göstermeye yöneltmek, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çatışma tavrımızı ve geleneğimizi geliştirmek ve kökleştirmek."

Bu hedeflerin tümüne ulaşabildik mi? Kuşkusuz değil, birçok olumlu ve olumsuz gelişmeler birbirini izledi, darbeler yedik, büyük değerler yitirdik ve birçok şey zorunlu olarak engellendi. Ama hep ileri bir noktada olduk. Darbe yediğimiz koşullarda dahi yoldaşlarımızın direnişiyle davaya, sosyalizme inanç, direnişçilik ve savaş örgütü gerçeğimiz daha çarpıcı bir biçimde ortaya çıktı. Tempomuz hep hızlı koşmaktı. Bunu düşman da biliyordu. Bunun için de o da açık gördüğü her yerden yeni darbeler vurmaya çalışıyordu. İşte düşmanın vuramadığı bu yeni darbeyi küçük burjuva darbeci çete vurdu.

Aslında bilinen, defalarca yazılan, tartışılan birçok gerçeği yeniden ve yeniden anlatmak gerekmiyor, ama darbecilerin belleği sanki silinmiş, her şeyin önüne geçen ihtiras duygusu her şeyi tersyüz ediyor, yalan söylüyorlar.

Biraz trajedi, biraz komedi, biraz da mizahı andıran hikayemizi yavaş yavaş sonlamaya çalışalım.

SUÇ İTİRAFI

Darbeciler "Sonuç ve Görevlerimiz" bölümünde ne kadar saklamak isteseler de ruh hallerini, ihtiraslarını, niyetlerini gizleyemiyorlar. Şimdi darbecilerin kendilerine biçtikleri misyonu, hakları, devrimci demokrasi anlayışlarını ve mantıklarını görelim.

- Derler ki, *"Müdahalemizin bu biçimde olmasını belirleyen, başta da vurguladığımız gibi, harekete zarar gelmemesi konusunda gösterdiğimiz özen ve A arkadaşın en küçük görüş, öneri ve eleştirimiz karşısında gösterdiği tepkici-tehditkar yaklaşımıdır... A arkadaş, gerektiğinde kendi konumu için hareketi yok etmeyi bile göze alabileceğini gösteriyordu ve bizim açımızdan önemli olan buydu. 16-17 Nisan sonrası açığa çıkan sorunlar karşısında tüm olgunluğumuz, sabırlı davranışlarımız, sağlıklı tartışma olanaklarını yakalayabilme çabalarımız her seferinde kariyerizm suçlamaları ve 'ezerim, yok*

ederim' tehditleriyle karşılaştı ve radikal bir tavır belirlemek zorunluluk oldu."

Kafa yapısını, düşünce tarzını ele aldığımızda, hareket çıkarıyla kamufle olmayan tipik bir darbecilik anlayışı görülür. Ama bu klasik, bilinen darbeci özellikleri taşımaz. Çünkü darbeciler darbe yaptıklarını gizlemezler. Kendilerinin çok yetkin ve iyi olduklarını, politikacıların yapamadıklarını kendilerinin yapacağını tüm dünyaya ilan ederler. Yasa, hak, hukuk her şey kendileridir ve ellerindeki silahlı güç temel dayanaklarıdır. Muhalif istemezler, ses çıkaranı ya asar ya da içeri atarlar. Kendi kararlarını rahat uygulayabilmek için buna ihtiyaçları vardır. Çünkü dünya kamuoyu ve halklar önünde ideolojik mücadele yapabilecek güç ve kapasitede değillerdir. Bizim küçük burjuva darbeciler ise darbelerini açıklayabilecek kadar bile cesur değillerdir. Çünkü neyi, nasıl açıklayacaklar; hiçbir maddi temelleri ve meşrulukları yoktur. Her ne kadar sorunları tartışmak istedik, söz verilmedi vs. deniyorsa da, bu düpedüz yalandır. Hiçbir öneri ve tartışmaları olmamıştır. Hele Hüseyin ve Süleyman'ın böyle bir talepleri bile olmamıştır. Varsa rapor ve belgeleri kanıtlamalıdırlar. Sorunlarımız üzerinde onlarca sohbet olmuştur. Tek kelime eleştiri yapmamışlardır.

Açıklayamazlardı, çünkü hiçbir kadro bunları dinlemezdi ve lanetlerdi. Herkesten tecrit olup ortada kalır, üstelik hain damgası yerlerdi. Bu duruma düşmemek için kendilerinde var olan, bizde olmayan tanrısal güce güvenerek zaman kazanıp, zaman içerisinde bazı olumlu şeyler yapabilirlerse "İŞTE BAKIN DK YAPAMIYORDU AMA BİZ YAPTIK" diyerek kadrolar nezdinde haklılık kazanmak gibi ahlaki ve ideolojik olmayan, hiçbir adalette yeri bulunmayan açıklamama yöntemini seçtiler. Önderliği de zindana attıktan ve ilişkilere çok hasta dedikten sonra hiçbir sorun kalmıyordu. Böyle yaptılar. Beni zindana attılar. Yani ben konuşmayacağım, kimseyle görüşmeyeceğim, darbeciler de bu fırsattan istifade ederek onları sanki ben görevlendirmişim gibi kararlar alıp yönetecek, talimatlar verecek ve çarpıtarak bazı çok yazdığımız şeyleri tekrar ve tekrar yazarak bir şeyler yaptıklarını göstereceklerdi. Ama en önemlisi çok büyük eylemler yapacak, ivmeyi yükselteceklerdi. Olmadı... Ki, yapsalar dahi bu onların becerisi değil, Devrimci Sol stratejisi ve taktiklerinin sonucu olup süregelen bir mücadelenin devamıdır.

Darbeyi (bugün 48. gün) hala açıklamış değiller. Düşünün kadrolarımız, taraftarlarımız hiç kimse bilmiyor. (Bir kişi hariç, onu da ayrılık çıkar diye tehdit ediyorlar.) Ve darbeciler yönetiyor. Kim adına, nasıl, yetkiyi kimden aldınız? Bunların cevabı yoktur. Önderlik ise onlara göre hiç önemli değildir. Zindana atarsın işi biter. Tarih, halk, sorumluluk, demokrasi, ahlak bunlar darbecilerin düşüneceği değerler değildir.

Bunun için, *"hareket zarar görmesin, DK konumu için hareketi bile yok ederdi, onun için açıklamadık"* iddialarının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Bunun böyle olmadığına tekrar değineceğim. Hem Devrimci Sol'u bugüne kadar darbeciler değil, önderlik yoldaşlarıyla birlikte getirmiş ve hareketin bölünmemesi için gereken her şeyi yapmıştır. Ama darbeciler sessiz-sedasız hareketi hakim olmak, kadrolar kendilerini cezalandırırsa veya başka bir gerekçeyle ayrılmak, ama önce bu duruma düşmemek, kadroların onayını almak için

kendilerinin ne kadar yetenekli, üstün insanlar olduğunu ispat etmek için zaman kazanmak istiyorlar. Önderlik kendi yarattığı, uğruna her şeyini verdiği hareketi neden yok edip, parçalasın. Hem önderliğe önderlik misyonunu darbeciler vermemiştir ki, onlardan korksun. Tüm bunlar sokak kafasıyla bulunmuş gerekçelerdir.

DARBECİLER PROVOKASYONA MI GELDİ?

Ve *"A arkadaş ise komplocu bir tarzda, sonuçları düşünmeden bizi fevri davranmaya adeta zorladı ve elbette ki, bizlere açık bir tartışma zemini ve olanağı sunmayacaktı."* diyorlar.

Dikkat edin, hep biz diyorlar. Oysa darbeye kadar biz kelimesi yoktur. Darbeciler yalancılığı ve hizipçiliği itiraf ediyorlar aslında... Ama bunun farkında değiller. "Komplocu bir tarzda, sonuçlarını düşünmeden bizi fevri davranmaya adeta zorladı" diyorlar. Bu ne demektir? Eğer provokasyona gelmişlerse birer zavallıdırlar. Komplo nerededir? Komplo kelimesi darbecilerin en büyük kamburudur, bunun için de anlamı olmayan sözler kullanıyorlar. Ben Bedri'yle konuşuyorum. Bir şeyler söylüyor, kem-küm ediyor, açık değil, "Kendi adına mı, başkaları adına mı konuşuyorsun, ne diyorsun, anlayamıyorum?" diyorum. Yine belirsiz şeyler... Evet ona "Her istediğin zaman platform toplatmam. Bunu '89'da yaptım, kadrolar gereken cevabı sana verdi ve olumlu davrandım, sorunu çözdük veya öyle göründü. Bu kez, aynı şey olmaz" dedim. "Ama istersen görüşlerini yaz dağıtayım" dedim. "Ben yokum o zaman" dedi. Tuhaftı, birden bire bir kadro nasıl ayrılırdı. Çocukluk yapma diyerek saatlerce tekrar anlatıldı, yine yok deyince "o zaman görevlerini bırak, biraz düşün" dedim. Ertesi sabah darbe oldu ve darbecilerden Hüseyin "Üç gündür senle konuşmaya çalışıyoruz ulan" dedi. Sorun açığa kavuşmuştu. Bedri ile konuşma sadece bir görünümdü... Darbe mutlaka olacak ve ihtiraslar tatmin edilecekti! Darbecilerin tartışmaktan, özgür ortamdan vb. söz etmelerinin tümü, düştükleri açmazı izah etmek için kılıf bulma çabalarından başka bir şey değildir.

Ve "bizi fevri davranmaya zorladı" ne demektir? Yani darbeyi fevri davrandıkları için mi yaptılar; bunu da önderlik mi yarattı? Pes doğrusu! O zaman siz değil hareket, hiçbir şey yönetemezsiniz...

Şimdi düşünelim, darbeciler hangi ahlakın, ideolojinin ve adaletin temsilcisidirler? Neyin peşindedirler?

TEHDİT

- Tutuklanmamla ilgili ise; *"Kendisine karşı, şimdilik* (dikkat, sadece şimdilik-bn) *tüm görevlerinden alma, uzaklaştırma dışında, herhangi bir yaptırım ve ceza uygulama yetkisini kendimizde görmüyoruz. Harekete zarar verici olumsuz bir tavra girmediği* (siz darbecilere anlayın -bn), *olgun ve sorumlu bir şekilde kadroların yargısını beklediği sürece, kendisine karşı bugüne kadar gösterdiğimiz ilgi ve saygıyı göstermeye devam edeceğiz. Sağlık ve güvenliğinden sorumlu olduğumuzun bilincindeyiz ve bu konuda gereken tüm sorumluluğun yerine getirileceğinden kimsenin kuşkusu olmasın."*

Şimdilik zindana attılar. Ve daha sonra ne olacağı belirsizdi. Bu anlamda can güvenliğim yoktu. Ve darbecilerin nerede, ne zaman, neyi yapacakları belli değildir. Çünkü devrimci değil, tam mafya kafasıyla düşünen insanlardır. Zaten siyasi insanlar bu tür saçma şeyler yapmazlar.

Ve darbecilere soralım. Görevden alma yetkisini kendinizde nasıl gördünüz, bu yetkiyi kimden aldınız, kadrolar adına nasıl konuşuyorsunuz, madem kadrolara çok güveniyorsunuz, o halde neden hemen kadroları toplayıp açmadınız? Örgütün birçok yazısında kadrolar için, "ancak ihanet, polisiye durum vb. durumlarda gözaltına alıp ve hemen gerekli yerlere bildirmekle yükümlüdür" der. Neden siz kimseyi bilgilendirmediniz ve gözaltı da değil, tutukladınız?

Ve yine sorun: Örneğin hangi tür zararları ve nasıl zarar verirse, ne tür bir ceza ve yaptırım uygulayacaktınız? Ve o zaman yetkiyi kimden almış olacaktınız?

–Şöyle diyordu darbeci şef:

"Kaçarsan bodruma kapatırım, yine durmazsan vururum." Bütün kaderlerini ve varlık şartlarını benim zindanda olmama bağlamış ve bunun için her şeyi göze almışlardır.

Ve sorun, bu sürede bir polisiye durum olduğunda (eve baskın vb.) ne yapacaktınız?

"İlgi ve saygı"dan söz ediliyor. Tam bir utanmazlık gerçekten. Hangi ilgi ve saygı?

–Osmanlı harem cariyeleri gibi banyodan bornozlu halde çıkarken üzerime atlama,

–Tehditler, ukalalıklar, intikam duyguları,

–Devrimci dahi olmayan insanları darbeye bulaştırma,

–Üzerime atlayıp, ellerimi, ağzımı, ayaklarımı bağlayıp ölüm noktasına getirme ve zorla hiçbir penceresi olmayan, gün ışığı görmeyen bodruma kilitleme, zorla üzerimdeki para, not, vs.'yi alma mı?

–Sağlığımı düşündükleri için mi nefesim kesilecek halde ağzımı bağlayıp burnumu kapattılar, soğuk, havasız, ışıksız bodruma attılar? 12 gün kendilerini protesto için açlık grevi yaptığım halde adeta ölümümü istediler, umurlarında olmadı. Açlık grevinde olursa işimiz kolaylaşır diyenler mi sağlığımı ve güvenliğimi düşünüyordu?

–Konuşturmama, tehditler. Ne olup bittiği konusunda bilgi vermeme...

–Ellerinden kaçıp sonra başka bir arkadaşın da bilgi sahibi olmasıyla "saptanan arkadaşlarla telefonla, sözlü veya yazılı konuşalım, onlar ne karar verirse" temelinde anlaşmamız üzerine, bu durumu kendileriyle konuşmak için geldiğimde beni bu kez de zorla bodruma atmaları, yalan söyleyip entrika ve hile ile darbeyi sürdürmeleri mi ilgi ve saygı?

Bu listeyi uzatmak mümkün ama gereksiz. Darbeciler saygı nedir, devrimcilik, adalet nedir, bunlardan nasibini almamışlardır.

Tutuklamak, sen konuşmayacaksın, yazmayacaksın, biz senin adına, senin gölgende yöneteceğiz tavrı aşağılamanın, onur kırmanın, hatta sömürünün kendisidir.

DARBECİLER İLKE, KURAL BİLMEZ

– Darbeciler, *"Müdahalemiz ilkesiz, kuralsız değil, Devrimci Sol'a can veren ilke-kurallara göre gündeme gelmiştir."* diyorlar.

Doğrusu ben Devrimci Sol'u kuran, yaşatan, önderliğini yapan biri olarak bu öne sürülen gerekçelerle (ki hiçbiri doğru değil) hiç kimseyi tutuklayın emri vermedim. Hiçbir kadromuz da bu saçmasapan gerekçelerle önderliği tutuklamaz, dahası darbe gibi ideolojik olmayan bir yönteme başvurmaz. Devrimci Sol'a can veren hangi ilke ve kurallardan bahsediliyor? Sadece anlamsız laflar... Ve sıkıntı... Devrimci Sol'a can veren ilke ve kurallar, Çiftehavuzlar'dadır, Adana'dadır, Ankara'dadır, Malatya'dadır, 12 Temmuz'dadır.... Yani savaştadır; silahıyla, bayrağıyla, kanıyla Devrimci Sol yazmaktır. Avrupa gibi rahatlığın, her türlü kokuşmuşluğun, ideolojik sapkınlığın boy verdiği, emperyalist kültüre angaje olmuş, kimliğini dahi bilmeyen, ulusunu-ülkesini tanımayan insanlarla önderliği tutuklamak kolaydır. Ya savaş? O darbecilere göre değildir! Darbe şefine göre "ülkeye gitmek ne ki, kendini ateşe atmak". Evet, bize, gerektiğinde kendini ateşe atacak kadrolar gerek, darbeciler değil... Darbecilerin ilke ve kuralları ihtiraslarına yarayan, darbeciliği kamufle eden her şeydir. Bu anlamda yalan, hile, iftira, cinayet, her şey onlar için mübahtır ve beklenmelidir.

"A arkadaşı görevden alan bizler kendimizi örgüt merkezi olarak görmüyoruz..." diyorlar.

Yalan söylüyorlar; her şeyi konuşup tartışıyor ve birlikte karar veriyorlar Bir kısım isimleri gerçek kimlikleriyle konuşup konuşmamaları bir şey ifade etmez, karar alıyor ve her şeye müdahale ediyorlar... Zaten önlerine mevcut sorunu çözmeyi başat sorun olarak almamış, kendilerince hareketin sorunlarını almışlardır. Bunlara değineceğim. Ve "BİZ" diye konuşuyor, yazıyorlar.

– Derler ki; *"Öncelikli hedefimiz bugüne dek üç önemli merkezi operasyona neden olan, merkezi ilişkiyi sürdürmede kullanılan bürokratik, benmerkezci* (ne demekse-bn) *araç ve yöntemleri değiştirmek..."*

Hiçbir şeyi değiştirmiyorlar. Sözünü ettikleri telefon ilişkileridir. Bütün ilişkileri telefonla sürdürmektedirler. Sadece faks ilişkileri azaltılmıştır. Zaten objektif koşulları da kalmamıştır. Üstelik darbeci Bedri'nin konuşma şekliyle bu telefon konuşmaları zaman açısından iki üç misli artmıştır.

Ve darbelerinin nedenleri konusunda da hiçbir şey bulamamışlardır. En fazla diyecekleri yeni bir keşifmiş gibi "araç telefonları, telsizler vs. de dinleniyor". Bunu elbette biliyoruz, herkes de biliyor. Kaldı ki biz, 12 Temmuz'dan sonra darbenin nerede ve neden başladığı kesin bilinmediğinden, önlem olarak araç telefonu ile hiçbir sabit telefonu aramadık. Sadece araçtan araç arandı. 17 Nisan'dan sonra sadece sabit telefonlar kullanılmıştır.

– Darbecilerin başka önemli "tarihi" bir görevi:

"Şu an alt seviyede seyreden mücadelemizi yeniden yükseltmek, ilke, kural ve değerlerimize uygun bir şekilde sürekli kılmak, var olan örgütsel boşlukları doldurmak, eksikleri tamamlamak, kadrolara özgüven kazandırmak ve atılımın temellerini hazırlamak."

İddialar çok büyük, kendilerindeki kerameti yansıtıyor adeta. Mücadeleyi

yükselteceklermiş, ilke ve değerlerimize uygun olarak sürekli kılacaklarmış... Ne demekse? Yani daha önce silahlı mücadelemiz ilke ve değerlerimize aykırı imiş... İlke nedir, değer nedir; darbecilerin kafasında hiçbir şey net değil, her şey karışık ve gerçekten anlaşılmıyor.

Bırakın mücadeleyi yükseltmeyi, hemen hemen silahlı örgütlenmelerimizin tümünü yok ettiler. İstanbul SDB'leri komutanlarıyla birlikte tutsak edildi. Dört şehit verdik. Anadolu SDB komutanı şehit oldu, SDB üyeleri tutsak edildi. Ege ve Karadeniz kır birlikleri tutsak edildi. Zara'da iki savaşçımız şehit oldu. Büyük maddi kayıplar verdik. Onlarca silahımız ve cephanemiz düşman eline geçti. Büyük prestij kaybına uğradık. Öyle bir hale geldik ki, kadrolarımız, taraftarlarımız, "ne oluyoruz" sorularını sormaya başladı, güvensizleşti, moralleri bozuldu... Şimdi sıra alanları ve bölgeleri yok etmeye geldi, onu da başarmaları zor olmayacaktır. (*) Bu süreçte mücadeleyi yükseltme adına yanlış istihdamların yanı sıra milislere alabildiğine görev yüklenmiş ve milisler zorlanarak alanlara zarar verme durumuna gelmiştir. Faydacı olunup, güncel çıkarlar için her şey kurban edilmiştir.

"Neden İstanbul SDB'leri yok oldu" dendiğinde ise, "Eh... işler Derya ve Galip'e kalırsa böyle olur" deyip sorumluluktan sıyrılmışlardır.

Şimdiye kadar yediğimiz merkezi operasyonlarda bile hiçbir zaman savaş gücümüz bu kadar zayıflamamıştı. Şimdi milisleri eylem için zorluyorlar, bu yeni darbeleri beraberinde getirecektir. (**)

– *"Var olan örgütsel boşlukları doldurmak..."* görevini de üstlenmişler. Kim yapacak? Darbeciler... Kimi nasıl tanıyor, hangi yetkiyle; belli değil... Herhalde ben kasıtlı olarak Gebze operasyonundan sonra doğan bir kısım kopukluk ve boşlukları doldurmamış olacağım ki, darbeciler iştahla iş yapıyormuşçasına boşlukları doldurmaktan söz ediyorlar. Yukarıda belirttiğim gibi, değil boşluk doldurmak, birçok yeni boşluk açtılar. Ve Gebze operasyonundan sonra ilişki kuramadığımız Sıvas-Tokat gerilla birliğiyle iki şehit vermemize rağmen hala ilişki kuramamışlardır. Ek olarak Anadolu ile var olan ilişkilerin bir kısmını da kaybetmişlerdir. Kürdistan'daki istihdamlar da yanlıştır. Çünkü biri ancak sağlıklı bir özeleştiriden geçerek tekrar görev alabilir, diğeri ise sorumlu olabilecek durumda değildir.

Daha bitmedi;

– *"Kadrolara özgüven kazandırmak..."* tan söz ediyorlar. Kadrolarımızın özgüvenleri yokmuş. Nasıl yoksa! Gözünü kırpmadan ölüyor, savaşıyor, kanıyla Devrimci Sol yazıyor. İki yılda evrensel boyutta bir hareket oldu Devrimci Sol. Kuşkusuz, inancıyla, şerefiyle, halkı ve ülkesi için, özgürlük için ölmesini bilen kadrolarımız olduğu kadar; korkak, ikircikli, zayıf, bürokrat olanları da var.

Anlaşılan darbecilerin işi olumsuzlarla. Nasıl özgüven kazandıracaklar bilmiyoruz. Belki bizim ve dünya devrim tarihinin bilmediği bir ilaçları vardır.

(*) Nitekim Ege, Marmara ve Akdeniz siyasi sorumlusu, Marmara sorumluları tutsak düştü. Bölgeler darbe yedi. Siyasi sorumlu platforma katılması istenen biriydi. Ama pratiği yükseltme ve zaman kazanma nedeniyle getirilmedi ve yakalandı.

(**) Daha sonra mahalle milisleri ve alanı darbe yemeye başladı.

Ama nedense bunu da yapamadılar, yapamıyorlar. Çünkü bilimsel değil ve mücadeleden kopuklar. Dahası kulağa hoş gelen nağmelerle mücadele yürümüyor. Darbecilerin sıcak mücadeleyle ilgileri yoktur. Onlar sanıyorlar ki, "kadrolar, kendinize güvenin" denilirse her şey güllük gülistanlık olacak. Onların kendine güven dediği, kadrolara ve devrime zarar verme politikasıdır. Zaafların üzerini külleyerek, geçici çıkarları için, iş yapıyor görünmek için, zaafları okşayarak, hataların devamını sağlayarak, hareketi oyalayarak zarar vermektir.

En büyük iddialarına geliyoruz;

– *"Partileşme sürecinin karakterine uygun olarak, parti olmanın önündeki tüm engelleri kaldırıp parti hedefine ulaşmak."*

Artık parti olmamak için hiçbir neden kalmadı. Partiye karşı olan Bedri, birdenbire partici olmuştu. Röportajımızı da kendilerine mal ederek partiyi açıkladılar.

–Mücadele yükseltildi ve atılım yapıldı!..

–Boşluklar dolduruldu!..

–Kadrolara özgüven kazandırıldı!..

–İlke ve değerler tekrar yerleştirildi!..

Bunların hiçbirinin olmadığı açık ve kesin. Şimdi ne olacak? Darbeciler neyi, nasıl izah edecekler? "Her şeye rağmen bakın, DK'nın yapamadığını biz yaptık, bir türlü kurulamayan partiyi kurduk." Tabii bunu DK'nın hazırladığı parti açıklamasını kendileri yapmış gibi dergiye koyarak, görüşleri çarpıtarak yaptılar. Şimdilerde dergiler, milisler, demokratik platformdan başka müdahale edebilecekleri fazla bir şey de kalmadı. Bütün sorun, "bakın, biz de yapıyoruz" dedirtmek.

Artık finale geliyoruz. Son madde şu;

– *"Örgütsel boşlukları doldurup, var olan tahribatı bir ölçüde giderip mevcut durumumuzu ve A arkadaşın durumunu kadroların önüne getirmektir..."*

Artık lütfen şu tutukladığınız önderin ve darbenizin meşru olup olmadığını kadrolara soralım. Hem bu nasıl "yönetim olmama?" Bu kadar iddialı hedeflere yönetim değilse kim, nasıl varabilir?!

Hedeflerini tek tek sıraladık, son madde darbenin kadrolar önüne gelmesi. Kadrolardan ne kastediliyor, bu da belli değil... Tüm kadrolar mı, ileri kadrolar mı, yalnız alan ve bölge yöneticileri mi; belirsiz. Önceleri platform diyorlardı.

Ayrıca parti olana kadar darbeyi ve tutuklamayı kadrolardan saklıyorlar. Parti olunca toplantı da yapmak gerekir elbet. O zaman ister istemez kadrolar önderlerini soracaktır. Ya öldü/öldürdük diyecekler, ya da gerçeği açıklayacaklardır. Darbe mantığı böyle işler.

Darbecilerin mantığı ve kurgusu daha önce de değindiğimiz gibi çok basit ve çapsızdır gerçekten. Bunları kazara başka siyasetten biri okusa bizimle alay eder. Birileri önderini tutukluyor, darbe yapıyor, ama **hiç kimseye** bunu söylemiyor. Dahası, önüne öyle bir program koyuyor ki, belki bir-iki yıl sürecek... Belki buna rağmen -çeşitli gelişmelerle- olmayacak. Ondan sonra parti kurup darbeyi açıklayacak. Bu kara mizah değil de nedir? Değil bu programı,

kadrolardan habersiz (ihanet dahil) hiç kimse bir saat dahi yönetemez.

Tabii bu süreçte DK bodrumda tutuklu olmaya devam edecektir. Şüphesiz böyle, çünkü tersi durumda darbecilik oyunu bozulur ve darbeciler kendilerinde keşfedilmeyen kerameti gösteremezler.

Bu nasıl devrimcilik, nasıl adalet, nasıl anlayış, anlamak mümkün değildir. Devrimcilik bu değildir. Darbeciler ne bugünü, ne yarını, ne halkı, ne kadrolarımızı, hiçbir şeyi görmüyor, tanımıyorlar, adeta aptallaşmış, körleşmişlerdir!..

Sadece ve sadece "ben de yaparım" dedirtebilmek için, ihtiras için, kendini ispat için örgütü bu duruma düşürmeye, aşağılamaya, lekelemeye değer miydi? Yazık, çok yazık!

DARBECİLERİN SUÇLARI

1- Hizip kurmak; önderliği ele geçirmek için gizlice bir araya gelmek, zaman kollamak için konuşmak ve planlar oluşturmak. Bu suça üste bulunan insanları da ortak etmek.

2- 13 Eylül 1992 günü önder banyodan çıkarken üzerine atlayıp tutuklamak ve aşağılamak. Ardı sıra havasız, ışıksız bodruma kitleyerek, saldırarak, ağzını dilini bağlayarak sağlığını tehdit etmek.

3- Darbe yapıp örgütün gizli bilgilerine-sırlarına zorla sahip olmak. Örgüt arşivine, belgelere, maddi varlığına, silahlarına el koymak.

4- Yönetimi gasp edip kadrolarımıza "önder hasta" diyerek, hile ve yalanla kadroları aldatarak ilişkileri sürdürmek ve kararlar almak.

5- Operasyon ve katliamlara neden olarak, hareketi geriletmek, eylem yapamayacak hale getirmek.

6- Yayın organlarına müdahale ederek yazılı görüşleri kadrolara empoze etmek.

Darbeciler: Bedri, Hüseyin ve Süleyman'dır. Üçü de aynı derecede suçludur.

Evde çalışanlar da darbeye katılmıştır. Bunlar genellikle hareket çıkarı adına aldatılmıştır. Ama bunlardan Filiz, yeminli üyemizdir. Mutlaka ciddi bir şekilde sorgulanmalıdır.

Darbe nerelere kadar uzamıştır, insanlar ne anlatılarak aldatılmıştır? Tüm boyutlarıyla ortaya çıkarılması ve darbecilerin örgütten kazınması, önlemlerin alınması için radikal tedbirler kaçınılmazdır.

Tarihe, halka, kadrolarımıza, en geniş kitle önünde dahi veremeyeceğim hiçbir hesabım yoktur.

1970'ten bu yana 22 yıldır tüm yaşamım, her anım devrimci mücadeleyle doludur. Alnım ak, göğsüm ilerdedir. Bu 22 yıl boyunca faşizme, emperyalizme, oligarşiye, oportünizme, bizi yiyip bitiren liberalizme, kariyerizme, popülizme, statükoculuğa, sağcılığa, örgütümüzü silahlı mücadele çizgisinden ve M-L rotasından saptırmak isteyen herkese karşı mücade ettim. Dostlarım kadar düşmanlarım da oldu. Hepsinden övünç duyuyorum. Başım dik. Çünkü hepimizin, tüm kadro ve taraftarlarımızın, en başta şehitlerimizin, tutsaklarımızın, halkımızın umudu olan DEVRİMCİ SOL artık ölmez bir eserdir, güçtür.

O, kanla yazılmış destanlar yaratmış şehitlerimizin emekleri üzerine yükselmiş, bugüne gelmiştir. Hiç kimse ona leke süremez.

Eğer tutuklanacak, darbe yapılacak suçları işledim, Devrimci Sol'a leke sürdüm, ona zarar verdim, yapılması gerekeni yapmadım, kişisel çıkar düşündüm, şehitlerime ve yoldaşlarıma ihanet ettim, mücadeleyi gerilettim, sapma bir çizgiye savruldum ise, kadrolarımız beni en ağır ceza ile cezalandırmalıdır. Tüm devrimci yaşamımı herkese açmaya, her konuda hesap vermeye hazırım.

Ben darbecilere, ahlaksızlara değil, kadrolarıma ve halkıma hesap veririm. Alnım ak, yüreğim temiz. Yaşamım boyunca açık politika yaptım. Dürüstlük ve adaleti erdem bildim, böyle öğrettim. Kadrolarımızın da böyle olmasını istiyorum.

DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇILARI, KADROLARIMIZ

Geçici çıkarlar için sizleri aldatıp eksik ve zaaflarınızın, hatalarınızın kalıcı olmasına izin vermeyeceğim. Değişmeniz, düzen bağlarından, alışkanlıklarınızdan kurtulup gerçek birer devrimci olmanız için, zaaflarınızın, küçük burjuva gururunuzun yok edilmesi için acımasız olacağım. Çünkü geleceğimiz, halklarımızın kurtuluşu devrimci düşünce ve kültürdedir. Kapitalist, köylü, küçük burjuva kültür ve alışkanlıklardan kurtulmadan, onlarla mücadele etmeden, ne devrim yapacak insanları yetiştirir, ne de gerçek anlamda halkı eğitebiliriz. Biz soyut bir özgürlüğün, milliyetçiliğin peşinde değiliz. Biz sosyalizmi, sınıfsız toplumu kurmak ve yeni insanı, yeni toplumu yaratmak istiyoruz. O halde önce biz yeni insan olacağız. Bu mücadelede küçük burjuva gururuna, liberalizme, komplekslere, kariyerizme yer yoktur. Emek vereceğiz, gecemizi gündüzümüze katacağız. Genç, yeni, eğitimsiz kadın ve erkeklerimizi eğiteceğiz. Ama asla onların düzen bağlarına teslim olmayacağız. Mücadeleyi geriye çekmelerine, örgütümüzü içten kemirmelerine izin vermeyeceğiz. Bunun temel yolu tüm kadrolarımızın zaaflara, örgüt düşmanlığına, düzen bağlarına karşı mücadele etmesi, savaş açmasıdır.

Birileri eksiklik ve zaafların üzerine gitmiyor, hataları ve ilkesizlikleri görmezden geliyor, bunların sonucu doğan şehitlerimizi ve tutsaklarımızı dert etmiyorsa ve sen bunun farkındaysan eleştir, hatanın devamına izin verme... Liberaller, hata ve zaafa göz yumup herkesle iyi geçinme adına mavi boncuk dağıtanlar gerçek birer Devrimci Solcu olamazlar.

Görünen-bilinen açık düşmana karşı savaşmak kolay olanıdır, asıl zor olan içimizdeki düşmana, bizi her gün bir kurt gibi kemiren, bir solucan gibi emen küçük burjuva zaaflarımıza karşı mücadele etmektir. Bu düşmana karşı savaşı büyük oranda kazandığımızda zaferi elde etmek zor olmayacaktır. Faşizmin dayandığı, umut bağladığı silah içimizdeki bu düşmandır. Onun aracılığıyla üslerimize giriyor, yoldaşlarımızı katlediyor, zindana atıyor...

Bugün örgütümüze yıllarca silemeyeceğimiz bir leke bulaştırılmıştır. Bu küçük burjuvazinin 13 Eylül darbesidir. Bu darbenin ideolojik, ahlaki; tüm boyutlarıyla etkileri örgütümüzden temizlenmez ve darbecilere suçlarının ceza-

sı verilmezse, bundan böyle DEVRİMCİ SOL örgütünün darbecilikten kurtulamayacağı kesindir. Ve Devrimci Sol küçük burjuva darbeci bir örgüt olarak tanınacak, kimse güven duymayacaktır.

Ve yine darbecilik her yönüyle tasfiye edilmedikçe, hiçbir önderlik kendini güvencede hissetmeyecek, darbeciliğe önlem diyerek kadrolarına kuşku ve güvensizlikle bakacaktır.

Ve kadrolarımız, aylarca önderlerini bodruma kapatıp onun adına ilişkilerini nasıl sürdürdüklerinin, neden kadrolara güvenip gerçekleri açıklamadıklarının, hareketi yönetme yetkisini nereden aldıklarının hesabını darbecilerden mutlaka sormalıdır.

Ve darbenin ideolojik, ahlaki, adalet, demokrasi boyutlarını mutlaka sorgulamalı ve darbe olayını bilince çıkartmalıdır.

Örgütünüzü, önderliğinizi sahiplenecek misiniz; yoksa şaşkın, ortayolcu bir tavır mı takınacaksınız?

Gerçek devrimciler ve örgütüne bağlı olanlar, devrim davasına her şeyiyle inananlar bu tür zor dönemlerde zor bir sınavdan geçerler.

Her türlü kararsızlık, liberal tavır, şaşkınlık, darbeciliğin meşrulaşmasına hizmet edecektir.

Ya darbeyi, aşağılanmayı, aldatılmayı meşru görüp örgütü tüketecek, darbecilik geleneğinin sürdürülmesine yeşil ışık yakacaksın, ya da darbeciliği mahkum edip örgütüne sürülmüş lekeyi temizleyip devrim yürüyüşüne devam edeceksin.

Kararlı olmak, sorumluluk üstlenmek ve radikal olmak zorundasın.

Söz ve karar sizin... Saygılıyım...

2 Kasım 1992
Önderiniz
Dursun Karataş

Not: Bu yazı tutukluyken yazılmıştır ve çağrılı arkadaşların gelmesiyle oluşacak platforma sunulmak üzere hazırlanmıştır.

Bir Hastalığın Ön Belirtileri " '89 TARTIŞMALARI"

'89 yılında Sağmalcılar Cezaevi'nde toplanan kadrolar platformunda yapılan bir tartışma darbe sürecinde en fazla atıf yapılan konulardan biriydi. '89 tartışmaları diye bilinen bu tartışmalar gerçekten de darbeyle, darbe sürecindeki gelişmelerle paralellikler kurulabilecek bir muhtevaya sahipti.

Cezaevinde yapılan bu tartışmanın tutanakları, darbe sürecinde pek çok insanın kafasını açan, gelişmeleri yorumlamasını olanaklı kılan bir işlev görmüştür.

'89 Tartışma Tutanakları, buraya alamayacağımız uzunluktadır. Çünkü tartışmalar oldukça uzun sürmüştür. Elbette önemli olan o tartışma sürecinin muhtevasıdır. Bu noktada '89 Tartışma Tutanakları'nın gerek o süreçte nereye oturduğunu, gerekse de darbe süreciyle, dahası darbenin şefi başta olmak üzere darbeci kişilikle nasıl bir bağlantısı olduğunu tam olarak ortaya koyabilmek için 13 Eylül'ün, yani darbenin hemen öncesine kısaca uzanmak gerekir.

Önderliğin kaleme aldığı "Bir Kara Mizah"tan ya da darbe günleri boyunca tuttuğu günlükten de izlenebileceği gibi; darbenin şefi darbeden kısa bir süre önce öndere eleştirileri olduğunu söyler. Oturulur, bu eleştiriler uzun uzun konuşulur. Darbeci çetenin şefi niyetlerini, düşüncelerini açıkça ortaya koymamaktadır. Söyledikleri ağzında yuvarlanan belirsizliklerle doludur. Tartışmaların belli bir noktasında "kadrolar platformu" toplanmasını istediğini söyler. Önderliğin buna yanıtı açıktır.

Devrimci Sol önderi, ortada söylenen yeni bir şey olmadığını, benzer gerekçelerle '89'da böyle bir platformun toplandığını, birileri her istediğinde kadrolar platformunun toplanamayacağını belirtir. Üstelik yakın bir süreçte partiye doğru giden yolun bir adımı olarak zaten böyle bir toplantı yapılacağını, bir anlamda kuruluş konferansı işlevini üstlenecek bir platform toplanacağını belirterek görüşlerini, düşüncelerini, eleştirilerini bu zeminde dilediğince açıp tartışabileceğini ekler.

Darbeci çetenin şefi de elbette bilmektedir böyle bir toplantının gündemde olduğunu. Ancak onun acelesi vardır. Bekleyemez. Bunun üzerine kendi-

sine görüşlerini yazılı hale getirmesi, görüşlerinin bu biçimiyle tüm kadrolara iletilebileceği söylenir. O bunu da kabul etmez... Ve bu konuşmaların hemen ardından önderliğin karşısına darbeyle çıkar.

Evet, darbenin şefi sözde '89'daki gibi bir platform oluşturulmasını istemekle birlikte, gerçekte istediği bu değildir. O yalnızca darbenin zeminini hazırlamaya çalışmaktadır.

'89'daki gibi bir platform istemediğini sonraki gelişmelerle de kanıtlamıştır. Kadroların karşısına çıkabilecek cesareti gösterememiştir. Gösteremez de. Çünkü '89 tartışmaları onu mahkum etmiştir.

Evet, darbeci Bedri'nin '89 tartışmalarında, kadrolar platformunda ortaya çıkan yanı budur. İlkeler, kararlar, kurallar herkese uygulanırken kendisine uygulanmasın istemektedir. Kendine hareket içerisinde özerk bir alan, ayrıcalıklar yaratmaya çalışmaktadır. Kadrolar platformu '89'da ona bu alanı açmamıştır. "Eleştiri"yle geldiği kadrolar platformunun sonucunda o yeniden bir özeleştiri daha vermek zorunda kalmıştır. Yanlış yaptığını, yanlış davrandığını söylemiştir. Çünkü 89'daki toplantıda da önderlik tarafından her şey, tartışılan tüm gelişmeler ve kişiliğine ilişkin tüm eleştiriler açıkça ortaya konulmuştur. Bu toplantıda önderlik tarafından Bedri'yle ilgili olarak alınan ve "inisiyatifinin daraltılması, sıkı denetim altında tutulması ve her şeyi bilmemesi gerektiği"ni içeren karar da tüm boyutlarıyla, gerekçeleriyle açıklanmıştır. Bu kararda onun darbeciliğe uzanan kişiliğinin ipuçları, ipuçlarından da öte tarifi vardır.

Önderlik '89 tartışmalarının öncesinde ve sonrasında onun bu özellikleriyle savaşırken, onun bu zaaflarını acımasızca eleştirip, aynı zamanda ona kendini aşması ve yenilemesi için olanaklar tanırken, o, bütün bir süreç boyunca darbeci kişiliği adım adım geliştirmiş, kah kendini gizleyerek, sıkıştığı noktada özeleştiriler vererek 13 Eylül'e kadar gelmiştir.

'89 TARTIŞMALARI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

D.K-*"(...)... daha seviyeli düşünmeye, birbirimizi kırmamaya, belli bir saygı ve sevgiyi korumaya çalışacağım. Arkadaşların da öyle olacağını umuyorum, şimdi arkadaşların sanırım anlatacakları vardır. Önce arkadaşlar anlatsın. Çünkü, özel olarak onlar istediler. Sanırım söz hakkı onlarındır."* ('89 tartışmaları orijinal metin syf.1)

Önderliğin bu deyişi ile başlayan '89 tartışmaları, tarihimizde önemli bir yer tutar. Böyle bir platform oluşturulması için, hareketi alabildiğine zorlayan Bedri Yağan'ın, tartışmalarda niyetini, mantığını ve bu niyet ve mantığın nelere yol açabileceğini ortaya koyan birçok veri olsa da, o günlerde hiç kimse bu tartışmaların bir darbeye uzanacağını kuşkusuz düşünmemişti. Ama bugünden bakıldığında her şey çok açık görülmektedir. Bu nedenle darbeyi ortaya çıkartan mantığın gelişimini buralardan başlatmak gerekiyor. Çünkü bu bir anlamıyla, cezaevlerinde yaşanan, güçlenen zaaf ve eksikliklerin bir devamıdır. Bu zaaf ve eksiklikler, hareketimizin başlattığı mücadele ile kendini daha ilk anda açığa vurmuştur... Tartışmanın özü, esasında devrimci saflarda düzeni yaşatmak anlamına gelen bu zaaf ve eksikliklere karşı önderliğin

cepheden mücadelesi karşısında, Bedri Yağan'ın kendi özelinde ve genelde zaaf ve eksiklikleri yani düzeni savunması, bu küçük burjuvaca direnişin bayraktarlığını yapma çabasıdır. Çatışan, devrimle karşı-devrimdir... Burjuva ideolojisiyle, devrimci ideolojidir. Darbe şefi tarafından her ne kadar sık sık "Çizgi tartışması, anlayış farklılığı yok" denilse de, özü budur. Bu çatışma kariyer, rekabet, önderliği yıpratma, onu kuşatarak etki gücünü azaltma, vb. çerçevede uzar gider...

Bu platforma egemen olan duygu ve düşüncelerden en belirgini, "Niçin tartışıyoruz, neyi tartışıyoruz, bu platform niye kuruldu?" sorunudur. Önderlik dahil birçok arkadaş tarafından, kuşkusuz amaç ve niyet görülmekte, yer yer ifade edilmektedir. Ama bir kabullenmeme vardır. "Böyle olmamalıydı" noktasında bir isyan vardır. Bu baskı öylesine yoğundu ki, darbeci şefi bile *"Ben de gerçekten katılıyorum. Yani birkaç kez tekrarladık da, sorun ne? Gerçekten sorunu anlamak güç."* (a.g.y. sayfa 72) demek zorunda kalmaktadır. Oysa sorunu, niyeti en iyi bilen odur. Böyle bir platformda ne yapmak istediğini ve nereye varmak istediğini en iyi bilen odur. Daha başlangıçta şunu söyleyen kendisidir.

".... Ayrıca belki bir sürümüze göre, ben de içinde olmak üzere yeni bir yöntem. Ama ne olursa olsun yöntemler hareketin çıkarları doğrultusunda, başta kendim olmak üzere tabii, buradaki arkadaşların her birinin gereken itinayı ve gereken sorumluluğu göstereceğine eminim. Tabii bu bizim açımızdan gelenek olarak yeni; olumlu, olumsuz yanlarını süreç gösterecektir. Ama olumluya dönüştürmek için, ben de dahil olmak üzere her arkadaşın üzerine düşen görevi yapacağına eminim..." (a.g.y. sayfa 1)

Toplantı süresince sık sık buna, ürkekçe de olsa vurgu yapılmaktadır. Zemin yoklanmakta, bulunamayınca "Ben de anlamadım", havalarına girilmekte, bir kaos ortaya çıkarılmaktadır. Yine de toplantının bitimindeki şu polemik ilginçtir;

"... Birtakım yani, bu toplantının bizim nezdimizde, üçümüzün nezdinde zararlı olduğu sonucunda değilim. Yani ben kendi açımdan da zararlı oldu demiyorum. Faydalı oldu. Ki, başından beri zaten dışarıda değil burada yapılmalıydı. Tabii biraz cesaretti. Belki o demin Sinan'ın sorduğu sorudaki şeyle, farklı bir anlamda değildi, gelenekse önemli değil, amaçlarımız, niyetlerimiz farklı değilse, hareketi korumaksa, evet bir gelenek. Yani bu gelenek de bizim şimdiye kadar sürdürdüğümüz yöntemlere bir zenginlik olarak katılır. Ama amacımız farklıysa, tabii zararlı çıkarız."

D.K: *"Yalnız şunun bilinmesini istiyorum Bedri, ben bu geleneğe hep karşı çıkacağım, böyle bir geleneğe."*

Bedri: *"Önemli değil. Şu andaki, buradaki platformun ve üç kişinin samimiyetiyle bu gelenek olumsuz olmayacaktır. Eğer zararlıysa harekete, bu devam ettirilemez. Buradaki üç kişi tarafından da devam ettirilemez. Ben bu özgünlüğü içerisinde bir zenginlik olması, yani birtakım arayışlar veya olumsuzluklar yaratma anlamında, eğer kaygıları olsa, o değil tam tersine madem yapıldı, bence başka bir açarı yoktu. Yapıldığı bu noktada, bu saatten sonra bunu bir zenginlik olarak kavrayacağım. Harekete de zararlı değil, ha-*

reketin kazancı olarak elimden geleni yapacağım. Bu noktada bu saatten sonra benim açımdan hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğim. Ama bu süreç içerisinde gerek kendimi, gerek kendi üzerimdeki eksikliklerin giderilmesi, gerekse bu adımın harekete kazançlı olması açısından bunu en üst boyutta yapabileceğime inanıyorum. Çok fazla sunilik ve zorlama olmayacak. Bir noktadan sonra zaten başka bir çözüm yoktur. Ne işin başında, ne de işin sonunda başka bir arayış içinde olmadığımdan dolayı bunun samimiyeti pratikte gösterilecektir. Süreçte bulmak zorundayım. Bulacağız. Onu demek istiyorum." (a.g.y. sayfa 96)

Kısacası küçük burjuva zaaf ve eksiklerine karşı mücadelede önderlik, böyle bir platform yaratılarak kuşatma altına alınmak istenmektedir. Kariyer, rekabet duyguları ve apolitik bir mantıkla birleşen bu girişim, bir iktidar savaşına dönüşmektedir. Yani '89'da düşman başını göstermiş, bir kumar oynamıştır. Kumarı kaybetttiğini gördüğünde sinmiştir. Ama amacından vazgeçmiş değildir. Bu tartışmada da görüldüğü gibi yer yer kararlılık gösterileri yapılsa da, sinme öyle boyutlara varmıştır ki, Bedri Yağan özeleştiri raporunda şunu demeye kadar işi vardırmıştır;

"... Toplantı olmazsa ne olurdu. Ben (veya biz) kendi içgüdüsel, küçük burjuva tatmin, haklılık duvarlarımızın arasında belki -vay be bizden, haksız olabileceğini görmekten çekindi- havasına girebilirdik. Bu böbürlenme bizi yer bitirirdi veya bizi daha büyük yiyecek maymunumuzun büyümesine neden olurdu. Ama daha ötesi olmazdı..." (31 Mart 1990 tarihli B. Yağan'ın özeleştirisi, sayfa 9)

Böylesine üst boyutta bir ben egosu ve ihtirasıyla hareket edildiği noktada, kuşkusuz her şey bir anda yıkılmaya çalışılacak, çirkin, seviyesiz ve apolitik bir yaklaşım tabloya hakim olacaktı. '89 tartışmalarında Bedri'nin sürüp giden polemik arayışları, basitlikleri bunun ürünüdür. Ve bu tartışmalarda satır aralarına sıkıştırılan gerçek düşünceler, darbeyle bir bir yeniden telaffuz edilmiş, daha da geliştirilerek karşımıza çıkmıştır.

Yukarıdaki alıntılarda da görüldüğü gibi, Bedri daha o günlerde kendini "hareketin çıkarlarının savunucusu" misyonunda görmeye başlamıştır. Önderliğe karşı ve önderliğe rağmen kendini böyle görmeye başladığı ya da daha doğru bir deyimle, böyle göstermek istediği noktada, iktidar mücadelesi başlamış demektir. '89 tartışmalarında sahte söylemler dışında satır aralarına sıkışmış birtakım cümleleri buraya aktardığımızda sorun çok daha açık hale gelecektir.

"... sağlıklı, uzun vadeli bir sürü örnek çıkmıştır, değerlendirmişim, yine kendime pay biçmiyorum ama, DK'dan yine daha sağduyulu kararlar verdiğimi sanıyorum..." (a.g.y. sayfa 43)

"... Bu eleştirilere tabi olmayan, ne şu andaki bu platformdaki şu odadaki olanlar, ne de hareket saflarında olmayan tek bir insan yoktur senin tarafından." (a.g.y. sayfa 39)

"... sorun onları yapmak sorunu, eğer o kadar basitse ortada mesele yok. O zaman tamam sen birtakım eleştirilerini düzelteceksin biz de buradayız..." (a.g.y. sayfa 58)

Burada ihtiras, önderliğe geri adım attırma, mevzii kazanma çabası, kadroları kışkırtma vb. her şey vardır. Darbe şefinin darbe döneminde izlediği politikalarla bunlar arasında öz olarak fark yoktur. Bu alıntılar daha da uzatılabilir. '89 tartışmaları boyunca, darbe şefinin sık sık vurguladığı "Ben konumumun adamıysam" deyişleri bile başlıca değerlendirme konusudur.

Buraya nasıl gelinmiştir. Bir başka anlamıyla darbeci şefi açısından kıyamet nerede ve nasıl kopmuştur? Platform ve tartışmaya kaynaklık eden olay her ne kadar M-B olayı olsa da gerçek bu değildir. Gerçeği yine darbe şefinin ağızından dinleyelim.

"... DK'nın belki bu hareket içerisinde en fazla sevdiği insan da benimdir. Ama pireye kızıp yorgan yakma kaygısı gerçekten benim için söz konusudur, olabilir yani. (...) Ben böyle diyorum, böyle olacaksınız diyor. Şimdi o noktada gerçekten öyle olamıyoruz. Ben kendimi ikna edemiyorum, olamıyorum. (...) Kıvranıyorum, geceleri yatamıyorum. Şimdi bu noktada DK'ya hiçbir şey anlatamıyorum, kendime hiçbir şey anlatamıyorum. Doğal olarak Sinan'la çok daha sık volta atmaya başladık, dert ortağı durumundaydım." (a.g.y. sayfa 41)

İşte sorun tam bu noktadadır. Dokunulmazlık zırhı arkasına sığındığını sananların zırhı yırtılmıştır. Eleştiriler ve kendisini aşması için çaba vardır. Ama iç düşman rahat durmamakta, darbe şefini hemen kıvrandırmaya başlamaktadır. O, eleştirileri dikkate alıp aşma çabasına gireceği yerde, karriyer hırsıyla hızla sübjektivizme saplanmakta, karşı saldırıyla eleştirileri nötralize etmeye, hazımsızlığın esiri olmaya ve hizip faaliyetine soyunmaktadır. Bu gelişme olumsuz yönde devam ederek, '89 tartışmalarına gelmektedir. Kendi iç düşmanına karşı mücadele etmeyen, dahası iç düşmanı kişiliği haline getiren birinin farklı çizgi izlemesi de düşünülemezdi. Bu gidişe dur denmezse er geç çürüyecek, bitişe gidecek ve kontrgerillanın hizmetine girecek, en hayasız şekilde devrime, örgütüne karşı saldırıya geçecektir. Bunun için geriye tek sorun kalır; uygun fırsat bulmak. Darbe şefi bu fırsatı 17 Nisan sonrası bulduğunu sanmıştır. '89 tartışması sonrası verdiği onca özeleştiriye karşın esasında hiçbir şekilde kendini yenilememiş, sınmış, hareketine ve önderliğine karşı alçakça emellerini sürdürmüştür Yani hep içinde karşı-devrimi büyütmüştür. Darbe onun bittiği noktadır. Ruhunu ve beynini karşı-devrime sattığı noktadır. Darbe şefinin darbe döneminde de sık sık tekrar ettiği şu sözlerin '89 tartışmalarında kullanılması ilginçtir.

"... Ben bu hareketin dışında devrimcilik tanımam, bu harekette haksızlığa uğrar, veya bu harekette coşkumu yitirirsem ben devrimciliği bırakırım." (a.g.y. sayfa 38)

Bu incelenmeye değer, çok ilginç bir ruh halidir. Çok öğreticidir. Burada hazımsızlığın nerede olduğu da ortaya çıkmaktadır. Bunu söyleyebilen bir kişilik, "haksızlık yapılamaz, dokunulamaz" bir kişiliktir. Hele bir de kendini DK veya DS'nin "sevgili çocuğu" görmeye başlamışsa... Gerçekte böyle olmadığını gördüğü noktada ise yapamayacağı şey yoktur. Bu kişilik bittiği, devrimciliği kaldıramaz, görüntüyü kurtaramaz hale geldiği noktada "Benden sonra tufan" diyebilecek bir kişiliktir. Bu noktada, ya her şeyi yıkacak, ya da

hareketi at oynatacağı bir arenaya çevirmek isteyecektir. Ruh hali, alabildiğine dengesizdir, bu nedenle kıvranıp durur.

Bu anlamıyla darbe, darbe şefinin bittiği noktada gündeme girmiştir. Her türlü ahlaktan, değerden, siyasi kişilikten yoksun bir biçimde uygulanmıştır. Nerede iç düşmanını büyüten, eleştirileri kimlik sorunu yapan, cezalı, zaaflı, bitmiş tip varsa onları saflarında toplamıştır. Irz düşmanlığı, hırsızlık, her türlü ahlaki düşkünlük böyleleri açısından meziyet sayılacak, kişilik haline getirilecektir. Kendine güvensiz, dengesiz, apolitik bu kişiliğe yönelik eleştiri yapıldığında hızla sübjektifleşecek, eleştirene düşmanlaşmaya başlayacak, karşı saldırıya geçecektir.

Darbe şefinin '89 tartışmalarındaki tutumu da aynen böyledir. O "kararı tartışmıyorum" der ama bütün girdiği polemikler karara temel teşkil eden, eleştirileri reddetmeye yönelik veya bizzat kararın kendisine yöneliktir. O, "Önderliğe karşı hiçbir sorunum yok" der ama her fırsatta ona saldırır ve yıpratmaya çalışır. İçeriğe değil biçime bakar. Parmak hesabı yapar. Esnaf kafasıyla düşünür ve tartışır. "Konum sorunum yok, tasfiye kaygım yok" der ama her fırsatta bunu dile getirir. Önderliğin bu doğrultudaki tüm uyarılarına, diğer yoldaşların dile getirdiği kaygılara "Hayır öyle değil" diye yanıt verir. Sıkıştıkça bocalar. Ne dediği, neyi savunduğu anlaşılmaz olur. İçinden çıkılmaz hallere düşer. Hatta yukarıda örnek verdiğimiz gibi, "Neyi tartıştığımızı ben de anlamadım" der. Pes eder... vb... '89 tartışması, darbe şefinin bu yaklaşımlarıyla uzayıp giden kaosta boğulmaya, anlaşılmaz kılınmaya çalışılan bir tartışmadır. Önderliğin baştan beri tartışmayı basitlikten çıkarma, siyasi zemine çekme, kaynağını ve gerekçelerini açıklama çabaları bu nedenle kâr etmemiştir. Yine geleceğe ilişkin ortaya koyduğu çok güçlü önsezilere, kaygılara, bugünden bakıldığında dört yıl sonrasını anlatan, yani darbeyi anlatan tespitlere adeta kulak tıkanmıştır.

Önderlik gelişmelere maddi zemin oluşturan süreci tahlil ederek, tartışmayı başlangıçtan itibaren şu çerçeveye oturtmaya çalışmıştır.

DK: *"Bu arkadaşların konuşmasını özellikle istedim. Çünkü, dediğim gibi toplantıyı isteyen ben değilim. Bana göre, bir örgüt işlerliği vardır. Bu örgüt yüzlerce, bugün belki yüzlerce yarın binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce insan hakkında karar alacak. Hatta cezalandırıyor. Bugün de cezalandırıyor, konumlarını indiriyor vb. Hatta farklı türlü cezalar da çıkacaktır, Diyeceksiniz ki, bu cezaları uygulayacak bir tüzüğe, öyle bir şeye sahip miyiz? Hayır, bana göre tüzüklerin her zaman mutlaka yazılı olması gerekmiyor. Yani bugün bir sürü örgütün yazılı tüzüğü var. Statik, mekanik, işte şu şu hallerde şu cezalar uygulanır. İhtar, uzaklaştırma vb. gibi. Bunları da biz saflarımızda her zaman uyguladık. Ama, biz kendimizi o tür kurallarla da yalnız başına sınırlamadık. Bizce bu, partileşme süreci esprisinin getirdiği bir olguydu, yani kendi içinde esneklikler de taşıyan bir olguydu. Ama bu esneklik, ilkesiz, kuralsız örgüt, ilkesiz, kuralsız devrimcilik anlamına gelmiyordu. Herkesin bildiği gibi biz şimdiye kadar böyle bir sürü kararlar aldık. Kendi insanlarımız hakkında konumlandırmalar yaptık, değerlendirmeler yaptık. Bütün bunlarda kıstas, o insanın tüm yaşamı boyunca devrimci gelişimini, hatalarını, zaafla-*

rını ve eksikliklerini ortaya koymaktı. Kuşkusuz bizlerin de gelişimi bunların bir sonucuydu ve buraya geldik. Ve diyorum ki, örgütün en üst düzeyi veya en ufak bir birimi nasıl altındaki insan hakkında bir karar alıyorsa, en üstteki veya en alttaki bir hücre veya komite de kendi içinde kararlar alabilmelidir. Yani cezalandırma ve çeşitli müeyyideler uygulayabilmelidir. Ben bu mantıkla arkadaşların -onları izah edeceğim birazdan- eksik ve zaaflarını söyledim; bana göre en yakın, en ciddi olarak da son üç yıl boyunca bunları söyledim, düzeltmeye çalıştım. Hatta bu söylemler, geceler boyu süren tartışmalara varmıştır, sert tartışmalara varmıştır. Dostça olmuştur zaman zaman. Bazen espri ile olmuştur. Bazen ironi olmuştur, ama olmuştur. Yüzlerce kez olmuştur. Ama sonunda değişen bir şey olmadığından veya değişen çok şey olmadığından belli müeyyidelerin gündeme getirilmesi artık benim için zorunlu hale gelmiştir. Ve bundan dolayı da belli bir cezalandırma dediğimiz olay gündeme geldi. Ve bunun sonucunda fırtına koptu. Ve bana göre çifte standartlık olayı gündeme getirilmiştir. Yani insanlar başkaları hakkında rahatlıkla kararlar alıyorken, kendileri hakkında bu kararlar gündeme geldiğinde feryadı figan ediyor deyim yerindeyse... Ve bana göre buraya gelişimizin, arkadaşların çözümsüzlük diye ifade ettikleri şeyin nedeni budur. Bir çözümsüzlük yoktur bana göre, çözülmüştür. Nasıl çözülmüştür? Örgütsel işlerlik doğrultusunda, demin tarif ettiğim işlerlik doğrultusunda kararlar alınmıştır. O arkadaşlara düşen görev kararlara katılır veya katılmaz, kararları uygulamaktır. Ama kararları uygulamak öyle bir yere gelebilir ki, bu çizgi haline gelir, çizgi farklılıklarımız doğar, o noktada zaten farklı yerlerde oluruz, ama o kararlara uygulama şansı tanınmamıştır bana göre... Arkadaşlar diyeceklerdir ki, Sinan belirtti: 'Hayır ben kararın değiştirilmesini beklemiyorum.' Şimdi görünüşte böyle deniyor ama özde karar tanınmamıştır. Karar tanınmış olunsaydı, tevekkülle boyun eğilirdi. Tamam arkadaş senin dediklerine şu oranda katılıyoruz, bu oranda katılmıyoruz ama biz bu karara uyacağız denilirdi. Ve olay buraya getirilmezdi. Bana göre olayın buraya getirilmesi birincisi, sizin nezdinizde bizim güvensizliğimiz demektir. Yani biz kendi kendimiz hakkında karar alacak yetkinlikte, cesarette ve olgunlukta değilizdir. İkincisi kendi sorunlarını çözemeyen bir yapı, başkasının sorunlarını çözemez. Kendi sorunlarını çözmeyen bir yapı, milyonlarca insanın kaderini yüklenemez, paylaşamaz diye düşünüyorum. Ve şu önemli benim için, bizim için de önemli olmalı. Biz nasıl bir örgüt olacağız? Biz gerçekten bir örgüt müyüz? Örgütsek, hangi işlerliğe sahip bir örgütlülüğüz? Ve bugün şöyle şöyleniyor veya ifade edilmek isteniyor: 'Bu kararı sen aldın.' Evet, ben aldım. Yalnız tek başıma bu kararı ben aldım. Ben bu kararı yalnız başıma alamayacak mıydım? Veya kim alacaktı, böyle bir yapı içerisindeki bu kararı? Ben böyle bir kararı almaya kendimi hak sahibi görüyorum, dün de bugün de... Eğer ben böyle bir kararı almaya hak sahibi değilsem, ben hayatlarınız üzerine dahi yüzlerce karar aldım. Hala da alıyorum. Onları ne parmak hesabıyla aldık, ne bir P.G'nin H.S'nin kararıyla aldık, ne de bir başkasının kararıyla aldık. Bu kararları ben aldım. Bunu ne türlü adlandırabilirseniz adlandırın. Ama bizim gelişimimiz budur. Ve bana göre de bu gelişim daha uzun bir sü-

re sürecektir. Yanlışların ortaya çıktığı noktada doğru kararı almak zorunda hissedeceğim kendimi. Ama bu şunu dışlamadı hiçbir zaman. En yakın çevremdeki insanların düşüncelerini almak, onlarla paylaşmak, onları ikna etmek her zaman olmuştur. Ama öyle bir noktaya gelmiştir ki, bana göre, ikna sorunu ortadan kalkmıştır. İkna sorunu ortadan kalkmıştır çünkü, ikna olmama isteği vardır. Bana göre sübjektivizm orada başlıyor. İkna olmama isteğinin doğduğu yerde hiçbir güç ikna edemez. O zaman arkadaşları ben de ikna edememişimdir. O noktadan sonra doğru kararı almışımdır. Arkadaşlar diyecektir ki, bizi çiğneyerek aldın. Çiğneyerek değil, ama onlara rağmen aldım. Evet onlara rağmen aldım. Bütün bunlara rağmen arkadaşlarla yoldaşlık ilişkim veya birlikte yürüme isteğim bitmiş değildir. Tersine hala birlikte yürümek, hemen her şeyi paylaşmak istiyorum. Bu dileğim. Ama birlikte yürümek, liberalizmden geçmiyor, hataları örtbas etmekten geçmiyor. Birbirimize karşı sadece hoşgörülü olmaktan geçmiyor. Ve devrimci ilişkiyi sadece, ahbap ilişkisi, dostluk ilişkisi olarak da anlamıyorum. Eğer böyle yaparsak, belki görünüşte biraz daha yürürüz. Ama görünüşteki bir yürüyüş. En zor bir anda, belki de doruk noktada yine olumsuzluk çıkacak, yine kararlar alamayacağız. Kaldı ki, şu anda bizi buraya getiren hiçbir önemli olay da yok. Onları ileride açacağım. Hiçbir önemli olay yok. Bu anlamda işin temelinde sübjektivizm var. Sübjektivizm var diye düşünüyorum. Bu sübjektivizmin nedenlerine ayrıca geleceğim, sorunların maddi temelinde aslında sizlerin yabancı olmadığı statükoculuk, özerklik, özerklik eğilimleri, liberalizm, politik yetersizlik ve tüm bunların sonucu büyük bir davayı göğüsleyememe anlayışının bence zayıflığı yatıyor. Bence bu zaaflar yalnız buraya özgü bir şey değil. Bunlara günlük sohbetlerde tanıksınızdır. Yaklaşık üç yıldır anlatıyorum. Bir yaşam bu. Statükoculuk, özellikle statükoculuk bir yaşam tarzı ve yüzyılların bir geleneğinin ürünü olarak ortaya çıkmış. Öyle ya da böyle bizim beynimize zerk edilmiş, ama kapitalizmin bireyci dürtüleriyle, ama sivil toplumculuğun etkileriyle, ama oportünizmin etkileriyle. Bunun sonucu özerklik eğilimleri var bana göre. Bu özerklik eğilimleri, bizim örgütlenme sürecimizin sonucu olarak ortaya çıkıyor çoğu yerde. Yani biz çok yerde işte onyıllardır bunu yaşamış kolektif mekanizmalara, kolektif örgütlenmelere, odağına eleştiri-özeleştiriyi oturtmuş yapılara sahip olamadık. Ve hele hele cezaevi sürecinde veya dışarıda illegalitenin zor koşullarında denetim olgusu, disiplin olgusu, insanları tanıma olgusu yeterince yerine getirilemiyor. Getirilemeyince, tabii insanlar bulundukları alanda kendi eksik ve zaaflarıyla, kendi politik yeterlilikleri oranında, kendi politik düzeyinde bir yaşam tarzı kuruyor. İlişkiler ağı geliştiriyor, yaşam tarzı geliştiriyor. Buna uygun sporu, kültürü, sanatı ve her şeyini geliştiriyor. Bu aynı zamanda özerk yaşantıyı doğuruyor. Bu özerk yaşantıya müdahale edildiği noktada ise sorunlar çıkıyor. Yani özerk yaşantıların bir yerde çatışması diyebileceğimiz olay ortaya çıkıyor. Özerk yaşantıların çatışması nasıl ortadan kalkar, kaldırabiliriz? Sorun bu... Doğru olanla, yani devrimci yaşam tarzıyla, devrimci düşünce tarzıyla ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bu noktada kuşkusuz ayak diremeler oluyor. Ve ayak diremelerin sonucu özerklik, statükoculuk ve başka etkilerle

liberalizm vb. bir sürü olgu gündeme gelerek, çeşitli olumsuzluklara ve bu olumsuzlukların bugün yarattığı sonuçlara götürüyor bizi. Şimdi bu bir bataklık bana göre... Özellikle yenilgi yılları bir bataklık. Bu bataklığı karıştırdığımızda bence en önemli nokta olarak bunları görürüz. Biraz önce ifade ettiğim statükoculuk, liberalizm, popülizm vs. eğilimler. Bunların önüne bizim barikat kurmamız gerekiyor. Bizim bu barikatı kurduğumuza inanıyorum. Veya şu veya bu oranda kurduk. Biz bu barikatı kurduğumuzdan dolayı sekter ilan edildik, hemen herkes tarafından... Burjuvaziden oportünizme, sivil toplumcusuna ve içimizdeki birtakım insanlara kadar sekter ilan edildik. Sekter, dogmatik, eskide ayak direten mekanik bir yapı. Ve öyle sanıyorum ki, bu sekterlik suçlamaları da şu veya bu oranda bizim saflarımızda etkili oldu. Öyle ya herkes bir tarafta, biz yalnız başımıza bir taraftayız. Niye? Niye sorusunun doğru cevabını vermek, bugünden yarını görmeye bağlı bir olay. Yani hayal gücümüzün zenginliği olayı. Biz kimiz, neyiz sorularının cevabı burada. Yani eğer biz bugünden yarını kurmaya hazır birer insansak, yarını nasıl kuracağımızın sorusuna bugün cevap vermek zorundayız. Ben kendi adıma bu cevabı vermiş durumdayım. Ve bu anlamda oportünizmin, revizyonizmin, burjuvazinin önünde bir barikatız. Ama bu barikat sekterlik olarak adlandırılmak zorunda. Zaten sekterlik olarak adlandırılmasaydık biz politikamızdan kuşku duymalıydık. Öyle ya, bugün yirmi küsur siyaset koro halinde bağırıyor "sekterler" diye. Bence bizim bu politikamızın değerlendirilmesinde, yani biz nereye varmak istiyoruz, hangi araçlarla varmak istiyoruz, niçin varmak istiyoruz meselesinde politik yetersizlikler vardır. Bu görülmediğinden dolayı yer yer bunun etkisinde kalınıyor. Bu bence en üstten en alta kadar şu veya bu oranda çeşitli şekilde kafalarda var. Ve bunlar çok somut. Bence bunu herkes kendi çevresinde veya çok sağlıklı bir hesaplaşmayla kendi kafasında, kendi içinde yaşamıştır. Örneğin her direnişte yalnız kaldığımızda, insanlar niye sorusunu hep sormuştur, hala soruyor. Ama biz geri toplumun insanlarıyız. Gerçekten gerilik var. Deneyle öğreniyoruz. Bir deneyle öğreniyoruz kafamız açılıyor, tamam diyoruz, ama ardısıra tekrar bir olay geliyor yine yalnız kalıyoruz, yine kafamız karışıyor. Bu, bence saflarımızdaki tipik gerilik olayı, bunu daha da yaşayacağa benziyoruz. Ve sanırım bu durum insanları bugün de hala meşgul ediyor. Bu girişten sonra Sinan'la ilgili kararı okuyorum. Onun üzerine daha geniş bir açıklamayı geliştirebiliriz. Sinan'la ilgili kararı okuyorum:

18.2.'89. Yaklaşık 3 yıldır yapılan gözlem, eleştiri ve defalarca yapılan uyarılara rağmen düşmana, oportünizme ve son olarak da tek tek bireylere karşı hareketin ve onun ayrılmaz parçası insanların savunulmadığı veya gerekli tavrın konulmadığı, pragmatik, uzlaşmacı, ilkesiz bir davranış biçiminde ısrar edildiği, bu duruma giderek teorik öz kazandırılmaya çalışıldığı görüldü. Tüm eleştiri ve ikna çabalarına karşın değişen bir şey olmadığı çok çarpıcı örneklerle görülmüştür.

Hareketimize yabancı bu tür tavırlara izin vermemizin ve bu durumun uzun süre sürmesinin, bu davranışların statü kazanmasının, sonuçta kadro ve sempatizanlara yansıyacağı kesindir. Bunun için hangi seviyede olursa

olsun bu tür davranışları engellemek gerektiği açıktır. Gelinen noktada bu olumsuzlukların önüne set çekmek zorunlu bir görev olmaktadır.

Bazı arkadaşlar nezdinde bu durum eleştiri özeleştiri sınırını aştığından bir kısım müeyyideler uygulamak zorunluluk haline gelmiştir.

Öyle ki, hareketin kararlarına doğrudan ve en kaba şekilde hakaret eden bir insana karşı bile hareket savunulmamıştır. Bu tür örneklerin çokça olduğu biliniyor." (a.g.y. sayfa 1-4)

Gelişmelerin daha iyi kavranması açısından '89 tartışmalarının orijinal tutanaklarından bu tür uzun alıntılar yapacağız. Önderliğin bu konuşmasından anlaşıldığı gibi, cezaevi yaşantısı veya sürecin getirdiği bu olumsuzluklar hep birlikte tespit edilmiş ve mücadele kararı alınmıştır. Ama mücadeleye başlandığında, en üstten bir direnişle karşılaşılmıştır. Aylar, hatta yıllar süren tartışmalar sonuç vermemiştir. Giderek gelişmeler saldırılar karşısında önderliğin savunulmaması, yıpratılması, tespit edilen politikaların yerine getirilmemesi, kararların uygulanmaması veya dejenere edilmesi boyutlarına sıçratılmaya başlanmıştır. Bu anlamıyla, bir tavır alış zorunlu hale gelmiştir. Yine önderliğe kulak verelim;

DK. *"Aına dediğim gibi sen bir havaya girdin. Bir havaya girdin. Artık koluma girip çekmeler, terslemeler, bilmem neler, böyle mesajlar iletilmeye başlandı. Ben de bir noktada 'Arkadaş, ne oluyor?' dedim. Ama ben senin pire için yorgan yakan bir insan olduğunu bildiğimden dolayı bütün bunları sorun yapmadım. Bütün bunları hiçbir zaman sorun yapmadım. Ama ne zaman ki, ne zaman ki bir yere geldi; artık sen kendi platformunu terk etmeye başladın. O noktadan sonra yok arkadaş bunlar bunlar da var. O telepati artık kalmadı. Hatta ben zaman zaman şunu da hissettim. Telepati diyorsun, telepatiyi de artık konuşalım. Söylenenleri kaale almamak, bir şeyi zamanında söylememe, bütün bunlar da gelişti çoğu zaman. Bütün bunlar da dert değil. Dediğim gibi benim insanlara bakış açım eksik ve zaaflarıyla birlikte olacaktır. Ve seni de tanırım, ister allahsın de, ister peygambersin de, senin de, Sinan'ın da her hücresini artık keşfettim 3 yıllık süre içerisinde. Buradaki bir sürü insanı da ve o yanıma da inanırım. Ama şu anda sizin bütün anlattığınız içgüdüsel savunma ve karşı eleştiri, başka hiçbir şey yok, karşı eleştiri ve karşı eleştiride hiçbir şey yok. Kabul etmiyorum onları, onları ben söylerim. Alay da ederim, çıkar bağırırım da. Ben anlık kararlar alırım bazen, iki dakika sonra pişman olurum. Allah belamı versin benim, hiç bunlar benim için kompleks değil. Ve burada çok da insan buna tanıktır. Bunlar benim eleştirilerime karşı olarak getiriliyor, nötr edebilmek için. Ama ben şuna da inanıyorum aslında daha büyük eleştiriler bekliyordum. Çünkü o anlayışa göre belki daha büyük eleştiriler var ama bugün söylenemiyor. Ama inanıyorum yarın söylenecek, yarın söylenecektir, başka türlü söylenecektir. Statüde saplantı olayına katılmıyorum dediğim gibi, ama statü ile mücadele edeceğim ve edilmelidir de. Kim statü ile mücadeleyi bence engelliyorsa veya statüyle mücadele etmiyorsa, o noktada zararlı oluyordur. Statüler var hala da sürüyor. Ve bence statülerle çok yoğun boğuştuğumuz için buraya geldik. Es geçseydik, statüleri kabul etseydim, böyle olmazdı. Sorunun temeli*

burada, birtakım statüleri es geçebilirdim. Ama bu bizi oportünistleştirirdi. Bence bizim hareketimiz bu olmamalı. Ben sanatta da, sporda da, yaşam tarzında da, bir sürü şeyde de yumuşak davranabilirdim. Yapmadım, bugün de yapmadım. Diyorsun ki, basitleştiriyorsun örneğin işte ben kapıyı kapamamışım. Evet sen karikatürize ediyorsun gerçekten, hayır bir yaşam tarzı olarak şunu sana şöyle ifade ettim. Günlük yaşamda savruk ve çevresine saygısız davranan birinin bir kapı kapama-kapatmama olayı orada saygısızlığa bürünür. Yani biz burada senin arkanda aylarca kapı kapatıyorsak bu bize saygısızlıktır. Sen oturduğun yeri temizlemeden kalkıyorsan bu bize saygısızlıktır. Bu çerçeveler içinde ele alınmalıdır. Yoksa tek tek olaylar elbette basittir. Günlük yaşamda dağınıklık ve savrukluktur. Şöyle düşünürüm. Başka bir kadroyu, başka bir sempatizanı uyardığımda o insan yapıyor da üç arkadaş neden yapmıyor, niye düzeltmiyor kendini. Öyle ya bir nedeni var, neden düzeltmiyor. Tüm bunlar senin açından sorgulanmıyor bence. Bugünkü içgüdüsellikten dolayı sorgulanmıyor, bence sorgulanmalıdır. Bugün küçük görünüyor ama, benim ekstrem deyimimle bir sürü şeyin altında domuz aranmalıdır. Belki bir domuz var ama o domuzu da hoş görüyorum bir yerde. Biz kapitalizmin ürünleriyiz diyoruz ama bir yere kadar olmalı, biz daha da ilerlemeliyiz. İlerlemeliyiz ve birlikte yürümeliyiz, aksi halde işte buraya geliriz. Bir gerilemedir bu aslında, bir gerilemedir. Bence iki adım ilerleyebilmemiz için bir adım gerileme şarttır. Eğer biz bu gerilemeyi yapmasaydık daha ileriki günlerde veya senelerde inanın çok daha büyük boyutta gerileme olacaktır. Ve şöyle ekstrem olarak ifade ediyorum. Bugün yan yanayız, yarın dışardayız. Birimiz Konya'da birimiz Hakkari'deyiz, nasıl birbirimize güveneceğiz. Öyle ya benim düşüncelerim var statükoculukla, popülizmle, özerk yaşamla vs. ile ilgili. Senin de farklı düşüncelerin var; böylesine birbirine güvensiz bir tablo, birbirine güvensiz bir örgüt olamaz, olmamalıdır. En azından belli bir seviyede olmamalıdır. Bu anlamda önem taşır tartışma. Bütün bunları gidermenin yöntemi, dediğim gibi düzeltmenin yöntemi elbette bir yerde eleştiri, özeleştiridir. Eleştiri, siyasi pratiği yönlendirme ama bir yere kadar, bu bir yerde müeyyide olmalıdır." (a.g.y. sayfa 68-69)

Burada önderliğin geleceğe ilişkin çok güçlü sezgilerine ve kaygılarına bir kez daha dikkat çekmek gerekir. "Ama inanıyorum. Yarın söylenecek, yarın söylenecektir, başka türlü söylenecektir." derken bugünü hissetmemek mümkün değildir.

Önderliğin konuşmalarından aktardığımız bu gelişmeler sonucu '89 tartışmalarından yaklaşık üç küsur yıl sonrasının darbe şefi Bedri hakkında aşağıdaki değerlendirme yapılarak ceza uygulamasına gidilmiştir;

"21.2.1989. Özerk eğilimleri güçlü. İnisiyatif kullanmayı çok seviyor. Kendine verilen değeri, gösterilen tevazuyu yanlış yorumlama ve suiistimal edecek tavırlar içerisine girebiliyor.

Harekete ve insanlarına sübjektif bakıyor. Bunları giderek geliştiriyor.. Olayları, olguları ML analiz etme yetisi zayıf. Bu nedenle psikolojik, pedagojik bakış açısı yer yer ağır basıyor. Bu da sübjektif yorumlarını gündeme getiriyor.

Statükocu bir yaşam tarzını seviyor. İnsanlarla ilişkileri örgütsel ve ilkeli olmaktan çok popülizme dayanıyor. Kişisel ilişki kurma ve sürdürme yanlısı. Günlük yaşamda savruk, çevresine pek saygılı değil.

Feodal-delikanlı öğeleri güçlü. Bazen devrimci ilkeler ve ilişki yerine bunlar geçiyor. Küçük burjuva gururunun yansımaları...

Kendini abartıyor ve bu abartı onu sorumlularına karşı saygısızlığa götürebiliyor.

Kafasında hareketi ve sorumluları eleştirici, bu eleştiriciliğini yönlendirici bilinç öğesinin eksikliği, popülizm var.

Popülizm olgusu giderek onu eleştirici olmaya zorluyor, giderek de geliştireceğe benziyor.

Kendi haşaratlı kafa yapısını başkalarına mal etme eğiliminde. Bunun için de sübjektivizmden kurtulamıyor. Ve bunu alışkanlık etmiş, sübjektivizm onu aşırı meraka sürüklüyor.

Popülizm onu gerektiği yerde hareketi ve insanlarını savunmamaya götürüyor.

Popülizmini tatmin için orta yol tavırlar içine girebiliyor. Bu durum zaman zaman gösteriye dönüşebiliyor.

Bir kısım zaaflarını şamata kılıfı altında saklamaya çalışıyor.

Örgütlü hareket etme alışkanlığı zayıf, rahatlıkla "ben yapmam" diyebilen biri, birçok soruna küçük burjuva gururuyla yaklaşıyor ve bu duygu sürekli onu kemiriyor.

Eleştirince, hemen karşı eleştiri geliştirir.

Temsilciliği popülizmine araç olarak kullandı. Öyle ki, kendisinin olduğu yerde hiç kimse konuşmasın istiyor. Kazara konuşulursa tersleme, susturma tavırlarına giriyor. Bu durumu önce Sinan'a karşı geliştirdi. Aslında onun üzerinden başka mesajlar iletiliyordu. Nitekim DK'ya kadar bu durum sıçradı. Öyle ki, DK'nın konuştuğu yerde ise olmamayı tercih etti. Bu durum giderek idarenin yanında DK'yı terslemeye dönüştü.

Popülizmini tatmin etmediği yerde "heyecanım kalmadı" diyor.

İlkesiz, pragmatik, basit kaba pragmatizmi politika yapmak sanıyor, olaylara, olgulara büyük ölçekli bakamıyor.

Popülizm onu ilkesizliğe, vefasızlığa, hareketi savunma yerine tüm eleştirilerini unutup düşmanımın düşmanı dostumdur anlayışına götürdü ve Sinan'ın harekete karşı işlediği suçları bile görmezden gelerek harekete karşı tavır içine girdi, bunalım yaratmaya çalıştı.

Saplantı derecesinde şüpheci, bu onun sübjektivizminin yansımaları...

Önceleri DK'nın davranışlarını taklit etti, sonra ise, çeşitli baskılar altında objektivizm, ortayolcu DK'nınkine ters bir karakter sergilemeye çalıştı. Bunu popülizmin aracı yaptı. Bu noktadan kendini abartmaya, DK'yı ve politikaları eleştirmeye girişti. Hala bunu yapıyor.

İhtiras, popülizm onu durmadan kemiriyor.

"Yumuşadım" diyerek oportünizme karşı tavizkar.

"İnsan ve siyasal ilişkilerde hatalar yapıldı" diyerek bir süreç başlatıyor. Ama bunları açıklamıyor.

Herkese karşı büyük yetkilerle donatıldığını, çok belirleyici bir insan olduğunu göstermek istiyor.

Geleceği görmekten uzak.

F. ve C. olayını tasfiyecilik olarak niteliyor.

Sinan ile birlikte karar alması suçtur. Çünkü ikisi de yargılanma aşamasındaydılar. Bunu kabul edemedi. Tasfiye histerisine kapıldı.

Önce İbo'yu sonra Sinan'ı kıyasıya eleştirdi. Hatta İbo'yu zaman zaman ezmeye kalktı. Bu giderek DK ile çatışmaya geldi. DK, popülizmi önünde engeldi.

Her şeyi bilmek merakı var. En ufak bir şeyi bilmese çetele tutuyor.

Özgür, statükocu bir yaşamı tercih ediyor. Disiplin ve denetimden hoşlanmıyor.

Sübjektivizme çok açık, her şeyi insana karşı kullanabilir. Dostlukları suiistimal eder.

Sinan konusundaki karar hakkında tek kelime söylemeden Sinan ile kumpas kurdu (kader birliği).

Bana eleştirileri, tepkici, anlık kararlar almak, duygusallık.. Örnekler yok veya çok tutarsız, hafif şeyler.

Şov yapmayı çok sever. Özellikle kitleyi gördüğü her yerde mutlaka ve mutlaka yapar.

Hizipçilik potansiyeli taşıyor. Örgütlü insan anlayışına sahip değil.

Bildiğini okumayı seviyor, gösteriyi seviyor.

Subut görüşmeler, en yetkili o... Hemen karar alıyor.

Öyle ki, ille de anlatın diyorlar. Kendi ruh halleri.

Şimdiye kadar bir kısım zaaflarını fazla önemsemedim, ama gelinen noktada artık taraf tutuyor ve hizipçilik açık haliyle görülüyor.

Hemen hiçbir teorik tartışmaya katılmamıştır. (Benim olduğum yerde) Sorun prestij sorunu. Dinlemek, onaylamak zor geliyor.

Sinan'ı son dönemde yönlendirmiştir.

Tüm bu nedenlerden dolayı geçmişe kıyasla inisiyatifinin daraltılmasına ve sıkı denetim altında tutulmasına ve her şeyi bilmemesi gerektiği kararına varıldı." (a.g.y sayfa 35-37)

Bu gerçekten tarihsel bir değerlendirmedir. Aynı tartışmada bu değerlendirmeye ek olarak, Sinan yoldaşın saflığının kurbanı olduğunu, asıl sübjektif düşüncenin darbe şefine ait olduğu, "tasfiye ediliyorum" korkusuyla darbe şefinin Sinan'ı da yönlendiren hizip çalışması başlattığı önderlik tarafından vurgulanmıştır. (a.g.y. syf.76)

Başta da belirttiğimiz gibi, bu ırz düşmanı kontrgerilla çetesinin şefi bu platformda umduğunu bulamamıştır. Toplantıya katılan kadrolar nezdinde, her fırsatta zemin yoklamaları yapmış, ama sonuç onun için hüsran olmuştur. Toplantıya katılan yoldaşlardan bir teki bile kendine hak vermediği gibi, hareketin geleceği açısından endişe, moral bozukluğu, belirsizlik, tüm yoldaşlarca vurgulanan olgular olmuştur. Burada yine belirtmeliyiz ki, '89 tartışmalarına katılanlardan devrimciliği bitmiş ve sorgulanmak üzere beklerken darbeyi öğrenen Alişan Yalçın ve darbeci kontra şefinin yandaşı ırz düşma-

nı, hırsız, kurtuluşu darbecilerden de kaçmakta bulan Süleyman dışında (Aslan Şener Yıldırım), hiç kimse darbeden yana tavır almadığı gibi, darbeye karşı mücadelenin bayraktarlığını bu platforma katılan yoldaşlar yapmıştır. Burada, platforma katılan tüm yoldaşların duygu ve düşüncelerini yansıtan şu örneği vermekle yetineceğiz.

(...) *"... Bedri ve Sinan'ın getirdikleri gerçekten, yani hareket için şu andaki durumu açıklamak hayati bir sorun olarak ortaya çıktı. Yarın DK'nın sorgulanması gündeme geldiğinde çok daha elzem, çok daha vahim sonuçlar açısından değerlendirilebilir. (...) Çünkü bugün Stalin'e yönelik eleştiriler, ona yönelik kampanyalar (bir benzeri yaşıyor gibiyiz)"* (a.g.y. syf 85)

Bu sözler darbe şefinin öncülük ettiği gelişmelerin hangi esintilerin ürünü olduğunu göstermesi açısından da anlamlıdır. Sadece önderliğin değil, toplantıya katılan Devrimci Sol kadrolarının uyarılarının da ne denli güçlü olduğunu gösterir. Irz düşmanı kontrgerillacıların şefinin İbrahim Erdoğan yoldaş hakkında "Toplantıda bize hak verdi" tarzı spekülasyonları ise kendi ahlakını sergileyen alçakça yalanlardan sadece biridir. Bu nedenle, burada İbrahim yoldaşa ilişkin konuşmaları olduğu gibi aktarmayı görev biliyoruz.

İbrahim: *"Yahu şimdi gelinen noktada, bizim burada bulunmamızın bir anlamını ben hala çıkarabilmiş değilim. Yani burada tartışma platformu mu, sorunun çözüm platformu mu, bizim buradaki rolümüz ne? Ben hala kafamda netleştirebilmiş değilim. Yani bir yanlış yapılıyor diye düşünüyorum."* (a.g.y. sfy 37)

Kısacası İbrahim yoldaş kendi üslubu ve saf duygularıyla "Siz ne yapmak istiyorsunuz, niye böyle bir toplantı için zorlamada bulundunuz." diye sitem etmektedir. Darbe şefinin buna verdiği cevap ise "Yeniliklere açık olmak zorundayız."dır.

İbrahim yoldaşın diğer konuşmaları ise şöyledir;

"**İbrahim:** *Ben tek bir konuda bir şey söylemek istiyorum. Karar alma konusunda üçlü yapı karar verebilmeliydi. Tek karar çıkmamalıydı.*

Önderlik: *Nasıl?*

İbrahim: *Yani son verilen karar, üçlü yapı verilen kararı öyle almalıydı. Tek kişi vermemeliydi.*

Önderlik: *Avukatlar konusunda mı?*

İbrahim: *Yok, yok... Sinan konusundaki kararı diyorum.*

Önderlik: *Vermiyor üçlü yapı zaten. Bedri'ye teklif ediyorum, diyor ki hayır... Ben bu sürecin sonunda bu karara ortak olmam. Sinan da zaten sorgulanıyor. Kim karar alacak?*

İbrahim: *Avukatlar konusunda konuşma, zaman zaman ben rahatsızlığını duymuştum. İfade etmiştim, niye uzuyor, niye bu işi bitirmiyoruz, falan, çeşitli kereler söylemişimdir. Benim açımdan sorun değil avukat sorunu."* (a.g.y. syf.84)

Açıkçası, İbrahim yoldaş, avukatlar konusundaki karara niye itiraz ettiniz, niye bu kadar uzattınız, diye eleştirirken buna rağmen Sinan'la ilgili karara da katılmadığı için darbe şefini eleştirmektedir. Karara hiçbir itirazı yoktur. Bu kararın alınması gerektiğini belirtmektedir. Bu kararın alınmasında

muhalefet yapan darbe şefini eleştirmektedir. '89 platformuna katılan yoldaşlar da bunun çok yakın tanığıdırlar. Darbe şefi, şehit yoldaşımızı buna rağmen kendi çıkarı için ahlaksızca spekülasyon malzemesi yapmak istemektedir.

Darbe şefinin bütün hezeyanlarına karşın '89 tartışmalarının olumluluğa dönüştürülmesinde platforma katılan yoldaşların moral bozukluğunun giderilmesinde, hatta darbe şefinin yeniden kazanılmasında önderliğin büyük çabası söz konusudur. Devrimci Sol adaletinin büyüklüğüne de burada bir kere daha tanık oluruz.

DK: *"Bu olaya moral bozucu bir özellik kazandırmamalı. İş yapacağız, çalışacağız, işimiz var gücümüz var. Ve dediğim gibi aşarız. Yani o kadar moral bozucu bir hale dönüşmemeli. Daha büyük olayları aştık. Bunda çok önemli bir olay yok. Ve gerçekten beraber yürüyeceğiz. Ve ayrıca arkadaşlar bir K...cı, bir MK değil benim nezdimde. Hiçbir zaman da olmayacak. Olmayacaktır, öyle bir şey aklınıza gelmesin. Onun için iş yapacağız, moralinizi de bozmayın. Kaygılarımdan biri de oydu bu toplantıyı yaparken. Moral bozucu bir özellik kazandırır, çalışma şevkimizi azaltır, diye kaygılanıyordum."* (a.g.y. syf.97)

Ortaya çıkan bu sonuca ve taşınan derin kaygılara karşın, toplantı sonunda darbe şefinin daha önce talep ettiği daha geniş kadrolarla tartışma isteği de yoldaşların görüşüne sunularak yine bir demokrasi örneği sergilenir. Darbeci şefin kendisine de sorularak bu isteğinin hala geçerli olup olmadığının cevabı istenir ama darbe şefinin hevesi kursağında kalmıştır. Cesareti tükenmiştir. Buna gerek olmadığını belirterek, toplantının bitirilmesini talep eder.

'89 tartışmalarında iç düşman yenilmiş, hüsrana uğratılmış, iç düşmana karşı mücadelenin önü düzlenmiştir. Ancak, darbe şefinin daha sonra peş peşe özeleştiriler yapmasına karşın hiçbir zaman samimi olmadığı, en zor koşullarda yeniden ortaya çıkarak hareketimize büyük zararlar verdiği görülmüştür. Bu anlamıyla '89 tartışmaları iç düşmana karşı mücadele açısından zengin deneylerle doludur. Tarihimizde bu özelliğiyle kalıcı bir belge olacaktır. Sadece, darbeci ırz düşmanlarına kaynaklık eden gelişmelerin başlangıcı olması açısından değil, iç düşmanın kendini nasıl açığa vurduğunu, iç düşmana karşı mücadelenin önemini, bu konuda önemsiz demeden en küçük belirtinin üzerine gitme gerekliliğini, yapılan değerlendirme ve tespitlerin tarihsel değerini kavramak açısından bu belge üzerinde dikkatle durulmalı, özenle irdelenmelidir.

BÖLÜM -II

GÖRÜŞMELER, TARTIŞMALAR PROTOKOLLER

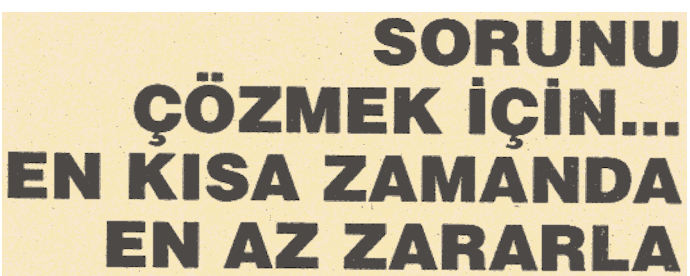

Üç darbeci, hareket önderini tutsak edip Devrimci Sol'un tüm geleneklerini, geçmişini kirletmişler, mücadelenin gelişimini ve geleceğini sekteye uğratmış, Türkiye halklarının umuduna, emperyalizmin, oligarşinin veremediği, veremeyeceği büyüklükte bir zarar vermişlerdi.

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş, devrimci ilke ve değerler bir yana, tüm insani değerlerden yoksun bir saldırıyla tutsak edildiği o ilk "an"dan itibaren darbecilere yaptıklarının halka ve örgüte karşı ağır bir suç oluşturduğunu belirterek, derhal devrimci hareketin mevcut durumunu ve geleceğini büyük tehlikelerle yüz yüze bırakan bu darbeye son vermeleri uyarısında bulundu.

Devrimci Sol önderi o ilk andan başlayarak sorunun hareketin en az zarar göreceği bir biçimde, en kısa sürede aşılması için sınırsız bir çaba gösterdi. Söz konusu olan hareketin, devrimin geleceğiydi. Bunun gerekli kıldığı hiçbir esneklikten kaçınmadı.

Darbeciler, o zaman, tutsak ettikleri Devrimci Sol önderinin ısrarı ve zorlamasıyla yazdıkları gerekçelerinde -ki bu gerekçeyi daha sonraki yazılarında da yinelediler- yeryüzündeki tüm cuntacılar gibi "başka çarelerinin kalmadığını" iddia ediyorlardı. Oysaki darbe öncesinde eleştirilerinin tartışılabileceği zeminler, mekanizmalar vardı. Onlara bu olanak özel olarak da sunulmuştu. Ancak onların derdi başkaydı.

Dertlerinin başka olduğu Devrimci Sol önderinin, tutsak edildikten sonra yaptığı öneriler karşısında aldıkları tutumlarla da açığa çıktı. Sorunun hareket açısından en az zararla aşılması doğrultusunda yapılan protokollerin hiçbirine uymadılar... Kararlarına kesin uyulacağı taahhüdünde bulunulan komisyon toplanıp, çoğunlukla darbeyi mahkum ettiğinde komisyonun kararlarını da yok saymakta bir sakınca görmediler.

Devrimci Sol önderi 5 Ekim 1992'de, yani tutsaklığının 22. gününde tutsak edildiği yerden kaçmayı başardı. Ayakkabılarından pasaportuna kadar gerekli her şeye darbeciler tarafından el konulmuş olmasına karşın, kaçtıktan sonra ülke içindeki ileri kadrolardan birini durumdan haberdar etti. Ülke içi, önderlik ve darbeciler arasında telefonlarla yoğun bir tartışma, haberleşme yaşandı. Darbecilerin kadroların iradesine uyacaklarını taahhüt etmeleri üzerine, hareket önderi düşmanı sevindirmemek ve sorunu bir an önce çözmek amacıyla tekrar üsse döndü... Ama darbeciler sözlerinde durmadılar. Verdikleri tüm sözlere karşın 8 Ekim'de Dursun Karataş'ı yeniden tutsak ettiler. Tüm sözlerini, imzalarını çiğnemek pahasına darbecilik oyunlarını sürdürmek istediler.

Kısacası darbeciler, darbeci kimlikleriyle, işledikleri bu suçla devrimci hareketin kadrolarının karşısına çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Hiçbir aşamada da edemediler. Aylar boyunca kadroları aldatarak hareketi yönetirken ön-

deri soran kadrolara "hasta", "parti yazılarıyla meşgul" yanıtlarını vererek kadroların iradesinden, kadroların kendilerine verecekleri cezadan kurtulmaya, şefliklerini bir süre daha uzatmaya çalıştılar.

Evet, dertleri başkaydı; komisyon çoğunluğu ve ilerleyen günlerde ilk anda sorundan haberdar edilen kadrolar darbeciliği mahkum ettiği halde dahi yönetim koltuğuna hırsla sarıldılar. Önderliğin, komisyonun ve kadroların sunduğu tüm çözüm olanaklarını ve yollarını teptiler.

"Hareketi uçurumun kenarından kurtarmak" için yaptıklarını iddia ettikleri darbeyi sürdürmek artık onlar için varlık-yokluk sorunuydu. Hareketi değil ama kendilerini kurtarmak için darbeyi sürdürmeye çalıştılar.

a) Darbenin hemen ertesinde yapılan çözüm önerileri metni

Darbecilere;

18.9.1992 saat 10.15'de sorunun tezberi çözümü, hareketin daha az zararla kurtulması için çok somut üç alternatifli bir öneri getirdim. Bunları düşüneceğinizi (Bedri ve Süleyman) belirtmenize karşın hiçbir cevap vermediniz. Sizlerle uzlaşmanın haz verici bir iş olmadığını biliyorum ama hala benim gölgemde, yetkilerimi gaspederek, bana dayanarak iş yapıyorsunuz.

Darbe yapmanızın esas amacının "tartışamamak" olduğunu belirtiyordunuz.

Tartışmak için –hem de şimdi– üç alternatif önerdim. Bunu tekrar iletiyorum.

Tutuklama derhal kalkar ve özgür koşullar sağlanır. Bu şart tüm alternatifler için geçerlidir.

Bütün aşamalarda arkadaşlarla konuşurum.

1-Hemen yurtdışındaki ve Ortadoğu'daki kadrolarla toplantı yapıp ülkeye gideriz. Toplantılar orada devam eder.

2-Burada ve Ortadoğu'da toplantıları yapıp ülkedeki arkadaşları da hızla Ortadoğu'ya getiririz. Biz de oraya gideriz.

3- Ülkedeki arkadaşlarla konuşurum. Geçici bir yönetim kurarız. Bu yönetim tamamen ülkedeki arkadaşlardan oluşur. Bu yönetim bir komisyon kurar ve olayı soruşturmak için görevlendirir. Darbeciler görevlerini bırakır, geçici yönetim yerlerine yenilerini atar. Komisyon soruşturmanın seyrine göre gerekenleri yapar.

Eğer niyetiniz gerçekten sorunları tartışmak ve çözüm bulmaksa, bunlar somut önerilerdir. Yok, bedavadan uzun süre yönetim gaspını sürdürmeyi düşünüyorsanız bu yol çıkmazdır. Hiçbir koşul sorunun çözümünü keyfiyetinize bırakamaz. Koşullar hazır değildiyse, darbe yapmaya kalkmamalıydınız.

Sorun ancak böyle çözülür...

20.9.1992

Dursun KARATAŞ

Devrimci Sol Önderi

b) Ortak protokole uymamaları ve kaçış

Darbeciler bu çözüm önerilerine yanaşmazlar. Bunun da ötesinde, çeşitli konularda yapılmış olan ortak protokole de uymazlar. Devrimci Sol önderi bu arada tutsak edildiği yerden kaçmayı başarır. Ancak çözüm için aynı çabayı göstermeye devam eder.

c) Kaçıştan sonra önerilen protokol ve yeniden tutuklanış

Hareketin bölünüp parçalanmaması için aşağıdaki maddelerde anlaşmak zorunlu hale gelmiştir.

1-8.10.1992 tarihinden başlamak üzere sorunun çözümü için düşünülen ve yetkili olan arkadaşların Ortadoğu'ya getirilmesi işlemine hemen başlanacaktır. (En geç bir hafta içinde tamamlanacaktır.) (*)

Bu arkadaşlar Malik, Derya, Aydın ve Musa'dır.

2- Bu süre içerisinde hareketin alan ve bölgelerindeki aktif faaliyetine son verilecek, atıl halde tutulacaktır.

3-Yayınlarda taraflar açısından tartışma konusu olabilecek yazı yayınlanmayacaktır.

4-Bu süre içerisinde bekleme durumu olmayan, yapılması gereken acil işlerde ortak karar verilecektir. Dayatma olmayacaktır.

5-Gelişmeler, müdahaleler, yazışmalar, görüşmeler konusunda bilgi verilecektir.

6-Platform toplanınca örgüte ait belgeler, raporlar, örgüt arşivi, örgütün maddi varlığı vb. her şey platforma teslim edilecektir.

7-Mevcut sorun platform toplanana kadar Derya arkadaş dışında kimseye açılmayacaktır.

8-Platform kararları herkes için bağlayıcı olacaktır.

8.10.1992 (**)

Dursun KARATAŞ
Devrimci Sol Önderi

d) Tutuklama kalktıktan sonra darbecilerle yapılan yazışmalar

✓ **Sorunu çözmek için yetkili olan arkadaşlara;**

13 Eylül 1992 saat 08.00'de bir darbe olayı gerçekleşmiştir. Bu sorunu

(*) Bu maddedeki bir hafta 15 gün de olabilir dedim. Ama Malik boşta olduğu için, hemen gelebilecekti, diğer iki arkadaş da hazırdı. Musa zaten Ortadoğu'daydı. Biz de hemen vizeleri alıp, gidebilecek durumdaydık. Ayrıca kendileri daha önce 18 Ekim'de olabileceğini belirtmişlerdi, buna da uygundu.

(**) Devrimci Sol önderi, darbecilere bu protokolü önerdikten yalnızca 10-15 dakika sonra yeniden tutuklanarak zorla bodruma atıldı.-bn.

çözmek için darbeciler tarafından çağrılan ve her konuda yetkili olan Malik, Derya ve Musa'nın hareketin esenliği ve geleceği için alacakları her türlü karara uyacağımı önceden taahhüt ederim.

10 Aralık 1992
Dursun KARATAŞ
Devrimci Sol Önderi

✓ **Darbecilere,**

22.12.1992 tarihinde yaptığımız görüşmede, ilişkilerin nasıl devredileceğinin ayrıntıları henüz netleştirilmediğinden, kadrolara da nerede, nasıl açılacağı son hali ile konuşulmamıştı.

Yapılan görüşmenin devam eden günde sürdürülmesinin sizler tarafından sağlanacağı söylenerek, görüşmeden kalkılmıştı.

Biz, görüşmenin devamının nerede olacağı haberini sizlerden beklerken, bu süre içinde haberimiz olmayan birçok yeni gelişmeyi de öğrenmiş bulunuyoruz. Dergide görevlendirilen Zafer ve Kemal arkadaşların bizlere yazdığı mektupları 26.12.1992 tarihinde alabildik. Mektuplar 22.12.1992, 23.12.1992 tarihlerini taşıyordu. Sizinle yaptığımız adı geçen görüşmeden önce, onlarla da tek taraflı konuştuğunuz ve sorunu açtığınız anlaşılıyor.

Şu anda da bizim görüşme talebimizi ısrarla reddediyor ve görüşmemizi engelliyorsunuz. Konuyu bu türlü, tek taraflı açma tavırlarınız devam ediyor. Bu ise bunalımı derinleştirmekten başka bir anlam taşımıyor. Bu duruma son vermelisiniz. Derhal, konuştuğunuz arkadaşlarla bizler de görüşmeliyiz.

Ve biz yarım kalan konuşmanın tamamlanmasını hala bekliyoruz.

Ayrıca konuyu daha başka kimlere açtığınızı bilmek istiyoruz.

27.12.1992
Komisyon üyeleri
Malik, Musa

✓ **Hasan, İlhan, Cemal ve Erman arkadaşlara** (*)

17.12.1992 tarihli, tamamen tek taraflı, yanlış, çarpıtılmış, tahrif edilmiş anlatımlara dayanarak bizleri suçlayan, yargılayan ve adeta bunu sonuçlandırmış bir bakış açısıyla kaleme alınmış tehdit özelliği taşıyan mektubunuzu aldık.

Kuşkusuz harekete sahip çıkmak, onun birlik ve bütünlüğünü korumak, esenliğini düşünmek, hareketimizin 15 yıl boyunca birçok bedeller ödeyerek tüm karalamalara, saldırılara, "despotluk" ve "demokrasi yok" suçlamalarına göğüs gererek, kadrolarla oluşturduğu bir bilinç öğesidir... Ve güzeldir. Bu güzelliği geleceğe taşımak, Devrimci Sol'un bu güzelliklerine güzellikler kata-

(*) Adları belirtilenler, darbe döneminde Avrupa Komitesi'ne atanmış kişilerdir. Bunlardan Hasan sonradan özeleştiri yapıp devrimci saflara yeniden dönmüş, Erman devrimciliği bırakmıştır.

rak gelişip güçlenmek, yakın hedefimiz partiye ve devrime varmak görevimizdir. Sizlerin de bu bilinçle hareket etmesi sevindiricidir. "Örgüt mü, örgütün geleceği mi, kişiler mi, kişilerin geleceği mi" söz konusu olduğunda elbette her Devrimci Sol kadrosu örgütümüz, örgütümüzün geleceği diyecek, "ben" değil "biz" diye haykıracaktır... Örgütümüzü kirleten, yıllardır oluşturduğumuz gelenekleri ve ilkelerimizi yok eden, kendini dayatan, zaaflı, olumsuz, meşru görülemeyecek anlayış ve davranışlar yok edilecektir... Bunlara, örgütümüzün birlik ve bütünlüğüne, güzelliklerine kim darbe vurmaya kalkarsa yaşamımız pahasına da olsa karşı çıkacağız ve savaşacağız. Ve sizlerde de bu ruh halini ve bilincini görmek, yarattığımız ortak değerlerin sonucudur.

Doğrudur, sizin de belirttiğiniz gibi *"Bugüne kadar her türlü zorluğu ve sorunları yenme başarısını ortaya koymuş olan hareketimiz bu tarzdaki zorlukları da alt edecektir."* Buna hiç kuşkumuz yok! Hareketimizin tarihi çok zengin deneylerle doludur. Siyasi arenaya çıkışından bu yana güçlülük ve güçsüzlük koşullarına bağlı olarak hemen her dönemeçte sorunlar ve sancılar yaşamış ama her zaman da bu kavgalardan örgütsel bütünlüğünü koruyarak, daha güçlü çıkmasını bilmiştir. Bu savaş hangi kılıfa, hangi görünüme bürünürse bürünsün çeşitli sınıf ve tabakaların içimizdeki bir uzantısıdır... Ve bu sınıf ve tabakaların çıkar kavgaları şu veya bu biçimde tüm devrim tarihlerinde görüldüğü gibi çeşitli zamanlarda ortaya çıkabilecek ve nihai hedefimize varana kadar artarak, eksilerek sürecektir...

Hareketimizin tarihi de buna tanıktır. Hareketimiz artık '78'lerin genç, amatör, toy hareketi değildir. Gençlikten olgunluğa doğru evrilen yolda, içte ve dışta büyük kavgalar vererek, her türlü olumsuzluğa karşı savaş açarak, bunun için her türlü bedelleri göze alarak parti arifesine geldiği aşamada, beklenmedik mevcut durumun ortaya çıkması, bir yerde küçük burjuva statükolarına, anlayışlarına, gururuna ve ihtirasına karşı verdiğimiz uzlaşmaz kavganın bir yansımasıdır. Darbecilik bir yerde bu küçük burjuva akımların omurgalarının kırıldığı, hareket etmekte güçlük çektiği bir anda yeniden ayağa kalkabilmek için bir çırpınıştır demek yanlış olmayacaktır.

Hareketin gelişimi, yaşadığı süreçler, hangi açmazlarla karşı karşıya kaldığı, nelere karşı savaştığı, emperyalizmin ve burjuvazinin "sosyalizmi yok ettik" ideolojik bombardımanına, halk kitlelerinde ve sol kesimlerde yaratılan ideolojik demoralizasyona ve her türlü yıkıcı çabaya karşın, Devrimci Sol çok büyük değerlerini bu kavgada yitirmesi pahasına artan bir ivmeyle yükselme grafiğini devam ettirmiştir... Kim ne derse desin Devrimci Sol gerçeği budur. Dost, düşman herkes bu gerçeği teslim etmek zorundadır.

Devrimci Sol tüm siyasi yaşamı boyunca halka ve kadrolarına karşı aleni, açık, dürüst bir hareket olmuş ve bu açıklık politikasını ilke düzeyine çıkartmıştır. Gerçek durumunu, sorunlarını, açmazlarını, kadrolarıyla paylaşmayan bir hareketin geleceği yoktur. Bunun için biz hemen her yerde, her dönemde demokrasi ve açıklık anlayışımızın bir gereği olarak stratejik, önemli konularda kadrolara başvurmuş, izlenmesi gereken politikaları kadrolara götürmüş, tartışmış ve kadroların onayını alarak pratiğe uygulamışızdır.

Bütün demagoji ve spekülasyonlara, yalanlara rağmen hareketimizin ya-

zılı, resmi tarihi, belgelerle, hiçbir karartmaya yer vermeyecek şekilde bunun tanığıdır.

Çıkışımdan hemen sonra, "Daha hızlı koşabilmek, daha cesur kararlar alabilmek için..." kadrolara yayınladığım ve kendi özeleştirimi de içeren bildiri ile yeniden yönetmek için onay istemem, anlayışımın çok çarpıcı bir göstergesidir... Böylesi bir onay çok mu gerekliydi; kuşkusuz değil. Ama ateş hattında yürürken, hiçbir insanımızın kafasında "acaba" dedirtecek, düşmana ve oportünizme prim verecek, kadroların motivasyonunu azaltacak, direncini düşürecek hiçbir pürüz kalmamalıydı...

Ve bununla birlikte hareketin hemen tüm kesimlerinde süren eleştiri-özeleştiri kampanyası ile insanlarımızın örgütlü bir sürece katılması için yeniden konumlandırılıp değerlendirilmesi ve elimizdeki malzemeyi tanıyarak, gücümüzü bilerek yeniden istihdam ve örgütlenme dönemine girilmiştir.

'90 Mart kararları olarak bilinen "Komiteler, Hücreler, İşleyiş ve Bazı Kurallar" yazımız, yeni atılım döneminin örgütlenme tarzını, iç işleyişimizi açıklayan, aynı zamanda bir tüzük taslağı niteliğindedir. Bu da kadroların onayına sunularak son şeklini almıştır.

1990 Ağustos'unda kadrolara sunulan "Yolun Neresindeyiz?" broşürü, hareketimizin yaşadığı süreçleri genelde değerlendiren, esas olarak da '86-'90 sürecinin değerlendirilmesi olup, neyi nasıl yapmamız gerektiği, neyi yanlış yaptığımız, neden gelişemediğimiz, örgütlenme, çalışma tarzı, ideolojik yaklaşım, taktikler vb. hemen her konuda eleştiriler ve çözüm yolları getirmiştir. Hatta partiye nasıl varacağımız en şematik biçimde tanımlanarak ve tüm riskler göze alınarak en açık biçimiyle, hiçbir karmaşıklığa ve anlaşılamamazlığa yer vermeyecek ölçüde yalın bir üslupla yazılmıştır. Sözü edilen broşürün hazırlanmasında yine katılımcılık esas alınmış, bu taslak kadroların görüşüne sunularak aylarca tartışılmış ve onay alındıktan sonra yayınlanmıştır. Artık hareketimizin tarihinde hemen herkesin görebildiği gibi yeni bir süreç başlamıştır. Bu süreç örgütsel işleyişin hakim olduğu, kimin neyi nasıl yaptığının belirsiz olduğu bir süreçten çıkarak, merkezi politikaların hayata geçirildiği, kimin üye, kimin aday, kimin sempatizan olduğunun kesinleştiği, partiye giden yolun belirsizlikten kurtarılıp, somut hale getirildiği ve silahlı mücadele çizgisinin günün koşullarına uygun yeni örgütlenme biçimleriyle yeniden hayata geçirilerek hızla yol alındığı bir süreçtir.

Keza, Mart '90-Ağustos '91 arasında yaşadığımız süreç, 12 Temmuz sonrası taslak halinde "Değerlendirme ve Faaliyet Raporu" olarak tüm çalışma ve bölge komitelerimize sunulmuş, eleştiri, öneri ve katkıları istenerek son şekli verilmiştir. Bu durum, böylesi bir çalışma, açıklık, katılımcılık geleneğimizin yeni bir biçimi olup, önderliğin ve yönetimin kadrolara hesap vermesi, onları her şeyiyle sürece katması olayıdır. Bu raporda büyük bir açıklıkla, dost-düşman ne der kaygısı taşımadan, sürecin gelişimi, başarı ve başarısızlıklarımız kadroların önüne konmuştur. Ve gelecekteki hedeflerimiz de tekrar belirlenmiştir. Bu rapor aynı zamanda "Yolun Neresindeyiz?" yazısındaki perspektiflerin pratik içindeki kanıtlanması, onu tamamlayan ve aşan bir gelişmedir.

Kısaca hareketimizde partili aşamaya kadar seçme, seçilme, demokrasi, hak-hukuk, tüzük, işleyiş, program sorunlarına nasıl baktığımız, nasıl hayata geçirdiğimiz, her türlü tehlike önceden görülerek büyük bir açıklıkla yazılmış, kadrolara sunulmuş ve onların onayı alınmıştır.

Devrimci Sol'un demokrasi, işleyiş vb. anlayışlarına ve tüm yaşananlara rağmen, bugün her kim "Ben o gün görmedim, okumadım, düşünemedim veya okudum, onayladım ama çarpık kavradım" diyorsa ya art niyetlidir, ya da okuduğunu anlayamayacak kadar kör ve geridir.

Açık ve dürüst siyasi tarihimize, bilinen ve onaylanan yazılı düşüncelerimize rağmen bugün birileri "Ben o gün görmedim" deyip, adeta vahiy gelircesine yeni şeyler keşfediyor, güzel olan her şeyimizi tahrip etmeye çalışıyorsa yapabileceğimiz çok şey yoktur. Bugün darbecilerin yaptığı tastamam budur.

Olay nedir?

Sizlerin bir kısmınızın da bildiği gibi, 12 Temmuz'dan sonra, Ekim ayında buraya geldim. (Bu da kadroların onayıyladır.) Uzunca bir süre "beyaz" dediğimiz yerde Bedri'yle birlikte kaldım... Bu süreçte hareketin sorunları, nedenleri, çözüm yolları uzun uzun tartışılmış, hiç kimse tek bir kelime değişik öneri veya eleştiride bulunmamıştır. Bedri tekrar görevine gönderilmiştir. Keza bu süreçte Bedri, Süleyman ve Şaban'ın olduğu platformda yurtdışına ilişkin öngördüğümüz yazılı ve sözlü perspektifler tartışılmış ve yurtdışı örgütü sert bir şekilde sorgulanarak hesap vermeleri istenmiştir... Bu noktada da Bedri'nin tek bir itirazı yoktur ve önderliğe katılmaktadır.

17 Nisan sonrası, Bedri buraya gelerek ülkeye gitmek istediğini belirtmiştir. Gidebileceği ama şimdilik bunun fazla bir anlamı olmayacağı şu gerekçelerle belirtilmiştir.

1- Operasyonun nerelere kadar uzandığını henüz bilmediğimiz, bir süre ülke deneyi olan arkadaşlarla müdahale edip, durumu netleştirmemiz gerektiği,

2-Oligarşinin Bedri gelecek diye yayın yaptığı, bu yanıyla dikkatlerin üzerinde olacağı, oysa bu dönemde koşturmak gerektiği ve yakalanması durumunda prestij kaybına neden olacağı,

3-Hızla karar vermek gerektiği, kendisinin ülke deneyimi olmadığından yanlış kararlar verebileceği, bu yanıyla da sakıncalı olabileceği, bu nedenlerle şimdilik gitmemesi gerektiği, kendisine belirtildi.

Bütün bunlara rağmen çeşitli yazışmaları okutarak, gelişmeler hakkında bilgilendirerek onu bu sürece de hazırlıyordum.

17 Nisan sonrası henüz yeni bir MK kurulmamıştı, bir kısım insanlarla kısa da olsa bir süreç yaşanması gerekiyordu.

Bütün bu süreçlerde Bedri'nin yine tek bir kelime öneri ve eleştirisi yoktur. En yüksek sesimle haykırıyorum: Varsa belgeleriyle zaman ve tarih olarak sunulmalıdır.

Bu gelişmelerden sonra Bedri tekrar Ortadoğu'ya döndü. Yaklaşık 15-20 gün sonra ise telefonda "Canım sıkılıyor, bir ara konuşalım" dedi. "Olur" diye yanıtladım.

17 Nisan sonrası toparlanmayı yaşarken, MK'nın şehit olması nedeniyle

zorunlu olarak birçok ilişki geçici de olsa bana bağlanmıştı. Bu ilişkileri yeniden düzenlemek ve de yeni MK oluşumu için bazı arkadaşları göreve hazırlamak gerekiyordu. Bu durumu ülkedeki bir arkadaşla da paylaştım. Ve Bedri'yi Avrupa'ya çağırmaya karar verdim. Bedri'yle tekrar telefon konuşmasında, Avrupa'ya gelmesini, ona ihtiyacım olduğunu belirttim. Avrupa'ya gelmeden onun kurumlaşacağı ayrı bir yer düzenliyor ve bir kısım ilişkileri ona devretmek için bağlantılar yapmaya çalışıyordum. Bunun için geldiğinin ilk üç günü ne görev yapacağı konusunu konuşmadım. Üçüncü gün Bedri konuşma talep etti. "Olur" dedim. Ancak konuşma tuhaf ve garipti. "Benmerkezcilik" temelinde, tam olarak ne dediği belli olmayan, kadrolara hakaret edildiğinden vb. söz ediyordu. Israrla *"Kim adına konuşuyorsun, kendi adına mı, başkaları adına mı?"* sorularına cevap alamıyordum. Hem bu yaklaşım niye, bu sübjektivizm neden, kendini güzel duygularla görev için çağırdığımı oysa kendisinin bu sübjektif yaklaşımlarıyla bunu sabote ettiğini belirtince *"Evet, sabırsız davrandım"* diyordu. Ama ok yaydan çıkmış, sübjektif yaklaşım kendini açığa vurmuştu. Önderliğin ikide bir sübjektivizmini tartışmayacağını ve bu tartışmanın sonuç almayacağını ısrarla belirterek, politikalar, taktikler vb. konularda farklı düşünceleri ve önerileri varsa yazıp vermesini, bunu kadrolara dağıtabileceğimi belirttim. Ama '89'daki gibi illa da "platform" diyorsa, zorla dayatarak platform olmayacağını, zaten önümüzde parti toplantısı olduğunu, düşüncelerini orada açabileceğini söyledim. Bu tartışma kopuk kopuk 3 gün sürdü. 12 Eylül günü akşama doğru, *"O zaman ben yokum"* dedi... Çocukluk yapmamasını, "yokum" deyişinin o kadar kolay olamayacağını uzun uzun anlatarak, tekrardan varsa görüşlerini yazmasını, dağıtacağımı belirttim. Ama yine illa da "yokum" diyorsa, görevlerini bırakarak bir ay süreyle düşünmesini, daha sağlıklı karar vereceğini söyledim... Konuşma böylece bitti.

13 Eylül sabahı saat 08.00'de duştayken ülkeye ait telefonun çalması üzerine bornoz üstümde olduğu halde hızla banyoyu terk ettim... Kapıdan çıkar çıkmaz boynuma atlayarak beni yan odaya sürüklediler. Ne olduğunu anlayamamıştım. Polise karşı bir güvenlik önlemi olarak yaptıklarını düşünmüştüm. Polisiye bir durum var sanıyordum.

Polemikler arasında mesele anlaşıldı. Bir komployla karşı karşıyaydım. Bu sürecin anlatılması, gelişmeler, polemikler, anlaşmalar uzundur. Şimdilik anlatmayı gereksiz görüyorum.

Çeşitli gelişmeler sonucu 24 Eylül'de bir protokol yapıldı. Bu protokol benim açımdan dayatmalar karşısında hareketin selameti için verilmek zorunda kalınan birçok tavizi içerse de, yine hareketin selameti için buna uymak istiyordum. Ancak anlaşmaya uymayan yine onlar oldu. Yayın organlarına müdahale etmeye başladılar ve bunun üzerine 5 Ekim günü kaçtım. Ülkede ilişki sürdürdüğüm 3 arkadaştan birini bularak, durumu anlattım. Arkadaşın da onları meşru görmemesi, kınaması ve de Süleyman ve Bedri'yle yaptığım telefon görüşmelerinde *"Çağrılmalarına karar verilen Musa, Malik, Derya ve Ayc'ın'a mevcut durumu hemen telefonla ve yazılı bildirip, (Derya zaten bilgi sahibi olmuştu) onların da kendilerini meşru görmemeleri halinde fiili durumu*

hemen kaldıracakları" sözünü vermeleri üzerine bunun ayrıntılarını konuşmak için Derya'nın da güvencesiyle tekrar eve döndüm. Oysa o gün mevcut durumu açıklamak için birçok olanağa sahiptim. Ama düşman sevinmesin, böyle bir olayla kadrolarımız demoralize olmasın anlayışıyla bunu yapmadım ve hala iyi niyetimi koruyarak, konuşup çözüm bulabileceğimizi umuyordum. Örneğin sizlerden Hasan'ı bulabilir, onun vasıtasıyla Avrupa'da birçok insana ulaşabilirdim. Keza Zafer'i bulma olanağına da sahiptim. Yine doğal önderlik misyonum ve meşruluğuma dayanarak darbecilerin tümünü görevden aldığımı belirterek, hareketimizde darbe olduğunu resmi olarak açıklayabilirdim. Ülkede bir kısım alan sorumlularını bulabilecek durumdaydım (Hatta Derya arkadaşla bir alan sorumlusunun evinde konuştum.)... Yapmadım.

Eve geldiğimde telefonda verdikleri sözleri reddederek, yeniden manevralara başladılar. Verdikleri sözlerin hile olduğu hemen açığa çıktı. Buna rağmen sabır ve ısrarla çözüm bulmaya zorladım. Ve bu amaçla 8.10.1992 tarihli somut bir protokol önerdim. (*)

Bu protokolü önermemden on dakika sonra "Sen bu süreci bize yaşatmayacaksın, seni aşağıya alacağız" dediler. Onları sağduyuya davet edişim hiçbir şey ifade etmedi. Üzerime saldırarak ağzımı, ellerimi bağlayarak penceresiz (Var olan tek penceresi de tuğlayla örülmüştü) bodrum-katına kilitlediler. Daha darbenin ilk günü yüksek sesle ve onlara kadrolara dağıtılmak üzere verdiğim ilk yazıda, "Darbecilerin ahlakı yoktur" demiştim... Bu kanıtlanmıştı.

Musa arkadaşın 3 Kasım'da gelmesine kadar bodrum katında tutuklu kaldım. Yine kaçma olanaklarına sahiptim ama bu kez mevcut durumu insanlarımıza açıklamam gerekiyordu. Tüm aşağılamaları sineye çekerek arkadaşların gelmesini bekledim. Musa, sorunun çözümü için çağrılmış yetkili arkadaşlardan biriydi. Ama buna rağmen onun beni bodrumdan çıkartma girişimleri sonuçsuz kalıyor, *"Ne var, bu kadar yattı, biraz daha yatsın, diğer arkadaşları da bekleyelim"* diyebiliyorlardı. Musa'nın "O zaman ben de onun yanında yatarım" deyişine ise "Sen bilirsin" yanıtı veriliyordu. Rica-minnet 3 Kasım'da saat 14.00'te Musa arkadaşın çabası sonuç verdi ve bodrumdan çıkarıldım. Başka bir evde çağrılı arkadaşları beklemeye başladık. Arkadaşlar gelip soruna el koyacak ve durumu şu veya bu şekilde çözeceklerdi.

Musa arkadaş darbecileri meşru görmediği ve kınadığı için hemen bir tarafa itildi ve suçlu muamelesi görmeye başladı.

Derya arkadaş geldi. Onları meşru görmemesine ve kullandıkları yöntemi kınamasına rağmen orta yol bir tavır izledi... Bu tavrı giderek açıklık kazansa da yeni değildi. Tutukluluğumun 23. gününde darbeden bilgi sahibi olduğu, darbecileri kınadığı halde, sorunun çözümü için gelmek istememişti. "Musa gelirse çözer" inancını taşımıştı. Soruna bu denli basit bakıyordu. Ve bu süre içerisinde önderliğin yeniden tutuklanmasını engellememiş, meşru görmediği halde darbecilerle her düzeyde ilişki sürdürmüştü. Kendisine, meşru görmediği bir güçle işbirliği yaptığı, eylem kararları aldığı, ölümlere ve operasyonla-

(*) Belge ektedir ve bir kopyası darbecilerdedir.

ra neden olduğu, bu nedenle kendisinin de hesap vermesi gerektiği doğrultusunda yapılan eleştiriler onu gelecek kaygısına iterek, darbecilerden yana hesap yapmasına neden oldu.

Malik arkadaş geldi. Onun da darbecileri kınaması ve darbeciliğin mahkum edilmesi gerektiğini belirtmesi üzerine, o da sübjektif nitelenerek bir kenara itildi. Darbeciler gibi düşünmeyen ve onlara hak vermeyen herkes suçluydu. Öyle ki bunlar, hareketin olanaklarından yoksun bırakılarak, hareketin gücü kullanılarak sindirilmeye, mahkum edilmeye çalışıldı.

Çağrılı arkadaşlardan Aydın ise darbecilerin süreci uzatma isteği sonucu çağrılmadı ve bu süreç içinde tutsak düştü.

Musa ve Malik arkadaşlara "Sizi DK'dan farklı görmüyoruz" diyerek tavır aldılar. Öyle ki Malik'in ülkede yürüttüğü ilişki bağlantılarını bile bir süre vermediler.

Üçümüz bir evde oturmaya mahkum edilmiş, araba, para, rehber, tercüman, daktilo hemen her şeyden yoksunduk. (*) İstenen tablo şuydu: *"Hareketin olanakları bizim elimizde, ya bizim gibi düşünürsünüz, ya da hiçbir şey yaptırtmayız. Herkes bize boyun eğecek."*

Bu durum hala sürmektedir.

Kısaca çözüm için başvurulan ileri kadrolar 80 gün sabırla beklememizden sonra gelmiş, ancak sonuçta, gelen arkadaşlar da bir kenara itilerek, hatta haklarında spekülasyonlar yapılarak, yeniden çözümsüzlük dayatılmıştır.

Sorunu fazla dallandırıp budaklandırmadan çağrılan insanlarla çözmek için gerek önderlik, gerekse getirilen arkadaşlar birçok çözüm yolu önerdi ve darbecilere taviz verdi.

1- Önderlik 20.9.1992'de Avrupa'dan başlamak üzere tespit edilen kadrolara durumu hemen anlatmak, oradan Ortadoğu'ya gitmek, ülkeden arkadaşları da hemen oraya çağırmak... vb. (**) önerdi. Reddettiler.

2- Yine önderlik 8.10.1992'de çağrılı arkadaşların hemen getirilmesi koşuluyla yine bir protokol önerdi. Reddedildi ve bu kez bodruma atıldı.

3- Çağrılı olan arkadaşlar, hareketin derhal meşru yönetimine dönmesi koşuluyla, çağrılı arkadaşların güvencesinde, iddia edilen her şeyin tartışılıp, araştırılacağını önerdiler. Reddedildi... Darbeyi sürdürme ve yönetimi bırakmama tavrı devam etti.

4- Çağrılı arkadaşların (biz buna komisyon dedik) bu sorunun çözümüne kadar hareketin tüm ilişkilerini devralıp, tartışmayı sonuçlandırmak ve karar vermek şeklindeki önerileri de "Size güvenmiyoruz" gerekçeleriyle reddedildi.

5- Darbecilerin çağrılı insanları sübjektif niteleyip, çözüm yollarını tıkamaları üzerine Malik ve Musa arkadaşlar, komisyon çoğunluğu olarak tekrar çağrıda bulundular. Komisyonun dağılmadığını, görevi başında olduğunu ve sorunu çözmek istediklerini belirttiler.

(*) Darbeciler "daktilo verdik" diyeceklerdir. Ama onu da günler süren ısranmız sonucu... Üstelik daktilo yazmasını bilen biriyle birlikte daktilo istiyorduk. Yazmasını bilen yoksa daktilo ne işe yarar.

(**) Buna ilişkin belge ektedir.

Darbeciler çağrılı insanlara kendilerini anlatamamış ve bu insanlar beni değil onları suçlamışlardı. Bu nedenle, bu kez de "Sağlıklı çözüm olmayacak" diyerek, 2. dereceden kadrolara gitmeyi dayattılar. Çözümsüzlük sürüyor, darbecilere verilen her taviz yeni dayatmaları beraberinde getiriyordu... Mutlaka kendi lehlerine bir sonuç çıkana kadar çözümsüzlüğü ve bunalımı sürdürecek yol arayışlarına giriyor, bir gün dediklerini ikinci gün reddediyorlardı... Kendilerine hak vermeyen bu ileri kadrolar sübjektifse, 2. derece kadroların objektifliği nasıl olacaktı?.. Burada kıstasın darbecilere hak verip vermeme olayı olduğu açıktı. Darbecilere hak vermeyen 2. derece kadroların da sübjektif veya geri insanlar olarak ilan edileceği açıktı.

Tüm bunlara rağmen hareketin birliği ve bütünlüğü için Malik ve Musa arkadaşlar tekrardan 14.12.1992 ve 20.12.1992 tarihli yazılarla darbecilere çağrı yaparak;

Komisyonun görev başında olduğu ve sorunu çözmek için geldiği, bütün ilişkilerin darbecilerin yönetiminde olamayacağı, bunun için de ilişkilerin üç kişilik komisyona devredilerek tartışma sürecinin başlatılması ve bunun için;

1. yol olarak; Üç kişilik yürütmeye, zorla gaspedilen arşiv, her türlü rapor, hareketin kasası ve tüm ilişkilerin devredilmesi, yürütmenin denetiminde ortak saptanacak kadroların, Ortadoğu'ya hemen çağrılması ve toplantının orada yapılması;

2. yol olarak da; Yazıyla kadrolara anlatmanın riski ve sağlıksızlığına rağmen yine de yürütmenin ilişkileri devralması ve denetlemesi koşuluyla bunun da uygulanabileceği belirtilmiştir.

Bu çerçevede ayrıntılı birçok öneriye rağmen, darbeciler hemen her öneriyi yönetimi bırakmayacakları koşuluyla reddetmiş, kendilerini dayatmış, çözümsüzlüğü derinleştirmişlerdir.

Darbeciler önderliğin zorlamasıyla verdikleri 17 Eylül 1992 tarihli 6 sayfalık tutuklama belgesinin son sayfasında sorunu çözmek için değil, resmen uzun süre yönetmek için bir program koymuşlardır.

Darbeciler bu programda;

-Boşlukları doldurma,

-Bürokratik, benmerkezci araç ve yöntemleri değiştirme,

-Alt seviyede seyreden mücadeleyi yeniden yükseltme ve sürekli kılma,

-Kadrolara özgüven kazandırıp atılımın temellerini hazırlama,

-Parti olmanın önündeki tüm engelleri kaldırıp parti hedefine ulaşma,

-Ve son madde olarak da, kadro toplantısını önlerine koyma şeklinde bir program belirlediklerini ifade etmişlerdir.

Doğal ki, darbeciler biz yönetim değiliz demelerine rağmen, böylesi bir programı ancak bir yönetim uygular. Ve yine çok açık görüldüğü gibi darbecilerin esas sorunu, eleştiri getirdikleri noktaları tartışmak ve sorunu çözmek değildir. Böyle olmuş olsaydı, çok ciddi eleştirileri olduğunu kabul ettiğimiz koşullarda dahi, böylesi bir fiile başvurduklarında, değil böylesi bir programı tamamlayıp kadrolara gitmek, en azından ileri kadroların onayını almadan hareketi bir saat bile yönetme haklarının olmadığını düşünür ve öyle davranırlardı. Önderlik ihanet etmiş olsa bile, bunu böyle uygulamak zorundadırlar.

Tersi tüm yaklaşımlar sahte ve sübjektiftir. Ki, sözü edilen program aylarca, hatta bir yıl sürebilir. Mücadele içindeki gelişmeler de darbecilerin niyetlerine göre şekillenmez. Nitekim böyle olmuştur. Operasyonlar operasyonları kovalamış, birçok üssümüz yok olmuş veya tahrip edilmiştir.

Darbecilerin elinden kaçmam ve bir arkadaşı durumdan haberdar etmemle, bu uzun sürecek program oyunu bozulmuştur. Darbeciler önderliği tutuklayıp, hiç kimseyi haberdar etmeden uzun süre meşru yönetimmiş gibi kadroları aldatarak, sessizce hareketi yönetecek, parti toplantısına kadar süreci uzatacak ve kadrolara sürpriz yapacaklardı. *"İşte bu kadar süre biz yönettik, bakın ne işler yaptık. DK bunları yapmamıştı."* deme düşleri kuruyorlardı.

Özetle, 13 Eylül günü yapılan; hareketimizde hiç kimsenin aklına gelmeyecek ölçüde çirkin bir olay olup, bunun adı da yine hiçbir demagojiye yer vermeyecek ölçüde DARBE'dir. Darbenin tanımını hepimiz biliriz. Darbe yönetime zorla ve gayrimeşru yollarla el koyma olayıdır.

Yönetime el konulmuş, hareketin arşivi, raporları, her türlü belgeleri, örgütsel ilişki bağlantıları, kasası, her türlü araç ve gereci, sırları zorla gaspedilmiştir.

Ve bu süre içerisinde her türlü eylem, yeni örgütlenmeler, basın organlarına müdahaleler yapılmış, yeni istihdamlar, atamalar gündeme getirilmiştir. Politikalarımıza aykırı birçok şey kadrolara sözlü veya basın yoluyla şırınga edilmeye başlanmıştır. Yani darbeciler, darbe girişimi yapmakla kalmamış, darbeyi uzun süre sürdürmüş ve bunun programını da açıkça yazılı bir şekilde belgelemişlerdir.

Bu anlamda temel sorun şudur: Hareketimizde tartışılmayacak, araştırılmayacak, irdelenmeyecek hiçbir sorun yoktur. Söyledikleri her şeyin önceden araştırılmasına rağmen yeniden araştırılıp tartışılacağı, bu bağlamda tekrar tekrar kendilerine de belirtilmiştir. Ama darbeciler darbeciliklerinden vazgeçmemişlerdir.

Hareketimizin geleceği ve bir anlamıyla da bütünlüğünün korunması, hizip, hizipçilik, darbecilik gibi olguların hareketimizde yaşayıp yaşamayacağına bağlıdır. Hareketimiz bugünlere, bu tür anlayışlara izin vermeyerek gelmiştir. Ve bizim sorunumuz kişilerle değil, anlayışlarladır. Eğer bu anlayış hareketimizde meşru olacaksa, gün gibi açık ki şu veya bu kadro, şu veya bu niyetle önderliği veya MK'yı tutuklayabilme koşullarını sağladığında "Ben de yaparım" diyerek darbe yapma hakkına sahip olacak ve bunun için fırsat kollayacaktır. Ve yine doğal ki, böyle bir örgütte herkes birbirini kollayacak, herkes birbirine karşı güvenlik örgütü kuracak ve güvensizlik derinleşerek sürecektir. Bu bir örgütün çürümesi, giderek kendini yok etmesi demektir.

İşte bizim ve tüm Devrimci Sol kadrolarının endişesi bu olmalıdır. Biz nasıl bir hareketiz? Şimdiye kadar yarattığımız güzellikleri nasıl yarattık, bundan sonra bunları nasıl koruyacağız? Ve daha ileriye nasıl gideceğiz? Dahası nasıl bir parti olacağız? Bütün bunlar bu gelişmelerle birlikte, üzerinde çok daha özenle durulması gereken konulardır.

Hareketimizin hiç mi sorunları yoktur? Tersine kitle örgütlenmesinde, silahlı eylemde, örgüt bilincinde, savaş kültüründe, kır gerillasında vb.. vb... bir-

çok alanda tıkanmalar olup, tartışılması gereken sorunlar vardır.

Önderliğin tüm devrimci yaşamı ve Devrimci Sol'la birlikte oluşan siyasi yaşamı, politikaları, yaptıkları, yapamadıkları, olumlu ve olumsuz yanları her şeyiyle yalnız kadrolarımızın değil, tüm halkın denetimine açıktır. Ve veremeyeceği hiçbir hesabı yoktur!..

Aslında gerek bu yaşananları, gerekse hareketimizin içinde bulunduğu durumu uzun uzun konuşmak, tartışmak gerekiyor. Sizlerle konuşmak, tartışmak istiyoruz ama bu engelleniyor. Deniliyor ki, "Siz Hayri'ye anlattınız, onun için biz de komiteye anlatmaya zorunlu olduk." Bu doğru değildir... Bizim Hayri'ye hangi koşullarda gittiğimizi yukarıdaki anlatımlardan çıkartabilirsiniz. Darbeciler çözüm için her türlü önerimizi reddettikleri, kendilerini dayattıkları ve hareketin ilişki bağlantılarını bize vermeyi reddettikleri koşullarda kendimize bir yol bulmalıydık. Çünkü darbeciler, ortak çözüm önerilerini reddettiklerine göre, tek taraflı açıklamaya hazırlanıyorlardı. Tek taraflı açıklandığında biz ne yapacaktık, arkadaşlarımıza nasıl ulaşacaktık? Bırakın tüm kadrolarımıza ulaşmayı, bulunduğumuz evin dışına adım atamıyorduk. Para dahil hiçbir olanağa sahip değildik. Ve her an yalnız önderliğin değil, sorunu çözmek için gelen Malik ve Musa arkadaşların bile, hareketin çıkarı demagojisiyle, yeniden tutuklanmaları söz konusuydu. Oligarşinin ve emperyalizmin tüm saldırılarına rağmen emperyalizmin kucağında hiçbir güvenliğimiz yoktur. Bu konudaki tüm isteklerimiz darbeciler tarafından reddedilmiştir. İşte bu koşullarda Almanya sorumlusu olarak bildiğimiz Hasan arkadaşı aramaya karar verdik. Birkaç kez bilinen yerden sorduk ve bulamadık. Bunun üzerine Hayri arkadaşa başvurmak zorunda kaldık. Kuşkusuz Hasan'ı doğrudan bulabilseydik, Hayri arkadaşa başvurmamız için bir neden kalmayacaktı. Hayri arkadaşa ne dediğimiz, neler istediğimiz, neyi ne kadar anlattığımız ise bilinmektedir!..

Yukarıda belirttiğimiz gibi biz 13 Eylül'den günümüze kadar, sizin de tanımladığınız gibi, sorunun örgütsel mekanizmalar içinde çözümü için çaba harcadık, hala da harcıyoruz. Ama *"Örgütsel mekanizma benim, benim dediğim gibi olacak"* diyen, her türlü uzlaşma önerisini *"Yönetimi vermem"* diyerek reddeden ve zorla yönetimi gaspetmiş olan darbeciler, hareketin meşru mekanizmalarından söz edemezler... Sizlerin de bu konuda yanıltıldığı, çarpık, doğru olmayan, tahrif edilmiş şeyler anlatıldığı görülmektedir.

Bizler, her türlü olumluluğu ve olumsuzluğuyla bu hareketi bugünlere getiren önderi ve onun yanında saf tutan bir kısım ileri kadroları olarak hareketin çıkarını ve esenliğini hiç kimseden daha az düşünecek kişiler değiliz. Bu gibi ve hele ki "Sorumsuzluk yapılıyor" gibi bir suçlamayı asla kabul edemeyiz!

Darbecilerin spekülasyonlarla, yalanlarla, her türlü karalamalarla kadrolarımızı önderliğe karşı kışkırtmak istediklerini biliyoruz. Bunun için darbeciler bizim kadrolarla konuşmamamız için gereken her türlü Makyavelist yöntemi uyguluyor. Ve inanıyoruz ki bize yazdığınız ültimatomu darbeciler dayattı... Ve tabii ki çok masumca, hareketin geleceğini ilgilendiren yaklaşımlarla yapıldı bu dayatma. Bizler sorunların çözümünü hareketin içerisinde aramayan, fevri, kişisel kaygıları olan insanlar olarak yansıtıldık. Tabii bu "şuraya gittiler,

buraya gittiler, gördünüz mü şununla görüştüler" yaygaraları altında yapıldı. İllegalite adına yaygaralar kopartıldı. Ama bugün her türlü olanaksızlık altında bilinen yerin yakınına gidildiği için yaygara kopartanlar, bütün Avrupa örgütünün olanakları el altındayken bile, aynı yerin arka sokağındaki bir evde bu insanı (yani önderini) bir ay kalmak zorunda bıraktıklarını nasıl unutuyorlar? Yoksa Avrupa'da iktidarın niteliği mi değişti?.. Değilse neden, neden bu sübjektivizm, neden bu akıl almaz çifte standart ve neden bizim kadromuz böyle basit yaygaralarla yönlendirilmeyi kendine yakıştırıyor?

Evet arkadaşlar, sizler Hayri meselesini baz alarak, ama inanıyoruz ki hareketin bütünlüğünü korumak kaygısıyla bize ültimatom gönderdiniz.

Ama hayır, yönteminiz, yolunuz yanlıştır... Bizleri, en azından daha düne kadar önder kabul ettiğiniz ve talimatlarını uyguladığınız insanı dinlemeden böyle bir yola başvurmamalıydınız. Bu bir Devrimci Sol kadrosuna yakışan yol değildir... Ve sorun tek taraflı olarak size anlatıldığı halde hala bizim de anlatmamıza engel olunması ve sizlerin darbecilere verdiğiniz söz gereği görüşme talebini oyalamanız örgütsel işlerliğin hangi ilke ve kurallarına denk düşmektedir.

Kabul edilmelidir ki, bir saat bile zaman geçirmeden bizi dinlemek zorundasınız. Bundan kaçmak veya bunu engellemek yeni çözümsüzlükler demektir. Biz bir dava için başımızı koymuş insanlarız. Ve hiçbir güç düşüncelerimizi anlatmamızı ve gerçeği haykırmamızı engelleyemez! Çok sabırlı olduğumuz ama çok da inatçı olduğumuz dost-düşman tarafından bilinir.

Bugün Avrupa örgütlülüğümüz bir güç olarak bize karşı kullanılmaktadır. Ve biz örgütlülüğümüzün olanaklarını ne acıdır ki değerlendiremiyoruz... Sizler sorunu ilk duyduğunuzda göreviniz bize ültimatom göndermek değil, bu insanlar ve önderimiz neredediz, nasıl yaşar, neden bu hale geldi diyerek, gerçekleri öncelikle ve mutlaka onun ağzından dinlemek değil miydi?

Tekrar vurguluyorum. Önderliğin kadrolara ve halka veremeyeceği hiçbir hesabı yoktur. Onu dinlersiniz, günlerce dinlersiniz... Ve sonuçta kadroların kararı karşısında her zaman olduğu gibi boynunun kıldan ince olduğunu bir kez daha görürsünüz. Değil Avrupa'daki kadrolara ve ileri kadrolara, bütün kadro ve taraftarlarımıza hem de kendi el yazmamızla her türlü çağrıyı yapmaya hazırızdır. Her zaman böyle olduk, yine böyleyiz... Çünkü biz darbeci değil, devrimciyiz, açık ve dürüst bir politikayı ilke olarak benimsemiş ve bunu hareketimize mal etmişiz.

Sonuç olarak sizlerle hemen konuşmak istiyoruz. Eğer bu mektubumuz elinize geçtiği halde yine buna "hayır" deniyorsa, şunu söylüyoruz: Bizimle konuşma gereği bile duymayan ve bundan da öte düşüncelerimiz üzerinde baskı aracı olarak kullanılan, bizi esaret altında tutma aracına dönüştürülen bir Avrupa örgütü rahatlıkla bizimdir diyebilir miyiz, bilemiyoruz... Bunu anlamaya ihtiyacımız vardır ve bunun için yine konuşmaya, tartışmaya ihtiyacımız vardır. Ama bu durum hala devam edecekse, örgütümüzün geleceği ve birliği için ülkeye dönmek zorundayız... Avrupa'da güvenlik içinde olmayacağımız ve örgütümüzün yararına bir çözüm üretemeyeceğimiz görülmektedir.

Bundan dolayı sizden istediğimiz bize vize ayarlayabilecek ve gidiş için

yardımcı olacak birini hemen vermenizdir. Umarız sizden çok büyük bir şey istemiş olmuyoruz!

Her Şey Hareketimizin Geleceği ve Birliğimiz İçin!

Her Şey Zafere Yürümek İçin!

Bütün Olumsuzlukları Yeneceğiz!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

25.12.1992

Devrimci Sol Önderi

(Bu süreci yaklaşık iki aydır bilen, izleyen, kavrayan, tartışan, araştıran ve buraya bu sorunun çözümü için çağrılan komisyon çoğunluğu bu belgeyi onaylayarak imzalamıştır.)

Malik, Musa

✓ **Darbecilerle tartışmanın sağlıklı yaşanabilmesi için;**

1) Çağrılı arkadaşlarla birlikte üzerinde anlaşmaya varılan 1-2 kişinin daha görev alması koşuluyla bu süreçte yönetimin bu arkadaşlara devredilmesi,

2) Birinci maddenin de kabul edilmediği koşullarda şu an ülkede görev başında bulunan en ileri arkadaşlardan oluşmuş bir komiteye her şeyin devredilerek bu komitenin tartışmayı sonuçlandırıp karar altına alması ve herkesin buna kayıtsız şartsız uyması temelindeki önerilerimiz de "Biz yönetimi devretmeyiz" diyerek reddedilmiştir.

Buna ilişkin darbecilere yazılı sunulan metin ektedir.

1.1.1993

Ek; Önderlik ve komisyon çoğunluğu tarafından darbecilere sunulan metin

Darbecilere;

Yurtdışında kendi saptadığınız kadrolara sorunu günlerce tek taraflı anlatıp şartlandırdıktan sonra Kemal ve Zafer arkadaşları bizimle görüşmeye getirdiniz. Bu arkadaşlar o kadar şartlandırılmıştı ki, mevcut sorunu, nedenlerini ve gelişimini tartışmak, dinlemek bile istemeyen, sadece çözümü üzerine konuşmayı dayatan bir haldeydiler. Yine de arkadaşlara çözüm sürecine girmenin veya çözümün nasıl tıkandığının, sürdürdüğünüz bunalımın nedenlerini, koşullarını anlatmaya çalıştık. Siz darbecilerin, bizim önerimiz olan "Bu süreçte tüm ilişkilerin yürütmeye –çağrılı arkadaşlara– devredilmesi" önerisini kabul etmemeniz ve yönetimi bırakmak istememeniz noktasında çözümsüzlüğün başgösterdiğini belirttik.

Bunun üzerine Zafer ve Kemal arkadaşlar, *"Yürütmeye dışarıdan başkaları da alınıp genişletilemez mi, örneğin 4-5 kişi olamaz mı?"* şeklinde bir

öneri getirdiler. Dikkate aldık ve böyle bir ara yolun bulunabileceğini belirttik. Onlar da bu durumu sizlerle konuşacaklarını belirterek ayrıldılar.

Ve bu arkadaşların önerisi çerçevesinde bizzat sizden gelen tartışma talebiyle 31.12.1992, saat 15.15'te bir araya geldik. Ancak anlaşılmaz şekilde bu arkadaşların önerisi çerçevesinde tartışmayı reddeden yine sizler oldunuz. Yönetimi devretmeyeceğinizi açıkça belirttiniz. Hatta *"devretme-devretmeme ikileminde tartışmayız"* dediniz.

Bunun üzerine, yine de sorunu çözümsüzlükten kurtarmak ve olası olumsuz gelişmeleri engellemek için sorunu çözmeye yönelik çağrılı arkadaşların dışında yeni bir öneride daha bulunduk. Şöyle ki;

Şu anda ülkede görevi başında bulunan arkadaşlardan yeni bir geçici komite oluştururuz. Bu komitede kimlerin yer alacağı konusunda ortak karar veririz.

Bütün ilişkiler komiteye devredilir.

Komitenin ne tür bir görev yapacağı, yetkileri, zaman süresi vb. belirlenir.

Bu komite sorunu kadrolara açma temelinde sürecek tartışmayı organize eder ve sonuçlandırır.

Bu komite bu zaman süreci içinde hareketin en yetkili organı işlevini görür.

Şu anda darbecilerin elinde bulunan örgütsel ilişkiler, örgütün arşivi, kasası vb. vb. her şey bu komiteye devredilir.

Bu komite tartışmanın toplantı düzenlenerek mi, yazılı mı olacağına karar vererek buna uygun olanakları ve koşulları araştırır.

Bu komite kadrolardan çıkan karar sonucuna uymayan, hareketi bölmeye yeltenen her kim olursa olsun, bunlara karşı gerekli önlemi almakla yetkilidir.

Kadrolara güvendiklerini söyleyenlerin, hareketin çıkarlarını düşünerek ellerinde tuttuklarını belirttikleri, hareket olanakları ve yönetimini yine kadrolara kayıtsız şartsız devretmemeleri için hiçbir neden yoktur. Ama sizler bu önerimizi de reddederek, kendi yönetiminizde sürdürülecek bir tartışmayı dayatmaya hala devam ediyorsunuz. Bunu da "yönetim platformdur" kılıfı altında yapıyorsunuz. Oysa platformun tıkandığını, çözüm üretemediğini savunan ve bu nedenle 2. derece kadrolara gitme gerekliliğini dayatan yine sizdiniz.

Platformun; tarafların ve çağrılı arkadaşların oluşturacağı tartışma zemini olduğu, bu zemin içerisinde nihai kararı alacak olanların ise çağrılı arkadaşlar olduğu baştan beri açık ve netti. Bu zeminde lehinize bir karar çıkmayacağını anladığınızda, platformda herkes karar verecek demeye, darbeye katılan kadroların hemen tümünü platform üyesi olarak dayatmaya başladınız. Dahası suçlayan, suçlanan, çağrılı herkesin oy kullandığı hukuki olmayan bir durumu savundunuz. Bu nedenle platformu işlevsiz kıldınız.

Platformu işlevsiz kıldıktan sonra "Platform tartışmayı yönetir, bu süreçte platform yetkili organdır" demek, üzerinde anlaşmaya varılamayan, işlevsiz olan bir şeyi çalışıyor gibi göstermek ancak faydacı amaçlarla yönetimi kendi elinde tutmanın bir kılıfıdır. İşte platformun bu durumundan dolayı sizlere tek-

rar taviz verilerek, henüz sorunu bilmeyen kadrolardan geçici bir komitenin oluşturulmasını ve bu komitenin süreci noktalamasını önerdik. Bu işlemeyen platform, bırakın hareketi bu süreçte yönetmeyi, (aktif işler atıl halde tutulsa dahi) tartışma süreci ve sonucunda en ufak bir pürüzde dahi karar alamayacaktır. Çünkü kararı kimlerin ve nasıl alacağı konusunda anlaşmazlık vardır. Bu anlamda platform dayatmanız gereksizdir, çözüm üretemez ve bundan dolayı gerçekçi değildir... İşte bunun için yeni bir organizasyona girmek kaçınılmaz hale gelmiştir.

Sizleri bir kez daha sağduyuya davet ediyoruz. Kadrolara gerçek anlamda güveniyorsanız, hareketi geçici olarak onların yönetimine devretmenizin bir sakıncası olmaması gerekir. Her zaman kadrolara güveni esas alanın kim olduğu açıktır. Darbeyi gerçekleştirdiğiniz ilk günden bu yana, sizlere hep "kadrolara durumu açın" dendi. "Kadroların morali bozulur, bizim zamana ihtiyacımız var" vb. bahanelerle bundan kaçan hep siz oldunuz. Ancak haftalar sonra ileri kadrolara açtınız. İleri kadrolar sizi meşru görmeyince, "Platform işlevsiz" deyip, daha alt kadrolara gidelim dediniz. Ama her şartta yönetim erkini elden bırakma yanlısı olmadınız. Peki, nereye kadar? Nereye kadar bu bunalımı devam ettirmeyi düşünüyorsunuz? Yaptığınız darbe ve sonradan kullandığınız yöntemlerle, hareketi suni bir saflaşmaya zorlayarak, parçaladığınızı görmüyor musunuz?

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
HAREKET ÖNDERİ, MALİK, MUSA

✓ **Kemal ve Zafer arkadaşlara** (*)

22 ve 23 Aralık tarihli ayrı ayrı yazdığınız mektuplarınız ancak 26 Aralık gecesi saat 23.00'te elimize geçmiştir. Ve biz bu tarihe kadar sorunun sizlere açıldığını bilmiyorduk. Oysa 22 Aralık saat 19.10'da darbecilerle protokol üzerine konuşma yapılmış ve bu konuşma daha sonra devam etmek üzere o gün kesilmiştir. Ve darbeciler sorunu size de açtıklarını bize söylememişlerdir. Sizden önce de Avrupa komitesine açtıklarını bir gün önce öğrenmiştik. Kısaca hep fiili durumlarla karşı karşıya bırakılıyoruz.

Yazdıklarınızdan ve size anlatılanlardan çıkardığımız sonuç şudur. Darbeciler kadrolara güveniyor ve sorunun onlara açılmasını istiyor, biz ise kişisel kaygılarla bundan kaçıyoruz. Öncelikle belirtmeliyim ki, darbenin ilk dakikalarından itibaren bir saat dahi beklemeden kadrolara haber verilmesini ve çözüm bulunmasını isteyen benim. Bundan kaçan ve "Bizim zamana ihtiyacımız var, sen bu süreci bize yaşatmayacaksın" diyen darbecilerdir. Sözlü anlatımların bir şey ifade etmemesi ve tutanak altına alınmamasından dolayı 20.9.1992 tarihinde önerdiğim yazılı protokolde şunları ifade etmiştim:

"1- Hemen yurtdışındaki ve Ortadoğu'daki kadrolarla toplantı yapıp ülke-

(*) Bu kişiler Devrimci Sol dergisinde çalışmaktadır... Kemal daha sonra hareket tarafından cezalandırılmış ve kontra faaliyetini sürdüremez hale gelmiştir.

ye gideriz, toplantı orada devam eder.

2- Burada ve Ortadoğu'daki toplantıları yapıp ülkedeki arkadaşları da hızla Ortadoğu'ya getiririz, biz de oraya gideriz.

3- Ülkedeki arkadaşlarla konuşurum, geçici bir yönetim kurarız. Bu yönetim tamamen ülkedeki arkadaşlardan oluşur. Bu yönetim bir komisyon kurar ve olayı soruşturmak için görevlendirir. Darbeciler görevlerini bırakıp geçici yönetim yerlerine yenilerini atar. Komisyon soruşturmanın seyrine göre gerekenleri yapar." (Bu önerimin bir kopyası el yazmamla darbecilerdedir.)

Bu öneri hemen reddedilmiştir.

8.10.1992 tarihinde yeni bir protokol önerdim:

"Hareketin bölünüp parçalanmaması için aşağıdaki maddelerde anlaşmak zorunlu hale gelmiştir.

1- 8.10.1992 tarihinden başlamak üzere sorunun çözümü için düşünülen ve yetkili olan arkadaşların Ortadoğu'ya getirilmesi işlemine hemen başlanacaktır. En geç bir hafta içinde tamamlanacaktır. (*)

Bu arkadaşlar Malik, Musa, Derya ve Aydın'dır.

2- Bu süre içerisinde hareketin alan ve bölgelerde aktif faaliyetine son verilecek, atıl halde tutulacaktır.

3- Yayınlarda taraflar tarafından tartışma konusu olabilecek yazı yayınlanmayacaktır.

4- Bu süre içerisinde bekleme durumu olmayan, yapılması gereken acil işlerde ortak karar verilecektir, dayatma olmayacaktır.

5- Gelişmeler, müdahaleler, yazışmalar, görüşmeler konusunda bilgi verilecektir.

6- Platform toplanınca örgüte ait belgeler, raporlar, örgüt arşivi, örgütün maddi varlığı, her şey platforma teslim edilecektir.

7- Mevcut sorun platform toplanana kadar Derya arkadaş dışında kimseye açılmayacaktır.

8- Platform kararları herkes için bağlayıcı olacaktır."

Bu protokolü yazılı olarak verdikten 10 dakika sonra, hem de konuşmak için kendi isteğimle geldiğim evde yeniden tutuklandım. Oysa dışarıdayken Bedri ve Süleyman'la yaptığımız görüşmelerde, telefonda veya yazılı olarak çağrılacak arkadaşlara durumu hemen anlatıp çözüm bulmalarını isteyecek, yapılanları meşru görmediklerini belirttiklerinde fiili durumu hemen kaldıracaklardı. Bu konuşmalar üzerine bu temelde anlaşarak, Derya arkadaş da bilgilendirilerek eve gidilmiştir. Gittiğimde bu sözler tümden reddedildi... Ve tekrar dışarı çıkmam engellenmeye başlandı. Tekrar tutuklayacaklarını bile bile kaldım ve çözüme zorladım. Ama onlar hiçbir çözüme yanaşmadılar. Ağızlarındaki tek cümle "Sen bu süreci bize yaşatmayacaksın" idi ve bu gerekçeyle beni tekrar tutukladılar.

(*) Bu maddedeki bir hafta 15 gün de olabilir dedim. Ama Malik boşta olduğu için, hemen gelebilecekti, diğer iki arkadaş da hazırdı. Musa zaten Ortadoğu'daydı. Biz de hemen vizeleri alıp, gidebilecek durumdaydık. Ayrıca kendileri daha önce 18 Ekim'de olabileceğini belirtmişlerdi, buna da uygundu.

Peki neydi bu süreç?

Bu süreç darbecilerin mevcut krizi çözmek için değil, uzun süre alabilecek ve mücadele içerisinde beklenmedik gelişmelerle daha da uzayabilecek bir programın hayata geçirilmesiydi.

Tutuklandığım ilk dakikalarda suç nedir, neden ve niçin sorularının yanıtını aradım. Bu amaçla söylenen her şeyin tutanak altına alınmasını ve tutuklama gerekçelerinin yazılı bildirilmesini ısrarla istedim. Bu ısrarım üzerine tutanak tutulmadı ama ancak 17.9.1992'de 6 sayfalık tutuklama gerekçelerini anlatan bir bildiri verildi. Bu belgenin 6. sayfasında:

"- Ülkedeki yoldaşların inisiyatiflerini genişletmek ve boşlukları doldurmak...

- Üç önemli merkezi operasyona neden olan, merkezi ilişkiyi sürdürmede kullanılan, bürokratik, benmerkezci araç ve yöntemleri değiştirmek.

- Şu an alt seviyede seyreden mücadelemizi yeniden yükseltmek. İlke, kural ve değerlerimize uygun bir şekilde sürekli kılmak... Kadrolara özgüven kazandırmak ve atılımın temellerini hazırlamak.

- Partileşme sürecinin karakterine uygun olarak, parti olmanın önündeki tüm engelleri kaldırıp parti hedefine ulaşmak.

- Örgütsel boşlukları doldurup, var olan tahribatı bir ölçüde giderip mevcut durumumuzu ve A arkadaşın durumunu kadroların önüne götürmektir." deniliyor.

İşte "Sen bize bu süreci yaşatmayacaksın" deyişlerinin sırrı buradaydı. Öncelikle bütün bu ve diğer iddialar doğru bile olsa kadroların onayını almadan, meşruluk kazanmadan önderlik hain bile olsa hiç kimse önderliğin kadrolara ulaşmasını engellemek için tutuklayamaz, böylesi bir programla, zorla yönetme hakkını alamaz. Hiçbir gerekçe, en azından ileri kadrolara hemen durumu bildirmeden ve çözüm istemeden, onların onaylarını almadan yönetme hakkını tanımaz. Bunun için de bu konuda üretilen bütün gerekçeler yapaydır, sübjektiftir.

Daha sonra (3 Kasım'dan itibaren) çözüm için gelen arkadaşların "Hareket meşru yönetime dönsün, platform toplansın ve istenen her konu tartışılsın, araştırılsın, güvencesi biziz." temelindeki tüm önerileri reddedilmiştir. Keza bunun reddedilmesiyle gündeme getirilen öneri de ilişkileri ve el konulan her şeyi çağrılı olarak gelen insanlara devredin, tartışmayı ve araştırmayı sonuçlandıralım ve karar verelim şeklindeydi.

a) *Platformda çözüm.*

b) *Kadroları Ortadoğu'ya çağırıp toplantı yapma ve Avrupa'ya hemen anlatma.*

c) *Yazıyla kadrolara anlatma şeklinde, ilişkilerin, sorunu çözmek için gelen (Biz buna bu çözüm nezdinde yürütme dedik) yürütmeye devredilmesi* temelindeki tüm bu öneriler de reddedildi. Ve bu tartışmalar haftalarca sürdü. Bize dayatılan tek şey vardı: Her ne koşulda olursa olsun yönetimi ellerinde tutmak isteyişleriydi. Bu kabul edilemezdi. Bunun için ara yollar arandı, tavizler verildi. Ve ben tüm gayri meşru yolların kullanılmasına karşın ve hareketin meşru ve doğal önderi olduğum halde iddiaların açıklığa kavuşturul-

masını, bunun bir lekelenme olduğunu, bunun için de verilecek her karar karşısında boynumun kıldan ince olduğunu, sözlü ve son olarak da 10 Aralık tarihinde yazılı olarak taahhüt ederek bu komisyona verdim. Aynı şey komisyon tarafından darbecilerden de istendi, vermediler.

Ve şöyle ifade edildi. *"DK kendi çıkarına olmasa böyle bir taahhütte bulunmazdı."*

Bu anlayışa karşı ne yapabilirdik.

Anlaşılan hep aynı şeyler empoze ediliyor. Örgütsel işleyiş, örgütsel mekanizmalar, ilke, disiplin ve kurallar. Ve bunların dışına çıkıp çözüm arayan biziz... Böyle lanse ediliyor. Bu doğru değildir. Sabırlı ve sakin olmamız, kadrolara güvenmemiz isteniyor. 100 günü aşkındır çözüm için ısrarla bekledim. Bu sabır değilse sabrın adı nedir, bilemiyorum. Düşman sevinmesin diye her türlü taviz verildi. Yeter ki bu sorunu kendimize yakışır bir tarzda aşalım ve daha güçlü olalım diye... Ama ne yazık ki, tüm bunlar sizler tarafından değerlendirilmemektedir.

Tekrar belirtiyorum. Sorun kadrolara güvenip güvenmeme sorunu değildir. Sorunu kadrolara anlatalım ve hemen çözülsün diyen benim, bunu kabul etmeyen ve hiçbir kurala uymayan darbecilerdir. Size tek taraflı anlatmaları, aynı şeyi Avrupa komitesiyle tekrar etmeleri bunun göstergesidir. Bize dayatılmak istenen nedir? Örgütsel güç elimizde, biz istediğimiz kadroya istediğimiz gibi anlatırız, sizle onları da görüştürmeyiz... Böylece tek taraflı anlatımlarla yalan, yanlış, demagojik, kurgusal her şeyi empoze ederek, sonuç alacaklar, dahası bizim yazılarımızı yazmak için daktilo yazıcımız, çoğaltmak için fotokopimiz, bir yerden bir yere gitmek için aracımız, hatta paramız, hiçbir şeyimiz olmayacak, örgütsel gücümüz bize karşı kullanılacak.

Ve sizlere, kendi koşullarını bize dayatıp teslim olmamızı isteyerek, kadrolara anlatmak için protokole uysunlar baskısı yapılacak.

Bu nasıl bir kadrolara güven politikasıdır, nasıl bir çözüm istemektir? Kadrolara gerçekten güvenenler, onların adaletine inananlar neden her koşulda ille de yönetimi ellerinde tutmak istiyorlar? Çağrılan insanlar kadro değil mi? Değillerse neden çağrıldılar? Kadrolar "duygusal", "sübjektif", "çapsız" vb. çok çeşitli niteliklerde olabilir. Kadrolara gerçekten güvenenler ve haklılıklarına inananlar neden bu kadroların kararlarına uyacaklarını taahhüt etmiyorlar? Neden onları karalamakla meşguller?

Ve hiç anlayamadığımız, geleneklerimizde ve kültürümüzde hiçbir yere yerleştiremediğimiz, "Biz konuşuruz ama siz konuşamazsınız" anlayışı kimin anlayışıdır? Söyler misiniz, sizler bizden neden saklanıyorsunuz, korkulan, çekinilen bir şey mi vardır? Çok haklı olduklarına inananlar bizim gerçekleri açıklamamızı neden istemiyor, neden olanaksızlıklara mahkum ediliyoruz. Kimseyle görüşmeyeceksin, konuşmayacaksın, tüm yazma olanakların elinden alınacak, yazdıklarını dahi ancak darbeciler eliyle göndereceksin (isterlerse tabii)... Bu mu Devrimci Sol'un adalet anlayışı? Sizlerden bu tür yazılar alınacak, ardı sıra bu yazılar başkalarına örnek diye gönderilip baskı unsuru oluşturulacak ve bize "ya dediğimizi kabul edersiniz, ya da böyle sonuç alırız" mesajı verilecek... Bu yöntem devrimci değildir... Tersine kendine güven-

meyen, haklılığına inanmayanların politikasıdır.

Deniliyor ki, rastgele anlatarak, ilke ve kurallar çiğnenerek ayrılık yaratılacak, düşman sevindirilecek... Hiçbiri doğru değildir. Hareketimizi bölmek isteyenlere karşı sonuna kadar savaşacağız! Her kadromuzun da bu bilinçle hareket edeceğine yürekten inanıyorum. Hareketimiz her türlü zorluğu aşacak güçtedir ve aşacaktır. Düşmanı sevindirmemek için aylardır çırpınıyoruz. Bundan böyle de sevindirmemek için her türlü özveriyi göstereceğiz. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Ama sizlerden, "darbecilerin protokolüne uyun" demenizden ve çeşitli eleştirilerinizden önce, bizleri de dinlemeniz gerektiğini istememiz en doğal hakkımızdır. İnanır veya inanmaz, doğru veya yanlış bulursunuz, bu ayrı bir konudur. Ama öncelikle dinlemeniz gerekir. Hareketimizde tartışılmayacak, araştırılmayacak hiçbir konu yoktur. Birilerinin kendini 2. adam diye lanse edip "Ben bilirim, benden başka kimse kalmadı" diyerek gerçekleri tersyüz edip yemin billah ederek, bana inanın demesiyle gerçekler açıklanamaz... Doğrular ve yanlışlar ayırt edilemez...

Doğrudur, ne kadrolar ne de kitleler karşısında tüm siyasi yaşamım boyunca veremeyeceğim hiçbir hesabım yoktur. Her şey açıklıkla, dürüstlükle yapılmış ve kadrolara hesap verilmiştir. Hesabı istenen her konuda da hiçbir tereddüt duymadan kadrolarımıza hesap vermekten çekinmem.

Sizler platform imzalı yazılardan söz etmektesiniz. Ben bu yazıların hiçbirini görmedim ve içerikleri konusunda bilgi sahibi değilim. Bana verilen tek belge 17 Eylül'de adeta zorla aldığım 6 sayfalık tutuklama belgesidir. İddiaları da ancak bu çerçevede bilmekteyim. Oysa sözünü ettiğiniz belge ve yazıları iddia sahipleri önce bana vermek durumundadırlar. Hele ki iddialarında çok emin olanlar bundan hiç çekinmemelidirler. Sadece Malik arkadaşa bir yazı verilmiş, tekrar okumak için yanına almak istediğinde verilmemiştir. Aynı yazıyı Musa arkadaş istediğinde yine verilmemiştir.

Bu durumda hangi adaletten, hangi suçlardan söz ediliyor, bilmiyorum. Suç ve adalet kavramlarının kullanıldığını da ilk defa sizin mektuplarınızdan ve de 17.12.1992 tarihli darbecilerin bir yazısından öğrenmiş oluyoruz. Bundan önce bu tür nitelemeler yoktu. Ki bana verilen tutuklama belgesinde de bu tür ifadelere rastlanılmamaktadır. Anlaşılan her gün yeni bir şey üretiliyor ve biz bunları ancak sizlerden öğreniyoruz.

"Platform" imzasını kullandıklarını da ilk defa sizden duyduk. Platformun kimlerden oluşacağı, nasıl kavranacağı başından beri açık olmasına rağmen çağrılı gelen arkadaşların taraf olmasıyla veya darbeciliği meşru görmemeleriyle, darbeciler platformun dağıldığını iddia etmişlerdir. Ve baştan beri şu denmiştir: Darbecilerden sorumlulukları olan iki kişi, ben ve çağrılan arkadaşların katılacakları tartışma zemini platform olarak adlandırılmıştır. Ve çeşitli protokol maddelerinde de görüldüğü gibi çağrılı arkadaşlar için sorunun çözümünde "yetkili olan" arkadaşlar vb. ifadeleri kullanılmıştır. Bunun için platform denen zeminde hiçbir ikileme sokmadan her türlü konu ve iddia istenildiği kadar tartışılabilir. Ama hukuken nihai kararı verenler, suçlayan ve suçlananların dışındaki arkadaşlardır ve böyle olması gerekir. Başlangıçtan yakın zamana kadar bu anlayış kabul edildiği halde çağrılı insanların tavırlarını be-

lirlemeleriyle reddedilmiştir. Bu kez platform kararı denmeye başlanmıştır. Platforma da istenildiği kadar darbeci sokularak mutlaka çoğunluğu ellerinde tutmak arzularını açıkça belirtmişlerdir. Kısaca darbeciler bize her koşulda kendilerinin onaylanacağı bir zemin dayatıyorlar. Bu anlayış, bu zemini bulana kadar bunalımı devam ettirecektir. Sorunun bu noktaya gelmesinin temel nedeni budur.

Hala soğukkanlı ve sakin olunması gerektiğine inanıyoruz. Tek taraflı anlatımlarla bir yere varılamaz. Sizlerden, kadrolardan, en azından bana da gerçekleri anlatma veya istediğimiz her konuda (soyut, demagojik ve kurgusal değil) belgeleriyle, tanıklarıyla, resmi yazınımızla konuşma özgürlüğü istiyorum. Bu özgürlük için darbecilerin bana dayattığı "önce bizim yönetimimizde protokolü imzala, ondan sonra" deyişleri hiçbir adalet anlayışına sığamaz.

Biz kadroların dışında tabana yayarak çözüm arayışında hiç olmadık, olmak niyetinde de değiliz. Bu kışkırtmaya yönelik bir iddia olup gerçekleri yansıtmamaktadır. Böyle bir niyetimiz olsaydı bunu çok çeşitli biçimlerde bugüne kadar defalarca yapardık. Hatta bugün bile çok zor değildir. Ama darbeciler kendi dayatmaları doğrultusunda özgürce ve de örgütümüzün her türlü olanak ve ilişkisini kullanarak anlatmaya devam ediyorlar.

Zafer arkadaş diyor ki: *"H... abinin olayı bize son anda açmak zorunda kalması karşısında..."* Bu zorunda kalma olayı nedir? Bizden gizlenen sizleri aramamız mı acaba? Ki öyle bile olsa "Biz şu nedenden dolayı şu arkadaşlara anlatmayı düşünüyoruz, gelin siz de anlatın" demeleri gerekmez miydi? Sizlerin de "Bu arkadaşları da dinlemeliyiz" demeniz, hatta zorlamanız doğru olan davranış değil midir? Ve şimdi açıkça "Biz anlatıyoruz, her gün konuşuyoruz, sen konuşamazsın, bulabilirsen bul, bulamazsın. Çünkü yerlerini göstermeyiz, yazıyla mı cevap vereceksin, daktilo yazan insan vermiyorum, iddialara cevap vermek için belgeleri vermiyorum, hazırlanmak için zaman ve arşivi vermiyorum... Her şey yasak" denilmekte. Ve şu anda size elimdeki yazı ve belgeleri dahi daktilo edip fotokopilerini gönderecek olanaktan yoksunum. Yapılmak istenen nedir? Araştırma, inceleme, adalet diyerek böyle sonuç alınması umuluyorsa ne yapılabilir ki? Bu anlayışa karşı kavga vermekten başka bir şey yapılamaz. Çünkü bu anlayışta adaletin zerresi yoktur.

Durumun garipliği resmen sırıtmaktadır. Sizler rahatlıkla günlerce tartışıyor, bir karara varıyor ve bize bunu mektupla iletiyorsunuz. Bize de başka hiçbir yol bırakılmadığından saatlerce, hatta günlerce anlatılacak şeyleri mektupla anlatmamızı istiyorsunuz. Hangi birine nasıl cevap vereyim. Ve nasıl yetiştireyim. Bu şekilde yazılı cevap vermemle birlikte darbeciler tarafından anlatma hakkımı kullandığım da varsayılacaktır. Bütün bunlara rağmen ana başlıklarla da olsa bazı sorularınıza cevap vereyim.

–*"Parti arifesindeyiz ve bölünmeyeceğiz"* dedim. Söylediklerimin her sözcüğüne sahip çıkıyorum. Benim bölünmeyeceğiz dediğim anlatıma "kişi fetişleştirmesi olursa" vb. paragrafları yerleştirerek "bölünmenin kaçınılmaz olacağını" söyleyenler ben değil darbecilerdir.

–Partinin nasıl oluşacağını, hangi süreçlerden geçeceğini, ideolojik-politik ve örgütsel olarak hangi hazırlıklardan sonra oluşacağını, tüm kadroları-

mızla tartışmamıza, darbeyle engel olunmuştur. Partinin kurduk demekle, kurulmuş olmayacağını biliriz. Eski örgütlenmemizle parti olacağımız, işleyişin de aynen devam edeceği şeklindeki düşünceler tamamen yanlış, darbeciler tarafından getirilen iddialardır.

–Yaşanan olayı darbeciler hangi kılıflarla anlatırlarsa anlatsınlar aylarca örgütün her şeyine el konulmuş, her türlü eylem kararları alınmış, istihdamlar yapılmıştır. Üstelik bunlar "Biz yönetim değiliz" iddialarıyla yapılmıştır. Hem de "benmerkezcilik" iddiasında olan insanlarca... Aylarca kadroların onayını almadan yönetme ve zorla her şeye el koymanın literatürdeki adı DARBE'dir.

–En çok kışkırtılan konu da operasyonlar olsa gerek. Operasyonların nasıl başladığını, nasıl ortaya çıktığını, tanık ve belgeleriyle yeniden anlatmak gerekir. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, darbeciler tüm bunları sonradan uydurmuş, kurgulamış ve benim onlara anlattıklarımı çarpıtarak, tahrif ederek kullanmaktadırlar. 16-17 Nisan operasyonu soruşturması zaten henüz bitmemiştir. Gebze-Bayramoğlu operasyonuna ilişkin ise, en kaba hatları dışında hala nasıl geliştiği konusunda bir bilgilenmeye sahip değilim. Çünkü o operasyonda yakalanan insanlardan gerekli bilgiyi almadan tutuklandım. Şu kadarı bilinmelidir ki, hiç kimseden bu gelişmelerle ilgili hiçbir şey gizlenmemiş, bilinenler çerçevesinde her şey anlatılmıştır. Ama darbeciler gökte uçan kuş dahil hemen her şeyden DK'yı sorumlu tutmak istediklerinden, gerekçe arıyor ve kendilerince bulup inanmamızı istiyorlar. Darbecilerin sözüm ona darbe nedenlerinden biri de bu operasyonların nedenlerini araştırıp bulmaktı. Aylardır örgütün her şeyi kendi ellerindedir, neyi nasıl araştırdılar, hangi sonuçlara nasıl vardılar, hiçbir bilgiye sahip değilim. Ben darbenin ilk gününden itibaren varsa kanıtlarınız gösterin, *"olabilirlik"*lerle hareket edilemez dedim. Kuşkusuz *"olabilirlikler"* çokçadır ve buna uygun tedbirler alınmıştır. Zaten darbecilerin o süreçlerin nasıl yaşandığını, ayrıntılı olarak neler olduğunu bilmeleri de olanaksızdır. Bütün bunlara rağmen yeniden ve yeniden, hatta aylarca araştırılmasında hiçbir engel yoktur denmiş, bu örgütümüzün çıkarına görülmüştür. Ve hiçbir devrimci kendisini zan altında tutacak hiçbir iddiayı geçiştiremez, bu durum önderlik içinse onlarca kez geçerlidir.

–*"Parti ve ideolojik birlik konusunda platformu oluşturan yoldaşlarca oluşturulan düşünceler doğrudur, bilimseldir"* diyor Zafer. Darbecilerin bu konuda resmi olarak bilinen görüşlerimiz dışında neler söyleyip yazdıklarını tek kelime bilmiyorum. Bu konuda farklı bir düşünceleri olduğunu hiç söylemediler, tartışmadılar. Bu konudaki görüşlerimiz açık ve en şematik biçimiyle "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe anlatılmış, kadroların onayıyla bir süreç yaşanmaya başlanmıştır. Birileri bugün "ben o zaman görmedim, okumadım, anlatmadım" diyorsa bu yeni bir durum olup konu dışıdır. Yapılabilecek fazla bir şey de yoktur. Ve bunlar olsa olsa darbecilerin suni ideolojiyle ayrılık yaratma çabalarının ürünüdür.

–Yine Zafer diyor ki, *"MK, genel komite gibi organlar var mıdır?"* Doğrudur, 17 Nisan'dan sonra yeni bir MK oluşturulamamış, bunun oluşması için bazı arkadaşlarla kısa da olsa bir süreç yaşanılması gerektiği düşünülmüştür. Ve bu doğrultuda düşünülen arkadaşlar sürece adapte edilmeye, hazır-

lanmaya çalışılmıştır. Bu durum özellikle darbeciler için sır olmayıp sürecin nasıl geliştiğini ve ne yapılmak istendiğini biliyorlardı. Bu konuda hiçbir itirazları da olmamıştır. Genel komite diye bir işlerliğimiz ise baştan beri hiç olmamıştır. Elbetteki partiye yeni organizasyonlar oluşturmadan gidilemezdi, kimse de böyle bir şey savunmamıştır. Kaldı ki, derginin 5. sayısındaki parti açıklamasını ve tüm yazıları darbeci Bedri okumuş ve olumsuz hiçbir görüş belirtmemiştir.

–*"Bu olay neden bu süreçte ortaya çıkmıştır"* deniliyor. Anlatılması uzun ve irdelenmesi gereken bir konudur. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, bu küçük burjuva gururuna, zaaflarına ve statükolarına karşı verdiğimiz mücadelenin geldiği boyutla ilgilidir. Partiye evrilmek ve ciddi bir savaş örgütü olmak noktasında küçük burjuva zaaflarıyla ortaya çıkan ciddi çatışmaların bir sonucu da denilebilir.

–Örgüt önderliğine bağlılık sorununa değinmiş arkadaş... Önderlik kimse tarafından bahşedilemez, kazanılır. Yine kuşkusuz ki bir önderlik politikalarıyla, taktikleriyle, yönetme sanatıyla, yarattığı sonuçlarla kazanılır veya kazanılmaz. Bu noktada takdir kadrolarındır.

Yoldaşlar,

Kafanızdaki tüm soruları sorabilmeniz ve benim yanıt vermem için mutlaka konuşmamız gerekir. Ve konuşmadan, dinlemeden yargılara varmak doğru değildir. Daha objektif ve daha duyarlı olmalısınız...

Ayrıca protokol dediğinizde sadece darbecilerinkini esas alıyorsunuz. Bizim önerdiklerimizi de görmelisiniz.

KAHROLSUN BİRLİĞİMİZİ PARÇALAMAK İSTEYENLER!

YAŞASIN MÜCADELEMİZ, YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik

27.12.1992

✓ **Darbecilere,**

Örgütümüzün olanaklarını zorla gasp ettiğinizden, bulunduğumuz alanda adeta rehin hayatı yaşamak zorunda bırakıldığımızdan, burada hiçbir güvenliğimiz olmadığından, hemen ülkemize, sıcak mücadeleye dönmek istiyoruz.

Sağlıklı bir yoldan, ne şekilde gideceğimize karar vermek için son durumları bilmek ve konuyu bizzat araştırmak istiyoruz.

Hareket Önderi, Malik, Musa

27.12.1992

✓ **Darbecilere,**

Hareketimiz, devrimci savaşın en kritik günlerini omuzlamaya, partileşme konusunda nihai adımlar atmaya çalışırken, 13 Eylül 1992 tarihinde önderliğimizi darbeci bir yöntemle tasfiye etmek istediğiniz tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

Önderimizi 49 gün tutukladınız. Tarafınızdan çağrılı olarak gelen ve yarattığınız duruma ilk tanık olan yoldaşımızın çabalarıyla 49 gün sonra tutukluluğuna son vermiş olsanız da 13 Eylül'den bugüne kadar görevlerini yapmasına engel oldunuz.

Bu süre içinde (93 gün boyunca) hareket yönetimini gaspettiniz. Hareketin tüm olanaklarına, araç-gereç ve kasasına, arşivine el koydunuz.

Bütün alan ve bölgelerden detay raporlar isteyerek, örgütümüzün sırlarına gayrimeşru yollardan sahip oldunuz.

Kendi keyfinizce kadro istihdamı yaptınız, komiteler kurdunuz.

Yayın organlarına müdahale ederek, kendi görüşlerinizi örgüte empoze etmeye başladınız. Darbe öncesinde önderimizin yayınlanmak üzere hazır hale getirdiği yazıları bile tahrif ederek yayınlamaktan çekinmediniz.

Kendinizce politikalar belirlediniz, en üst düzeyde eylemler de dahil hepsini uygulamaya koydunuz. Ölme ve öldürme kararları verdiniz.

Hareketimizin birçok operasyon yemesine ve savaşçılarımızın şehit düşmesine neden oldunuz. Oyalamalarınız ve vakit kazanma çabalarınızın kurbanı olarak, sorunu çözmek için çağırdığınız komisyon üyelerimizden biri de bu ara tutsak düştü.

Ve bu süre boyunca hareket kadrolarının iyiniyetlerini, güven ve samimiyetlerini istismar ettiniz, onları kandırdınız. Yaptığınız işi açık yüreklilikle ortaya koyacak cesareti gösteremediniz. Her şey hareketin meşru yönetimi altında sürüyor havası verdiniz.

Önderimizin sizlere boyun eğmemesi, 23. günde tutuklu bulunduğu yerden kaçarak, ileri kadrolardan birine durumu haber vermesi sonucu, düştüğünüz açmazdan kurtulmak ve soruna çözüm bulacak bir komisyon oluşturmak amacıyla biz ileri kadroları çağırdınız. Ne denli sorunun niteliğine denk düşen bir çözüm arayışı içinde olduğunuz ise çağrılı arkadaşlara bile hiçbir açıklama yapmamanızdan belliydi. Çağrılı olduğumuz yere gelinceye kadar, hareketimizin partiye doğru atacağı somut adımları tartışmak üzere önderliğimizce çağrıldığımızı düşünen ve bunun coşkusunu yaşayan bizler, yarattığınız tablonun korkunçluğu ile yüz yüze bırakıldık.

Buna rağmen olayla karşı karşıya kaldığımız ilk andan itibaren tavır belirleyerek, darbenin derhal kaldırılmasını istedik. Tüm iyi niyet ve samimiyetimizle, yaptığınızın yanlışlığını, hareketi gayrimeşru bir şekilde yönetemeyeceğinizi, darbenin nedenleri olarak ileri sürdüğünüz tüm iddiaların bütün yönlerini araştırmaya ve tartışmaya hazır olduğumuzu ve bunu ancak yine hareketin meşru yönetiminin inisiyatifi altında yapabileceğimizi sizlere kavratmaya çalıştık ve sizleri özeleştiriye davet ettik.

Ama nafileydi... Çabalarımıza tam da darbecilere yaraşır tarzda karşılık verdiniz. Kendinizin çağrısıyla gelen komisyon üyelerine, "Ya bizim dediğimiz olur, ya da eliniz kolunuz bağlı kalırsınız" anlayışıyla yaklaşarak, zorla gaspettiğiniz örgütsel ilişki ve olanakları birer baskı unsuru olarak kullanmaya kalkıştınız. Sizin gibi düşünmeyen komisyon üyelerini bir kenara iterek, önderimizle birlikte bloke etmeye çalıştınız.

Yine de bunları sorun etmedik, hareketin bölünmemesi ve düşmanın se-

vindirilmemesi için sorumluluğumuzun bilinciyle davrandık. Ancak ısrarla sorumlu davranışımızı istismar etmeye ve giderek kendi çağırdığınız arkadaşlardan oluşan komisyonu tanımama tavrı içine girmeye başladınız. Komisyon üyelerinin bütün uzlaşma çabalarını ve önerilerini reddettiniz. "Sizler de kim oluyorsunuz" türü basitliklere başvurmaktan kaçınmadınız.

Kuşkusuz bunlar çaresizliğinizin belirtileriydi. Ve bu yolu terk etmediğiniz sürece, çaresizliğiniz daha da derinleşecektir. Bu yolun çıkmaz olduğunu, er geç hesap vermek zorunda kalacağınızı sizler de biliyorsunuz. Tutumunuzu belgeleyecek kaygısıyla öneri ve görüşlerinizi yazılı olarak vermekten ısrarla kaçmanız bunun en açık kanıtıdır. Böyle yapmakla her şeyin belirsizlik içinde kalmasını da sağlamaya çalışıyorsunuz. Süreci kaosa, bunalıma ve ayrılığa sürüklüyorsunuz. Gün geçtikçe daha çok geri dönülmez ve affedilmez bir konuma sürükleniyorsunuz.

Temennimiz bu duruma bir an önce son vermeniz, hareketimizde suni bir ayrılık yaratma çabasından vazgeçmenizdir. Biz komisyon üyeleri olarak bu doğrultudaki çabalarımızı sürdürmeye devam edeceğiz. Ancak sorumluluk duygularımızı ve sabrımızı daha fazla istismar etmenize de izin vermeyeceğiz.

Bu nedenle;

1) Ortaya sürdüğünüz hiçbir iddia, darbeciliğinizi meşru gösteremez. Hareket derhal 13 Eylül 1992 öncesindeki meşru yönetimine döndürülmeli, el konulan arşiv, para, araç-gereç ve tüm ilişkiler hareket yönetimine devredilmelidir.

2) Ortaya sürdüğünüz gerekçelerin hiçbiri darbeciliği meşru göstermeyeceği halde, araştırılması hareketin lehine görüldüğü için, haftalarca incelenmiş, tartışılmış, ciddi hiçbir kanıt olmadığı ortaya çıkmıştır. Buna karşın yine de bu iddiaların araştırılması hareketin lehine olarak değerlendirilmeye devam edilecektir. Hareketimizin bugüne kadar tavizsiz uyguladığı açıklık ve dürüstlük geleneği de bunu gerektirmektedir. Bu konulara ilişkin elinizde hala ek belge, bilgi vb. şeyler var ise bunlar önerilerinizle birlikte hareket yönetimine yazılı olarak teslim edilmelidir.

3) Sorunun önemi ve ciddiyeti açısından, bundan sonraki her türlü öneri ve görüşmelerin yazılı hale getirilmesi kuralı uygulanacaktır.

14.12.1992

KOMİSYON ÜYELERİ (Çoğunluk)
Malik, Musa, Derya

Not: Derya arkadaş, önderliğimizin darbecilerin isteklerine boyun eğmemesini gerekçe göstererek komisyonumuzdan çekilmiştir, ancak bu komisyonumuzun görevini yapmasına engel değildir.

Not: *Yukarıdaki metin Malik ve Musa tarafından imzalanmıştır. Derya'nın imzası yoktur.-bn.*

✓ **Darbecilere,**

17.12.1992 tarihli yazılı açıklama ve önerilerinizle hareketimizde yarattığınız bunalım ve kaos sürecinin daha da derinleştirilerek devam ettirilmesinden yana bir tavır belirlediğiniz anlaşılmaktadır.

Bu nedenle mevcut platformda sorunun çözümü için 19.12.1992 tarihinde sunduğumuz önerilerin dikkate alınması bir yana, mevcut platform tamamen yok sayılarak sorunu daha geniş platformlara yansıtmanın önü yine dayatma yoluyla açılmaya çalışılmaktadır.

En başta vurguladık; yine vurguluyoruz! İzlediğiniz yol ve yöntem bir çıkmazdır! Bu yolda attığınız her adım durumunuzu daha çok ağırlaştıracak, darbeci karakterinizin daha da açığa çıkmasından başka sonuç vermeyecektir.

Son açıklama ve önerilerinizi içeren yazı, başlığından sonuna kadar bunun en açık örneğidir. Yazının bütününe hakim olan mantık; darbeden aldığı güçle suçlayan, yargılayan, mahkum eden ve bunun için her türlü spekülasyonu, demagojiyi meşru gören bir mantıktır.

Artık, ilk günlerde söylenilen "ulvi" amaçlar unutulmuştur. *"Sorunu tartışmak, kadroların değerlendirmesine ve görüşlerine sunmak"* şeklinde ifade edilen demokrasi havariliği, yerini suçlu yaratmaya bırakmıştır. Önder yoldaşımızın kadrolar karşısına suçlu kimliğiyle çıkarılması niyeti açığa vurulmuştur.

Peki, suç kanıtı nedir? Yoktur! Delil olarak önümüze sürülenler hareketimizin daha önce soruşturmasını yaptığı konuların bu defa kurgusal tarzda yorumlanıp, katastrofik sonuçlara ulaştırdığınız biçimidir.

Zaten bütün bunların darbeciler için bir anlam ifade etmediğini biliyoruz. Ama usulen de olsa somut, yeni bir şeyler ortaya konulması gerekmez miydi?

Ve darbeci mantık kendi kuralsızlığı içinde işlemeye devam ediyor. Gelinen noktada olaya el koymaları ve çözüm doğrultusunda karar vermeleri için bizzat çağırdığınız ileri kadrolar sizler gibi düşünmedikleri ve dayatmaları kabul etmedikleri için bir çırpıda suçlu ilan ediliyor. Çirkin bir demagojiyle "suçu örtbas etmek isteyenler" nitelemesi yapılarak, hiçbir demokrasi, hukuk ve ahlak kuralıyla bağdaşmayan bir anlayış sergileniyor.

Ardından platformun dağıldığı, geçerliliğini yitirdiği iddia ediliyor. Bunun hiçbir maddi nedeni yoktur. Eğer gelen ileri kadrolar, darbecilere "...Siz haklısınız" deseydi, bir sorun olmayacağı ve bu yollara başvurulmayacağı kesindi. Ama böyle olmamıştır. O halde onlar da sanık ve sonunda suçlu sandalyesine oturtulmalıdır!.. Mantığınız böyle işlemektedir. Ve her türlü demagoji, kişisel yıpratma çabası buna eşlik etmektedir.

Aynı mantığınız devam ettikçe, sorunun daha geniş platforma açılması durumunda da olacaklar sürpriz değildir. Bu aşamada da darbecilere katılmayan her kadro ya suçlu ilan edilecek, ya da bir şeyden anlamayan çapsız nitelemesiyle baş başa bırakılacaktır.

Bugün tıpkı bize yöneltilen "o şuna şöyle demiş, bu buna böyle demiş, falan şöyle yapmış" tarzı spekülasyon ve yıpratmaya yönelik söylemler içinde

ortalık toza dumana boğulmaya, sorunun özü ve önemi gizlenerek, kadrolar ne olduğu bilinmeyen bir kaos ortamına çekilmeye çalışılacaktır.

Hemen belirtmeliyiz ki, kimin ne zaman ne dediği üzerine konuşulacaksa ve bundan bir yarar sağlanacağı sanılıyorsa söylenecek çok şey vardır. Özellikle darbecilerin ne dediği anlaşılmayan elastiki, bugün dediğini yarın inkar eden söylemleri ortaya dökülecek olsa sayfalar almaz... Kaldı ki, bütün bunlar öngörülerek "Ne deniyorsa yazılı verilsin" şeklindeki isteğimiz başından bu yana sürmüş ama yazılı belge, yaratılmak istenen kaos ve belirsizlik ortamını asgariye indireceği içindir ki, bundan ısrarla kaçan sizler olmuşsunuzdur. Sonunda tıkandığınız noktada yazılı verdiğiniz zaman bile yine tartışmaları bu zemine çekmekten geri kalmamışsınızdır.

Sizlerle bu spekülatif zeminde tartışmak niyetinde değiliz. Her şeyi polemik malzemesine dönüştürmek isteyen anlayışa prim vermeyeceğiz. Bugüne kadar ısrarla koruduğumuz hareketimizin olumlu geleneklerini bu noktada da aynı ısrarla savunacağız. Bu nedenle eğer bir şey söylenecekse siyasi tavrımız üzerine söylenmelidir. Tartışma bu zeminde yürütülmelidir. Siyasi tavrımızın ne olduğu, olaya nasıl yaklaştığımız ilk günlerden itibaren açıkça ortaya konulmuş, 19.12.1992 tarihinde de yazılı belgeyle sunulmuştur.

Olayla ilk karşılaştığımızda "şöyle dediğimiz", sonra "böyle dediğimiz", "şöyle yaptığımız" şeklinde dile getirmeye çalıştığınız spekülatif amaçlı söylemlerinizden ne gibi yarar ummaktasınız?

Kuşkusuz olayla ilk karşı karşıya kalan her arkadaş gibi Musa arkadaş da olayın vahameti karşısında, değişik boyutta çok ciddi nedenler olmalı beklenti ve arayışına girmiştir. Saflarımızda kimsenin düşünmeye bile cesaret edemeyeceği "bu akıl almaz" durum karşısında başka nasıl düşünülebilinirdi? Ama darbeciler bu duyguları ve ilk anda gösterilen bu yaklaşımları anlamaktan uzaktırlar. "Mutlaka çok önemli nedenler vardır" yaklaşımının altında yatan yoldaşlarına güven duygusunu da anlamaktan uzaktırlar... Böyle olmasaydı yaklaşımlar olduğu gibi anlatılır, spekülasyon malzemesine dönüştürülmez, durum kavranmaya başlandığında *"Her fiili durum kendi hukukunu yaratır, siz buna hazır mısınız?.."* biçiminde koyduğu siyasal tavrı da baz alınırdı. Önder yoldaşını tutsak tutulduğu bodrum katından çıkarmak için gösterdiği çaba da anlaşılmaya çalışılırdı. Hangi Devrimci Sol militanı buna göz yumabilirdi? Ama darbeciler için bu o kadar önemsiz, sıradan bir işti ki, "Bu acele neden, bu kadar kaldı, biraz daha kalsın" ifadelerinde mantığını sergileyen yaklaşım, Musa arkadaşın "...ben de onun (önder yoldaşın) yanında kalmak istiyorum" biçimindeki tavrına karşılık, "Tabii sen de orada kalabilirsin" şeklinde dile getirilen, ciddiyetten uzak cevapta da olduğu gibi aynı sorumsuzluğun devam ettiğini gösteriyordu.

Önder yoldaşımız, ısrarlı çabalar sonucu tutsak edildiği bodrum katından çıkartılmıştır. Bu yapılırken de hiçbir taahhütte bulunulmamış ve bu durum açıkça *"...Ben önderime gardiyanlık yapmam, o istediği gibi davranır, hareket çıkarlarını zedeleyen bir tavrı olmayacağına asıl sizler inanmalısınız..."* şeklinde dile getirilmiştir. Yine bu süreç içinde darbecilere *"...Fiili durum yaratarak ortaya çıkardığınız derin güven bunalımına son vermek için ilk adımı*

atmalı ve fiili duruma derhal son vermelisiniz" ifadelerinde anlamını bulan temel düşünce telkin edilmeye çalışılmıştır.

Şimdi bütün bunlar ve benzeri gelişmeler yaşanmamış sayılıyor ve "...Platformun sağlıklı zeminde gelişmesini engelleyecek yolu A arkadaşa açan Musa arkadaştır." denilerek suçlu ilan ediliyor. Darbeciler, önder yoldaşı bodrum katından bir sanık, giderek bir suçlu gibi tutuklu halde çıkartıp, kadroların karşısına dikmeyi amaçlıyorlardı. Musa yoldaş bunun önüne geçtiği için darbecilerin tüm şimşeklerini üzerine çekti. Önder yoldaşla birlikte adeta tutsak, sakıncalı muamelesi görmeye başladı. Yazıdaki saldırılar da bu hazımsızlığın dile getirilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor.

Malik arkadaşın da bu tarzda saldırılara hedef olması farklı nedenle değildir. Üç haftadır bu arkadaşın durumuna hiçbir itirazda bulunmayan darbeciler, ilk kez 17.12.1992 tarihli yazılarında tartışılması ve değerlendirilmesi tamamen farklı bir konum arzeden bir olayı, kişiyi yıpratma aracı olarak kullanabilmişlerdir. Söz konusu yazıya baştan aşağı damgasını vuran "Üzüm yemek değil, bağcı dövmek" anlayışı, bu noktada en çarpıcı ifadesini bulmaktadır.

Bu yöntem çirkindir. Darbecilere bile bir şey kazandırmaz. Böyle bir olayda kullanılacak malzeme haline dönüştürülmesi ise daha da çirkindir.

Darbeciler çarpıtma ve spekülasyonda sınır tanımıyor. Önder yoldaşın tavırları karşısında da yine yavuz hırsız rolündeler.

Önder yoldaşı tutukladıklarında, neden tutukladıklarına dair bir açıklama bile yapmamışlardır. Ancak ısrar üzerine dört (4) gün sonra 17.9.1992 tarihinde kendi programlarını da içeren bir belge vermişlerdir. Buna ilişkin hiçbir itiraz hakkı da tanımamışlardır. Buna karşın önder yoldaş bir protokol yapmakta ısrar etmiş ve bu doğrultuda ilk yazılı belgesini 20.9.1992 tarihinde sunmuştur. Bu belgede hareketi gayri meşru tarzda yönetemeyecekleri açıkça vurgulanmakta, durumu kadroların önüne getirmek için ısrar edilmektedir. Bu belgede tutukluluk halinin derhal kaldırılması isteminden sonra kadrolarla nerede, nasıl toplantı yapılacağına ilişkin alternatif öneriler sunulmakta, 3. maddede ise şöyle denilmektedir:

"3- Ülkedeki arkadaşlarla konuşurum. Geçici bir yönetim kurarız. (...) Bu yönetim bir komisyon kurar ve olayı soruşturmak için görevlendirir. Darbeciler görevlerini bırakır, geçici yönetim yerlerine yenilerini atar. Komisyon soruşturmanın seyrine göre gerekenleri yapar."

Şimdi, "gelinen noktada" diye başlayıp, soruşturma komisyonuna çok önem veriyor görünen darbeciler, kendilerine aylar önce yapılan bu öneriyi niçin kabul etmemişlerdir?

Yine, önderliğin ısrarı üzerine 26.9.1992 tarihinde darbecilerle bir protokol yapılmıştır. Bu protokolde özet olarak, duruma el koymak üzere çağrılan arkadaşların 18 Ekim'de geleceği, çok acil ve yapılması zorunlu işler dışında darbecilerin bu sürede hiçbir şeye karışmayacağı belirtilmektedir. Ama daha bir hafta geçmeden yayın organlarına müdahale başlamış, çarpık-yanlış anlayış harekete empoze edilmek istenmiş, darbecilerin protokole uymayacakları açığa çıkmıştır. Darbecilerin 17.9.1992 tarihinde verdikleri tutuklama bel-

gesinin sonunda 5 madde olarak özetlenen, ne zaman biteceği belirsiz, gerçekleştirilmesi aylarca sürebilecek, kendilerini ispat programını devreye soktukları görülmüştür. Bu gelişme üzerine önder yoldaş tutulduğu yerden kaçarak, daha önceden merkezi ilişki yürüttüğü, ülkede bulunan üç ileri kadrodan birini bulmuş ve durumu anlatmıştır.

Dergide sözü edilen yazı ise "özgüven" yazısı değil, yine aynı sayının başyazısı olarak yer alan "Mücadeleyi yükseltmemizin ve nitel dönüşümümüzü gerçekleştirmenin önündeki tüm engelleri bilinç ve kararlılığımızla aşacağız" yazısıdır. Bu yazıyı okuyan herkes orada darbecilerin kendi anlayışlarına göre, önder yoldaşı yargıladığını açıkça görecektir. Bu noktada protokolü çiğneyenin kimler olduğu açıktır.

Ülkede görüşülen arkadaşın da, darbecileri meşru görmemesi, onları kınaması üzerine, önder yoldaş darbecilerle bir telefon görüşmesi yapmıştır. Bu görüşmede, çağrılacak arkadaşlara durumun telefonla veya yazılı hemen anlatılması, bu arkadaşların da darbecileri reddetmesi halinde bu durumun hemen kaldırılacağı sözü darbeciler tarafından verilmiştir. Ve bunun ayrıntılarının konuşulması için önder yoldaş yeniden darbecilerin elindeki üsse dönmüştür.

Ama önder yoldaş, üsse döndüğünde darbeciler bütün bu konuşmaları reddetmişler, içi boş, hiçbir somutluğu olmayan, geleceği belirsiz bir kendini ispat programını içeren bir protokolü dayatmak istemişlerdir. Önder yoldaşın bu dayatmayı reddetmesi, samimiyetsizliği eleştirerek, darbecileri dürüst davranmaya davet etmesi ve 8.10.1992 tarihli yazılı protokol önerisini kendilerine vererek, cevap istemesi üzerine, zorla elleri, ağzı bağlanarak bodruma atılmıştır. Buna neden olarak ileri sürülen "bir arkadaşın telefon numarasının önder yoldaş tarafından alınması" –ki bu arkadaş Anadolu SDB komutanıdır ve daha önceden doğrudan önder yoldaşla ilişkisi vardır– tamamen yapay bir gerekçedir. Kaldı ki darbecilerin bu tür yasaklar koymaya ne hakları, ne de yetkileri vardır.

Önder yoldaş 8.10.1992 tarihli yazılı protokol önerisinde şöyle demektedir:

"Hareketimizin bölünüp, parçalanmaması için aşağıdaki maddelerde anlaşmak zorunlu hale gelmiştir.

1- 8.10.1992 tarihinden başlamak üzere sorunun çözümü için düşünülen ve yetkili olan arkadaşların Ortadoğu'ya getirilmesi işlemine hemen başlanacaktır. En geç bir hafta içinde tamamlanacaktır. (*)

Bu arkadaşlar Malik, Derya, Aydın ve Musa'dır.

2- Bu süre içinde hareketin alan ve bölgelerdeki aktif faaliyetine son verilecek, atıl halde tutulacaktır.

3- Yayınlarda taraflar tarafından tartışma konusu olabilecek yazı yayınlanmayacaktır.

(*) Bu maddedeki bir hafta 15 gün de olabilir dedim. Ama Malik boşta olduğu için, hemen gelebilecekti, diğer iki arkadaş da hazırdı. Musa zaten Ortadoğu'daydı. Biz de hemen vizeleri alıp, gidebilecek durumdaydık. Ayrıca kendileri daha önce 18 Ekim'de olabileceğini belirtmişlerdi, buna da uygundu.

4- Bu süre içerisinde bekleme durumu olmayan, yapılması gereken acil işlerde ortak karar verilecektir. Dayatma olmayacaktır.

5- Gelişmeler, müdahaleler, yazışmalar, görüşmeler konusunda bilgi verilecektir.

6- Platform toplanınca örgüte ait belgeler, raporlar, örgüt arşivi, örgütün maddi varlığı vb. her şey platforma teslim edilecektir.

7- Mevcut sorun platform toplanana kadar Derya arkadaş dışında kimseye açılmayacaktır.

8- Platform kararları herkes için bağlayıcı olacaktır."

Bütün bu gerçekler ortadayken ve yazılı belgelerle sabitken, darbeciler "hareketin çıkarları, güvenliği ve bütünlüğü " üzerine çokça söz etme, her şeyi bu kılıf altında gizleme, darbeci mantıklarını bu haliyle meşrulaştırma hakkını nasıl kendilerinde buluyorlar?

Eğer bu konuda en küçük bir samimiyetleri olsaydı, özellikle böyle bir süreçte darbeye başvurmamaları gerekirdi. Hayır, darbecilerin hareketin güvenliği, çıkarı, bütünlüğü diye bir sorunu yoktur. Bu, her geçen gün kendini daha çok açığa vurmaktadır. Tam aksine, önder yoldaş, darbecileri muhatap almama hak ve meşruluğuna sahipken, hareketin güvenliği, çıkarları ve bütünlüğü için birçok taviz verme zorunluluğu duymuştur.

"Komisyon" nitelememize neden alerjik düzeyde karşı çıkılıyor? Neden platformun işlevi komisyona dönüştürüldü gibi demagojiler yapılıyor? Komisyonun görevi ise "önderliğin konumuna halel gelmesini engellemek olarak saptanıyordu" ifadesi ile ne anlatılmak isteniyor?

Hemen belirtelim, darbecilerin önder-önderlik diye bir sorumluluk duyguları yoktur. Ellerinden gelse bu kavramları tarihimizden silmek istedikleri açıktır. Önderimizi siyasi olarak yok etmek istedikleri de açıktır. Ama niçin ille de, herkesin kendileri gibi düşünmesini istemektedirler? Biz darbeciler gibi düşünmek zorunda değiliz. Bu doğrultudaki tüm baskıları da göğüslüyoruz. Ve açıkça ilan ettik; bizim önderliğimiz hakkında hassasiyetimiz, sorumluluğumuz vardır, olacaktır ve tüm Devrimci Sol kadrolarının da vardır. Ayrıca bu konuda tüm Devrimci Sol kadro ve sempatizanlarının hassasiyetini de temsil ettiğimize yürekten inanıyoruz!

Bilinen bu tutumumuz, darbeciler tarafından da olsa, "hareketin karşı karşıya bulunduğu sorunlar"ın araştırılmasının önünde ne zaman, nasıl bir engel oluşturmuştur? Komisyon üyeleri ne zaman bu anlama gelecek tavırlar içinde olmuşlardır? Komisyonun işlevi ne zaman, nerede bu şekilde nitelendirilmiştir?

Darbecilerin sunduğu tüm belgeler incelenmemiş midir? Görüşleri dinlenmemiş, sorun onlarla tartışılmamış mıdır? Önderlik hakkında ileri sürülen her türlü seviyesiz, çirkin iddialara karşın "önderliğin konumuna halel getirmeyiz" diye bu tartışmaların önü mü tıkanmıştır?

Sorun uğradığımız operasyonların araştırılması ise –sanki hareket bu konuda gerekenleri yapmamış gibi, türlü olasılıklara göre birçok önlem almamış gibi, yapılanlar belgelenmemiş, bütün bunların tanıkları yok sayılmış gibi– üç aydır önder yoldaşı suçlayarak kanıt bulmak için bütün çabanızla bu araştırmayı yürütmüyor musunuz? Bunun için tüm örgütsel olanaklar elinizde değil

mi? Araştırmalarımızın sonucu olarak komisyon üyelerine ne gibi kanıtlar sundunuz? Bizim gördüğümüz aşırı zorlama ürünü, sübjektif yorumlar dışında hiçbir şey...

Kaldı ki, yine de daha başka belge, kanıt varsa onlar da istenmiştir. Araştırmanın sonuçlarının her halükarda hareket yararına olacağı tarafımızdan açıkça ifade edilerek, araştırmaya devam edilmesi gerektiği vurgulanmıştır.

Sadece darbeciliğin meşru görüldüğü tutum ve davranışlar reddedilmiştir. Hareketin meşru yönetimi altında olmak kaydı ile her şey kabul edilmiştir. Bir kez daha ilan ediyoruz ki; bu tutumumuz devam edecektir! Darbeciliğin hareketimizde bir gelenek haline gelmemesi için de üzerimize düşen sorumluluğumuzun bilincinde davranmaya devam edeceğiz. Bu anlayışımız gereği, darbecilerin bir an önce darbe durumuna son vermelerinin, kendilerinin üzerinde gün geçtikçe ağırlaşan yükten biraz olsun kurtulmaları ve daha sağlıklı düşünebilmeleri için şart olduğunu hatırlattık, yine hatırlatıyoruz.

Şimdi bütün bunlar yok sayılıyor.

"Amaç açıktı: Müdahalemizin gerekçeleri olan gerçeklerin araştırılması engellenip, olay darbe ve A arkadaşa alınan tavır boyutunda boğulacak, hareketin içinde bulunduğu sorunların üstü kapatılacaktı" deniliyor. "Çok net, önerilerde bulunduk" denilerek, gerçekler bir kez daha çarpıtılıyor.

Bu çarpıtmaları belirgin hale getirmek için, sürecin nasıl geliştiğini kısa da olsa bir kez daha özetlemek gerekiyor.

–Komisyon üyesi arkadaşlar olaya tanık olduklarında, doğal olarak cepheleşmiş, iki taraf ve bu cepheleşme içinde darbecileri suni ideolojiler yaratma çabası içinde bulmuşlardır.

–Buna rağmen tartışma platformunun nasıl işletileceği konusunda iki tarafın da uzlaşabileceği ortak bir biçim oluşturma çabası içerisine girmişler, taraflardan öneriler alarak tartışmaya, ortak saptamalar yaratmaya çalışmışlardır.

–Darbeciler tarafından önder yoldaştan "gelen her öneriyi niyete yönelik yorumlayacağız ve reddedeceğiz" yaklaşımı açıkça belirtilerek bu çabanın önü tıkanmıştır.

–Bu tavırla karşılıklı uzlaşma zemininin tıkanması üzerine komisyon üyeleri, bu doğrultuda sürecek her çabanın artık anlamsız olduğu ve diplomasiye dönüşeceği tespitini yaparak, bu konuda her türlü yetkinin kendilerine devredilmesini ve sonuçta çıkacak karara herkesin uyacağının taahhüt edilmesini istemişler ve çabalarını bu doğrultuda sürdürmüşledir. Komisyon üyelerinin bu isteği önder yoldaş tarafından tartışmasız kabul edilerek, yazılı taahhüt verilmiştir. Ama engel yine darbecilerden gelmiştir. Bu önerimize olumsuz cevap vermişler, özellikle karara uyma konusundan kaçınarak, her şeyi belirsizlik içinde bırakan bir tutum sergilemişlerdir. Bu anlamıyla kendi çağırdıkları insanları da çiğnemişlerdir.

–Komisyon üyeleri son nokta olarak, darbecilerin meşru görülmeyeceği her zeminde (örneğin; komisyonun yürütmesi altında, önder yoldaş ve darbecilerin sözcüsünün bilgisi ve denetiminde) her şeyi kabul etmeye hazır olduklarını belirtmişler, sadece komisyonun karar yetkisinin taahhüt altına alınmasını istemişler, bu da yine darbeciler tarafından reddedilmiştir.

İşte darbecilerin gelinen nokta dedikleri ve "çok net" diye ifade ettikleri önerilerini sundukları nokta bu noktadır...

Ancak öneriyi "çok net" gösterebilmek için üzerinde ısrarla durdukları 3 maddeyi es geçmişlerdir. Es geçilen maddeleri biz sayalım.

3- Bu süreçte darbeciler her şeyden haberdar edilecek, hiçbir ilişki, üs kendilerinden gizlenmeyecek, süreci zaafa uğratıcı en küçük girişim sezdiklerinde protokol iptal edilecektir.

4- Bu süreçte dergi vb. şeylerin yazımında ortak onay esas alınacak, yürütme dergi ve yurtdışı ilişkileriyle doğrudan temasa geçmekten uzak tutulacak, bu ilişkileri yine darbeciler yürütecektir. (Darbeciler bu ilişkilerden alınma isteğini özellikle sübjektif yorumlayacaklarını belirtmişlerdir.)

5- Yürütmeye, ilişkiler doğallığı içinde devredilecek, bu konuda zorlama olmayacaktır.

Ve bu sürecin adı geçiş süreci olarak belirtilmektedir... Gerekçe ise komisyon üyelerine güvensizliktir. Komisyon üyelerinin darbecilere güven vermesi için bunlar şart koşulmaktadır.

Sormak gerekiyor, burada net olan nedir?

"Geçiş süreci" nereden nereye geçiş sürecidir?

Kim kime, niçin güven vermek zorundadır? Bizzat darbeciler tarafından sorunun çözümü için çağrılan arkadaşlar, yine aynı kişiler tarafından nasıl güvenilmez ilan edilmektedir ve bunun mantığı nedir? Bütün bu dayatmalar *"Ya bizim dediğimiz olur, ya da bunalım ve darbe durumu devam eder."* anlamından başka nasıl yorumlanabilir?

Darbeciler bunların kabul edilmez olduğunu pekala biliyorlardı. Zaten onların asıl olarak böyle bir düşünceleri de yoktur. Artık mevcut platformda aradıkları çözümü bulamamışlar ve bütün planlarını bunun üzerine geliştirmeye başlamışlardır. Mevcut platformu yok sayma ve sorunu daha geniş platforma yansıtma önerisi de aynı metinde bu zemin üzerine inşa edilmiştir.

Platform ve komisyon tartışmaları da bu manevranın bir parçası olarak gündeme getirilmektedir.

Bizim "komisyon"dan neyi kastettiğimiz darbecilere defalarca anlatılmış, ismin önemli olmadığı, bununla sorunun çözümü için çağrılan ve nihai kararı vermekle yükümlü olan arkadaşların kastedildiği, istenirse buna başka bir ismin de verilebileceği vurgulanmıştır. Platform ise baştan beri nasıl tarif edildiyse öyle algılanmış ve öyle ifade edilmiştir. Yani darbe yaparak fiili durumu yaratanların, buna muhatap olanın ve soruna el koymak üzere çağrılan arkadaşların buluştuğu ortak zemin, platformdur. Bu zeminde sorunlar enine boyuna tartışılır, sorunun çözümü için çağrılanlar bilgilendirilir, sorunu kavramalarıyla beraber özgürce karar verecekleri tüm koşullar sağlanır. Ortada fiili durumu yaratanlar, suçlayan ve suçlanan olduğundan, karar aşamasında taraflar, karar verici, adalet dağıtıcı olamazlar. Bu basit bir hukuk kuralıdır. Bu anlamda çağrılı gelen arkadaşlar (çağrılan arkadaşlardan biri ülkede yakalanmıştır) mevcut duruma el koyacak ve nihai kararı verecek kişiler olarak düşünülmüş ve bu bizzat darbeciler tarafından ifade edilmiştir. Bu noktada, hareketin bölünmemesinin, yani kaos ortamına sürüklenmemesinin tek şartı-

nın, bu arkadaşların kararlarına, tarafların kayıtsız şartsız uyacaklarını taahhüt etmeleri ve kararı uygulayıcı bir yaptırım gücünün arkadaşlara tanınması olduğu açıktır.

İşte biz çağrılı olarak gelen bu insanları "komisyon" diye ifade ettik. Bu ifade tarzımız niçin sorun yapılmakta, bu kavram üzerine neden fırtınalar koparılmaktadır?

Anlaşılacağı gibi aslında sorun "kavram" sorunu değildir. Sorunun özü, çağrılan insanların darbecileri meşru görmemesi üzerine platformu dağıtmak için gerekçe uydurmaktır. "Yeni bir sürece girildi" denilerek, yeni çarpıtmalar yapmak, yeni dayatmalar yaratmaktır.

Çok ilginç bir mantıktır, şöyle deniliyor:

"Bu gelişmeler karşısında Derya arkadaş, (...) taraf olmanın kaçınılmaz olduğunu belirtip, tavır almış ve süreç yeni bir aşamaya girmiştir..."

Darbecilik ortada mantık kırıntısı bile bırakmıyor. Bugüne kadar bilinen, uygulanan bilimsel doğrular, saflarımızda, kadrolara öğretilen her şey altüst ediliyor. "Taraf olmak" ne zamandan beri "yeni bir aşamanın" gerekçesi olarak görülüyor? Eğer böyleyse niçin Derya arkadaşın taraf olması "yeni bir aşama" gerekçesi oluyor da, diğerlerininki olmuyor? Bizler size göre çok daha önce taraf olmamış mıydık, hatta bu nedenle suçlu bile ilan edilmemiş miydik?

Ya da "yeni bir aşamaya" girilmesin diye tarafsız mı olmak gerekiyordu? Olaylar ve olgular karşısında tarafsızlık tavrı ne zamandan beri saflarımızda geçer akçe sayılmaya başlandı? Böylesine önemli bir olay karşısında kadrolara tarafsızlık nasıl dayatılabiliniyor?

Bunun mantığı yoktur. Darbecilerin tek mantığı, mantıksızlıktır. Kendileri ne derse o doğrudur. Bugün bir şey, yarın başka bir şey söyleyebilirler ve bunun için bütün değerler ve nesnellik altüst edilebilir. Onların dediklerinin, yorumlarının doğru kabul edilmesi zorunluluktur. Ve bu anlayış, kendini haklı görmeyen herkesi güvenilmez ve sübjektif değerlendirmek zorundadır. Bu anlayış, kendilerini haklı görebilecek bir zemin yakalama şansı elde edene kadar, hareketi yarattıkları bunalımla baş başa bırakıp, darbeyi sürdürmek isteyen bir anlayıştır. Bunu sürdüremeyeceği, böyle bir zemin bulamayacağı koşullarda ise oluşturulan hizip faaliyeti ve suni olarak yaratılan ayrılıklar tutunacakları tek dal olarak kalacaktır.

Şimdi senaryonun ikinci aşaması devreye sokulmaktadır. Yoksa ne platform dağılmıştır, ne de gerçekten yeni bir aşama söz konusudur. Derya arkadaşın da taraf olmasının, platformda ve komisyonda tarafının mücadelesini vermesinin ötesinde (ki bu en doğal hakkıdır) bir anlam taşımadığı basit gerçeğini sizler de pekala biliyorsunuz. Ayrıca Derya arkadaşın bu tavra girmesinin bir nedeni de sizlerin dayatmacı tutum ve davranışlarınızdır. Derya arkadaş son toplantıda önder yoldaşın taahhütünü içeren yazılı belgeye dayanarak, önder yoldaş açısından sorunu olmadığını ancak en azından aynı içerikte bir belgenin darbeciler tarafından da verilmesini istemiştir. (Ki bu istek tüm komisyon üyelerinin ortak isteğidir.) Sizler böyle bir belge sunmayı kabul etmeye yanaşmadığınızdan, bunu çekilme tavrının dayanağı saymıştır.

Özetlersek; darbeciler karara uyacaklarını bildirir belge vermiyor, Derya arkadaş bunu dayanak yaparak çekilme tavrı koyuyor... Derya arkadaşın bu çekilme tavrı ise darbeciler tarafından "yeni bir aşamanın" dayanağı olarak ileri sürülüyor. Böyle bir gelişme nasıl bir izaha muhtaçtır? Hareketimizin bugüne kadar kullandığı metot ve yürüttüğü mantıkta bu gelişmelerle irtibatlandırılacak yönler var mıdır? Bu var olan bunalımın sürmesinden başka bir anlam taşımaz. Bizim gibi bir savaş örgütünde, suni olarak yaratılan bir bunalımın kime, nasıl hizmet edeceği sorusunun cevabı açıktır.

Ve bizler bütün bunlara karşın platform ve komisyonun dağılmadığını savunduk. Derya arkadaşı daha sorumlu davranmaya, görevini terk etmemeye çağırdık. Darbecileri süreci daha da derin bunalımlara sürüklememeleri için sağduyuya davet ettik. Ama darbecilere göre süreci tıkayan yine bizler ve önder yoldaşımız oluyor. Pes doğrusu!..

"A.. arkadaş ve diğer iki arkadaş yeni bir sorumsuzluk örneği gösterip, sorunu hareket mekanizmaları dışında boğmayı, hareketi kaosa sürükleyip, ayrılığı dayatmayı amaçlayan davranışlara girmişlerdir" deniliyor.

Peki ne yapmışlardır?

"14 Aralık günü Avrupa'da bulabildikleri bir insanımızdan Avrupa'daki ve ülkedeki tüm legal ilişkilerin telefonları alınmış ve 17 Aralık tarihinden itibaren, ilgisiz insanlar aranmaya başlanmıştır. Bu durum karşısında harekette bir kaos yaratmamak için zorunlu olarak Avrupa'daki komiteye durum açıklanmıştır."

Nedense darbeciler hep masumdur. Ne yapıyorlarsa zorunluluktan yapmaktadırlar. İşin ilginç tarafı kendileri bu sorunu açmak istediklerinde hiç kimseye danışma, haber verme ihtiyacı bile duymadan bunu yapmaktadırlar. "A arkadaş ve diğer iki arkadaşın" ise birileriyle temas kurmalarına tahammül bile edememektedirler. Kendileri dışında kimseye hiçbir hak tanımamaktadırlar. Peki hangi meşruiyete dayanarak?

Diğer masum gerekçe ise "mekanizmalar" gerekçesidir. Hareketi normal işleyişi içinde sananlar için, bu anlamda darbecilere hak vermemek elde değildir.

Ama mekanizmalar üzerine bu kadar titreyen darbeciler, harekette hangi mekanizmayı bırakmışlardır? Hangi mekanizmadan söz etmektedirler?

–Önderlik mekanizması zorla ortadan kaldırılmış, hareket yönetimine kendileri el koymuştur. Tüm hareket gayrimeşru şekilde yönetilmekte, her türlü maddi olanak, araç, gereç ve arşive el konulmuş durumdadır.

–Duruma el koymak üzere kendi çağrılarıyla gelen arkadaşlar devre dışı bırakılmış, fonksiyonlarını görmeleri engellenmiştir.

–Platform ve komisyon üyesi arkadaşlardan kendilerine karşı çıkanların ilişkileri bile bloke edilmiş, siyasi faaliyetleri engellenmiştir.

–Önderliğin ve kendilerini meşru görmeyen arkadaşların güvenlik, para, araç, tercüman, rehber, daktilo, fotokopi, faks, ev vb. ihtiyaçları karşılanmamış, örgütün gücü düşünceler ve yargılar üzerinde baskı aracı olarak kullanılmıştır.

Kısacası bir esaret hayatı dayatılmıştır.

nın, bu arkadaşların kararlarına, tarafların kayıtsız şartsız uyacaklarını taahhüt etmeleri ve kararı uygulayıcı bir yaptırım gücünün arkadaşlara tanınması olduğu açıktır.

İşte biz çağrılı olarak gelen bu insanları "komisyon" diye ifade ettik. Bu ifade tarzımız niçin sorun yapılmakta, bu kavram üzerine neden fırtınalar koparılmaktadır?

Anlaşılacağı gibi aslında sorun "kavram" sorunu değildir. Sorunun özü, çağrılan insanların darbecileri meşru görmemesi üzerine platformu dağıtmak için gerekçe uydurmaktır. "Yeni bir sürece girildi" denilerek, yeni çarpıtmalar yapmak, yeni dayatmalar yaratmaktır.

Çok ilginç bir mantıktır, şöyle deniliyor:

"Bu gelişmeler karşısında Derya arkadaş, (...) taraf olmanın kaçınılmaz olduğunu belirtip, tavır almış ve süreç yeni bir aşamaya girmiştir..."

Darbecilik ortada mantık kırıntısı bile bırakmıyor. Bugüne kadar bilinen, uygulanan bilimsel doğrular, saflarımızda, kadrolara öğretilen her şey altüst ediliyor. "Taraf olmak" ne zamandan beri "yeni bir aşamanın" gerekçesi olarak görülüyor? Eğer böyleyse niçin Derya arkadaşın taraf olması "yeni bir aşama" gerekçesi oluyor da, diğerlerininki olmuyor? Bizler size göre çok daha önce taraf olmamış mıydık, hatta bu nedenle suçlu bile ilan edilmemiş miydik?

Ya da "yeni bir aşamaya" girilmesin diye tarafsız mı olmak gerekiyordu? Olaylar ve olgular karşısında tarafsızlık tavrı ne zamandan beri saflarımızda geçer akçe sayılmaya başlandı? Böylesine önemli bir olay karşısında kadrolara tarafsızlık nasıl dayatılabiliniyor?

Bunun mantığı yoktur. Darbecilerin tek mantığı, mantıksızlıktır. Kendileri ne derse o doğrudur. Bugün bir şey, yarın başka bir şey söyleyebilirler ve bunun için bütün değerler ve nesnellik altüst edilebilir. Onların dediklerinin, yorumlarının doğru kabul edilmesi zorunluluktur. Ve bu anlayış, kendini haklı görmeyen herkesi güvenilmez ve sübjektif değerlendirmek zorundadır. Bu anlayış, kendilerini haklı görebilecek bir zemin yakalama şansı elde edene kadar, hareketi yarattıkları bunalımla baş başa bırakıp, darbeyi sürdürmek isteyen bir anlayıştır. Bunu sürdüremeyeceği, böyle bir zemin bulamayacağı koşullarda ise oluşturulan hizip faaliyeti ve suni olarak yaratılan ayrılıklar tutunacakları tek dal olarak kalacaktır.

Şimdi senaryonun ikinci aşaması devreye sokulmaktadır. Yoksa ne platform dağılmıştır, ne de gerçekten yeni bir aşama söz konusudur. Derya arkadaşın da taraf olmasının, platformda ve komisyonda tarafının mücadelesini vermesinin ötesinde (ki bu en doğal hakkıdır) bir anlam taşımadığı basit gerçeğini sizler de pekala biliyorsunuz. Ayrıca Derya arkadaşın bu tavra girmesinin bir nedeni de sizlerin dayatmacı tutum ve davranışlarınızdır. Derya arkadaş son toplantıda önder yoldaşın taahhütünü içeren yazılı belgeye dayanarak, önder yoldaş açısından sorunu olmadığını ancak en azından aynı içerikte bir belgenin darbeciler tarafından da verilmesini istemiştir. (Ki bu istek tüm komisyon üyelerinin ortak isteğidir.) Sizler böyle bir belge sunmayı kabul etmeye yanaşmadığınızdan, bunu çekilme tavrının dayanağı saymıştır.

Gelinen noktada bütün alternatifleri içeren önerilerimizi şöyle sunuyoruz:

I. Alternatif: *Platform, daha önce hareketin sorumlu ilişkilerinde olan darbeciler, önderlik ve çağrılan ileri kadrolardan oluşur. Bu platformda tüm iddialar ve düşünceler tartışılır. Karar mercii ise çağrılan arkadaşlardır. Bu platformun ve işlerliğinin geçerliliğini yitirmesi için hiçbir neden yoktur. Bu platformun işlerlik kazanması ile sorun hızla çözülecek ve hareket sağlıklı bir işlerliğe kavuşacaktır.*

II. Alternatif: *Kadrolara açılması koşulunda;*

1-Sorunun hangi düzeyde ve kimlere açılacağı isim isim ortak saptanacaktır.

2-Kadroların soruna vakıf olması, sağlıklı bir tartışma süreci yaşanması, karar verebilecek duruma gelmesi için şu iki yoldan biri uygulanacak, asıl olarak da birinci yolun gerçekleştirilmesine çalışılacaktır.

a-Tespit edilen kadrolar uygun bir şekilde Ortadoğu'ya getirilerek, açık tartışma ortamı yaratılmaya çalışılacaktır. Bu duruma, sorunun çözümü için geçecek olan zaman, bölgedeki gelişmeler ve olanaklarımız göz önüne alınarak karar verilecektir.

b-'a' şıkkının olanağı olmadığına karar verilirse; sorun hemen yurtdışında tespit edilen kadrolara açılacak ve tartışılacaktır. (Zaten darbeciler bunlara tek taraflı olarak açmış durumdadır.) Ülkede saptanan kadrolara ise yazı ve telefonlarla ulaşılarak tartışma yürütülecektir. Bu tartışma süresinin zamanı belirlenecektir. Yazılar dışında telefon görüşmeleri taraflar açısından eşit uygulanacaktır. Ve bu, görevi ve sınırları aşağıda belirlenen yürütmenin denetiminde olacak, ülkeye gönderilecek bütün yazı ve belgeler önceden yürütmeye teslim edilecektir.

3-Kadroların kararı ve yaklaşımı herkes için bağlayıcı olacaktır. Bu bağlayıcılık tartışılamaz. Herkes bunu önceden imzalayarak taahhüt edecektir.

4-Kadroların nelere cevap vereceği, sorunun çözümünde varılacak karar açısından önem taşıdığından, sorulacak sorular da açık ve net olarak belirtilecektir. Bundan amaçlanan, soru ve cevapların her türlü belirsizlikten uzak olmasını sağlamaktır.

III. *Bütün bu alternatifler için geçerli olmak üzere, süreci işletecek, oluşumu ve görev sınırları aşağıda belirlenen şekilde bir yürütme oluşturulacaktır.*

1-Yürütme, çağrılı olan Derya, Malik ve Musa arkadaşlardan oluşacaktır.

2-Yürütmenin görev süresi, sorunun çözüm süresiyle sınırlıdır.

3-Bütün ilişkiler, araç, gereç, arşiv, kasa vb. hemen yürütmeye devredilecektir. Darbe sürecinde yapılan tüm faaliyetler rapor edilecektir. Avrupa ilişkilerini denetleyen arkadaş görevinden çekilecektir. Bu ilişkiler yürütmeye devredilecektir.

4-Bu süreçte yürütme bağımsız çalışacaktır.

5-Yürütme, zorunlu durumlar dışında, üst düzeyde siyasi faaliyeti durduracak, özellikle aktif silahlı faaliyete izin vermeyecektir. Çalışmalar içe yönelik sürecektir.

6-Bu süreçte taraflardan hiçbiri yürütmenin denetimi dışında herhangi bi-

rine sorunu açmayacak, yürütme bunu güvence altına alacaktır.

7-Her durumda sağlıklı bir tartışma sürecinin yaşanması, kadroların soruna vakıf edilmesi ve karar verebilecek duruma gelebilmesi süreci yürütmenin denetiminde işletilecektir.

8-Tüm bu gelişmelerin deşifre olmaması, olası bir polisiye durum yaratılmaması için gerekli tüm önlemler yürütme tarafından saptanacak ve uygulanacaktır.

20 Aralık 1992
Malik, Musa

✓ **Darbecilere,**

"Çözüm İçin Son Kez" başlıklı cevabınızı, birlikte konuştuğumuz 31.12.1992 gününden ve 1.1.1993 tarihinde verdiğimiz yazımızdan ancak beş gün sonra alabildik. Zamandan yakınan sizlerin zamanı nasıl kullandığı ortadadır. Kaldı ki her türlü yolu mübah görerek "Sen bize bu süreci yaşatmayacaksın" deyip, önüne uzun sürecek bir program koyan sizlerin geçen zamandan söz etmesi komiktir.

Yazılarınızda bol bol "demagoji ve atraksiyon" sözcüklerini kullanmanız, açmazlarınızı, suniliğinizi, çözümden yana olmamanızı, her koşulda kendinizi dayatmayı, bunalımı derinleştirerek sürdürmeyi temel taktik haline getirdiğinizi gösteriyor. Öyle bir ruh haline sahipsiniz ki, yaklaşık dört aydır, istisnasız, çözüm için yaptığımız her türlü öneriye, hiç düşünmeden, hatta anlamadan, o bolca kullandığınız atraksiyon ve demagoji kelimeleri ile karşı çıkıp, kendi yönetiminizi dayattınız. Böylece aylar ayları kovaladı. Belirsizlik [redacted] amından çıkar umdunuz.

Öyle ki, defalarca oturulup konuşuluyor ama sonuçsuz kalkılıyor. Sonuç nedir diye soruyoruz. Cevabınız yok.

Kendi ihtiraslarınız için yola çıkıp, kendinizi dayatmaya devam ettikçe süregelen bunalımdan fayda görmeyi istediniz. Bu, yaşananlarla, belgelerle kanıtlanmıştır.

–"Son 1-2 aydır, atıl, içe dönük tutulan tüm ilişkiler..." demektesiniz. Baştan beri belirttiğimiz gibi, darbeyi yaptığınız günden itibaren sürecin bütün sorumluluğu size aittir. Sorunu çözmeyen, zaman kazanmak isteyen, kendini ispat etmek isteyen, kadrolara sürpriz hazırlayan sizlersiniz.

–Çözüm için çağırdığınız kadroları çiğneyen, hiçbir önerilerini kabul etmeyen, dahası haklarında karalamalar yapan sizlersiniz.

–Darbe yapanlar ve bunu hiçbir kadroya haber vermeden, aylarca belki de bir yıl, önderliği de bodruma kapatarak hareketi yönetmeyi düşünenler, hareketin güvenliğinden ve kadrolara saygıdan söz edemezler.

–"Çözüm İçin Bir Kez Daha" yazınız üzerine 22 Aralık'ta bir restaurantta oturulup tartışılmış ve gereken cevaplar verilmiştir. Ama sizler tüm çözüm önerilerimizi yine malum sözcüklerinizle reddettiniz ve konuşma "yönetimi vermeyiz" dayatmanızla bir kez daha tıkandı.

–Sorunu kimlere ve nasıl açtığınız, hiçbir demagojiye yer vermeyecek ka-

dar açıktır. Ve bu arkadaşları bizlerle sorunu tartışmak, kavramak için değil, dayatmalarınızı kabul etmemiz için konuşmaya gönderdiğiniz, önceden bu amaçla mektuplar yazdırdığınız açıktır. Bu nedenle Kemal ve Zafer arkadaşlarla sorunun kavranması için ciddi bir tartışma olmuştur denemez. Bu arkadaşları bizden sakladığınız, bizlerle konuşturmadığınız da doğrudur. Uzun süre kendiniz konuştuktan sonra, ancak kendi istediğiniz durumu sağladıktan sonra kendi çözümünüzü dayatmak için gönderdiniz. Zaten bizim, günlerdir, "konuşalım" sözlerimiz, sizin "önce protokolü imzalayın" sözlerinizle ve de o arkadaşların mektuplarında yazdıklarıyla da açıkça anlaşılacağı gibi dikkate alınmamış, geciktirilmiştir. Ve sizler, o arkadaşlara böyle yapmaları gerektiğini de söylediğinizi zaten bize belirtmiştiniz.

Kemal ve Zafer arkadaşlarla ikinci kez görüşmememiz diye bir durum yoktur. Size 31 Aralık'ta bize gelirken birlikte gelmenizi söylemiştik ve buna karar verilmişti. Ama daha sonra bazı nedenler ileri sürerek getirmediniz. Hasan, İlhan, Sami ve Adem arkadaşlarla ise konuşmayı reddetmedik. Her şey sizin belirlediğiniz yer ve zamanda olmayacaktır. Bu arkadaşlarla görüşmek için sadece o güne ait olmak üzere şimdilik kalsın dedik, hepsi bu kadar. Çünkü sizlerin hangi maksatla ve neyin zamanlamasını yaparak gün seçtiğinizi biliyoruz.

–Evet, bütün özgün çözümler, dayatmalarınızla, ne yazık ki tıkanmıştır. Sorumlusu sizlersiniz. "Darbe mi, değil mi" ikilemini yaratan biz değil, sizlersiniz. "Bu ikileme gelmeyiz" diyerek, bu tartışmadan kaçan ve sonuçlarından ürken de sizsiniz. Darbe olduğu ise tartışılmayacak kadar açıktır. Kaldı ki, biz her şeyin tartışılabileceğini çok net olarak defalarca belirttik.

–"Devretme-devretmeme" ikilemini de yaratan yine sizsiniz. Devredilecek bir şey yok diyorsanız, tartışma süreci sonuna kadar çağrılı gelen arkadaşlarca (şimdi çoğunu beğenmeseniz de) veya şu anda ülkede bulunan arkadaşlar tarafından geçici bir yönetim oluşturulur ve bunlar bu süreçte tüm sorumluluğu üstlenir. Bir örgütün ilişkilerini öylesine basite alıp açıklamalar yapılıyor ki, hayret etmemek mümkün değil. Bir hareketin ilişkileri neredeyse sadece telefon ilişkisine indirgenmiş. Hareket bu değildir. Hareket bu süre içinde el koyduğunuz ve bu sürede yaptıklarınızla, her şeyiyle devredilmelidir. Bu anlamda çok basit kavranılabilecek bir kısım çıplak gerçekleri çarpıtıp, kaygılarınızı gizlemenin anlamı yoktur.

–Arşivi bilerek ve isteyerek vermediniz. Özellikle de 5 Kasım 1992'den beri tüm arşivi istiyoruz. Ama "Ne gerek var, zaten arkadaşlar geliyor", "yeni bir atraksiyon..." vb. ifadelerle reddettiniz. Keza istenen belgeleri verdik diyorsunuz. Vermediniz. Örneğin Süleyman'ın özeleştirisini ve Ahmet'in yurtdışı değerlendirmesini vermediniz.

–Bizim önderlik hakkındaki düşüncelerimiz bilinir. Oligarşinin ve oportünizmin "soysuzca ve çirkef" karalamalarına, saldırılarına alıştık. Ama anlaşılan tüm davranışlarınızı ve ruh halinizi belirleyen, her türlü çamur atmayı, kurgusal yorumları, katastrofik anlatımları, yalan ve hileyi mübah gören bir anlayıştır. Bu ise hareketi her gün biraz daha bunalıma sürüklemektedir. Sizler öyle bir noktaya geldiniz ki; "önderliğe ne kadar çamur atarsak, darbecilik

belki haklı görülebilir ve biz de o kadar az zararla kurtulabiliriz" anlayışını yalanla dolanla, çarpıtmayla herkese empoze ediyorsunuz.

–Diyorsunuz ki, *"Kadrolarla tartışmak için 13 Eylül'de müdahale ettik"*. Malik, Derya, Musa kim, niçin çağırdınız? Madem sorunu bunlarla çözmeyecektiniz, bu keyfi davranış niye? Bugüne kadar kaç kadroyla, ne zaman tartıştınız?

–*"A arkadaş zaten kendi kimliği ile kadroların karşısına çıkacak"* sözünüzü anlamakta güçlük çekiyoruz. Sözü edilen arkadaşın değişik bir kimliği mi var? Yoksa siz yenisini mi buldunuz?

–*"Para kadroların bilgisinde zimmetlenir"* ne demek? Anlaşılmaz, soyut sözler. Hangi kadrolar? Ve yönetimi devretmemek için bu zorlamalar neden?

–Platform için kendinizden menkul tanımlar üretmenizin gereği yoktur. Çözümden kaçmak için uyduruk tanımlamalara, hukuka ihtiyaç yoktur. Platformun karar alma şeklinin, kendi çıkarlarınıza göre nasıl değiştirildiğini hepimiz biliyoruz. Belgelerle sabittir.

–*"16-17 Nisan'dan önce alternatif yönetim ve 16-17 Nisan'dan sonra neden yönetim oluşturulmadı"* diyerek, bizim, sadece sorunun çözüm süreci için sınırları çizilmiş geçici bir yürütme veya yönetime tüm ilişkilerin devredilmesi önerimizin yeni bir MK öneriliyormuş gibi ele alınması gülünçtür. Bu benzetmeler anlamsızdır. Dernekçi polemiğinden öteye gitmeyen basit şeylerdir. Neyi, neden oluşturamadığımızın, neler yaptıklarımızın cevabını, sorumluluk duyan herkese veriyoruz.

–Derya'nın Nejdet, Malik ve Aydın arkadaşlarla, sorumluluk biçiminde bir ilişkisi olmamıştır. Derya, Malik, Nejdet ve Aydın arkadaşların her biri ile sözlü ve yazılı ilişkiler önderlik tarafından ayrı ayrı sürdürülmüştür. Sadece kısa bir dönem Nejdet arkadaş ile Derya arkadaşın, önderliğin denetiminde belli bir ilişkisi olmuştur.

–Ülkeye gitmek istediğimizi tekrar vurguluyoruz. Sizin samimi bulup bulmamanız veya sevinip sevinmemeniz dert değil. Derdi olanlar düşünsün. Ve diyorsunuz ki; *"Gelinen noktada hareketin nitel dönüşümüne ve atılımına paralel olarak bu konunun hareketin gündeminde olduğu..."*, *"Nasıl gittiysek öyle de dönmesini bilen bir geleneğin temsilcileri..."* vb. vb... Bu sorunun hareketin gündeminde olup olmadığına siz karar veremezsiniz. Çünkü siz hareketin meşru yönetimi değilsiniz. Ama anlaşılan o ki, "Biz yönetim değiliz" diye diye, yalan yanlış söylemlerle, bunalımı derinleştiren yöntemlerle, var olan ilişkilerle, hareketi yönetiyor ve bırakalım bugünü, gelecek ile ilgili kararlar da alıyorsunuz. Siz meşru bir yönetim değilsiniz. Darbeciler bu kararları alamazlar. Hareketin yönetimine, nitel dönüşümüne vb. şeylere siz değil, kadrolar karar verecektir. Ve biz buraya hareketimizin ilişkileri ile geldik, öyle de gitmek istiyoruz.

–Size "8-10 kişi ile toplantı yapalım" denmedi. Her şeyi çarpıtmayın. Yalan yanlış yazmayın. Alan ve bölge sorumluları çerçevesinde düşünüldüğünde bu rakamın fazla kabarmayacağı, ihtiyat payı da konarak yaklaşık 12 çerçevesinde olacağı belirtilmişti. '89'daki kadroların seçilmesine benzetilmesi ise kendi sıkıntınızın ürünüdür. O gün Bedri'nin ille de 40-50 kişi olsun de-

mesi karşısında sadece sorumlulukları olan kadrolarımız çağrılmış, Bedri de onaylamıştır. Ve Bedri, daha sonra 40-50 kişi ile yapılmış olsaydı bunun yanlış olacağını kabul etmişti.

–Evet doğrudur; siz meşru bir yönetim değilsiniz. Darbecisiniz. Tartışabilmek ve sonuca bağlamak için verilen bütün tavizlere rağmen her türlü öneriyi hiç düşünmeden reddettiniz. Hareket ilişkileri çağrılı arkadaşlara veya ülkede belirlenecek arkadaşlara devredilmeden sizin yönetiminizde, hareketin tüm ilişki ve olanaklarını elinizde tuttuğunuz bir ortamda tartışmak sağlıklı sonuç vermeyecektir. Bunu bilerek, bu durumu kabul edip, hareketimizde derin yaralar açan darbeciliğinizi meşru görmeyeceğiz.

–"Çözüm İçin Son Kez" dediğinize göre, "Ya bizim dediğimizi kabul edersiniz, ya da biz bildiğimizi yaparız" demektesiniz. Zaten şimdiye kadar da böyle yaptınız. İnsanlara tek taraflı anlatıp, yönlendirdiniz. Susmak, çözümü değil, dayatmalarınızı getirdi. Biz de hareketin geleceği için tedbirler almak zorundayız.

Son olarak, kargaşaya neden olmamak için ilişkiler karşılıklı verilmelidir. Hareketin tüm olanaklarını en az sizler kadar bizim de kullanmak hakkımızdır. Bu olanaklar bize sağlanmalıdır.

Umarız hareket nezdinde ve tarih önünde sorumluluğunuzun bilincinde hareket edersiniz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

6 Ocak 1993

ÖNDERLİK
DURSUN KARATAŞ

ÇAĞRILI ARKADAŞLAR
(KOMİSYON) ÇOĞUNLUĞU
MALİK, MUSA

BÖLÜM -III

DARBECİLERİN OLDU BİTTİLERİ KARŞISINDA KADROLARA AÇMA KARARI VE İŞLETİLEN DEMOKRASİ

Hiçbir öneri, hiçbir esneklik, oluşturulan komisyonlar, imzalanan protokoller çözüm olmamıştı. Komisyon üyelerinin müdahalesiyle Dursun Karataş'ın tutsaklığı sona ermiş, ancak sorun çözülmemişti henüz. Darbeciler hala yönetimi gasp etmeye, önderliği ve hareketi oldu bittilerle karşı karşıya bırakmaya devam ediyor, iftiralarını, yalanlarını hareketin kadrolarına yayarak darbecilik pisliğini herkese bulaştırmaya çalışıyor ve bu arada, moral tahribatın ötesinde, devrimci harekete örgütsel anlamda da büyük zararlar veriyorlardı. Darbeciler, başta onayladıkları komisyonu tanımıyor, imzaladıkları protokollere uymuyor, sözünü ettikleri platforma bir türlü yanaşmıyorlardı. Çözüm mercii artık hareketin kadrolarıydı. Darbecilerin başından beri karşısına çıkmaya bir türlü cesaret edemedikleri kadroların iradesiyle aşılacaktı artık sorun. Ocak ayı başlarında sorun kadrolara açıldı.

Darbeciler sorunun kadrolara açılması aşamasında da sayısız engel çıkardılar. Hareketin ilişkilerini önderlikten gizlediler. Kadrolarla önderliğin konuşmalarını engellemeye çalıştılar. Bu arada kendileri de spekülasyonlarla, önderlik hakkında karalamalarla dolu bir yazıyı ülke dışında ve içinde birimlere ulaştırarak kaos ve karmaşa ortamını derinleştiren, darbecilik suçunu meşru göstermeyi hedefleyen, ama suçlarını ağırlaştırmaktan başka da bir işe yaramayan bir adım daha attılar.

Önderlik ve sorunun çözümü için oluşturulan komisyonda görev almak için çağrılan ve harekete sahip çıkan ileri kadrolar büyük olanaksızlıklarla karşı karşıyaydılar. Darbeciler ilişkilere ve olanaklara el koymuşlardı. Pasaporttan paraya, kalınacak yerden ülke içiyle iletişim kurmaya kadar her şey bir sorun durumundaydı. Darbenin ve darbe sonrası gelişmelerin hareketin kadrolarına açıldığı bu aşamada tüm yazılar ülkeye el yazması olarak iletiliyordu. Doğru dürüst hiçbir olanağın olmadığı bu koşullarda bütün bu yoğun çalışma ve çaba, kalınan evde ev sahibinden de gizli yapılmak zorundaydı. Ancak ne olursa olsun, bütün bu gelişmeler kadrolara ulaştırılmak zorundaydı. Hareketin geleceği ve mevcut durumun aşılması bir yerde buna bağlıydı. Ve olanaksızlıklara rağmen özveriyle, gerektiğinde riskler göze alınarak bu görev büyük ölçüde yerine getirildi.

İlerleyen günlerde yazıların alınması, daktilo edilip çoğaltılması ve gizlilik içerisinde ilgili kadrolara dağıtımı için ülkede ilişki kurulan kadrolardan bir komite oluşturuldu. Dağıtım bu komite aracılığıyla yapıldı. Bu süreçte ülke içinde dağıtılan yazıların denetlenmesi, güvenliğinin sağlanması, iradi olarak saptanan ilişkilerin dışına taşmaması ve geri toplanması da disiplinli bir çalışmayı ve denetimi gerekli kılıyordu. Sürecin az çok sağlıklı yaşanabilmesinin ön koşullarından biriydi bu. Ki darbeciler bu konuda alabildiğine gevşek, alabildiğine pervasız, hareketin çıkarlarını düşünmekten uzak bir pratik ser-

giliyorlar, yazılar ortalık yerde dolaşıyor ve kimin neyi ne kadar bildiğinin belirsizleştiği bir ortam yaratılıyordu. Darbeciler sorunun ülke içinde açılması sürecinde tüm ilke ve değerleri, tüm kuralları, örgütsel işleyişi ayaklar altına aldılar. Tüm örgüt sırlarını sınırsızca deşifre etmekten kaçınmadılar. Çeşitli nedenlerle cezalandırılmış, küçük burjuva pisliklerinden dolayı uzaklaştırılmış insanlardan medet umdular. Sorunu en alt düzeydeki kitle ilişkilerine kadar götürerek kendilerine "taraftar" kazanmaya çalıştılar. Duydukları olayın şokuyla şaşkınlığa, karamsarlığa kapılan insanlardaki tereddütleri hareketin aleyhine değerlendirmeye çalıştılar. Ama devrimci hareket, oluşturduğu mekanizmalarla bu sağlıksız, ilkesiz tartışma ortamına müdahale ederek darbecilerin yalanlarını, spekülasyonlarını bir bir yanıtladı. Dar kadro toplantılarında, halk toplantılarında sabırla insanlarımıza doğrular anlatıldı, spekülasyonlar bir bir yanıtlandı.

Önderlik gün gün, saat saat gelişmelerin yaşandığı, yazıların yayınlandığı ve bunların hepsinin aktarılmasının alabildiğine güçleştiği bir ortamda, kadroların gelişmeleri izleyebilmesinin ve yazılanları anlayıp yorumlayabilmesinin güçlüğünü göz önüne alarak, hemen her konuda kadroları aralıksız bilgilendirerek bu sürecin gerekliliklerini yerine getirme çabası içindeydi. Açıklama üstüne açıklama gönderildi ülkeye. Gelişmelerin her aşaması aktarıldı. Bu çaba örgüt içi demokrasinin, ortaya çıkan sorunun kadroların kolektif iradesiyle aşılabilmesinin de zemini oldu.

13 Ocak 1993
Açıklama 1

Darbecilerin dağıttığı Kara Mizah ve kişilik çözümlemeleri yazıları bitmemiş yazılar olup geçerliliği yoktur. Ancak önderliğin ve arkadaşların dağıttığı yazılar geçerlidir.

Darbecilerin dağıttığı bu yazılar taslak halindeyken 23 Kasım 1992 günü Derya'ya okuması için verilmiştir. (Derya 21 Kasım'da Avrupa'ya gelmiştir) Bitmemiş yazılar olduğu, sadece kendisinin okuması özellikle belirtilmesine karşın, Derya onayımızı da almadan gizlice bu yazıları darbecilere vermiştir. Bunu ancak bugün darbecilerin yazılarımızı dağıttıklarını öğrendiğimizde anlamış bulunuyoruz. Ayrıca bu durum Derya'nın nasıl bir anlayışa sahip olduğunu da göstermekte, Truva atı rolü oynadığını belgelemektedir.

Bizim kadrolara dağıtmaya çalıştığımız yazılar ile darbecilerin dağıttığı Kara Mizah ve diğer yazıları karşılaştırın, farkı göreceksiniz.

Darbeciler alan ve bölge sorumlularını bulamamamız, konuşamamamız için ilişki telefonlarını vermemekte ve bu sürede kadroları yalan, demagoji ve kurgularla yönlendirmek istemektedirler. Bizim dağıttığımız yazılar ise çoğu yerde bloke edilerek verilmemektedir. Ancak kendi yazılarıyla birlikte sözü edilen taslak yazılarımızı da vererek kadrolara sorunu ortak bir biçimde açtığımız izlenimi yaratıp, bizim tartışamadığımız, konuşamadığımız ortamda karar çıkartmak istemektedirler.

Kadrolar darbeciler eliyle gönderilen bu yazıları dağıtmamalı ve darbecilerin niyetlerine bilmeden alet olmamalıdır.

Darbecilerin yazıları hala elimizde yoktur. Dağıttığımız Kara Mizah yazısı, sadece 17 Eylül'de darbecilerden zorla alınan altı sayfalık yazıya ilişkin önderliğin düşüncelerini içerir. Darbecilerin yeni yazıları elimize geçince gereken cevapları ve düşüncelerimizi sizlere rapor halinde sunacağız.

Kadroların birçoğuna ulaşamamaktayız, bu nedenle dolaylı yollardan ulaşmak zorundayız. Bu tarihsel ve siyasal bir görevdir, hiçbir güç bunu engelleyemez. İlk günden beri haykırıyoruz: Darbeciler meşru değildir ve onların denetim ve yönetimindeki uygulamaları kabul etmeyeceğiz. Bu bir siyasal onur sorunudur. Bu nedenle doğacak bütün olumsuzluklardan darbeciler sorumludur, çünkü kadro bağlantılarına el koymuşlar ve tartışma on gündür devam ettiği halde bu ilişkileri hala vermemektedirler.

Kadrolar; hareketi bölmek için oynanan oyunu görmeli ve bu bilinçle hareket etmelisiniz.

Olmadığımız, tartışamadığımız koşullarda hiçbir karar geçerli olamaz ve hiç kimse hareketi oldu bittilerle yönetemez, karar çıkartamaz, yargıya varamaz.

Bunu da aşacağız!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik, Malik, Musa

■ ■ ■

14 Ocak 1993

Açıklama 2

Yoldaşlar,

Darbeciler 13 Ocak gecesi saat 24'te bize bir araç telefonu ve 2000 Mark para göndermiştir. (Yarısını telefon kartı alımına harcadık.)

Yaklaşık on gündür tartışmalar başladığı halde ilgili hiçbir arkadaşın telefonunu bize vermemişler ve kendileri tek taraflı konuşmaya devam etmişlerdir. Biz ise yazılarımızı ulaştıramadığımız gibi gerekli konuşmaları da yapamıyoruz.

On gün sonra telefon verilmesinin amacı açıktır. İlgili arkadaşların telefonu bize verilmeyerek bizim onları aramamız engellenmiş olmaktadır; sadece arkadaşlar kulübeden, verilen telefonu arayabileceklerdir. Böylece biz gerekli konuşmaları yapamayacağız. Kulübeden yapılan uluslararası konuşmaların çok kısa sürdüğünü ve bu konuşmaların kaça mal olduğunu biliyorsunuz. Bunun anlamı, darbecilerin "siz konuşmayacaksınız, yalnızca biz konuşacağız" demesidir. On gün boyunca konuştuktan sonra böyle bir davranış ile demokrasi gösterisi yapılması ancak bazı kadroların darbecilere baskısı ile olmuştur. Ve şimdi de "...işte telefon verdik ya..." diyeceklerdir. Bu mantığı sorgulayın!..

Darbeciler, ilgili arkadaşları gizleyerek, kadroları da çiğnemişlerdir ve bu arada kararlar almaya da devam ediyorlar. Yani darbeciler bizleri yargılamış ve cezalandırmışlardır. İlgili arkadaşları kim adına ve hangi hakla gizliyorlar?

Darbecilerin ahlakı yoktur. Haklı çıkmak için başvurmayacakları yol, yöntem yoktur. Telefon örneği bunun son örneklerindendir. Yarın, "telefon verdik, onlar konuşmadı" derlerse, şaşırmayın.. (Bu telefonu (*) ilgili arkadaşların arayacağını bugün Ortadoğu ile yapılan konuşmadan öğrendik.)

Darbeciler ilgili arkadaşları gizleyemez. Bu ilişkiler onların mülkiyetinde değildir. Darbeciler, henüz bitmemiş düşüncelerimizin ifade edildiği yazıları da bizden onay almadan dağıtarak oldu bitti yaratma peşindedirler. BU OYUNU BOZALIM!

Olanaklar ölçüsünde günlük gelişmeleri rapor halinde sunmaya çalışacağız.

Önderlik, Malik, Musa

■ ■ ■

(*) Bu telefonu sadece Ortadoğu ile karşılıklı konuşmada kullanacağız.

16 Ocak 1993
Açıklama 3

YAŞANANLARIN TANIĞI KADROLAR DARBECİLERİ YALANLIYOR

Darbe ile ilgili yazıları okuyan arkadaşlar, Nejdet ve Aydın isimlerinin geçtiğini görmüşlerdir.

Nejdet, 1986'dan 1992 Gebze-Bayramoğlu operasyonuna kadar mücadelenin bizzat içinde olan ileri kadrolarımızdandır. Bütün operasyonların en yakın tanığıdır. '89'dan sonraki sürecin nereden nereye, nasıl geldiğini de en yakın bilenlerdendir. Gebze-Bayramoğlu operasyonunda tutsak düşmüştür.

Aydın da bu süreci yakından bilen ileri kadrolarımızdan olup darbe olayı ile ilgili çözüm için çağrılan arkadaşlardandır. Darbeciler sorunun çözümünü önlerine birinci madde olarak koymadıkları için, Aydın arkadaşın gelişi geciktirilmiş ve bu süre içinde tutsak düşmüştür.

Bu iki arkadaşın, darbecilerin iddialarına ilişkin düşüncelerinin bazı bölümlerini, kısa da olsa sizlere ulaştırmak gerektiğine inanıyoruz.

"... Darbenin gerekçesi olarak saydıklarınızın hepsi asılsızdır. Utanmadan 'hareketimizde art arda gelen darbeler, kayıplar karşısında aşılamaz boyutlara ulaşan örgütsel tıkanıklığı bilen, tanık olan bizler...' diyerek bu hareketin yaşadıklarını 'bildiğinizi ve tanık olduğunuzu' belirtiyorsunuz. Hayır! Bin kere hayır! Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz ve tanık da değilsiniz. Bilseniz ve tanık olsanız böyle (...) bir darbeye girişmezdiniz. Bilen ve tanık olan varsa bizleriz, evet bizleriz. Sizin de bildiğiniz gibi bu hareketin başından itibaren tüm sorunlarına ve yaşadıklarına biz tanık olduk. 1986'dan bu yana bilfiil 6 sene hareketin ileri kadroları olarak önderliğin hemen yanındaydık. Tartışmaları, sorunları, güçlükleri gördük, yaşadık. Tüm operasyonları yaşadık. Ve tüm bu sürecin hayatta kalan en yakın tanıkları biziz. Sizler değilsiniz..."

"... Siz hiç takiplerin heyecanını, operasyonların endişesini duydunuz mu, yoldaşlarınız şehit düşerken onların yanında oldunuz mu? Olmadınız. Duymadınız. Bizler olduk. Beğenmediğiniz, diktatör dediğiniz DK'nın tüm operasyonlarda ya da sıradan takiplerde nasıl yüreğinin çarptığını, nasıl önlemler için çırpındığını hiç hissettiniz mi?..."

"... Nasıl oluyor da operasyonların sorumlusu olarak DK'yı ilan edebiliyorsunuz? Bir de utanmadan 'özellikle Gebze-Bayramoğlu operasyonunun gerçekleşme biçimi bu düşüncemizi kesinleştirmiştir' diyorsunuz. Müsaade edin biz konuşalım. Tüm operasyonları biz yaşadık. Soruşturmasında da biz yer aldık. Hiçbirinde teknik nedenleri birinci sıraya almadık. Ama siz bunu birinci neden olarak ortaya koyarak DK'yı töhmet altına koyuyorsunuz. (...) Bize gönderdiğiniz notta ***'Tüm operasyonlara ilişkin geniş soruşturma açıldı. Nedeni tekniktir. (fax, telf. vs.) Bu konuda kafa yor, kurgu yap' diyerek bizi yönlendirmeye çalışıyorsunuz. Tüm operasyonlara ilişkin olarak DK'nın yazdıkları tamamen doğrudur, onaylıyoruz."*** (abç)

Burada da görüldüğü gibi darbeciler bu süreci kendi anlayışları doğrultusunda yönlendirmek istemiş, soruşturma açmışlardır. Aylardır bütün çabalarının bu soruşturmanın yürütülmesi için olduğu da açıktır. Buna rağmen bugün sanki hiçbir soruşturma yapılmamış gibi hala kadrolara soruşturma açıl-

masını istediklerini belirtmeleri ve buna da kadroların karar vereceği gibi bir hava vermeleri darbecilerin ruh halini, niyetlerini, yöntemlerini açıkça sergiliyor.

Bütün bunları bunalımı sürdürmek, geçen bu kadar zaman içinde birçok kadroyu aldatarak, kafasını karıştırarak suçlarına ortak etmek, darbeciliği meşrulaştırmak, işledikleri suçların bilincinde oldukları için alabilecekleri cezaları hafifletmek amacıyla yapıyorlar.

Hatırlayacağınız gibi 5 Ekim'de önderlik darbecilerin elinden kaçmış ve ülkede Derya'yı bilgilendirmişti. Derya'ya Malik ve Aydın'ı bulup bulamayacağı sorulmuş ve bulamayacağı cevabı alınmıştı. Buna ilişkin Aydın ve Nejdet'in cevabı şöyledir:.

"... Yazılardan öğrendiğimize göre Derya 5 Ekim'de darbeden haberdar oluyor. Ve DK ondan Aydın'ın telefonunu istiyor. Ama o bilmediğini, ilişkisinin olmadığını söylüyor. Oysa Derya, Aydın'la yakalanacağı 22 Kasım'a kadar hem telefon ile hem de bir aracı ile sürekli bağlantı içindeydi. Ama Derya DK'ya hem Aydın'ın telefonunu vermiyor, hem de Aydın'a hiçbir şeyden söz etmiyor."

Derya'nın bilmesine rağmen DK'nın ikinci kez nasıl tutuklandığı ve Derya'nın bu süreçteki tavrı daha da açığa kavuşuyor.

Bedri darbeden sonra ilişkilere müdahale ederken, Aydın'ın DK'yı sorması üzerine "DK hasta" ya da "şu anda parti ve yazı işleriyle çok meşgul" diyerek cevaplandırıyor.

Darbecilerin ahlakı yoktur. Bu sorunun çözümü için düşünülen yetkili bir arkadaşa söylenen bu yalanlar, bunun yüzlerce örneğinden sadece biridir.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik, Malik, Musa

■ ■ ■

18 Ocak 1993
Açıklama 4

ULAŞTIĞIMIZ KADROLAR DARBECİLERİ YALANLAMAYA DEVAM EDİYOR!

Yoldaşlar,

1-Daha önce 5 Ocak'ta elimizde bulunan yazıları ulaşabildiğimiz kadrolara ileterek darbe olayını kadrolara açmaya başlamıştık. Bu yazıların bir kısmı mahalleler, işçiler ve SDB sorumlularına verilmek üzere bu arkadaşların kuryeliğini yapan Berrin'e teslim edilmiştir.

17 Ocak 1993 saat 13.45'te mahalleler sorumlusunun bizi aramasıyla yazılarımızın zamanında verilmediğini, bloke edildiğini öğrenmiş bulunuyoruz. Biz yazılarımızı 5 Ocak'ta verdik. Darbeciler bunları bloke ederek 8 Ocak'ta kendi yazılarını ve bizden gizlice alınan taslak halindeki yazılarımızı vermişlerdir. Ancak 16 Ocak'ta bizim gönderdiğimiz yazılar verilmiştir. (Bu bilgi sadece mahalleler sorumlusuna verildiğine aittir. Diğerlerine verilip verilmediğini henüz bilmiyoruz.)

2- 17 Ocak 1993 saat 14.30'da Karadeniz bölge sorumlusu aradı.

a) Aylardır bu ilişki ile sorumlusu arasındaki bağ kopuktur. Sorumlu arkadaşın bu ilişkiyi darbecilerden istemesine rağmen, darbeciler, "ilişkimiz yok" diyerek ve de son olarak "gelinen aşamada artık vermeyiz" diyerek ilişkiyi gizlemiş ve kendi keyiflerince yönetmek ve yönlendirmek istemişlerdir.

b) Darbeciler kendi yazılarını ve bizden gizlice aldıkları yazıları bu arkadaşa veriyorlar. Arkadaşımız '89'daki tartışmalarda da bulunmuştur. Darbe şefi Bedri'ye "Sen bütün bu yaptıklarından sonra meşru olamazsın, seninle bu saatten itibaren hiçbir şey konuşmam ve tartışmam..." diyerek tavrını almıştır. Ve telefonumuzu darbecilerden zorla alıp hemen bizi aramıştır.

3) Darbeciler, 9 Ocak 1993'te, darbecilerden Hüseyin'i Ortadoğu'ya göndermişlerdir. Ortadoğu'daki kadro hiyerarşisi içerisinde darbeci Hüseyin'in hiçbir yeri ve yetkisi yoktur. Bedri Ortadoğu'dan ayrılıp Avrupa'ya geldikten sonra oranın genel sorumlusu Musa'dır. Darbeciler Musa'nın görevi başına dönmesini engelleyerek tüm hiyerarşik mekanizmaları altüst etmekte, her şeyi kendi çıkarları için kullanmaktadırlar. Hüseyin bu anlayışla maksatlı olarak gönderilmiştir. Ayrıca belirtmek gerekir ki, Musa arkadaş kendilerine tavır koyduğu andan itibaren darbeciler Ortadoğu ilişkilerini Musa arkadaşı atlayarak yürütmeye başlamışlar ve görevini yapmasına engel olmuşlardır.

Selamlar, sevgiler...

Önderlik, Musa, Malik

■

Açıklama 5
18 Ocak 1993

DARBECİLERİN AHLAKI YOKTUR!
Yoldaşlar,

1) 5 Ocak'ta Berrin kanalıyla işçiler, mahalleler ve SDB sorumlusuna gönderdiğimiz yazıların geciktirilerek ancak 16 Ocak'ta verildiğini söylemiştik. Aldığımız bu bilgi eksiktir, yazıların büyük çoğunluğu hiç verilmemiştir. Örneğin önderliğin bu süreci gün gün, saat saat tuttuğu ve gelişmeleri ayrıntılarıyla anlattığı "Kirletilmenin Günlüğü" hiç kimseye verilmemiştir. Bu süre içerisinde bu günlük Derya kanalıyla alınmış, Avrupa'ya getirtilerek karşı günlük hazırlama çabasına girilmiştir. Darbecilerin ahlakını sergileyen bu günlük, her türlü yola başvurularak gizlenmeye çalışılmaktadır.

2) Darbeciler daha önce Derya'ya okuması için verdiğimiz taslak halindeki yazıyı önderliğin iddialara cevabı şeklinde dağıtarak kadrolara yalan söylemektedirler. Bu yazı bitmemiş bir yazı olup darbeciler tarafından çalınmıştır. Bu yazının bitmiş hali darbecilerde yoktur ve onlara dağıtma izni verilmemiştir. Bu yazı sadece 6 sayfalık tutuklama yazısına karşı kadrolara sunulan bir rapor olup darbecilerin iddialarına cevap vermemiştir. Çünkü darbeciler iddialarını içeren yazılarını vermekten korkuyorlar. Önce bu yazılarla kafalarda kaos ve kargaşa yaratmak istemektedirler. Bizim gönderdiğimiz yazıları da bloke ederek kadroları yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Bunun için darbeciler

eliyle dağıtılan yazımızın olmadığı bilinmelidir.

3) Darbeciler kadroların bizi telefonla aradığını ama bizim telefona çıkmadığımız yalanını yayıyorlar. Evde telefon başında hemen her zaman bir arkadaşımız vardır.

4) Darbeciler kadroları zorlayarak telefon numaralarını bize vermelerini engellemeye çalışmaktadırlar. Bununla, tek yanlı konuşarak, yazılarımızın dağıtılmasını engelleyerek ayrılığı şekillendiriyorlar.

5) Darbecilerin yazılarında Bedri için "MK yetkisinde" denmekte olduğunu öğrendik. Tamamen asılsızdır. Bedri hiçbir zaman böyle bir yetkide olmamıştır. Böyle bir konumu kendisine yakıştırmakla ihtirasını açığa vurduğu gibi, darbeyle kendisine karizma kazandırmak istemektedir. Bedri'nin son görevi Ortadoğu temsilciliğidir. O ayrıldıktan sonra Musa olmuştur.

6) Darbeciler sorumluların kendilerini meşru görmediği hemen her yerde legal-illegal herkesi arayarak darbelerinin haklılığını anlatmaya çalışmaktadırlar.

7) Darbeciler pasaportlarımızı iptal ettikten sonra kadroların sorması üzerine "yeniden pasaport yapmak için fotoğraf istedik vermediler" yalanını yayıyorlar. Oysa önderliğin darbecilerin elinde hazır üç pasaportu ve çokça fotoğrafı vardır. Darbeciler Ortadoğu'daki arkadaşlara "fotoğraflar arşiv dolabında kilitli alamıyoruz" gibi bir çocuk masalı anlatmışlardır.

8) Ege bölge komitesinden öğrendiğimize göre, darbeciler kendi yazılarını verdikten sonra güvenlik gerekçesiyle bütün randevuları yasaklayıp tek taraflı yönlendirerek görüş almaya çalışmışlardır. Amaç bizim arkadaşlara ulaşmamızı ve gerçekleri anlatmamızı engelleyip, hareketi fiili bir durumla karşı karşıya bırakmaktır.

Selamlar, sevgiler

Önderlik, Malik, Musa

■ ■ ■

20 Ocak 1993

Açıklama 6

ÜLKEYE DÖNME TALEBİ ÜZERİNE

Yoldaşlar,

Darbeciler sorunun çözümünü ileri kadrolar platformunda tıkadığı andan itibaren ülkeye dönmek için çeşitli girişimlerim olmuştur.

Bu talebimiz hareketin olanaklarını ellerinde tuttukları için darbecilere de çeşitli kereler sözlü ve nihayet 27.12.1992 tarihinde yazıyla iletilmiştir. Ancak darbeciler, her türlü ahlak, değer ve saygı kurallarını hiçe sayarak talebimize terbiyesizce bir cevap vermişlerdir.

Bu cevaplarında şöyle demektedirler.

"... Ülkeye gitme önerisinde **eğer samimi bir yan varsa,** gelinen noktada **hareketin nitel dönüşümüne ve atılımına paralel olarak** bu konunun hareketin gündeminde olduğunu, sizlerin de şimdiden bunu düşünmenizi sevindi-

rici bulduğumuzu belirtmek isteriz." (Çözüm İçin Son Kez, 4.1.1993, abç)

Bu açıklama önderliğin yurtdışına çıkmasını şaibe altına almaya, kadroların kararını hiçe saymaya yönelik olup, kendi çıkarları için her şeyi nasıl kirlettiklerinin, nasıl demagoji malzemesi haline getirdiklerinin açık göstergesidir. Kaldı ki, darbeciler benim ülkeye ne zaman dönüp dönmeyeceğime karar veremezler. Alıntıda görüldüğü gibi pervasızca bir terbiyesizlik sürdürülmekte, bu anlamda da önderliğin yurtdışına çıkışı lekelenmeye çalışılmaktadır. Ve darbeciler "hareket nitel dönüşüm ve atılım yapınca dönersiniz" gibi ifadelerle de darbelerini sürdürdüklerini, her konuda karar aldıklarını itiraf etmektedirler.

Önderliğin yurtdışına çıkışı şöyle gerçekleşmiştir.

12 Temmuz'dan sonra birçok ileri kadronun önerisi, Sabo ve Sinan'ın kararıyla önderliğin Avrupa'ya gönderilmesine, buna uygun bir işleyişin olup olmayacağının araştırılmasına, önderlik karargahının oluşturulması ve koşullar varsa gelişmeyle orantılı olarak bir kısım önder arkadaşların daha bu alana yerleştirilmesine karar verilmiştir.

Bu durum, Değerlendirme ve Faaliyet Raporu'nun 54. sayfasında *"Düşmanın örgüt önderliğine doğrudan ulaşmasını engelleyecek tedbirler almak ve örgüt işleyişini buna uygun olarak yeniden düzenlemek."* biçiminde ifade edilmiş ve Faaliyet Raporu'nda ifade edilen bu düşünce, o günkü alan ve bölge sorumlularına sorularak onaylanmıştır.

Önderliğin yurtdışına çıkışı fiili hale gelmeden bir kısım ileri kadrolar, cezaevleri, Ortadoğu ve Avrupa'daki sorumlu arkadaşların isteği üzerine yeniden onay istenmiş ve bunun üzerine 5 Ekim '91'de yurtdışına çıkılmıştır.

Bu gelişmeleri ayrıntılarıyla darbeciler bilmektedir. Ve önderliğin yurtdışına çıkışında en ısrarlı olanlardan biri de darbe şefi Bedri ve Süleyman'dır. Bu anlamda darbecilerin bugünkü yaklaşımının ahlakını ve niyetini görmek zor olmasa gerek.

Bunun için;

1) Kadroların kararını oluşturan amaç ve nedenler darbeciler tarafından tamamen ortadan kaldırılmıştır. Önderlik, önderlik görevini yapamamakta, kadrolarla konuşamamakta, yazışamamakta, onlara ulaşmakta güçlük çekmekte, politik görevlerini yerine getirememektedir. Bu durum mevcut bunalımı derinleştirmekte, darbecilerin hareketi bölme amacına hizmet etmektedir.

2) Darbeciler ülkeye dönme kararımı "eğer samimiyseniz" gibi ifadelerle nitelendirdikleri için, önderliğin onurunu, mücadeledeki kararlılığını lekeleme çabasındadırlar. Bu lekelenmeye izin veremem. Ayrıca beni buraya gönderen kadroların kararını çiğneme ve kendilerini dayatma amacındadırlar. Bu dayatmayı kabullenemem.

Yoldaşlar,

Mevcut durumda Avrupa'da kalmak tamamen anlamsızlaşmıştır. Hatta her geçen gün hareketimizin aleyhine bir durum yaratmaktadır. Hemen şimdi ülkeye dönebilmem için tüm kadroların onayını ve desteğini istiyorum.

Önderlik

■ ■ ■

Yoldaşlar,

Bizler 30 Ekim ve 23 Kasım'da darbeciler tarafından aldatılarak çağrılmamız üzerine Avrupa'ya geldik. Bunun hareketimizin iradesiyle hiçbir ilgisi olmadığını, gayri meşru yönetimin kararı olduğunu ancak geldikten sonra öğrendik. Darbecilere tavır aldığımızda ise önderlikle birlikte görevlerimizi yapamaz bir konuma itildik.

Yine yukarıda önderliğe verilen cevap bize de verilmiştir ve bizleri de lekelemektedir.

Bizler de hemen ülkemize ve görevlerimizin başına dönmek istiyoruz. Bunun için tüm yoldaşlarımızdan, hareketin iradesinin gerçekleşmesi ve gayri meşruluğun ortadan kaldırılması doğrultusunda çaba sarf etmelerini istiyoruz.

Malik, Musa

■ ■ ■

24 Ocak 1993
Açıklama 7

Darbecilerin aldığı kararlar ve istihdamlar hakkında...

Yoldaşlar,

Darbecilerin hiçbir şekilde hareketi yönetme hakları olmadığı, 13 Eylül'den bugüne kadar aldıkları tüm kararlar ve yaptıkları istihdamların geçerli olamayacağı ve bunların "doğru mu, yanlış mı" tarzında değerlendirilmesinin de bir anlam ifade etmeyeceği açıktır.

Bu nedenle:

1) 13 Eylül'den bugüne alınan tüm kararlar ve yapılan istihdamlar hareketimizin meşru yönetimi tarafından sorgulanacak ve yeniden değerlendirilecektir.

2) 19 Ocak 1993 tarihli "Yoldaşlara Çağrımızdır" başlıklı yazıda imzaları bulunan

a) "Kürdistan Bölge Sorumlusu" imzasını kullanan arkadaşın istihdamı gayri meşrudur ve geçerli değildir. Bu arkadaşın durumu "Kara Mizah" yazısında da ifade edilmiştir.

Ayrıca bu arkadaşın "Kır Birlikleri İlişkileri Sorumlusu" imzasını kullanmaya da hakkı yoktur. Hareketimizde bugüne kadar böyle bir konumlandırma olmamıştır.

b) Hareketimizde "Merkezi Koordinasyon İşleri Sorumlusu" diye bir konumlandırma yoktur. Ancak Derya Avrupa'ya gelirken darbecilerin kararıyla alanlar arası iletişimi sağlamak için bir arkadaşa geçici bir sorumluluk vermiştir.

3) İstanbul SDB'lerine istihdam edilen tüm savaşçılar darbeciler tarafından konumlandırılmıştır. Bu arkadaşlar kampta eğitime alınırken, kır veya şehirde savaşçı olmak yanında değişik amaçlar hedeflenmiştir. Ama darbeciler bunları es geçerek keyfi bir konumlandırmaya gitmişlerdir. Örneğin bu arkadaşların bir kısmı kır gerilla faaliyetine yönelik eğitim amacıyla kampa gönde-

rilmiş, ama darbeciler tarafından şehirde istihdam edilmişlerdir. Yine kamp komutanlığının ve eğitmenlerin verdiği raporlara tamamen ters bir konumlandırma yapılmıştır. Burada amaç şehir SDB'lerini tümden yok etmenin paniğiyle "kayıpları telafi ettik" diyebilmek, kadroların karşısına böyle çıkmaktır. Bunların çoğu yanlıştır.

4) Demokratik Platform Geçici Koordinasyon Komitesi darbecilerce atanmış, ancak bu arkadaşlar darbeciler tarafından konumlandırıldıklarını öğrenir öğrenmez bu imzayı kullanmayı kendileri reddetmişlerdir.

5) Bu süreçte tutsak düşen bütün yoldaşlarımıza ilişkin konumlandırma ve cezalandırmalar yapılmıştır, geçersizdir.

6) Darbecilerin karar ve istihdamlarına ilişkin yeni şeyler öğrenildikçe açıklanmaya devam edilecektir.

7) Önderlikle tartışmaktan, konuşmaktan ısrarla kaçınıp, kendilerini bulabileceğimiz bir ilişkiyi önderliğe vermeyen, bizim henüz ulaşamadığımız, darbecilerin denetiminde olan bazı arkadaşlar vardır. Soruna siyasi açıdan bakamayan bu arkadaşlar darbeci propaganda altında, onların talimatları doğrultusunda ilişkilerini gizleyerek, bilerek ya da bilmeyerek ülkede cepheleşmenin ve giderek ayrılığın ilk adımlarını atmış durumdadırlar. Darbecilerin talimatı ile önderliğe tavır alma anlamındaki bu davranışlarını süratle terk etmelidirler. Aksi takdirde, ayrılığı örgütleyen darbecilerin ülkedeki sözcüleri olma durumundan kurtulamayarak, tarih ve halk önünde hesap vermek zorunda kalacaklardır. Bu arkadaşlar Kenan, Asaf, Selman ve Berrin arkadaşlardır. Arkadaşları, aldıkları tavrın bilincine varmaya ve buna uygun davranmaya çağırıyoruz.

Önderlik, Malik, Musa

■ ■ ■

24 Ocak 1993
Açıklama 8

DARBECİLİĞİ MEŞRULAŞTIRMAK, BİRLİĞİMİZİ PARÇALAMAKTIR!

Yaşadığımız bu tarihsel süreçte, kimi arkadaşlarımız "duygusal olmama, sağduyu ile hareket etme..." adına gelişmeleri yanlış analiz ederek çözüm konusunda da doğru olmayan, çözümsüzlüğü derinleştiren yöntemler önermektedirler. Bu kapsamda *"Yoldaşlara Çağrımızdır"* başlıklı bir yazı elimize ulaşmış bulunuyor.

Öncelikle mevcut soruna yanlış teşhis konmuştur. Denir ki: *"Gelinen noktada bir tavrı darbe ilan edip nedenlerini gözardı ederek tavır alma tutumunu doğru bulmuyoruz"*. Bu yaklaşım hemen her sözcüğü ile darbecilerin yaklaşımıdır. Darbeciler, darbe suçunu gizlemek için gerekçeler üretmiş ve bunlarla alınıda sözü edilen bakış açısını vermek istemişlerdir. Anlamayanlara, anlamak istemeyenlere tekrar hatırlatmak zorundayız. HİÇBİR NEDEN darbeciliği teorize edemez. Darbe için neden arandığı noktada, darbe meşrulaşmış

ve doğal olarak başka darbelere davetiye çıkarılmış demektir.

Kaldı ki, deli saçması dahi olsa ileri sürülen nedenleri gözardı etmeyiz. Hareketimize sürülen lekeyi, çamuru temizlemek görevdir. Bu görevden darbeciler veya bir başkası istediği için değil, hareketimizin geleceği, siyasal kimliği, onuru için kaçmayız. Ama hiç kimse de darbecilik suçunu gizlemek için çok açık gerçekleri tahrif etmeye kalkmamalıdır.

Ve yine denir ki: *"Bu tavırlar parçalanmaya yönelik adımlar atılmasına, ayrılık örgütlemeye hizmet ediyor"*. Çağrı sahibi arkadaşlar yanlış hedefe kurşun sıkıyorlar. Bir olaya teşhis koymak, ayrılığı değil çözümü getirir. Ama bir hareketi darbe ile ele geçirip aylarca her türlü kararı alıp, büyük bir pişkinlikle kadrolara haber vermeden uygulamak, kadroları, hareketi aşağılamaktır. Tüm Devrimci Sol kadrolarını ve taraftarlarını sürü yerine koymaktır. Dahası bugün kadroların iradesini de tanımayarak gasp ettikleri yönetimi meşru yönetime devretmemekte direnen, kadrolarla pazarlık eden darbeci anlayış, 13 Eylül 1992'de ayrılığı fiilen başlatmış ve gözle görülür biçimde derinleştirmektedir. Bu duruma bilerek veya bilmeyerek güç veren, örgütleyenler ise bizle tartışmadan, sormadan tavır belirleyen ve darbecilerin talimatı ile, konuşup tartışmak için olanak yaratmayan, ilişki vermeyen, çağrıda imzası olan arkadaşlardır.

Her kim ki, tartışamadık vb. bir gerekçe ile darbe yapıyor ve darbe ile güç olmak istiyorsa ayrılığı başlatmış ve geçen sürede ayrılığı şekillendirip taraftar toplamayı kafasına koymuş demektir.

Şimdi de bu taraftarlar önderlikten ilişkileri gizleyerek, tartışmadan, konuşmadan tarafsızlık görünümünde darbeciliği meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. İşte ayrılık örgütlenmesini başlatanlar ve sürdürenler bunlardır.

Birileri tamamen ahlaksız ve hiçbir devrimci kurala uymayan biçimde örgüt önderliğini tutukladığında veya çamur attığında ne hareketimiz ne de önderlik yok olur. Hiç kimse, hiçbir güç hareketimizin tarihsel seyrini ve rotasını değiştiremez. Bu anlamda kimse, hareketimiz sahipsiz kalmış sanarak, kendilerine olmadık misyonlar yükleyerek kurtarıcılık rolüne soyunmamalıdır. Bu yol, bu yöntem devrimci değildir. Darbeciliği meşru görmeyen veya bu yöntemi onaylamadığını söyleyen herkes, önce pratikte davranışları ile bunu göstermek zorundadır. Bunu yapmayanlar sözde ne derlerse desinler, darbeciliğe güç veriyor, onu destekliyorlardır. Buna engel olmak zorundayız. Çünkü hareketin geleceği hizipçiliğin, komploculuğun, darbeciliğin mahkum edilmesine bağlıdır. Bu görev Devrimci Solcuyum diyen herkesindir. Bu görevi "ama, acaba, ancak" ifadeleri ile savsaklayanlar, tarih ve halkın önünde, hareketin bölünmesine neden olduklarından dolayı sorumlu olacaklardır.

Sağduyudan söz edenlerin, bugün görmeleri gereken çıplak gerçek darbecilik anlayışının hareketimize verdiği zararın boyutudur. Bu zarar hareketimizin tüm tarihi boyunca uğradığı katliamların, operasyonların tümünün toplamından daha büyüktür ve tahribatın sonuçları daha yıllarca da sürecektir. Bu gerçek görülmezse, üretilecek her türlü çözüm önerisi hareketin bugününü ve yarınını tehlikeye atacaktır.

Taraflardan, tarafsızlıktan söz edilmektedir. Bu olayın özünde, küçük

burjuvazinin darbecilik anlayışı ve M-L'lerin çatışması vardır. Bu çatışmada orta yol yoktur. Bunun için de taraflar veya tarafsızlar yoktur. Devrimciler ve darbeciler vardır. Tarafsızlık görünümü, darbeciliği açıktan desteklemeye cüret edememenin bir sonucudur.

Mekanizmalardan, mekanizmalar içerisinde çözümlerden söz edenler, öncelikle bugün hareketin hangi mekanizma tarafından yönetildiğini belirtmelidirler. Dahası böyle bir mekanizmanın nasıl oluştuğu, meşru olup olmadığı mutlaka belirtilmelidir. Bu belirtilmedikçe, darbecilerin yönetimi ve denetimi altındaki mekanizmaların işlerliğinde hareket etme kabulleniliyor demektir. Bu tavır, bu yaklaşım hareketimizin geçmişine, kadrolarına, geleceğine hakarettir. Siyasal kimliğimizi reddetmektir. Bu tür soyut sözlerden çıkılıp meşru gerçekliğimize dönmeliyiz.

Yine denir ki: *"Bir başka sağlıksız gelişme ihanet vb. gibi suçlamalarla karşılaşılmasıdır"*. Bunun sağlıksız olduğu, tartışma zeminini ortadan kaldırdığı ileri sürülüyor. Arkadaşlar hiç de demokrat değiller, neredeyse tüm kadrolarımızın iradesine ve düşüncesine ambargo koyacaklar. "Herkes bizim gibi düşünsün", "Herkes darbeciliği meşrulaştırsın" der gibiler. Her şeyden önce kimse kendisini hareketin yarattığı değerlerin üstünde görmesin. Kadroların iradesi ortaya çıkacak ve sorun hareketin birliği, geleceği ve zaferi perspektifinde mutlaka çözülecektir. Kadrolarımız bu sağduyuyu, inancı ve kararlılığı gösterecekleridir. Umudumuz odur ki, tüm kadrolarımız bu inanç ve çaba ile hareket etsin. Bu kadar kirletildikten, dünyada eşi görülmemiş bu kepazelikten sonra hiç kimsenin kadrolarımızı duygusallıkla, sağduyulu olmamakla suçlamaya hakkı yoktur. Evet, biz Devrimci Sol olarak önderliğiyle, kadrolarıyla, taraftarlarıyla duyguları olan insanlarız. Geleneklerimiz, ahlakımız, ruhi şekillenmemiz, devrimci bakışımızdan ve duygularımızdan ayrı değildir. Bugün öyle tanıtılmak isteniyor ki, darbeciliği desteklemeyen herkes duygusal insanlardır! Bu tür basitliklerle darbecilik gizlenemez artık. Ve bu tür yaklaşımlarla bir sonuç elde edilemez.

Tartışmaların çok insanı kapsamasının sorumlusu darbeciler ve konuşup tartışmak için olanak vermeyenlerdir. Gerek darbecilere, gerekse tartışmak için olanak sunmayan arkadaşlara defalarca şu söylenmiştir. Bizden ilişki gizleyenler, kadro bağlantılarını vermeyenler doğacak tüm olumsuzlukların da sorumlusu olacaklardır. 6 Ocak 1993 tarihli, darbecilere verdiğimiz yazıda "... kargaşaya neden olmamak için ilişkiler karşılıklı verilmeli..." dedik ve reddedildik. İlişkiler verilmedi. Keza tartışma başladıktan sonra bizden ısrarla gizlenen kadrolara dolaylı yollardan mektuplar göndererek telefon bağlantılarını vermezlerse, başka arkadaşlarımız aracılığı ile gerçekleri anlatacağımızı ve buna kimsenin engel olamayacağını, doğabilecek olumsuzluklardan kendilerinin sorumlu olacaklarını defalarca belirttik. Yine bir sonuç alamadık. Bu anlayışın temelinde darbecilerin kaçak güreşen, korkak, güçsüz küçük burjuva ideolojisi yatar. Bunun için de darbeciler, o çok ciddi denilen iddialarının yer aldığı yazılarını dahi hala vermemişlerdir. Ve çocukça, sokak kafası ile düşünülmüş, devrimcilikle hiçbir ilişkisi olmayan bir yönteme başvurmuşlardır.

Darbeci Derya'nın marifetiyle taslak yazımız diğer darbecilere verilmiş, darbeciler de bu yazımızı önderliğin cevap yazısı diye kendi yazılarının arasına sıkıştırarak "tartışma yazıları bunlardır" deyip kadrolara göndermişlerdir. 5 Ocak'ta ülkeye gönderdiğimiz bir kısım yazılarımız ise bugün kendi kendini "Merkezi koordinasyon işleri sorumlusu" diye tanıtan arkadaş tarafından darbecilerin talimatı ile bloke edilip dağıtılmamıştır. Ve bu arkadaş bu yazılarımızı ülkede hiç kimseye vermezken, hiç gecikmeden Avrupa'daki darbecilere göndermiştir.

Durum buyken, çağrı yapan arkadaşlar hangi anlayışla ve güvenle *"her iki tarafın yazılarının dağıtım sorumluluğunu üstlenmeye hazırız"* deme cüretini gösteriyorlar. Ayrıca bizzat kendi ifadeleri ile bu çağrıya imza atanlar, darbecilerin yazıları dışında hiçbir yazıyı okumadıklarını belirtiyorlar. (Örneğin; kendini "kır birlikleri ilişkileri ve Kürdistan sorumlusu" ilan eden arkadaşın, buna rağmen okumak ve tartışmak gibi bir talebi hala olmamıştır. Bu nasıl bir anlayıştır, nasıl bir sağduyudur, bu tavır neye ve kime hizmet etmektedir? Düşünülmeye değer doğrusu.) Artık kadrolarımız örgütüne, önderliğine, tarihine, ideolojik-politik hattına sahip çıkmakta ve bu gerçekleri değiştirmek isteyenlere karşı savaşmaktadır. Bunun için "tarafsızların" yazılarımızı dağıtma sorumluluğunu üstlenmelerine artık gerek yoktur. Biz devrimciyiz. Tüm hile, entrika ve burjuva yöntemlerine karşın, yalanlarla yönlendirilmeye çalışılan, bizden gizlenen kadrolarımıza ulaşacak ve gerçekleri kavratacağız.

Çağrı metnine imza atanlardan İstanbul SDB sorumlusu arkadaşımız meşru olmasına rağmen, şu anda onun yönetim ve denetiminde bulunan yaklaşık on civarındaki arkadaşımız darbeciler tarafından istihdam edilmiş olup meşru değildir. İstanbul SDB'lerimizin darbecilerin yönetimi altında tümüyle yok edilmesinden sonra, darbeciler alelacele, bir kısmı kıra hazırlanan, bir kısmının şehirde görev alması uygun bulunmayan, bir kısmı ise kampa yeniden sınanmak ve eğitilmek üzere gönderilen ve henüz sonuç alınmayan arkadaşlarımızı şehir SDB'leri olarak istihdam etmişlerdir.

Mahalli alan sorumlusu ve komite üyeleri imzasında ise komite üyelerinin bir kısmı 13 Eylül sonrası atanmıştır ve meşru değildir.

"Kır birlikleri ilişkileri sorumlusu" diye bir sorumluluk mekanizmamız yoktur ve böyle bir atama yapılmamıştır. Bu da 13 Eylül'den sonra türetilen bir kavramdır.

Kürdistan sorumlusu imzası da meşru değildir. Bu arkadaşımız 12 Temmuz'dan sonra sorgulanmış ve cezalı olarak yeniden eğitilmek üzere kampa gönderilmiştir. Kendisi ile cezalı yaşadığı sürecin yeniden hesaplaşması yapılarak ve son durumu değerlendirilerek yeniden bir göreve atanması, harekette izlenmesi gereken yol olduğu halde, bu hesaplaşma yapılmadan "boşlukları doldurma" adına, darbeciler tarafından görevlendirilmiştir. "Kır birlikleri..." ve Kürdistan sorumlusu olduğunu söyleyen, aynı arkadaştır.

"Merkezi koordinasyon işleri sorumlusu" diye bir mekanizma da hareketimizde yoktur. Bu arkadaş, Derya'nın Avrupa'ya gelişinden önce ilgilendiği alanlar arasında ilişkileri sağlamak vb. birtakım işlerle ilgilenmek üzere geçici

olarak, darbeciler tarafından görevlendirilmiştir. Bu imzanın da bir geçerliliği yoktur. (*)

Darbeciliği meşrulaştırmadan, hareketimize verdirilen tüm zarara rağmen en az zararla bu süreci kapatabilmenin tek çözüm yolu, hareketin derhal tartışmasız bir biçimde meşru yönetimine dönmesidir. Bu sağlandıktan sonra sürecin değerlendirilmesi yapılacak ve sorunun nedenleri, ileri sürülen tüm iddialar, geleceğe ait sorunlarımız tamamen özgür bir ortamda tartışılarak kadroların iradesine sunulacaktır. Bugüne kadar hareketimizde kafalarda soru işareti yaratıp da tartışılmayan tek bir konu yoktur. Bundan sonra da olmayacaktır. Darbecilerin de katılacağı toplantıda tüm iddialar tartışılacak ve karara bağlanacaktır. Soruna ortak olduğu andan başlayarak çözüm için öneriler yapan arkadaşlara, darbeden bugüne geçen süre içinde darbecilere yaptığımız tüm önerileri bir kere daha dikkatle okumalarını öneriyoruz.

Sorunun henüz kadrolara açılmadığı koşullarda bu sorundan düşmanı sevindirmeden, en az zararla kurtulabilmek, nedenlerini irdeleyip geleceğe ait dersler çıkarmak ve yeniden yola koyulmak için bir anlamda darbeciliğe birçok taviz vererek yapılan öneriler, artık kadroların konuyu tartıştığı bugünkü noktada geçerliliğini kaybetmiştir.

Herkes kadrolara güvenmeli ve onların iradesini tanımalıdır.

BUNU DA AŞACAĞIZ!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik, Malik, Musa

■ ■ ■

25 Ocak 1993
Açıklama 9

DARBECİLER AYRILIĞI ÖRGÜTLÜYOR,
HAREKETİMİZİ BÖLDÜRMEYELİM!

Yoldaşlar,

Darbeciler örgütümüzü bölme, parçalama çabalarını herkese ve her şeye karşın pervasızlıkla sürdürüyorlar. Bunun için fırsat kolluyor, uygun zeminler arıyorlar. Kadrolar arasında suni çelişkiler yaratarak, güven bağlarını zedeleyerek birliğimizi ellerinden geldiğince zayıflatmak istiyorlar.

İhtirasın ne denli boyutlu olduğu, ne denli gözleri kör ettiği her geçen gün biraz daha açığa çıkıyor. Darbeciler, hareketimize yapabilecekleri her türlü

(*) Bugün, ulaşabildiğimiz alanlardan gelen raporlarda darbecilerin bu süre içinde yaptığı çeşitli istihdamları da öğreniyoruz. Meşru olmayan darbeci yönetimin yaptığı bu tür konumlandırmaların bir meşruiyeti yoktur. Hareket onayını almamışlardır ve imza yetkileri yoktur. Bu durumda olan arkadaşlar sadece kişisel anlamda düşünce ve davranışlarını belirtebilirler. Yine yukarıda anlatılanların devamı olarak, bu süreçte istihdam edilen dört kişilik Avrupa komitesinin ve bazı komitelere yapıldığını öğrendiğimiz atamaların bugün bir geçerliliği yoktur. Darbecilerin yaptığı bu tür konumlandırmaları öğrendikçe sizleri bilgilendireceğiz.

kötülüğü yapmaya, her şeyi yıkmaya yeminli gibi davranıyorlar.

Bu çerçevede:

1) Başlangıçta önderlikle, daha sonra ileri kadrolarla sürdürülmek istenen tüccarca pazarlık, bugün tüm kadrolarla sürdürülmekte, bu açıdan tam bir yüzsüzlük örneği sergilenmektedir.

Darbecilik kendine güvensizliğin ürünüdür. Kendine güvenmeyen darbeciler hiç kimseye güvenmemekte, gasp ettikleri hareket olanaklarını ve ilişkilerini kendini güvenceye almanın aracı olarak kullanmaktadırlar.

Hareketin olanakları ve ilişkileri bugün tüm kadrolara karşı tehdit aracı olarak kullanılmakta, darbecinin kendini dayatma tavrı devam etmektedir.

Kadrolar platformunda çoğunluk elde etmek için parmak hesabı yapılmakta, bunun için her türlü hileye ve ayak oyununa başvurulmaktadır.

Kadroların, hareketimizin birliği ve geleceği için beslediği temiz duygular, yoldaşlık ve dostluk duyguları hayasızca sömürülmekte, kendi çıkarlarına alet edilmektedir.

2) "DK senin hakkında dedi ki...", "Bu işin sorumlusu olarak seni tuttu.", "Şu işi sana yıktı." vb. yöntemlerle mahalle kadınlarına taş çıkartan dedikodu ve spekülasyonlar, önderliğin yıpratılmasının ve kadrolarla önderlik arasında güven bağının zedelenmesinin başlıca aracı olarak kullanılmaya devam edilmektedir.

3) Sadece önderlikle kadrolar arasında güven bağına saldırılmakla da kalınmamakta, kadrolar arasında yapay çelişkiler üretilerek, basit çelişkiler provoke edilerek suni bir cepheleşme yaratılmaya çalışılmaktadır.

"Kanıyla tarih yazanlar bizden yana...", "... legalite ne ki, illegalite bizimle.." vb. gibi gerçekle ilgisi olmayan propagandalarla, çeşitli alanlarda görev yapan kadroların aşağılanması pahasına bölge ve alan şovenizmi körüklenmektedir. Legal ve illegal alanıyla, siyasi ve silahlı birimleriyle bir bütün olan hareketimizin birliği ve çeşitli alanlarda görev yapan yoldaşlarımızın birbirlerine yoldaşça bağlılıkları suni çelişkiler yaratılarak zayıflatılmaya ve tahrip edilmeye çalışılmaktadır.

Kaldı ki, söylenenlerin gerçekle ilgisi de yoktur. Bugün hareketimizin illegal alan ve bölge örgütlenmelerinin hemen hepsi hareketten yana tavır koymuş, darbecileri mahkum etmiştir. Sadece bir-iki alan sorumlusu "tarafsızlık" tavrı takınmış, ama onlar da darbecileri meşru görmediklerini açıkça belirtmişlerdir. Peki o halde darbecilerin "bizden yana" dedikleri kimlerdir?

Darbeciler için gerçek yoktur. Toz duman işlerine gelmektedir. Amaç, kadroları kışkırtarak birbirine düşürmek, kadroların birbirine karşı saygısını zedelemek, ya da çeşitli alanlardaki kadroları aşağılayarak taraftar toplamak ve örgütü bölmek olunca her yol mübah sayılmaktadır.

4) Bugün darbecileri meşru gören bir tek kadro olmadığı halde, darbeciler hala hareket yönetimi gibi davranmaya devam etmekte, hareketimizin kasasını, arşivini ve birçok olanağını ellerinde tutmaktadırlar. Bu nedenle çeşitli alan ve bölgelerin acil para, silah vb. ihtiyaçları bugün karşılanamamaktadır. Darbeciler bunların da hesabını vermek zorunda kalacaklardır. Doğacak bütün olumsuzluklardan da sorumlu olacaklardır.

5) "Çağrıcı" arkadaşların çıkardığı metnin altına "Anadolu SDB Komutanlığı" imzasının da atıldığı öğrenilmiştir. Anadolu SDB komutanı en son Tuğrul Özbek'tir. Onun durumundan sonra boşalmıştır. Onun yerine darbecilerin yaptığı istihdam meşru değildir, tarafımızdan bilinmemektedir, dolayısıyla bu imza geçersizdir.

Darbeciler bütün kadroların kendilerini gayri meşru ilan ettiği şartlarda, çaresizliklerini ve zavallılıklarını görecekleri yerde, parmak hesabı için yeni istihdamlar yapmaya devam edebilirler, onları bu da kurtaramayacaktır. Kadrolarımız, iradesini çiğneyenlere, bu iradeyi tanıtmasını bilecek güç ve kararlılığa sahiptir.

6) Yine bazı alanlarda kıra gönderilmek üzere bekletilen kimi kadrolar, çeşitli hilelere de başvurularak darbecilerce alınmaya ve kıra sevk edilmeye çalışılmaktadır.

Kadroların iradesini hiçe sayarak ve bu anlamda kadroları aşağılayarak hala hareket adına karar alma yetkisini kendilerinde görmeleri, darbeciliğin boyutunu ve pervasızlığını anlamak açısından önemlidir. Buna izin verilmemeli, tüm alan ve bölgelerde gerekli tedbirler alınmalıdır.

7) Darbeciler darbeciliklerini yaygınlaştırmak, yeni suç ortakları bulmak için her yöntemi denemekte, her türlü ilişkiyi kullanmaktadırlar. Özellikle kardeş, akraba veya kişisel dostluk ilişkilerini kullanarak yeni ilişkilere uzanmaya ve örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bunlara karşı uyanık olmalı ve gerekli önlemleri almalıyız.

8) Darbeciler, saflarımızda körükledikleri suni çelişkileri, yine suni ideolojik motiflerle pekiştirmeye ve sağcılığı örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu açıdan dillerine pelesenk ettikleri "resmi tarih yazımına son vereceğiz, resmi tarihi değiştirecegiz" söylemleri dikkat çekicidir.

Nitekim DY ayrılığından bu yana tüm tarihimiz sorgulanmaya, gerçekler tersyüz edilmeye çalışılmaktadır. Hatta DY ayrılığı da sorgulanmak istenmekte ama cesaret edilememektedir.

Tarihimizi çiğnemek, şehitlerimizi, siyasal onurumuzu, kimliğimizi çiğnemektir. Bu tarih darbecilerin çirkin söylemleriyle yazılmadı. Bu tarih, kanla, şehitlerle yazıldı. Bu tarihi sildirtmeyeceğiz. Tarihi olmayanların geleceği de olamaz.

Bütün kadrolarımız,

Tarihimize, onurumuza, şehitlerimize ve geleceğimize sahip çıkalım. Bunun için her zamankinden daha kararlı olalım.

"Resmi tarih" söylemi, Gorbaçovculuğun, sivil toplumculuğun söylemidir. Gorbaçov'un sosyalizmi ve M-L ideolojiyi tasfiye etme çabalarının kılıfıdır, sivil toplumcuların örgüt düşmanlıklarını gizlemelerinin kılıfıdır. Bu sağcı ideolojiyi mahkum edelim, saflarımıza empoze etmek isteyenleri lanetleyelim.

Yoldaşlar,

Tarihimizi savunmak, darbeciliği mahkum etmektir.

Darbeciliği mahkum etmek hareketi savunmaktır.

Hareketimiz ve kadroları darbeci değil, devrimcidir.

Ve bu iki yol arasında orta yol yoktur...

Darbecilerin hareketi parçalama girişimleri karşısında kararlı olmalıyız. Darbeciliğe karşı radikal olmalıyız. Darbecilikle devrimcilik arasında aşılmaz duvarlar olduğunu onlara göstermeliyiz. *"Cesetlerimizi çiğnemeden hareketimizi bölemeyeceksiniz"* diye haykırmalıyız...

Darbeciler, hareketimizi parçalama niyetini darbeye başvurdukları an ortaya koymuşlardır. Hiçbir demagoji darbenin ayrılığı örgütlemek için yapıldığını gizleyemez... Ayrılık olmasın diye darbe yaptıklarını gizleyenler, bugün ya hizipler koalisyonu ya ayrılık dayatmasını sürdürmektedirler.

Darbecilik güçsüzlüktür. Darbecilerin ideolojik-politik zeminde tam bir iflas yaşadıkları ve sefil bir tablo sergiledikleri bugün herkesçe görülmektedir. Darbecilerin gasp ettikleri olanakları tehdit aracı olarak kullanmaları, suni çelişkileri körüklemeleri, hile, yalan ve dayatmaları; kısaca her türlü çirkin yönteme başvurmaları bu nedenledir...

Darbecilik ve başvurduğu çirkin yöntemler, bugün hareketimizi tarihi boyunca yediği tüm operasyonlardan daha çok tahribata uğratmıştır:

–Hareketimizin tüm sırları deşifre edilmiş, adeta illegalite diye bir şey kalmamıştır.

–Parti hazırlığımız engellenmiş, programımız altüst edilmiştir.

–Savaşımız engellenmiştir.

–Örgütlenmemiz ve gelişimimizin önüne set çekilmiştir.

–Geleneklerimiz, ahlakımız ve ilkelerimiz kirletilmiştir.

–Geleceğimiz tehlikeye atılmıştır.

–Yoldaşlar arasında var olan güven ilişkileri sarsılmıştır..

Bunlara düşmandan başka kim sevinebilir? Bunlar nasıl ve hangi emeklerle yeniden telafi edilebilinir? Ve tüm bunlar ne içindir, neyin uğrunadır?

Evet bunlar darbeci şefin iddiasına göre kendine tartışma hakkı verilmediği içindir. Bu iddia gülünçtür. Kadrolarımızla, hareketimizle, geleceğimizle ve sosyalist kimliğimizle alay etmektir. Darbecilere tartışma hakkı verilmediği doğru değildir. Ki verilmemiş dahi olsa, hiç kimse "bana tartışma hakkı verilmedi" diye hareketimize tarihi boyunca görmediği zararları veremez. Artık her şey aleni bir şekilde herkesin gözleri önündedir. Hareket zarar görmesin diye darbe yaptık yalanı kimseyi inandırmamaktadır.

Bugün darbeciler birkaç yoldaşımızın darbeciliği eksik kavraması, hareketin bölünmesi korkusu ve buna karşı duydukları sorumluluk üzerinde politika yürütmektedirler. Bu duyguları istismar ederek, "Ya hizipler koalisyonu, ya bölünme" ikilemi ve tehdidiyle yoldaşlarımızı "tarafsızlaştırmaya" ve bu zeminde manevra yapmaya çalışmaktadırlar. Bu yoldaşlarımız hareketle darbecilik, darbecilikle devrimcilik arasında orta yol olamayacağını iyi kavramalıdırlar. "Darbeci değil devrimciyiz." şiarına sıkı sıkıya sarılarak, darbecilerin tehditlerine boyun eğmemeli, sorumluluk duygularının çirkin amaçlar için kullanılmasına izin vermemelidirler.

Darbecilerin amacı toplantı yapmak ve soruna çözüm bulmak da değildir. Onlar çözümsüzlüğü, bunalımı ve ayrılığı dayatmak istiyorlar. "Tarafsızlık", "tarafsız komisyon" vb. önermeleri bu nedenle darbeciliğin amacına hizmet ediyor. Gelinen noktada buna boyun eğemeyiz, eğmeyeceğiz! Bizler defalar-

ca bunu denedik. Darbeciliğe taviz vererek sorunu sessizce çözmeye çalıştık. Yanıldık. Darbeciler bunu çaresizlik olarak değerlendirdi. Sorumluluk duygularımızı istismar ettiler, manevraları ve çirkin emelleri için kullandılar. Şimdi yine aynı manevralarını sürdürmek için geçmişte tarafımızdan yapılan ve reddettikleri önerilerimize sarılıyorlar. Niçin? Bunu düşünmek zorundayız. Bu önerileri geçmişte niçin reddettiklerini sorgulamak, amaçlarını açığa çıkarmak zorundayız. Darbeciden samimiyet beklemek safdilliktir. Darbecinin ahlakı yoktur. Bizler bunu deneylerimizle gördük. Darbeciler bugün bu önerimize sahip çıkıyor görünerek, bitmişliklerini ve acizliklerini gizlemeye çalışıyorlar. Hareketimizin güç ve olanaklarını ellerinde tutmaya devam etmek için yeni bir manevra aracı olarak kullanıyorlar. Ve biz artık buna izin vermeyeceğiz. Darbecilere tek bir taviz vermeyeceğiz. Bunu kadroların iradesine de saygısızlık sayarız. Bugün sorun kadrolara mal olmuştur ve kadrolar sorunu tartışmakta; çözüm bulmaktadır. Darbeci çözüm arıyorsa, çözüm vardır. İşte kadrolardan hiçbiri onları meşru görmüyor. Çözüm bu gayri meşruluğa son vermek ve kadroların kararına boyun eğmektir. Ama darbeciler buna karşın kendini dayatmaya devam ediyor. O hiç kimseye güvenmiyor. O halde bir kısım yoldaşlarımızın en iyi niyetlerle de olsa aynı deneyleri tekrar tekrar yaşamalarının artık anlamı yoktur. Darbeciliğe bu zeminde güç ve demagoji olanağı sağlamaya artık son verilmelidir. Darbecilerle hiçbir pazarlık yapılmamalı, onların isteğiyle tek adım atılmamalıdır.

Yine yüksek sesle haykırıyoruz. Amaç toplantıysa, ne olursa olsun toplantı yapılacaktır. Darbecilere kendilerini savunmak için her türlü olanak sağlanacaktır. Darbeciler karşı çıksa da gelinen noktada bu toplantı bizler için kaçınılmazdır. Ama inanıyoruz ki, darbeciler hiçbir şekilde kadroların kararını tanımayacaktır. Kendilerini haklı görmeyen her zemini ve her kadroyu sübjektif ilan edecekler, bunalımı sürdürmeye çalışacaklardır.

Selamlar, sevgiler

Önderlik, Musa, Malik

■ ■ ■

6 Şubat 1993
Açıklama 10

DARBECİLİĞE KARŞI, DEVRİMCİ DEMOKRASİMİZLE ZAFERE YÜRÜYORUZ...

Yoldaşlar,

Hareketimiz tarihinde kara bir leke olan 13 Eylül darbesi son günlerini yaşamaktadır. Darbeciliğe karşı, devrimci demokrasimizle yürüyen direniş ve hareketi darbecilerin elinden kurtarma mücadelesi artan bir hızla sürüyor. Darbecilik her alanda kuşatılmakta, tüm yaşam imkanları yok edilmektedir. Kadrolarımız, kadroların aşıldığı yerde kitleler, büyük bir inanç ve sahiplenme duygusuyla darbecilerin üzerine yürümektedir.

Darbecilerin sarıldığı tüm demagojiler iflas etmiş, gerçekler en çıplak haliyle ortaya çıkmıştır.

1- Demokrasi demagojisi iflas etmiştir. Demokrasi adına yola çıktığını söyleyenlerin demokrasiden zerrece nasibini almadığı bugün açıkça ortadadır. Demokrasi, örgütün, disiplinin, ideolojinin, ahlakın olduğu yerde vardır. Demokrasi katılımcılıktır, çoğunluğun iradesine boyun eğmek, devrimin ve örgütün çıkarları yönünde tavır belirlemektir. Oysa darbeciler, bugün bütün kadrolarla tüccarca pazarlık yürütüyor. Kadroların, hatta kitlelerin ezici iradesine karşın kendini dayatmaya devam ediyor... Çünkü kendine güvenmiyor, çünkü ideolojisi ve ahlakı yok, çünkü korkuyor...

2- Mekanizmalar demagojisi iflas etmiştir. Hareketin en üst mekanizmasını devreden çıkardıkları, üstelik bunu Osmanlı harem kadınlarına taş çıkartan bir komploculukla yaptıkları halde, "örgüt mekanizmaları" demagojisini sürdüren darbecilerin, bugün örgüt mekanizması diye bir dertleri olmadığı açığa çıkmıştır.

Hareketin iradesini hiçe sayıp görev yerini terk ederek, hareket olanaklarıyla ülkeye dönen Kemal'in tavrı hangi mekanizma edebiyatıyla izah edilecektir. Yine aynı şekilde Ortadoğu'ya gönderilen darbeci Hüseyin'in durumu mekanizmalar edebiyatına nasıl sığdırılacaktır. Kaldı ki, Ortadoğu temsilcisi Musa arkadaşın görev yerine dönmek için bütün çabaları darbecilerce engellenirken bu yapılmıştır.

Daha da vahim olanı, darbeden sonra kraldan çok kralcı kesilen, darbecilerin temel belgesinin altına imza atarak darbeciliğini tescilleyen Kemal, ülkede her yere girme hakkını kendinde görmekte, şaibeli, devrimciliği bırakmış, cezalı demeden önüne gelen herkese sorunu açmakta, demagoji, yalan ve spekülasyonda sınır tanımamaktadır. Ve bu kişi "çağrıcı" arkadaşlar tarafından destek ve himaye görmekte, onlarla birlikte ilişkilere gitmektedir. "Taraf-sız" olduğunu iddia eden çağrıcı arkadaşlar bu durumu ve özellikle Topkapı mahalli bölgesindeki tutumlarını nasıl izah edeceklerdir.

Tüm Devrimci Sol kadroları ve taraftarları bu kişiyi gördüğü yerde nötralize etmeli, susturmalı, kime danışarak, kimin adına ve niçin geldiğinin, görev yerini niçin terk ettiğinin hesabını sormalıdır. Çağrıcı arkadaşlar en azından himayeciliği terk etmelidir.

3- Darbeciler, hareketin ve kadroların iradesini hiçe sayarak, hala kimi istihdamlar yapıp hareketin olanaklarını kullanmaya, silah, kasa vb. olanakları elde tutmaya devam etmektedir. Avrupa'da açılan bağış kampanyası paralarını kadroların tavır alması karşısında alelacele toplayıp kendi denetimlerine almaktadırlar. Her şeyin bittiği noktada ayrılığı ya da kaçmayı düşündüklerini böylece ortaya koymaktadırlar.

4- Darbeciler yenilgiyi tattıkça daha da çirkinleşmekte, ahlaksızlıkta sınır tanımamaktadır. Kendilerine tavır alan herkese pislik ve çamur atmaya devam etmektedirler. Darbecilerin ortaya attığı pisliklerden adeta göz gözü göremez haldedir.

Devrimci Sol kadroları ve taraftarları artık gelinen noktada buna dur demelidir. Bu kadar pislik yeter, artık daha fazlasına izin vermeyeceğiz demelidir. Demagoji-spekülasyon ve çamur atmakta ısrar edenler, kurum ve kuruluşlarımıza, bölge ve alanlarımıza, mahallelerimize, hatta evlerimize sokul-

mamalı, tecrit edilmelidir. Hala bunda ısrar edenler aklıselim davranmaya, bu yolu terk etmeye davet edilmelidir. Bu içerikteki yazıların okunması, dağıtılması, muhatap alınması ve cevap verilmesi reddedilmelidir.

Yine gelinen noktada dağıtılan yazılar geri toplanmalı ve her kim olursa olsun uluorta, rastgele yazı dağıtılması engellenmelidir.

5- Bugün darbecilerin tutunduğu ve kendilerine manevra sahası bulduğu tek güç "tarafsızız" diyen kesimdir. Başkaca tutundukları güç yoktur. Bu yoldaşlarımıza yanlış düşündüklerini, yanlış tavır aldıklarını anlatmakta ısrarlı olmalıyız... Sorumluluklarını hatırlatmalı, hareketi daha fazla bunalıma sürüklememelerini, hareketin çıkarlarını ön planda tutmalarını istemeliyiz.

Yoldaşlar,

Darbecilerin başlattığı, küçük burjuva isyan hareketinden başka bir şey değildir. Yenilmişlerdir... Örgütümüzün partileşmenin eşiğine geldiği noktada, iyiden iyiye çöken, kokuşan içimizdeki küçük burjuvazi son bir çırpınışla hareketimizi ele geçirmeye çalışmış, ancak devrimci ve M-L kimliğimizin üstün direnişi altında ezilmiştir. Hareketimizin kadroları, hemen bütün Devrimci Solcular büyük bir irade ve inançla darbeciliğin üzerine yürümüş ve yürümeye devam etmektedir. Bugün dünya devrim tarihinde az rastlanan bir kararlılık, direnç ve demokrasi örneği sergilenmektedir. Bu geleceğimizdir ve kadrolarımız bu sınavdan daha bilinçlenerek ve olgunlaşarak çıkacaktır.

Bugün darbeciler hala ayrılıktan, parçalanmaktan söz ediyor. Kim neyi, nasıl parçalıyor? Kim kimden ayrılıyor? Darbeciler yenildikleri noktada ayrılıklarını meşrulaştırmak için bu tür masallar anlatıyorlar. Devrimci Sol bugün güneş gibi parlamaktadır. Darbecilerin elinden her şeyiyle kurtarılacak ve yeniden açık kimliğine kavuşarak zafer yürüyüşüne devam edecektir.

Devrimci Sol bölünemez! Devrimci Sol kadroları buna asla izin vermeyecektir. Oligarşinin yıllardır gerçekleştirmeye çalıştığı bu oyun gerçekleşmeyecektir. Hareketimizi bölmeye kalkanlar, bölmek için meşru zemin oluşturmaya çalışanlar, niyet ne olursa olsun oligarşi adına hareket ediyorlar demektir. Ve böyle görülmelidirler.

Darbeciler, hareketimizin kasasını, arşivini, silahlarını ve bir kısım olanaklarını hala ellerinde tutmaya devam ettikleri bu aşamada, gasp çetesi kimliğine bürünmüşlerdir. Darbeye boyun eğmedik, gasp çetesine de boyun eğmeyeceğiz... Bu nedenle kadrolarımız ve taraftarlarımız her yerde darbecilerin üzerine yürüyüp son kalan mevzileri de ele geçirmelidirler!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

DARBECİ DEĞİL DEVRİMCİYİZ!

DARBECİLİĞİ DEVRİMCİ DEMOKRASİMİZLE YENDİK, YENECEĞİZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik, Musa, Malik

■ ■ ■

10 Şubat 1993
Açıklama 11

ÖRGÜTÜMÜZÜN VE YOLDAŞLARIMIZIN GÜVENLİĞİ TEHLİKEYE ATILIYOR...

Yoldaşlar,

Son gelişmelerden anlaşıldığı kadarıyla, 13 Eylül'den sonra darbecilerin bildiği telefon ve bağlantı ilişkileri, darbeciler tarafından Kemal denilen kişiye verilmiştir. Bu kişi çeşitli yeraltı bağlantılarını olur olmaz şekilde aramakta ve görüşme talep etmektedir. Hiçbir yeraltı deneyi olmadığından nereden, nasıl aradığı bilinmemektedir.

Bu açıkça örgütümüzün ve yoldaşlarımızın güvenliğini sorumsuzca tehlikeye atmaktır. Hiçbir yetkisi olmayan, ortalıkta dolaşan, her yere girip çıkan böyle birine bağlantıların verilmesi darbecilerin örgütümüze ve yoldaşlarımıza karşı işlediği ağır suçlara yeni bir halkanın daha eklenmesidir.

Bu nedenle:

1- Darbecilerin 13 Eylül'den bu yana bildiği, öğrendiği tüm bağlantılar ve ilişki noktaları, paniğe kapılmadan ve soğukkanlılığımızı koruyarak değiştirilmelidir. Darbecilere ve onlarla birlikte hareket edenlere en sıradan ilişkilerin dahi verilmemesi konusunda, tüm ilişkilerimiz (sıradan halk ilişkilerimiz dahil) uygun bir şekilde uyarılmalı ve denetlenmelidir.

2- Kemal denilen kişi bu tür girişimlerde bulunduğunda, ilişkiyi nereden, nasıl aldığı, ne hakla aldığı ve aradığı konusunda hesap sorulmalı, herhangi bir olumsuzluk durumunda kendisini ve darbecileri sorumlu tutacağımız ve bunun hesabını soracağımız belirtilmeli, kesinlikle muhatap alınmamalıdır.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

Önderlik, Musa, Malik

DEVRİMCİ SOL KADROLARI!..
KİRLENDİK, LEKELENDİK, TEMİZLENMELİYİZ!..

13 Eylül 1992 saat 08.00'den günümüze kadar Devrimci Sol kararları olarak elinize geçen tüm talimatlar sahtedir! Çünkü hareketimizin doğal ve meşru önderliği o gün darbeciler tarafından tutuklanmış, örgütümüzün ilişkilerine, arşivine, kasasına zorla el konulmuştur... Ve kadrolara hiçbir bilgi verilmeden hareketi yönetmeye devam edilmiş, eylem kararları alınmış, her türlü istihdam, yayınlara müdahale vb. her şey yapılmıştır. Bütün alan ve bölgelerden en ayrıntılı raporlar istenerek örgütün sırlarına zorla vakıf olunmuştur.

Bunun literatürdeki adı DARBEDİR!.. Hiçbir demagoji olayın bu niteliğini gizleyemez.

Darbe yurtdışı kaynaklıdır. Darbeciler, Ortadoğu temsilcisi Bedri, yurtdışı temsilcisi Süleyman ve merkez üste görevli Hüseyin'dir. Darbecilerin hiçbir ideolojisi ve ahlakı yoktur. Darbe gerekçesi olarak ileri sürdükleri, tıpkı düşmanın ağzıyla, önderliği karalama ve yıpratmaya yönelik olarak sonradan geliştirilen "Benmerkezci ilişkiler, kadrolara güvenilmemesi, operasyonların nedeni merkezi ilişkiler olabilir, ikinci bir Apo olmak, lüks yaşam" vb. gibi suni ve sübjektif iddialardır.

Darbe olayı tamamen ihtiras ve küçük burjuva gururunun ezilmesi sürecinde ortaya çıkmış ve bu zaaflarla şekillenmiştir. Bunun için de her türlü ahlaksızlığı ve ilkesizliği kural edinmiştir.

Önderliğin, *"Benim gölgemde hareketi yönetemezsiniz, bir saat bile hareketi yönetmeye hakkınız yoktur, hemen bütün ileri kadrolara haber verin"* şeklindeki önerileri, "Bize bu süreci yaşatmayacaksın" gerekçesiyle tümden reddedilmiştir.

Bunun için önderlik ikinci kez tutuklanmış ve sorunun çözümüyle görevlendirilmek üzere bizzat darbecilerin çağırmak istediği ileri kadrolar aylarca çağrılmamıştır. Önderliğin sürdürdüğü ilişkiler "önder hasta" veya "uzun bir süre olamayacak" yalanlarıyla aldatılmıştır.

Oyalamalar sonucu aylar sonra da olsa, çözüm için gelen arkadaşların, *"Hareket derhal meşru yönetimine dönmelidir, ondan sonra bu yönetimin denetiminde her türlü sorun tartışılır"* önerisi, "Siz sübjektifsiniz, bizi tasfiye edeceksiniz, cezalandıracaksınız" gerekçesiyle reddedilmiştir.

Çağrılı arkadaşların, "Sorun çözülene kadar yönetimi bize devredin" önerileri de reddedilmiş, her koşulda yönetimi ellerinde tutmak istediklerini söylemişlerdir.

Son olarak yönetimin ve denetimin çağrılı arkadaşlara verilmesi koşuluyla "daha geniş kadrolara açılsın" dayatması da kabul edilmiş ama sonradan bu da darbeciler tarafından reddedilmiştir.

Sonuçta yine fiili bir durum yaratarak, darbeyle ellerinde tuttukları örgütsel ilişkilere güvenerek, tek yanlı bir şekilde kadrolara durumu kendileri açma yoluna gitmişlerdir.

Önderlik hareketin esenliği, bölünüp parçalanmaması için, her koşulda meşru zeminde olmasına rağmen, sabırla beklemiş, darbecilere karşı hare-

ketin birliğini savunmuş, onları sağduyuya davet ederek, yürüdükleri yolu terk etmelerini istemiş, harekette kaos oluşmaması için tek yanlı girişimlerden çekinmiş, ama bütün bunları çaresizlik olarak yorumlayan darbeciler, kendi koydukları kurallara bile uymamışlardır.

Yoldaşlar;

Bu, hareketimizin tarihinde olmayan bir olaydır. Hareketimizin geçmişi, tarihi, ideolojisi, ahlakı, her şeyiyle kirletilerek geleceğimiz karartılmak istenmektedir.

Biz bir savaş örgütüyüz. Savaş, savaş kurallarıyla yürür. Darbeciler hiçbir ileri kadroya dahi haber vermeden, önderliği tutuklamış, savaşı kurmaysız bırakmış, uzun süre uğraşacağımız sorunlar yaratarak, savaşımızın gelişimini engellemiş, partileşme hazırlıklarımızın önüne set çekerek, oligarşiye hizmet etmişlerdir.

"İhanet, ihanete gidişte güçlü şüphe" gibi ağır suç içeren gerekçeler olmadan önderlik tutuklanamaz. Ki, darbecilerin hiçbir gerekçesi olmayıp, hepsi sonradan uydurulmuş, sübjektif gerekçelerdir.

Ağır suç ve ihanet durumunda dahi ancak gözaltına alınabilir ve hemen hiç beklemeksizin ileri kadrolara durum iletilerek çözüm istenir. Darbeciler ise tam tersini yaparak, önderliğin darbecilerden zorla aldığı tutuklama belgesinde ifade ettikleri aylarca ve belki de bir yıl sürecek bir programı önlerine koymuşlardır.

Bu belgede:

"–Bürokratik, benmerkezci araç ve yöntemleri değiştirmek,

–(...) alt seviyede seyreden mücadelemizi yeniden yükseltmek, ilke, kural ve değerlerimize uygun bir şekilde sürekli kılmak,

–Örgütsel boşlukları doldurmak,

–Eksiklikleri tamamlamak, kadrolara özgüven kazandırmak ve atılımın temellerini hazırlamak,

–Partileşme sürecinin karakterine uygun olarak, parti olmanın önündeki tüm engelleri kaldırıp, parti hedefine ulaşmak,

–Var olan tahribatı bir ölçüde giderip, mevcut durumumuzu ve A arkadaşın durumunu (A arkadaş olarak bahsedilen önderliktir –bn–) *kadroların önüne getirmek."* gibi bir program sunulmaktadır. (17.9.1992 tarihli tutuklama belgesi, sayfa: 6)

Bu programın uygulanabilmesi için önderliğin mutlaka etkisiz kılınması gerekiyordu. Bunun için de Osmanlı saray entrikalarına taş çıkartır yöntemlere başvurarak önderliği 13 Eylül sabah 08.00'den itibaren 3 Kasım'a kadar tutsak ettiler. Sonraki haftalarda ise, sorunun çözümü için gelen arkadaşları da önderlikle birlikte oyalayarak, olanaksızlıklara mahkum ederek, darbelerini sürdürdüler...

Darbecilerin uzun süreli program oyunu asıl olarak 5 Ekim'de bozuldu. Önderliğin, darbecilerin hiçbir ahlaki kurala ve ideolojiye uymadıklarını görmesiyle 5 Ekim'de tutsak olduğu yerden çıkarak, ülkedeki bir arkadaşı durumdan haberdar etmesi, onları süreci belli ölçüde kısaltmak zorunda bırakmıştır... Hatta ülkedeki arkadaş haberdar edildikten sonra kurulan telefon te-

masında *"Çözüm için çağrılacak dört arkadaşa durumu hemen anlatalım, uygun görmüyorlarsa fiili durumu derhal kaldıralım"* sözleri verilmeye başlanmıştır. Bu sözler üzerine önder yoldaş, darbecilerin bulunduğu üsse gelmiş, ama darbecilerin ahlakı olmadığından, "Sen programımızı bize uygulatmayacaksın" denilerek, faşizmin bile yapmadığı yöntemlerle yeniden tutuklanmıştır.

Tüm Devrimci Sol kadroları!

Önderliğin ve örgütümüzün tüm siyasi yaşamı, düşünceleriyle, politika ve taktikleriyle, her şeyiyle açık, dürüst ve alenidir. Kadrolardan gizlenen, saklanan hiçbir yanı yoktur. '90 Mart kararlarından bu yana, hareketimizin nasıl bir rota izleyeceği, partileşmeye nasıl varacağı, partileşmeye kadar olan işlerliği en açık haliyle ifade edilmiştir. Ve bütün bu politikalar, hatta önderliğin yeniden yönetme isteği, kadroların onayı ve katılımıyla gerçekleşmiştir.

Tüm değerli kayıplarımıza rağmen, örgütümüz bugün sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada M-L düşünceleri yaşatan, saygın, ciddiye alınan bir savaş örgütü durumuna gelmiştir. Partinin arifesindeyiz açıklaması da önderliğindir. Darbeciler önderliğin bu röportajını kısmen tahrif ederek, değiştirerek, MK olmadıkları halde MK adına yayınlamışlardır.

Darbe, kendine güvenmeyenlerin, ideolojik mücadeleyi göğüsleyemeyenlerin, güçsüzlerin işidir. Darbecilik anlayışı, burjuva ideolojisidir. Ya bu anlayışı her şeyiyle mahkum edip yok edeceğiz, ya da hareketimiz çürümeye, kokuşmaya başlayarak, hiziplerin, darbelerin birbirini kovaladığı bir sürece girecektir. Darbeciliği meşru görmek, 15 yıldır yarattığımız, uğruna onlarca şehit verdiğimiz ve 16-17 Nisan'da, 12 Temmuz'da, Ankara'da, Adana'da, Malatya dağlarında doruğa çıkan ve bayraklaşan gelenek ve ilkelerimizi reddetmektir.

Şu anda örgütsel tüm ilişkiler, örgütümüzün arşivi, kasası, sırları, her şey darbeciler tarafından gaspedilmiştir. Örgütümüzün, yoldaşlarımızın yarattığı tüm değer ve olanaklar onlara karşı kullanılmaktadır... Ama örgütümüz en karanlık dönemlerden dahi alnının akıyla çıkmasını bilmiştir. Bunu ideolojimize, kadrolarımıza, örgütümüze ve önderliğimize olan güvenimizle başarmışızdır. Bu ahlakı ve ideolojisi olmayan, İttihat-Terakkici, entrikacı darbeyi de ezip geçerek devrim hedefine yürüyeceğiz!..

Bu şanlı yürüyüşü emperyalizm ve oligarşinin güçleri engelleyemedi. Onlar hep bilinen önderliğin dışında bir Devrimci Sol düşlediler. Bunun için de tüm oklarını ona yönelttiler. Yalan, demagoji ve her türlü çamur atmayı kural edindiler. Darbeciler de bugün aynı şeyi yapmaktadırlar.

Yoldaşlar;

Bizler bu sorunu çözmek için darbeciler tarafından çağrılan ve önderliğimizin de onayladığı üç ileri kadrodan ikisiyiz. Diğer arkadaş, önder yoldaşın 5 Ekim'de telefonla durumdan ilk haberdar ettiği arkadaş olmasına ve darbecileri meşru görmediğini belirtmesine karşın, ne yazık ki orta yolcu bir tavır sergilemiş, giderek darbecilerle işbirliğine sürüklenmiş, kendisinin de sorgulanacağı kaygısıyla darbecilerle hareket etmeye başlamıştır.

Bizlere aylarca hiçbir bilgi verilmeden gelmemiz istenmiştir. Çok güzel duygularla, parti toplantısı için önderlikçe çağrıldığımızı sanır ve bunu bekler-

ken, darbe gibi bizlere tamamen yabancı, hiç kimsenin aklına gelmeyecek çirkinlikte bir olayla karşılaştık. Bize anlatılan şeylerin altında yalan gerçeğini gördük.

Şaşırdık, şok olduk!..

Ama ne yazık ki gerçekti, KİRLENMİŞTİK!..

Bu lekeyi bu platformda temizlemek için önderlikle birlikte darbecilere birçok taviz verdik... Düşman duymadan, sevinmeden çözelim istedik. Ama onların sorunu bu değildi. İşledikleri ağır suçun bilincindeydiler. Bunun bedelini ödemekten kaçmak çabasıyla, darbeyi meşru görmeyen herkesi suçlu buluyor, sübjektif olmakla itham ediyorlardı... Ve hiçbir koşulda yönetimi bırakmak istemiyorlardı. Yönetimi bırakmayı kendi sonları olarak görüyorlardı. Bunun için bütün çabalarımız sonuçsuz kaldı. Bizzat kendilerinin çağırdığı ileri kadrolar kendilerini meşru görmeyince, onları da dışlayarak yine çözümsüzlüğü dayattılar. Yargılanmaktan ve ceza almaktan kurtulamayacaklarını gördükçe, devrimcilikle ilgisi olmayan, istisnasız her türlü yöntemi kullandılar. Önder yoldaşla birlikte bizleri de olanaksızlıklarla baş başa bırakarak adeta tutsaklığa mahkum ettiler.

Çözüm için anlaşılan tüm noktaları tek taraflı reddettiler. Çözüm için çağrılı gelen komisyon, görevinin başında olmasına rağmen, dağıldığını ilan ettiler. Ve bu kez, daha geniş kadrolara başvurma demagojisine başladılar. Kuşkusuz bu da bir yöntemdi. Ama onlar mutlaka kendi denetimlerinde ve kendilerinin haklı çıkacağı bir zemin arayışında olduklarından, haksız görüldükleri, yargılanacakları her zeminden kaçacakları kesindi. Buna rağmen darbecilerin yönetimi çözüm için gelen ileri kadrolara bırakmaları koşuluyla, bu ileri kadroların denetiminde daha geniş kadrolara açılmasını da kabul ettik... Bunu da reddettiler.

Bizim komisyon olarak darbecilere esasen tek bir önerimiz olmuştur: Hareketin meşru yönetimine dönmesi koşuluyla her konunun tartışılabileceği ve bunun güvencesinin bizler olacağı... Buna hiç yanaşmadılar.

Böylece bütün çabalar sonuçsuz kaldı. Ve darbeciler zorla gaspettikleri örgütsel ilişkileri kullanarak, tek yanlı yönlendirmeye ve açmaya başladılar.

Darbecileri hiçbir koşulda meşru görmememize karşın, yine de iddialarını araştırdık, tartıştık. Sübjektif, kurgusal, hemen hepsi sonradan üretilmiş iddialar dışında bir şey bulamadık. Bu darbenin hiçbir ideolojisi de yoktur. Tamamen ihtiras ve zaaflar temelinde ortaya çıkmış, küçük burjuva gurur ve ihtirasının parti öncesinde ezildikçe, iyice güçsüzleşmesinin ve yok olmasının son çırpınışlarından biri olarak gündeme gelmiştir. Yurtdışı kaynaklı olması, ateş hattında hiç yaşamamış insanların, rehavet koşullarında geliştirdikleri zaafların ürünü olması bunun en güzel kanıtıdır.

Devrimci Sol kadroları;

Aylardır darbeciler tarafından hareket doğal ve meşru önderliği altında yürütülüyor diye aldatıldınız. Her türlü istihdam, eylem kararları, talimatlar verildi ve uygulandı. Yayın organlarında çarpık düşünceler, sinsice ve çeşitli görüntüler altında yansıtılmaya çalışıldı... Hareketimiz görmediği ölçüde darbelere uğradı. Tüm İstanbul ve Anadolu SDB'lerimiz, komutanları dahil tama-

men yok edildi. Milislerimizin bir kısmı tutsak edildi. Ege ve Karadeniz gerilla birliklerimiz yok edildi. Ege ve Marmara sorumlularımız yakalandı. Birçok şehit, tutsak verdik ve vermeye devam ediyoruz. Bütün bunlar mücadeleyi hiç tanımayan darbecilerin kendilerini ispat programı sonucu gerçekleşmiştir. Bütün bunların sorumlusu darbecilerdir.

Yoldaşlar;

Hareketimizde tartışılmayacak hiçbir konu yoktur. Bu, darbecilere de söylenmiştir. Varsa görüşleriniz, verin dağıtalım denmiştir. Ama onlar darbe öncesi değil eleştiri, politika ve taktiklerimiz konusunda tek bir öneri bile getirmemişlerdir. Doğal ki darbe olayını duyduğunda ihanet vb. çok ciddi gerekçeler arayacaksın. Çünkü aklı başında hiç kimse sonradan üretilmiş, yapay, sübjektif gerekçelerle böyle bir yönteme asla başvuramaz. Başvursa bile yönetme hakkını kadrolardan almadan bir saat bile yönetemez.

Tartış, eleştir, sorgula... Ama darbecilerin talimatlarını dinleme!... Onların talimatlarını dinlemek, darbeciliği hareketimizde gelenek haline getirmek, onları meşrulaştırmaktır. Yani geleneklerimizi, ideolojimizi ve ahlakımızı lekelemektir. Darbecilerin tüm politikaları kadroları kışkırtmak ve zaafları okşamaktır, buna aldanma!

Tarihsel günler yaşıyoruz!.. Bu kez düşman bizi içten vurmuştur!

Soğukkanlılığınızı, sabrınızı ve kararlılığınızı koruyun. Aşacağız!.. Mutlaka aşacağız... Ve darbeci anlayışı moleküllerine kadar ezeceğiz!.. Bizim sorunumuz kişilerle değil, ideoloji ve siyasal davranışlarladır. Kimseye en küçük kişisel husumetimiz yoktur.

Ayrılığa izin vermeyelim. bu bizlerin elindedir.

Bizlere, açıkça hareket mekanizmaları içinde etkili ve yetkili olmayı dayatıyorlar... Biz ise tüccarca pazarlık etmeyeceğimizi, hareket içinde hiziplere yer vermeyeceğimizi, darbecilik suçundan yargılayacağımızı vurguluyoruz... Bunun içindir ki ayrılığı dayatıyorlar. Ayrılığa izin vermeyelim, hareketi böldürtmeyelim. Bu sizlerin darbecilere karşı alacağı kararlı tavra bağlıdır!..

Tüm Devrimci Sol kadroları, bu anlamda tarihsel bir görevle karşı karşıyasınız... Görevinizi yapın, darbecileri mahkum edin, hareketimizi koruyun!..

Başaracağız şiarını her zamankinden daha yüksek sesle haykıralım.

DARBECİLİĞİ, HİZİPÇİLİĞİ MAHKUM EDELİM!
ÖRGÜTÜMÜZÜ BÖLDÜRMEYELİM VE ZAFERE YÜRÜYELİM!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

DEVRİMCİ SOL ÖNDERİ ve
Çözüm İçin Gelen İleri Kadrolar Çoğunluğu

Not:

1) Şu anda yurtdışı örgütlenmesi darbecilerin elinde olduğundan ve sorunu genele yaymak istemediğimizden, birçok bölge ve alan bağlantıları da elimizde olmadığından sizlerle haberleşmekte güçlük çekiyoruz. Bu nedenle önderliğin ve sorunun çözümü için gelen Musa ve Malik'in notla haberini aldığınız koşullarda mutlaka bizlere ulaşmaya çalışın.

2) Önderlikle birlikte hemen ülkeye dönmek istiyoruz ama darbeciler bu olanakları ellerinde tuttuklarından gelemiyoruz, gelmemizi engelliyorlar.
3) Bu ve benzeri muhtevadaki bildiri ve yazılar şu anda tespit edilen arkadaşlar dışında kesinlikle kimseye verilmeyecek, polisin eline geçmemesi için ciddi önlemler alınacaktır.

■ ■ ■

EVDE GÖZALTINA MAHKUM EDİLDİK

8 Ocak 1993 günü saat 12.00'de darbe şefi Bedri, üçümüzün de (Önderlik, Malik ve Musa) pasaportları için kayıp ilanları verildiğini, pasaportlarımızın artık geçerli olmadığını söyledi.

Bu ne demektir? Bu, artık dışarı bile çıkamazsınız, telefona çıkmanız bile risktir, hele bir şehirden bir şehire gitmek tümden tehlikelidir, kısacası en ufak bir polis kontrolünde sınır dışı edilebilir, hatta Türkiye oligarşisine teslim edilebilirsiniz demektir.

Tabii bu pasaportların ne zaman iptal edildiği de net olarak söylenmeyerek "yeni haberimiz oldu" sözleriyle geçiştiriliyor.

Böyle bir şeyin olması mümkün değildir. Pasaportu alınan kişiler bu işi ilk defa yapan sorumsuz insanlar değillerdir. Bu anlamda haber vermeden pasaportlarını iptal etmeleri kesinlikle mümkün değildir. Kaldı ki, üçümüzün birden pasaportlarının bir anda iptal edilmesi de düşündürücüdür.

Önderliğin kullandığı pasaport yurtdışında olan birine ait olmayıp, ülkeden Avrupa'ya gelen ve ticaret yapan bir arkadaşımızındır. Ve bu pasaporta özel olarak 1995'e kadar vize alınmıştır. Sahibinin bize haber dahi vermeden bu sorumsuzluğu yapması kesinlikle mümkün değildir. Diğer iki pasaport sahipleri de izinsiz böyle bir şey yapmazlar.

Darbecilerin ahlak anlayışını daha yakından görebilmeniz için sadece bu olay nezdinde de olsa araştırın. Bunun için bu pasaport sahiplerinin hangi tarihte ve neden iptal ettiklerini, iptal ettiklerinde veya önceden sorumlularına ne söyleyip söylemediklerini, iptal belgeleri fotokopilerini, bu kişilerin anlatımlarını yazılı isteyin. Hatta telefon numaralarını alın ve konuşun, gerçeği daha iyi göreceksiniz.

Neden pasaportlarımızı iptal ettiler?

13 Eylül'den bugüne kadar darbecilerin bütün davranışları ve tavırları, önderliğin olmadığı, konuşmadığı koşullarda kadroları aldatarak keyiflerince hareketi yönetmektir. Şimdi buna Malik ve Musa da eklenmiştir. Bütün olanaksızlıklar içerisinde tartışmaların (çözüm yolunun) darbecilerin dayatmaları sonucu tıkanmasıyla hızla ülkeye gelmek istedik. Ülkeye gelmemiz, insanlarımızla konuşmamız, onlar için en korkutucu şeydi. Ülkeye gelmek için darbecilerin elinde tuttuğu olanakları istedik. 24 Aralık'ta sözlü, 25 Aralık ve 27 Aralık'ta ise darbecilerden yazılı olarak "hemen ülkeye gitmemiz için gerekli olanakları sağlamalarını" istedik. Ancak ısrarlarımız üzerine 4 Ocak 1993'te şöyle bir cevap verdiler: "... ülkeye gitme önerisinde eğer samimi bir yan var-

sa, gelinen noktada hareketin nitel dönüşümüne ve atılımına paralel olarak bu konunun hareketin gündeminde olduğunu, sizlerin de şimdiden bunu düşünmenizi sevindirici bulduğumuzu belirtmek isteriz..."

Dikkat edin, ülkeye gitme isteğimiz reddedilmiş, ancak parti olduktan sonra "şayet samimiysek" gidebileceğimiz belirtilmiştir. Dahası, gerek hareketin geleceği, gerekse bizim ülkeye ne zaman ve nasıl gidebileceğimizle ilgili tüm kararları vermekte kendilerini meşru görmektedirler.

Biz darbecilerin bizi göndermek istemeyeceklerini ve de gitmememiz için istisnasız her türlü engeli çıkaracaklarını bildiğimizden, dil sorunumuz olduğu halde ve de belli riskleri göze alarak Ortadoğu üzerinden ülkeye gelmek için vize almaya çalıştık. Bu aşamada darbeciler bunu hissettiler ve hemen üzerimizdeki pasaportları iptal ettirdiler.

Ayrıca bunu, kendileri hareketimizin olanaklarını bize vermediğinden, olanak araştırmamızı, sizlere ulaşmamızı engellemek, en azından kısıtlamak için de yaptılar. Zaten sizlerle görüşmememiz için bütün ısrarlarımıza rağmen bir telefon dahi alamıyoruz. Bunu da aşacağız!.. İnanın... güvenin... Sizlerle birlikte aşamayacağımız hiçbir engel yoktur. İlk defa rehin alınmıyoruz, bilirsiniz...

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
Selamlar, saygılar.
8 Ocak 1993
Önderlik, Malik, Musa

Not: Önderliğin ayrıca hazır üç pasaportu darbecilerin elindedir. Bunları defalarca istediğimiz halde vermemektedirler.

■ ■ ■

306 SAYFALIK BİR İĞRENÇLİĞE YANIT

Darbeciler darbelerini haklı, meşru göstermek için 306 sayfalık bir yazı çıkardılar, yine de yalanlarını sığdırmakta güçlük çekmişlerdi. Çünkü onlar için yalanda, karalamada, ahlaksızlıkta sınır yoktu. Gerçekten bu yazı, yalnızca bunun bir kanıtıydı. Ve tam bir ikiyüzlülükle "Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız" koymuşlardı adını.

Çürümüşlükleriyle bulaştırdıkları okları önderliğe yönelikti hep. İddialar, iddialar, yalnız iddialar vardı. Bu yazıyı hazırladıklarında hareketin arşivi ellerindeydi; birkaç aydır da –kadrolardan habersiz– onlar yönetiyorlardı hareketi. Ama hala yalnızca iddia vardı. Kanıt yoktu... İşte bu noktada iğrençliklerinin bir başka yüzü çıktı ortaya; iddialarının "tanık"ları olarak şehitlerimizi gösterdiler hep. Nasıl olsa önder susturulmuştu ve şehitler de konuşamazdı. O halde meydan boştu. Her şeyi iddia edebilir, ne kadar "haklı" olduklarını kanıtlayabilirlerdi.

Ama yanılıyorlardı. Yanıldılar. Sürecin tanıkları, hala yaşayan tanıkları vardı. Ve darbecilerle işbirliğini reddediyorlardı. Reddediyor ve mahkum ediyorlardı ihanet çetesini.

Bunlardan biri de Nejdet'ti. Darbeciler tarafından spekülasyon konusu yapılan 12 Temmuz'ların, 17 Nisan'ların en yakın tanıklarından biriydi. Tüm gelişmelerin içindeydi. Onun tanıklıkları, bu anlamda süreç açısından önemliydi. Darbecilerin çıkardığı 306 sayfalık iğrençlik eline ulaştığında, tanıklığıyla onların yalancılıklarını yüzlerine vurdu. Kaleme aldığı yazı "Önderlik, Malik, Musa" imzalı kısa bir notla her alana iletildi.

306 sayfalık yalan, darbecilerin kendilerini vuran bir bumerang olmuştu.

YOLDAŞLAR'a,

İlişikteki yazı 86'dan itibaren süreci yaşayan, Metin (Nejdet) arkadaşın operasyonlarla ilgili düşüncelerini içermektedir. Sizlere iletiyoruz. Bu tür düşünce ve açıklamaları olanaklar ölçüsünde sizlere iletmeye çalışacağız. Nejdet arkadaşın aynı yazıya ilişkin iki sayfalık kendi el yazmalarını da belge olması açısından iletiyoruz...

Önderlik, Malik, Musa
25 Ocak 1993

Yoldaşlar,

Bugün hareketimiz ciddi bir bunalım yaşıyor. Bu bunalım, önderliğe yönelik 13 Eylül darbesiyle başladı ve derinleşerek ilerliyor görünüyor. Bu noktada ben de her hareket insanına düşen görev ve sorumluluk bilinciyle hareket etmek zorundayım. Çünkü, bu hareketin tutsak düşene kadar ileri bir kadrosu olarak sorumluluklar yüklendim.

Gelinen noktada yani tutsak düştükten sonraki durumum hareketin kararıyla belirlenecektir ki, elbette bu kararın yanısıra benim kendi iç hesaplaşmam da sürecektir.

Evet, darbecilerin tüm yazılarını okudum. Anlatılanlar tümüyle sübjektif kurgu sistemi içine oturtulmuş, tahrifat, yalan, yanlış bilgi ve demagojilerle dolu. Ben anlatılan tüm dönemin canlı bir tanığıyım. Tüm süreçte merkezi ilişkilerin yakınında-ortasında yer alarak tüm gelişmelere tanık ve vakıf olan hayatta kalan bir insanım.

Darbecilerin kurgularında tüm hareket tarihimizi nasıl tersyüz ettiklerini, önderliğimize yönelik nasıl karalamalar içinde bulunduklarını ibretle okudum. Utandım, kahroldum. Hareketimiz bu denli kirletilemezdi. Evet düşman bile bunu bu derece başaramazdı.

Yoldaşlar,

Tüm gelişmeleri, darbecilerin "örgüt iradesiyle..." yazısına bağlı kalarak irdeleyeceğim. Ve tüm gerçekleri açıklığa kavuşturacağım. Tüm anlatılanların hepsini yaşadım. Hiç de darbecilerin anlattığı gibi değil, göreceksiniz.

Son olarak şunu söylemek istiyorum:

Darbeciler gerçeklerin su üstüne çıkmasıyla birlikte hırçınlaşacaklardır. Bana, hareketimize, önderliğimize sahip çıkan ve gerçeklerden kaçmayan, korkmayan bizlere karşı büyük bir karalama kampanyası da açacaklardır. Çünkü darbecilerin yazılarından ortaya çıkan ahlaki yaklaşım, tutum bunu göstermektedir. Ki benim nezdimde de son şube tavrım başta olmak üzere kimbilir neler anlatacaklar ve yazacaklardır.

Yoldaşlar,

Ben hareketime karşı her zaman dürüst oldum. Bilinir. Cezalar da aldım. Bunları bile saklamadım. İlişkilerime bile söyleyerek onların ders almasını ve öğretici olmasını istedim. Kısaca yaptığım her şeyin hesabını verdim. Bundan hiçbir korkum yok. Bugün gerçekleri açıklarken ne duygusalım ne de darbecilerin karalamalarından korkuyorum. Bana "Sana bir şans verilmesini istediğin için mi böyle yapıyorsun?" diyenler çıkıyor, çıkacak. Ne acı ki, bunları da yaşayacakmışız...

Evet yoldaşlar, yazımı okuyunca da görürsünüz, her şey gün gibi açık. İstenirse daha ayrıntılara bile girerim. Ama hareketin yeteri kadar sırları deşifre oldu. Daha fazlasına izin vermeyelim. İleriki süreçte tüm bunların acısını çok fazla çekeceğiz. O halde şimdiden daha fazla hareketimizi, önderliğimizi ve birbirimizi kirletmeden darbeciliği mahkum edelim.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
Metin (Nejdet)
21 Ocak 1993

Dipnot: Siyasi savunma yapmam iznini (darbeden haberim olmadığı dönemde) darbeciler vermiştir.

■ ■ ■

DARBECİLERİN YALANLARI ÜZERİNE

Yoldaşlar,

13 Eylül 1992 tarihinde hareketimizde önderliğe yönelik bir darbe gerçekleşti. Darbecilerin bu "müdahale"si, hareketimizde uzun sürede zorlukla onarılacak maddi ve manevi yaralar açacaktır. Tarih tersyüz edilmeye çalışılmaktadır. Hepimizin ve şehitlerimizin yarattığı bir tarih ve değerler altüst edilmektedir. Buna izin vermemek gerekir. Çünkü, darbecilerin "örgüt irademizle kendimizi yenilemeyi başaracağız" yazısı tamamen kurgudur.

Evet kurgudur. Darbeciler sonuçtan, yani önderliğe yönelik darbenin meşruiyetini açıklayamamanın hezeyanı ve kaygısıyla hareket ederek kurgu oluşturmuşlardır. Bu kurgu tamamıyla yanlış bilgilenme, tahrifat ve yalan üzerine kuruludur. Amaç üzümü yemek değil bağcıyı dövmektir.

Suç dosyalarında yer alan Yurtdışı Komitesi'ne ve darbecilere ilişkin kişisel yazılarında ve "örgüt irademizle kendimizi yenilemeyi başaracağız" yazısında dikkat edilirse önderlik en başta operasyonların sorumlusu olarak görülmekte ve bundan hareketle "müdahale" meşru gösterilmeye çalışılmaktadır. Diğer savları, benmerkezcilik, MK olup olmaması vb.'leri tamamıyla sübjektiftir.

Yoldaşlar,

Darbecilerin operasyonlara ilişkin iddiaları olsun, diğer iddiaları olsun tamamen kurgusaldır. Meşruiyet aramaktır. Bu kurgularının, meşruiyet arama çabalarının ne kadar sübjektif ve asılsız olduğunu ispatlayacağım. Çünkü, tüm süreci bilen, yaşayan, operasyonları yaşayan, soruşturan, soruşturmasında yer alan biriyim. Keza, 1986'dan sonraki 6 yıl boyunca yani 18 Ağustos 1992'de Gebze/Bayramoğlu'nda yakalanana kadarki süreçte, sürekli merkezi ilişki ağı içinde oldum. Darbecilerin anlattıkları olayların, spekülasyonların hepsini biliyorum, yaşadım. Onların hiçbiri benim kadar yaşamadı. Çünkü, ben şehit olan MK yoldaşların, önder yoldaşların hepsiyle hatta DK ile de yakın ilişkide oldum (Hatta evine gider gelirdim, ayrıca başka mekanlarda görüştüm ve kendisi evime geldi). Bu anlamda tüm merkezi ilişki ağında, gelişmeleri, olayları, hatta özel birtakım paylaşımları da yaşadım, tanık oldum, vakıf oldum. Darbecilerin birçoğu da bunu bilir, tahmin eder.

Evet Yoldaşlar,

Darbeciler *"...merkezi ilişkilere en yakından **tanık** ve **vakıf olan bizlerin** bu operasyonların nedenlerinin nereden kaynaklandığı, en azından araştırılması gereken yanlarının olduğu konusunda **kesin kanaate** sahip olmamızdır."* (abç) diyorlar. Darbeciler benim kadar "merkezi ilişkilere tanık ve vakıf" olmadılar. Olmadıkları yazdıkları yazılardaki yanlış bilgiler, spekülatif anlatımlar, tahminler ve tahrifatlardan çok açık belli.

Önderimizin anlattıkları, bizim anlattıklarımızın ötesinde pek fazla bir bilgiye "tanık ve vakıf" değiller, yaşamadılar. Birincisi, Bedri, firardan bu yana Ortadoğu'daydı. Arasıra –firardan sonra– birkaç ay ülkede kaldı ve gitti. Olayları yaşamadı. Hüseyin ve Süleyman hiç yaşamadı. Onlar, sadece yurtdışında DK ile olan ilişkileri çerçevesinde birtakım konulara "tanık ve vakıf"

oldular ki, özel yazılarını okuduğumda, tümüyle sübjektivizm içinde olduklarını da gördüm. Derya, uzun süre evde oturan, daha sonra DK'nın çıkmasıyla sürece giren ve giderek sorumluluklar alan biridir. Operasyonlara ilişkin yaşadıkları vardır. (Özellikle 16-17 Nisan operasyonunu birlikte soruşturduk) Ama tümüne "tanık ve vakıf" olması tartışılır.

Kısaca "minareyi çalan kılıfını uydurur" özdeyişi misali davranan darbeciler, "müdahale"lerine kılıf aramak için her türlü hileyi de yapmışlardır. Evet, bunları yaşayanlardan biri de benim. Operasyonlara ve diğer kurgusal-zorlama iddialarına girmeden önce, bu hilelerine değinmek istiyorum.

Sanırım, malum yazılarının en dikkat çekici yanlarından birincisi, 20. sayfada yer alanı:

"...12 Temmuz'da... A ile uzun konuşmalar yapıyordun. Acaba bu konuşmalardan telefon tespit ettiler de, daha sonra Niyazi de tespit edilen yerden sağa sola telefon ederek yerlerin belirlenmesine neden olmasın vs. demiştim. A 'Ben her yeri ayrı bir telefonla arıyorum, uzun konuşmalarda kesip değiştiriyorum' demişti. Fakat yine de uzun konuşmalar oluyordu."

Yine, 27. sayfada yer alan emniyet yetkililerinin operasyonlara ilişkin (operasyon son derece teknik vs.) basın açıklamaları,

Yine, 44. sayfadaki "... bu arkadaşın konuyla ilgili yaptığı küçük bir araştırmadan çıkan sonucu aktarmak istiyoruz" diyerek telefon dinleme üzerine olan yazı.

40 ve 41. sayfada yer alan "Telefonlara, orijin, kaynak" meselelerine ilişkin alıntılar... Evet hepsi bana ait.

Önce şunu belirteyim. Darbeciler, hepsini sanki tek bir raporun içinden çıkarılmış gibi gösteriyorlar ("Küçük bir araştırma" hariç.). Bu durumu açayım. 40. sayfada yer alan yazı benim şube sonrası raporumdur. 20. sayfada, 41. sayfada ve 27. sayfada yer alanlar ise daha sonra, "üç büyük operasyona ilişkin geniş çaplı bir soruşturma açtık" diyerek bana özel gönderilen notlara verdiğim cevaptır. Ama bu cevap nasıl bir cevaptır ve nasıl istenmiştir? İşte işin püf noktası burada. Hileye başvurulmuştur. Evet, kelimenin gerçek anlamıyla tastamam böyle: HİLE!

Darbeciler benim, telefonlara ilişkin kuşkularımı bilirlerdi. Bu kuşkularımı, 12 Temmuz'da yazıdaki alıntıda yer alan kuşkumu DK'ya anlatmıştım. DK ile konuşmuş ve olayı çözmüştük. Evet bu sadece o dönem ortaya çıkan ve giderilen bir kuşkudur. Keza, 16-17 Nisan'da da sokak telefonlarına ilişkin kuşkum vardı. Sinan'ın özel kuryesi G.'nin 16 Nisan akşamı telefon ettiği yerlerin basılması (Akdeniz, Ege) üzerine bu kuşkum olmuştu. Ki bunu da DK ve Derya ile konuşmuştum.

Kısaca bunlar darbeciler gibi "kesin kanaate" sahip olunan değil, sadece o dönemde yaşanan kuşkulardı. Ama darbeci arkadaşlar ne yaptı? Kapanan bir konuyu hileye başvurarak gündeme getirdiler.

Şöyle; darbeci arkadaşlar (ki darbeden haberim yok) -Derya- bana bir not yolladı. Ki bu notun DK'nın inisiyatifi ve görüşüyle gönderildiğinden hiçbir kuşku duymadım. Duyamazdım. Bana gönderilen ilk notta (ki not iki taneydi, ikisini de imha ettim) özcesi, "yaşanan üç operasyona ilişkin hareketin geniş

çaplı ve derin bir soruşturma açtığı, bu operasyonları bizzat yaşayan canlı tanığı olduğum, bunlarla ilgili olarak bildiğim yaşadığım her şeyi anlatmam isteniyor ve özellikle de operasyonlar arasında ortak bir nokta, orijin, kaynak olabileceği, **bu konuda kafa yormam, hatta kurgu yapmam" belirtiliyordu. Notu alınca şaşırdım, çünkü, bu üç operasyonda veriler çerçevesinde esas noktalar ortaya çıkarılmıştı**. Ama bu kez benden "ortak bir nokta" isteniyor, "kafa yormam, **kurgulamam**" isteniyordu. Her ne kadar, ben de içeride operasyonlara ilişkin bir değerlendirme yapmışsam da –özellikle bir sorumlu yoldaşa ilişkin şüphelerim vardı– bunu olgunlaştırmamıştım. Kesin emin değildim. Ve kimsenin günahına da girmek istemiyordum. Bu noktada cezaevindeki sorumlu arkadaşa gelen nottan söz ettim. Ve istenileni anlattım. Ve ona bir kişi hakkındaki kuşkumu da dile getirdim. Ve böyle bir sorumluluk altına girmekten korktuğumu da belirttim. Arkadaş bu kuşkumu yazmamın iyi olacağını belirtti. Ben de bu sorumlu yoldaşa ilişkin, üç operasyonla ilgisi olan ortak noktalarını belirten bir yazı yazdım. Ama yazıda, bunun bir kuşku olduğunu, "bu arkadaşın ya polisle işbirliği içinde olabileceği ya da polisin kesin denetiminde olabileceği" düşüncemi de belirterek bu arkadaş hakkında sorgulama yapılmasını istedim. Arkadaşı zan altına sokmanın korkusunu yaşadığımı da belirterek, üç operasyonla ilgisini "kurgulayarak" anlattım. Tabii, kurgu olasılıklar üzerineydi. "Kesin kanaat" değildi. Kısaca, ilk nota verdiğim cevapta hiçbir şekilde, üç operasyon ile ilgili olarak "telefon ve teknik araç kullanımı" üzerine bir şey yazmadım. Çünkü "telefon ve teknik araç kullanımı"nın üç operasyonla "ortak ilişkisi" hiç aklıma gelmedi. Gelemezdi de. Çünkü "telefon ve teknik araç kullanımı" konusundaki hataların nasıl geliştiğini biliyordum. Ve bizzat da ben yaşadığım için, operasyonlardaki fonksiyonunun takip sonrası ve sabit bir yer tespiti sonrası geliştiğini biliyordum ve yaşamıştım (ileride anlatacağım).

Daha sonra ikinci not (*) geldi. Yine özel bir nottu (yani kimseyle paylaşmam istenmiyordu). İlk notun yetersiz ve yüzeysel olduğu açıklanıyordu. Özel notta "bahsettiğim arkadaşın etkisizleştirilebileceği, sorunun kişilerden kaynaklanmadığı, telefon, faks ve teknik araçların kullanımından kaynaklanabileceği, bu konuda geçmişte kuşkularım olduğu, bu kuşkularım çerçevesinde tekrar düşünmem gerektiği" belirtilerek "bu üç operasyon bağlamında kurgu" yapmam isteniyordu. Ve ısrarla da **kurgu yapmam isteniyordu**. Doğrusu yine şaşırdım. Bir bildikleri vardır dedim kendi kendime. Tekrar sorumlu arkadaşa konuyu açma ihtiyacı duydum. Arkadaşa bu kuşkumun geçmişte olduğunu belirterek, şimdi nereden çıktı diyordum. Acaba DK son bizim operasyonla birlikte araç, telefon, faks ve teknik araç kullanımı konusunda derin kuşkulara düştü de araştırma mı yapıyor? Böyle bir ilişki aramak tehlikeli ve spekülasyona açık bir konu diyerek konuştum. Ve bu kez de, telefon, faks ve teknik araçlara ilişkin konuya açıklık getirecek biçimde, tamamen kurgusal temelde sorular sorarak kuşkularımı anlatan bir yazı yazdım. Ve yaptığım bir araştırmayı da gönderdim. Ki, ikinci

(*) İlk not 20 Eylül'de geldi.

notta gönderdiğim kurguyu bu kez birinci notumdaki aynı sorular ve veriler temelinde (yazının 40. sayfalarında ve 20. sayfalarında yer alan alıntılar) yaptım. Yaptım, çünkü benden **istenen kurguydu. Bu anlamda yönlendirilerek bu kurguları yaptım.** Nereden bilebilirdim bu kurgularımın art niyetle kullanılabileceğini! Ki, bu notlarda özellikle 2. notumda yer alan **kurgu tümüyle sübjektiftir. Ve istenilene uygun tarzda yazılmıştır.** Yani onu uç noktada, yardımcı olsun ve açıklık getirsin diye yazdım. Dediğim gibi notlar yönlendiriciydi. Hiçbir noktada "kendi öz düşüncem olarak" yazmadım. **Notlarda yazacaklarımın çerçevesi çizilmişti.**

Ne büyük eşeklik yaptığımın farkına darbecilerin yazısını okuyunca vardım. Oyuna gelmiştim. Hileyle yönlendirilmiştim.

Darbecilere soruyorum. İkinci notumu darbenizin meşruiyetini sağlamak için kullanıyorsunuz. Çünkü, işinize yarıyor. Eğer dürüstseniz birinci notumu neden kullanmadınız. Çünkü, birinci notum işinize yaramazdı. Çünkü, bu kez "operasyonları bir ajanla açıklamak" zorunda kalırdınız ki, bu oyununuzu bozar, meşruiyetinizi sarsardı. Evet, nasıl darbenizi 4 ay sakladıysanız ve kirli amaçlarınız için hareketin olanaklarını kullandıysanız, aynı şekilde meşruiyetinizi sağlayacak, çirkin kurgunuzu tamamlayacak "sübjektif kurguları" da benden isteyerek, işinize geleni kullandınız, işinize gelmeyeni kullanmadınız.

Evet darbeciler, birinci notumdan niye söz etmiyorsunuz? Neden "kurgu yap... kurgu yap" diyen ısrarlarınızı anlatmıyorsunuz? Çünkü, işinize gelmiyor değil mi? İyi niyetimizi, saflığımızı kullandınız. Yazıklar olsun!

Evet yoldaşlar, darbecilerin meşruiyetini sağlamak için kullandıkları yöntem, araç ve hileler işte bunlar. Ve ben de bu darbenin meşruluk kazanma çabasının bilinçsizce, oyun ve hileyle aracı oldum. Önderlikten ve yoldaşlarımdan özür dilerim.

Şimdi canlı "tanık ve vakıf" olan insan olarak, operasyonlara geliyorum. Darbecilerin ne kadar spekülatif, sübjektif, yalan ve yanlış bilgilerle hareket ederek kurgular oluşturduğunu göreceksiniz.

12 TEMMUZ OPERASYONU

12 Temmuz operasyonunun öncesini ve sonrasını bizzat yaşayan, bu operasyondan tesadüfen kurtulan ve yine operasyonla ilgili olarak sorgulanan ve soruşturmasında yer alan biriyim. Darbecilerin operasyona ilişkin kurgusal anlatımı neredeyse satır satır incelemeye değer niteliktedir. Çünkü, anlattıklarının çoğu yalan, yanlış, sübjektif ve spekülatiftir. Yazı temelinde operasyonu incelemeden önce, ben operasyon öncesini, operasyon gününü ve sonrasını yaşadıklarımla birlikte anlatmak istiyorum.

Yoldaşlar,

Başta da belirttiğim gibi, tahliye olduğum '86'dan bu yana sürekli merkezi ilişkiler içindeydim. Darbecilerin kurgularının yanlışlığını anlatabilmem için kendimden ve o dönemden de söz ederek konuya girmek zorundayım. Çünkü, darbeciler, benim hareketteki yerimi de bilmiyorlar, ilişki ağımı da bilmiyorlar. Ya da işlerine gelmiyor. "Merkez kuryesiydi" diyerek, olayların içindeki

yerimi ve bilgimi basite indirici bir tarzda ele alarak nötralize etmeye çalışıyorlar. Ki, bu "tartışmalar ve spekülasyonlar"ın, onların deyimiyle "soruşturmanın" ileride çok daha farklı boyutlara varacağı, tek tek birçok insanın her şeyinin açığa çıkacağı görülüyor. Ki, şu anda da buna başlanmış durumda. Bu nedenle kendime ilişkin yanına da açıklık getirmek istiyorum. Çünkü darbeci zatların birçoğu, ülkenin kızgın pratiği içinde değilken, bizler, aldığımız sorumluluk ve görevlerle bu harekete can ve kan verdik. Hatalarımız, zaaflarımız, olumsuzluklarımız olduysa da hesabını verdik, veriyoruz. Sonunda hareketimizin gelişimi için çaba gösterdik, emek verdik. Onlarca şehit verdikten, önder kadrolarımızı kaybettikten ve bunca operasyon yedikten sonra aklı başına gelenler gibi bir anda operasyonların nedenlerini, kaynağını bulma gibi bir "kesin kanaat"e varma "deha"sını maalesef gösteremedik! Gösteremezdik, çünkü yurtdışının konformizmi içinde gelişen ihtiraslarımız yoktu.

Evet, '86'da tahliye olduktan kısa bir süre sonra Niyazi ile ilişkiye geçtim ve 12 Temmuz'a kadar da, hemen her günümüz birlikte geçti. Bu süre içinde Niyazi'nin, benim gelişmemde, yetişmemde büyük payı vardır. Beni o yetiştirdi diyebilirim. Ki benim Niyazi'ye olan özel bir bağlılığımı, sevgi ve saygımı da sizler dahil birçok yoldaş bilir. '90'a kadarki süreçte birçok görev ve sorumluluklarım oldu. '90'a kadarki süreçte, yani sürece gerçek anlamda müdahale edildiği ana kadarki süreçte şekilsizlik, örgütsüzlük, kısaca kendiliğindencilik hakimdi. Yeraltı zayıftı ve şekilsizdi. Bu kendiliğindenci şekilsiz sürecin getirdiği bir özgüllük içinde, legal-illegal çalışma alanlarında yani demokratik platformda, cezaevlerinde, birçok alandan (işçi, memur, mahalle) parça parça, Anadolu'daki birkaç ilde sorumluluklarım vardı. '90'dan sonra yani DK'nın çıkışıyla birlikte, örgütlenmemize çekidüzen verildi. Kendiliğindenciliğe, şekilsizliğe son verildi. Herkesin görev ve sorumluluk sınırları belirlendi. Daha önce var olan geniş sorumluluk zinciri ve mevcut şekilsizlik nedeniyle boğulurken, yeni süreçte herkes ne yapacağını bilir hale geldi. Komiteler oluştu vs. Bu müdahaleden 16-17 Nisan öncesine kadar (ki bir ay önce Ortadoğu'ya, oradan Avrupa'ya geçmek için görevlerimi devrettim) bir alan, iki bölge, cezaevleri, demokratik alan, ticari ve yeraltı işleri, merkezi kurye ve bazı pratik işlerin sorumlularının denetleyicisiydim. Ve 12 Temmuz'a kadar olan sürede de, Niyazi ile birlikte Levent'teki Merkez (siyasi) büroda birlikteydik. (Ki darbeciler bu büroya teknik işlerin yürütüldüğü büro diyorlar. Bilmiyorlar.) Burası bir kısım merkezi dokümanların bulunduğu, bu arada çeşitli teknik işlerin yürütüldüğü yerdir, ben, Sabo ve Niyazi'den başkası da bilmezdi. (Ömer de kurumlaşmada yer alır, teknik işlerle uğraşırdı). Evim de, Balmumcu'daki İbrahim Erdoğan ve Yücel'in şehit edildiği üstür. (Yani darbecilerin dediği gibi salt bir kurye evi değildir.)

Başta da belirttiğim gibi, her şey tüm açıklığıyla bilinmek zorunda. Çünkü darbeciler bu işi başlattı. O halde düşmanın da gelinen aşamada birçok şeyi bildiği noktada, bunlar açık seçik bilinmeli ki, yazıdaki tahrifatlar, yanlış ve yalan bilgilere dayalı kurgular yoldaşların kafasında netleşsin. Böylece, her şeyin ak mı kara mı olduğu ortaya çıksın. Çünkü, güneş balçıkla sıvanamaz. Ki,

yeri geldikçe açıklık getireceğim, her konunun nasıl tahrifata uğradığını ve hareketimizin, önderliğimizin nasıl haince kirletildiğini görerek kavrayacaksınız.

Evet, 12 Temmuz operasyonu nasıl oldu? Bir kere şunu baştan belirtelim, başımıza bir felaketin geleceği açıkça o dönemde yaşadığımız birçok olayda görülüyordu. Ki, bu konuda DK bizi birçok kez uyardı. Özellikle yaptığımız kuralsızlık, işlediğimiz hatalar nezdinde başta beni ve Niyazi'yi defalarca uyardı. "Başımıza bir felaket getireceksiniz, bunun altından kalkamayacaksınız" diyordu.

Evet, '90'da "Yolun Neresindeyiz" yazısını hepimiz onaylamıştık. Tespitler doğruydu. Ki, Niyazi **"Bu yazı benim özeleştirimdir"** derdi. Bu dönemde harekete şekil verilmiş, her iş alanında, bölgelerde komiteler kurulmuş, SDB'ler oluşmuştu. Bu durum, gerçekten hepimizde büyük bir dinamizm yaratmıştı. Ama süreç içinde eski çalışma tarzımız, her işi kendimiz yapma alışkanlıklarımız yine nüksetti. Ki, bu konuda en fazla direngen ve statükocu olan Niyazi'ydi. Kendisine sürekli ben de bu sokak koşuşturmalarından, geceyarılarına kadar bir militan gibi silah vb. taşımalarından vazgeçmesini, bu işleri hem merkezi kurye ağımızla, hem de kendisine vereceğimiz iki-üç arkadaşla kolayca halledebileceğimizi defalarca belirtmeme karşın "bu işler şimdilik böyle yürür, başka türlü olmaz" diyerek diretiyordu. (Ancak Temmuz'dan önceki ayda kendisine 2-3 arkadaşın pratik işlerini halletmesi için bağlanmasını kabul etti. Bu arkadaşlar istihdam edildi ve büro kuruldu. Ama yine de yer yer koşturmasını sürdürdü.) Bu dönemde DK'nın evine gittiğim bir gün, Niyazi'nin bu koşturmasını konuştuk. O da, "Ben her gün konuşuyorum. Yol yöntem gösteriyorum. İstihdam için istediğini yapalım diyorum, ama yine bildiğinden şaşmıyor." diyordu.

Keza tüm bunların yanında, sabit telefonların kullanımı sınırlı olacakken (daha sonra tümüyle yasaklandı) birçok yere, bürolardaki, evlerdeki sabit telefonlardan telefon ediliyordu. Bunu ben de, Niyazi de yapıyorduk. Bölgeler, SDB evleri, hatta alelade birçok yer sabit telefonlarla aranabiliyordu. Niyazi'nin teorisi vardı. Telefon tespiti birkaç dakikadan önce yapılamaz (sonra bu süreyi yarım dakikaya indirdi). Yine pratik işlerin yoğunluğundan dolayı, bazen kontroller yeterince yapılmıyordu. Hatta bazen Niyazi bürodan telefon ettiği yere (özellikle Beşiktaş ve Nişantaşı) 10-15 dakikaya kadar geliyorum diyordu ki, bu kontrolün yeterince yapılmaması demektir. Bu "10-15 dakikada gelirim" sözleri nedeniyle de birçok insan Niyazi'nin sürekli 10-15 dakikalık bir çevrede olduğunu da tahmin ediyordu. (Bunu belirtenlerden biri de Arif'tir.)

Diğer yandan, 12 Temmuz'un hemen öncesi ve sonrası yapılan soruşturmada ortaya çıkan bir gerçek de, birçok olaydan, gelişmeden DK'nın haberdar olmamasıdır. Evet yoldaşlar, 12 Temmuz öncesi genel panorama buydu. Kuralsızlıklar, ilkesizlikler, eski sürecin alışkanlıkları sürüyordu. Ve bunu DK görüyordu, uyarıyordu. Ama tüm gelişmelere bütünüyle hakim olamamanın sıkıntısıyla, pek fazla bir şey yapamadığı da görülüyordu. Tek tek olaylar bazında bunu göreceğiz.

Gelelim 12 Temmuz gününe: Yaşadıklarımla başlayayım. Ben, İbrahim

Erdoğan ve Yücel Balmumcu'da kalıyorduk. Niyazi de sabah akşam uğruyordu. Sabah erkenden İbrahim Erdoğan'ı Gebze taraflarında göreceği-konuşacağı bir gerillanın kaldığı eve götürdüm (arabayla). Bu görüşme İbrahim Erdoğan'ın son görüşmesiydi. Ertesi gün de yola çıkacaktı. Ki ona Niyazi de, DK da "Görüşmene ne gerek var? Kıra gidince görüşürsün" demelerine karşın, o son bir kez daha görüşmekte ısrar etti. Yoksa, bir hafta önce, Mürsel'den hemen sonra (Mürsel de Balmumcu'da kalıyordu) gidecekti. 11.00'e doğru eve geldik. Niyazi de evdeydi. Ben de biraz oturduktan sonra bir randevuma yetişmek için yola çıktım. Gebze'ye gidiş gelişte ve gerillanın kaldığı ev civarında herhangi bir şüpheli durum yoktu. Keza, gittiğim randevu yerinde (işyeri) de bir şey yoktu. Saat 13.30 sularında, Levent'teki merkez büroya telefon ederek, ne var ne yok diye sordum. (Sık sık aramak zorundaydım.) Ömer, "hemen büroya gelmemi, Niyazi'nin ve DK'nın sık sık aradığını, beni sorduğunu" söyledi. Ve 14.30 sularında büroya geldim. Niyazi bürodaydı. Araç telefonu ile konuşuyordu. (Dikkat edin araç telefonu diyorum, çünkü Niyazi'ye de bir araç telefonu almıştım ve uzun konuşmalar yapardı.) Bir iki konuşma daha yaptıktan sonra, dışarıdan bir kurye geleceğini ve bu kurye ile buluşmamı, getirdiklerini almamı belirtti. Ayrıca, hemen DK'yı aramamı, DK'nın bilgi vereceğini söyledi. DK'yı aradım. DK, kuryeden hemen haber çıkmadığını, kendisi öğrenir öğrenmez arayacağını belirtti. Daha sonra Niyazi ile konuştular. Niyazi yarım saat kadar sonra (15.00 suları) çıktı, beni arayacağını söyledi. Ben büroda beklemeye başladım. Saat 16.30 sularında Niyazi aradı, ne var ne yok diye sordu. Bir haber çıkmadığını belirttim. Akşama İbo'da (Balmumcu) görüşürüz dedi. (Ki, bu telefonu Dikilitaş'tan Askeri Komite'nin bulunduğu üsten ettiğini daha sonra öğrendik. O saatlerde oradaymış.) Saat 17.00 sularında DK aradı, bana kuryeyi bulduklarını, hemen gitmemi, yarın Anadolu'ya memleketine gideceğini söyledi. Verdiği telefon numarasına dışarıdan telefon etmem gerekirken, bürodan ettim. Keza, o akşam görüşmem gerçeken bir arkadaşı da arayarak, ancak akşam 20.30 sularında görüşebileceğimizi belirttim. Telefonu kapatır kapatmaz, DK aradı. Sakın kuryeyi oradan arama, aradın mı yoksa, diye sordu. Ben "yok aramadım" diyerek kuralsızlığımı gizledim. (Ki bunun hesabını sonra verdim.) Ve saat 18.00'e doğru yola çıktım. Araba, bürodan 200-300 metre kadar uzak bir yerdeydi. Ve büro etrafında da dikkat çekici bir şey görülmüyordu. Kurye ile buluşma yerine geldiğimde bölgenin abluka içine alındığını ve kuryenin arabaya bindirilerek götürüldüğünü gördüm, bölgeden hemen kaçtım. Kendimi kontrol etmeye başladım. Bu arada yolda DK'ya telefon ederek durumu anlattım. Kendimi kontrol etmekte olduğumu ve ancak saat 21.30 sularında evde olabileceğimi belirttim. Araba belirlenmiş olabilir diye arabayı bırakarak kontrol yapmaya başladım. Ve saat 21.30 sularında Dikilitaş'a doğru geldim. Dikilitaş'ta polisleri gördüm. Operasyon vardı, eve gitmeden önce telefon ettim. Cevap veren yoktu, kesikti. Eve doğru yöneldim. Köşeyi döndüğümde, evin önünde silahlı sivil polisleri ve 10-15 kişilik halktan insanı gördüm. Ev basılmıştı. Evin önünden geçerek gittim. Beşiktaş'a indim ve DK'ya telefon ettim. Durumu anlattım ve Levent'e telefon ettiğimi, cevap veren olmadığını, gidip bakmak istediğimi

belirttim. DK, gitmememi, büyük olasılıkla orada da operasyon olduğunu belirtti. (Dikkat edilirse operasyonu haber veren benim ve DK hala telefonu kapatmış değil.) Daha sonra akşam 20.30'da buluşmam gereken –ancak buluşamadığım– arkadaşı aradım. Telefon cevap vermiyordu. Bunun üzerine, onunla kontak olan telefonu aradım. Evdekiler, arkadaşın eşinin aradığını, arkadaşı polislerin aldığını ve kendisinin de tesadüfen kurtulduğunu söylediğini belirtti. Kısa bir muhakemeden sonra, kafamda olayların bir kısmını çözmüştüm. Evet, Levent'ten telefon ettiğim yerler basılmıştı. Ayrıca, o gün araç telefonlarının bir kısmının makbuzlarını Levent'te bırakmıştım. (Hangileri olduğunu da hatırlayamıyordum.) Keza, eğer telefon dinleniyorsa, DK'nın telefonunun çıkma olasılığı da vardı. Ve hemen onu uyarmalıydım. Ve durumu anlatarak, hemen telefonları kapat ne olur ne olmaz diyerek uyardım. Tam anlayamamıştı bile ama kapatması konusunda uyardım. Sadece, belli saatlerde kısa süreler için araması konusunda anlaştık. Ve telefonları kapattı. (Yani darbecilerin dediği gibi, telefonları o değil ben kapattırdım. İleride değineceğim.) Daha sonra, hemen tüm ilişkilerimi arayarak evlerini terk etmelerini söyledim.

Sabah anlaştığımız saatte DK'yı aradım. Sabo ile randevu ayarladı. Buluştuğumuzda ne oluyor, ne oldu, nasıl oldu sorularını sordu. Operasyonları anlattım. Düşüncemi anlattım. Takiple bir üsse ulaştıklarını ve buradan da, diğer üslere ulaşmış olabileceklerini, Niyazi'nin ettiği telefonlarla diğer üç üssün ortaya çıkabileceğini, çünkü benim de telefon ettiğim iki yerin basıldığını belirterek ilk düşüncemi belirttim. Daha sonra alan ve bölgelerle bağları kurarak durumu anlattık. SDB'ler dağılmış durumdaydı. Çünkü panik içindeydiler. (İlerde de değineceğim gibi alan ve bölgelerle bağlar kopmadı. Onlarda bir dağınıklık yoktu. Sorun SDB'lerdeydi.)

Daha sonra, tuttuğum bir evde 12 Temmuz'un ve sürecin soruşturması ve değerlendirmesi yapıldı. Bu toplantılara, DK, Sabo, Sinan ve ben katıldım. Keza, yer yer Ortadoğu'dan yeni gelen Fazıl da katıldı. Ayrıca Arif de uygun bir biçimde getirilerek 12 Temmuz sorgusu yapıldı. Yine, DK, evden Sabo ile dışarı çıkarak SDB komutanlarıyla da görüşmeler yaptıklarını belirtmişti.

12 Temmuz Değerlendirmesi

Önce olayın teknik anlamda nasıl başladığı ve geliştiği tartışıldı, sorgulandı. Şüpheler üzerinde duruldu. Önceden belirttiğim gibi, ben bir takiple bir sabit yerin tespiti (Nişantaşı veya Dikilitaş) ve bu sabit yerden telefonlarla diğer yerlere ulaşıldığı düşüncesindeydim. Bu arada DK'ya araç telefonları ile ilgili kuşkum olduğunu, çünkü son dönemde yer yer uzun konuşmalar olduğunu belirterek, bu nedenle bu telefon konuşmalarından hareketle sabit bir yere ulaşılarak oradan da başka yerlere ulaşılması gibi bir olasılığı da gündeme getirdim. DK var olan telefonları (ki 5 telefon idi, ben satın almıştım) ayrı ayrı kullandığını, uzun konuşmalarda keserek ara verdiğini ve bunu benim de bildiğimi belirtti. Ayrıca araç telefonlarının da yerinin bulunabileceğini, bunun teknik anlamda mümkün olduğunu benim de bildiğimi (doğruydu, çünkü bunları ben araştırmıştım) belirtti. Doğru söylüyordu. (İleride darbecilerin iddiala-

rına cevap verirken tekrar bu konuya gireceğim.) Ayrıca araç telefonları olsa DK Niyazi'nin, Sabo'nun evini de arıyordu. Keza polise göre, hedef önce iki yerdi. (Dikilitaş ve Nişantaşı) Eğer araç telefonları kaynaklı olsaydı, 4 yerin de ilk anda hedef olması gerekirdi. Çünkü özellikle iki yer (Levent ve Balmumcu) en fazla aranan yerlerdi. Yine sabahtan Balmumcu ve Levent'te kuşkulu bir durum yoktu. Levent'in, Niyazi'nin 4.30'dan sonra Levent'i arayıp benimle konuşmasından sonra ortaya çıktığı kesindi. Telefon Dikilitaş'tan edilmişti. Yine, DK saat 15.00'ten operasyon saatine kadar, Dikilitaş'ı arıyor ama çıkaramıyor. Diğer yandan Arif'in sorgulaması sırasında ortaya çıkan olay; Arif bir iki gün önce atölyenin (Nişantaşı) sokağında şüpheli şahıslar görüyor. Top oynuyorlar vs. Ve operasyon günü de öğleye doğru atölyeden çıktıktan sonra takip alıyor. Çok zor atlattığını söylüyor. DK'yı arıyor, takipten söz ediyor ama nereden, nasıl söz etmiyor. Ve sığındığı bir esnaf arkadaşın dükkanından da Nişantaşı'na telefon ediyor. (Operasyon sonrası burası da basıldı.) Niyazi'yi arıyor. Takipten vs.'den söz ediyor. Uyarmıyor, boşaltın demiyor. Operasyon sonrası bile kuşku fobisinden kurtulamıyor. Evinin çevresinde bile denetim olduğunu sanıyor (ama bir şey çıkmadı).

İkinci olarak, takibin Hasan veya Cavit'ten gelme olasılığı büyüktü. Çünkü, Hasan, hacizli bir arabayla Perihan'ların evinin yakınlarında çevriliyor. Arabaya ilişkin sorular soruyorlar. (Araba bana aitti.) Ayrıca, Hasan bu arabayla trafik tarafından da çevrilmiş, kendi gerçek kimliğiyle ceza yazdırmıştı (bir iki gün önce). Son olarak sivillerin çevirmesinden sonra araba bana getirildi. Ben de arabayı bir garaja bırakmıştım. Keza Cavit de o gün Niyazi'yle kardeşine gitmişti. Ki kardeşi daha sonra denetimdeydi.

Evet, bu iki üste operasyon öncesi ciddi şüpheler oluyor. Fakat bu kuşkuları Niyazi nötralize etmişti. Nişantaşı etrafındaki Arif'in kuşkularını, bu Arif'in her zamanki kuşkuculuğu diyerek geçiştirirken, Hasan'a ilişkin olanı ise hemen arabayı ortadan kaldır diyerek beni uyarmıştı. Ve olayı anlatmıştı. Ve daha sonra da Perihan olayı oldu. Tabii ben arabayı kullananın Hasan olduğunu ve kuşkulu durumun Perihan'ın evinin etrafında yaşandığını bilmiyordum. Soruşturma sonucu ortaya çıktı. (*)

Kısacası durum buydu. O dönemdeki ilişkilerin yürütülüşündeki kuralsızlıklar, ilkesizlikler, disiplinsizlikler hareketi her türlü operasyona açık tutuyordu. (Ki bu kuralsızlıklara, darbecilerin yazısı temelinde değineceğim.) DK da bizi sürekli "başımıza bir felaket getireceksiniz" diye uyarıp duruyordu. Dediği de oldu. Felaketi biz getirdik. Olayı, kurguyla, bir orijin, kaynak arayarak "çözmek" basit ama hayatın gerçekliği hiç de öyle değildi.

Şimdi, 12 Temmuz operasyonunu darbecilerin değerlendirmesi temelinde irdeleyelim.

Sayfa 19-20 tahrifatı: *"Balmumcu'daki evde ise kurye ilişkilerini yürüten arkadaşlarımızdan Yücel ile kır gerillası sorumlusu İbrahim Erdoğan kalmaktadır. İbrahim Erdoğan ile o günlerde yaşanan bir tartışma nedeniyle burası*

(*) Ayrıca İbrahim İlçi'nin bir gün önce gittiği ev de basıldı.

da o günlerde aranıp konuşulan bir yerdir. İbrahim Erdoğan ile yapılan tartışmanın içeriği bugün A arkadaş tarafından 'İbo kıra gitmek istemiyordu, şehirde kalmak istiyordu, korkuyordu ve Niyazi'nin hizipçi düşüncelerinin etkisi altındaydı, o yüzden tartışıyorduk' diye açıklanmaktadır. Tam da bu günlerde, tartışmalara bağlı olarak İbrahim Erdoğan'a 60 sayfalık bir yazı gönderilmiştir. (Bu yazı 12 Temmuz'da polisin eline geçmiştir, kalan bir nüshası ise 16-17 Nisan'da Çiftehavuzlar'daki üste imha edilmiştir.) İbrahim Erdoğan'ı tanıyanlar bilir ki, ortada bir korku sorunu olamaz ve sorunu İbrahim Erdoğan'ın korkup korkmamasıyla açıklamaya çalışmak da hoş değildir. Sorunun özü, İbrahim Erdoğan'ın (belki Niyazi'nin de etkisiyle) merkezde ortaya çıkan A arkadaşın dayatmalarına ve ilişkilerin geldiği noktaya karşı çıkması ve bu karşı çıkışın 'o zaman ben de burada kalırım' biçimine bürünmesidir. Tüm bu tartışmalar nedeniyle bu üs de sık sık aranan ve konuşulan bir yerdir. Sözü edilen 60 sayfalık yazının tam da o günlerde gönderilmesi ve tartışmaların belirli bir düzeye varması nedeniyle bu üssün aranıp-konuşulması daha da sıklaşmıştır. Ki, 11 Temmuz günü de bu üs A arkadaş tarafından aranmış, İbrahim Erdoğan ile 1.5 saat süren bir konuşma yapılmıştır.

Levent'teki büro ise teknik işlerin (evrak, kimlik vb.) görüldüğü bir bürodur. Ömer Coşkunırmak arkadaşın kurumlaşıp çalıştığı bu üs de A arkadaş tarafından sıkça aranmaktadır. Hatta Ömer, operasyonu telsizden dinleyip gelişmeleri telefonla A arkadaşa aktarmaktadır.

Keza Dikilitaş'ta Askeri Komite'nin toplantısı sırasında operasyona uğrayan merkez büro A arkadaşın en sık aradığı üstür. Son gün Niyazi ile buradan görüşülmüştür.

12 Temmuz günü A arkadaşın nereleri ne zaman aradığını, ne kadar süre ve neleri konuştuğunu tam olarak bilmiyoruz. Çünkü bu konuda bir araştırma yapılmadığı gibi A arkadaş da herhangi bir açıklama yapmamış, bu konuya ilişkin soru imaları bile 'önderliği karalama' olarak değerlendirilmiştir. Bildiklerimiz ise şunlardır:

A arkadaşın arada bir ağzından kaçırdıklarıyla ve bir kısım arkadaşların anlatımıyla netleşen bir olgu, A arkadaşın operasyondan yarım saat kadar önce Niyazi'nin Askeri Komite'yle toplantı yaptığı merkez büroyu aradığıdır. Konu yurtdışı kuryesiyle ilgilidir. Bu arayıştan hemen sonra bu kez A arkadaş, 'söylediğimi yine sabit telefonla arayıp halledecek' diye düşünerek tekrar aramış ve bu kez de 'sakın sabit yerden arama' demiştir. Burada esas sorun disiplinsizlik edilip sabitten sabitin aranması değildir. Çünkü bunun büyük bir kuralsızlık olduğu zaten biliniyor. Asıl sorun A arkadaşın aklına gelen her şey için bu büroyu ve Niyazi'yi aramasıdır. Ve bu örnekte de görüldüğü gibi A arkadaş devamlı Niyazi'yi, bu büroyu ve diğer operasyon yerlerini aramakta, işlerin büyük kısmını telefonla halletmektedir.

Bu operasyonun sorgulanması ise başından itibaren kısır kalmıştır. Sorgulama operasyona uğrayan yoldaşlarımızın-üstlerimizin alt ilişkileriyle ve kuryelerle sınırlı olmuş ve çok yönlü bir sorgulama-araştırma yapılmamıştır. Örneğin telefonlar konusunda söylenenler sadece sabitten sabitin aranmasıdır. Araç telefonları ve konuşma süreleri hiç gündeme gelmez, getirilmez.

Örneğin 11 Temmuz günü İbrahim Erdoğan ile 1.5 saat konuşulduğunu bilen arkadaşların bu yöndeki soruları ve üzerinde durma eğilimleri A arkadaşça tepkiyle karşılanmış ve daha önce söyledikleri de inkar edilmiştir. Daha önce İbrahim Erdoğan ile 1.5 saat konuştuğunu söyleyen A arkadaş, operasyon araştırması sırasında bu konunun gündeme gelmesi karşısında 'Ben İbrahim Erdoğan ile uzun konuşmadım, en fazla yarım saat konuştum, hem buna ne taktınız' türünden cevaplarla konuyu kapatmıştır." (Örgüt İrademizle Kendimizi Yenilemeyi Başaracağız-Sayfa 19-20)

Bu uzun alıntıyı almak zorunda kaldım. Çünkü, darbeciler birçok konuda yanlış bilgilenmeye sahipler ya da tahrifat yapıyorlar, kurgu yapıyorlar. Tek tek incelersek;

Balmumcu'daki ev, benim ve Yücel'in kaldığı bir üstür. Merkezi üslerden biridir. DK'nın sürekli aradığı, Niyazi'nin sürekli gidip geldiği, kaldığı bir yerdir. Ortadoğu'dan gelen gerillalara yönelik "otel operasyonu" olunca bu eve İbrahim Erdoğan ve Mürsel Göleli'yi de getirdik. Gidene kadar kalacaklardı. Nitekim operasyondan bir hafta önce Mürsel Göleli gitti. Şimdi darbeciler İbrahim Erdoğan ile bir tartışma yaşandığını, DK tarafından "İbo kıra gitmek istemiyordu, şehirde kalmak istiyordu, korkuyordu ve Niyazi'nin hizipçi düşüncelerinin etkisi altındaydı. o yüzden tartışıyorduk" diye açıklandığını belirterek, sorunun özünün korku değil (İbrahim Erdoğan'ın belki Niyazi'nin de etkisiyle) merkezde ortaya çıkan A arkadaşın **dayatmalarına** ve **ilişkilerin geldiği** noktaya karşı çıkması ve bu karşı çıkışın "o zaman ben de burada kalırım" biçimine büründüğü yorumunu yapıyorlar. Tabii, dönüp dolaşıp sorun kurgunun temel dayanağı olan telefona getiriliyor.

Şimdi burada çok fazla tahrifat ve sübjektivizm var. Çünkü, ben Balmumcu'da kalıyorum ve bu tartışmaların da içindeydim. Olay hiç de arkadaşların anlattığı biçimde değildir. Duyduklarını ihtiraslarının etkisiyle yanlış noktalara vardırmışlar.

O günlere dönersek, "Otel Operasyonu" (*) ile birlikte, İbrahim ve Mürsel'i benim eve getirdik. Bir süre sonra bu operasyonu (otel) tartışmaya başladık. Ben operasyonun sorumlusunun bizler olduğunu, bu konuda yeterince sorumlu ve denetleyici davranmadığımızı belirttim. İbrahim Erdoğan, Niyazi ile de, ne oluyor arkadaş, niye bu işler hep karışıyor vs. diye sorarak tartışmaya başladı. Niyazi, ona süreci anlattı. En büyük sorunun yönetici sorunu olduğunu, kadrolaşmayı yeterince beceremediğimizi ve '89'dan bu yana kitle mücadelesinin düşüşe geçmesinin de insanları etkilediğini vs. anlattı. Biraz da olumsuz hava çizdi. Ki sürece bakışını hemen her gün ben de tartışmıştım.

(*) Darbecilerin dediği gibi DK'nın gerçekten de Ortadoğu'dan gelenlerin otele yerleştirildiğinden haberi yoktu. Gelenler, önceden hazırlanan 5 eve yerleştirilecekti. Bu arada, 5 evi ayarlayan alanda operasyon olunca, evler şaibeli duruma girmişti. Bundan Niyazi'nin haberi vardı. Ben DK'nın haberi de var sanıyordum. Niyazi, "önümüz bayram, otellere yerleştirelim dikkat çekmez" dedi ve yerleştirdik. Daha sonra onlarla görüşen arkadaş yakalanınca, cebinden çıkan notlarla "otel operasyonu" oldu. Gerçekten de, DK onların otele yerleştirildiğini bilmiyordu. Operasyon nasıl oldu diye bana sorunca öğrendi (2 gün sonra). Bu arada bile Niyazi anlatmamış. Bu kuralsızlık değil de ne? Keza bu olaydan sonra ben günlük rapor vermeye başladım (DK'nın talimatıyla).

Evet, şu bir gerçekti, Niyazi, DK çıkmadan önce de, ilişki sürdürürken yeterince dayatıcı ve organizatör davranamıyordu. Genellikle yumuşak kalıyordu. Açıkçası nesnelliğe teslim oluyordu. Ki, bu durum bizde de vardı. Ancak, bu nesnelliğe teslim olma yanımızı '90'dan sonra aşma sürecine girmiştik. Fakat, yine de tümüyle aşamamıştık. Bu durum Niyazi'de daha fazla vardı. Çünkü, eski sürecin ilişki yürütme alışkanlıklarını ve çalışma tarzını sürdürüyordu. Ama, bunun yanlışlığını da biliyordu. Onunla hemen her gün beraberdik. İnanın en çok tartıştığımız konu da onun bu yanıydı. Bu süreçte, '90 Mart kararlarının akabinde yeni süreç bir atılım ve dinamizm yaratırken, bir kısım arkadaşlar da (çeşitli alan ve bölgelerde -özellikle de "eski"ler-) sürecin dışına çıkmaya başladı. Keza, kitle mücadelesinde de bir yıldır yaşanan düşüş devam etmekteydi. Bir yandan, hareketin silahlı mücadele temelinde ve yeni-güçlü bir örgütlülükle sürece müdahalesi büyük bir coşku-heyecan yaratırken diğer yandan da saflarımızda sürece ayak uyduramayanlar safdışı oluyordu.

Evet, bu durumu aşmanın yolu daha hızlı koşmalıyız şiarında yatmaktaydı. Ve doğruydu. Nitekim, tespit doğru çıktı. Ama, o süreçte, bu ilerleyen ve gerileyen yanın yani gelişmenin diyalektik iki yönünün, insanlar üzerinde olduğu gibi Niyazi ve bizim üzerimizde de etkisi vardı. Bu temelde tartışma vardı. Şunu da itiraf etmeliyim ki, bu süreci en sağlıklı değerlendiren DK olmuş ve haklı çıkmıştır.

İşte, Niyazi'nin bu sürece ilişkin anlattıkları, İbrahim Erdoğan gibi her şeyin çok iyi-çok olumlu gittiğini sanan biri için etkileyici oldu. Bunun üzerine, İbrahim Erdoğan "O zaman bana nerede daha fazla ihtiyaç varsa orada kalayım. Gerekirse kıra gitmeyeyim. Burada ihtiyaç varsa burada kalayım." dedi. Bu arada ben Mürsel ile sohbet ettim. O açıkça "Kardeşim gideceğimiz yerlerde hiçbir şey yok. 3-5 aya kalmaz ölürüz, gitmemiz anlamsız. Bu iş intihar etmek gibi bir şey." diyerek gitmek istemediğini ifade etti. Bunu Niyazi'ye anlattım. Ertesi gün, DK, İbrahim ile telefon görüşmesinde yapılan konuşmaları öğrendi. Ve beni aradı. Kızarak adamın kafasını niye karıştırıyorsunuz dedi. Ayrıca, "Kıra gitmek istemediklerini nereden çıkarıyorsunuz" diye sordu. Ben İbrahim ile Niyazi'nin konuştuğunu, İbrahim'in gitmek istemiyorum diye bir şey söylemediğini ama Mürsel'in bunu ifade ettiğini belirttim. Akşam, İbrahim'e DK'nın anlattıklarını belirttim. O, "Ben gitmek istemiyorum diye bir şey söylemedim. Nereden çıktı bu? Ben, Niyazi'nin anlattıklarına bakarak, eğer burada ihtiyaç varsa burada kalayım dedim." diyerek kızdı. Ve sürecin '90 Mart kararlarından sonra nasıl atılıma girdiğini, ama buna karşın yine sorunlar olduğunu, olacağını, şu anda önemli olan bir konunun da kırlarda atılım yapmamız gerektiği konusu olduğunu konuştuk ve hemfikirdik. Nitekim daha sonra Niyazi de konuştu. Sorun kalmadı. Fakat, Mürsel'in gönülsüz bir hali vardı, bu açıkça görülüyordu.

Kısaca, darbeci çetenin ifade ettiği gibi *"Sorunun özü, İbrahim'in (belki Niyazi'nin de etkisiyle) merkezde ortaya çıkan DK arkadaşın dayatmalarına ve ilişkilerin geldiği noktaya karşı çıkması ve karşı çıkışın o zaman ben de burada kalırım biçimine bürünmesi"* değildir. İbrahim'in "İhtiyaç varsa kala-

yım o zaman" düşüncesinden kaynaklanan sorumluluk bilincidir. Elbette, DK İbrahim'e "otel operasyonu"nun nedenlerini ve diğer kuralsızlıkları da anlatmıştır. Bu gayet doğaldır.

"11 Temmuz günü de bu üs A arkadaş tarafından aranmış ve İbrahim Erdoğan ile 1.5 saat süren konuşma yapılmıştır." Evet, aranmıştı. Daha önce de aranmıştır. Uzun konuşmalar olduğu zaman (yarım saati geçen) ya kendisi konuşmayı kesiyor ya da biz uyarıyoruz, telefon kesiliyor ya da ara veriliyordu. Bu durumda eğer araç telefonlarındaki kurgularını kanıtlamak istiyorlarsa, o zaman darbeciler şunlara açıklama yapsınlar.

Yazılarının 3. sayfasında *"...Bu tartışma sürecinde eldeki olanaklar çerçevesinde* **(zorunlu olarak ilk elde telefonla)** *tartışma, konuşma, anlama, sorma ilişkileri eşit bir şekilde sürdürülecektir."* diyorlar. Yani ağırlıkla yurtdışından araç telefonları veya sabit (sokak, ev vs.) telefonlarla, ülkedeki araç veya sabit telefonları arayacakları ortada. Ki, bu konuşmaların, tartışmaların 5-10 dakikada bitmeyeceği, belki saatleri alacağı da (çünkü ciddi bir durum var ortada) açıktır. Yerden yere vurduğunuz, suçladığınız, yargıladığınız bir iletişim şeklini şimdi sizler hayata geçiriyorsunuz? Keza, demokratik platformdaki insanların evlerine dahi telefon ederek konuyu tartıştığınızı (ezop diliyle de deseniz) duyuyoruz. Evet, bu ne perhiz bu ne lahana turşusu. Açıklayın.

Diğer açıklamayı da Bedri'den istiyorum. Açıklama yapsın. Ortadoğu'da 3 hafta evinde kaldım. Nasıl telefon kullandığını gördüm. Hatta, uyardım. Hatırlar.

Bedri arkadaş DK yoldaş aramadığı zaman -ki ağırlıkla kendisi arıyor-sürekli evden telefonla DK'yı arıyor. Hem de konuşmalar saatlerce de sürebiliyordu. Keza yine kendisi, giriş-çıkış işi yapan kişileri evindeki sabit telefondan sürekli arayarak konuşuyordu.

Ortadoğu'nun bu iletişim ağının zayıf ve özellikle çok denetimde olduğu (Özellikle yurtdışı telefonları. Hem de yurtdışına telefonun izne tabi olduğu, faks ve daha yakın zamana kadar daktilonun, bilgisayar kullanımının izne bağlı olduğu) bir ülkede, hem telefon hem de faks kullanıyor. Ve aylık telefon faturası 15-20 milyona kadar çıkabiliyormuş. Düşünebiliyor musunuz? Böyle bir ülkede böylesi tehlikeli-riskli bir iletişimi kendisi de kullanıyor. Şu denebilir; evet, her iki yer de yurtdışı, bu anlamda karşılıklı telefon iletişimi yapabilirler. Tamam yurtdışında iki ülke arasında böyle bir iletişimin olabileceğini kabul edelim. Ama Bedri'nin ülkeyi, bu telefonlardan aramasına ne denmeli? Ki birçok defa, geçişlerden sonra şüpheli durumlar yaşandığı bilinir. (12 Temmuz'dan önce olduğu gibi.) Ki bu yaşadıklarımızdan hareketle bir kurgu yaparsam (darbeciler bolca yapıyor) 12 Temmuz öncesi, Ortadoğu'dan gelenlerin yaşadığı takip ve şüpheli durumlar gözönüne alınırsa **operasyonun kaynağı Bedri'nin kendisi de olabilir**. Evet yoldaşlar, yöntem bu olunca ve sorun **"üzüm yemek yerine bağcı dövmek"**se eğer tüm bunlar neden olmasın?! (ileride değineceğim.)

19. sayfadaki tahrifat: *"Levent'teki büro ise teknik işlerin (evrak, kimlik vs. görüldüğü bürodur... "* **Yanlış**. Bu büro Merkez (siyasi) bürodur. Bu büro-

yu Niyazi ile ben kullanmaktaydım. Sabo da ara sıra gelirdi. Ömer kurumlaştırır ve teknik işlerle uğraşırdı. Ve A'nın en sık aradığı büro, Niyazi'ye ve bana not bıraktığı Merkez büro burasıdır. Yani denildiği gibi Dikilitaş'taki değildir. Keza "son gün, Niyazi ile" de Dikilitaş'ta değil Levent'te görüşülmüştür.

19. sayfadaki karalama: *"12 Temmuz günü A arkadaşın nereleri ne zaman aradığını, ne kadar süre ve neleri konuştuğunu tam olarak bilmiyoruz. Çünkü bu konuda* **bir araştırma yapılmadığı gibi** *A arkadaş da herhangi bir açıklama yapmamış, bu konuya ilişkin soru imalarını bile 'önderliği karalama' olarak değerlendirmiştir."* **Yanlış ve yalan.** Yukarıda da belirttiğim gibi, DK arkadaş, Sinan, Sabo ve ben 12 Temmuz'a ilişkin değerlendirme yaptık. DK o gün nerelere telefon ettiğini ve ne kadar konuştuğunu da, benim telefonla ilgili kuşkum üzerine anlatmıştır ve bu durum değerlendirilerek sonuçlandırılmıştır. Bu anlamda, "önderliği karalama" diye bir şey söylemiş de değildir. İnanmıyorum. Çünkü, her şeyin hesabını vermiştir. Biz nasıl verdiysek.

19. sayfa tamamen yalan, yanlış ve tahrifat: *"Bildiklerimiz ise şunlardır:*

A arkadaşın arada bir ağzından kaçırdıklarıyla ve bir kısım arkadaşların anlatımıyla netleşen bir olgu, A arkadaşın operasyondan ***yarım saat önce Niyazi'nin Askeri Komite'yle toplantı yaptığı Merkez Büroyu aradığıdır. Konu yurtdışı kuryesiyle ilgilidir.*** *Bu arayışlardan hemen sonra bu kez A arkadaş, 'söylediğimi yine sabit telefonla halledecek' diye düşünerek tekrar aramış ve bu kez de 'sakın sabit yerden arama' demiştir. Burada asıl sorun disiplinsizlik edilip sabitten sabitin aranması değildir. Çünkü bunun büyük bir kuralsızlık olduğu zaten biliniyor. Asıl sorun A arkadaşın aklına gelen her şey için bu büroyu ve Niyazi'yi aramasıdır. Ve bu örnekte de görüldüğü gibi A arkadaş devamlı Niyazi'yi, bu büroyu ve diğer operasyon yerlerini aramakta, işlerin büyük kısmını telefonla halletmektedir."*

Yalan, yanlış ve tahrifat. Pes doğrusu. Bu kadar da olmaz. Çünkü, her şey birbirine karıştırılmış. Çünkü amaç "üzüm yemek değil bağcıyı dövmek" değil mi? İşte bu amaçla kurguya uygun bir mizansenle, operasyonun son saatleri anlatılıyor. Önce bu karmakarışık, yanlış anlatımın doğrusunu anlatalım. (Ki yukarıda da yer yer değinmiştik.)

Önder yoldaş o gün birkaç kez Levent'teki Merkez büroyu aradı. Büroda ben vardım. Benle konuşuyordu. Daha önce Niyazi çıkmadan önce de saat 14.30 sularında da aramış, Niyazi ile ve benle konuşmuştu. Ben saat 18.00 (17.45 vs.)'e kadar büroda kaldım. DK yoldaş 17.00 sularında arayarak, bana yurtdışı kuryesiyle ilgili bilgi verdi. Yukarıda sözünü ettiğim gibi ben de, kuryeyi ve bir arkadaşı bürodan aradım. DK bu arada tekrar aradı, uyardı. (Daha önce 16.30 sularında Niyazi aramıştı) Ayrıca, operasyon hiç de darbecilerin dediği gibi, DK'nın beni Levent'ten (onlara göre Dikilitaş) aramasından yarım saat sonra değil, 3 saat sonra gerçekleşmiştir.

Evet, en çok aranan da bu bürodur belki de. Ama şimdi, burada darbecilerin yaptığı tahrifatlara bakın. Askeri büro ile Merkez büroyu karıştırıyorlar. Askeri büro Dikilitaş'ta. Ama, burada dikkat edilirse öyle bir tahrifat yapılıyor ki, kurguya uygun olsun. Neden? Çünkü operasyon, Dikilitaş ve Nişantaşı'ndan başladı. (Saat 20.00 suları). Balmumcu ve Levent ise 21.00 sularında

gerçekleşti. Şimdi, bu arkadaşlara göre, Merkez büro (yani onlara göre Dikilitaş çok aranıyordu hatta yarım saat önce kurye için aranmıştı vs. vs.) yani, DK, orayı çok aradığı için polis askeri Merkez büro üzerinde durdu. (Ki, konuşmaları da dinlediyse, eylemler de konuşuluyordu vs. vs.) Ve oradan başladı. Balmumcu'ya ilişkin olarak da ne deniliyor. DK o gün mutlaka İbrahim Erdoğan'la görüşmüştü ki, bir gün önce de 1.5 saat görüşüldü. Keza Levent'teki büroda da (onlara göre teknik büro) Ömer sürekli telsiz konuşmalarını telefonla aktarıyordu.

Evet, görüldüğü gibi her şey kurguya uygun olsun diye, her şey karmakarışık hale getirilerek, gerçek altüst edilmiş. Kısaca, yaşayan biri olarak bile içinden çıkılmaz bir bulmacaya dönüştürmüşler operasyonu. Tabii önemli olan darbecilerin kafasındaki kurguya göre her şeyin yerli yerine oturmuş durumda olması.

19. sayfa: Diyorlar ki: *"Bu operasyonun sorgulaması ise başından itibaren kısır kalmıştır. Sorgulama, operasyona uğrayan yoldaşlarımızın-üstlerin alt ilişkileriyle ve kuryeleriyle sınırlı olmuş ve çok yönlü bir sorgulama-araştırma yapılmamıştır. Örneğin telefonlar..."* denilerek benim giriş bölümünde hikayesini anlattığım alıntıyı yaparak, yukarıda karmakarışık ettikleri gerçeklerin üzerine her şeyin telefondan (DK'nın araç telefonundan) kaynaklandığı tespitine varılıyor.

Önceden yine belirtmiştim. Sorgulama-araştırma ve değerlendirme yapıldı. DK yoldaş, Sabo yoldaş, Sinan yoldaş, ben, kuryeler, SDB komutanlarıyla (Ki, bizzat DK ve Sabo bunlarla konuştu ve bize de aktardılar) yapıldı. Kısaca, 12 Temmuz bir muamma değil, nedeni, kaynağı çözülmüş, sonuçlandırılmış bir operasyondu.

21. sayfadaki spekülasyon: *"Olumsuzluklar, zaaflar ve tüm bunların sorumlusu da şehit yoldaşlar..."* Hayır. Yaşayanlar olarak ben ve Arif de varız ve sorgulandık.

21. sayfadaki çarpıtma: *"Faaliyet Raporu 'operasyonun nedeni bulunamaz'ı teorileştirdikten sonra bu teoriye temel oluşturmak üzere birkaç olay aktarıyor. Bu olayları biraz yakından ele aldığımızda ise gerçeklerin ifade edilmediğini, çeşitli yönleriyle olayların değiştirilerek aktarıldığını görüyoruz."* denilerek, Nişantaşı örneği veriliyor. Bir kere, tüm olayları değiştirerek, karıştırarak anlatan sizlersiniz. Şu ana kadarki yazdıklarımızla bile bu durum ortaya çıkmıştır. Ve daha neleri karıştırdığınızı, değiştirdiğinizi de göreceğiz.

Evet, olay faaliyet raporunda anlatıldığı gibidir. Başka bir alanda bir yoldaşımız –ki bu yoldaş atölyeyi iki yıl öncesinden biliyor, orada yatıp kalkmış– yakalanıyor. Gerçekten de DK, bu arkadaşın atölyeyi bildiğini bilmiyor. Keza arkadaşın yakalandığını da Niyazi DK'ya söylemiyor. Ve en önemlisi ve orada anlatılmak istenen şu, yakalanan arkadaşın yakalanma olayını Niyazi de iki gün sonra öğreniyor. Bu arada, Niyazi DK'ya haber vermeden Nişantaşı'nı önlem olarak boşaltıyor. DK da o gün akşama kadar arıyor, telefona cevap veren olmuyor. Akşamüstü tesadüfen Bilal çıkıyor. Bilal, atölyeyi terk etmelerine karşın, atölyede unuttukları birkaç şeyi almak için geri döndüğünde

telefon çalıyor. Ve telefona cevap veriyor. DK "Neredeydiniz, arıyorum cevap veren yok." diyor. Bilal "tatile çıkıyoruz, bir arkadaşımız hasta vs." gibi şeyler söylüyor. Bunun üzerine DK da Niyazi'yi soruyor ve durumu öğreniyor. Kısaca olay bu. Yani önlem alınmaması, arkadaşın yakalanmasından haberdar olunmamasından dolayı doğan iki günlük boşluktan dolayı. Ki DK iki gün arayacak da cevap alamayacak (hem de önemli bir üsten) bunu hemen Niyazi'ye sormayacak. Eşyanın tabiatına aykırı bir şey olurdu. Çünkü, DK bu konularda hassastır. Hem de sabit bir yer akşama kadar cevap vermesin, hemen Niyazi'ye sorardı. Buna benzer olayları bizler çokça yaşadık. (Ve Nişantaşı, yakalanan arkadaş şubeden çıkana kadar da 20 gün kadar terk edilmiş durdu. Yani önlem, 2 günlük de değil.)

Kısaca, görüldüğü gibi olayları çarpıtan darbeciler, yavuz hırsız misali bir de DK'yı çarpıtmakla suçlamaktalar.

22. sayfadaki tahrifat: Operasyon bölgesinde (Nişantaşı) takip alan arkadaşın durumuna ilişkin faaliyet raporunda yapılan değerlendirmede darbeciler *"Bizzat kişisel sohbetlerde A'nın ağzından kaçırmalarına"* (!) dayanarak yine tahrifata girişmişler. Garip bir mantıkla, haber vermeme gibi bir durum yok. Haber verdi (Arif) ama ciddiye almadı vs. deniyor. Birincisi Arif'in soruşturmasında (ben de yer almıştım), Arif iki gün önce yine şüpheli durumlar yaşadığını anlattıktan sonra, operasyon günü, ciddi bir takibe girdiğini ve takibi atlatmak için bir esnaf ilişkisinin dükkanına girdiğini, akşama kadar orada beklediğini anlattı. Bu arada bu esnafın dükkanından (ki bu dükkan daha sonra basıldı) sürekli Nişantaşı'nı arayarak, Niyazi'ye ulaşmaya çalışıyor. Başta bulamıyor. DK'yı da arıyor. Niyazi'yi soruyor. Daha sonra, takip aldım diyerek, belirsiz bir konuşma yaparak Niyazi'yi görmek istediğini söylüyor. DK da "temiz misin" diye soruyor, Arif "temizim" diyor. Daha sonra da Niyazi'yi buluyor. Durumu anlatıyor. Saat 13.00 sularında da Nişantaşı'ndan Niyazi DK'yı arıyor, Arif'in durumunu anlatıyor. Niyazi, Arif'in her zamanki hali diyerek, takibin ciddi olmadığını belirtiyor. DK "şimdi temiz mi" diye soruyor, o da "temiz" diye yanıtlıyor. Olan bu.

Şimdi darbeciler "ağzından kaçırdı vs." diyerek sürekli önderliği itham ederek, onun ne kadar "ciddiyetsiz" olduğunu anlatmak istiyorlar. Ama yanılıyorlar. Bunlar "nereden" vs. sorularını sormalıydı gibi sübjektif değerlendirmelerle tamamen önderliği karalamaya çalışma çabasıdır.

İkinci olarak, Arif'in sorgusunda üzerinde durulan konu şu; "Madem takip bu kadar ciddiydi -ki bunu bugün söylüyorsun- neden gidip bizzat haber vererek uyarma yerine kendini kurtarma güdüsüyle hareket ederek akşama kadar esnafın dükkanında oturuyorsun? Bugün takip ciddiydi diyorsun, madem o halde neden tüm sorumluluğu üstüne alarak, orayı boşaltın, terk edin demiyorsun?" diye soruldu.

Üçüncüsü, *"A'nın, hem de Niyazi'nin konuyla ilgili bir gün öncesinden bilgisi vardır"* deniyor. Yine karıştırmışlar. Bir kere, faaliyet raporunda anlatılan operasyon günü Arif'in aldığı takibe ilişkin olandır. Zaten iki gün önce Arif'in aldığı takip Niyazi tarafından anlatılmış ve her zamanki hali diye nötralize edilmişti. (Yukarıda anlatmıştık).

Kısaca, olay bu. Ve bu tür takipleri her gün sürekli yaşayan ülke pratiği içinde olan insanlar için, hareketin hangisinin ciddi hangisinin ciddi olmadığına bir anda hele telefonla cevap vermesi güçtür. Bu konuda duyarlılık, sorumluluk bizzat, takip yiyen arkadaşlarındır. Olayı bir de bu yönden alıp değerlendirmek gerekiyor. Yoksa, sonuçtan kalkarak yorumda bulunmak kolaydır. Öte yandan şunu da itiraf edeyim ki, darbeci çete her şeyi o kadar çok birbirine karıştırmıştır ki, doğrusu biz yaşayanlar olarak işin içinden çıkıp da hangi yanlışı, tahrifatı, yalanı düzelteceğimizi bilemiyor ve yerli yerine koyarak bu şöyle değil, bu böyledir derken bile zorluk çekiyoruz. Bu nedenle önce olayı anlatmak daha sonra tahrifatları açıklamak gerekiyor. Diğer yandan sürekli "ağızdan kaçırdı", "bildiğimiz kadarıyla", "arkadaşların anlattığına göre" veya "böyle olmuştur" gibi anlatım ve kurgular açıkçası gülünç ve insanı çileden çıkaran durumda.

23. sayfadaki karaçalma: Sürekli *"12 Temmuz'la ilgili.... somut bir şey yok"*, *"olay çözülememişti"*, *"kapatılmıştı"* vs deniyor. Olay yukarıda anlattığımız gibi çözümlenmişti. Arkadaşların istediği ilk nereden başladığıdır. Onlar çözmüştür: DK'nın telefonu elbette. Elbette kafalarına bunu koyarlarsa, bundan hareketle her şeyi arapsaçına döndürerek, tahrif ederek kurgulayıp operasyonu kendilerine göre çözerler. Yukarıda anlattığımız "gelişim ve sonuç" budur. Keza, ilk nereden başladığı sorusuna cevap aranıyorsa o zaman daha önceki, Niyazi'nin yaralandığı Ağustos 1986, Ertuğrul'ların yakalandığı Kozyatağı operasyonu, 1989 mahalleler operasyonunda "ilk nereden" sorusunun cevabı bulunabilmiş miydi? Sorarım bulunmuş muydu? Hayır. Bu operasyonların da yakınen tanığı ve soruşturmasında yer alan biri olarak, "ilk nereden" sorusuna yanıt olarak, 12 Temmuz operasyonunda olduğu gibi, birkaç takipten birinden (ama hangisinin önce olduğunu bulamadık) geldiği ortaya çıktı. Ama hiçbir zaman kesinlikle şu adamdan başladı denemedi. Çünkü operasyonların vardığı boyut ve bu yönde yapılan analiz ve araştırmalar, tek bir orijine, kaynağa değil, birkaç taneye birden götürmüştü. Bu nedenle darbeci arkadaşların kurguları tamamen zorlama, yalan ve tahrifat üzerinde yükselmektedir.

25. sayfadaki tahrifat-karaçalma: *"Onun telefonuyla merkez büro ve bu bürodan birkaç yer neden tespit edilmesin."* Başta belirttiğim gibi benim 12 Temmuz'da DK'ya söylediğim bir kuşkudan (ki uç noktadaydı ve doğru olmadığının ispatlandığını belirttim) hareketle kurgu yapılıyor. Yine tekrarlamak olacak, Merkez büro (Niyazi'nin kaldığı yer) olarak darbeciler, Dikilitaş'ı sanıyorlar. Tabii, operasyon da ilk oradan başladığı için kurgularını bildikleri yanlışlık üzerinde yükseltiyorlar. Sonuç olarak da bu her şeyi karmakarışık ediş-leri ve tahrifatları nedeniyle de, hep asıl niyetlerini ele veriyorlar.

27. ve 28. sayfa; tümüyle kurgu: Şehit olan yoldaşların ve operasyondan kurtulan arkadaşların evlerinin temiz olması hiçbir şeyi açıklamıyor. Bu tür operasyonlar 1-2 günlük olup ele geçen fırsatın değerlendirilmesidir. Ancak takibin başladığı yerdeki insanlara ilişkin olarak ev vb. yerleri tespit etmeye çalışırlar. Tüm herkesi takibe almak demek, polisin bir yerde açık vermesini de getirir. Bu nedenle de daha çok "büyük balık" (tespit ettiği) üzerin-

de durur. Ağırlıkla onu denetime almaya çalışır. Ayrıca darbecilerin kurgularında "...***Yücel'lerin evinin nasıl tespit edildiği*** *ise boşlukta kalmaktadır. Ya şehit yoldaşlardan (ilk girdikleri yerlerden) bilgi-belge anlamında çok teknik dedikleri yöntemle buldular*" (yani DK'nın araç telefonu) denilmektedir. Yine karışıklık ve özellikle kendi tezlerini tersyüz eden bir açıklama. Ne demişti M.Ağar, "hedeflerimiz iki örgüt yeriydi ama daha sonra iki yer daha ortaya çıktı vs." Yani iki hedef Dikilitaş ve Nişantaşı'ydı. Şimdi, darbecilere göre Dikilitaş Merkez üs ve Niyazi orada bulunuyor ve DK onu en sık hep orada arıyor. Keza, Nişantaşı'nı da çok arıyor. Bu nedenle bu iki yerin önce basılması doğaldı. Diğer iki yer Levent'teki teknik işler üssü, Balmumcu da kurye evi... Bu nedenle son iki yerin nasıl ortaya çıktığı "boşlukta kalmakta"; ya ilk girdikleri yerlerde şehitlerin üzerinde çıkan belgelerden ya da DK'nın telefonlarından ortaya çıkması gerekiyor. Evet işte kendilerini böyle ele veriyorlar. Bir kere, sürekli söylediğimiz gibi, Levent'teki büro Niyazi'nin (ve benim) bulunduğumuz Merkez büroydu ve DK'nın en çok aradığı yer de burasıydı. Diğer yerler yani ilk basılan Dikilitaş ve Nişantaşı ise DK'nın en az aradığı yerlerdir. Evet hepsi bu.

28. sayfa; **darbecilerin yine kendini ele vermesi**. Diyorlar ki, *"Polisin operasyon hedeflerinden birinin A olması gerekiyordu. Ama böyle bir şey olmadı... Bu yüzden A arkadaşı ilk anda gittikleri yerlerden birinde bulacaklarını sandılar. Ancak onun yeri değişikti ve polisin* ***ilk birkaç yere girişinden sonra operasyondan haberi oldu*** *ve araç telefonlarını kapattı. Bu yüzden de polis A arkadaşı bir dönem için kaybetti, bulamadı..."* Pes doğrusu. Böylesine zorlama kurgu ve yalan olamaz.

Birincisi, yukarıda da anlatmıştım. DK'nın operasyondan ve boyutundan gerçek anlamıyla haberi yok. Bir şeyler olduğunu, telefonların cevap vermemesi ve Ömer'in saat 21.00'e kadar dinlediği telsiz konuşmalarından verdiği haberlerden öğreniyor. Ama, tam kavramış değil.

Darbecilerin "... operasyonlardan haberi oldu ve araç telefonlarını kapattı" tespitleri yalandır. Çünkü, ben kendisini 22.00 sularında aradığımda, telefonlar açıktı. Ve bana "ne oluyor" diye sordu. Durumu anlattım (yukarıda bahsetmiştim). Daha sonra yine telefonu açıktı. Ta ki, benim operasyonda telefon olgusunu kafamda çözmemden (yani Levent'te aradığım iki yerin basılması) ve onu uyarmamdan sonra (ki, DK, hala ısrarla telefonları kapatmasını neden istediğimi anlamamıştı. Ancak ertesi günü Sabo'ya durumu anlatarak kavrattım.) belli saatlerde yine açık kalmak koşuluyla kapattı.

İkincisi, darbeciler *"...A arkadaşın da izini bulmuşlardı, ancak şu veya bu sebeple ona ulaşamamışlardı... Ancak onun yeri değişikti..."* vs. diyerek DK'yı araç telefonunun kurtardığını belirtiyorlar. Evet, doğruluğu var. Ama bu aynı mantığı neden Fazıl için de getirmiyorlar. Çünkü, 39. sayfada da darbeciler 16-17 Nisan operasyonunu değerlendirirken, Fazıl'ın araç telefonunun hemen birkaç saatte tespit edilip (çünkü Fazıl 21.00'e kadar temiz, operasyon saat 22.00'de oluyor diyerek yorum yapıyorlar) evinin basıldığını belirtiyorlar. Peki bu nasıl oluyor? Yani 12 Temmuz'da teknik geriydi de bu nedenle birkaç saatte (hatta daha fazla sürede, ki, o gün DK birçok defa Levent'i

aradı) DK'nın araç telefonu tespit edilemiyor da, 16-17 Nisan'da teknik ilerlediği için mi birkaç saatte Fazıl'ın evini buluyorlar? Gülünç olmayalım arkadaşlar!

28. sayfa; *"... operasyon sonrasında ortaya çıkan bir gerçek de, 12 Temmuz günü şehit edilen yoldaşlarımızın (eğer bir belge, telefon no'su bulunmamışsa) evleri ve kullandıkları diğer üslerin ortaya çıkmamasıdır. Nitekim bu yoldaşların birçoğunun kaldıkları evler vb. daha sonra boşaltılmıştır. Bu durum da o gün şehit edilen yoldaşlarımızın uzun ve yoğun bir takip altında olmadıklarını, her şeyin bir-iki gün içinde başlayıp sonuçlandığını göstermektedir."* Elbette her şey bir-iki gün içinde olup bitti. Yoksa operasyon çok farklı boyutlarda gelişebilirdi. Kimse de, "uzun ve yoğun takip" demiyor. Kısaca işinize geldiği gibi, her şeyi yorumlayabiliyorsunuz, kurgulayabiliyorsunuz. O kadar çok kendinizle çelişiyorsunuz ki, başa çıkmak da çok zor.

28-29. sayfalar; Tahrifat ve yalan: *"Operasyon sonrasında* ***dikkatlerimizin araç telefonlarına yönelmesini sağlayan bir diğer gelişme de*** *polisin operasyonlarda ele geçirdiği araç telefonlarıyla ilgili hiçbir soruşturma-sorgulama yapmamasıdır. Birkaç tane araç telefonu ele geçirmiştir.* ***Ama hiçbirinin sahibine daha sonra gitmemiştir,*** *gözaltına almamıştır, sorgulamamıştır. Telefon sahipleri legal insanlardır. İstedikleri zaman bulabilecekleri insanlardır oysa. Polis neden gitmedi sorusuna cevap vermek zorundayız. Acaba bizi kuşkulandırmamak için mi, operasyonun 'teknik' kaynağını deşifre etmemek için mi. Bunlar da kafaları kurcalayan sorunlar olarak kalmıştır."*

Hayır, gidilmiştir. İki tanesinin sahibine gidilmiştir. Telefonların sahiplerine ne oldu acaba diyerek bir tanesinin evine 12 Temmuz'dan 10-12 gün sonra telefon ettim. Telefon sahibinin eşi, sesimi duyar duymaz, nerelerdesin vs. diyerek akşama beni yemeğe davet etti. Bu arada sonradan öğrendik ki, telefon ettiğimin akşamı, polis büyük bir güçle evi basıyor ve eve girer girmez benim telefonda kullandığım ismi söyleyerek nerede diye soruyor. 2 gün şubede kalıyorlar. Ve araç telefonunu soruyorlar. (Keza daha önce yine onlara satın aldırdığımız ve daha sonra sattırdığımız telefonu da soruyorlar.)

İkinci telefonun sahibini ise bir olaydan ötürü aldıklarında, araç telefonunu soruyor ve "DK kullanıyor değil mi?" diye soruyorlar.

Kısaca telefon sahiplerine gidilmemesinin sebebi "operasyonun 'teknik' kaynağını deşifre etmemek için" değil, buraları denetimde tutarak yem olarak kullanmalarıdır. Yoksa "teknik"i deşifre etmek istemeseler, neden telefonlardan söz etsinler ki? Olaylarla ilgili sorgu yaparlardı, o kadar.

Evet yoldaşlar,

Görüldüğü gibi, 12 Temmuz operasyonuna ilişkin darbecilerin tüm kurguları, yalan, tahrifat ve zorlama spekülasyonlara dayalıdır. Her şeyi gerçekliğinden uzaklaştırıp sübjektif yorumlarla, karmakarışık bir hale getirerek, kurgularına uygun bir mantıkla yerli yerine oturtmaya çalışmışlardır. Ki, daha çok fazla çelişkili ve tahrifata dayalı kurguları vardır. Ama, hepsine değinmek, cevap vermek sayfaları alacak.

Gelelim 16-17 Nisan Operasyonuna

16-17 Nisan operasyonunun soruşturmasını bizzat ben ve Derya birlikte yürüttük. G ile yazışan da bizdik. Operasyonun kaynağı ve gelişimini çözmede özellikle benim merkezi ilişkiler içinde olmam, işlerin nasıl yürütüldüğünü, evlerin yerini vs. bilmemden dolayı "tanık ve vakıf" rolüm fazlaca olmuştur. Ki operasyon olduğu sırada Ortadoğu'daydım. Operasyon hakkında, DK bize bilgi verirken, Bedri'ye de, DK'ya da operasyonun G'den kaynaklanacak bir takipte gelişebileceği değerlendirmesini de ilk izlenim olarak yapmıştım. Bedri'nin hatırlaması lazım. (Ki, ona sağlam merkezi kurye ağını nasıl kurabileceğimiz konusunda bilgi de vermiştim.)

16-17 Nisan operasyonunun gelişimine girmeden önce, öncesine kısaca bakmak gerekir:

12 Temmuz'dan çıkarılan derslerle, yeni sürece girildi. Gerçekten de kurallar, ilkeler konusunda titiz ve disiplinli olunuyordu. İlişkiler yeniden düzenlendi. Tüm evler, büro vs.'ler değiştirildi. Bu arada, Sinan da MK olarak (MK idi, buna sonra değineceğim) Sabo ile görev üstlenmişti. Ben de Sinan'la çalışıyordum. Başta belirttiğim görev ve sorumluluklarımın yanı sıra, Sinan'ın güvenliği ve işlerinin organizasyonu ile uğraşıyordum. Bu arada, Sabo ile de ilişkilerimiz vardı. Hemen her gün, Sinan'ın evine ya da Arif'in (ev kurumlaşmasındaki yoldaş) dükkanına uğruyordum. Yeni bir atılım sürecine girmiştik. İşler, 12 Temmuz öncesinden daha iyi ve özenli gidiyordu. Ders almıştık. Fakat daha sonra 16-17 Nisan operasyonunu değerlendirirken de göreceğimiz gibi, 12 Temmuz'u tekrarlayan bir büyük hata daha yapmıştık. 12 Temmuz'da basılan 4 üs birbirine çok yakındı. 1 km çaplı bir çember içindeydi. Keza, 16-17 Nisan'da da basılan 5 ev ve basılmayan 4 yer (denetimde) ve hatta operasyon dışında olan bazı yerler 1-1.5 km çaplı bir çember içindeydi. Yani takip ve bölgesel denetimle, operasyonu kolayca geliştirebilecekleri bir durumdu bu.

Evet, 16-17 Nisan'a gelirken durum buydu. Bu arada benim de Aralık ayında yurtdışına çıkma durumum çıktı. Fakat birtakım aksiliklerden dolayı, çıkışım Mart ortalarına kadar uzadı. Aralık'ta görev ve sorumluluklarımı Sinan'a devrettim. Sinan'ın kuryeliği ve kurye ilişki ağı sorumluluğu G'ye verildi. Aksilikler olunca, ben de Aralık'tan Mart ortasına kadar, Sinan'ın evinde kaldım. Bu arada Sinan'la da epey şey paylaşımım oldu. Sabo da haftada 3-4 gün eve gelirdi. Bu oturduğum süre içinde G, Sinan'ı Anadolu'dan gelen yoldaşlarla buluşmaya götürüp getirdi ve G de hemen her gün eve gidip gelirdi. Her ne kadar not alışverişi dükkandan halledilecekti ama her gün acil bir iş veya konuşulması gereken bir konu olduğundan G haftanın 4-5 günü eve gidip gelirdi. Kısaca 16-17 Nisan öncesi durum buydu.

16-17 Nisan Operasyonunun Gelişimi

16-17 Nisan operasyonunu Ortadoğu'da öğrendim. Gelişmeleri, DK'nın aktarımı ve basında çıkan haberlerden takip ettim. Tahminim G'nin takip edilmesiyle geliştiği noktasındaydı. DK ile konuştuk. Ülkeye dönme kararı alındı. (Ki ben de dönmek için ısrar ettim.) Ülkeye dönünce, Anadolu ve kır

birlikleri sorumlusu olarak, Derya arkadaşla birlikte çalışmaya başladım. Bu arada işleri yavaştan almıştık. Çünkü, DK, 16-17 Nisan operasyonu soruşturması netleşmeden tüm ilişkilere dalmamamızı belirtmişti. Keza, ilişkilerimizi, sorumlularla görüşmelerimizi bile kuryelerle yapıyorduk. Ayrıca, bu dönemde, dağınıklık ve kopukluk da fazlacaydı. Keza birçok ilişkide özellikle Sinan'ın ilişkilerinde şaibeli-kuşkulu durumlar fazlacaydı. Nitekim kuryelerin hepsi de takipte ve evleri denetimdeydi. (İlerde değineceğim, darbeciler bunların temiz olduğunu söylüyor. Derya bilir, hepsi takipteydi, evleri denetimdeydi vs.)

Soruşturmayı ağırlıkla G ve kuryelerle yapılan yazışmalarla yürütüyorduk. Derya hatırlar, yazışmalarda, başta G operasyonun sorumluluğunu, takip olgusunu kabul etmedi. Çünkü kolay değildi. Ortada ciddi bir durum vardı. Daha sonra, 15 gündür yaşadığı kopuk kopuk şüpheli durumlar ve kuryelerin sürekli takip ve denetimde olması gibi durumları açıklamakta zorluk çekti. Yoksa "herhangi bir olumsuzluğa yol açmamak için" kabul etti diye bir durum yok. Derya da ben de yaptığımız soruşturmada takip ve bölgesel denetim konusunda hemfikirdik. Gerçek de bu idi.

Operasyonun gelişimine geçmeden önce, birkaç önemli noktaya değinmek lazım. **Birincisi**, başta da belirttiğim basılan evler ve diğer denetimde olan evler (ki biri basılmıştı, 16-17 Nisan dosyasından öğrendik) 1-1.5 km. çaplı bir çember içindeydi. Yani olası bir takipte, birbirine bulaşma ihtimali büyüktü. Bu durum operasyon sonrası çok dikkatimizi çekmişti. **İkincisi** legalle bağ sağlayan ve Anadolu'dan gelen sorumluların kaldıkları evler de bu çember içindeydi. Bu çember içindeki evleri sıralarsak: Sinan'ın Şenesenevler, kurye sorumlusu ve kurye evi Gözcübaba, G'nin evi İdealtepe, Anadolu kurye evi Yüzevler, kırtasiye dükkanı Küçükyalı, Sabo Göztepe, Fazıl Erenköy, bir buluşma evi Ayşekadın, memur komitesi evi Maltepe ve legalden not getiren Nil'in kaldığı OKM'li arkadaşın evi Yeni Sahra. İstanbul'un Anadolu yakasını bilen arkadaşlar bu semtlerin ne kadar birbirine yakın olduğunu anlarlar, ki, bazı evler arasında gerçekten 500 metre ancak vardır. **Üçüncü** olarak, 1 Nisan'dan itibaren Anadolu sorumlularının gelişleri, dış kuryenin gelişi, haber bültenlerinin dağıtımı ve her günkü olan legalle kurye bağlantısı çok fazla yoğunlaşmıştı. Bu yoğun trafiği G raporunda iyi anlatır. Ne kadar kontrol yaptım, "temizdim" demesine karşın, tüm kontrolünü, Ankara yolunun (E-5) iki tarafında yapmaktan öteye geçmemiştir. Ve tabii her kontrolden sonra da, yine aynı bölgeye (mevcut çembere) gelmiştir. Ve özelikle de son bir haftada Sinan hemen her gün (5 gün) Anadolu sorumlularıyla görüşmek için bu çember içindeki iki eve (Ayşekadın ve Yüzevler) gitmiştir. Bu kontroller de yine aynı bölge içinde ve sadece seri davranılarak yapılmıştır. Çünkü, Sinan fazlaca dolaştırılamazdı. (Daha önce bende araba vardı. Bu nedenle arabayla uzun süreli kontrol yapıyorduk. Ama daha sonra araba olmaması nedeniyle, G'nin kontrolü taksi ve sokak dolaştırmasından öteye geçemez. Ki bu kontrolün de 2-3 km. çaplı bir çember ötesine geçmediğini G notlarında belirtiyor.) **Dördüncüsü**, Anadolu sorumlularının kaldığı Yüzevler'deki evde operasyondan bir hafta kadar önce şüpheli durum yaşanmıştır. (Ki bu arkadaşın evi de operasyonun ertesi günü boşaltıldı. Yine buna bağlı olarak, G

kopuk kopuk yaşadığı şüphelerden en ciddisini operasyondan 3-4 gün önce yaşamıştır. -Kazasker'de- Bölgenin tutulu olduğunu görmüş. Durakta gördüğü adamın otobüse binmemesine karşın yolda bu adamı otobüsün içerisinde görmüştür.) **Beşincisi**, OKM'li Ayşe'nin (Yeni Sahra'daki) evine kuryenin geldiği 1 Nisan'dan itibaren ev çevresinde şüpheli durumlar yaşanmıştır. Ki, kurye sorumlusu, bu ev civarında şüpheli bir takibe de girmiştir. Ayrıca, bu evde legalle bağlantı sağlayan Nil de kalmaktadır. Bu arkadaş da o günlerde bunalımdadır ve devrimciliği bırakmak istemektedir. Bu haliyle de doğru dürüst kontrol bile yapmadığı kesindir. (Elbette onun hala görevde olması ayrı bir konudur.) Yine OKM'li Ayşe'nin eşi R de devrimciliği bırakmıştır ve Ayşe'yi telefonla aramaktadır. Ki operasyon sonrası Yalova'da otobüsten alınmıştır. Hem de, Kuşadası'ndan bir otelden ettiği bir telefonun dinlenmesinden dolayı. Görüldüğü gibi, bu ev hem konum olarak hem de içindeki insanlarıyla oldukça sorunludur. Ki, bu evden takibin başladığı kesindir (buna daha sonra gireceğim). **Altıncısı:** Gözcübaba'da kurye sorumlusu ve iki kuryenin kaldığı ev, operasyondan iki gün önce, Anadolu'daki bir operasyona bağlı olarak (yakalanan sorumlu bu evde kalmıştı. Hatta, başlangıçta bu arkadaş evi verdi de, operasyon ev boşaltılmadan önce, denetime girmesinden dolayı başlayan bir takipten mi gerçekleşti diye de düşündük. Ama öyle değildi) boşaltılmıştı. Fakat, bunların G ile bağlantıları sürüyordu. İşin ilginç tarafı, operasyondan sonra bu arkadaşların kaldığı yeni evin çevresi de denetimdeydi. Ve bu arkadaşlar sürekli takip yaşıyordu. (Darbecilere göre "kuryeler, kurye sorumlusu temizdir", hiç de öyle değildir.) Ve bu arkadaşların üçünü ancak Temmuz ayı sonrası (yani operasyondan üç ay sonra alabildik. Diğer ikisini ise ben yakalandığımda hala alamamıştık) alabildik. Ve gönderdikleri notlarda anlattıkları takipler ise oldukça ciddiydi ve hep bir yerlere hala ulaşma amacını güdüyordu. Yine bu evin operasyon sonrası basıldığını, 16-17 Nisan operasyonu dosyasında gördük. Ama ev çevresinde dolaştığımızda, evin basılmadığı aksine denetimli olarak beklediği durumu vardı. (Bunu Derya iyi bilir.) **Yedincisi:** Anadolu kuryesi evini operasyonun ertesi günü terk etti. Bu evin de denetimde olduğu belliydi. En önemlisi, bu yoldaş da, Ağustos ayına kadar yoğun takip yaşadı. Onu da ancak özel yöntemlerle alıp, Anadolu'ya göndererek görevlendirdik. Yine önemli bir nokta, bu arkadaş aynı zamanda, legalle de bağlantılıydı. Nitekim operasyon sonrası, legalle bağlantı kurduğu bir büro basılmıştı. Hatta, bu nedenle, acaba bu arkadaş mı ilk takibi getirdi diye de soruşturmada üzerinde duruldu. **Sekizincisi:** G aynı zamanda bir alan sorumlusuydu. Denetlerdi, bu nedenle, bu alan komitesinin evine de gider (Maltepe) ve memur sorumlusu arkadaşla da görüşürdü. Operasyon sonrası bu ev basılmadı. Ama şüphe üzerine boşaltıldı. Bu evde kalan komiteden bir arkadaş ben yakalandığım zamana kadar hala takipteyim diyordu. Ve bundan dolayı alamıyorduk. Biz o zaman abartıyor, korkuyor vs. yorumu yapmıştık. Ama memur sorumlusu arkadaşın da "temizim" demesine karşı, bazı şüpheli durumlar yaşaması, bizi onun da denetimde olabileceği değerlendirmesine götürmüştü. En önemli nokta da, bu sorumlu arkadaş, J ile direkt bağlantılıydı. Onunla sık sık görüşürdü. Nitekim operas-

yondan (yani Bakırköy'deki evin basılmasından) bir gün önce, J'nin kaldığı eve gelip kalmıştır.

Evet, Derya ile yaptığımız soruşturmada bu önemli noktalar üzerinde durarak, operasyonun gelişimini çözdük. Şöyle ki; takibin başlangıç noktası Yeni Sahra'daki Ayşe'lerin evidir. Bu eve takibi o dönemde bunalımlı olan ve devrimciliği bırakmak isteyen Nil getirdi. Çünkü bu durumuyla getirmemesi gibi bir durum olamayacağı gibi, Ayşe'nin de OKM'den getirme durumu ve yine R'nin de bulaştırma durumu vardır. Nitekim en çok şüpheli durumlar burada görülüyor ve yine burada yoğun da bir trafik yaşanıyordu. (Eğer gelen kuryenin takip almamasını söylüyorsanız, onun yaşlı olması ve eve ilişkin şüpheli durum çıkınca evden tek başına çıkıp randevudan alınarak kontrolle bir eve yerleştirilmesinin önemi var.)

Evet, buradan kurye sorumlusu veya G takibi aldı. Ki hangisinin önce alması önemli değil. Çünkü her gün buluşuyorlardı. Ve bu ikisinin de gittikleri sabit yerler, 1-1.5 km çaplı çember içindedir. Bu noktada önemli olan şudur: G bu trafik içinde belirlendi. Belirlenmemesi için bir neden de yoktu. Fotosunun çekimiyle (veya tanıyan bir polisin çıkmasıyla) kimin peşinde olduklarını anladılar. Ki, G'nin önemli biri olduğunu ve yine önemli bir görevde olduğunu polis tahmin eder. Nitekim bu görevi almadan önce (12 Temmuz öncesi), 8-9 ay kadar önce, İzmir'de MİT tarafından alınmış ve MİT, G'nin sorumluluk durumunu tahmin etmesine karşın onu 5 günde bırakmıştır. Zira G, 2-3 ay bir türlü takipten kurtulamamış ve hareket onu özel bir şekilde almak zorunda kalmıştı. Yani polis G'yi iyi tanımaktadır. Bu nedenle onu ve bölgeyi denetime alarak hedefe ulaşmayı amaçladı. Nitekim arasıra kopuk kopuk yaşanan şüpheler (Ki ben de yakalanmadan önce aynı G gibi bir süreç yaşadım, ilerde anlatacağım.) bu bölgesel denetimi göstermektedir.

Bölgesel denetim nedir? Bir kişinin bir takip veya tesadüfen polis ağına düşmesiyle başlar. Sürekli peşinde birilerini göremezsin. Şüpheli durumlar yaşasan da, kendini kontrol için ara sokaklara girdiğinde bile takip olgusuna rastlamıyorsun, temizim diye düşünüyorsun. Ama kontrol için girdiğin bölgeden çıkınca ya da yine sık sık ilişki yürüttüğün bölgeye girince tekrar şüpheli durumlar yaşıyorsun. Ama bir anlam veremiyorsun. Çünkü takip olgusu hep 12 Temmuz öncesi yaşandığı gibi düşünüldüğünden, yapılan her sıkı otokontrolde bile "temizim" diyorsun. Ve polis giderek çemberi daraltığında bunu şüphelerin üs etrafında yoğunlaşmasıyla anlıyorsun. Tabii, hızla sağlıklı bir değerlendirme yapıp mevcut üsleri terk etmezsen, polis üssü bulduğu andan itibaren harekete geçiyor, (1-2 gün içinde) elindeki birçok hedefi değerlendirebiliyor.

Evet, 16-17 Nisan'da durum (Gebze-Bayramoğlu'nda da) tastamam böyleydi. Böylece polis G'yi bölgesel denetime aldı. G şüphelenirse bu kez polis hızla geri çekilmektedir veya G'nin izini kaybederse yine bölgeyi denetimde tutarak (ana cadde, yan yollar, giriş-çıkışlar vs. gibi. Ve buraları çeşitli kılıklara girerek denetime alıyorlar. İletişim ağıyla da birbirlerine haber veriyorlar.) izini yakalayabilmekteydiler. Böylece çemberi daraltarak Sinan'ın evine kadar ulaştılar. Başlangıçta buranın Sinan'ın evi olduğunu anlamasalar da, te-

lefon dinlemeleri (ki sabit telefonları Sabo, G ve ev sahibi Arif kullanıyordu) ile ve Sinan'ın giriş çıkışları ile burasını netleştirdiler. Bu arada, Sabo'nun o hatta sık sık Sinan'ın evine geldiğini de biliyoruz. Keza Sabo hemen her gün Fazıl'a da uğruyor. (Ki, 12 Temmuz'dan sonra ben de bir süre Sabo ile direkt ilişki içindeyken, Sabo hemen her sabah bazen akşam eve gelir ve görüşürdük.) Yani Sabo, son birkaç gün içinde Sinan'a geldiğinde tespit edildi. (Fotoğrafı da çekilmiştir ve fotoğraftan tespit edilebilir.) Sabo ne kadar temizim dese de bölgesel denetimde takibe düştüğü kesin. (Çünkü ben de yaşadım, biliyorum) Ayrıca, Sabo ile biz Sinan'ın evine birlikte birçok kez girip çıktık. Birçoğunda Sabo randevusuna geç kalma durumu yaşadı. Bazısında ben arabayla götürdüm. Bazısında da birlikte çıktığımızda randevusuna yetişmek için bir-iki sokak sonrası ticari bir taksiye binerek gittiğini bilirim. Ki, kendisi de işlerin bazen karışmasından dolayı bu tür bir kuralsızlık yaptığını belirtirdi.

Bu nedenle Fazıl'a da bu temelde takip götürdüğü kesindir. Yoksa darbecilerin ileri sürdüğü gibi, Fazıl 21.00'e kadar temizdi, 21.00'den sonra DK'nın telefonu ile yeri tespit edildi diyerek, Fazıl'ın yerinin tespitini birkaç saatle açıklamak olacak şey değil. Ayrıca önceden belirttiğimiz gibi darbeciler, 12 Temmuz'da DK'nın yerinin araç telefonu olduğu için belirlenemediğini söylüyorlardı ki, A'nın telefonu saatlerce açıktı. Bu durumda kendileriyle çelişiyorlar.

Kısaca G veya kurye sorumlusu ile başlayan takip G'nin Sinan'lara götürmesiyle gelişti. Ayrıca kendi evine de götürdü. Diğer kurye evlerine ise G veya kurye sorumlusu arkadaş götürmüştür. (Buraya kadar tüm anlattıklarım Derya ile yaptığımız soruşturmanın sonucudur.)

Şimdi gelelim, darbecilerin 16-17 Nisan operasyonuna ilişkin yazdıklarına, kurgusal yorumlarına;

32. Sayfa-safsata. *"Sabo ve Fazıl'ın evlerinin sokak takibi yoluyla tespit edilme ihtimali çok zayıftır. Evet soruyu tekrarlıyoruz, Sabo ve özellikle Fazıl'ın kurumlaştıkları üsler nasıl çıkmıştır? Ve polis hiç tanımadığı halde Sabo'nun kapısını nasıl ismiyle çalmakta ve teslim ol çağrısı yapmaktadır? Oradaki insanın Sabo olduğunu polis nereden çıkarmıştır? Polisin elinde Sabo'ya ilişkin eski bir fotoğraf dışında hiçbir bilgi yoktur ama Sabo'nun operasyon sırasında yaptığı telefon konuşmalarında görüldüğü gibi onu ismiyle çağırıyor. Diğer yandan çok tanınan, firari olan Fazıl'ın kimliği ise operasyondan birkaç gün sonra, belki de bizim açıklamamız üzerine anlaşılıyor. Bu çelişkili durumun bir açıklaması olmalı herhalde ve bunu en iyi yapabilecek olan da A arkadaştır."* Neden DK yapsın? Derya da çok iyi yapabilir pekala. Birlikte soruşturmayı yürütürken tüm bu soruların yanıtlarını da vermiştir. Yukarıda operasyonun nasıl bölgesel denetimle geliştiğini anlattık. Sabo'nun "Polisin elinde eski bir fotoğraf dışında hiçbir bilgisi"nin olmaması ve "Fazıl'ın kimliğinin ise operasyondan sonra bizim açıklamamız üzerine çıkması"nın da, kafayı operasyonların kaynağı A'nın telefonlarıdır diye takmayan, buna uygun sübjektif kurgular yapmayan, biz bizzat sıcak pratik içinde ve sürekli takip ve operasyonlarla hayatı geçenler için açıklaması kolaydır. Yukarıda

açıkladığım temelde de olaya bakarsanız ve gerçekleri görürseniz olayı çözersiniz. Keza, Fazıl'ın kimliği meselesi, size soralım, 12 Temmuz'da birçok yoldaşımızın kimliğini de polis bilmiyordu. Biz açıkladık. Hatta, Nişantaşı gibi önemli bir üste bulunan İbrahim İlçi'nin kimliğini polis bilmediği halde burayı bastı. Çünkü, buraya Niyazi ve Arif de girip çıkmıştı ve tanınıyorlardı. Keza burayı Niyazi sürekli aramaktaydı. Ve o gün de hem oradaydı, hem de Levent ve Dikilitaş'tan aradığı kesindir. Bu anlamda Sabo'nun takip alması ve kimliğinin polis tarafından Sinan'ın evine giriş çıkışlarında tespit edilmesi kesindir. Ve Sabo'nun bu anlamda Fazıl'ın evine girmesi-çıkmasıyla da bu evin önemli bir üs olduğunu polisin çıkarması gayet doğaldır. Çünkü Ayşe ve Nil'lerin evine de girip çıkmalar, G ve kurye sorumlusunun gelip gitmesi bu evin de önemli bir üs olarak algılanmasını getirmiştir. Kısaca sorun meseleye nasıl ve hangi niyetle bakıldığıdır. Yoksa her şey gün gibi açıktır.

33. sayfa-sübjektivizm. J'lerin evinin nasıl ortaya çıktığını yukarıda anlattık. Darbecilerin ise anlattıkları mesnetsiz ve dikkate alınmayacak kadar geçersiz ve sübjektivisttir.

34. sayfa- Burada anlatılan "Hollanda meselesinden" kısmen Sinan bana da bahsetmişti. Olaydan hemen sonra DK, Sinan'ı (ki Sabo'yu da aramıştır) arayarak, hem de **sabit telefonu** arayarak durumu anlatıyor. Ve Sinan'a araç telefonunu kullanmamasını da söylüyor. Ve ben hızla yeni bir araç telefonu aldım (daha sonra bir tane daha) ve Sinan bu yeni araç telefonunu kullandı. Yeni araç telefonu alana kadar DK evdeki sabit telefondan aramıştır. Ben tanığım. Çünkü evde birlikte kalıyorduk ve Sinan da bana durumu anlatıyor, yorum yapıyorduk. (Hatta DK Sinan'ı sokak telefonundan aradığını söylüyordu o dönemde. Durum netleşince ve araç telefonu alınınca araç telefonu ve faks kullanımı başladı) Ki bu olay tahmini, darbeciler yazmamış ama sanırım Şubat aylarında olacaktı, yani operasyondan 2-3 ay önce kadar. Tabii bu arada darbecilere sormak lazım polis aptal mıydı, bu kadar süre bekledi? Yoksa "frekans uzunlukları vs."yi mi tutturamadılar? Madem 2-3 saatte çıkıyordu, çıkarsalardı. Ve operasyonu da bu kadar geç yapmamış olurlardı.

34. sayfa-sübjektivizm. G'ye şubeye gittikten sonra "Senem" diye hitap etmelerini gerçekten kafaya takmışsınız. Dediğiniz gibi telefon dinlemeden ortaya çıkabilir. Ki, bu Sabo ile aralarında da geçmiş olabilir. Çünkü Sabo önceden belirttiğim gibi sabit telefon kullanıyordu.

35. sayfa-yanlış ve sübjektivizm. *"Diğer bir konu G'lerin evinin durumudur. Ev çok yenidir, kalanlar dışında kimse bilmemektedir. Ve temizliğinden emindir. Fakat ev S'lerle aynı gün basılır. Burada da* ***ilginç noktalar*** *vardır. Polis yanlışlıkla başka bir daireyi basar, evdeki ailenin görünümü nedeniyle (çocuk, kadın vb.) yanlış yere geldiklerini anlayıp G'lerin evine gelirler. Çıkan sonuç şudur; polis G'lerin evini* ***tam olarak bilmiyor, daha yeni öğrenmiştir, kontrolünü yapmamıştır.*** *Evi takip sonucu çıkarsalar, daireyi vs.de çıkarmaları gerekirdi. Bunun için de G'nin en az* ***iki-üç kez*** *takip getirmesi gerekir. Bu kanal nedir? 12 Temmuz'da açıkladıkları "çok teknik" yöntemler mi acaba? Bu noktada A arkadaşın bir soruya cevap vermesi gerekiyor.* ***S'den*** (Sinan-br), ***G'nin yeni evinin telefon numarasını ne zaman ve nasıl al-***

mıştır? *Bende yoktu almamıştım diyemez. Çünkü hepimiz de biliyoruz ki örgütsel mekanizma gereği tüm sorumlu yönetici arkadaşların önemli alt ilişkilerinin nasıl bulunacağı A arkadaş tarafından bilinmektedir. Ve G'nin yeni evinin adres ve telefonunu almaması mümkün değildir. Sorun bunu ne zaman ve nasıl aldığıdır?* ***S ne zaman "Senem'in yeni evinin telefonu şudur" diye ona bildirmiştir?"*** (abç)

Aman tanrım! Bu darbeciler çok fazla polisiye roman okumuşlar herhalde: Kendilerini Şarlok Holmes sanıyorlar sanırsınız.. Ama Şarlok Holmes'in yardımcısı Dr. Watson gibi hep yanlış adamı belirleyip ona göre kurgu yapıyorlar. Evet aynen öyle. Bir kere DK'yı suçlu ilan etmişler ve suç aleti araç telefonunu bulmuşlar ya, artık bu tespite uygun mizansenler, kurgular da yapılarak, ilginç ve gülünç sorular da sorarak, olayı çözüyor ve suçlunun suçunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Evet bu yukarıda alıntısını yaptığım pek acemi polis dedektifinin kurgusu alıntı, tümüyle yanlış bilgilerle dolu bir sübjektif yorumdur. Birincisi, **G'nin evinde telefon yoktur.** Bu nedenle bu gerçeklik bile tüm kurgularını bozmaya yeterlidir ama devam edelim. İkincisi, evet Sinan DK'ya birçok telefon ve adres vermektedir ama kodlayarak (biz de öyle yapıyorduk). Üçüncüsü, Sinan sadece ve sadece özel olarak -herhalde polis duysun diye- bu "Senem'in yeni evinin telefonu" (veya adresi de diyelim) diyecek değil herhalde. Çünkü Sinan sürekli adres ve telefonlar vermektedir ki, polis özel olarak "Senem'in yeni evinin telefonu"nu (veya adresi yine diyelim), seçerek basacak da değildir. Dördüncüsü, hadi darbeciler takip işlerini bilmezler (ne de olsa hayatları yurtdışında geçti de), peki Derya bilmiyor mu polis yanlışlıkla çok ev basmıştır. (Alın en son geçen seneki TİKKO operasyonu.) Tabii darbeci arkadaşlar, ille de işi telefonlara bağlamak istedikleri için uzman bir takipçi gibi... "G'nin en az iki-üç kere takip getirmesi gerekir" tespitini yapıyorlar. Getirmiştir de. Ama polis yine de yanlış yer basabilir. Bunun için o kadar zorlamaya gerek yok. Polis bu! Ama siz sorunu hep telefonlarla açıklayacağınız için bu tür acemi polisiye açıklamaları yapıyorsunuz. Geçelim...

35. sayfa- Yanlış ve tahrifat. Yurtdışı kuryesinin kaldığı eve ilişkin yapılan anlatımdan sonra... *"Özetlersek buradan Sinan'ın kuryesine bir şey bulaşma ihtimali çok zayıftır, çünkü* **G.nin bu eve gidişi sınırlıdır** *ve* **her defasında** *da kontrollü gidip gelinmiştir. S'nin evinden direkt bir gidiş geliş olmamıştır. Bu evde kurye ile asıl ilişkiyi sürdüren* **kurye sorumlusu arkadaşa da bir şey bulaşmamıştır."**

Bir kere yukarıda da açıkladık, kurye sorumlusu ve tüm kuryeler kısaca G'nin tüm ilişkileri operasyon sonrası aylarca takipte ve denetimdedir. Devam edelim...

"Bu eve şu veya bu şekilde takibin geldiğini varsayalım ama yine de takibin G'ye bu evden geldiği konusunda ikna edici bir olgu yoktur. Çünkü burayla ilişkisi çok sınırlıdır ve şüpheli durumda olduğunun farkındadır, (en azından bir haftadır), oraya karşı duyarlıdır. İkincisi, G'nin buradan takip alıp ***S'nin evine götürdüğünü varsaysak bile*** *bu takibin Sabo'ya ve Fazıl'a nasıl bulaştığını hala açıklayamıyoruz.*

"Bu evdeki denetimin tam da yurtdışı kuryelerinin gelişiyle yoğunlaşması

*karşısında **A... arkadaşın S'den bu evin adresini alış biçimi** üzerinde düşünmek zorundayız. **Bu adres ne zaman ve nasıl alınmıştır?** Bu da A arkadaş tarafından cevaplandırılması gereken bir sorudur. Çünkü G'nin kopuk kopuk dediği ve adını takip olarak koyamadığı şüpheli durumlar en çok bu evin çevresinde yaşanmaktadır. Evde kalan kurye arkadaşın son dönemde sallantıda olduğu ve iyi olmadığı biliniyor ve bu şüpheli durumların onun bu halinden kaynaklanabileceği düşünülüyor. Ancak şüpheli durumların sadece evin çevresinde meydana gelmesi ve **kuryelere bulaşmaması sorunun tamamen evle ilgili olduğunu ortaya çıkarmaktadır."** (abç)*

Aslında darbeciler kafayı gerçekten telefona takmasalar -ki olmaz, amaç "bağcıyı dövmek"- yukarıdaki alıntıda anlattıklarını yaşanan gerçekle bütünleştirerek gerçeği bulabilirlerdi. Ama nafile. Hala acemi dedektiflik oynuyorlar. Nasıl mı?

Birincisi, "G'nin bu eve gidişi sınırlıdır" deniyor. Ama yukarıda bu eve gidişi üç kez olmuştur diyorlar. Ki bu 1 Nisan'dan 7 Nisan'a kadar olan zamandır. Yani bir haftada üç kez. Bunun neresi sınırlı? Hem de şüpheli durumlar yaşanıyor. Ne kadar temizim dese de ve darbeciler "şüpheli durum sadece ev çevresinde vardı" deseler de bu durum bölgesel denetimli bir takibi anlatır. Darbeciler bu bölgesel denetimli takibi tam kavrayamamışlar anlaşılan. Derya da yeterince kavratamamış görülüyor. Polis sadece bir evi sürekli denetimde tutarak kalmaz, bu sabit yerden başka yerlere ulaşmanın yol ve yöntemlerini hayata geçirir. Ama darbeciler olayı hafife alıyor tabii. Çünkü böyle bir tartışmaya girmek onların telefon teorisini alt-üst edebilir. Hem nasılsa kuryeler de ve G de temiz değil mi? (Ki, temiz olmadıklarını yukarıda anlattık.) O halde denetim-takip sadece ev civarındadır! Çok komik bir yaklaşım ama komedi sürüyor. Darbeciler evin etrafındaki denetimi boşluk kalmasın diye açıklama gereği de duyuyorlar ve o zaman bu acemi dedektifler bir kez daha batağa batıyorlar. Diyorlar ki *"**Bu evdeki denetimin tam da yurtdışı kuryelerinin gelişiyle** yoğunlaşması karşısında A arkadaşın S'den bu evin adresini alış biçimi üzerinde **düşünmek zorundayız.** Bu adres ne zaman ve nasıl alınmıştır?"* (abç.) Evet, suçlu bulunmuştur ya, şimdi suçluya bu eve ilişkin de bir suç yıkmak için "düşünmek zorundayız". Nasıl mı? Yine telefon. Dikkat edin "Senem'in yeni evinin telefonu" da yine aynı şekilde DK tarafından S'den (Sinan Kukul-bn) alınmıştı. Şimdi de dış kuryenin kalacağı evin telefonu aynı biçimde alınıyor. Bu darbeciler yoldaşları aptal mı zannediyor gerçekten. "Senem'in yeni evinin telefonu" ile G'nin evi operasyon günü (ya da birkaç gün önce ama darbeciler o gün diyor) DK'nın S'den almasıyla 16 Nisan'da çıkıyor. Şimdi dikkat edin. Dış kuryeler ise 1 Nisan'dan itibaren gelmeye başlıyor. Ki darbecilere göre DK, S'den bu evin telefonunu bu tarihte ya da daha önce veya bir iki gün sonra istemiş olmalı. Şimdi "düşünmek zorundayız." (fazla değil). Şimdi bu evin telefonunu S'nin DK'ya veriş tarihi 1 Nisan, Senem'in yeni evinin telefonunu veriş tarihi 16 Nisan, yani arada 15 gün var. Demek ki polis 15 gündür S'nin telefonunu dinliyor. Ama ne hikmetse polis onun telefonunu dinleyerek 1 Nisan'da (bir-iki öncesi, sonrası fark etmez ama 16 Nisan asla olmaz, çünkü kuryelerin en sonu 9 Ni-

san'da gidiyor) sadece bu evde denetim kuruyor. Yani Senem'in evi gibi 1 Nisan'da da yalnızca bu evi seçiyor. Ciddi olalım darbeci arkadaşlar. Bu kadar da zorlama olamaz. Battıkça batıyorsunuz.

Güneş balçıkla sıvanmaz. Düşünün 1 Nisan'dan 16 Nisan'a kadarki sürede polis DK ve S'nin telefon konuşmalarını dinleyecek (ve S'nin evini tespit edecek) ama nedense bu 15 günlük süre içindeki telefon ve adresleri (ki, S'nin DK'ya bu sürede birçok telefon ve adres verdiğini inkar edemezsiniz) verecek ancak polis sadece bu iki yeri basmak için seçecek! Ayrıca sizin 16-17 Nisan operasyon kurgusuna göre de operasyon günü (ya da bir gün önce) DK, yaptığı telefon görüşmeleriyle 6 evin basılmasına neden olmuştur. O zaman bu 1 Nisan'daki dış kuryeye ilişkin DK, S'den almıştır da öyle denetim olmuştur kurgusu nereden çıkıyor? 1 Nisan şakası mı yoksa. Kısaca, teorilerinizle sürekli çelişiyorsunuz.

36. sayfa-Komediye devam. Uzun bir alıntı yapmayacağım. Çünkü burada, Sinan'ın G ile dolmuş beklerken caddede görülmesi ve S'nin DK'dan araba istemesi üzerine DK "Yaptığınız aptallık, sen deşifre o deşifre, minibüs caddesinde dolmuş beklenir mi?" gibi şeyler söyledi mi diye sorunu telefona bağlama komedisi yazının en çok gülünen bölümüdür. Bu zorlama çaba karşısında diyecek pek fazla bir şey yok ama insanın, kaba olacak, "Çingeneyi padişah yapmışlar önce babasının başını kestirmiş" özdeyişi aklına geliyor. Acı ama gerçek.

Bundan sonraki, 16-17 Nisan operasyonuna ilişkin Fazıl'ın telefonu, "Sabo ile konuşmalarının biçiminden, üslubundan Sabo'nun DK arkadaşın eşi olduğunu ve kimliğini çıkarmaları... " vs. tamamen spekülatiftir, DK'nın telefonundan S'nin telefonunu baştan çıkarması; (Neden ilk önce onu çıkarıyor ki, Fazıl ve Sabo'yu da çıkarabilirdi. Ama nedense S'nin telefonu. Çünkü bütün operasyon S'nin çevresinde döndüğü için darbeciler, polisin önce S'nin telefonunu çıkardığı kurgusunu yapmak zorunda.) S'nin telefonu ve evini denetime alıyor ama nedense *"Bu denetim esas olarak her şeyi ve herkesi takip etme biçiminde değildir. Hem S'nin evini netleştirmeyi hem de ürkütmeden buradan yola çıkıp operasyonu geliştirmeyi amaçlamaktadır."* denilerek, takip olgusu hep reddediliyor. Çünkü polis hep "teknik" çalışıyor. Telefonları tespit ediyor sonra gidip katlediyor. Takip vs. ile artık hiç uğraşmıyor!

Sonuçlarsak, 16-17 Nisan operasyonunu gerçekten darbeci çete tam bir polisiye roman havasında yazmıştır. Ama, dedektifler hep acemi, her şeyi birbirine karıştırmışlar. Ama önemli değil çünkü onlar için suçlunun tespiti önemli. O bulunmuştur ya ve suç aleti bulunmuştur ya. O halde tüm boşluklar da kurgusal olarak doldurulabilir. Suçlunun "ağzından kaçırdıkları" ile de olay aydınlatılır.

Yoldaşlar,

Operasyonlara ciddi bakmak gerekiyor. Ben bu operasyonun soruşturmasında yer alan biri olarak size gerçekliği tüm çıplaklığı ile anlattım. Ve darbecilerin nasıl hezeyan içinde olayları çarpıttığını (12 Temmuz'da olduğu gibi) gösterdim. Şimdi aynı çarpıtmayı bizzat kendi yaşadığım Gebze/Bayramoğlu operasyonu için de göstereceğim.

GEBZE-BAYRAMOĞLU OPERASYONU

Operasyon öncesi: Mayıs'ta ülkeye geldikten sonra, A. ile konuşarak göreve başladım. Haziran'a kadarki süreçte, Maltepe'de bir aile evinin yanında kaldım. Bu süre içinde, diğer sorumlu arkadaşla (Derya) sık sık bir araya geliyorduk. (Ki bazen geceleri de bizde kalıyordu) Bu süre içinde, DK da beni sabahları bazen de akşamları da arardı. Mayıs ayı sonlarında, DK polisin harekete yönelik operasyon yapabileceği duyumları aldığını söyleyerek bizleri, 3-4 günlüğüne kontrol tatiline gönderdi. Döndükten sonra, Bayramoğlu'ndaki yeri tuttum. Çünkü evin bulunduğu yer, 16-17 Nisan operasyon bölgesine giriyordu. Ve denetim yoğundu. Bu nedenle oradan ayrıldık. Ama, arasıra kontrollü gidip gelmelerimiz oldu. Özellikle, operasyon haftasında 2' kere gidip geldik. Bir keresinde şüpheli durum yaşadık. Asıl şüpheli durumları, 12 Temmuz'dan sonraki hafta içinde yaşadım. Her şey kopuk kopuktu ama, 16-17 Nisan operasyonu akla gelince, bölgesel bir denetime girmiş olmayayım şüphesini yaşadım. Durumu DK'ya anlattım. İşlerini bırak, randevularını boşver, kendini kontrole çık dedi. Ben de (Temmuz sonuydu) Anadolu'ya kontrole çıktım. 3 gün sonra geldim. İstanbul'da ilişki sürdürdüğüm arkadaşları da kontrol tatiline gönderdim. Aslında bir hafta kendimi kontrol edecektim. Ama temiz olduğum kanaatine vararak geri döndüm. DK bu erken dönüşümden dolayı kızdı. Bu kuralsızlığımdan dolayı, bir süre sonra, "ne olur ne olmaz başımıza bir iş açarsın" diyerek, gerçekten büyük bir öngörüyle Derya'yla benim buluşmalarımı kesti, bağımızı kopardı. (Ki bağımız sürseydi herhalde onun da başı belaya girecekti.)

Bu arada son birbuçuk ay içinde, kuryem olan yoldaşla üç kez şüpheli durum yaşamış ve onu da üç kez kontrol tatiline göndermiştim. Yine ilişkide olduğum Ahmet isimli yoldaş da, kaldığı dükkan çevresinde (bu da Maltepe'de) şüpheli durumlar yaşamıştı. Şüphelerin neredeyse polis fobisine dönüştüğünü düşünüyordum. Onu da on günlüğüne kontrol tatiline göndermiştim.

Operasyondan 10 gün öncesi herkes "tatil"den dönmüş, ben de ilişkilerimi normal olarak sürdürüyordum. Fakat, bu kez ev çevresinde de, sürekli trafik kontrolleri ve hatta bazen aramalar oluyordu. Son gün ise iki kere (biri büroya yakın Fıstıkağacı, diğeri Maltepe'deki ev civarında) trafik kontrolüne girdim (Ki, çok nadiren girerdim). Ve operasyon akşamı da, karşımızdaki manavda şüpheli şahıslar gördük. (Yine o gün, büroda uzun süre faks (*) işi de yapmıştık.) Akşam Derya aradı. Ona yazıda belirtilenleri söyledim. Ve 45 dakika kadar sonra da basıldık. (Ki, ayrıca, evdeki karı koca, nikaha memleketlerine gitmek üzere yer ayırmak için telefon etmişlerdi.) Operasyon aceleye getirilmişe benziyordu. Nitekim, beni alır almaz ismimle de hitap ederek, DK'nın yerini vermem istendi. Üç gün sadece DK'nın yeri ve depo (silah) yeri soruldu.

Şubede sorguda çıkardığım sonuç 2 gündür ev telefonunun (sabitin) dinlendiği şeklindeydi. Ama polis 25 Temmuz'dan beri dinliyorum diyordu. Ki, bu

---

(*) Faks yaparken telefon sık sık kesilip tekrar başlanarak yapılır.

büyük ihtimalle zarftı. Tabii, şu da vardı, bu takip döneminde de şüpheli durumlar yaşamaya başlamıştım. Ama, 25 Temmuz'dan itibaren telefonun dinlenmesi, sürekli takip altında olmamı getirirdi ki, bu durumda Derya'ya ve birçok sorumlu arkadaşa, ilişkilerime de ulaşmaları gerekirdi.

Büronun tespit edildiği de kesindi. Ama bunun da, bir-iki günlük bir olay olduğu da kesindi. Bir haftalık olamaz çünkü bir hafta önce Derya da büroya gelmişti ve birlikte çıkmış arabaya binerek gitmiştik. Yani, onun da takip alması gerekirdi. Bu nedenle, bir haftalık bir belirleme olamaz. Faksı dinledikleri doğru olabilir. Çünkü o günü faks yapmıştım. Ama, çözemediklerini -alet olmadığı için- söylediler (polis). Diğer basılan yerlere -ki biri önemliydi- benim bulaştırdığım kesindir. Bu da 1-2 günlük meseledir. Çünkü 1-2 gün içinde buralara uğradım. Ve bu yerlerin hepsinde de belirttiğim kaynaklar sabit yerlerdi. Ve bölgesel denetimle de geliştiğini belirttim. Yani darbecilerin ileri sürdüğü gibi, DK'dan kaynaklanan bir olasılık üzerinde durmadım. Evet, uzun süreli bir faks olayının da dikkat çekeceğini, büronun tespit edilmesiyle takip alabileceğimi ve böylece bölgesel denetim veya arabanın tespitiyle beni kontrol altında tutabileceklerini belirttim. Keza, polisin "Sinan'ın yerini senin alacağını biliyorduk" deyişinden kalkarak, fotoğraflarımın dağıtılarak, polis veya trafik denetimiyle takip alabileceğimi de ileri sürdüm. Yine Ahmet'in sürekli kuşkulu durumlar yaşadığından kalkarak, onun bulunduğu dükkanlardan da takip alabileceğimi belirttim vs. Ama hiçbir zaman darbecilerin ileri sürdüğü gibi, *"Polisin M.'ye 25 Temmuz'dan beri seni dinliyorum (Neden 3, 5, 15 Temmuz değil de 25 Temmuz? Ve bu tarih M.'lerin bir kuşku yaşadıkları döneme denk düşmektedir) demesi de yabana atılmamalıdır. Bu tarihlerde, telefonlar tesadüfi olarak yakalanmış olabilir. (Örneğin bu tarihlerde M, A arkadaşı aramaktadır. A arkadaşı aramak için de* ***araç telefonları için sabit ilk yedi rakamın çevrilmesi gerekir.*** *Polis A arkadaşın araç telefonu kullandığını ve bu telefonların sabit ilk yedi rakamını daha önceden bilmektedir.* ***M'nin sokak telefonlarından ilk arayışları*** *sonrası bir* ***bölge denetimi*** *kurmuş olabilirler. A arkadaşın M'yi sabit yerinden ve periyodik aramasıyla bu denetim daha da yakınlaşıp netleştirilmiş olabilir. Ve* ***amaçları A arkadaş ile ülkedeki diğer sorumlu arkadaşlar*** *olduğu için de fazla acele etmemişlerdir. M'yi kuşkulandıracak bir şey yapmamışlardır."* (abç, sayfa 43-44)

Tamamen safsata. Birincisi, benim sokak telefonlarında DK'yı ararken ilk yedi rakamı çevirdikten sonra belirlenip bölge denetimine düşmem saçma bir kurgu. Derya da bilir, DK'yı çoğunlukla birlikte arardık. Evet, kartlı telefonlardan daha çok arardık. Ama darbecilerin belirttiği bu kurgu gerçek olsaydı o zaman Derya'nın da takibe girmesi kaçınılmazdı. Diğer yandan, benim altımda araba vardı. Bu nedenle ben İstanbul'un birçok değişik yerinden telefon etme imkanına fazlaca sahiptim. Ama, Derya bu avantaja sahip değildi. Ve çoğunlukla da, belki birkaç bölgeden telefon ederdi. Bu anlamda, benim ettiğim sokak telefonu değil, Derya'nın ettiği daha kolayca belirlenir ve bölge denetimine girerdi. Ayrıca, ilk kez darbeciler bölge denetiminden söz ediyor. Neden acaba? Bu kez, A araç telefonu kullanmadığı için herhalde, teoriyi zorlayarak, bu kez sokak telefonu ve bölge denetimine mi düşüldü.

Keza, madem DK'nın telefonunun ilk yedi rakamı biliniyor, o zaman neden polisin "amacı A'ya da ulaşmak" olsun. Çünkü, polis, 7 rakamı biliyorsa onun yurtdışında da olduğunu biliyordu. O halde, polis, bana neden ilk yakalandığım andan itibaren 3 gün boyunca sadece A'nın yerini sordu. İşkence yaptı. 3 gün bir kayıp değil mi? Ve neden basında, TV'de "A'nın yakalanması an meselesi" diye veryansın etsin. vs.

Diğer bir safsata da, faks kullanımına ilişkin. Evet, faksın kullanımının uzun süreli olmasından ben de rahatsızdım. Ve faks kullanımının uzun süreli olmasından dolayı, PTT'nin şüpheli diyerek polise aktarması olasıdır. Fakat, polis, "faks çözücü aletimiz yoktu" da diyebiliyor. Yani, yapılan faksın içeriğini bilmiyor demektir bu. Ki, telefon görüşmelerimiz de, hiçbir zaman bürodan olmamıştır. Bu nedenle de şüpheli durum yoktu. Aksine, büroyu kurumlaştıran arkadaşın iş konuşmaları ağırlıktadır.

Diğer bir konuysa, ben faks kullanımına Temmuz'da başladım. Çünkü, fakslı büroyu Temmuz'da tuttum. Ve haftada bir kere de faks yapıyorduk. Temmuz öncesinde ise (ki sonrasında da yer yer yapıyordu) Derya, faks işlerini yürütüyordu. Hem de, çocuklu bir bayana tüm dokümanları teslim ederek, ki, bu bayan çocuğuyla faks yapılan yere ne kadar güvenli gidip gelebilirdi. Yine, bu bayan da anlatırdı. (Evinde uzunca kaldım. Derya da gidip gelirdi ve bir sorumlu arkadaş daha vardı evde kalan.) Bazen faksın kullanımı uzun sürüyordu. O halde, soralım: Bu dönemde (ve sonrasında da) uzun faks kullanımı belirlendi de, hangi hikmetten dolayı hala "...kuşkulanılacak bir şey yapmıyorlar." Evet arkadaşlar, ben 6 sene dışarıda kaldım. Sokak, takip vb. konusunda da hareket tarafından en güvenilir insanlardan biriydim. Ama yakalandığım operasyonlarda, kuralsızlığım nedeniyle ele geçtim. Yoksa, en küçük şüphede, her şeyi değiştirsem ve ilişkilerimi düzenleseydim, bunlar olmazdı. Suçu başka yerde aramaya gerek yok.

Son olarak, 41. sayfada yapılan alıntı darbe sonrası gönderdiğim rapor değildir. Bu rapor, benden "operasyonlara ilişkin açılan soruşturma için" darbecilerin istediği kurgu raporudur. (Yazının girişinde anlatmıştım.) Ayrıca, "...polisler.... S'ye bir haftadır Üsküdar'daki bürolardan seni arıyoruz demiş." diye bir şeyi ben bilmiyorum. Polisin S'ye zarfıdır.

Kısaca yakalandığım operasyonla ilgili raporumda, operasyonun kaynağını, gelişimini anlattım. Bunu çarpıtmanın ve yine suçlu olarak DK'yı göstermenin hiçbir anlamı yoktur. Bunun anlamı olsa olsa öküz altında buzağı aramaktır ki, ultra teorilerle (sokak telefonlarından bölge denetimi vs.) bu yapılmaya çalışılmaktadır.

Telefon ve kullanımı üzerine

Darbeci arkadaşlar "telefon ve kullanımı üzerine birkaç nokta" başlığı altında 44. sayfada "bir arkadaşın konuyla ilgili yaptığı küçük bir araştırmadan çıkan sonucu buraya aktarmak istiyoruz" diyerek benim yazdığım, eksik belki de abartılı (çünkü kesinliği yok. Bir PTT müdürünün anlatımıydı) bir araştırmayı koymuşlar. Ve buna dayanarak, DK'yı suçlayıcı ve mahkum edici ultra teori ve kurgularda bulunmuşlar. Şimdi benden önceden istenen iki kurgu

gibi (birini beğenip, diğerini işlerine yaramadığı için beğenmedikleri ve kullanmadıkları) bir kurgu daha yapacağım. Çünkü eldeki veriler bu kurgunun da tüm operasyonların ortak bir orijinle, kaynakla açıklanabileceğini gösteriyor. Şöyle:

Dikkat edilirse üç operasyon öncesinde de, Ortadoğu'dan geçişle ülkeye gelenler oluyor. Ve hepsinde de şüpheli durumlar ve takipler yaşanmıştır.

12 Temmuz'dan önce gelenler takip ve şüpheli durumlar yaşamıştır.

"Başka önemli bir nokta: Bu nokta basında ve çeşitli yazarların yazılarında yer aldı. ABD'nin istihbarat yaptığı ve Türkiye polisine verdiği... ABD'nin Türkiye polisine rağmen istihbarat yapması zor bir olasılıktır.

Ancak Haziran ayı içinde Mürsel, Sıvas-Tokat Kır Gerilla Birliği Sorumlusu ve bir arkadaş daha Suriye'den ülkeye giriş yaptılar. Giriş yaptıkları ilk kasabada aleni bir şekilde polisçe fotoğrafları çekildi ve İstanbul'a kadar izlendiler. Bu olay o zaman otobüse bindikleri yerde giyim, hal ve hareketleriyle dikkat çektikleri şeklinde yorumlandı. Çünkü kaçakçıya güveniliyor ve hatta eskiden devrimcilere sempati duyan biri olduğu söyleniyordu. Bu ilişki Bedri'nin kurduğu ve güvendiği bir ilişkidir. Madem o güveniyor, bizim de güvenmememiz için bir neden yoktur. Ama yine de olay dikkat çekicidir. Arkadaşlar fotoğraflanırken kaçakçı da oradadır. Daha sonra arkadaşlarımızın bindiği otobüs oto ile İstanbul'a kadar takip edilir. Mürsel takip atlatma vb. şeyleri bilmediğinden hiçbir şey yapmaz. Tabii paniği ve korkusu da vardır. Doğrudan daha önce bildiği eve gider. Sıvas-Tokat Kır Gerilla Sorumlusu İ... ise gece geç vakitlere (01:00) kadar İstanbul'da polislerin kendisini takip ettiğini, sonunda ancak kaçarak kurtulduğunu belirtti. Diğer arkadaş da bir şey yapmadan bir eve gider. Olayın bu şekli öğrenildikten sonra, bu arkadaşlar tek tek alınarak, takibi bilen insanlarca temiz olup olmadıkları kontrol edildi. Bu takipte (hem de uzun bir takip) polis nereye uzanmıştı, gerçekten atlatabilmiş miydik? Bir yanıyla meçhuldü. Niyazi ve Nejdet bu insanlarla doğrudan ilişkideydiler.

Bu olaylardan sonra İ... ile B....'nin görüşmelerinde polis şüphesi (takip) yaşandı. Bunlar ne kadar B....'nin kurguları, ne kadar doğru bilemiyoruz. B....'nin iddiası, kendisi otelde kalırken Niyazi'den para aldığı ve bu paradan telefonda İ...'ye söz ettiği, polisin bu olayı bildiği... Bu, takibin sürdüğüne bir işarettir, ama kesinleştirilememiştir.

Sonradan sınırdan geçiş işlemlerimizi yapan ve devrimci, güvenilir biri denen kaçakçı (Hüsam) kişinin zaman zaman polisle işbirliği yaptığı açığa çıktı. Yani bu kişi polisin icazetinde çalışıyordu. Suriye'den gelen 10 adet malzememizin bu kişiden alınışı sırasında daha 100 metre uzaklaşmadan kaçakçı ile ilişki halinde olan iki yoldaşımız malzemelerle birlikte polis pususuna düştü. Ve o gün malzemeleri alıp Suriye'ye giden beş yoldaşımız kaçakçıya teslim edilecekti. Bu beş yoldaşımız tesadüfen kurtuldu. Hüsam'ın polisle işbirliği yaptığına kuşku yoktu artık.

İşte Mürsel ve diğer iki arkadaşın ülkeye ayak bastıklarından itibaren İstanbul'a kadar takip edilmeleri 12 Temmuz katliamını doğuracak sonuçlara yol açmış olabilir.

Eğer bu takip işi Hüsam'ın polisle işbirliği sonucu olmadıysa (ki Hü-

sam'ın zaman zaman işbirliği yaptığı görülüyor) Suriye gizli servisinin Türkiye, özellikle de ABD ile işbirliği sonucu olabilir. O süreçte gündemde Körfez krizi vardır ve hareketimiz emperyalist hedeflere karşı vuruşlarıyla dikkatleri çekmiştir. Devrimci Sol'un da Bekaa'da üslendiği, terörizmin Suriye'den kaynaklandığı demagojileri gündemde olup ABD, Suriye'ye baskı yapmaktadır. Suriye ise Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra ekonomik ve politik açmazlar içinde olup Batı'ya açılma çabasındadır. Bu koşullarda Suriye gizli servisleri telefonlar aracılığıyla veya başka yöntemlerle bu geçişi öğrenip bilgi sızdırmış olabilir. Bunun olabileceğini bize düşündüren olay 16-17 Nisan sonrası Suriye'den geçiş yapan H...'nin yakalandıktan sonra Suriye'deki büromuzda bulunan telefonun dinlendiğini ve bu konuşmaların bir kısmının (kendisiyle ilişkili olanın) kendisine dinletildiğini ısrarla belirtmesidir. O süreçte Suriye ile olan konuşmalar Almanya'dan yapılmaktadır. Almanya'nın Türkiye'ye vermesi zor bir olasılık. Çünkü çok daha farklı boyutları mutlaka olurdu. Aynı mekanda aynı tür 3-4 telefon daha kullanıyor ve riskli alış-verişler yapıyorduk. Ve Almanya'nın Devrimci Sol önderliğinin faaliyetine yeşil ışık yakmayacağı da açıktır. Bu telefon görüşmesinin Türk polisine verilmesi doğruysa, bunu Suriye'nin gizli servislerinden birinin verdiği büyük olasılıktır. Özellikle kaçakçının polisle işbirliğinden sonra, geçiş yapan arkadaşların iyice emin olunmadan ilişkilerimize sokulmaması, iyice emin olana kadar gezdirilmesi, ondan sonra göreve başlatılması talimatı verilmiştir.

Bu yanıyla, operasyonlar öncesi bu geçişlerin yoğunlaşması da düşündürücüdür. Kesin bir şey söylemek mümkün değildir." (Bir Kara Mizah)

Evet, görüldüğü gibi, 12 Temmuz öncesi gelenler ciddi şüpheli durum ve takipler yaşamıştır. Hatta geçişi yaptıran kişinin de 16-17 Nisan sonrasında, polisle işbirliği içinde olduğu ortaya çıkmıştır. Keza, aynı kişi, 16-17 Nisan öncesinde de geçişi yaptıran insandır. Ve yine bu dönemde gelen arkadaşlar da hemen 16-17 Nisan sonrası 17-18 Nisan'da yakalanmışlardır. Ama nasıl? İstanbul'dan itibaren aldıkları takipte -ki takip otobüste de devam etmiştir- Ankara'da yakalanmışlardır.

Burada birçok noktaya daha değinebiliriz: Fazıl da Ankara'ya giden bu SDB'lerle dolaylı dolaysız ilişki içindedir. Yani pekala, takipte olan bu insanlardan, kendisine de takip bulaşabilir. Çünkü bu kişiler 13-14 Nisan tarihinde İstanbul'da Sahray-ı Cedit'te bir pastanede buluşarak gitmişlerdir. Ama, takiptedirler. Ve Fazıl da bu arkadaşlarla dolaylı olarak ilişki içindeyse de, bu arkadaşlarla buluşan-buluşturan arkadaşın Fazıl'a takip getirmesi büyük bir olasılıktır. (Daha da geliştirirsek Fazıl'dan, Sabo'ya, Sabo'dan Sinan'a kadar takibi uzatabiliriz.) Bu durum, henüz tam olarak aydınlatılamamıştır. Ama Ankara'ya giden arkadaşların takipte olduğu kesindir. Ve 17-18 Nisan'da da bir kısmı yakalanmış, bir kısmı da sonradan şehit düşmüştür.

Keza benim yakalandığım operasyon öncesinde de, Ortadoğu'dan gelenler oldu. Her ne kadar bunlar takip almadıklarını, şüpheli durumlar yaşamadıklarını söyleseler de, bunların ikisiyle görüşen kuryemiz daha sonra şüpheli durumlar yaşadı. Ve kontrol için kuryeyi tatile gönderdik. Yine ben de bu tarihlerde şüpheli durumlar yaşamaya başlamıştım. Yani bana takibi bulaş-

tıranlar da kuryemle görüşen ve Ortadoğu'dan gelenler olabilir. Kurye takibin farkına varamamış olabilir. Ve bana bulaştırmış olabilir. Ben ise kuşkulu durumlar yaşamama karşın, takip ve bölgesel denetim de yaşamış olabilirim.

Evet, üç operasyon öncesi yaşanan bu durumlar ilgi çekici ve gerçeklere yakındır.

Şimdi gelelim orijine, kaynağa... Kaynak, orijin, Ortadoğu'dur. Ama nasıl?

Şöyle: Bu geçiş işlerini ayarlayan Bedri'dir. Ve Bedri yukarıda da değindiğim gibi malum ülkede evindeki sabit telefonla yurtdışını (DK'yı) aradığı gibi aynı telefonla ülkeye geçiş yaptıranları da aramaktadır. Ve ben bizzat bunu yaşadım ve de kendisini uyardım. O da ezop diliyle konuşuyorum, bir şey olmaz dedi. Ama bu ülke herhangi bir Avrupa ülkesi değildi. Bu ülke daha düne kadar telefonların serbestçe kullanımının yasak olduğu, ve hala satışının izne bağlı olduğu, faks, bilgisayar kullanımının bile (satışının da) izne bağlı olduğu bir ülkedir. Keza bu ülkeden yurtdışına telefon etmek de izne bağlı ve kimlik göstererek yapılmaktadır. Yine bu ülkenin yurtdışına telefon bağlantı hattının çok sınırlı olacağı aşikardır. Denetimi bu nedenle basittir. Türkiye ile telefon hattının ise çok daha sınırlı olacağını tartışmaya gerek yok. En önemlisi de bu ülke ile Türkiye arasındaki düşmanlığı ve DK'nın Kara Mizah'ta belirttiği konjonktürel durumu da düşünürsek, bu ülkeden edilecek tüm telefonların (tabii Türkiye'den bu ülkeye de) dinleneceği ve denetleneceği çok kuvvetli ihtimaldir.

Bedri özellikle geçiş dönemlerinde telefonla sıkça aramaktadır. Ne kadar ezop diliyle konuşsa da telefon denetimdedir. Ayrıca belki de Suriye'de en yüksek telefon faturası ödeyen az insandan biridir. Bunu kendisi de söylemiştir. Ki böylelikle polisin geçiş yaptıran insanlar üzerinde denetim kurması ve işbirliğine zorlaması kesindir. Ve tüm bunlardan çıkan sonuç, tüm operasyonların Ortadoğu kaynaklı olduğudur. Diğer bir deyişle operasyonların kaynağı Bedri'nin telefon kullanımı ve konuşmalarıdır. Kısaca, operasyonların sorumlusu, orijini, kaynağı Bedri'dir.

Evet, bu anlattığım, gerçeklikle dolaysız ilişkili bu kurguya darbeciler ne diyecek? Tabii, yoldaşlar sizlere de soruyorum, böyle bir durumun olmaması için hiçbir neden var mı?

Şimdi gelelim diğer konulara....

Metin (Nejdet)

21 Ocak 1993

■ ■ ■

Yoldaşlar,

Darbecilerin operasyonlara ilişkin kurgusal anlatımlarından sonraki 80 sayfada önderliğe ve hareketimize ilişkin getirdiklerini tanımlamak için bir ad koymak olası değil. Korkunç bir şey! Önderliğimizi ve hareketimizi herhalde oligarşi istese bu denli kirletemezdi. Önderliğimiz ve hareketimiz neymiş de haberimiz yokmuş!

Evet, sadece önderlik değil hareketimiz de dahil bu tanımlamalara... Yani bizler, darbeciler, biz tüm savaşan kadrolar ve bu harekete gönül vermiş sempatizanlar...

Önderimiz DK yazıda da belirtildiği gibi, hareketimizin 15 yıllık tarihinde hep başımızda oldu. Darbeciler 15 yıllık tarihimizi ameliyat masasına yatırıyorlar. Ve bu tarihimizde DK'nın yeri-konumu konuluyor, anlatılan kısaca şu: DK 15 yıldır hareketimizde sürekli tek adamdı. Ama DK 15 yıl boyunca, "Her şey benim, her şeyi ben yaptım" benmerkezciliği içinde olan makyavelist, pragmatist, diktatör, Apo'yu aratmayacak bir megaloman, sürekli tek adam olma ihtirası ve kaygıları içinde bulunan, bu anlamda Niyazi ile iktidar savaşımı veren, Sinan'ı ekarte etmek için Sabo'nun sorumluluğuna veren, kendisine rakip olur diye Bedri'yi MK yapmayan, açıkça üçkağıtçı, entrikacı bir "önder"dir. Bununla da kalınmıyor. DK sürekli "zorlama ve dayatma"larla kadroları günlük pratik içinde koşmaya, iş yapmaya zorlayan, hatta bu temelde Niyazi'yi bile, "koşturan" bir militan "haline" dönüştüren, ayrıca, hiçbir şeyi beğenmeyen, insanlara küfür ve hakaret eden, aşağılayan, "tüm olumluluklar benim olumsuzluklar başkalarının" diyen, operasyonların, katliamların baş sorumlusu olan, kısaca ruh hali iyi olmayan bir önderdir.

Evet yoldaşlar, bu hareketi 15 yıldır yöneten ve 20 yıllık mücadele geçmişine sahip olan önder yoldaşımız için 80 sayfa boyunca sürekli zorlama kurgular, psikolojik-pedagojik bu tahliller yapılıyor. Ve ortaya çıkan (DK'dan özür dilerim) DK bir canavar, bir psikopattır teşhisi.

Şimdi kendimize soralım ve kendimizi sorgulayalım. Bizim '78'den bu yana "...yüzlerce insan hakkında tek başına karar alabilen", ülkemizin ve halkımızın ve devrimcilerin kaderini, geleceğini belirleyecek kararlar alan, politikalar, taktikler üreten bir önderimiz var. Ve bu önderimiz darbecilerin deyimiyle "zorlama ve dayatmalarla" insanları -yani bizleri- ölüme ve devrimci şiddet eylemlerine gönderebiliyor! Ama gelin görün ki, bu önderimiz, darbecilerin anlattıklarına göre, Makyavelist, pragmatist, benmerkezci, ruh hali iyi olmayan... vs. vs. oldukça olumsuz bir yoldaşımız.

Şimdi kendimize soralım. Ya biz neyiz? Evet biz neyiz? Çünkü 15 yıldır, darbecilerin tanımladığı bu önderin peşinden gitmişiz de haberimiz olmamış. Ama ne hikmetse onlar onun "çok yakınında olduklarından", "iyi tanıdıklarından" 15 yıl sonra (veya üç günde veya birkaç ayda) bir anda her şeyi görüyor ve "fevri bir davranışla müdahaleye" karar veriyorlar (adı üstünde fevri, Türkçesi düşünmeden, aniden.) Bizlerse "sürekli yoğun günlük pratik içinde olduğumuz" için "uyuyan güzelleriz". Şehitlerimiz mi? Onlar da her şeyi görmelerine karşın, "Hareketin çıkarları için hep kendilerini çiğnemişler", zaten "Hareketimizin insanlarının güzelliği de burada" imiş.

Bunların hepsi safsata. Güneş balçıkla sıvanamaz. Gerçekler her zaman gerçektir. Evet, eğer hepimiz yani darbeciler ve şehitlerimiz de dahil, peşinden yıllarca gittiğimiz, şehit ve tutsak düştüğümüz bizlerin, böylesine tanımlanan bir önderden kafa, kişilik, davranış olarak farkımız ne? Çünkü böylesine "sağlıksız(!) bir yapıya sahip bir önderin" kurduğu, yaşattığı bir hareketin insanları olarak yaptığımız, yarattığımız her şey yanlış değil midir? Ve bizler de oligarşinin tanımladığı gibi birer canavar, psikopat, terörist olmalıyız ancak.

Tabii siyasi çizgimiz, 15 yıldır alınan tüm kararlar, saptanan, hayata geçirilen tüm politika ve taktikler de yanlıştı. Çünkü hepsi darbecilerin tanımladı-

ğı bir "önder"in ürünleri. Çünkü bugüne kadar her şeyi "tek başına yapan bir önderin" söyledikleri, yazdıkları çizdikleri ne kadar doğrudur?

Bu "önder" tanımlamasının yanında darbecilerin sayfalarca partileşme süreci, kadro politikası, parti vb. konular üzerinde alıntılar temelinde yazdıkları da tamamen gözboyamacılık, zevahiri kurtarma çabalarıdır. Çünkü zaten bu konularda yazan, çizen ve bu politikayı "kendi kişisel kaygılarını önde tutarak", "zorlama ve dayatmalarla" hayata geçiren ve geçirten önderliğin kendisidir. O halde tanımladıkları böylesine bir DK yoldaşın, yaptığı iş gibi yazdığı, çizdiği, saptadığı politika ve taktikler de ne kadar doğru olabilir? Bu anlamda yazılanlarla DK yoldaşın hayata geçirdikleri arasında çelişki aramak veya DK yoldaşın yaptıklarının yazılanlar önünde "engel teşkil ettiğini" belirtmek ne derece inandırıcı olur, darbeci beyler?

Evet yoldaşlar, darbecilerin yazdıklarından ortaya çıkan durum bu. Çünkü önderliği kirletelim derken tüm hareketi kirlettiklerinin, yani hepimizi, şehitlerimizi ve hatta kendilerini bile kirlettiklerinin farkında değiller mi?

Devrimci Sol hareketi 15 yıldır önderliğiyle bütün olmuştur. Evet önderlik olgusu bir bütündür. Ama bizim hareketimizin gerçeğinde olduğu gibi DK yoldaş da dünyadaki tüm önderlerde cisimleşen nitelikleriyle bu kurumun ve hareketin önderidir.

Ve bu konuda kendini kanıtlamıştır, kabul ettirmiştir. Ve bugüne kadar da hareketimizin tüm politika ve taktiklerinde, siyasi çizgimizin oluşumu ve gelişiminde kısaca mücadele tarihimizde belirleyici bir rol oynamıştır. Bu inkar edilemez bir gerçekliğimizdir.

Ama darbeciler önderliği kirleterek inkar politikası güderken, aslında hareketimizin mücadele tarihini kirletmekte ve inkar etmektedirler. Evet kirlenen, inkar edilen bizleriz, şehitlerimizdir. Yazının mantık kurgusunun özü budur. Evet darbeciler pireyi yakalım diye düşünürken tüm yorganı yakmaya kalkışmışlardır. Buna izin vermemeliyiz. Önderliğe ve hareketimize sahip çıkmalıyız, sahip çıkmak zorundayız.

Yoldaşlar, darbecilerin MK hiç olmadı ya da işleyişi olmadı gibi öne sürdükleri lafı güzaflara da kısaca değinmek istiyorum. Yazımın başında da kısaca belirtmiştim. 1986'dan bu yana merkezi ilişkiler içinde bulundum. Bu anlamda orada olan biteni büyük ölçüde yaşadım, tanık oldum. Ve MK olgusunu ve işleyişini de yaşadım, tanık oldum. Birincisi 1990'a kadar olan süreçte yani DK çıkana kadar olan süreçte bir MK yoktu. Niyazi tek başınaydı. Etrafında birinci derecede ilişki yürüttüğü üç kişi vardı (Biri de benim). Nitekim biz dört kişi DK çıktıktan sonraki süreçte DK ile sürecin hesaplaşmasına, sorgulanmasına girdik.

Burada kısaca bir noktaya daha değinmek istiyorum. Darbeciler DK'nın çıkar çıkmaz Niyazi'den (ve diğer yöneticilerden) hareketin yönetiminin kendisine devrini istediğini ve, Niyazi'nin buna direnmesi üzerine DK'nın önderliği konusunda özeleştiri-onay yazısı dolaştırdığını ileri sürüyorlar. Bu tamamen safsatadır. Bir kere DK çıkınca özellikle Niyazi'nin de içinde bulunduğu arkadaşlar (ki ben de başta öyle düşünüyordum) DK'ya "sen dışarı çık biz burada işleri hallederiz" önerisini getirdiler. Ama harekete ilişkin tartışmalar içinde

DK ülkede bulunmasının bu süreçte gerekli olduğunu belirtti. Buna kimse itiraz etmedi. Keza bundan sonra "her şey benim" diyerek, bir dayatmada bulunarak yönetimi bana devredin de demedi. Bunu özel olarak Niyazi'den de istemedi. Çünkü Niyazi'nin hemen her gün yanında olan biri olarak bunu Niyazi'de sezerdim ya da Niyazi bana söylerdi (Niyazi ile yakınlığım bilinen bir durumdur.) İkincisi DK'nın özeleştiri-onay isteğinin Aralık'ta olduğu ve Kasım'da da eleştiri-özeleştiri kampanyası açıldığını, bu anlamda da bunun DK'nın çıkar çıkmaz sürece müdahale ettiğini vs. kanıtladığını anlatıyorlar. Şimdi bir kere DK'nın bu hareketin önderi olarak hareket içinde yerini almak istemesi gayet doğaldır. Bu anlamda bunun tartışılacak bir yanı yoktur. Ama darbecilerin sorunu DK'nın "tek adam" olma hırsını kanıtlama çabası olduğu için öküz altında buzağı aramaları gayet de normaldir.

DK'nın özeleştiri-onay yazısı dolaştırması büyüklük ve mütevazılıktır. Bunun altında çapanoğlu aramak sübjektivizmdir. Diğer yandan, gelir gelmez eleştiri-özeleştiri kampanyası açarak harekete müdahale ettiğini ispatlama gayreti de saçmalıktır. "Yolun Neresindeyiz"de "Kasım 1989'da eleştiri-özeleştiri kampanyası açma kararı alındığı" yazılmasına karşın birçok yoldaş bilir ki, bu kampanya Ağustos 89'da açıldı. Ki hatta Niyazi yoldaş bu kampanyayı açmakta geç kaldığını bile ifade etmiştir. Ve... DK çıktığında kampanya sürüyordu, ama yavaştan gidiyordu. Olay budur.

İkinci olarak, 12 Temmuz'a kadar olan süreçte de DK ile Niyazi MK idi. Bunu Niyazi bana birkaç kez ifade ettiği gibi, birkaç kez de DK'nın evinde ve sürekli telefon ilişkilerinde tanık olduğumu belirtebilirim.

Üçüncü olarak, DK, Sabo ve Sinan MK'ydı. Buna Sinan'ın evinde kaldığım sürece tanık olduğum gibi 12 Temmuz'dan sonraki süreçte bizim evde DK, Sabo ve Sinan'ın toplantıları oldu. Keza Sinan'la kaldığım sürece Sinan kendisini çok iyi hissettiğini, kendine artık daha çok güvendiğini ifade etmiştir. Ve MK olduğunu da ifade etmiştir. Yine bir durumu daha belirtmek isterim ki, Sinan çıktıktan sonra birlikte kaldığımız üç ay içinde Niyazi'nin de katıldığı birçok sohbette konumuz DK olmuş ve hakkında her ikisi de hep olumlu anılar anlatmış ve onu övmüşlerdir. Kısaca yaşadıklarım ve tanık olduklarım hiç de darbecilerin sübjektif kurgularına uygun değildir. Onlar Niyazi ve Sinan'ın (Fazıl ve İbrahim Erdoğan'ın) yerine sübjektif kurgu ve yorumlar yaparak –şehitlerimizin anılarını– kirletiyorlar.

Dördüncü olarak, 16-17 Nisan'dan sonra MK yoktu. DK da söylüyor "tüm sorumluluk benimdir" diye. Keza ben de ülkeye gelirken, bana bazı şeyler için bir süreç yaşayacağımızı belirterek görev vermişti. Ki bu kararı alırken Bedri'ye danıştığına, hatta bana, ülkeye gönderirken yolladığı fakstaki değerlendirmeyi Bedri'ye de vermek istediğine tanık oldum.

Ayrıca DK ile yürüttüğüm ilişkide DK sürekli öneri ister, öneri getirir, danışır, bu bağlamda tartışırdık. Yani kolektivizmi hayata geçirirdi.

Kısaca darbeciler mal bulmuş magribi gibi her bir şeylerin üzerine atlayarak DK'ya ilişkin sübjektivizmlerini ispatlamaya çalışacaklarına, kendilerine baksınlar. Darbeyi dört ay geç açarak (o da DK'nın müdahalesiyle zorunlu olarak) ve de hareketin hiçbir işleyişine şusuna busuna müdahale etmedim

diyerek, insanları kandıran, aldatan kendileridir. Evet darbeciler bir darbe yaptılar, bu darbeyi aylarca sakladıkları gibi bu sürede her şeye müdahale ederek bal gibi hareketi yönetiyorlar. Bunu utangaççça kendileri de ifade ediyor:

"Başta kır ekipleri olmak üzere ilişkileri kopuk bulunan alan, bölge ve kişilere müdahale ettik. Kır ekiplerine kısmi de olsa insan aktardık. Ve ekiplerin teknik araç gereç olarak eksikliklerini tamamladık. Zaten operasyon öncesi aktif olarak faaliyet gösterebilen, sorunları olmayan tek bir ekip kalmamışken, yeni dönemde sürece cevap verecek, seviye ve teknik olarak daha nitel oluşumları büyük ölçüde temellendirdik, hazır hale getirmeye çalıştık.

Diğer yandan söz konusu süre içinde hareketimizin şimdiye kadar sahip olabildiğinin üzerinde silah vs. aktarımı gerçekleştirilmiştir. Tüm bunlarla birlikte kendine yeter hale gelememenin yakıcı sorunlarını yaşayan demokratik alan ve yurtdışında komiteleşmeyi esas alıp daha fazla geciktirmeden gerekli müdahaleler geçici de olsa yapılmıştır. Ayrıca bu süreçte gerek Devrimci Sol dergilerinde gerekse diğer yayınlarda kadroları yeni sürece motive eden, perspektif sunan yazılara ağırlık verilmiştir. Kendilerine güvenen, yoldaşlık ilişkilerinin, kolektivizmin önemini kavrayan ve bilincinde olan, liberalizm, kariyerizm gibi zaaflarla mücadele eden, başarmanın, iyi bir yönetici-komutan-savaşçı olmanın gereklerini sürecin görevleri çerçevesinde içselleştirmiş bir kadro yapılanmasını amaçlayan bu yayınların herhalde mücadelenin geliştirilip güçlendirilmesine hizmet etmediği söylenemez." (Sayfa 128)

Evet, müdahaleleri görülüyor. Keza biz cezaevinde yaşayan insanlar olarak gelen arkadaşlardan da öğreniyoruz. Ki 14 Ocak'a kadar darbeden de haberimiz yoktu. Ama harekette gariplikler olduğunu seziyorduk. Ancak hiçbir zaman darbe aklımıza gelmiyordu. Sadece "garip, bizim bildiğimiz DK, böyle değildi" diyorduk. Evet aynen öyle. Çünkü biz birkaç arkadaş, yani DK'yla çalışan ve hareketi tanıyan arkadaşlar olarak gelişmeleri garipsiyorduk. Neden mi? Birincisi, dergide çıkan "Kendine güven..." yazısında önderliğe ilişkin yer alan ifadelerden, önce bunu iyimser yorumlamaya çalıştık ama yine de kafamıza takıldı. İkincisi, yine dergide çıkan parti röportajında garip bir biçimde "bölünmeden vs.den" söz edilmesi. Üçüncüsü yine dergide çıkan "ulusal devrimci hareketle (PKK) birliktelik, cephe içinde ittifak vb." lafızlardan, dördüncüsü SDB operasyonundan yakalanan arkadaşların Kemerburgaz gibi deşifre, denetimli bir yerde silah talimi yapmaları garibimize gitti. Çünkü bizim bildiğimiz DK her şeyi öğrenmek ister ve denetlerdi. Buna nasıl izin verdi şaşırdık. Beşincisi, yakalanan milislerden. Bu herkesin garibine gitti. Hatta tartışması yapıldı. Çünkü milis örgütlenmesi ve çalışma tarzı yazılı olarak bile belirlenmişken, yakalanan milisler SDB düzeyinde eylemler yapıyor, hatta örgütleniyorlardı. Keza hareket onları "silah, mermi ne isterseniz veririz, yeter ki iş yapın" diye zorluyordu. Ve bu milislerin hedefleri de SDB düzeyinde yapılacak eylemlere denk düşüyordu. Ayrıca kendi anlatımlarından anlaşılan da bu tür eylemler konusunda da "dayatma ve zorlama" vardı. Altıncısı, Aydın yoldaş ve diğer bölgelerden yakalanan arkadaşlardan çıkardıklarımız; Aydın yoldaşın iki aydır DK yoldaşla ilişki yürütmediğini, çünkü DK'nın parti yazı-çizi işleriyle uğraştığını, bu nedenle ilişkinin Bedri'yle sürdüğünü söylemesi gari-

bimize gitmişti. Çünkü bizim bildiğimiz DK mutlaka arar ve sorardı. Ayrıca Aydın yoldaş Antalya gibi bir yerde ev tutuyor. Hatta uçakla gidip gelebiliyordu. Bu durum DK ile çalışan ve hareketin bu konulardaki genel politikasını bilen bizler için garip geldi. Hatta Aydın yoldaşa "hareket sana mahkum mu oldu bu kadar tavizkar davranıyor" diye şaka yollu takıldım. Keza bölgelere bol keseden para dağıtıldığı anlaşılıyordu. Bir bölgeden gelen sorumlu arkadaş hareketin kendilerine ev vs. için verdiği paradan söz etti. Ben "borç mu" dedim. Hayır ihtiyacımız vardı verildi dedi. Ben de bilirsin eskiden verilmezdi yeni bir adet mi çıktı dedim. Kısaca hareketimiz bölgelere ve alanlara 90'dan bu yana (acil durumlar dışında ve o da borç olarak) hiçbir zaman para vermemektedir. Çünkü bu yerleri kendilerinin yaratması esas kuraldır. Çünkü yaratmayı bilecekler ki sahiplenmeyi de öğrensinler.

Evet bu yaşadıklarımı başlangıçta garipserken, darbe haberi alınca meseleyi çözmüş olduk. Darbeciler bu öğrendiklerimiz dışında kimbilir daha neler yaptılar ve yapıyorlar. Kuşkusuz mavi boncuklar dağıtılıyor, zaaflar okşanıyor, hareketin uzun sürede gelenekleştirdiği, kökleştirdiği kurallar dejenere ediliyordu.

Kısaca örgüt merkezi gibi davrandıklarını, her şeye müdahale ettiklerini "merdi kıpti şecaat arz ederken sirkatini söyler" misali itiraf ediyorlar. İşte en bariz örneklerinden biri de parti meselesi. Neredeyse burjuva politikacıları gibi "enkaz devraldık" veryansını içinde olan darbeciler, bunun üstüne bir de insanlarımızı partiyi "ha bugün ha yarın ilan edilecek" beklentisi içine soktular. Evet madem DK'ya ilişkin "soruşturma açma" niyetiniz vardı ve madem ortada bir enkaz vardı, bu parti işi nereden çıktı? Dürüst, samimi olan bir Devrimci Solcu böyle mi davranır? Aksine "müdahale"sinin sorumluluğunda davranarak "soruşturma sonuçlanana kadar" bekler, işleri rölantiye alırdı. Ama öyle olmadı. Milisler, SDB'ler eyleme zorlanıyor, para, silah, mermi vs. bol keseden dağıtılıyor, inisiyatif genişletiliyor vs. Yetmezmiş gibi ayrıca insanlarımızı parti ilanı beklentisi içine sokuyorsunuz. Düşünün, cezaevinde insanlar partiyle yatıp kalkıyor. Tabii bir yandan da bu operasyonun akabinde nereden çıktı parti işi diye soranlar da cabası. Ama buna rağmen insanlarımız tümüyle parti havasına girmiş durumda. Tahliye törenleri partili sözlerle yapılıyor. Kutlama eğlenceleri yapılıyor. Ki dışarıdaki durum da bundan özünde farklı değil.

Evet, darbeci beyler, şimdi darbe işiniz patladı, ne olacak? Yarattığınız bunca hava, coşku, heyecan... Bununla bir de övünüyorsunuz. Hayır hareketimizin tüm insanlarına haksızlık ediyorsunuz. Onları aldattınız. Önderlik ve harekete ilişkin tüm güven ve inançlarınızı sarsacaksınız. Sanıyor musunuz ki insanlar sizi anlayacak? Hayır. Çünkü yazdıklarınızla, yaptıklarınızla kirletilen bir önderlik ve hareket var. İnsanların tüm mitosları, idealleri sarsılacak. Yıllardır özlemini çektikleri ve sanki Godot'yu bekler gibi bekledikleri parti olgusunu sömürdünüz. Yazıklar olsun!

Diğer konulara geçelim...

– Darbeciler Sinan'ın özeleştirisinden alıntılar yaparak tahliller yapıyorlar. Peki kendi özeleştirilerinden ve özeleştiri-onay yazısına verdikleri yanıtlardan

niye alıntı yapmıyorlar? Hatta Sinan'ın özeleştiri yazısı gibi kendi özeleştiri yazılarını da dosyalarının arkasına koysalardı ya. Ama yapamazlardı. Çünkü foyaları ortaya çıkardı.

– Darbeciler DK'nın özeleştiri-onay yazısına yanıt verenlerden alıntılar yapmışlar. Akılları sıra bir şeyleri yine kanıtlamaya çalışırken, özellikle Sinan'ınkini örnek yapmışlar. Ama kendi yanıtlarını nedense koymamışlar. Ayrıca bazı yoldaşların önderliğe yönelik kişisel duygularıyla alay edercesine alıntılar yapmışlar. Bakın Che Castro'ya veda mektubunda ne diyor: *"Bir gün başka gökler altında şehit düşersem bil ki son düşüncem halkım ama özellikle sen olacaksın Fidel"* diyor. Evet önderlik bilincinden ve duygusundan yoksun olanlar için bu sözler alaya alınacak sözlerdir. Ama Che kendisinin eğitimi ve yetiştirilmesinde büyük payı olan Castro'ya sevgisini, ona olan vefa borcunu böyle dile getiriyor. Öte yandan "Beni sen yetiştirdin, sen eğittin... kendimi sana her zaman hep yakın hissettim.. Aynı frekanslarda düşünüyoruz... vs." diyenler ise bugün gelinen noktada önderliği kirleten davranış ve sözlerle alçalabiliyor. Lenin'in dediği gibi "Kartallar bazen tavuklar kadar alçalarak uçabilir ama tavuklar hiçbir zaman kartallar kadar yüksek uçamazlar."

– Darbeciler DK'nın sürekli "ben önderim" diyerek kendini lanse etmeye, reklamını yapmaya çalıştığını, bu anlamda hareketi hiçe saydığını söylüyorlar. İnsaf arkadaşlar! DK'yı sürekli ön plana çıkarma, lanse etme konusunda baskı yapan bizleriz. Birçoğumuz (Bedri dahil ve ben de) bu konuda DK'ya sürekli öneri getiren insanlar olduk. Bu nedenle sübjektivizmdir.

– Darbeciler sıkça '89'da cezaevinde yapılan bir tartışmadan söz ediyorlar. Alıntılarla DK'nın sözde despot, diktatör yanını sergilerken, nasıl kendilerini tasfiye etmeye çalıştığını ispatlama gayreti içindeler. Bu çaba tamamen tahrifata dayalıdır. '89 tartışmalarını bilen veya '89 tartışma tutanaklarını okuyan bir kişi DK'nın büyüklüğünü görür. Keza eğer ki DK bu iki arkadaşı tasfiye etmek isteseydi, herhalde firarlarına da izin vermezdi. Ama darbeciler kin ve ihtirasla hareket ettiklerinden tüm gerçekleri de çarpıtıyorlar.

Evet yoldaşlar, 80 sayfa sadece önderliğimizi ve hareketimizi yani hepimizi kirletici sözlerle dolu. Darbecilerin bu denli kin, ihtiras ve nefretle dolu olduğunu görmek acı verici. Ki bu arkadaşların da hepsini yetiştiren DK yoldaştır. Hepsi de bilir. 1986 yılında Metris'te "Çernobil'de" bir araya geldiğimizde DK'nın dışında hemen hiç kimse hareketimizin çizgisini tümüyle kavramış değildi. Ve o zaman DK hepimize çizgimizi açarak benimsetti. Aynı ruh ve davranış birliğini gösterebilmemiz için hepimizle özel olarak ilgilendi, eğitti, yetiştirdi. Bunu darbeciler dahil hiç kimse inkar edemez. Ama beşer nisyanla malûlmüş!

Ancak DK'nın deyişiyle "Hepimiz kapitalizmin ürünleriyiz". Yıllar bile her şeyi bir anda değiştiremiyor. "Ağacın kurdu içinde olur" özdeyişi gibi "içimizdeki düşman" esprisi de kendisini acı bir biçimde böyle somutluyor.

Düşünebiliyor musunuz, darbeciler önderimiz DK yoldaşı banyodan bornozuyla çıkarken üstüne çullanıp, "ulan"lı bayağı terimlerle onu tartaklayarak, silah kullanarak "tutukluyorlar". Kimin adına ve hangi hak ve yetkiyle? Ve DK'yı bornozuyla havasız ışıksız bir bodruma eli kolu bağlı hapsediyorlar.

Bunu hangi vefasız evlat babasına bile yapar derler ya, işte darbeciler bunu yapıyor. Bizim hareketimizde bu denli çirkinlikler olmamıştır. Biz yargıladığımız hainlere bile böyle davranmadık, bilinir. Bu durumu nasıl açıklıyorlar? Ama yazılarında tek bir satır bile yok.

Şu anda darbecilerin kendilerini meşru gösterme çabası içinde çalakalem yazıp dağıttıkları ve tümüyle spekülasyon, safsata ve yalana dayalı sübjektif kurgu, yorum ve değerlendirmelerinin hiçbir inandırıcı yanı yoktur. "Tanyeri ağarınca hırsızın gözü kararır" özdeyişinde olduğu gibi artık tanyeri ağarıyor. Ben de hareketime ve önderliğe olan sorumluluk bilincimle tanyerinin ağarmasını kolaylaştırmak için sürecin bir tanığı olarak bu yazıyı kaleme aldım.

Evet yoldaşlar, kısaca önderliğe yönelik çirkin sözlerin hiçbir maddi temeli yoktur. Darbeciler yaptıkları ve yazdıklarıyla önderliği ve hareketi kirlettiler. Faşizmin bile yapamadığını yaptılar. Tüm sırlarımız ortaya seriliyor. Ve biz de buna zorlanıyoruz. Hareket belki bölünme noktasına geliyor ki, buna izin vermeyelim. Şehit düşen yoldaşlarımızın kemikleri sızlatılıyor. Halkımızın umudu, geleceği ve kurtuluşu olan hareketimiz derin bir yara alıyor. Ki bu yara uzun sürede kapatılamayacak hale getiriliyor.

Yoldaşlar, yazımı bir anımı anlatarak bitirmek istiyorum. Bu anıyı Bedri da Zafer de yaşadı. 1986 yılıydı. Metris'te "Çernobil"deydik. DK, Bedri, Zafer... aynı koğuştaydık. O günler de faşizmin DK'nın nezdinde hareketimize yönelik saldırılarının yoğunlaştığı günlerdi. Ki bu saldırı aslında hiç bitmedi. Burjuva basın sürekli çirkin spekülasyonlarda bulundu. Bir gün Tercüman gazetesinde yine bu saldırılardan birini, hem de en çirkinlerinden birini okuduk. Gazetede birinci sayfada resimler (DK ve Haydar Başbağ) ve koca puntolarla "DK, Haydar Başbağ'ı öldürttü" diyerek güya "DK'nın Haydar Başbağ ile girdiği bir liderlik savaşı varmış ve DK onu tasfiye etmek için ölüm orucuna sürüklemiş ve öldürtmüş" diye yazıyordu. Haber özetle bu içerikteydi. Biz donakaldık. Gazeteyi DK'ya götürdük. DK okuyunca şaşırdı, gözleri doldu, neredeyse ağlayacak bir hale geldi. Zar zor "bu kadar da olmaz ki" diyebildi. Daha fazla konuşsa ağlayacaktı. Bizler hemen haberi yazan gazeteye, gazeteciye küfürlerle DK'nın yüreğinin, duygularının yanında yer aldık. Kısaca hepimiz etkilenmiştik. Ve DK'ya yapılan bu çirkin saldırıyı mahkemede protesto ettik, gazeteyi mahkemeye verdik. Evet o zaman DK'nın etrafında kenetlenerek önderlik bilinci ve duygusuyla hareket ettik, sahiplendik.

Yoldaşlar, özcesi, gün önderlik ve hareket bilinci ve duygusuyla hareket etme, bu konuda hiçbir tereddüte düşmeden önderliğin yanında yer alarak kenetlenme ve hareketimize sahip çıkma sorumluluğunu gösterme günüdür. Unutmayalım, yarın geç kalabiliriz. Ve bunu pahalıya öderiz. O halde darbecileri tanımayalım.

Yoldaşça sevgiler, saygılar
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
27 Ocak 1993
Nejdet (Metin)

BÖLÜM -IV

ONAY BELGELERİ

Cunta sonrasında 1983'te yapılan süreç değerlendirmesinde kolektif üretim ve katılımcılığın hareketin geleceğini belirleyecek ana olgulardan biri olduğu vurgulanıyordu. Bu kuşkusuz yalnızca o güne, o sürece özgü bir vurgu değildi. Devrimci hareketin '78'de ayrı bir siyasi örgütlenme olarak ortaya çıktığı koşullarda da, '90 Mart kararlarında da aynı vurgu yapılıyordu. Çünkü böyle olması gerekiyordu. Bu, devrimci bir örgütün işleyişi açısından "olmazsa olmaz"dı.

Devrimci harekette seçim sisteminin olmadığı koşullarda başından itibaren demokrasi ve katılımcılık ilkesiyle hareket edildi. Hemen her önemli konuda kadroların görüşlerine başvuruldu. Politika üretiminde en yaygın katılım sağlanmaya çalışıldı. Hareketin geleceğini belirleyecek tüm yazılı metinler faşizm ve illegalite koşullarının izin verdiği ölçüde kadrolarla birlikte hazırlanmaya çalışıldı.

Kolektif işleyişimizin sınırlı da olsa belli normları, kuralları vardır. Ancak bütün bunlardan önce işlerliğimiz mücadelenin içinde oluşturulan güven, geleneklerimiz ve değerlerimiz üzerine oturur. Onun üzerinde şekillenir. Çünkü kolektif bir işlerliğin harcı, güvencesi de sonuçta kağıt üzerindeki yazılı kurallar değil, devrimci örgütlenme içinde oluşturulmuş olan yoldaşlık ilişkileri ve güvendir. Devrimci hareket tarihi boyunca bu perspektifle hareket etmiş, bu perspektifle yeni bir gelenek yaratmıştır.

Önderliğin biçimlenişi de bu geleneğin bir parçasıdır.

Devrimci hareketin önderliği '89'da bir özgürlük eylemi sonucunda cezaevinden çıkıp, hareketin örgütsel yapısına doğrudan katıldığında, o güne kadarki sürecin kendisi açısından bir değerlendirmesini yaparak, bu değerlendirmeyi merkez komitesinin onayıyla "hareketin yönetiminde yer almak için onay ve güven istemi"yle kadrolara sunmuştur... Böyle bir şeyi yapmaması durumunda onu, kadrolara bu nitelikte bir yazı sunmaya zorlayan yazılı bir kural yoktu. Bunun da ötesinde bu onay istemi kadrolara sunulduğunda, kadroların pek çoğu önce bunun gereksiz olduğu yanıtını verdiler. Ne var ki gerçekte yapılan şey bir geleneği kökleştirecek, kadrolarla önderlik arasındaki güven ilişkisini pekiştirecek doğru, yerinde ve zamanında bir adımdı.

(Dursun Karataş'ın özgürlük eyleminden sonra, '89 Aralık'ında Devrimci Sol kadrolarına sunduğu "değerlendirme ve onay istemi" yazısı.)

Yoldaşlar,

Dokuz yıllık uzun bir aradan sonra yeniden sıcak mücadele içindeyim. Oligarşinin tüm baskı, işkence ve zor çabalarına karşı sıcak mücadeleye katılma arzu ve heyecanımız devam ettikçe –er veya geç– kimsenin bunu engellemeye gücü yetmeyecektir.

Tutsak insan hem var hem yoktur bir anlamda. Zindanların sınıf mücadelesinin bir alanı olmasıyla var, ama yine zindan gerçeğinin dört duvar olması yanıyla sınıflardan, halktan kopuktur, soyuttur.

Zor ve baskı koşullarının doruğunu içerde ve dışarda hepimiz yaşadık. Acıyı, ihaneti, zayıflıkları, kaçışı gördük. Öyle anlar oldu ki, Devrimci Solcuyum, devrimciyim demek cesaret halini aldı. Tüm bunlara karşın, inançlarımızı, ideallerimizi yaşatmak, ayakta kalabilmek, dahası bayrağı yeniden yükseltmek ve geleceğe yürümek için hırslı ve inatçı olmamız gerekiyordu.

Saldırılar, sadece oligarşinin baskı, işkence ve tutsak almasıyla sınırlı değildi. Bu, saldırının en kaba ve görünen yanıydı.

Faşizm, devrimcilere işkence yaparak, tutsak ederek, katlederek, idam ederek bitiremeyeceğini biliyordu. Gerek dünyadaki, gerekse Türkiye'deki deneylerinden bunu öğrenmişlerdi. Bunun için devrimcilerin beyinlerini değiştirme, radikalizmden vazgeçirme, sindirme ve sıradanlaştırarak, bireycileştirerek yok etme şeklindeki bir yöntem temel taktikleri oldu. Beyinleri dumura uğratılmış, en büyük silah olan düşünceleri yok edilmiş insanlar yığını yaratma temel hedefleri oldu. Bu sağlandıktan sonra uzun yıllar devrimci hareketin örgütlenip güçlenmesi engellenmiş olacaktı.

Genelde bu taktik uygulanır ve başarı kazanırken, örgütlerin önderliklerine fiziki, ideolojik, psikolojik çok yönlü ve boyutlu bir saldırıyla devrimci kitlede ve halkta önderliklere karşı güvensizlik yaratmak için özel bir çaba sarfedildi. Hatırlarsınız, 12 Eylül'ün hemen ilk günlerinden itibaren TRT'de, basında devrimcilerle faşistlerin nasıl barıştığı, nasıl pişmanlık getirdikleri, faşizmin sembolleri önünde nasıl hazırola geçip, oligarşinin disiplinine uyup, devrimci değerleri çiğnediklerini bol bol izledik. Örgütlerine, halkına, yoldaşlarına ihanet etmiş, zavallı, zayıf görünümlü önderler ve devrimciler, yaratmak istedikleri tabloydu. Denebilir ki, bu politikalarında büyük oranda başarılı oldular.

Sol kısa sürede yenilmiş, hatta bozguna uğramıştı. Yenilgi yılları her türlü güvensizliğin, ihanetin, bireyselleşmenin, ahlaksızlığın zeminini de yaratmıştı.

Yenilmiştik, o halde bir veya bir kısım günah keçileri bulunmalıydı. Tutsaklık ve işkence koşullarındaki savaşta düşmanın zaferi, bireycileştirme ve yok etmeden geçiyordu. Oligarşi de bunu biliyordu. Bunun için özgürlüğünden alıkonan insanın bireyci yanlarına hitap ettiler. Her şeyin sorumlusu olarak önderler gösterilmeliydi. Onların ne kadar kötü insanlar olduklarını göstererek güvensizlik yaratmaları gerekiyordu.

Zindanda önderleri yıpratmak ve sıradanlaştırmak temel hedefleriydi. Bu başarılırsa, kitleleri teslim almaları daha da kolaylaşacaktı.

Önderlerin nasıl lüks içinde yaşadıklarını, "genç çocukları" nasıl kullandıklarını, örgütlerine nasıl ihanet ettiklerini vb... dalga dalga yaydılar.

İnsanlar örgütlerine, önderlerine, kuşkuyla, güvensizlikle bakmalıydılar. Bu sağlandıktan sonra doğacak boşluğu burjuva ideolojisinin doldurması zor olmayacaktı.

Oportünizm ve çeşitli sapkın akımlar zaten tehlikeli değildi. Birçoğu 12 Eylül gelmeden, büyük bir kesimi ise 12 Eylül'den hemen sonra geri çekilme kararları alarak faaliyetsizliği seçmişlerdi. Bir kısmı ise, düpedüz kaçarak mülteci olmuştu. Dışarda durum bu iken, içerde de farklı değildi. Teslim alma politikasına karşı, yıpranmadan süreci geçiştirme, bireysel kaygıları teorileştirerek teslim olma politikası seçildi. Oportünizm oligarşinin boy hedefi olamazdı artık.

Teslim alma politikasına karşı çıkış, bunun taktik ve programını çizme ve direnişi kitleselleştirme, oligarşinin korkusuydu. Dahası, kitleselleşen direniş, teslim olmama, devrimci hareketin geleceği demekti... Hiçbir koşulda bizi yenemezler, ölsek de direneceğiz, düşüncelerimizi yaşatacağız, BAŞARAMAYACAKSINIZ mesajını kitlelere yaymak ve bunu nesnel bir gerçeğe dönüştürmek başat görevdi.

Oligarşinin sözcüleri, yenilgi psikolojisi içerisinde suskun, devrimci değerleri erozyona uğramış veya durumu idare eden, kitlelere sükunet telkin eden önderler istiyordu. Bunun böyle olmadığını gördüğü noktada hemen tüm silahlarıyla (ideolojik, psikolojik, ahlaki, fiziki) saldırıya geçti. Her yol mübahtı. Yalan, demagoji, hile, böl ve parçala taktikleri bolca uygulandı. Başaramadılar. Yetmedi. Özel hainler çıkardılar. Şube, cezaevi, mahkemeler, oportünizm, tek tek hainlerden oluşmuş bir cephe oluşturuldu. Tek hedefleri haline gelmiştim adeta. Ne kadar kötü olduğuma insanları ikna ederlerse hareketimizin yok olacağına, en azından bölünüp parçalanacağına inanıyorlardı.

Bir savaştı bu... Kim yenilecekti, kim kazanacaktı? İstenen şuydu: Suskun, silik, sıradanlaşmış, siyasi iddiasından vazgeçmiş bir liderlik... Bunu kabullenmek, teslim olmak demekti. Oligarşinin zaferi demekti!

Hayır, bu oyun bozulmalıydı. Her şeye, herkese rağmen "BAŞARAMAYACAKSINIZ" şiarını haykırmak ve her koşulda ayakta kaldığımızı, devrimci inançlarımızı koruduğumuzu göstererek, kitlelere güven sağlayarak, örgütümüzü, örgütsel bilincimizi koruyarak geniş ufuklara yürüyebilirdik... Ve tüm

okların hedefi oldum. Liderlik şahsımda, hareketimizi yok etme politikası MİT, siyasi polis ve onun uzantıları tarafından uygulanmaya kondu.

En adi, en ahlaksız, saygısızca yöntemlerine ve komplolarına rağmen umduklarını bulamadılar. Tüm komplolar, ihanetler, karaçalmalar sonuçsuz kaldı. Örgütümüz bölünmedi, parçalanmadı. Tersine, birçok olumsuzluğuna karşın, direniş hattını ve örgütlülüğünü korudu. Parçalanacağımız, yok olacağımız düşleri oligarşi ve oportünist cephesinde iflas etti. Oportünizm, bölündü ve parçalandı, sıradanlaştı.

Oportünizm, kendi iflasını açıklayamıyordu. Her geçen gün toprağın ayaklarının altında biraz daha kaydığının farkındaydı. İçerde, dışarda, cezaevlerinde, mahkemelerde, işkencede sözü edilir bir direniş hattı yoktu. Geçmiş mücadeleleri ise kısır, sağ ve kitlesellikten uzaktı. Önderlikleri, taktikleri, stratejileri hemen her şeyleri iflas etmişti. M-L analiz, özeleştiri ve M-L yöntemden uzaktılar. Kitleleri nezdinde inandırıcılıklarını yitirmişlerdi. Bireyselleştirme ve sağcılaştırma politikasından nasibini alan en belirgin kesim bunlardı.

Oligarşinin devrimci değerleri ve mücadeleyi yok etme çabası ve oportünizmin statükoculuğu, yılgınlığı bir yerde devrimci alternatifi engellemede objektif olarak çakışıyordu.

Bunun için saldırılarında örgütümüzü ve liderliğini hedef seçtiler. Bu durum eski etkisini yitirse de halen sürüyor. Fayda görüyorlar.

Hiç hatalarım, olumsuzluklarım yok muydu diye sorabilirsiniz. Kuşkusuz vardı. Yıllardır dillere pelesenk edilen şube tavrı... Nedeni, gerekçesi ne olursa olsun, düşmana hiçbir bilgi vermemek, hiçbir şey kabul etmemek en ideal olanıydı. Bu noktada moral yitimine uğradım, inanç zayıflığına düştüm. Ve bu durum gereksiz bazı kabulleri ve olumsuzlukları beraberinde getirdi. Bu bir ihanet değil, dizginsiz bir çözülme değil, ama olmaması gereken bir durumdu. Reformist küçük burjuva bir tavırdı. Hareketi çok zarardan kurtarmak için, en az zarara razı olmaktı.

Bu olumsuzluk, devrimci yaşantımı lekeleyen bir durumdu. Yok olmamak, sıradanlaşmamak, oligarşinin zaferini sağlamamak, inançlarıma bağlı kalmak, geleceğe yürümek için mutlaka kendimi aşmalı ve kendimi adeta yeniden var etmeliydim. Bu acımasız bir savaştı. Her yandan kuşatma altına alınmış bir insanın, kuşatmayı yarma savaşıydı. Oligarşinin savcıları, mahkemeleri, işkencecileri, cezaevi yetkilileri, oportünizm, hainler hemen herkes saldırıyordu. Bire bin katarak, yalan, demagoji ile, her türlü ahlaksız yöntemlerle saldırıyorlardı. Tek hedefleri vardı: Hareketimizin liderliği. Yıllar bu kuşatmayı yarmak için savaşla geçti diyebilirim. Bu savaşın odak noktası hareketimizin parçalanmaması, direniş hattını koruması ve düşmanın yok etme çabasıydı. Zaman zaman savaş tepelere tırmandı, kararlılık tatbikatına dönüştü. Zafer bizim oldu. Bazen sükut dönemleri oldu, bitti sandık, yeniden tırmandı. Ve her seferinde yenilen faşizm ve oportünizm oldu. Sonuçta, oligarşinin ve oportünizmin hareketimizi parçalama, önderliğini yok etme ve bir bütün olarak sindirme komploları iflas etti. Bugüne geldi.

Tutsaklık koşullarında iken, hareketimizi yönlendiren önder yoldaşlarımın

vefası, özverisi, yoldaşça duyguları karşısında büyük bir onur duyuyorum.

Örgütümüzün önder kadroları açısından böyle bir bildiriye gerek yoktu. Onlar tüm gelişmeleri, dostun düşmanın manevralarını iyi biliyorlardı. Olumsuzluklarımın, yeteneklerimin, yapmak istediklerimin, direncimin en yakın tanıklarıydılar. Ve bu yok olmama, yeniden kendini yaratma savaşının siper arkadaşlarıydılar. En zor koşullarda her saldırıya karşın hareketimizi savunmuş, örgüt ruhunu yaşatmış yoldaşlarımın güvenine layık olmanın onuru tanımlanamaz derecede büyüktür.

O halde neden bu bildiri diyeceksiniz.

Yoldaşlar, tüm hücreler, komiteler, tek tek kadrolar;

Saldırı çok boyutlu olarak değişik biçimlerde de olsa sürecektir. Mücadele yükseldikçe bu devam edecektir. Ve hemen dünyanın her yerinde savaşan bir hareketin önderliği her zaman düşmanın ve sapkın akımların en çirkin saldırılarına uğramaktan kurtulamamıştır. Hedef, savaşan bir örgütü yok etmektir. Örgütün liderliği etrafında yapılan spekülasyonlar, karaçalmalar, yalan ve ahlaksızlıklar karşısında tereddüte düşmemek, "acaba" sorularını sormamak için kararlı ve cesurca en radikal eylemleri yapabilmek için,

Tutarlı ve açık olabilmek için,

Örgütümüze güvenmek için,

Devrimci disiplinimizi sağlamlaştırmak için,

Tüm saldırılara cesaretle karşı koyabilmek için,

Bugün, oligarşinin ideolojik saldırıları, oportünizm aracılığıyla yapılmaktadır. Bunlara karşı durabilmek için,

Sizlere önderlik ederken hiçbir liberal tavra girmemek için, örgüt önderliği ve ileri kadrolarla birlikte tüm kadrolarımızın güvenine ihtiyaç olduğuna inanıyorum.

Açık ve dürüst olmanın örgütsel güven için vazgeçilmez şey olduğuna inanıyorum.

Bu gerçeği savunmamızda da yansıttık. Olumsuzluklarımızı halka anlatmaktan çekinmedik. Bu bizim geleneğimizdir.

Yaklaşık yirmi yıllık devrimci yaşamımın yoldaşlarımdan, örgütümden saklı bir yanı yoktur. Bu yirmi yılın ak bir kağıt gibi olduğunun bilinmesini istiyorum.

Yeteneklerimle, politikamla, yönetme sanatımla önder, insan olarak sizlerden biriyim. Acıları, sevinçleri, duyguları, hataları ve eksikleri olan bir insanım. Mitleştirmelerden, idealleştirmelerden kaçının ve liderliği bir insan olarak ele alın.

Daha hızlı koşabilmek, inançla yürüyebilmek ve cesur kararlar alabilmek için tüm yoldaşlarımın onayını almak istiyorum. Önderlik verilmez, kazanılır. Biliyorum. Kazandığıma inanıyorum.

Devrimci Sol Merkez Komitesi onayı ile
Aralık 1989

Tüm kadrolar büyük bir coşkuyla verdiler bu onayı.

Bu onayın boşa olmadığı yaşanan süreçte görüldü. Süreç her şeyiyle bir "müdahale"nin ve "atılım"ın gerekli olduğu bir süreçti. Önderliğin belirleyici rolü burada bir kez daha açıkça kendini gösterdi. Sürecin ihtiyaçlarına yanıt verecek politikalarla, politik ve askeri açıdan ortaya konulan somut hedeflerle ricat sürecinden hızla çıkıldı. Daha da önemlisi önderliğin, Devrimci Sol kadrolarına, savaşçılarına, taraftarlarına ve emekçi halka güven temelinde, "Cesaret, Cesaret, Daha Fazla Cesaret" şiarıyla Devrimci Sol'u kısa sürede siyasi platformlarda ağırlığı olan ve halkın umudu olma yolunda, iktidar olma yolunda yürüyen bir güç haline getiren atılımın ateşleyicisi olmasıydı.

Devrimci hareketin, Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı tavır alıp ayrılışında; "platformcular" adıyla devrimci hareketin önünü kesmeye çalışanlara karşı verdiği sınavda; zindanlarda yarattığı direnişle; üstlendiği önderlik misyonu, atılım yıllarında iyice pekişti. Onay ve güvenin kadrolarca coşkuyla sunulması, önderliğin hak edilmesinin ve artık doğal bir hale gelmesinin en açık göstergesiydi. Özgürlük eyleminden sonraki süreç bu onay ve güvenin boşuna olmadığını ortaya koymuştur.

...

13 Eylül 1992'de harekete karşı komplonun mimarlığını yapan darbeci çete şefleri de o gün bu onayı sunanlar arasındaydılar.

Darbeci çetenin şefi, o zaman *"Bizim en büyük, en sağlam hukukumuz, güven ilişkimiz yazıya dökülmeden yaratılan değerlerdir."* diyordu yazdığı onay metninde. 13 Eylül 1992'de tutsak edip bodruma attığı hareket önderliğini yine o yazıda *"Hareketimizin var olmasından bugünlere kadar taşınmasında, her taşında, her harcında, belirleyici ve öncü emeği olan, en kötü koşullarda hareketin ayakta kalmasında vazgeçilmez rolü olan yoldaşımız"* diye niteliyordu:

■ ■ ■

Bedri'nin önderliğe onay yazısı

(Eylül 1993'te darbeci çetenin şefliğine soyunan Bedri Yağan'ın, Ocak 1990'da yazdığı önderliğe onay belgesi)

Her türlü belirsizlik, kafa karışıklığı, etkilenmeler içerisinde bocalayan, kendine güvenme gücü, inancından yoksun, şabloncu, özgünlük (....) olmaktan uzak, örgüt ve örgüt olmanın ciddi bir mesele olduğunu kavrayamayan Türkiye solu içerisinde bir örnek ve misyon yaratmaya çalıştı. Ve bu yolda dostun ve düşmanın gıpta edip telaşa düştüğü yollar kateden bir harekette güven tabii ki önemlidir. Ama bu güven, adlarına bolca ekledikleri komünist, ihtilalci, proleter sıfatlarıyla menkul örgütçüklerin yaptıkları gibi parti, konferans kararlarında kağıt üzerinde yaratılacak bir olgu değildir.

Geleneklerde oluşmayan, pratikte sınanıp şekillenmeyen, ortak bir ruh

haliyle vücut bulmayan hiçbir karar ve hukuk kuralı ne kadar demokratik merkeziyetçi işleve sahip görünürse görünsün M-L çekirdeğe ulaşmakta yeterli işlev görmeyecektir.

Her zaman söylendi. Bizim en büyük, en sağlam hukukumuz, güven ilişkimiz yazıya dökülmeden yaratılan değerlerdir. Tabii ki yazılmış hukukumuz olacaktı. Ama gerçekten bir dava adamı olarak halkımıza karşı görevlerimizin ateşi ile yanıp tutuşuyorsak, halkımıza ve sorumluluğumuza saygımıza samimiysek önce büyük davanın küçük adamları olduğumuzu ispatlayacak, sonra bürokrasi, hantallık, dostlar alışverişte görsün diye değil, kendimize saygının da bir ifadesi ama her şeyden önce pratikte yaratılan M-L ilke ve işleyişin bir ifadesi olarak hukukumuz şekillenecektir.

Hareketimizin var olmasından bugünlere kadar taşınmasında, her taşında, her harcında belirleyici ve öncü emeği olan, en kötü koşullarda hareketin ayakta kalmasında vazgeçilmez rolü olan yoldaşımızın misyonu ve hareketimizin bu misyona sahip olması tüm kadrolar için ders ve tecrübelerle doludur.

Deneysel olmamak lazım ama bazı değerler, kavramlar deneyerek kavranıyor, gelişiyorsa bu deneyi dışımızda aramaya gerek yok. Hareket olarak büyük deneylere sahibiz. Yeter ki hareketin adamıyım diyen her kadro, sempatizanın bir parçası olduğu değerlere sımsıkı sarılıp dersler çıkaralım.

Yaşadığımız ülke koşullarında tarih yazmaya hazırlanan, buna soyunan ve bugün bile artık varım diyen bir hareketin en önemli birikimi de, olaylara, gelişmelere, değerlere tarih bilinciyle bakabilmekten geçmektedir.

Ve tarih bilincine sahip her kadro, hareketimizin gelişimi ve bu gelişim içinde yaratılan değerlere damgasını vuran yoldaşımızın varlığını onunla birlikte, onun yanıbaşında nasıl daha büyük hedeflere ulaşabileceğimizin ciddi hesaplaşmasını yapmalıyız. Yaratılan değerleri eksiksiz kavramaya çalışıp, bulunulan her alanda, her birimde yaratıcı özelliğimizle maddi güç haline getirmesini bilmeliyiz.

Benim için hareketin önderliği geçmişte de soru işareti (en ufak da olsa) taşımıyordu. Bugün de taşımıyor demek, gelinen noktada çok fazla önem taşımıyor sanırım. Her kadro geçmişte ve gelecekte önderlikle bütünleşme, önderliğe sahip çıkma, gereken radikal tavrı gösterme konusunda geçmişin eksikliklerini görebilmeli, geleceğe hazır olmalıdır.

Önderliği koruma, onu güçlendirme, onunla kenetlenme bilincine erişen kadrolara sahip hareketin geleceği vardır. Önüne koyduğu hedeflere ulaşma şansı vardır. Bunu gerçekleştirmenin yolu, pratik içinde ideolojik birlik ve ruhsal şekillenmeden geçer. Var olanın sınıfsal ve tarihsel bilinciyle bir dava adamı olduğumuzu her zaman göstermeliyiz.

Şahsım adına önderlikle her koşulda kenetlenme, yaratılan değerlerde, harcanan emekte kendini görebilme, onu tamamlama konusunda sahip olmam gereken tarihsel bilinçte eksik kaldığımı söylemek hiç de zor değildir.

Ortaya konulan kavranması gereken olay, sadece bir güven tazeleme olayı değildir. Bu hareketi tanıyan hiç kimsenin böyle algılayabileceğini sanmıyorum. Olsa olsa sahip olunan değerlerin sürecin özgüllüğünde bir ifade ediliş biçimidir. Başta da ifade ettiğim gibi, biz yürüdüğümüz yolda kilometre

taşlarını önce yerine yerleştiriyoruz, gerekli olduğunda da sadece adını koyuyoruz. Kendinden emin yolculuğumuza yeni soluklarla devam edeceğiz ve daha çok şeyin adını rahatlıkla koyacağız.

Oligarşinin ve oportünizmin şimdiye kadar hareketimize, önderliğe saldırılarını, çirkefliği ve soysuzluğu içinde boğmaya, arkamıza bakmadan yolumuza devam etmemiz için en zor koşullarda bile yaratılabilmiş değerlerimiz, sağlam bir ideolojik temel ve yeterli birikimimiz, her türlü zorluğu yenecek politik perspektifimiz, mücadele geleneğimiz ve halkımız-hareketimiz, yoldaşlarımız için ölümü göze alabilecek yüreklerimiz olduğuna göre, zafere ulaşmak için aşamayacağımız engeller yok demektir. Gelecek her koşulda kendini aşabilen, yeniden yaratmasını bilen ellerimizdedir.

Devrimci Sol önderi, bu yazının yazıldığı tarihten yaklaşık 3 yıl sonra, bu yazının sahibi tarafından darbeyle tutsak edilmişti. Darbenin hedefi önderlikti, onun misyonuydu...

Darbe sorunu ortaya çıktığında, ilk başta denenen çözüm yollarının darbeci çete tarafından kapatıldığının görüldüğü noktada mevcut sorunu ancak kadroların çözeceği anlayışıyla yine kadrolara başvuruldu. Kadrolardan bu yaşanan tutsaklık, kaos ortamının ardından yeniden onay istendi.

■ ■ ■

(Devrimci Sol önderinin darbe sonrasında "yeniden güven ve onayınızı istiyorum" diyerek, kadrolara sunduğu ikinci onay metni)

DEVRİMCİ SOL, BENİM ÇOCUĞUM, ANNEM, ÖĞRETMENİM, ÖZGÜRLÜĞÜMDÜR, HER ŞEYİMDİR!..

"Saldırı çok boyutlu olarak değişik biçimlerde de olsa sürecektir. Mücadele yükseldikçe bu devam edecektir. Ve hemen dünyanın her yerinde savaşan bir hareketin önderliği her zaman düşmanın ve sapkın akımların en çirkin saldırılarına uğramaktan kurtulamamıştır. Hedef, savaşan bir örgütü yok etmektir. Örgütün liderliği etrafında yapılan spekülasyonlar, karaçalmalar, yalan ve ahlaksızlıklar karşısında tereddüte düşmemek, "acaba" sorularını sormamak için, kararlı ve cesurca en radikal eylemleri yapabilmek için,

Tutarlı ve açık olabilmek için,

Örgütümüze güvenmek için,

Devrimci disiplinimizi sağlamlaştırmak için,

Tüm saldırılara cesaretle karşı koyabilmek için,

Bugün oligarşinin ideolojik saldırıları oportünizm aracılığıyla yapılmaktadır. Bunlara karşı durabilmek için,

Sizlere önderlik ederken, hiçbir liberal tavra girmemek için, örgüt önderliği ve ileri kadrolarla birlikte tüm kadrolarımızın güvenine ihtiyaç olduğuna inanıyorum."

YOLDAŞLAR!..

Aralık 1989'da, özgürlüğe yeni adım attığım günlerde, kendi özeleştirimi yaparak o günkü koşullarda sorumlulukları olan kadrolarımızdan hareketi yönetmek için onay ve güven istemiştim. Yukarıdaki alıntı bu onayı istediğim yazıdan alınmıştır. Ve bu yazıda saldırının çok boyutlu olarak değişik biçimlerde sürebileceğine, mücadelemiz yükseldikçe bunun devam edeceğine vurgu yapmıştım. Bu saldırılar dünden bugüne artarak, eksilerek sürdü. Hareketimizin tarihini az çok bilen her üye ve taraftarımız bunlara tanık olmuştur. Emperyalizm ve oligarşiyle süren savaşımız içerisinde çok değerli üye ve önder kadrolarımızı yitirdiğimiz anda dahi savaş gerçeğimiz, kararlılığımız düşmanı korkutmuş, darbe vurduk dedikleri anda bile adeta korkularını haykırarak, tüm oklarını örgütümüzün önderliğine yöneltmiş, psikolojik-ideolojik savaş taktiklerini gündeme sokmuşlardır.

-DK ihbar etti...

-Aslanlar DK'yı sorguladı...

-DK'nın Sinan ile çelişkisi vardı. Muhaliflerini yok etti...

-DK'nın en büyük zaafı lüks içinde yaşamasıdır...

-DK despottur vb. iddia ve demagojileri gazete manşetlerinde ve de resmi, gayri-resmi MİT-kontrgerilla bildirilerinde bolca gördünüz.

Oligarşinin psikolojik savaş taktiklerini neden Devrimci Sol önderliğine yönelttiğini saflarımızda bilmeyen yoktur. Daha doğrusu oligarşi, önderlik nezdinde savaşan bir örgütü bölmek, parçalamak, yok etmek istemektedir. Bunun tek yolu da örgüt içinde suni saflaşmalar yaratmak, hizipler kurarak bölmek, parçalamak ve güçten düşürmektir. Bölünen, parçalanan, güçten düşen bir hareket doğal ki, savaşamaz. Oligarşi savaşmamamız için, güçlerimizi yitirmemiz için sadece kurşun sıkmıyor, katliamlar yapmıyor, esas olarak bu katliamlarla birlikte ideolojik ve psikolojik propagandayı hemen her türlü yöntemle halka ve saflarımıza empoze etmeye çalışarak, inanç bunalımı ve demoralizasyon yaratarak, bizi etkisiz kılmak istiyor.

17 Nisan öncesi Merkez Komitemiz artık parti olma aşamasına geldiğimize karar vermiştir. Katliama rağmen kadrolarımıza, halkımıza verdiğimiz sözün gereği, sonucu ve de ulaştığımız aşama nedeni ile 17 Nisan sonrası da partiye hazırlık çalışması tüm hızıyla sürdürüldü. Bunun ilk adımı olarak Devrimci Sol dergisinin yeniden çıkartılması ve 5. sayıda "Partinin Arifesindeyiz" açıklamasının tüm halkımıza duyurulmasına karar verildi.

Hareketimizin, partili aşamaya veya parti kuruluş toplantısına kadar hangi politikalar, örgütlenme biçimleri, taktikler, işleyiş ve kurallarla nasıl varacağı, Mart 1990 tarihli "Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar" yazısı, Ağustos 1990 tarihli "Yolun Neresindeyiz" ve Eylül-Ekim 1991 tarihli "Faaliyet Raporu"nda hiçbir yanlış anlaşılmaya ve çarpık kavranmaya yer vermeyecek biçimde açıklanarak, kadroların onayına sunulmuş ve kadroların da katılımı ile bu süreç yaşanarak bugünlere gelinmiştir.

Hareketimizin 15 yıllık tarihi ve 12 Eylül'den '90 Mart'ına kadar olan süreç, "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe tahlil edilerek '90 Mart kararları ile yeniden atılım sürecine girildi ve bu süreci "Daha Hızlı Koşmalıyız" şiarı ile

motive ederek, örgütümüzü yeniden ayakları üstüne oturtup, silahlı mücadele rotasına soktuk. Artık dostun, düşmanın, sokaktaki sıradan insanın dahi gördüğü, hissettiği bir savaş örgütü vardı. Ve doğal ki savaş, karşı savaşı doğuracak ve büyüyerek gelişecekti. Bu saldırılar göze alınmadan savaşa girilemezdi. Düşmanın, oportünizmin, içimizdeki düşmanın açık ideolojik-psikolojik saldırılarına uğramamız gecikmedi.

Düşmanın ne yaptığı açıktı. Oportünizm yine terör edebiyatı yapıyor, yine her üç ayda bir bölündüğümüz, birbirimize düştüğümüz spekülasyonlarını yayıyordu. Burjuvazinin çizdiği sınırlar içerisinde devrimcilik yapmayı düşleyen, bir ayağı düzende, bir ayağı devrimde olan ve saflarımızda sürekli olarak korku ve endişeyi yayan, bizi eylemsizliğe mahkum etmeye çalışan yılgınlar, statükocular şu veya bu kılıfa bürünerek saflarımızı terk etmeye yöneldiler. Savaş kendine özgü örgütlenmelerini, kurallarını ve yasalarını yaratarak, sürmek zorundaydı. Bu kural ve yasalara uymamakta direnen, bizi sürekli geriye çekmeye çalışan bu kesimlerle oyalanamazdık. Savaşımız bu safraları atarak genç, işçi, işsiz, emekçi, öğrenci hemen her kesimden yeni insanlar yaratarak gelişti, bugünlere geldi.

Mart '90'dan bugüne geçen 2.5 yıllık süre, denebilir ki, Devrimci Sol tarihinin en parlak dönemidir. Savaş, direnme, kararlılık, inanç öğelerini en çarpıcı biçimde halkımıza ve dünyadaki diğer ulusların devrimcilerine taşıdığımız bir süreçtir.

Büyük değerlerimizi yitirdik, katliamlara uğradık. Ama her katliam yenilmemizi, güçsüzleşmemizi değil, adeta emperyalizmin ve oligarşinin sosyalizm yenildi yaygarasına karşı yenilmedik, yaşıyoruz ve kazanacağız biçiminde savaş narasına dönüştü. Yoldaşlarımızın haykırışı ile "Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" savaş şiarına dönüştü.

Devrimci Sol, büyük kentlerimizden dağlarımıza, Anadolu'nun birçok kentine, hemen tüm sınıf ve tabakalara silahlı mücadele gerçeğini yaydı. Ve her koşulda savaşan silahlı bir güç oluştu. Ortadoğu'dan Avrupa'ya kadar bir cephe gerisi yarattık. Adım adım şekilsizlikten çıkıp örgüt üyeliğine geçip, örgüt, örgüt üyeliği, savaş, savaş örgütü, savaş hukuku ve örgüt tüzüğünün taslaklarını oluşturmaya başladık.

Savaş, örgütlenme, iç ve dış düşmanlara karşı ideolojik mücadele tüm engellemelere ve statükolara karşı sürdürülerek, parti arifesine varıldı.

Daha önceki yazılarımızda da defalarca değindiğimiz gibi enerjimizin büyük bir kısmını alan, bizi hep uğraştıran içimizdeki düşman olmuştur. İçimizdeki düşman küçük burjuvazinin birçok görünümde ortaya çıkan ve çeşitli zaman kesitlerinde farklı biçimlerde kendini dayatan, savaşı gerileten, engelleyen, bencillik temelinde gelişen zaaflar ve statükolardır.

Küçük burjuvazinin bu statükoları, bencilliği, ihtirası, gururu kırılıp ezilmeden ne gerçek anlamda bir savaş örgütü, ne de yeni insan yaratılabilir.

Bunun için oligarşinin zindanlarında başlamak üzere içimizdeki bu düşmana karşı yoğun bir savaş verdik. Küçük burjuvazi alışkanlıkları ve statükoları ile hep güçlü olmuş ve bu nedenledir ki, ileriye doğru atmak istediğimiz her adımda çok çeşitli renk ve tonlarda önümüze çıkmıştır. Tüm dayatma ve

direnişlere karşı gücü kırılarak sindirilmiş ve 12 Eylül'ün cezaevleri tarihini parlak bir şekilde yazarak kapatmışızdır.

İçerde etkisiz kılınan bu güçlerin '90 Mart'ında dışarının koşullarında mücadelenin geri düzeyde olmasından, savaş kültürünün gelişmemesinden ve de 12 Eylül'ün yarattığı depolitizasyondan güç alarak yeniden palazlandığını, mücadelenin, savaşın gelişimi önünde barikat oluşturduğunu gördük.

"Ben, ben" diyen, "gururum", "yaralandım", "kırıldım", "ben devrimciliğimi kimseyle tartışmam" ifadelerinde anlamını bulan, eleştiri ve özeleştiriden kaçınan, kendisine dokunulmasını istemeyen, belli yerleri tutmuş, görev ve talimatların gereğini yapmayan, yeni insan yetiştirmeyen bu kesimlere karşı radikal bir mücadele vermeden, değil bir savaş örgütü olmak, tek bir silah patlatmak, emir ve talimat uygulamak mümkün değildir. Tüm dayatmalar, direnişler, statükolar ezilmeden ne gerçek bir örgüt olunabilir, ne de yıllardır özlemini duyduğumuz partiye varılabilirdi.

Savaşımızın, örgütsel gelişmemizin geldiği aşama, ideolojik-politik ve örgütsel anlayışımızın ve taktiklerimizin doğruluğunun göstergesidir.

Burjuva-küçük burjuva ideolojisinin saflarımızdaki etkilerine karşı mücadelede büyük başarılar elde etmeden savaşımızı bugünkü aşamaya getirmek mümkün değildi. Denilebilir ki, içimizdeki düşmanı büyük oranda etkisiz kıldık ama tamamen yok edemedik. Zaten küçük burjuvalar ülkesi diye adlandırdığımız bir ülkede bugün ve yarın bu ideolojiyi saflarımızdan tümüyle silmek mümkün değildir. Sorun onun bizi, örgütümüzü, düşüncemizi teslim almasını önlemektir. İçimizdeki düşmana karşı verilen savaşta her gün biraz daha sindirilen bu düşman son bir çırpınış olarak, kendisinin de yok olacağı kaygısı ile 13 Eylül 1992'de hareketimize tamamen yabancı, hiç kimsenin aklına ve hayaline gelmeyen çirkinlikte bir yönteme başvurarak darbe yapmıştır.

Darbecilik güçsüzlüğün ideolojisidir. Darbeciler kendi ideolojilerine güvenmediklerinden açık ideolojik mücadeleden, kadrolardan, halktan korkarlar. Kendilerine güvensizdirler. Kendilerine güvenmek için bir güce dayanmak zorunluluğunu hissederler. Bu gücü açık ideolojik mücadele ile elde edemeyeceklerini bildiklerinden, her türlü karşı-devrimci, makyavelist yöntemlere başvurarak, güç olmak isterler. Hiçbir kural ve ahlak tanımazlar. "Güç bende, istediğimi yaparım" mantığı tüm düşüncelerini ve mantıklarını yönlendirir.

Devrimci Sol Kadroları, Savaşçılarımız,

Parti arifesindeyiz açıklamasını hazırladığımız günlerde, darbeciler önderliği tutuklayarak, hareketin her şeyine el koyarak, hareketin meşru yönetimi devam ediyor görünümünde aylarca kadroları aldatarak, her türlü kararı alıp uygulamışlardır. 17 Nisan'dan sonra yeni bir MK oluşturma, operasyonlarla ortaya çıkan kayıpları giderme ve savaşı yayıp yükselterek parti hazırlıklarını hızlandırma şeklinde özetlenebilecek programımızı engellemişlerdir. Dahası ideolojik, moral değerler, güzelliklerimiz, yoldaşlık ilişkileri hemen ne varsa hepsi kirlenmiş ya da kirletilmeye başlanmıştır.

Yoldaşlar,

Darbecilerin hiçbir ideolojisi yoktur. Bütün iddiaları sonradan yapay olarak üretilmiş olup, 15 yıldır oportünizm ve burjuvaziden dinlediğimiz propagandalarla aynı kökenlidir. İdeolojik kaynağını onlardan almaktadır. İdeolojiden, ilke ve kuraldan yoksun küçük burjuvazi ideolojik gıdasını başka yerden alamazdı.

Darbeciler şunları söylüyorlar:

-DK'nın benmerkezci ilişkileri sonucu darbeler yiyoruz,

-İnsanları yaratıyor ve yok ediyor,

-Savurgan ve lüks yaşar,

-Despottur, yeni bir Apo olmak istiyor,

-Devrimci Sol'da DK hukuku vardır, başka bir şey yoktur,

-Kendi çıkarları için hareketi yok etti...

Bu iddiaların oportünizm ve burjuvazinin propagandalarından hiç farkı yoktur. Ama tüm bunlara rağmen, 23 yıllık devrimci, 15 yıllık Devrimci Sol önderliği yaparak geçen yaşamımda, kadrolarımıza, halkımıza veremeyeceğim hiçbir hesabım yoktur. Devrimci yaşamımın hemen her saatini, her gününü sizlere rapor olarak sunmaya hazırım. Ve DEVRİMCİ SOL benim çocuğum, annem, öğretmenim, özgürlüğüm, her şeyimdir...

Hareketimizin tarihi kadrolara ve halka karşı açık ve dürüst olmak tarihidir. Kuşkusuz bu tarihin oluşumunda sizlerle birlikte kendime de rol biçiyor ve onur duyuyorum. Bu kültürün ve anlayışın gereği olarak hatalarımız, eksiklerimiz, zaaflarımız konusunda gerek örgüt, gerekse önderiniz olarak hep açık oldum. Sizlerle paylaştım. Gelinen noktada kıyasıya mücadele ettiğimiz içimizdeki küçük burjuva ideolojisinin direniş gücünü yeterince hesap edip, buna karşı önlemler almadığım için hareketimiz böylesi bir durumla karşı karşıya kalmıştır. Bu, politikada saflık anlamına gelir. Bu nedenle tarih ve sizler önünde hesap vermeye hazırım.

Örgütümüzün hangi süreçlerde, hangi politika ve taktikleri izleyip, nasıl örgütleneceği kadrolara sunularak, onların onayını alarak geniş bir katılımla şekillenmiş ve hayata geçmiştir. Katılımcılık, açıklık, güven, sürecimizi karakterize eden temel öğeler olmuşlardır.

Önderiniz olarak Aralık 1989'da kadrolara sunduğum yazıda ***"Yeteneklerimle, politikamla, yönetme sanatımla önder, insan olarak sizlerden biriyim. Acıları, sevinçleri, duyguları, hataları ve eksikleri olan bir insanım. Mitleştirmelerden, idealleştirmelerden kaçının ve liderliği bir insan olarak ele alın."*** *demiştim. Bugün de gönül rahatlığıyla aynı şeyleri söylemekte hiçbir tereddütüm yoktur. Devrimci bir önderlik kadrolarından, kadrolar önderlikten ayrı düşünülüp ele alınamaz.*

Bugün hareketimizin önderliğinin niteliği, kimliği hiçbir kadromuz için sır değildir. Keza politikalarımız, taktiklerimiz, öngörülerimiz resmi yazınımızla açık ve nettir. Her kim ki bugün, "Ben dün önderliği yeterince tanımıyordum, bugün tanıdım" diyerek oportünizmin ve oligarşinin ağzıyla konuşuyorsa o, ya çıkarları sarsılan ve bunun için suni nedenler arayan biri, ya da hiçbir şey teslim edilemeyecek kadar güvenilmez, kör ve ahmak biridir.

Ve yine her kim ki, dün bütün politika ve taktiklerimizin her birini onaylarken, bugün "Dün görmemiştim, yanlış ve çarpık kavramışım" vb. gerekçelerle bizi bugünlere getiren, savaş gerçeğimizi yaratan, şehitlerimizin ve savaşan kadrolarımızın kanları ve emekleri üzerine kurulu politikalarımızı ve tarihimizi reddedip, yeni oportünist politikaların ve tersyüz edilmiş bir tarihin peşindeyse, bu kişiler de ya birer büyük yalancı ve ikiyüzlü, ya da hiçbir düşünce kırıntısı dahi üretemeyecek, okuduğunu anlayamayacak kadar zavallıdır. Darbeciler bugün tastamam bu durumdadırlar. Darbecilik suçunu gizlemek için politikalarımızı, tarihimizi, kültürümüzü, geleneklerimizi, önderlikle kadrolar arasında oluşan güveni, hemen her şeyi dinamitleyip, yok etmek istiyorlar. Amaç darbeyi meşrulaştıracak bir ideoloji ve nedenler bulup, kadrolara darbe için çok ciddi nedenler olduğunu göstermeye çalışarak ve bu doğrultuda kadroları kışkırtarak, geri duyguları sömürmek, darbe suçundan kurtulmaya çalışmaktır.

Sorunun özüne inilmediğinde, kulağa hoş gelecek, ilk bakışta mantıklı gibi gözükebilecek, ama özünde içimizdeki maymunla kaplanın savaşında kaplanı zayıf düşürecek hemen her türlü yalan, demagoji, hile, kurgusal boyutlarda analiz ve açıklamalar, zaafların okşanması, disiplin kurallarının gevşetilmesi, hazırlopçuluğun teşviki, küçük burjuva gururunun okşanması vb. vb.. hemen her yöntemi uygulamaktadırlar.

Yoldaşlar,

Darbeciler, önderlik nezdinde tüm tarihimizi silmek, çarpıtmak ve yaratılan değerlerimizi yok etmek istiyorlar. 15 yılda onlarca şehidimiz, yüzlerce insanımızın işkence görmesi, sakat kalması, tutsak düşmesi pahasına yarattığımız bu değerlerin darbecilerin elinde yok edilmesine izin veremeyiz. Savaşı ve ateşi görmemiş, tanımamış darbeci çetenin ideolojisi mutlaka mahkum edilmelidir. Ve bu mahkumiyet sağlanmadıkça hareketimizin geleceği olmayacaktır. Bu görev ne yalnız benim, ne de birkaç kadronun görevidir. Bu görev tüm Devrimci Sol üyelerinindir. Örgütümüz önderliğiyle, kadrolarıyla, politikalarıyla, hemen her şeyiyle tarihi bir sınavdan geçmektedir. Bu sınavı başarıyla geçmek, her zaman bütün hücrelerimizde hissettiğimiz ve başarıyla uyguladığımız birbirimize olan güven duygusunu korumakla mümkündür. Bugün bu güvene her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Eğer biz iç ve dış düşmanlarımıza inat, sıkılı bir yumruk gibi birlik olup ***"Hiç kimse hareketimizi kirletemez, tarihimizi, politikalarımızı değiştiremez, birliğimizi bozup, örgütümüzü parçalayamaz, darbecilik hareketimizde yok edilmelidir."*** *der ve birbirimize kenetlenirsek, hiçbir güç bizi zafer yolundan döndüremez. Ama "hayır, acaba" duygularıyla hareket edip, karamsarlığa düşüp, darbeciliği meşrulaştırırsak, tarihimizi ve politikalarımızı değiştirerek sorular sormaya başlarsak darbecilik güç ve meşru zemin bulacak, hareketimiz sancılı bir sürece girecektir.*

Yoldaşlar,

Şimdiye kadar büyük bir güvenle önderliğim altında hemen her türlü kararı, yaşamınızı da ortaya koyarak uyguladınız. Büyük özveriler gösterdiniz.

En büyük payı başta şehitlerimizin olmak üzere, sizlerle bir savaş örgütü olan Devrimci Sol'u ve onun oligarşiye korkulu anlar yaşatan savaş gerçeğini yarattık. Bu onur hepimizindir. Darbeciliğe karşı mücadele de aynı zamanda onur mücadelemizdir. Onur mücadelemizde birlikte olalım ve şehitlerimizi, onurumuzu yüceltelim.

Kadrolarımız!

Aralık 1989'da sizlerden;

"-Tutarlı ve açık olabilmek için,

-Örgütümüze güvenmek için,

-Devrimci disiplinimizi sağlamlaştırmak için,

-Tüm saldırılara cesaretle karşı koyabilmek için,

-Önderlik ederken hiçbir liberal tavra girmemek için..." *onay istemiştim. Sizlerden aldığım güçle, güvenle hareket edip, bugüne kadar birçok karar aldım ve uyguladım. Olumlu ve olumsuz sonuçlarını hep beraber yaşadık. Yaptıklarımızın ve yapamadıklarımızın hesabını şehit yoldaşlarımızla birlikte sizlere sundum.*

Bugün sizlerden yeniden onay istiyorum. Ama '89'daki gerekçelerle değil, çünkü bunlar geride kalmıştır. Bugün darbeciler önderliği, örgütümüzü her şeyiyle kirletmek, lekelemek istemektedirler. Bu lekenin temizlenmesi için önderliğe verdiğiniz onay ve güvenin tazelenmesi şarttır. Bu güven ve onay olmadan önderlik, ne şimdiye kadar onayladığınız politikaları yürütebilir, ne de darbeciliği örgütümüzden temizleyebilir...

'89'daki gibi yine "Ne gerek var" diyebilirsiniz. Gerektiğine inanıyorum. Çünkü düşmanın ve oportünizmin süregelen saldırıları bu kez içimizdeki düşman eliyle yöneltilmeye başlamıştır. Ve çok daha tehlikelidir. Sizlerin önderliğe onay ve güveni olmadan düşmanlarımızın üzerine kararlı bir şekilde yürüyemeyiz.

-İçimizdeki düşman tarafından kirletildik, temizlenmek için,

-Darbecilik ideolojisini ve hizipçiliği mahkum edip, saflarımızda kalmasına izin vermemek, ideolojik saflığımızı korumak için,

-Tarihimizi tersyüz ettirmemek, politikalarımızı oportünizme kurban ettirmemek için,

-Örgütümüzü böldürmemek ve birliğimizi korumak için,

-En zor günlerde sınanarak bugüne gelen güven ilişkimizi zedeletmemek, bundan sonra da en zor anlarda birbirimize sırtımızı dayamak için,

-Yeni bir MK öncülüğünde parti kuruluş toplantısını düzenleyip, örgütümüzün dünü, bugünü ve geleceğini her şeyiyle sizlerin iradesine teslim etmek için,

Yeniden güven ve onayınızı istiyorum.

Karar ve takdir sizlerindir, saygılarımla...

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Selamlar, Sevgiler...

ÖNDERLİK

ONAY METNİNİN GERİ ÇEKİLMESİ

Bu dönemde sunulan onay metni, henüz erken olduğu kararına varılarak kısa bir bildiriyle geri çekildi:

"KADROLARA

Yoldaşlar;

Tartışma belgeleri arasında bulunan onay isteyen 7 sayfalık yazımı şimdilik geri çekiyorum.

Bazı arkadaşların baskı altında kalabileceği kaygısını taşıyarak bunu gerekli görüyorum. Tartışma sonuna kadar bu yazıyla ilgili bir işlem yapılmamalıdır.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Selamlar, Saygılar

15 Ocak 1993

Önderlik

Dursun Karataş"

Onay isteminin o günkü koşullarda geri çekilmesine rağmen Devrimci Sol kadroları o andan itibaren gerek sözlü gerek yazılı olarak Devrimci Sol önderine onay ve güvenlerini sunmakta tereddüt etmediler.

Eğer bir önderlik, Türkiye solunda örneği çokça görüldüğü gibi, önder sıfatını yalnızca oluşturulmuş biçimsel hiyerarşilerdeki yerinden, ya da örneğin salt eski olmasından dolayı almıyor; tersine bu tanımı, mücadeledeki yerinden, kişisel kapasitesi ve özelliklerinden, uzak görüşlülüğünden, tahlil ve sezgi gücünden, politika üretebilmesinden ve bu politikalarla süreçlerin önüne açabilmesinden alıyorsa, orada önderlik örgütle, çizgiyle özdeşleşmiş demektir. Bu nokta aynı zamanda önderliğe sahip çıkmakla, harekete, çizgiye sahip çıkmanın çakıştığı noktaydı. Devrimci Sol kadroları işte bu bütünsellik içerisinde önderliği sahiplendiler. Bu bakış açısıyla darbeci ihanet çetesini mahkum ederek önderliğe, harekete ve devrimci çizgiye devrimci bir duyarlılıkla sahip çıktılar. Bu süreçte sunulan onay belgelerinin hepsi her satırıyla, her sözcüğüyle bunu anlatıyor ve devrimci hareketin bugüne kadar oluşturduğu yoldaşlık ilişkilerindeki güvenin, hareketin çizgisini sahiplenişteki kararlılığın altını çiziyordu.

ÖNDERLİĞE!

Merhaba;

Bugüne kadar hareketimize yönelik çeşitli darbeler oldu, saldırılar gerçekleştirildi. Herhalde en alçakçası da 13 Eylül günü içimizdeki düşmanın yaptığı darbe olsa gerekti. Ve bizler her zaman olduğu gibi şimdi de önderliğimizin politikalarının doğruluğunu ve hareket olarak güçlü olduğumuzu bir kez daha dosta, düşmana gösterdik. Hiçbir zaman hareketin önderliği konusunda şüpheye düşmedik. Güvenimiz sonsuz oldu. Ve nitekim süreç bizlerin bu güveninin ne kadar haklı ve doğru olduğunu gösterdi. Önderliğin doğru politikaları ve taktikleri sayesinde nice zorlu süreçleri daha sıkı bir biçimde birbirimize kenetlenerek aştık, bu süreçlerden daha güçlü çıkmayı başardık.

Zira en sıkıntılı anlarımızda, en zorlu ve acılı günlerimizde sorumluluk ve görevlerimizi yerine getirirken, önderliğimizin verdiği manevi güçle, önderliğimize olan güvenimizle ve sevgimizle hareket ettik. Bu güven bize güç verdi, can verdi. Ve bu güven sayesinde bugünlere geldik. Hareket olarak bugünlere geldik. 13 Eylül günü gerçekleştirilen alçakça darbeyi dahi başarıyla atlatacağımıza ve bu sürecin ardından da pisliklerden arınmış bir biçimde, önderliğimizin ve biz kadroların bir bütün olarak atılımı gerçekleştirerek hareketimizi layık olduğu noktaya yeniden kavuşturacağımıza güvenimiz sonsuzdur.

Bu anlamda önderimize güveniyoruz. Hareketimize güveniyoruz. Yoldaşlarımıza güveniyoruz. Sadece hukuki anlamda bir formalite yerine getirmiş olmak için de olsa, hareketin şu anki önderliğinin meşru olduğunu ve bu önderliği onayladığımızı ve önderlik tarafından verilecek her türlü görev ve sorumluluğu yerine getirmeye hazır olduğumuzu belirtiriz.

2 Mart 1993

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

HUKUK BİRİMİ KOMİTE ÜYELERİ

(...), (...), (...) , (...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Darbeci çetenin ihaneti karşısında yeniden onay isteğiniz konusunda fazla söze gerek yoktur. Devrimci Sol kadroları gibi benim de 1989'da verdiğim onay geçerliliğini korumaktadır. Bu nedenle yeniden onay sorununu değerlendirmeyi değil, tüm yoldaşlarım ve kendi adıma verilen onayları savunma bilinciyle hareket etmek gerektiğine inanıyorum.

O gün ifade etmeye çalıştığım gibi tekrar vurgulamak isterim: Devrimci Sol önderliği kazanılmıştır. Hayat içerisinde, pratik içerisinde, zaferlerde ve yenilgilerde başarılı politikalarıyla, yol göstericiliğiyle, örnek davranışlarıyla kazanılmıştır. Hayat içinde kazanılan bir önderliğin tartışmasını dahi yapmak ancak küçük burjuva ihtirasının kurbanı olanların işi olabilir. Ve böyleleri saflarımızdan acımasızca sökülüp atılmalıdır.

Darbeci ihanet çetesini yenmek, hareketimizi ihanetçilerin elinden kurtarmak, hareketimizde yarattığı tahribatları onararak, yeniden devrim mücadele-

sini yükseltmek için senin ustalığına ve yol göstericiliğine bugün her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Önderliğin ve usta politikalarınla bunu başaracağımıza, devrime giden yolda bütün zorlukları yine seninle göğüsleyeceğimize inancım tamdır.

KAHROLSUN DARBECİ İHANET ÇETESİ!
KAHROLSUN HAREKETİMİZİN BİRLİĞİNE, GELECEĞİNE VE ZAFERİNE KASTEDENLER!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
MALİK
16 Şubat 1993

■ ■ ■

Hareketimizin ideolojik, örgütsel, ahlaki ilke ve değerlerini ayaklar altına alan darbe olayını aylar sonra öğrendim.

Hareketin meşru önderini tutuklayıp, bunu aylarca kadrolardan saklayanlar suçlarını örtbas etmeye çalışırken, iddialarını okudukça inkarcılığın, kişiliksizleşmenin sınırı vardır diyorum. Hareket içinde yaşanan "krizi" çözmek iddiasında olanların, iddialarına şehitlerimizi kullanarak meşru zemin yaratmaya çalışmalarında bile şehitlerimizi kirlettiklerini fark etmek çok şey bilmeyi gerektirmiyor.

Kadroların bilinçsizliğini sürekli vurgulayanlar, yıllardır düşmanın uğraşıp yapamadığı tahribatı saflarımızda yaratanlar, kadroların onayladığı önderi tutuklarken kadroların iradesini hiçe sayanlar, neden olduğunuz olumsuz durumu şehitler vererek yaşıyoruz. Gaspettiğiniz hareketimizin olanaklarını kişisel ihtiraslarınız için kullandınız. Hareketimizi bölme noktasına getirdiniz. Her şeyin sorumlusu ilan ettiğiniz "benmerkezci" önderin arkasına sığınıp, yalanlarla hareketimizi yönetmeye çalışanlara vereceğimiz cevap; size güvenmiyoruz, tarihimizi kirlettiniz. Yaptıklarınızın hesabını sizden soracak bilinç ve kararlılıktayız. Şehitlerimizin yarattığı geleneklerle gelişen, dostun, düşmanın kabul ettiği bir güç olan hareketimizi, moral değerlerimizi, güvenimizi sarstınız.

Her Devrimci Sol kadrosunun yaşanan olumsuzlukların nedenlerini sağlıklı değerlendirip, mücadelemizin gerilemesine neden olanlara vereceği cevap açıktır: *"Devrimci Sol önderi, kadrosu, taraftarı ile bir bütündür. Bu süreci de DK önderliğinde aşacağız."* Önderlik mücadele içinde kazanılır. Önderliği yıpratmaya yönelik iddiaların hareketimizi hedeflemiş olduğunu görüyor ve iddialarına karşı şunu söylüyorum. Hareketimi önderimle bütünleşmiş olarak görüyorum. Bunu inkar etmek Devrimci Sol'u inkardır. Siyasi olgunluktan bahsedip, ders vermeye çalışanlar, M-L parti anlayışını keşfedenler, size bir de şunu söylüyorum. Utanma denen bir duygu vardır. (Ama insana özgüdür.)

Güven bağımla...
Saygılar
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN DURSUN KARATAŞ!
ADANA SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER ÜYESİ!
(...)

■ ■ ■

ÖNDERİME, YOLDAŞIMA,

Bugün, yaşadığımız sürecin sonunda, sana olan sevgi, saygı ve güvenimden hiçbir şey eksilmedi. Tam tersine bize sürülmek istenen lekeyi temizlemek, pırıl pırıl parlayan bir Devrimci Sol gerçeğini kirlettirmemek için gösterdiğin sabır, kararlılık, öngörü ve özgüveni gördükçe bu düşünce ve duygularım daha da yoğunlaştı, pekişti.

Şuna inanıyorum, seninle bütünleştikçe aşamayacağımız bir engel olamayacaktır. Bu gerçeği bugün daha net görebiliyorum.

Zafere kadar sürecek yürüyüşte, yeniden tüm varlığımla seninleyim diyorum.

16 Ocak 1993

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

MUSA

■ ■ ■

Önderliği Onaylıyorum

Önderliğe Onay Veriyorum

Önderliğin onay isteyen yazısını okumadım. Okumak isterdim. İçinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle bu şansım olmadı. Ancak bu önderliğe onay vermemi etkilemez.

Çünkü bu hareketin nasıl kurulduğunu, hangi aşamalardan geçtiğini, bugünlere nasıl ve nerelerden geldiğini biliyorum. Önderi de, önderliği de tanıyorum ve biliyorum. DY sürecini, DY tasfiyeciliğini, 12 Eylül öncesi ve sonrası süreci, cezaevi pratiğini ve bu süreçlerle ilgili tartışmaları yaşadım, tanık oldum ve biliyorum.

12 Eylül'e gelindiğinde bir-iki yıllık genç ve yeni bir hareket olan DS, eğer kısa bir sürede hiçbir siyasi harekete nasip olmayan bir gelişme göstermişse, yine bu kısa sürede dostun da, düşmanın da kabul ettiği ve toplumsal sürece damgasını vuran bir siyasi hareket olmuşsa (ki o dönemde üç-beş askıcı deniliyordu) önderin sayesinde olmuştur.

12 Eylül ve sonrası süreç, cezaevleri ve Ölüm Oruçlarıyla bilinir, anılır. Bu yıllar yine hareketimizin yok olmaktan var edildiği yıllardır ki bunda da önderlik belirleyici olmuştur. Cezaevi direnişleri ve Ölüm Orucu dışarıyı da etkilemiş, hareketimizin yeniden toparlanmasında önemli bir etken olmuştur.

Ancak hareketimiz esas ve en büyük atılımını 1990 Mart sonrası gerçekleştirmiştir. Bu süreçte 12 Temmuz, 16-17 Nisan gibi önder kadrolarımızın da içinde yer aldığı iki büyük darbe yiyen hareketimiz buna rağmen kendini yenilemiş, İstanbul ve dışında, tüm Türkiye'de askeri ve siyasi bir güç olmuştur. Bunda da belirleyici etken, önderin özgürlük eyleminden sonra fiilen hareketin başına geçmesi ve ideolojik-siyasi-askeri olarak sürece müdahale etmesi olmuştur. Yenilen darbeler kısa sürede aşılmış, şehit düşen yoldaşlarımızın yeri boş kalmamıştır.

Bana göre önder ile önderlik hem aynı, hem de ayrı şeylerdir. Eğer bir önder savunduğu ve sorumluluğunu üstlendiği devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgütlenmenin gereklerini yerine getiriyor ve bu doğrultuda hareketini halk

nezdinde bir umut haline getiriyor, zaferi yaklaştırıyorsa, önder ile önderlik aynı şeylerdir. Bu durumda önder hareketiyle, halkıyla bütünleşmiş demektir. Artık önderi hareketten, hareketi de önderden ayırmak, ayrı düşünmek imkanı yoktur.

Eğer bir önder ya da önder geçinen birileri, üstlenmiş olduğu sorumluluğu yerine getirememiş, ideolojik-politik hattını savunamamış, hareketini koruyamamış-sahiplenememiş ve onu yok olma noktasına getirmişse, o önder misyonunu tamamlamış demektir. Yakın tarihimiz bu tür önderlere (!) tanık olmuştur. (TKP, TİP, KSD, DY vb. "önderlikleri" gibi)

Kısacası "platform"larda belirlenen, seçimle gelen önderlikler değil, mücadelenin bir ürünü olarak pratiğin içinden çıkmış, doğal olarak kazanılmış ve hak edilmiş önderlikler, devrimci önderliklerdir. Bu anlamda önderlik tartışmasında, "kişi" ya da "kurum" ikilemini gereksiz görüyorum. Elbette hareketimizin bir de önderlik kurumu olmalıdır. MK anlamındaki bu kurum öndere alternatif değil, onunla bütünleşmiş, onu tamamlayan bir kurumdur. Hele hele partileşme süreci yaşayan hareketimiz için bunun çok daha gerekli olduğuna inanıyorum.

Çünkü partileşme sürecinin tüm sorumluluğunu üstlenen bir önder, aynı zamanda istediği düzenlemeyi yapma hakkına ve yetkisine sahip olmalıdır. Bunun doğru olup olmadığı, eksik olup olmadığı parti konferansında kararlaştırılacaktır.

Bunun tersi, yani yetkisiz bir önderle ya da yetkileri sınırlandırılmış bir önderlikle partileşme süreci başarıya ulaşamaz.

Bu anlayış çerçevesinde hareketimizin önderliğine baktığımda, önderliği bir değerlendirmeye tabi tuttuğumda olumlu ve sağlıklı bir gelişme gördüğümü söylüyorum.

Hareketimiz içinde sorunlar olabilir, olacaktır. Sorunların çözümü, örgütsel işleyiş içinde, örgütün ilkelerine, kurallarına, mekanizmalarına ve geleneklerine göre çözülmelidir. Darbe, örgüt değerlerimize, geleneklerimize, yoldaşlık ilişkilerine, hukukumuza ve adaletimize uymayan bir harekettir ve mahkum edilmelidir.

Her Devrimci Solcu örgütüne, örgütün adaletine ve önderine güvenmelidir. Bu, aynı zamanda kişinin geçmişine güvenmesi demektir de.

Şehitlerimiz de önderliğe duydukları güven ve bağlılığın bir sonucu olarak direniş destanları yaratmış, son sözlerinde bile "Yaşasın Önderimiz" derken kanlarıyla devrim tarihini yazmışlardır.

Şehitlerimize, halkımıza verdiğimiz devrim sözü için, yarattığımız iyi ve güzel değerler için, geçmiş ve geleceğimiz için tereddüt etmeden, özgür ve devrimci irademle;

Önderliği onaylıyorum, öndere onay veriyorum.

Saygılarımla

15 Mart 1993

AKDENİZ BÖLGESİ

ADANA DEMOKRATİK PLATFORM VE İŞÇİ HAREKETİ SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

Bu yazıyı yazarken önce özellikle tasfiyeci, darbeci anlayışın hiçbir koşulda devrimci değerlere sığmadığını belirtip mahkum ediyorum. Bu anlamda darbecilik, komploculuk, tasfiyecilik, fırsatçılık gibi, küçük burjuva hastalıklara karşı kendimizi sürekli sorgulamalı, yenilemeli ve bu konuda hareketi ve önderliği sahiplenme anlamında dikkatli olmalıyız.

Bugüne kadar önderlik-devrimci hareket ilişkisine yaklaşımım şu şekildedir: Önderliği, hareketin bütün ilişki, sorun, gelişme ve gelişme önündeki engeller konusunda iradi olarak müdahale edebilen, bu konuda politika üretebilen, hareketin zor anlarında toparlayıcı olabilme ve inisiyatifini kullanabilme konusunda yeteneklerini, sorumluluk duygusunu pratikte ispatlamış insan olarak görüyorum. Ayrıca bir hareketin gelişimi konusunda, katettiği yol ve edeceği yol konusunda ideolojik-pratik önermeleriyle sürekli hareketin her sorununa vakıf olan insan olarak değerlendiriyorum.

Yaşadığımız süreci değerlendirdiğimizde ise, özellikle cezaevleri direnişlerinden yüzümüzün akıyla çıkmışsak, 12-14 Temmuz, 16-17 Nisan gibi operasyonlarda gerçekten değerli insanlarımızı kaybetmemize rağmen burada da bir gelenek yaratarak, çatışarak şehit olmak şeklinde değerler yaratmışsak, buna rağmen attığımız adımlarda gerileme değil, savaşı daha da geliştirip, yaygınlaştırmayı seçmiş, kayıplarımızı bizzat mücadele içerisinde telafi etmeyi yeğlemiş bir çizgiye sahip olmuş isek, elbette bunda hareketin kadroları kadar, devrimci önderliğinin de rolü yadsınamaz. Tüm değerlerin yaratılmasında önderliğimizin, üzerine düşenin en iyisini yapmak temelinde sorumluluğunun bilincinde olduğuna inanıyorum. Ve diyorum ki; biz bugüne kadar geldikse, ideolojik sağlamlığımız ve önderliğimiz sayesinde, hareketimizin tüm kadro, sempatizan, taraftarlarıyla bütünleşmiş önderliğimiz sayesinde geldik. Ve bu şekilde devam ettiğimiz sürece de her zorluğun üstesinden hareketimiz ve önderliğimizle birlikte geleceğimize inanıyorum.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
AKDENİZ BÖLGESİ
ADANA MAHALLELER SORUMLUSU
(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

13 Eylül'de size, daha sonra da diğer yoldaşlarımıza yapılan bu müdahaleyi 30.1.1993 günü öğrendim. Onu da sorumlumdan değil, beraber çalıştığım arkadaşımdan öğrendim. Kendisi çalıştığı ildeki legalden bir arkadaştan öğrenmiş. Olaylar zaten patlak vermiş, bizler de acilen buraya çağrıldık. Ben de olayı geldiğimde öğrendim. Olayla ilgili çıkan yazıları okudum ve hala okuyorum da. Darbecilerin yaptığı bu darbeyi asla onaylamıyorum. Yapılan çok çirkin ve bizlere yakışmayan bir tavırdır. Devrimci Sol'u ve bütün insanlarımızı bu hale getiren durumu asla onaylamıyorum. Ortada iddia edilen birçok durum söz konusu. Size yöneltilen, ancak sizin bu suçlamalara getirdiğiniz, her olay için sıraladığınız maddelerin hepsinin maddi temeli vardır. Hepsi de operasyona neden olacak durumdadır. Burada kalkıp, sadece telefona bağ-

lamak gerçekleri görmemektir. Buna bağlarlarsa bu da onların bizlerden ne kadar uzak, Türkiye koşullarından ne kadar habersiz olduklarını gösterir.

Şu anki durumumuzu düşünüyorum. Biz kendimizi nasıl değerlendiriyorduk, kendimize neler yakıştırıyorduk ve nelerin peşindeydik, nelere aday görüyorduk. Ve biz, bizim insanlarımıza hangi değerleri veriyorduk. Bir de şu anki durumumuza bakıyorum. Bütün faaliyetler durmuş, insanların taraf olması isteniyor. Bizler bir bütünüz ve asla parçalanmayız. Ben hiçbir koşulda parçalanmayı kabullenemem. Ortada ideolojik-politik bir ayrılık söz konusu değil ve ayrıca siz de ihanet işlemiş değilsiniz. Bu sorunları gündeme getirmişler; bunlar geçmişten beri yaşanıyor, hemen o gün olmuş bir şey değil. Peki neden müdahale etmemişler ki, o da söz konusu değil, her şey tartışılmıyormuş. O zaman neden onay verdiler, o zaman direnmeliydiler. Bu yöntem çok yanlış. Bu durum farklı yöntemlerle çözülebilirdi. Bizler de bu durumda olmazdık. Dört ay gibi bir zamandır bu durum söz konusu. Bizlere hiç açıklanmıyor, dar bir çevre içinde halledip, öyle devam ettiriyorlar. Bu bizlerin savunduğu ile ters düşen bir durumdur. Hareketimize, yoldaşlarımıza ve halkımıza karşı açık olmamaktır. Bunun da kabullenir hiçbir yanı yoktur. Bizler 30.1.93 günü öğreniyoruz. Sizlere, özelde size karşı uygulanan yöntem kesinlikle devrimci bir tavır olamaz. Sorunlar yaşanıyor, bunun çözümünün farklı yolları, yöntemleri var. Zaten bugüne kadar birtakım sorunlar yaşanıyor. 13 Eylül öncesi ve ondan sonrası oluşturulacak bir platformla halledilmesi, çözümler bulunması gerekiyor. Her şey açılmalı kafalarda, hiçbir kırıntıya, kuşkuya yer bırakılmamalıdır. Ve bizler sonuç bekliyoruz, çözüm bekliyoruz. Bu bizim en doğal hakkımız. Devrimci Sol asla bölünemez. Hiçbir yoldaşımızın da hareketin parçalanmasını isteyeceğini sanmıyorum. Ancak parçalanmasını isteyen, çözümden yana olmayan kişi başka istemler peşindedir. Böylesi insanlardan da bize hiçbir zaman hayır gelmeyecektir.

Şu aşamada sizin dışınızda ve sizlerin hiçbir müdahalede bulunamayacağınız bir durum gelişir ve sizlere bir şey olursa, darbeciler asla affedilemez. Bunun suçluları da kendileri olurlar. Bunun da cezasız kalmayacağı kesindir.

Bu durumda en kısa sürede ve en sağlıklı bir şekilde bir araya gelip, bir platform oluşturup, her şeyin tartışılması, sonuçlanması ve çözümler üretilmesi gerekiyor. Bizler bu durumu hak etmedik. Hareket bizim her şeyimiz, biz kendimizi onda bulduk, onunla geliştik ve sizleri ve diğer yoldaşlarımızı kendimize örnek aldık. Bu durum şehitlerimize, bizlere, şu an tutsak olan yoldaşlarımıza yapılan bir darbedir. Asla onaylamıyorum. Bizler bölünemeyiz. Bizler büyük, geniş, sıradan sempatizanlarından tut, MK'sı ile ve önderliğiyle bir bütünüz.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN LİDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Not: 17 Nisan sonrası 6-7 ay bekledik, ardından aktif olarak mücadeleye katılacaktık. Bayramoğlu operasyonu olunca tekrar bekledik. 13 Eylül'den sonra arkadaşlarla görüştük. Darbeden habersiz 3 Ocak'tan itibaren Diyarbakır ve Tunceli sorumluluğu verildi. Ben de E'ye bağlıydım. Bugün ayrıldık. Bu onayı hareketime devrediyorum.

8 Şubat 1993

KÜRDİSTAN'DA YERALTI KADROSU

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERİ DURSUN KARATAŞ'A VE DİĞER YOLDAŞLARIMA

Maruz kaldığınız alçakça komplodan dolayı kızgın ve endişeliyim. Bunu sadece sizlere yönelik yapılmış bir hareket olarak görmüyorum, tüm DS kadrolarına, militanlarına, sempatizanlarına, taraftarlarına, Türk ve Kürt halklarına karşı yönelmiş çirkin bir girişim olarak görüyorum. İktidara alternatif olma gibi bir niyeti olan ve bu konuda adımlar atan devrimci bir hareketin elbette ki sorunları vardır. Ve olmaya da devam edecektir. Sorunların çözümü asla komplo ve darbe olamaz. Sorunlar ancak, bu sorunları ortadan kaldıracak politikalarla, taktiklerle ve mücadeleye sunulacak katkılarla çözümlenir.

Biz ülkemizde mücadele eden devrimciler olarak, tüm eksiklerimize rağmen bunları aşmak için her gün tekrar tekrar kendimizi sorgulayıp, daha iyi nasıl olurum hesabı içindeyiz. Bize verilen en ufak bir görevi bile coşkuyla, heyecanla yerine getirmeye çalışıyoruz. Bu hareketi seviyorum. Tüm olumsuzluklar bizimdir, olumluluklar da öyle. Önemli olan olumsuzlukları olumluya çevirmedeki ısrarımız olmalı. Bu hareket içinde yaşadığımız hiçbir olumsuzluk bizi yıldıramaz, yıldırmamalı. Ben kendi adıma bunları aşacağıma inanıyorum ve biliyorum ki aşacağız.

DS, önderliği ile bir bütündür. Bölünemez, ihtirasa düşenler bilsin ki DS sahipsiz değildir. Kaptık, elimizde kalacak mantığı yanlış ve çirkindir.

Birçok iyi niyetli yoldaşımız belki bir süre daha onlara inanabilir ama bunun daha fazla süreceğine inanmıyorum. Bu sorunu çözmede dikkat etmemiz gereken şeyler olduğuna inanıyorum. Bu durumun düşman tarafından bilinmemesi ve var olan ilişkilerin korunması gerekir. İlişkilerimizin legalize olmasından endişeliyim.

Alacağınız tüm önlemlere ve sorunu çözmedeki tüm yöntemlerinize katılıyorum. Ve bu durumun aşılmasında benden istenen her şeyi yapmaya hazırım. (Not: Olayı 30 Ocak 1993'te öğrendim.)

8 Şubat 1993

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

KÜRDİSTAN'DA YERALTI KADROSU

(...)

■ ■ ■

YA ZAFERE ULAŞMAYA YA DA ÖLÜMLE BULUŞMAYA!

Biz önderliği darbecilerin iddiaları ile tanımıyoruz. Önderliği Devrimci Sol pratiğinden tanıyoruz. Biz de, Türkiye halkları da biliyor ki, Dursun Karataş hareketimizle bütünleşmiştir. Önderliğe karşı girişilen darbe, hareketimize karşı girişilmiş bir komplodur.

Biz şu ana kadar M-L bir hareket olarak ne söylediysek yaptık, ne yaptıysak savunduk. Hareketimiz tarihinde bunu görmek mümkündür. Darbeciler ise yaptıklarını karşımızda savunamıyorlar, çünkü savunulacak bir yanı yok, olmayacak da. Parti aşamasındaki bu tavır, saflarımızda küçük burjuvaların son çırpınışının ifadesidir.

Darbeciler veya tarafsızlar karşısında yürütülen çalışma, bizim harekete, önderliğe güvenimizi bir kat daha artırdı.

Darbeciler yalanlarıyla iyice aşağılık hale geldiler. Kim önderlikle hareket ederse, onun hakkında yalanlar ürettiler. Tartışmaları konunun özünden uzaklaştırdılar, bizi çileden çıkaranların üzerine yürüyüp bunları gözaltına alalım dedik. Ama önderlik, hayır, bunu devrimci demokrasi ile yeneceğiz dedi. Ve devrimci demokrasiyi hayata geçirdik. Kestirme kolay çözümlerden kaçındık ve netleşmeyi böyle sağladık.

Bizi önderliğe bağlayan, inançlarını kanlarıyla duvara yazan, elde silah çarpışarak şehit düşen yoldaşlarımızdır, ideolojimizdir. Biz, şehitlerimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için, güvendiğimiz, onayladığımız önderimizle birlikte ya zafere ulaşmaya, ya da ölümle buluşmaya yürümek istiyoruz.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

(İstanbul) MAHALLİ ALAN ANADOLU BÖLGE KOMİTESİ

(...), (...), (...), (...)

■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Darbe olayını duyduğumda tavrımı belirlemekte tereddüt etmedim; yerim hareketin ve önderliğin yanıydı.

Tartışmanın odağına oturtulmaya çalışılan önderlikti. Dursun Karataş yoldaşı, onu tanıyanların anlatımlarından epeyce dinlemekle birlikte onu doğrudan tanımıyordum. Ve buna karşın tavrım netti. Çünkü önderliğin herkesin görebileceği –sübjektif olmadıkça– rahatlıkla değerlendirilebileceği ölçütleri vardı.

Hemen hemen başından beri –'78'den bu yana– hareketin içindeyim. Devrimci Sol önderliğinin ürettiği tüm politikalar, yaşadığımız alanda/süreçte önümüzü açıcı oldu. Devrimci Sol önderliğini bu politikalardan, atılan cesur adımlardan, tüm Devrimci Solcuların istemlerine, özlemlerine yanıt olan atılımlardan tanıdım.

Örgütlerin, partilerin hiyerarşik mekanizmaları içinde Genel Sekreterlik, Merkez Komite ve benzeri organlar var; ama "önderlik" diye bir mekanizma bu biçimiyle yok, olmamış. Bu anlamda, önderliği, hareket/örgüt işleyişi içinde bir mekanizmadan çok, bir misyon olarak kavrıyorum.

Devrimci Sol pratiği içinde bu misyonun yerine getirildiğine tanığım: THKP-C çizgisinin savunulması ve yaşatılmasında; bu çizginin '78'den bu yanaki sürecin ihtiyaçlarına paralel geliştirilip, zenginleştirilmesinde; zor koşullarda alınan mücadele ve direniş kararlarında ve hepsinden önemlisi bir Devrimci Sol geleneği-ekolü yaratılmasında böylesi bir misyonun belirleyiciliği açıktır.

Bu süreci yaşayan her Devrimci Solcu bu hareketin önderliğine tereddütsüz onay verecek, güven duyacaktır. Bu misyonu açıktır ki DY'den kopuş sü-

recimizden bu yana belirleyici olarak Dursun Karataş yoldaşımız yerine getirmiş, omuzlamıştır. Bu tespit hiçbir zaman şehit ya da yaşayan diğer önder yoldaşlarımızın katkılarını yok saymaz, tartışma konusu yapmaz.

Bilinen şeydir; önderler atanmaz, seçilmez; önderlikler, bu misyonun yerine getirilmesine paralel olarak, mücadelenin, hareketin, örgütün doğal bir parçası olurlar. Bu kavramlarla bütünleşirler. Devrimci Sol'daki önderlik olgusu da böyledir. Ve bu anlamda da yazılan bu yazı gerçekte bir "onay" yazısı değildir. Çünkü Devrimci Sol önderliğinin böylesi bir onaya ihtiyacı yoktur. Bu onayı pratik sürecimiz, mücadelemiz vermiştir. Ben yalnızca Devrimci Sol önderliğine, önderliğimize coşku ve güvenimi sunuyorum.

İnanıyorum ki, biz kazanacağız. Önderliğimizle, yarattığımız geleneklerle her gün daha da yetkinleşen çizgimizle, devrimci halk iktidarına kadar uzanacağız.

Faşist terörün en yoğun yaşandığı koşullarda yeni baştan bir hareket yaratıldı. Oligarşinin, iç düşmanın darbelerine karşı konuldu. Ve her şeye rağmen umut olundu, güven olundu. Herkesin gıptayla baktığı bir Devrimci Sol gerçeği var artık ortada. Önderliğe güvenin, yoldaşça güvenin olmadığı bir yapı bunları başaramazdı. Bugüne böyle gelindiyse, bundan sonrasında da böyle yürünecektir. Yüzlerce sayfalık spekülasyonlar, karalamalar, Devrimci Sol kadrolarının önderliğimize ve hareketimize güvenine en ufak bir gölge düşürmeyi başaramamıştır, başaramayacaktır.

Devrim mücadelesinde, böylesi bir önderliğin yol göstericiliğinde ve böyle bir hareketin üyesi olarak yer almak her devrimci için bir şans ve onurdur.

BU ONUR VE GÜVENLE DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNİ
SELAMLIYORUM!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
Yoldaşça Selamlar
İSTANBUL ŞİŞLİ BÖLGE KOMİTE ÜYESİ
(...)

■ ■ ■

Hareketimiz önemli bir sınavdan daha geçti. Hareketimizin kirletildiğini öğrendiğimiz gün bunu da aşacağımıza güvenimiz tamdı.

Güvenimiz tamdı, çünkü, THKP-C'nin yorumlanışında, sağ ve sol sapmaya karşı amansız mücadelesiyle THKP-C tezlerini Devrimci Sol'da somutlayan, bunu her süreçte doğru müdahalesiyle kanıtlayan, dünyada ve ülkemizde saygın bir yer alan hareketimize ve bu başarıyı kazandırmada birinci sırayı alan önderimiz Dursun Karataş'a güvenimiz tamdı.

ÖNDERİME!..

13 Eylül '92 günü hareketimiz darbe yedi. Bu kez yediğimiz darbe, bugüne kadar karşılaşmadığımız, 15 yıllık tarihimizde görmediğimiz iğrenç, iğrenç olduğu kadar alçakça bir darbeydi.

Yıllarca içimizdeki düşmandan söz ettik, yazdık, çizdik. İçimizdeki düşmanın, yeni insan önündeki engellerini anlamaya, dünyada yaşanan örnek-

lerle tehlikelerini görmeye çalıştık. Bugün anlamını çok daha iyi kavradığımız, "İçimizdeki Düşmanı Yenelim" sloganıyla yeni insanı yarattık, yeni insan olmaya çalıştık. Bunu yaratmada baştan sona kadar her saniyesinde, her anında emeği olan sizi görmemek, inkardır, tarihimizi görmemektir.

Önderliğinize yönelik hiçbir dönemde, hiçbir koşulda kuşku duymadım, bugün de hiç duymuyorum. Önderimizsiniz, onay sizindir.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERLİĞİMİZ!
HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
MALATYA DEMOKRATİK PLATFORM SORUMLUSU
(...)

■ ■ ■

ÖNDERLİĞE,

Bugün mücadele geleneği, yarattığı değerleri ve politikalarıyla halk için umut haline gelen bir Devrimci Sol var. Bütün değerlerimiz bugüne kadar titizlikle korunmaya, geliştirilmeye çalışıldı. Bugün ise yapılmaya çalışılan, değerlerimize, bizi biz yapan her şeye, hareketimize alçakça saldırıdır. Sorgulanmadık bir şey bırakılmıyor, geçmişimiz ve yarattıklarımız inkar ediliyor. Yarattıkları tahribatın boyutu da gün geçtikçe çok daha açık görülebiliyor.

Ancak bizler bugüne kadar tanıdığımız ve içinde mücadele etmekten onur duyduğumuz Devrimci Sol'un böylesine iğrenç saldırılarla kirletilmesine müsaade etmeyeceğiz. Biz her dönem önderliğimizi mücadele içinde yanıbaşımızda hissettik. 1989'dan bugüne kadarki süreç, önderliğin ve politikalarımızın önemini çok daha açık gösteriyor bize. Önderliğimizin ve hareketimizin yıpratılmaya çalışıldığı böylesi bir süreçte de, tarihimizin belki de en zorlu dönemlerinden birini, önderliğe olan güvenimizle aştık, aşıyoruz.

Bundan sonraki süreçte de sana ihtiyacımız var. Bu ülkenin Devrimci Sol'a ve Devrimci Sol önderliğine ihtiyacı var.

29 Mart 1993
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
TÖDEF YÜRÜTME KOMİTESİ ÜYESİ
(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE;

13 Eylül 1992'de hareketimizin değişik kademelerinde görev alan Bedri, Süleyman ve Hüseyin'in gerçekleştirdiği DARBE ile tutsak alındığını, maalesef 4 ay sonra 13 Ocak 1993'te darbecilerin gönderdikleri yazı ile öğrendim. Ve "şok" oldum. Nasıl şok olmayayım ki? Her şey ama her şey aklıma gelirdi

de önderimizin tutuklanacağı ve hareketimizin darbe ile yüz yüze geleceği aklıma gelmezdi. O an belki duygusallığın, belki de zayıflığın bir işareti ama "Keşke mücadelenin bir yerlerinde şehit düşseydim de bugünleri görmeseydim" düşüncesi ağır bastı.

Evet, dünya devrimler tarihinde benzeri olmayan bir darbe ile karşı karşıyaydık. Özellikle nitel dönüşümlerin yaşandığı süreçlerde ve yine önemli siyasal kararların alınması arifesinde ayrışmaların, entrikaların, komploların yaşandığını biliyorduk. Düşmanla açık-gizli işbirliğine girildiğini biliyorduk, ama böylesi ilk olmalıydı.

"Şok" olmamın bir diğer sebebi de, sanırım bütün yayın organlarımızda "Partiye Gidiyoruz" deyişlerine eskiye oranla daha bir sıklıkla yer verilmiş olmasının beklentilerimizle çakışmış olmasıydı. Ki, bu, siyaset sahnesine çıkışımızdan bu yana özlemim(iz)di. Darbeciler de bunu bildiklerinden olacak, bu yanımızı okşamayı uygun görmüşler. Yazılıp çizilenler yalanmış ve ileri değil, başaşağı gidiş yaşatılıyormuş. Evet, iliklerime kadar kandırılmayı, aldatılmayı duyumsadım.

Bunları neden anlatıyorum? Yapılanların asla sizi (önderliği) hedeflemediği, önderlikle bütünleşmiş hareketimizi, Devrimci Sol'a gönül veren herkesi, Devrimci Sol ailesini hedef aldığı, umut ve özlemlerimize –geçici de olsa– darbe vurduğunu göstermek için...

Gönderilen yazıları okumadan "neden yaptılar bunu" sorusuna cevap aradım. Tutuklama nedeni ihanet olabilirdi. Ama bizler önderimizi tanıyorduk. Yapılanlar, hareketimizin geldiği aşama ortadaydı. (Önderliği ihanet içinde olan bir hareket gelişme imkanı bulamazdı, hele hele bügünkü Türkiye koşullarında hiç bulamazdı) Hareketimizin kuruluşundan bugüne en fazla emeği geçenlerdendin. Senin deyişinle Devrimci Sol senin her şeyindir. "Tutsaklığının" başka nedenleri olmalıydı. Okudukça bu "nedenleri" de öğrenmiş oldum. Gerçeklerle ilgisi olmayan, zorlama yorumlara ve gözleri kör eden bir sübjektivizme ve ihtirasa (Bedri, benim ne ihtirasım olacak dese de) dayalı "suçlarının" da tutuklama/darbe nedeni olamayacağı açıktır. Darbecilerin de bunu bildiklerinden eminim.

Darbeciler cephesinden de düşünmeye çalıştım. Ne amaçlamışlardı, neyi başaracaklardı? Olumluluk anlamında sonuç almaları mümkün değildi. Çünkü en başta yöntemleri yanlıştı. O zaman başarabilecekleri bir şey vardı. O da şuydu; siyaset sahnesine çıkışımızdan bugüne düşman ve oportünizmin her türlü yalan, demagoji ve spekülasyonla başarmaya çalıştığı ama bir adım bile atamadığı konularda maalesef bu arkadaşlar adım atmayı başarmış oldular. Hareketimize gönül veren herkesin, her şeyiyle inandığı "bölünüp parçalanmayacağız", "önderliğe yönelik her türlü saldırıyı gerektiğinde hayatımızı ortaya koyarak göğüsleyeceğiz" inancına darbe vurulmak istenmiştir. "Darbe vurulmak istenmiştir" diyorum. Çünkü, düşman ve "dost"larımızdan gelen her türden saldırı ve darbeler sonrası inançla haykırdığımız ve gerçek kıldığımız "Yolumuza Daha Güçlü Devam Edeceğiz" sloganımızla gerçeğimizi göstermemiz gerekiyor, göstereceğiz. Bu kez işimizin daha zor olduğunu da biliyorum. Çünkü, muhatabımız maalesef içimizden çıkmıştır. Ancak hemen be-

lirteyim ki, bünyemizin böylesi bir şeyi kabul etmeyeceğine olan inancım ve yaşadıklarım bana cesaret veriyor. Ve bir ajitasyon cümlesi olarak değil, inançla haykırıyorum: Bu saldırı ve darbeden de güçlenerek çıkacağız! Bir Devrimci Solcu olarak, mevcut olumsuzluğu olumluluğa çevirmek için üzerime düşenleri layıkıyla yerine getireceğim, hiç ama hiçbir özveriden kaçınmayacağım.

Hareketimizin ilke, kural ve kararlarıyla uzak-yakın hiçbir ilgisi olmayan ve tarihimize kara bir leke olarak geçecek olan darbeyi meşru kabul etmiyor, meşru yönetimin 13 Eylül öncesi yönetim olduğunu ve önderliğe güvenimin sonsuz olduğunu belirtiyorum. Gerçekleri hiç kimsenin değiştiremeyeceği ne kadar açıksa, önderliğe yönelik gerçek dışı saldırıların da mahkum edileceği ve önderliğin bu badireden de güçlenerek çıkacağı açıktır. Buna inanıyorum. Çünkü bizler, halkımız, dünya halkları, hareketimizi, önderliğimizi tanıyor, biliyor...

Sevgi ve saygılarımla, özlemle kucaklıyorum.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

HİÇBİR GÜÇ GELİŞİMİMİZİ ENGELLEYEMEZ!

1 Şubat 1993

EGE BÖLGESİ GENEL SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

KARA MİZAHI SAVAŞIMIZLA ZAFERE DÖNÜŞTÜRECEĞİZ!

Devrim yolunda önümüze çıkan ve hızımızı kesen darbecilik şanssızlığını yaşadık.

Şehitlerimizin kanlarıyla yazdığımız, dosta, düşmana kabul ettirdiğimiz Devrimci Sol tarihi kirletildi.

Yaratılan kaos ortamıyla, hareketimiz operasyonlara açık hale getirildi, savunmasız bırakıldı. Yoldaşlarımız imkansızlıklar nedeniyle şehit düştü.

Maddi kayıpların yanında, kültürel olarak da zedelendik. Hareketimiz, değerlerimiz, önderliğimiz en aşağılık yöntemlerle tartıştırıldı. Güvensizlik ve kuşku tohumları ekildi.

Bunlara neden olan darbecilerdir. Verdikleri zararı, şehitlerimizin hesabını halkımız önünde vermekten kurtulamayacaklar.

Öfkeliyiz! Öfkemizi, darbeciliği yaratan küçük burjuvaziyi vuran silaha dönüştüreceğiz.

Şimdi görevimiz, daha hızlı atılmak. Şimdi bize gerekli olan; cüret, cüret daha fazla cüret.

Biz bu şanssızlığı aşacağız.

Çünkü, Devrimci Sol ezilen halkların umudu, emperyalizmin korkulu rüyası olmaya devam ediyor, devam edecek.

Çünkü, Devrimci Sol'u yaratan Türkiye halklarının gerçekliğidir. Bunun

için de hiçbir şey devrim yürüyüşümüzü engelleyemeyecek.

Çünkü, Devrimci Sol'u sahiplenen ve "Kanımızın Son Damlasına Kadar" şiarıyla savaşanlar var.

Bu savaşta bir savaşçı olarak yer almaktan gurur duyuyorum.

Savaşımızı zaferle taçlandıracak olanın, Dursun Karataş önderliğindeki Devrimci Sol olduğu bilinciyle, Devrimci Sol neferi olmaktan gurur duyuyorum.

4 Mayıs 1993

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

SAĞMALCILAR CEZAEVİ BAYANLAR KOĞUŞU KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

ŞEHİTLERİMİZİN KANLARIYLA DESTAN YAZMAYA DEVAM EDİYORUZ, EDECEĞİZ

Ak bir kağıt gibi olan 15 yıllık geçmişimizin, tarihimizin üzerine yeni sayfalar ekliyorduk. Düşmandan yediğimiz her darbeyi düşmanın kendisine çevirmeyi başardık. Türk ve Kürt halklarının kurtuluş mücadelesini yükseltirken, dünyada sosyalizmin prestijini kaybettiği bir dönemde parmakla gösterilen bir örgüt olduk. Yazdığımız direniş destanları, yarattığımız gelenekler tüm dünya halklarına mal oldu.

Atılım süreciyle birlikte mücadeleyi tanıdım. 2-2.5 yıl gibi kısa bir sürede doğru politikalarımız sonucu, ülkemizin küçük burjuvalar ülkesi olmasına, mayamızı da küçük burjuvaziden almamıza rağmen, örgüt olarak ne denli büyüdüğümüzü yaşayarak gördüm. İlkeleriyle, kurallarıyla, disipliniyle yoldaşlarımız, önderliğimiz, sempatizanlarımız ve halkımızla çok az bir zamanda koskoca bir aile olduk. Savaşımızı boyutlandırmaya, devrime her geçen gün bizi yakınlaştıracak, taşıyacak olan partimize hazırlandığımız süreçte, 13 Eylül'de küçük burjuvazi ihaneti, alçaklığıyla soluğumuzu kesmek istedi.

Atılım süreci ve sonrası oligarşinin baş hedefiydik. Düşman her fırsatta devrimcileri, Devrimci Sol'u, Devrimci Sol önderliğini psikolojik savaş boyutuyla ele alıp kirletmeye, lekelemeye, bizi bölmeye çalıştı. Yapamadı, başaramadı. Her birinden sonra biz hep gülüp geçtik, daha fazla kenetlendik, daha fazla sarıldık birbirimize. '90 atılımımızla birlikte içimizdeki küçük burjuvazi, uzun ve zorlu olan devrim yürüyüşümüze katılma cesareti olamayanlar döküldüler. Zorlu süreçler her zaman bir arınma ve güçlenmeyi de içinde barındırıyordu. Partiyle birlikte yeni bir atılım sürecine hazırlandığımız dönemde, küçük burjuvazi yine kendini bu kez tüm iğrençliğiyle, alçaklığı ve çirkin emelleriyle, yarattığımız geleneklere hiçbir Devrimci Solcunun düşünemeyeceği boyutta saldırdı. Düşmanın hep yapmak istediğine, Devrimci Sol'u bölmeye, parçalamaya, kirletmeye soyundu. Bunu yaparken de aşağılaşmakta sınır tanımadı. Önderliğimizi karaladı, Devrimci Sol kadrolarını hiçe saydı, direniş

destanları yaratan şehitlerimize leke sürmeye kalktı. İdeolojisi yoktu, olamazdı da.

Devrimci Sol'u yaratan, dünya devrimler mücadelesinde yerini aldıran, bir savaş örgütü yapan şeyin önderliğin politikaları olduğunu, önderliğin öngörüsü olduğunu ve bununla geliştiğini küçük burjuvazi göremedi, görmek istemedi. Ve tarihe kara leke olarak geçecek bir sayfada baş köşede yerini aldı. Devrimci Sol kadroları, taraftarları ve halkımız bir kez daha önderliğiyle bütünleştiğini tüm dünyaya gösterdi.

Ve artık koşumuza çok daha hızlı devam edeceğiz. Arınma süreciydi bizim için, safralardan arındık. Aynı zamanda da her Devrimci Sol kadrosunun bir dolu dersler çıkaracağı bir süreç oldu. Bu süreç, savaş gerçeğini, devrimciliğin ciddiyetini kavrayacağımız, kendimizi tanıyacağımız bir dönemdi. Bugün maratonumuza kesintisiz devam ederken, kendimizi yenme ve aşma, kendimizle savaşma mücadelemizi daha alevlendirmek ve gücümüze güç katmak bize düşüyor.

"Hiç kimse hareketimizi kirletemez, tarihimizi, politikalarımızı değiştiremez, birliğimizi bozup, örgütümüzü parçalayamaz, darbecilik hareketimizde yok edilmelidir." diyorum. Dünkü gibi yine önderliğin politikaları altında savaşmaya, iç ve dış düşmanlarımıza karşı kararlı bir şekilde yürümeye hazırım.

Coşku ve selamlar.

26 Mayıs 1993

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

SAĞMALCILAR CEZAEVİ BAYANLAR KOĞUŞU KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

Yoldaş,

13 Eylül'de karşılaştığınız saldırı ve darbeyi aylar sonra üzülerek öğrenmiş bulunuyorum. Bu saldırı senin şahsında değerlerimize, şehitlerimize, yoldaşlarımıza, halklarımıza, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgamıza, kısaca bize, hepimize, Devrimci Sol'a karşı girişilmiş bir saldırıdır. Önderliğimize karşı girişilen bu iğrenç ve şerefsiz saldırı, şehitlerimiz üzerine ant olsun ki, karşısında bizi buldu, bulacaktır. Aylar sonra da olsa bir elmas sertliğinde, bu şerefsiz ve korkakça saldırı karşısında olacağımızı, olacağımı bilmeni isterim.

Firar sonrası bizlerden istediğin raporda belirttiğim her şey geçerli. Bu durum karşısında önderliğimize, sana eskisinden daha güçlü bir şekilde bağlıyım. Zira tüm bu saldırılar neyle perdelenmeye çalışılırsa çalışılsın, gerçekler gün gibi ortadadır. Ve kişiye yöneltiliyor gibi görünen bu saldırıda, oligarşi ve oportünizmle ağız birliği edilmesi sadece öfkemizi biliyor. Bir avuç kendini bilmezin oluşturduğu çetenin de gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor. Bu güruh önderliğimizle bizler arasındaki sarsılmaz bağı anlayamayacak kadar bizden uzaktır. Bizi tanımamışlar. Öyle ki bizleri Devrimci Sol ailesinin bir sıra neferi olarak yaratan önderimize her koşulda, gerekirse can bedeli sahip çıkacağı-

mızı görememişler. Değil aylar, daha uzun da olsaydı ne değişirdi? Hiçbir şey. Ancak onlar işledikleri bu suçun altında kalacaklardır.

Evet, bu saldırı ve önderliğe karşı girişilen darbe girişimi bir suçtur. Hukukumuza ruhunu veren değerlerimize, kanlarıyla tarih yazan şehitlerimize, hareketimize, önderliğimize ve halkımıza karşı işlenen bir suçtur.

Bu suçun cezası geç değil en erken zamanda verilecektir. Çoğu kez tutsak bir SDB komutanı olarak savaşın sıcaklığından ve eylemlerden uzak kalmak derin bir acı veriyordu. Ancak bu şerefsizler güruhuna önderliğimizin vereceği cezayı ve devrimci adaleti uygulamak için yoğun bir istek duyuyorum. Ancak önderliğimizin bu çürümüşlüğe en uygun cezayı verip, uygulayacağına inancım sonsuzdur.

Biz on yıllardır bölünmemişliğimiz ve tek merkezli olmamızla haklı bir şekilde övünüp, ülkemiz solunun onuru olmuşuzdur. Bugün her şeye rağmen bu onuru koruyacağız. Hiç kimse bizi bölemez. Önderliğimizden ayıramaz ve hareketimizi ele geçiremez. Buna izin vermiyoruz, vermiyorum. Buna kalkışanlardan kim olursa olsun hesap soracağız...

Kim bunlar? Hareketimize ne zaman ne vermişler? Kendilerini ne sanıyorlar? 2 Kasım tarihli "Kara Mizah" başlıklı önderliğimizin raporuna katılıyorum.

İddia ettikleri her türlü demagoji kendi acizliklerinin, iğrençliklerinin kanıtıdır. Kabul edilebilir bir yanı yoktur, etmiyorum. Çamur at izi kalsın diyorlarsa yanılıyorlar. Bu çamur kendileridir. Hayır! Hareketimizi kirletemezler bile... Tüm pislik kendileridir.

Biz bunu da atlatacak güce sahip bir hareketin savaşçıları, böyle bir hareketin sağlam önderliğindeki neferleriyiz.

Atılım döneminin ilk birliklerinin hayatta kalan komutanlarından biri olarak, biz her zaman yanımızda Niyazi Aydın'ı, Cavit Özkaya'yı önder yoldaşlarımızı ve önderliğimizi, DK'yı bulduk. Önderliğimizin yol göstericiliğinde öldük-öldürdük, ama bugün halklarımız nezdinde saygın bir yere geldik. Sadece teoride silahlı mücadele yapıldığı yıllardan bugüne geldik. Kimin sayesinde, kuşkusuz önderliğimizin sayesinde...

İşte bugün onca emek, çaba, acı ve şehit üzerinde şekillenen hareketimizin önderliğini ele geçirerek, miras yemeye kalkışanlar karşılarında bizi de görecekler.

Önder yoldaş, derin teorik tahlillere girmeden doğrudan söylüyorum. Önderimiz DK neredeyse (biz) ben oradayım. Çünkü orası Devrimci Sol'dur. Bundan kuşkumuz yok.

Bu serseriler güruhunun demagojik saldırılarına yanıt vermeyi bu yazıda gereksiz görüyorum. Önderimiz, bize güvendi. Olamaz, yapılamaz denen şeyleri senin çizdiğin perspektifle yaptık, oldurduk. Şehir gerillası olmaz diyordu dost-düşman, olur dedin, bize güvendin, oldurduk. Bize güvenin karşılıksız değil, biz önderimize can bedeli güveniyoruz.

Tek kaygımız Bizans oyunlarına batmış, yılana dönüşmüş bu çetenin canına kastetmesidir. Tutsaklık koşulları nedeniyle elimizden bir şey gelmiyor ama bu iğrençliği yapan serserilere güvenme. Bunlara arkanı dönmeye, sırtını dayamaya gelmez. Korkaklar korkakça iş yaparlar. Bizans saraylarında

görülebilecek ve seni kaybedebileceğimiz bir tezgaha düşmen tek korkumuz. Yoksa bunlar aşılacak ve bize de güç verecektir.

Böylesine alçak bir şekilde seni tutsak alan-almaya çalışan, zor uygulayan, özgürlüğünü kısıtlayan bu namussuzlarla herhangi bir platformda tartışılacak bir şey olduğuna inanmıyorum. Bunlarla karşılaşılacak tek platform sorgu ve cezalandırma olmalıdır.

Bizi emperyalizm ve oligarşi yıkamadı-yıkamayacak. Bunlar hiç yıkamaz. Yıkılacak olanlar darbeci şerefsizlerdir.

Bu durum netleşip, görevlerini tam anlamıyla eskisinden daha güçlü bir şekilde ele alıncaya ve aldığını doğrudan senden öğreneceğimiz süreye kadar, darbecileri meşrulaştıracak hiçbir hareket yapmayacağız ve yapılmasına da olanak tanımayacağız. Yapmaya çalışanlara suçlu muamelesi yaparız. DK'nın olmadığı, onaylamadığı hiçbir kararı, kararımız saymıyoruz. Darbecilerin kararını geçersiz sayıyoruz.

Bizim düşüncemiz bunlardır ve bize güvenmeni istiyoruz. Zira biz önderliğimize güveniyoruz.

Sizden gelecek önderlik ve DK imzalı emir, talimat ve görüşlerinizi bekliyoruz. Bu süreye kadar bizlere öğretilen Devrimci Sol perspektifiyle hareket edecek, bunun dışında nereden ve nasıl gelirse gelsin her türlü kararı sorgulayıp, karar sahiplerinin bu konudaki tutum ve davranışlarını baz alacağız.

Önderimizi tüm devrimci coşkumla kucaklıyorum. Sevgi ve saygılarla.

Devrimci selamlar.

19 Ocak 1993

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

DARBECİ ÇETEDEN HESAP SORACAĞIZ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

AYDIN CEZAEVİ SİYASİ SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Yoldaş;

Darbeci ihanet çetesinin sana yaptığı alçakça saldırıyı öğrendik. Öğrendik ve öfkemiz içimize sığmadı. Sana yapılan saldırı, bize yapılan saldırıdır. Sana yapılan saldırı, Devrimci Sol'a yapılan saldırıdır. Sana yapılan saldırı, Türkiye devrim mücadelesinde senin önderliğinde yarattığımız değer ve geleneklere yapılmıştır. Ve bu alçaklığı yapanlar sana duyduğumuz sarsılmaz güvenin altında ezilecektir. Bu alçaklığı yapanlar senin gölgende gizlenerek Devrimci Sol kadrolarına hükmetmeye çalışmanın bedelini ödeyeceklerdir.

Kariyerizmin felce uğrattığı beyinler, seni karalamak için her türlü yalanı ürettiler. Aynı oligarşinin yaptığı gibi, seni "despot, kadrolarını aldatan, merkezi operasyonların ve tüm olumsuzlukların sorumlusu" gibi göstermeye çalıştılar. Sana olan güvenimizi sarsarak kariyer sevdalarına cevap bulmaya çalıştılar. Onlar körler, görmüyorlar! Eğer görseydiler, sana olan güvenimizin alçakça bir darbeyle, iğrenç karalamalarla sarsılamayacağını, Devrimci Sol

önderliğine saldırıp, Devrimci Sol kadrolarını sürü yerine koyduklarında alacakları cevabı da bilirlerdi. Despot olan da, kadroları aldatan da 4 ay boyunca yaptıkları darbeyi açıklama cesaretine sahip olmayan ihanet çetesidir. Despot olan, sana, Devrimci Sol önderine, önderimize, faşizmin yapmadığı iğrençlikleri yapanlardır. Öfkemizin selinde boğulacaklar.

Bugüne kadar politikaların bize yol gösterdi, bilincimizi aydınlattın. Genç beyinlerimiz ve genç yüreklerimizle senin yolundan yürüyoruz. Yüreklerimiz senin güveninle dolu. Yumruklarımızda senin cesaretin var. Sana yapılan haksızlıklar bu güzelliklerin hiçbirini yok etmeye yetmez.

Darbeci çete seni bize boşuna anlatıyor. Biz seni emekçi halkın direnişinden, faşizme sıkılan kurşundan, ateş çemberinden geçerken bize aşıladığın cesaretten tanıyoruz. Biz seni Sinan'ların, Sabo'ların sloganlarından tanıyoruz. Sinan'ların, Sabo'ların sloganları susmayacak. Silahlarımız susmayacak. Daima genç bedenlerimizle, seninle, savaşın ortasında olacağız. DEV-GENÇ'in, Devrimci Sol'un sana ihtiyacı var.

Darbeci çete yalan söylüyor! Sen kendine güvensiz kadrolar değil, cesaretle dopdolu, savaşçı kadrolar yetiştirdin. Biz savaşın sıcaklığını seninle öğrendik. Biz genç olmanın ne demek olduğunu seninle öğrendik ve senin talimatlarını her zaman uygulayacağız. Senin talimatlarını coşkuyla bekliyoruz. Senin önderliğinde devrim için ölmeye hazırız.

Darbeciler yalan söylüyor! Biz kişileri fetişleştirmiyoruz. Biz, önderliğin önemini biliyoruz. Biz devrimin ancak senin gibi ateşin ortasında, cesaretle savaşan, savaşı öğreten önderlerle mümkün olabileceğini biliyoruz. Devrimci Sol'un ve Türkiye halklarının sana ihtiyacı var. Sana ihtiyacımız var.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

27 Ocak 1993

TÖDEF YÜRÜTME KOMİTESİ

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Yoldaş,

Hareketimizin tarihinde, geleneğinde olmayan bu alçakça girişimi öğrendiğimizde ifade edilemez yoğunlukta duyguları yaşadık. Çünkü Devrimci Sol tarihi devrimci değer ve ilkeler üzerine kurulmuş, siyasal arenaya çıktığından itibaren yeni değerlerin yaratıcısı, öncüsü olmuş, onlarca şehit, yüzlerce sakat ve tutsak pahasına köklü değerler yaratılmıştır. Dün, bu anlamda halklarımıza ve sola öncülük edip öğretirken, bugün dünya halklarına moral ve esin kaynağı olma aşamasına geldik. Bu onur şehitlerimize, bu onur önderliğimize ve bu onur önderliğine güvenen, onunla bütünleşerek ateş çemberlerini yarıp geçen tüm devrimci kadrolara aittir. Bu, kanla yazılan onurlu bir tarihtir.

Böylesine bir tarihin kadroları olmaktan gurur duyuyoruz, duymaya devam edeceğiz.

Bu onurlu tarihimize düşmanımız onca uğraşmasına rağmen leke süre-

memiştir. Ancak bu sınıf düşmanlarımızın süremediği leke içimizden gelmiş bulunuyor. Şehitlerimizin kanıyla, canıyla yaratılan, önderliğimizin politika ve çabalarıyla yaratılan değerlerimiz hiçe sayılarak bu leke sürülmüştür. Biz bunun adını tereddütsüz ihanet olarak koyuyoruz.

Bedri, Hüseyin, Süleyman ihanet çetesi kendi ihtirasları uğruna değerlerimize saldırdılar. Hareketimiz Devrimci Sol'a ve onunla bütünleşen önderliğimize saldırdılar. Yediği onca darbeye, her türden provokatif girişim ve demagojiye rağmen yıkılmayan, ayakta kalan, mücadeleyi daha ileri boyutlara taşıma potansiyelinde olan hareketimizi parçalama, bölme cüretini gösteren bu ihanet çetesini lanetliyoruz.

Geri dönülmez bir aşamaya gelmiş ve dişe diş süren savaş gerçekliğimizde, örgütümüzü kurmaysız-öndersiz bırakan darbeciliği ve ihaneti unutmayacak ve affetmeyeceğiz. Şunu belirtmek istiyoruz ki, bu darbeyi duyduğumuzda hiç tereddütsüz adını ihanet koyduk. Önderliğimize kuşku duymadık. Çünkü Devrimci Sol önderliğinin kim olduğu kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık ve tartışmasızdır. Şundan da kuşku duymuyoruz; 15 yıldır hareketimize, önderliğimize yönelik her türden saldırı sonuçsuz kaldı. Her saldırı bizi önderliğe daha da kenetlendirdi. Bugün de darbeci ihanet çetesinin girişimi sonuçsuz kalacaktır. Şu an tutsaklık koşullarında da olsak, bunun için elimizden gelen hiçbir çabayı esirgemeyeceğiz.

Önderliğimize bağlılığımız sonsuzdur. Çünkü önderlik yoksa hareket de yok demektir.

Sizin de dediğiniz gibi bunu da aşacağız! Bu konuda önderliğimize, ideolojimize, yoldaşlarımıza güveniyoruz. Kendimize güveniyoruz.

KAHROLSUN DARBECİ BEDRİ, SÜLEYMAN, HÜSEYİN İHANET ÇETESİ!
HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
Devrimci coşku ve bağlılığımızla
14 Ocak 1993
DEVRİMCİ SOL SAĞMALCILAR CEZAEVİ KOMİTESİ
(...), (...), (...), (...), (...)

■ ■ ■

HAREKETİMİZİN KURUCUSU, DEVRİMCİ DEĞER VE İLKELERİMİZİN YARATICILARINDAN VE KURUCULARINDAN OLAN ÖNDERİMİZE YÖNELİK HER TÜRLÜ SALDIRIYI, KOMPLOYU VE İHANETİ HAREKETİMİZ DEVRİMCİ SOL'A VE KENDİME KARŞI YAPILMIŞ KABUL EDECEĞİM, DEVRİMCİ ADALET ANLAYIŞIMIZ DOĞRULTUSUNDA GEREKENİ YERİNE GETİRMEYE ÇALIŞACAĞIM!

Tutsaklık koşullarında, parti ilanını, yeni bir atılımı beklediğimiz, yoldaşlarımızla, taraftarlarımızla, dostumuz olan tüm çevrelerle parti atılımını coşkuy-

la tartıştığımız ve moral olarak, aldığımız darbelere rağmen sarsılmadan kendimizi sıcak mücadeleye hazırlamaya çalıştığımız bir dönemde, tüm bu duygularımızın, düşüncelerimizin, çabalarımızın, şehitlerimizin kanlarıyla yarattığı devrimci değer ve ilkelerimizin, kısaca her şeyimizin komplocu-darbeci ihanet çetesi tarafından kirletildiğini öğrendik.

"Güçlü olmalıyız" üzerine tüm insanlarımızla, kendimizle yaptığımız tartışma ve sorgulamalarla kendimizi en zor koşullara hazırlayabilmek, son süreçte cezaevlerinden savaşa insan gönderip de, sıra kendilerine geldiğinde alçakça teorilere sarılıp –korkaklığın teorisinin olmayacağını çok iyi bilmelerine rağmen– savaştan kaçanların durumlarından dersler çıkarıp böylesi alçakça bir duruma düşmemek için kendimizle kavgaya yöneldiğimiz koşullarda, ihaneti duyduğumuzda şaşırmadık, sarsılmadık diyemiyoruz. Çünkü Devrimci Sol tarihinin en ağır ve acı darbesini düne kadar yoldaş diye bildiklerimizden yiyorduk.

Komplocu-darbeci ihanet çetesi ne yaptığının, kadrolarımızı, üyelerimizi, nelere alet etmeye çalıştığının farkında olsa gerek. Bizi ihanete, önderimize karşı bir komploya ortak etmeye çalışma cüretini hangi düşünceyle gösterebiliyorlar?

İhanet çetesi açıktan tavır koymadan, önderimizin yarattığı güveni kullanarak işleri gizli ve habersizce yürütmüş, bizleri bilgilendirmemiştir. Yine önderimizin çabaları sonucu tüm gelişmelerden haberdar olabildik. Bu süre içerisinde hiçbir açıklama yapılmadan, hiçbir onay almadan, önderimize olan bağlılığımız ve güvenimiz kullanıldı. Evet, darbeci ihanet çetesi tarafından kirletildik.

Zorlu ve sancılı bir geçiş sürecini, nitelik dönüşümünü yaşadığımız, hareketimize, önderliğimize ve birbirimize kenetlenmeyi bilince çıkarmaya çalıştığımız, özellikle çalışmalarımızı hareketimizin tarihi ve devrimci geleneklerimiz-değerlerimiz üzerine yoğunlaştırdığımız, insanlarımızı bunlarla donatmak ve güçlü kılmak için eğitim çalışmalarımıza yeni bir yön verdiğimiz bugün, bu değerlerin yaratılmasında ve korunmasında şehitlerimizin ve önderliğimizin rolü üzerinde duruyorken, bu alçaklar bizi arkadan hançerleyerek, yaratılan her şeye ihanet ederek, Türkiye ve dünya halkları açısından önemli bir dönüm noktası olacak olan nitel dönüşümümüzü engelleyerek tarihsel bir ihanet pozisyonundadırlar. Ve dünya devrimler tarihinde ihanetin tek cezası vardır.

Tarihimizi anlatırken, zorlu dönemlerimizi atlatırken sahip olduğumuz gücü, Devrimci Sol ruhu ile yoldaşlık ilişkileri çerçevesinde birbirimize kenetlenmemiz, önderliğimize olan güvenimiz ve koşulsuz olarak önderliğin politikaları doğrultusunda kendimizi ateş hattına sürmek olarak açıklıyoruz. Hiç bölünmememiz, ideolojik-politik ve ruhsal birliği yakalamamızla gurur duyuyoruz ve haklı olarak övünüyoruz. Bunların her biri moral değerlerimiz olarak yüzlerce savaşçımızın, üyemizin ve taraftarımızın motivasyonunu oluşturuyorlar. Bunlara ihanet edilmiştir.

Önderimize karşı alçakça karalama yaparak ve tamamen düşmanla aynı ağızdan konuşarak harcanan paraların hesabını yapan, bunu en büyük kozları olarak gören bu alçaklar, şehitlerimizin ve önderliğimizin yarattığı ve ko-

ruduğu bu değerlerimizi harcamanın hesabını nasıl verecekler?

Komplocu-darbeci ihanet çetesinin önderimize sunmuş olduğu tutuklama belgesindeki açıklamaları ihanetin açıklanması ve bu belgeyi ihanetin belgesi olarak değerlendiriyorum. Hiç kimse kendi egosunu tatmin etmek için bu hareketi kullanamaz. Kullananlara ve kullanmaya çalışanlara şimdiye kadar nasıl davrandığımızı en iyi bilenlerden birileri de darbeci ihanet çetesinin elemanları olsa gerek.

Ben Devrimci Sol saflarına katıldığım günden beri önderimiz Dursun Karataş'ın Devrimci Sol adıyla bütünleşmiş olduğunu yaşadım ve hissettim. Bu düşünce ve duygular beni ve çevremi her zaman coşkulandırmıştır. Bugün yoldaşlarımız şehit düşerken ya da sıcak kavgaya katılmanın coşkusunu yaşarken, önderimiz Dursun Karataş'a güven ve bağlılıklarını dile getiriyorlar. Ben de kendi adıma şunu söyleyebilirim. Geçmişte olduğundan daha fazla güveniyor, inanıyor ve önderliğimizin politikaları doğrultusunda savaşacağıma, ona layık olmaya çalışacağıma söz veriyorum.

Devrimci coşku ve bağlılığımla
Biz kazanacağız.
14 Ocak 1993
KAHROLSUN KOMPLOCU-DARBECİ İHANET ÇETESİ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
SAĞMALCILAR CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ
(...)

■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE, ÖNDERİME

Size karşı yapılan darbe girişimini, bütün Devrimci Sol ailesine yönelik yapılmış en iğrenç saldırı olarak kabul ediyor ve bu girişimi tek kelimeyle ihanet olarak lanetliyor, mahkum ediyorum.

Biz Devrimci Sol ailesinin, önderliğiyle sarsılmaz bağlarla nasıl bütünleştiğini anlayamayan bu ihanet çetesinin saldırısı, sadece bir "darbe girişimi" olmaktan öteye gidemeyecektir, gidememiştir de. Darbeci çete saldırısının örgütsel ve ahlaksal boyutta yarattığı tehlikenin bilincinde olmakla birlikte Devrimci Sol'un büyüklüğü, değerleri, gelenekleri karşısında bu çete yok olacak, kendi pisliklerini hiçbir zaman bizlere bulaştıramayacaktır.

Şehitlerimizin kanıyla yarattığımız Devrimci Solcu ruh halimiz, önderliğimizle bizlerin arasındaki en temel bağdır.

Dört ay boyunca önderliğin gölgesine sığınarak, hareketi yönetmeye kalkıp, kendilerinin de önderlik yapabileceklerinin riyakarca sevincini yaşayanlar, tüm Devrimci Sol ailesini güdülecek sürü sandılar. Bu şahtekarlık, hem geçmişteki şehitlerimizin değerlerine ihanet, hem de dört aylık süre içinde verdiğimiz şehitlerimizin kan banyosunda kendi egolarını tatmin etme alçaklığıdır.

Şehitlerimizin kanları üzerinde ihanet hesapları yapan, kendi egolarını tatmin etmek isteyen "içimizdeki düşman" hıncımızın şiddetinden kendini koruyamayacaktır!.. Şehitlerimizin üzerine ant olsun!..

Değerli Önderimiz,

Cunta öncesinden '88'de tutsak düştüğüm sürece kadar eksik ve zaaflarımın ağır bastığı bir pratik yaşamama karşın, önderliğime bağlılık ve örgütüme güven temelinde sürdürdüğüm Devrimci Solculuğumdan her zaman gurur duydum. Tutsaklık koşullarımın bir bölümünde bile olsa, önderimin yakınında bulunabilmeyi ve ondan öğrenebilmeyi devrimci yaşamımın en büyük olanağı olarak gördüm. Eksiklik ve zaaflarımı aşmamda, Devrimci Solcu ruh haline ulaşmamda, önderimizin doğrudan radikal müdahalelerinin yardımını aldım. Ancak yerine göre bazen çok "sert" olan bu müdahaleleri, hiçbir zaman gurur meselesi haline getirmek aklıma bile gelmedi. Çünkü, cuntayı sokaklarda yaşayan biri olarak küçük burjuva gururun ne denli tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordum. Değerli Sabo'yla beraber atlattığımız takipler, Niyazi Abi ile dolaştığımız sokaklar devrimci yaşamda küçük burjuva gurura yer olmadığını çok iyi öğretmişti.

Küçük burjuva gururlarının, ihtiraslarının esiri olan darbeci çetenin en büyük hatası, sokaklarda yaşamadıklarından, sokaktan gelen insanlarımızın ruh halini kavrayamamaları, hesap edememeleri oldu. "Eski"liklerine güvendiler, ama eskidiklerini fark etmemişler!

Önder Yoldaş,

Devrimci yaşamını ülke sokaklarında sürdüren veya onu içselleştiren insanlarımızın hayal sınırları içinde bile yer almayan bu ihanet şebekesine, emin ol ki en sert cevabı vereceğiz!..

Bunu, Devrimci Sol önderliğine bağlılığımız için, önderlikten ayrı düşünemediğimiz Devrimci Sol için, önderliğimizin canına kastettikleri için, şehitlerimizin anısına duyduğumuz saygı için, Devrimci Sol'un tarihinde kara bir leke yaratmak istedikleri için, partimize ramak kala hızımızı kestikleri için, bizleri güdülecek bir sürü olarak görme gafletine düştükleri için, devrimci adaletimiz için, en azından kendi devrimciliğimize duyduğumuz saygı için, mutlaka yapacağız!..

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE OLAN SARSILMAZ GÜVENİMİZ VE KOPMAZ BAĞIMIZ DEVRİMCİ SOLCU OLUŞUMUZUN DOĞALLIĞINDANDIR!

DEVRİMCİ SOL İÇİN; BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

BURSA CEZAEVİ SİYASİ SORUMLUSU

(...)

5 Şubat 1993

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Hareketimizin içine girdiğimden bu yana birçok şey öğrendim. '90 atılımından bu yana önderliğimizin çabaları ve yükselen savaşımız sayesinde birçok şeye hazırlanabildik. Kayıplar, darbeler ve hatta hainlerin çıkabileceğini öğrendik ve bunlara hazırdık.

Ama, böylesine bir ihaneti, arkadan kalleşçe hançerlenmeyi beklemiyorduk. İçimizden bu denli alçak insanların çıkacağı, komplo düzenleyip, darbe

yapabileceği düşünemeyeceğim bir olaydı. Hele de önderimize karşı bu kadar iğrenç saldırıların olabileceğini, bırakalım Devrimci Solculuğu, devrimcilikten ve insani erdemlerden uzak alçakların bizim içimizden çıkabileceğini beklemiyordum.

Her hallerinden korkaklık ve sinsilik akan bu zavallı yaratıkların yazılarını okudukça, insanın midesi bulanıyor. Bir de size karşı yapılan çirkinlikleri, hareketimizin arşivine, paralarına, ilişki ve olanaklarına el koyduklarını, sinsice hareketi yönetmeye çalıştıklarını öğrendikçe, bu kadar iğrenç insanların bugüne kadar nasıl içimizde barınabildiklerini, bu çapulcu tayfanın nasıl böylesi bir cüreti gösterebildiklerini düşünemiyorum.

Bundan bir yıl önce kontrgerilla, tekelci basında benzer bir senaryo yazmıştı. Her zaman yaptıkları gibi, önderimizi karalamaya çalışıyorlardı. 12 Temmuz'dan sorumlu olduğunu, bu nedenle gözaltına alınıp sorgulandığını vs. yazıyordu. O zaman, kontrgerillanın her zamanki senaryolarından biri, saçmalığa bak vs. diyerek düşmana lanet okuyup, küfredip geçmiştik. Aradan bir yıl geçti, o zaman yazıda adı geçen zat, bugün, çetesiyle birlikte benzer senaryoyu uygulamaya soktu.

12 Eylül sürecinde olsun, sonrasında olsun düşman sürekli olarak önderimize güvenimizi sarsmak için karalama kampanyaları sürdürdü. Kontrgerilla, önderimizin yüksek maaş aldığını, evinde bulaşık makinesi çıktığını, lüks yerlerde kaldığını, havyarlarla beslendiğini vb. hep işledi durdu. Önderimize karşı şehitlerimizi kullanmaya çalıştı vs. vs. Kontrgerillanın tüm bu iğrenç saldırıları bırakalım kafamızda soru işaretleri uyandırmayı, önderimizle daha fazla bütünleşmemizi sağlamaktan öteye geçemedi, geçemezdi.

Bugün, içimizdeki düşman, içimizdeki kontrgerilla aynı içerikteki saldırıları gündeme getiriyor. Yıllardır içimizde olmanın verdiği tecrübeyle daha usturuplu bir dil kullanmaktan öteye, kontrgerilla bildirilerine yeni hiçbir şey katmadan, katamadan önümüze getiriyorlardı.

Bir akrep gibi korkak ve sinsi olan bu zavallı yaratıklar sizin adınızı kullanarak hareketi yönetip, bu şekilde içten çökertmeye çalıştılar. Geleneklerimize leke sürmeyi, yıpratmayı, geriletmeyi becerdiler ama daha fazlasını başaramadılar, başaramazlar.

Ağzının içine baktığımız, kendimize örnek almaya çalıştığımız birçok "eski" insanın düzene yamandığını gördük, ancak düşmanla aynı ağzı kullanan ve hareketimize darbe yapanlarını ilk kez görüyoruz. Bu onlara karşı öfkemizi ve kinimizi bin kat daha artırıyor.

Şehitlerimizle yarattığımız gelenekleri, değerlerimizi, önderimize olan bağlılığımızı ve Devrimci Sol insanının ruh halini kavrayamamış bu zavallı yaratıklara Devrimci Sol adaletini en sert şekilde göstereceğiz. Şehitlerimize, geleneklerimize, değerlerimize, önderimize karşı yaptıkları iğrenç saldırıların ve hareketimize sürdükleri kara lekenin hesabını burunlarından fitil fitil getireceğiz. Nasıl bir ruh haline sahip olduğumuzu öğreteceğiz.

Kendimizi partili döneme ve savaşı boyutlandırmaya hazırladığımız, bunun için çalışma programları çıkardığımız bir dönemde parti ilanı yerine darbecilerin komplolarıyla karşılaştık. Ne kadar da pişkinler!.. Önderliğin durumunu tartışmamızı istiyorlar.

Hayır!.. Kontrgerilla tüm gücüyle önderimizi karalamaya yöneldiğinde, en iğrenç bildirileri çıkardığında nasıl önderliğimizi tartışma konusu yapmadıysak, bugün de darbeci alçakların şehitlerimizi, geleneklerimizi, değerlerimizi ve önderliğimizi karalamak için giriştiği komplolar karşısında da önderimizi tartışma konusu yapmayacağız.

Çünkü bizler hareketimizin yaptığı atılımların, kazandığı başarıların içinde önderimizin rolünü pratikte yaşayarak gördük. Ve yaşadığımız süreç bizlere Dursun Karataş ve Devrimci Sol'un birbirinden ayrı değerlendirilemeyecek bir bütünlük içinde olduğunu kavrattı. Şimdi 3-5 çapulcunun "kara mizah" darbeleri, komploları mı bunu değiştirecek? Düşman başaramadı, bunlar hiç başaramayacak.

Değerli önderim,

Burada bir kez daha size bağlılığımı açık olarak ifade etmek istiyorum. Sizin önderliğinizdeki Devrimci Sol'la kurtuluşu yakalayacağımıza güvenim ve inancım sonsuzdur.

Şuna inanıyorum: Hareketimiz içindeki safraları atarak gelişti ve savaşı parti aşamasına getirdi. Bu alçakça saldırı hareketimize kara bir leke sürmüş olsa da, savaşımızı biraz geriletse de, bu safralardan bunun hesabını sorup, hak ettikleri cezayı verdikten sonra daha bir güçlenerek hızla açılan gedikleri kapatacak ve umutla beklediğimiz partiyi yaratarak şehitlerimize verdiğimiz devrim sözünü tutacağız.

Sizi ve yanınızda bulunan Musa ve Malik yoldaşları tüm coşkumla, sevgi ve saygılarımla kucaklıyorum.

KAHROLSUN KOMPLOCU-DARBECİ İHANET ÇETESİ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Devrimci selamlar,

BURSA CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

9 Şubat 1993

■ ■ ■

Yoldaş Merhaba,

Hareketimizin uğradığı saldırıyı 18 Ocak tarihinde ancak öğrenebildik. O da önderimizin zorlamasıyla. Komplocular bu yürekliliği gösteremediler.

Bugüne kadar dünya devrimleri tarihinde böylesi bir darbe örneğine rastlayamadık. Hareketimiz dünyada eşine benzerine rastlanamayan onlarca güzelliklere imzasını atmıştır. Bu onuru önderimizle paylaşıyoruz. Ancak bunca güzelliğin içinden pislikler de çıkabiliyor. Şimdi de eşine benzerine rastlanmadık çirkefliği içimizden çıkarttık, bununla da darbeciler övünsün.

Hareketimizin 15 yıllık tarihinde düşmanlarımız hep bize önderliğimiz nezdinde saldırmıştır. İdeolojimiz, politikalarımız karşısına geçmeye kimse cesaret (oligarşi dahil) edememiştir. Dost-düşman herkes bilir ki, devrimi ancak, hareketle bütünleşmiş bir önderlik gerçekleştirebilir. Düşmanlarımız o yüzden hep önderliğimize saldırdı. Gün oldu önderlerimizi oportünizme karşı savunduk. Gün oldu işkence tezgahında buz kalıpları içerisinde, Filistin aski-

sında, çevrilen manyetoların uçlarında, falaka sopasında vb. işkence yöntemlerinde düşmana karşı önderliğimizi-hareketimizi savunduk. Bütün bunlardan onur duyduk. İlkelerimizden, değerlerimizden taviz vermedik, onlara sahip çıktık. Bugün daha büyük bir görevle-onurla karşı karşıyayız. Bu kez de önderimize-hareketimize darbeciler karşısında sahip çıkma görevindeyiz. Bu badireyi de atlatacağız. Hem de darbecilere hak ettikleri cezayı-dersi vererek.

Yoldaş,

Darbeciler korkuyorlar, çünkü korkaklar: Ülkemiz gerçeğini, savaş gerçeğini bilmiyorlar. Şehitlerimizin bize bıraktıkları mirastan uzaklar. O yüzden önderimize ve önderimiz nezdinde hareketimize saldırıyorlar. Kadrolarımızın, savaşçılarımızın kendine güvensiz olduğunu söylüyorlar. Kadrolarımızın kendine güvensizliği hareketimize güvensizliktir. Böylesi bir tespitte bulunma cüretini nereden, nasıl almışlar? Çıktıkları günden bugüne kadar düşmana kaç kurşun sıkmışlar? Düşmanla burun buruna çarpışan, olumsuzluk durumunda yoldaşlarını korumaya çalışan, yaralandığında kendini almaya gelen komutanına "Komutanım beni bırak, sen git, sen hareketimize ve halkımıza lazımsın" diyen savaşçılarımıza "kendine güvensiz" deme cüretini kendilerinde nasıl görüyorlar?

Ortadoğu'da, Avrupa'da hareketimizin olanaklarıyla at koşturmak, silah elde savaşmakla eş değildir. Bu çeteye ülke gerçeği, savaş gerçeği öğretilmelidir.

Hareketimizin 15 yıldır yarattığı değerlere, birikime, mal varlığına, silahlarına zorla el koyanlardan bunlar geri alınmalı, en kısa sürede sorguları yapılarak idam edilmelidirler. Kaçmaları durumunda yakalanmaları konusunda ısrar edilmelidir.

Daha hızlı koşmamızın gerektiği bugünlerde, hızımızı kesmeye çalışan ihanet çetesini tanımıyoruz...

İhanet çetesini tanımıyoruz, emirlerine uymayacağız, hiçbir faaliyetimizi ve görevlerimizi de askıya almıyoruz.

Evet, çeteyi tanımıyor, görev ve sorumluluklarımızı bırakmıyoruz. Çünkü bize bunlar ihanet çetesi tarafından değil, bizzat hareketimiz, önderliğimiz tarafından verilmiştir, yine onlar tarafından geri alınabilir.

Önderliğimizle sağlıklı bir iletişim ağı oluşturuluncaya dek faaliyetlerimize ilişkin rapor göndermeyecek, kimden geldiği belirsiz emirleri uygulamayacağız. Bu süre içerisinde bugüne kadar önderimizden edindiğimiz deneyim ve birikimlerin ışığında faaliyetlerimizi sürdüreceğiz.

Yoldaşımız, önderimiz rahat ol. Hareketimiz bugüne kadar bizlere güvendi, halkımızın umudu, hareketimizin gözbebeği olan SDB'lerde görevlendirdi. Dahası SDB komutanlıkları vererek onurlandırdı. Her zaman bu onura layık olmaya çalıştık. Yoldaşlarımızın şehit olduğu çarpışmalarda tutsak düştük ama teslim olmadık. **Darbeci çeteye de teslim olmayacağız.** Bir tek kılına zarar gelmesi halinde bunun hesabını darbecilerden soracağız.

Devrimci Sol bir DK hareketi değildir. Ancak DK Devrimci Sol'un ayrılmaz bir parçasıdır. Bugüne kadar bunu bize siz öğrettiniz. Darbecilere seslenmek istiyoruz. **Siz alçaksınız, şerefsiz hainlersiniz. Halklarımızın değerlerine el uzattınız, olanaklarımızı kullanarak bizi arkadan hançerlemeye kalktınız.**

Hangi hakla şehitlerimizin adlarını ağızlarınıza alabiliyorsunuz, şehitlerimizin bedenlerine işkence yapanlardan, mezar taşlarını çalanlardan ne farkınız var?

Biz bugüne kadar yoldaşlarımıza uzanan elleri kırdık. Sizin de elleriniz yoldaşlarımıza uzandı, onları da kıracağız. İhanetin bedelini ödeyeceksiniz...

KAHROLSUN DARBECİ HAİNLER!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL VE ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

19 Ocak 1993

AYDIN CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Merhaba,

Hareketimizdeki darbe olayını, önderliğe karşı girişilen çirkin saldırıyı ve darbecilerin yaptıklarını büyük bir üzüntü ve öfkeyle öğrendik. Düşman saldırılarının arttığı, operasyonlara hız verildiği bir süreçte darbeciler "tam sırası" dercesine, tezgahladıkları komployu devreye soktular. Düşmanın ve oportünizmin bunca yıldır yapamadığını yaparak, Devrimci Sol tarihine leke sürdüler. 13 Eylül'den bu yana hareketi kurgularla, senaryolarla yönettiler, insanlarımızı kandırdılar. Ne kadar ahlaksız olduklarını gösterdiler.

Tüm çabaları sonuç vermeyince, legal evlere bile telefon ederek, alt ilişkilere ulaşmaya çalıştılar. Gerçekten de darbecilerin ahlakı yoktu.

Hiç hakları olmadığı halde, hareketin tüm olanaklarına, ilişkilerine el koyan ve bunları pervasızca kullanan darbeciler, sırt sıvazlamayla, pohpohlamayla, ahbap-çavuş ilişkisiyle başarılı olabileceklerini, önderliği karalayabileceklerini sandılar.

Fakat yanıldılar. Deyim yerindeyse kafalarını sert kayaya çarptılar. Çünkü bizler Devrimci Sol önderliğini de, darbecileri de çok iyi tanıyorduk.

Onlar o kadar "onurlu", o kadar "gururlu" ve "hassas" idiler ki, onlara göre önderlik kadrolara değer vermiyor, onlara güvenmiyor, küfrediyor, hakaret ediyordu. Evet, Devrimci Sol önderliği, darbeciler gibi insanların sırtını sıvazlamıyor, zaafları okşamıyordu ve darbeci beyler buna çok gocunuyorlardı. Ama bu kadar "dürüst" olanlar, yaptıkları darbeyi kadrolara açıklama cüretini bile gösteremediler.

DARBECİLER SUÇLUDUR! SUÇ İŞLEMİŞLERDİR! Devrimci Sol önderini iğrenç bir yöntemle tutuklayıp, eziyet edenler, önderimize, hareketimize ve halkımıza bunu reva görenler, hareketimizi bölünmenin, parçalanmanın eşiğine getirenler tarih önünde suçludurlar! Onlar her türlü ahlak ve kuralı çiğnemişlerdir. Onları asla meşru görmüyor ve tanımıyoruz! Darbeciler derhal yarattıkları fiili duruma son vermeli ve hareketi meşru yönetimine terk etmelidirler.

Darbeciler boşuna uğraşıyorlar. Devrimci Sol tarihini yalanla, karaçalmayla, darbecilik ve komploculukla kirletemezler. Biz buna asla izin vermeyeceğiz.

Şunu dosta-düşmana bir kez daha haykırıyoruz: Biz Devrimci Sol'a, Devrimci Sol kadrolarına ve Devrimci Sol önderliğine güveniyoruz. Devrimci Sol'u yaratan, yaşatan ve bugüne getiren Devrimci Sol önderliğidir. Biz Devrimci

Sol'u önderlikle birlikte tanıdık. Bu yüzdendir ki, Devrimci Sol'suz bir Dursun Karataş ve Dursun Karataş'sız bir Devrimci Sol düşünmüyoruz. Bu konuda bütün samimiyetimizle önderimize güveniyoruz. Tüm kararlarının ve politikalarının doğruluğuna yürekten inanıyoruz. Devrimci Sol'un önderi Dursun Karataş'tır.

Ve diyoruz ki, bunu da aşacağız. Devrimci Sol tarihine bulaştırılmak istenen komploculuk-darbecilik lekesini temizleyeceğiz. Darbeciliği en ağır şekilde mahkum edeceğiz. Devrimci mücadelemizi zaferle sonuçlandırmak için bunu yapacağız.

Önderimize en içten sevgi ve saygılarımızla
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
DEV-GENÇ LEGAL YAYIN ORGANI KOMİTESİ
(...), (...), (...)
25 Ocak 1993

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Hareketimiz ve önderliğimiz hak etmediği acılar ve saldırılar yaşıyor. Bu saldırıların içimizdeki düşman tarafından yapılması, acımızı, öfkemizi daha da artırmaktadır.

Böyle alçakça, düşkünce kara mizah sergileyenler bizden olamazlar. Bırakın Devrimci Solcu olmayı, normal bir insan vasıflarından da yoksundurlar. Devrimci Sol ailesinin kültüründe ve mayasında böyle haince ve düşkünce davranışlara yer yoktur.

Önderliğimizin yeniden güven ve onay isteyen yazısını okudum, şaşırdım... Önderliğimize karşı düzenlenen bir komplo ve ihanet olmasına rağmen önderliğimizin böyle bir şeye ihtiyacı yok. Çünkü onu tarih, pratiği ve devrimci Sol'un bugünkü durumu onaylıyor... Dursun Karataş'ı da öne çıkaran, önder yapan bu gerçekliktir....

Önderlik misyonunu nereden ve nasıl aldığını Devrimci Sol tarihi, kurulduğu günden bugüne açıkça gösteriyor. Ve Dursun Karataş'a önderlik misyonunu olaylar karşısındaki tavır alışı, ürettiği politikalar, yetenekleri ve yönetme biçimi vermiştir. Kadrolarla kurduğu diyalog, karizması onu bugüne getirmiştir.

Örgütümüz bu kara mizahı da aşmasını bilecek ve bunu da başarıya dönüştürecektir. Bunu söylemek için kahin olmak gerekmiyor. Önderliğin 13 Eylül 1992'den bugüne kadar darbecilere karşı aldığı tavır bunun somut kanıtıdır.

Türkiye halklarına devrim armağan etmeyi amaçlayan Devrimci Sol'un, yarattığı direniş destanlarını önderlikten ayrı düşünmek, etle-tırnağı birbirinden ayırmaktır. Devrimci Sol'u bugün Dursun Karataş'tan ayrı düşünmemek kişileri fetişleştirmek değildir. Devrim tarihimizin gözümüze soktuğu bir gerçektir. Bunu reddetmek ya önderliğin anlamını, önemini bilmemekten ya da art niyetlerden kaynaklanıyordur.

Devrimci Sol 15 yıllık mücadele tarihinde ateş çemberlerinden geçerek, bugünlere geldi. Devrimci Sol'u ateş çemberlerinden geçiren önderlik, tarih karşısında da kendini ispatlamış ve bu dönemlerdeki doğru politikaları ve ta-

vır alışlarıyla kendini devrim tarihine yazdırmıştır.

Ölüm Orucu, 12 Temmuz, 16-17 Nisan vb. ateş çemberlerinden geçen örgütümüzü başarıyla ayakta tutan, önümüze koyduğumuz hedeflerin büyük çoğunluğuna ulaştıran önderliktir, Dursun Karataş'tır. Bunların tersini iddia edebilmek için art niyete sahip olmak veya açıkça düşman olmak gerekiyor.

Ben Devrimci Sol ailesinden olmaktan ve Dursun Karataş önderliğinde savaşmaktan onur duydum, duyuyorum. Önderimizle, kadrolarımızla, kurmaylarımızla, kitlemizle biz bir bütünüz, bunları birbirinden ayırmaya kimsenin gücü yetmeyecek.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
SAĞMALCILAR CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ
İBRAHİM YALÇIN
14 Ocak 1993

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

15 yıldır sevabımla, günahımla bu hareketin peşinden gittim. Bu hareketi seninle tanıdım. Uzun yıllar beraberliğimiz içinde senden çok şey öğrendim.

15 yıldır sen neredeysen, ben orada oldum. Çünkü politikana, ideolojik sağlamlığına, devrime inancına güvenim her zaman tam oldu. Bu harekette her şey eleştirilebilir, tartışılabilir ama üslubu ve yerine göre... Bunu senden öğrendik. Eleştiriyi, eleştirmeyi, hatalarımızın üzerine yürümeyi senden öğrendik, yenilenmede seni örnek aldık. Kültürümüzde, ahlakımızda senin katkıların var. Önderliği bileğinin hakkıyla kazanmış ve hak etmiş biri varsa o da senden başkası değildir.

Bütün yüreğimle, dostluğumla, yoldaşlığımla seninleyim. Yürüdüğün yolda yürümeye devam edeceğim. Seninle darbeciliği de ezip geçeceğiz. Bundan en küçük bir kuşkum yok.

Yetkim, onayım ve güvenim senindir. Seninleyim, seninle olacağım.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİM DURSUN KARATAŞ!
LEGAL DERGİ SORUMLUSU
(...)

■ ■ ■

ÖNDERİME, YOLDAŞIMA,

Hain darbecilerin ailemize ve önderime yaptığı çirkin, ahlaksızca saldırıyı hayretler içerisinde okudum.

Olayın gelişimini anlatan yazıların hepsini okudum.

Devrimci Sol ailesinden bir savaşçı olarak, benim açımdan önderimiz, hareketimin kuruluşundan bugüne gecesini gündüzüne katarak, emekçi, proleter, devrimci, tarihte eşine az rastlanır bir önderdir.

Böyle bir hareketin savaşçısı olmaktan ve önderliğinden hep onur duydum.

Zorlu dönemlerde hareketimizin çıkarlarını düşünen önderimizin; bu alçakça komplo karşısında, hareketin geleceği için ve hareketin bu olaydan en az zararla çıkması için, ihtiras düşkünlerine karşı tavrına, yaklaşımına baktığımızda, karşımıza yine hareketin çıkarları çıkıyor.

Devrimci Sol savaşçısı olarak, hainlerin önderime davranışlarını okurken yaşadığım duygularımı anlatamam.

Yapılan darbedir, adı ihanettir. Hainlerin en sert biçimde cezalandırılmalarını istiyorum.

KAHROLSUN HAİN DARBECİLER!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
MALATYA CEZAEVİ SİYASİ SORUMLUSU
(...)

■ ■ ■

ÖNDERLİĞİMİZE,

Hareketimiz içindeki ihanet ve komployu, darbecilerin çirkin ve aşağılık eylemlerini, sabotajlarını öğrenmiş bulunuyorum.

Bizi biz yapan değerlere, şehit yoldaşlarımıza ve hareketimizin geleceğine ihanet edildiğine inanıyorum. 20 yıla yaklaşan devrimciliğimde, bizim harekette beklemediğim tek şey, böylesi alçak bir gelişmedir. Hayal kırıklığı bir ölçüde var ama yıkılmadım. Yapılması gerekenlerin, Castro'nun Ochio Davası gibi, hatta ondan daha çaplı bir yargılama olduğuna inanıyorum.

Ben hareketimin meşru önderliğine sonuna kadar bağlıyım. Şu andan itibaren, darbecileri, Devrimci Sol hukukuna göre nefretle karşılıyor ve yargılanarak cezalandırılmalarını istiyorum. Bu darbe önderliğe ve kadrolara karşı aşağılayıcı, devrimci iradeyi çiğneyici, ahlaksız bir gelişmedir. Hareket iradesini –ki o iradeyi önderliğe, mücadalesi ve kadrolar vermiştir– hiçbir kariyerist darbe çiğneyemez.

Biz yıllardır cezaevlerinde, partili olacak olmanın heyecanını diri tutarken, böyle bir gelişme hareketimizi içerden hançerlemiştir. Bunu da devrimci geleneklerimiz, irademiz, adaletimiz, kararlılığımız, önderliğe bağlılığımızla aşacağımıza inanıyor, bu yolda tüm yoldaşlarımın bütün enerjilerini ortaya koymalarını istiyorum, diliyorum.

29 Ocak 1993
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİMİZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇILARI!
YAŞASIN ŞANLI ŞEHİTLERİMİZ!
HİÇBİR GÜÇ KADROLARIN-SAVAŞÇILARIN ÖNDERLİĞE VERDİĞİ İRADEYİ AŞAMAZ, AŞAMAYACAKTIR!
KAHROLSUN DARBECİLER, YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
TOSYA CEZAEVİ TEMSİLCİSİ
(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE,

Türkiye devrimci hareketinin önderliğini üstlenmiş Devrimci Sol'un yarattığı geleneği sonuna kadar destekliyorum. Gelenekleriyle, mücadele çizgisiyle, dostun düşmanın saygısını, sempatisini kazanan Devrimci Sol hareketine yönelik düşmanca tavırları bir ihanet olarak görüyorum.

Düşmanın yıllarca yapmak istediği ama bir türlü beceremediği parçalama hareketine, tarihimizin ve önderliğimizin inkarına teşebbüs edilmesi düpedüz bir ihanettir.

Çanakkale Devrimci Sol temsilcisi olarak bu olayı benimsemiyorum. Bu çirkin girişimin sahipleri hak ettikleri tavırları karşılarında bulmalıdırlar.

9 Mart 1993

KAHROLSUN İHANET, KAHROLSUN PROVOKASYON!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL VE ÖNDERLİĞİ!

ÇANAKKALE CEZAEVİ SİYASİ SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

Hareketimizde yaşanan son gelişmeler hakkında yeterince bilgilendirildim. Bu konuda söyleyeceğim tek şey, darbecilerin alçakça bir ihanet içinde olduğudur.

Devrimci Sol'un bir neferi olarak sonuna kadar örgütümün ve önderliğimin yanındayım. Şu süreçte tek dileğim, önderlik ve şehitlerimizin büyük bir emek ve özveriyle bugünlere getirdiği örgütümüze yönelik bu alçakça komplonun etkisizleştirilmesi ve örgütümüzün tekrar en kısa sürede düzlüğe çıkmasıdır. Beraberinde ihanet çetesine gereken cezanın (en ağır şekilde) en kısa zamanda verilmesidir.

15 Şubat 1993

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

İHANET ÇETESİ DEVRİMCİ HAREKETİMİZDEN KURTULAMAYACAKTIR!

ANKARA MERKEZ KAPALI CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

ÖNDERİME

Daha önceki onay yazısı için (1989) "Niçin böylesi bir şeye gerek duyuluyor, zaten hareketimizin doğal önderidir" demiştim. Bugünden geçmişe baktığımda, neden gerekli olduğunu şimdi anlıyorum ve bir kez daha, öngörü ve sezgilerinizin güçlülüğünü takdir ederek, güvenimi belirtmek istiyorum.

Mücadeleye başladığım günden bugüne kadar, hep sizin önderliğinizdeki politikalardan aldığımız sonuçlar bizi bugünlere getirdi. Dosta ve düşmana Devrimci Sol imajını yerleştirmemizdeki rolünüzü kimseyle tartışmam ve tar-

tıştırmam. Bunu en somut olarak, firar sonrası yaşadığımız atılım süreci somutluyor. Devrimci Solcu olmaktan onur duyuyorsam bunu, önderime, onun politikalarına borçlu olduğumu biliyorum. Bizler bir aile isek, siz de ailemizin direğisiniz ve hepimiz de sizden izler taşıyoruz.

Ne iç düşmanlarımız ne de oligarşi bizim gözümüzdeki yerinizi yıpratamaz ve buna izin vermeyeceğiz. Ne spekülasyonlar, ne de alçakça saldırılar bunu başaramayacak ve başaramadı. Şimdi daha bilinçliyiz ve biliyoruz ki, sana yönelik gelen her yalan, saldırı bize ve hareketimize yöneliktir. Son yaşananlarla birlikte, önderime ve onun önderliğindeki hareketime bağlılık daha da anlam kazandı.

Örgüt önderliği ve onun onayı için istenen her şeyi bütün bağlılığımla tereddütsüz sunuyorum.

Sevgi ve Saygılarımla.

19 Ocak 1993

İSTANBUL DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ SİYASİ SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

MERHABA,

Hareketimiz içinde ortaya çıkan olumsuzluğu ve olumsuzluğun sahiplerinin tavırlarını öğrendim.

Böyle bir tablonun ortaya çıkması, daha doğrusu böyle bir tabloyu oluşturanların çirkinliği üzücü oldu kuşkusuz.

Şu an birçok olanaksızlıkla birlikte düşünüldüğünde iğrenç darbecilerin tüm iğrenç tavırlarını detaylandırmak mümkün değil. Ama darbecileri, darbe yöntemini çözümlemek, iğrenç darbecileri ve iğrenç tavırlarının altında yatan sübjektif niyeti bazı somut olgulara(!) götürmek de mümkün olsa gerek... Değil mi?

Ancak açık olan bir gerçek şu, bugüne kadar hareketin içinde yer alan darbeciler, özünde hareketimizle, önderlik ve önderliğin iradesiyle bütünleşememişlerdir.

Darbe girişiminin haberini hareketimden öğrendiğimde tüylerim ürperdi.

Bütün bunları hareketimin gerçek dava insanı yoldaşlarımla bütün boyutlarıyla tartışma olanağını bulamamış olmam, insana daha zor ve ağır geliyor. Ancak ben yine de kendi özgür irademle net tavrımı belirlemekten de sakınmayacağım. Ayrıca, yanlış anlaşılmasın, tartışmayı istediğim yoldaşların darbeciler olmadığını da belirtmeliyim.

Siz darbeciler,

Niyetiniz ne olursa olsun, önderliğin ve hareketimin yarattığı değerler sizden uzak aslında... Çünkü siz onlara yabancısınız, yabancı kaldınız.

Ve şuna inancım sonsuz. Önderlik size çok emek vermiştir, değer vermiştir. Ama buna rağmen önderlikle bütünleşemediğiniz açık olduğundan ve bunu darbe tavrına kadar vardırdığınızdan, en iğrencinden politik ahlaksızlık mertebesine ulaştınız diyorum.

Önderliğin size sunduğu şansları, ihtiraslarınızın ve kendi egolarınızın tatmini için kullanarak, zindancılığa soyunup, önderliği tutukladınız. Ne iğrenç bir tavır. Aslında "iğrenç" demek yetersiz kalıyor ve en ağır sözleri hak etmişsiniz.

Devrimci Sol'un bir savaşçısı olarak, siz darbecilerin hiçbir yetki ve görevinizi kabul etmiyorum. Yani sizin, söz, karar, onay ve imza yetkinizi kabul etmiyorum.

Söz, karar, onay ve imza yetkisini Devrimci Sol ve önderi ve **önderim Dursun Karataş**'a veriyorum.

Ve siz darbeciler,

Size de iradenizi önderliğe, önderimiz Dursun Karataş'a ve Devrimci Sol Güvenlik Örgütü'ne verin diyorum.

Bütün ilişkileri olduğu gibi önderimiz Dursun Karataş'a verin. Avrupa, Ortadoğu, ülke içi bütün ilişkileri olduğu gibi önderimize devredin.

Harekete ait her şeyi, bütün yazı-çizi, arşiv, maddi ve manevi bütün her şeyi önderimiz Dursun Karataş'a devredin.

Kuşatma altındaki savaş mevzilerimizde "Yaşasın Örgütümüz Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" diye haykıran şehitlerimize karşı biraz saygınız kalmışsa, zaman yitirilmeden 13 Eylül öncesi sürece dönün.

Siz darbeciler, sahi siz kim adına ve hangi yetkiyi kullanarak önderliği tutuklayabiliyorsunuz? Evet, bu tavrınız ağır bir suçtur. Ve bunun hesabını önderliğe vereceksiniz... Bu tavrınızla siz, insanlaşamamış bir kişiliğin yaptığını yaparak suç işlediniz. Bunun hesabını önderliğe vermek zorundasınız.

Hareketimle, hareketimizle, önderimle, önderimizle bütünleşmiş bütün yoldaşlarımı çağırıyorum;

Dava insanı yoldaşlarıma, komutanlarımıza, savaşçılarımıza, kadın ve erkek bütün militan yoldaşlarıma,

Ve de Devrimci Sol Güvenlik Örgütü'müz ve bütün şehir ve kır gerillalarımıza çağrım şudur;

Örgütümüzü her koşulda, onun ruhuna uygun yaşatın... Ve önderimiz Dursun Karataş'ın yani önderliğimizin güvenliğini alarak koruyun. İnanıyorum ki, yaşatacak ve koruyacağız da.

"Yaşasın Örgütümüz Devrimci Sol", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" şiarlarımız kanla yoğrulup, harlandı. Bu şiarımızı ve önderliğimizi zayıf düşürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Biz Devrimci Sol savaşçıları olarak, bu şiarı bilince çıkarıp, beynimizin bütün kıvrımlarına yerleştirerek, savaşımızın hızını durdurmak isteyen darbecilerin ve komplocuların suratına patlatacağız. Önderliğe güven ve sadakat bunu gerektiriyor.

Siz darbeciler, iğrenç tavrınız beni hem üzdü hem de öfkelendirdi. Ama çok sevindirdikleriniz de oldu. Kim bunlar?.. Tek kelimeyle TC kontrgerillasını sevindirdiniz. Ve Sabo'lara, Niyazi'lere, Sinan'lara ve İbrahim'lere, Fazıl'lara kurşun sıkan katilleri sevindirdiniz bu tavrınızla.

Savaş koşullarını yaşayan hareketime karşı TC kontrgerillası, psikolojik savaş da yürüttü, yürütmeye devam edecek... "Dursun Karataş Bedri Yağan'ı tutuklattı" demagojisini yaptı.

Ama TC oligarşisi bu kez yalan değil, aylarca sizin iğrenç tavrınızın demagojisini yapan düşmanımız, bütün medyalarıyla saldırıya geçip, değerlerimize, şehitlerimize ve önderliğimize saldıracak... Ve de hasmımız sevinç çığlıkları atacak... Bu çığlığa olanak yaratan siz darbeciler utanmalısınız.

Ama ne siz darbeciler, ne de Ali Akgün ve Paşa Güven gibi komplocu hizipçiler, hareketime ve önderime gücünüz yetmeyecektir. Önderlik daha net, daha nitelikli ve daha güçlü olacaktır. Darbeler atlatmak güçlülüğü doğurur. Hareketim bunu atlatarak güçlenecektir.

Necdet Menzir, Mehmet Ağar ve Hayri Kozakçıoğlu "Dursun Karataş'ın üzerine saldıracağınıza, yaşamını ortadan kaldırsanıza, aptallar" derlerse hiç şaşmayın sakın darbeciler.

Yapmış olduğum bu kısa açıklamayı, hareketim Devrimci Sol ve önderim Dursun Karataş'a olan güvenim, inancım ve sadakatimin açıklaması olarak kabul edin.

Darbecilerin hiçbir şeyini meşru da görmüyorum.

Hareketim Devrimci Sol'dur ve önderim Dursun Karataş'tır. İrademi de hareketim Devrimci Sol'a ve önderim Dursun Karataş'a veriyorum.

Kamo, "Lenin demişse doğrudur" derken, Bolşevik Partisi'ne ve önderine olan bağlılığını, güvenini ve inancını nasıl pratikte yaşattıysa, ben de bir Devrimci Sol sıra neferi, savaşçısı olarak "Önderim demişse doğrudur" diyorum. Ve bunu bilince çıkardığımı, inandığımı düşünerek yazıyorum.

Örgütüm Devrimci Sol ve önderim Dursun Karataş yapmışsa ve demişse doğrudur diyorum. Bunlar ahlaksız darbecilerin hoşuna gitmeyebilir de... Samimiyetsiz ve ciddiyetsiz oldukları için, bu hiç önemli değil.

Önderlikle bütünleşmiş, Devrimci Sol önderliğine, önderimiz Dursun Karataş'a iradelerini ve tüm yetkilerini veren yoldaşlarımı özlemle kucaklıyorum. Sevgi ve saygılarımı sunarım.

YAŞASIN ÖRGÜTÜMÜZ DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
İnançla ve bağlılıkla.
3 Şubat 1993
GAZİANTEP CEZAEVİ KOMİTESİ ÜYESİ
(...)

■ ■ ■

ÖNDER YOLDAŞA,

Onay isteyen yazınızı, hemen tüm ilişkilerin yeni baştan kurulacağı, yeniden atılım sürecine geçeceğimiz dönemin ilk doğal işleyişi olarak değerlendiriyorum. Yoksa darbecilerin önderliğe yönelik iddialarına cevabımı ben de diğer yoldaşlarım gibi pratikte verdim.

Bugüne kadarki süreçte yaratılan tüm güzelliklerde, hareketin doğuşundan UMUT olmaya başladığımız bugüne kadarki süreçte, önder yoldaşın yönetiminde, onun iradesinde bir örgüt olduk. Onun yönlendiriciliğini, belirleyiciliğini hep hissettik, hissettim. "Önderlik mücadele içinde kazanılır" diyorsak,

bunu hak ederek kazanan, "önder" niteliğini kendi yaşamınla hak eden bir yoldaş oldun gözümde.

Önderliği hareketimizden, savaşımızdan ve geleceğimizden ayrı düşünmedim hiç.

Olumluluklar, güzellikler, yeni değerler yarattığımız, savaşı geliştirdiğimiz, UMUT olmanın gereklerini pratikte yerine getirdiğimiz ve örgütsel niteliğimizi geliştirdiğimiz sürece, önderimiz olarak hak ettiğin yerde olacağına inanıyorum.

Bugünkü süreci de senin önderliğinde aşacağımıza, geleceğimizi senin yönetiminde kuracağımıza, savaşı senin önderliğinde geliştireceğimize inanarak,

"YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ" diyorum.

Selamlar, sevgiler.

TARIK KOÇOĞLU

AKDENİZ BÖLGESİ SİYASİ SORUMLUSU

■ ■ ■

MERHABA,

Bugün zorlu bir süreç yaşıyoruz. Darbecilik alt edilmiş olsa da, darbenin hareketimizde yarattığı tahribatı, kitlelerde oluşturduğu güvensizlik ortamını, ayaklar altına alınan kültürümüz, hukukumuz ve şehitlerimizin yarattığı gelenekleri onarmak, kısaca hareketi yeniden inşa etmek ancak doğru bir önderlikle olur.

Hareketimizin on beş yıllık tarihinde, gerek cezaevlerinde, ölüm oruçlarında, gerekse dışarıda aldığınız kararları, öngörünüzü, hareketi yönetebilme yeteneğinizi kadrolara karşı açık oluşunuzu biliyorum.

Kendi sorumluluk alanım ölçüsünde de olsa, özgürlük eyleminiz sonrası harekette yaşanan atılım yıllarındaki dönüşümü, yaratılan kolektif ruhu, canlılığı yaşadım ve gördüm. Atılım süreci ile birlikte gerek Türkiye halkları nezdinde, gerekse dünya halkları gözünde dost ve düşmanın kıskanacağı bir güç haline gelmemizdeki önderliğinizin önemini biliyorum.

Darbeciliğin alt edilmesinde aldığınız kararları, sabrınızla sonuçları başından görerek, darbeciliği siyasal olarak mahkum edişinizle ve uzağı görebilme yeteneğinizle, darbeciliğin alt edilmesinde devrimci demokrasiyi işleterek yeni bir gelenek yaratmanızla, kadrolara güveninizle hak ettiğiniz önderliğinizi ve önderliğe güveni daha da pekiştirdiniz.

Ve bugünden sonra gerek iktidarın tüm baskı ve terörüne karşı verilecek mücadelede, gerekse 13 Eylül'den sonra yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen önderliğinizle iktidara daha emin adımlarla yürüyeceğimize inanıyor, önderliğinizi onaylıyorum.

Yoldaşça selamlar.

13 Nisan 1993

SAĞMALCILAR CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Yoldaş,

13 Eylül 1992 tarihinde hareketimizde olan darbeyi duyduğum andan itibaren darbecilere karşı tavır aldım. Darbecilerin iddialarının hepsini biliyorum. Bu iddiaların hiçbiri önderliğime olan güvenimi sarsmadı.

Savaşan bir hareketin savaşı omuzlayıp, zafere kadar götürebilecek bir kurmaylığa ihtiyacı vardır. Devrimci Sol'un önderliği böyle bir kurmaylıktır.

Savaşan bir harekette kurmaylık, zor dönemlerde savaşın gidişatını belirleyecek kararlar alma ve hayata geçirme yetkisine sahip olmalıdır. Devrimci Sol önderliğinin de buna hakkı vardır.

Savaşın bundan sonrasını da zafere kadar senin önderliğinde sürdürmek istiyorum. Devrimci Sol partileşene kadar hareketimizi devrim yolunda ilerleteceğine olan güvenimi tekrarlıyorum.

Saygılarımla,

22 Mart 1993

DEV-GENÇ DEMOKRATİK PLATFORM SORUMLUSU
TÖDEF YÜRÜTME KOMİTE ÜYESİ
(...), (...)

■ ■ ■

ÖNDERLİĞE,

Önderliğe bağlılığın "duygusallık", "mevki ve kariyer tutkusu", "müritlik" olarak sunularak, kadro ve savaşçıların kafalarının karıştırılmak istendiği bu süreçte, önderliğe güveniyor ve destekliyoruz. Bu güvenimiz temelini geçmiş mücadele süreçlerinden ve ideolojik-politik hattımızın herhangi bir sapmaya uğramamasıyla emperyalizm ve oligarşiye vurulan darbelerin büyümesinden alıyor.

Bugün ortalığı dizginsizce kaplayan iddia, dedikodu ve spekülasyonların, önderlik tarafından ileriki süreçte çözüleceğine, bu tarihsel bilinçle inanıyor ve savaş örgütünün kurmaylığını savaşçılar olarak devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

İSTANBUL SDB'LERE İSTİHDAM EDİLEN SAVAŞÇILARDAN
(...), (...), (...)

■ ■ ■

ÖNDERİMİZE,

Ben öndersiz bir hareket düşünemiyorum. Hareketin yaratıcısı olan ve bir sürü bedeller ödeyerek kolektif bir yapı içerisinde önderliğe yükselen bir insan hakkında, en ufak bir kuşkuya yer veremem. Böyle bir kuşkuyu taşıyan önce kendini sorgulamalı ve kendinde kuşku aramalı. Aksi, mücadeleden kopmaktır, küçük burjuva popülizmidir.

Ben kendimi ve hareketimi reddedemem. Çünkü bir sorun çıktıysa, bu, hareketin içinde yer alan kadrolar bütününün sorun ve eksikliğidir. Bunu bireylere ya da öndere bağlamak siyasilikten uzak olmak ve sorumluluklardan

kaçmaktan başka bir şey değildir. Bundan dolayı da diyorum ki, hareketle özdeşleşmiş bir önderi reddetmek, hareketi reddetmektir. Benim hareketimize ve önderimize güvenim sonsuzdur.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ!

20 Mart 1993

KARADENİZ KIR GERİLLA BİRLİĞİ KOMUTANI

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE,

Hareketimizde ortaya çıkan darbeci çetenin yarattığı sorunlar ve önderliğe yönelttiği saldırılar göz önüne alındığında, hareket önderliğinin kadrolara giderek yetki ve onay isteğini yinelemesini doğru buluyorum.

Benim açımdan bu onay, doğal bir durumun, hukuki prosedürün yerine getirilmesidir. Zira hareketimizin ortaya çıkışından itibaren geçen 15 yıllık süreçte gerek ideolojik-politik hattımızın şekillenmesinde ve gerekse de hareket olarak izlediğimiz taktiklerde hareket önderliğinin yeri benim açımdan pekişmiştir. Bu yanıyla onay isteğini gereksiz görmek mümkündür. Ancak sorun bunun ötesindedir ve öyle değerlendirildiğinde verilecek onayın bir imza olmadığı görülecektir. Önderlik bugün gerek faşizm tarafından ve gerekse içimizdeki darbeci çete tarafından çok yönlü saldırılara maruz bırakılmaktadır. Bu yönüyle önderliğe sahip çıkmak bu kesimlere vurulacak bir darbe olduğu gibi, ahlakımıza, şehitlerimize, tarihimize, hareketimize, kısacası bizi biz yapan tüm değerlere sahip çıkmaktır.

Bugünkü süreçte darbecilerin yaratmış olduğu kaosun, hareketimizi tam bir çözülmeye götürmemesi, devrim yürüyüşüne daha bir kararlı devam etmek ve dünyadaki ezilen halklara, halkımıza, kitlemize verdiğimiz sözü yerine getirmek için önderliğin etrafında kenetlenmek zorundayız. Devrimci bir hareket taraftarlarıyla, kadro ve ileri kadrolarıyla, önderliğiyle bir bütündür. Devrimci bir hareketi önderliğinden soyutlamaya kalkmak M-L ilkelere ihanettir. Önderliği kişisel düzeyde algılayıp, hedef tahtası yapmaya kalkmak, aynı zamanda kadroların iradesini de tanımamaktır. Çünkü önderlik yurtsever halkımızın, kitlemizin, kadro ve ileri kadrolarımızın düşünsel ve pratik gelişiminin cisimleşmiş ifadesidir. Her hareket yürüttüğü mücadeleye paralel olarak kendine layık olan önderliği yaratır. 15 yıllık mücadele tarihimizde Devrimci Solcular olarak kendimize yaraşan bir önderliğe sahip olmanın gururunu taşıdık, taşıyacağız da. Yeniden ayağa kalkış sürecinin başında, önderliği içten sevgilerimle selamlıyorum.

15 Mart 1993

TOROSLAR KIR GERİLLA BİRLİĞİ KOMUTANI

(...)

■ ■ ■

YOLDAŞLAR,

Dünyanın en güzel şeyini yarattığımıza inanıyorum. Devrimci Sol'u, Devrimci Sol ahlakını, kültürünü, geleneklerini, insanlarını, Devrimci Sol ailesini ve akla gelebilecek güzellikleri yarattık. Kolay değildi. Bedeller istiyordu, kararlılık, inat, cesaret, güven ve doğru devrimci taktikler istiyordu. Ne mutlu ki, hepsini başardık, daha da başaracağımızdan başka.

Kendi gözümle Devrimci Sol'un tarihine baktığımda, tüm bunların içinden fışkıran bir başka şeyi rahatlıkla görebiliyorum. Her dönemeçte, her atılımda, her darbede ve her politikada, bizleri bugünlere ulaştıran önder yoldaşımızı, Dursun Karataş'ı, Dayı'mızı görüyorum...

Ne olursa olsun, hareketimize karşı neler yapılırsa yapılsın, Devrimci Sol'u Dayı'sız düşünemiyorum. Onunla bugünlere geldik. Onunla zorlu günleri aştık. Onunla geleceğe yürüyoruz.

Her şeyimle, ama her şeyimle onun önderliği altında, onun yöneticiliğinde, onun öğrettikleriyle mücadele etmekten gurur duydum ve her zaman da duyacağım. Çünkü o, her zaman önderimizdi, öğretmenimizdi. Bundan sonra da olacak!..

26 Mart 1993
AKDENİZ BÖLGESİ
ADANA SİYASİ SORUMLUSU

■ ■

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN

Öncelikle suni bunalımlar, sorunlar, eleştiriler, karalamalarla hareketimiz önderliğine darbe yapılıp, her bir kadromuzun dişiyle, tırnağıyla, canı pahasına oluşturduğu kasamızın, arşivimizin, olanaklarımızın ve en mahrem ilişkilerimizin gasp edilmesini şiddetle lanetliyorum. Kahrolsun darbecilik!..

Bu darbe hareketimizin dünya ve Türkiye halkları nezdinde prestijine sürülmüş kara bir lekedir. Burjuvazinin yapamadığını, içimizdeki düşman yapmaya kalkmıştır. Ama başaramamıştır.

Devrimci Sol bu darbeyi tarihten alınacak bir ders olarak algılayıp, Marksist-Leninist ilkelerle mayalanmış devrimci geleneklerimizle bu tehlikeyi de aşmayı başarmıştır.

Burjuvazinin 15 yıldır hareketimiz ve önderimiz için sürdürdüğü karalama, küçük düşürme, güven yitirme, hızımızı kesme, inanç yitirme kampanyalarına en büyük destek darbecilerden gelmiştir. Ama hiçbir güç birliğimizi bozamayacak, zafere giden yoldan döndüremeyecektir.

Şehitlerimizin kanlarıyla yazılmış 15 yıllık tarihiyle Devrimci Sol, burjuvazinin korkulu rüyası, Türkiye halklarının umudu olmayı başarmıştır. Bu umutta hareketimiz önderinden ayrı, önderimiz hareketinden ayrı düşünülmemiştir. Bu güven aynı zamanda önderimiz Dursun Karataş'adır.

Önderlik dayatmayla, darbeyle gaspedilerek değil, ateş çemberlerinden, zorlu savaşlardan geçilerek hak edilir.

Önderimiz Dursun Karataş, Devrimci Sol'un oluşmasında, kendini yenileyip, daha savaşçı bir atılım ruhuna kavuşmasında, dünya ve Türkiye devrimci hareketlerine örnek olacak devrimci değer ve gelenekler yaratılmasında, haklı olarak kazanılan güvende, coşkuda, umutta en büyük pay sahibidir.

Birliğimiz, geleceğimiz, zaferimiz için önderimiz Dursun Karataş'ın önderliğini onaylıyorum.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ
YAŞASIN SOSYALİZM!
İSTANBUL ŞİŞLİ BÖLGESİ KOMİTE ÜYESİ
(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERİNE

Yoldaş,

Senin meşruiyetin ve duyduğumuz güvenimiz 13 Eylül darbesiyle sarsılmamış, erozyona uğramamıştır.

Hiçbirimizin iradesini yansıtmayan, siyasal onurumuzu ayaklar altına alan darbe, hareketin gelişimini ne kadar sekteye uğratacak olsa da, darbeye karşı direniş sürecinde ortaya çıkan sonuçlardan, kadroların iradesinin biçimlenmesinden açıkça görülmektedir ki, bu süratle aşılacaktır.

Böyle bir iradeyi ancak Devrimci Sol yaratabilirdi. Dünya devrim tarihlerinde tasfiyeciliğin böylesine süratli mahkum edildiği, ezildiği görülmüş değildir. Kadroların kazanmış olduğu yeni insan kültürünün yarattığı bu sahiplenmeyi daha ilerilere taşıyacak olan bizler, bunu ancak kendimizle de hesaplaşarak yapabiliriz.

Sorun, yarattığımız küçük burjuva zaaflarla hesaplaşma geleneğimizin sürdürülmesinde daha tutarlı ve radikal olabilmektir. Tasfiyecilikle hesaplaşmak bu boyutuyla daha bir önemlidir.

Alçaklar bizi kirlettiler, bundan arınırken çok acımasız olmak gerekiyor.

Sana bunun için bin kez onay veriyorum. Partiye gitmek için, halkımız için, yeni insan kültürünü dayatman ve acımasız olman için, önderliğini daha da pekiştirmen ve sağlamlaştırman için bu onayı verirken, hiçbir tereddüt geçirmiyorum. Ve sonuna kadar güveniyorum.

Önderliğinde bunu da aşacağımıza inanıyorum.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
Selamlar, sevgiler.
1 Mart 1993
DEV-GENÇ SORUMLUSU
(...)

■ ■ ■

ÖNDERLİĞE,

Hareketimizin bugün içinde yaşadığı kaosun nedenini oluşturan 13 Eylül darbesidir. Darbe hareket önderliğine yöneliktir. Ve ilk hedefi de bunu içermektedir. Devrimci Sol önderliği kadroların onayıyla oluşturulmuş bir yapıdır. Bu nedenle darbe, önderlik nezdinde kadroların da meşruluğunu tasfiyeye yönelmiştir. Çünkü önderlikle kadroları birbirinden ayırmak mümkün değildir.

Hareketimizin yaratmış olduğu yeni insan tipinin, mücadele içinde şehit düşen yoldaşların yarattığı direnme geleneklerinin, önderliğin doğru karar ve yönlendirmesiyle oluşan bir Devrimci Sol imajının, bugün ülkemizde ve dünyada kazanmış olduğu değer tartışılmaz bir gerçektir. Bu üçlü olgudan, önderlik, kadrolar ve geleneklerimizden birini tasfiyeye yönelmek, hareketi tasfiye etmektir. Bugün darbeciler ilk adım olarak, önderliği hedef almışlar ve bu noktada adım atmışlardır. Sevindirici bir olgu da şu ki, darbecilerin daha ilk adımlarında önderine sahip çıkan Devrimci Sol mantığı bu programlarını altüst etmiştir.

Yaşadığımız bugün, yeniden hareketimizin önderliğine onay vermek, biz kadrolar açısından yıkılmak istenen hukuki anlayışın daha fazla sağlamlaştırılmasını içermektedir. Çünkü 13 Eylül darbesi ile önderliğin hukuki olarak sarsılması, bizler açısından söz konusu olmamıştır. Biz kadrolar açısından önderliğin 13 Eylül öncesi meşruluğu ne ise, 13 Eylül darbesi sonrası da farklı olmamıştır.

Bu anlamıyla son olarak şunu belirtmek istiyorum: Devrimci Sol önderliğinin tarihimiz içinde hak ederek gelmiş olduğu yeri bugün de onaylıyorum. 13 Eylül darbesini de tarihimiz içinde kara bir leke olarak görüyor ve bir anlık duraklama olarak değerlendiriyorum. Bu duraklamadan çıkıp yeniden atılım yapmanın hızla gündeme getirilmesi anlamında, önderliğin görevinin ağırlığı da ortadadır. Bu zor günleri aşmada yine coşkuyla ve savaşçı ruhumuzla her şeyiyle güvendiğimiz önderliğin yanında bulunduğumuzu bildiriyorum.

1 Mart 1993

YAŞASIN KADROLARLA BÜTÜNLEŞMİŞ ÖNDERLİK!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

KARADENİZ BÖLGESİ GENEL SORUMLUSU

RECAİ DİNÇEL

■ ■ ■

ÖNDERLİĞE,

SDB'lerde görev almamın üzerinden iki sene gibi bir zaman geçti. Bu süre içerisinde eksikliklerle, hatalarla karşılaştım. Hiçbir eksik, hata vb. benim harekette görev aldığım süre içerisinde, hareketle olan ilişkilerimde geri adım atmama neden olmadı. Görev aldığım ilk süreçteki gibi yine hareketimi sahipleniyorum ve yeniden hareketin vereceği her göreve de kendimi hazır hissediyorum.

Yapılan darbe olayını, darbe yapan insanların genel olarak savaşı kavra-

mamasına, özel olarak da kendi zaaf ve eksikliklerine bağlıyorum. Darbecilerin yaptığı suçlamalar, karalamalar, hesap sormalar gösterdi ki, hareketi yönetmek o kadar kolay değil. Bunu acı da olsa yaşayarak ve canlarıyla ödediler.

Önderliğin ve birçok yoldaşımın dediği gibi, darbe sürecinin ve genel eksiklerimizin kadrolar arasında tartışılıp, sonuçlandırılmasından yanayım.

Yoldaşça selamlar,

2 Nisan 1993

GÖREV BEKLEYEN

ESKİ ADANA SDB ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

MERHABA,

Kırk yıl düşünsek aklımızdan geçirmeyeceğimiz şeyler yaşadık. İlk tepkimiz ya da tepkilerimiz "bizde olmaz, olamaz" türündendi. Evet, devrim tarihlerinde bu tür olaylara rastlıyorduk ama bunların hepsini, deneyim ve birikim hanemize kaydetme amacıyla hareket ediyorduk. Yazık ki, içimizdeki düşman bizim hareket tarzımızın dışından seyir halindeymiş. Öyle olunca da, bir dönemeçte patlak vermesi kaçınılmazdı. Ama başaramayacaklar!.. Ne düşmanın ne de içimizdeki düşmanın, uzun yürüyüşümüzü engellemeye güçleri yetmeyecek.

Ne ilginçtir, daha dün önderlik bilincinden söz edenler; "önderliğin sıcak mücadeleye katılmasından sonra daha nitelikli adımlar attığımızı, önderliğin doğal bir karizmasının olabileceğini, devrim tarihlerinde bunların örneklerinin olduğunu vb." dile getirenler, bugün darbeci-komplocu insanların yanında yer alabiliyorlar. Değişen hiçbir şey olmadığına göre, hangisi doğru? Yoksa Münir Ramazan'lar gibi, altı ay içinde Marksizmi yeniden keşfetmiş olmasınlar?..

Önderliğimizin işletmiş olduğu devrimci demokrasiden hiçbir zaman kuşku duymadım. Böyle bir dönemeçte önderliğimiz hakkında "konuşma" hakkı bahşediliyor. Bu durumu cümlelerle ifade etmek oldukça zor. Ancak bunu toplumsal pratiğimiz içerisinde anlatabileceğimi düşünüyorum. Şimdi daha bir kararlı, daha bir öfkeliyim. Böyle bir önderlik altında mücadele etmekten onur duyuyorum.

KAHROLSUN DARBECİ-KOMPLOCU ANLAYIŞ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Hepinizi coşkuyla kucaklıyorum, DEVRİMCİ SELAMLAR...

23 Mart 1993

ANKARA GENÇLİK SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

SEVGİLİ ÖNDERİME, HAREKETİME,

Tarihimiz boyunca hiç yaşamadığımız ve yaşamayı hiç hak etmediğimiz bir ihaneti yaşadık. Partili olmaya hazırlanırken, darbeyi duyduk, şok olduk. Belgeleri okurken, kimi zaman kötü bir düş gördüğümü, bir başka örgütü, bir başka ülkeyi değerlendiren sorunları okuduğumu düşündüm. Ama gerçekti, bu sorun bizim sorunumuzdu. Ve sen, bir kez daha önderliğini, öngörünü, olgunluğunu yaşattın, öğrettin bize. Savaş kaçkını solun yıllardır dergi köşelerinde tartıştığı sosyalist demokrasinin nasıl olması gerektiğini kavrattın. Hareketimizin tarihinde yaşadığı en büyük olumsuzluğu, olumluluğa çevirmesini bildin. Hareketimizin tüm ülke ve dünya soluna örnek olmasını sağladın.

Tarihimizi, değerlerimizi, yarattığımız güzellikleri lekeleyen, onları inkar eden, tasfiyeci ihanet çetesi yakalanmalı ve yaptıkları ihanetin cezasını mutlaka çekmelidirler. Şehit yoldaşlarımıza, Türkiye halklarına verdiğimiz DEVRİM sözümüz var, bunun için darbeci-komplocu çeteden hesap sormalıyız.

Biz yine devrim yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. İçimizdeki düşmanın önümüze koyduğu engebeyi de aştık. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonrada ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ öncülüğünde yürüyüşü sürdüreceğiz.

Bir şey daha var. Benden böyle bir yazı istendiği için çok mutluyum. Kendimi size çok daha yakın hissettim, bir bütünün ayrılmaz parçası gibi. Önderime, hareketime, şehit yoldaşlarıma ve bana duyulan güvene layık olacağım.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

17 Mart 1993

ANKARA DEMOKRATİK PLATFORM KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

Özde hareketimize ve halkımızın geleceğine yönelen, önderliğimize saldırıda kendisini ifade eden yozluğu ve değersizliği kesinlikle reddediyorum. Saflarımızda karşı-devrimin yöntemlerine, darbeciliğe, fırsatçılığa, kendini inkar etmeye yer yoktur.

Hareketimiz bugün kendini mücadele içinde defalarca kanıtlamış ve varlığından onur duyduğumuz bir önderliğe sahiptir. Önderliğimize güvenimiz ve sahip çıkışımız, devrime ve hareketimize olan inancımız ve sahip çıkışımızdır.

Hareketimiz bugüne kadar olduğu gibi, bugünden sonra da doğru devrimci önderlikle birleşen devrimci çabamızla önündeki her engeli aşacaktır.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

15 Mart 1993

ANKARA MAHALLİ BİRİMLER GENEL SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

ÖNDERLİĞE,

Hareket içinde kendimi ifade ettiğim günden bugüne, Devrimci Sol'un bir insanı olmaktan onur duydum.

Bu duygu, yaratılan değer ve geleneklerimizi, ilkelerimizi, ahlak ve adaletimizi kavradıkça daha da gelişti.

Adları saymakla bitmeyecek değerli yoldaşlarımızın ölüm pahasına yarattığı değerlerimizi, gelenek ve ilkelerimizi, bir bütün olarak bizi "BİZ" yapan anlayışı sahiplenmede, ısrarlı, inatçı olmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyen, söylediğini yapan, yaptığını savunan bir karakteri yaratan size, tüm devrimci coşkumla onay veriyorum.

Her zaman olduğundan daha fazla öne çıkan misyonunuzun gereğiyle hareket ederek, yaşayacağımızı varsayamadığımız DARBE olgusunu her yönüyle mahkum etmeyi, yoldaşlarımıza, kitlemize güvenerek ve güven aşılayarak aşmayı başarmanın coşkusuyla...

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL-YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Sevgi ve saygılarımla,

5 Nisan 1993

ANKARA DEMOKRATİK PLATFORM SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

HAREKETİMİZİN ÖNDERİNE BİR KEZ DAHA ONAY VERİYORUZ!

Hareketimiz tarihinin en bunalımlı dönemini, birliğini, gücünü ve etkinliğini koruyarak aşma çabası içerisindedir. Devrimci hareketimiz, bugüne dek birçok zorluklar ve güçlükler içeren süreci aşmayı başardığı gibi, bunu da aşacak ve yürüyüşüne devam edecektir. Biliyoruz ki, önderliğimizde ve ona güvenen, sahip çıkan kadrolarımızda bu irade, bu kararlılık, bu inanç ve coşku vardır.

Biz daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, darbecilerin hareketimiz önderine yönelik davranış, suçlama ve karalamalarını nefretle karşıladık. Bunlardan kaynaklı olarak hareketimizin önderine karşı bir "güven" ve "kuşku" bunalımı yaşamadık. Çünkü biz, hareketimizin önderini kişisel olarak tanımanın ötesinde, onu politikalarından, uygulamalarından, kararlarından ve bir bütün olarak hareketimizi ayağa kaldırmasından, hareketimize ve kadrolarımıza kazandırdıklarından tanıyoruz.

Doğru ve güçlü bir devrimci önderlik, her şeyden önce, toplumsal mücadelenin (pratiğin) gelişiminin sonucu tarihsel olarak oluşur. Önderlik birilerinin birisine bahşetmesiyle ne oluşur, ne de kazanılır. Devrimci Sol önderliği de böyledir. Bu bakımdan, tarih mahkum etmedikçe, toplumsal pratik iflas ettirmedikçe Devrimci Sol önderliğinin bitmesi ya da değiştirilmesi düşünülemez.

Önderliğimiz değerlendirilecekse, politik çizgisi, kararları, taktikleri ve uygulamalarıyla değerlendirilebilir. Devrimci Sol önderliğinin kişiliğini spekülasyon ve karalama konusu yaparak, birtakım itham ve iddialarda bulunup, darbe gerçekleştirerek önderimizi mahkum etmeye çalışanlar, açık bir biçimde tasfiyecidirler. Ve tasfiyeciliğin de tasfiyesi kaçınılmazdır.

Biz hareketimizin önderine inanıyor ve güveniyoruz. Bu boş yere ortaya

çıkmış, temelsiz, körü körüne bir inanç ve güven değildir. Bu, hareketimizin tarihinin, yarattığı mücadele ve değerlerin, örgütsel-politik varlığı ve gelişiminin, emekçi halklarımız üzerinde sahip olduğu prestijin doğal ve gereken bir sonucudur. Devrimci Sol, bugünlere bu önderlikle geldi, geleceğe ve zafere de bu önderlikle yürüyecektir.

Sözün kısası, hareketimizin önderine tereddütsüz olarak ve tüm coşkumla onayımı sunuyorum.

1 Mart 1993

İÇ ANADOLU BÖLGESİ KOMİTESİ SİYASİ SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

MERHABA,

Hareket olarak böylesine bir süreç yaşamamalıydık, fakat bu süreçten de çok dersler çıkardık.

Bu süreç içinde önderimizi daha yakından tanıdım. Önderimizdeki erdemleri yakından gördüm. Halkın adaletinin nereden kaynaklandığını, önderimizdeki adalet duygusunun enginliğini öğrendiğimde daha iyi kavradım. Önderimizin sabrına hayran kaldım. Mütevazılığından etkilendim.

Önderimiz olarak sizi bu kadar yakından tanıdıktan sonra, hareket olarak ne kadar şanslı olduğumuzu fark ettim. Devrimci Sol'u, Devrimci Sol yapan sizsiniz. Devrimci Sol asla sizsiz olamaz. Böylesine çirkin bir olayı asla yaşamamalıydık ama bu olay bana sizi ve hareketimizi daha yakından tanıma olanağını sağladı diyebilirim. Ve ben şunu özellikle belirtmek istiyorum ki, sizin gibi bir önderimiz olduğu müddetçe, Türkiye'de devrimi yapacak bizden başkası asla olamaz.

Bugüne kadar Devrimci Sol'a, haklılığımıza, politikalarımızın doğruluğuna olan inancım asla sarsılmadı. Her zaman hareketimize güvendim. Bu güvenin, inancın, önderimize olan güven ve inanç olduğunun bilincini şimdi daha iyi kavradım. Bu örgütlenmedeki önderliğin öneminin ne anlama geldiğini şu anda çok daha iyi anlamış, kavramış durumdayım.

"Darbeciler" gibi insani değerlerini yitirmiş kişilere apolitik ve basit gelebilir duygularım, ama ben yine de yazacağım: "Sizi daha çok sevdim". Devrimci Sol, Dursun Karataş'sız asla yapamaz, biz Dursun Karataş'sız asla yapamayız. Siz, bizim hareketimizin önderisiniz, önderimizsiniz. Bunu hiç kimse, hiçbir şey değiştiremez. Sizin doğru politikalarınız Devrimci Sol'u Devrimci Sol yaptı. Ve sizi de Devrimci Sol'un önderi yaptı. Önderliğiniz, bizim size onay vermemizle değil, sizin doğru politikalarınız sonucu tarih tarafından onaylanmıştır.

Önderime en içten saygı ve sevgilerimle,

2 Mart 1993

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

İÇ ANADOLU BÖLGESİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

MERHABA,

Onay yazmam istendi. Kendi adıma bir garip oldum. Onayı, önderimiz tarihimizle, politikalarımızla, var olan gücümüz ve umut olabilmemizle almıştır zaten. Bir garip oldum, çünkü, bu hakkı kendimde görmedim. Her Devrimci Solcunun bu hakkı ve sorumluluğu vardır gibi bir yaklaşımı da yanlış buluyorum. Çünkü her Devrimci Solcu, Devrimci Sol gerçeğinde Dursun Karataş'ın Devrimci Sol olduğunu bilir. Ve bu gerçeği tartıştırmamaya hakkı vardır, toz kondurmamaya hakkı vardır. Diğer hak ve sorumluluk ifadeleri demagojik söylem ve küçük burjuva seçme ve seçilme hürriyeti gibi bir anlayışı canlandırıyor bende.

Demokrasiyi "fazlasıyla" işletmiyor muyuz? İnsanlarda güveni oluşturalım, inancı ve birlikteliği geliştirelim derken, zor(!) ve uygun koşullar(!) içinde yeniden "Biz onay vermiyoruz, onayımızı alıyoruz" vb. bir yaklaşımın da nesnel zeminini yaratmıyor muyuz? Bu düşünce bende net değil, çünkü kendimize karşı savaşımda iç düşmana yenik düştüğümüz ara dönemler yaşayabiliyoruz. Bu dönemlerde "demokrasi" taleplerimizi kim durduracak, nasıl yapacak?

Bu süreçte kendimi ve hareketimi daha iyi kavrama şansına sahip oldum sanırım. Darbecilerin bana yaptığı yarar da burada oldu. Hareketimi ve önderimi tanıdım. Çok mutlandım, yaşamına, çalışmasına sahip çıkmasına, evet her şeyine yönelik daha büyük bir saygım oluştu. Daha çok bağlandım, daha çok güvendim.

Kafamda net olmayanı yinelemek istiyorum, büyük inançlarla kavgaya atılırken, insanların, halkların inançlarını ifade ettiği, somutladığı bir önderlik tartışılmamalı. Bu onca insana yapılan bir saygısızlıktır diye düşünüyorum.

En içten devrimci selamlarımla,

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN HAREKETİMİZ DEVRİMCİ SOL!

2 Mart 1993

İÇ ANADOLU BÖLGESİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

ÖNDERİMİZE,

Bir kez daha tarihsel bir dönemeçten geçmekteyiz. Tarihimizin bu en zor dönemecinde seninleyiz. Senin öngörünle, sarsılmaz ve yenilmez Devrimci Sol inancınla birlikteyiz. Düşmanlarımızı sevindirmeyeceğiz. Bugün devrim yürüyüşümüzün önündeki "engel" olan tüm güçler birleşmişlerdir. Düşmanlarımız tarafından oluşturulan bu cephenin hedefi senin nezdinde Devrimci Sol'umuza saldırıdır.

Ama bunu başaramayacaklardır, başaramadılar da...

Düşmanlarımız biliyorlar ki, önderimizle, Devrimci Sol'umuz bir bütündür, özdeştir. Biliyorlar ki, önderimize saldırı, Devrimci Sol'umuza saldırıdır. Biliyorlar ki, önderimizin inkarı, Devrimci Sol'umuzun inkarıdır.

O zaman nedir istedikleri?

Evet, istedikleri;

Savaşan Devrimci Sol'umuzu ve onun yaratıcısını yok etmektir, savaş

gerçeğinden kaçmaktır. Kendi küçük burjuva şatolarını kurup, devrimci savaştan kaçmaktır. İhtiraslarını, küçük burjuva gururlarını tatmin etmektir. Ama biz Devrimci Solcular, buna izin vermeyeceğiz.

Devrimci Sol'umuzu, Devrimci Sol yapan, onu bugün oligarşi ve emperyalizm karşısında ciddi bir güç yapan, önderimizin attığı, bize attırdığı doğru adımlardır. Bu adımlarımızın önünü ne darbeciler, ne oligarşi, ne de oportünizm kesebilecek, engel olabilecek güce, cürete sahip değildir. Bu adımlar Devrimci Sol'umuzun hep ileriye doğru giden adımlarıdır, önderimizin adımlarıdır.

Sizin inkarınız, Devrimci Sol'umuzun inkarıdır. Size kuşku ile bakmak, Devrimci Sol'umuza, onun tarihine kuşku ile bakmak demektir. Bunu darbeci çete de, oligarşi de, oportünizm de çok iyi bilmektedir. Bunu çok iyi bilmelerine rağmen, darbeciler Devrimci Sol'umuzu sırtından hançerledi. Hançerledi, çünkü ihtirasları, çünkü küçük burjuva gururları, her şeyi yok sayacak kadar, yıkacak kadar, hiçe sayacak kadar, ihanet edecek kadar alçakçaydı.

İhtiraslarını tatmin etmek isteyen, küçük burjuva dünyalarını kurtarmak isteyen, bunun için hareketimizde isyan çıkaran darbeci çetenin, senin nezdinde Devrimci Sol'umuza yani bizim sırtımıza sapladığı hançeri unutmayacağız, affetmeyeceğiz.

Onay istiyorsunuz. Bu isteğiniz karşısında eziliyorum, küçülüyorum. Bu hakkı kendime veremiyorum. Bu hak sizindir. Bu hakkı size 15 yıllık tarihimiz vermiştir. Bu hakkı siz, hareketimizi nice kızgın ateşlerden sırtlayıp bugünlere getirerek kazandınız. Onay önderimizindir.

Saygılarımla.
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
OLİGARŞİDEN VE DARBECİ ÇETEDEN
HESAP SORDUK, SORACAĞIZ!
3 Nisan 1993
ADANA SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER KOMUTANI
(...)

■ ■ ■

ÖNDERİME,

Size yapılan iğrenç, çirkefçe saldırıyı öğrendiğimde, duygularım ifade edilecek gibi değildi. Şaşkındım. Nasıl yaparlar, kim bunlar, nasıl bir kafa yapısı... Düşmanımız kim? Bunu bir öndere, varı yoğu hareketi, halkı, devrim olan, insanlarıyla bütünleşmiş, 15 yıldır nakış işler gibi tüm değerlerimizi, geleneklerimizi ilmek ilmek işleyen birine, eğiten, yetiştiren, bütünlüğü her koşulda koruyan bir öndere, bizim önderimize nasıl yaparlar? Aklım almadı başlarda. Öyle ya, bunlar darbeci, ne ahlakları var, ne şerefleri, ne de değerleri. Hırsları, kinleri, arzuları bizimkiyle bir değil, bizlere benzemiyorlar. Bütünü değil, kendilerini düşünüyorlar. Onların hırsı, kini, arzuları, kendileri için, mevki için, koltuk için. Gördükleri rüya bu. Gördükleri, istedikleri özgür bir dünya, özgür bir halk olsaydı, sizin yarattığınız ve yapacağınız her şeye saygı duymayı, size saygı duymayı bilirlerdi.

Size güvenimizi, size inancımızı darbelerinden dört ay sonra anladılar.

(Ama bu sürede bizi kandırdılar, bunun hesabını verecekler). Bu onlara yetti aslında ama kuyruğu sıkışmışlar gibi son kozlarını oynuyorlar. "Güvensiz" kadrolar nasıl oldu da darbe açıklandığında onların karşısında dimdik, tek bir yürek, tek bir yumruk gibi durabildiler. Kendi yalanlarına kendileri de inanmışlar. Ne oluyor diyorlardır. Güvensiz olanlar onlar.

Siz ve sizin önderliğiniz oldukça, topraklarımızda dimdik, tüm değerlerimizle donanmış savaşçı kadrolarımız daha çok yetişecek.

Sizi bir dizi yalan-dolanla anlatmışlar, anlatıyorlar. Düşmanın diliyle aynı. Bunlar yüreğimizi kanatır, acıtır. Siz böylesine (ve bizler de) layık değiliz. Bu acıyı dindirdik, dindireceğiz. Size ve harekete sürülen bu kara lekeyi temizledik, temizleyeceğiz. And olsun ki, bu tür saldıranlar, her zaman karşılarında bulacaklar bizi.

Sana yapılan saldırı bize, değerlerimize, güzelliklerimize, halkımıza yapılan bir saldırıdır. Parçalamak, paçavra etmek istediler. Buna izin vermedik, vermeyeceğiz, vermeyeceğim.

Bana onay yazısı yazacaksın dendiğinde, yüreğimin içinden sevincim birdenbire fırladı. Sana onay mı? Kanımın son damlasına kadar sana inanıyor, güveniyor ve onaylıyorum. Seni görmedim, sesini duymadım ama seninle yaşıyor, sevincimizi, sıkıntımızı seninle paylaşıyoruz. Çünkü bunu senin gibi bir önder başarabilir. Sıcak savaşın içinde olan, öğreten, yaşamıyla örnek olan, cesaretli (senin gibi) bir önder ancak bizim önderimiz olabilir. Bizim önderimiz sizsiniz. Senin yarattığın, öğrettiğin değerler, güzellikler bizde yansımasını bulacak. And olsun ki, değerlerimizi, gelenek ve ilkelerimizi, inancımızı hiç elden bırakmayacağım. Hareketime ve önderime yönelik her türlü saldırının yanıtını vereceğim.

And olsun ki, savaşın kızgınlığından hiç ayrılmayacağım ve son nefesime kadar özlemimiz olan güzel dünyaya doğru yürüyüşümü sürdüreceğim. Sizi tüm kalbimle hissedebilmek yaşanası en güzel duygu.

Onur duydum. Güveni yaşıyorum. Senin önderliğine ve sana, bizlerin, Türkiye devriminin ihtiyacı var.

En içten sevgiler

Devrimci selamlar...

8 Nisan 1993

ANKARA MAHALLELER LEGAL SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Yoldaşlar;

Eşim "Güçlü olmasını bilmeyen, beceremeyen, mücadelede başarıya ulaşamaz. Yaşamımızda her şeyle karşılaşacağız. Ve her şeye hazırlıklı olabilmeliyiz. Güçlülüğümüz buna hazırlanmada ortaya çıkar" diyordu. Sabo ve diğer önderlerimiz, şehitlerimiz yaşamlarıyla, önderliğe, mücadeleye bağlılıklarıyla daima örnek oldular. Onların boşluklarını doldurabilmek için, onlardan öğrendiklerimizle kavgada yönetici de olabilme hedefine ulaşmak için kendi-

mizi yeniliyor, savaş sürecindeki şekillenmelere göre görevlerimizi biçimlendiriyorduk. İçimizdeki düşmanla da savaş halindeydik. İhanetin böylesini düşünmedim. Ama şaşırmadım. Halklara, örgüte, önderliğe duyulan inanç ve güven zayıflar, yok edilirse bu örnekler kaçınılmaz olur.

İnanır mısın ailemi özlemiştim, sevdiklerimi özlemiştim. Sabo'nun, İbo'nun vb. öğrettiklerini hissetmek, hissettirmek de istiyordum. Adını bir türlü koyamıyordum. Neler oluyor diyordum. Ve önderimin mektubu ulaştığında adını koydum: 13 Eylül darbesi.

Bir anda aileme, sevdiklerime, örgütüme yeniden kavuştuğumu hissettim. Hareket bu, örgüt bu... dedim. En yakınlarımı kaybetmek, operasyonlar bu kadar acı vermedi. Bu kadar öfkelendirmedi. Bu ne cüretkarlık, bu ne cesaret diye düşündüm. Ama Haydar'ın sözü geldi aklıma. İhanet çizgisinin bir pamuk ipliği gibi inceliğini... Şehitlerimizin öğrettikleri, devraldığımız miras, kavgaya bağlılık yani her şey...

Düşmanın en saldırgan olduğu dönemlerde, bana ve savaşçılarımıza, önderliğimizi, savaşçılarımızı, örgütümüzü karalamaya kalktığında hak ettikleri cevabı verdik. Darbecilere ise haydi haydi veririz. Ama şehitlerimiz üzerinde politika yapmalarına bakılırsa, tükenmişler, yok olmuşlar.

Sana, Malik ve Musa arkadaşlara saygımı, bağlılığımı yenilerim.

Daha güçlü, inançlı, kavgaya sarılarak kazanana kadar devam edeceğiz. Küçük burjuvazinin ihanetlerine izin vermeyeceğiz...

ŞEHİT AİLELERİ BİRİM SORUMLUSU

(...)

20 Ocak 1993

■ ■ ■

ÖNDER YOLDAŞA,

Önderliğe onay yazısı yazmakta zorluk çekiyorum. Çünkü doğal olarak her hareketin, her partinin oluşumu ve tarihsel bir süreci olur, süreçleri yaratan doğal önderleri vardır, böyle olmak zorundadır.

Devrimci Sol'un da kahramanlıklarla dolu, kanla yazılı bir tarihi vardır. Bu tarihi yaratan, kanıyla, canıyla, dişiyle, tırnağıyla bugüne gelinceye kadar ağır kayıplarla birlikte kaçkınlıklara, ihanete ve darbeci kontra hareketine karşı bir ananın çocuğunu koruduğu gibi hareketimizi, değerlerimizi koruyan önderimiz vardır. Emekle kazanılmıştır, kimse tarafından bahşedilmedi.

Bundan dolayı, önderliğe ilişkin onay yazısını kendi açımdan gereksiz görmekle birlikte, ileriki süreçlerde önemi olacaksa herkes bilmeli ki, önderim Dursun Karataş'tır. Bunu bin defa onaylıyorum.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİM DURSUN KARATAŞ!

27 Mart 1993

DERSİM İBRAHİM ERDOĞAN KIR SDB'LERİ KOMUTANI

(...)

■ ■ ■

ÖNDERİMİZE İNANIYORUM,

Sınıfsal temeli küçük burjuva olan içimizdeki düşman, 13 Eylül'de ayaklanmış durumdadır.

Adı, biricik varlığımız olan; benim ise kimliğim, kurtuluşum, geleceğim, özgürlüğüm, bencilce sevdiğim hareketimizle özdeşleşmiş önderimizden başlayarak, yürüttüğümüz savaşa darbeci çete son vermek istiyor!

Küçük burjuvazinin bu ihanetini adaletimizin elinden hiçbir güç kurtaramaz.

Sabırla, inatla, ağır bedeller pahasına da olsa bu ayaklanmayı bastıracağız... Daha şimdiden hainlerin açtığı yaraları taşıyoruz.

İşte, tarihimizi, önderimizi lekelediler... Kurumlarımızı yok ettiler... Ahlakımızı, adaletimizi, geleneklerimizi tersyüz ettiler. Kısaca, önderimizin şahsında geleceğimize saldırdılar.

Bu yüzden, bugün önderimize sahip çıkmak daha çok önem kazanıyor.

Küllerimizden, anka kuşu örneği yeniden ve yeniden yaratan, kanatlandıran, her zaman önderimiz Dursun Karataş olmuştur.

Şimdi yine "kül" olduk... Yine onunla küllerimizden doğacağız!

Dursun Karataş önderimizdir... Önderimdir. Onun diğer bir adı da Devrimci Sol'dur. Bu kutsal isim benim kimliğimdir.

Önderliğimizi, hayat savaşın içinde kanıtladı. Bu çıplak gerçeği ben, ancak yineleyebilirim.

Şimdi, oligarşiye ve darbecilere karşı haykırıyorum, haykırmaktan onur duyuyorum.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
KAHROLSUN 13 EYLÜL İHANETİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
19 Ocak 1993
DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ KOMİTE ÜYESİ
(...)

■ ■ ■

ÖNDERLİĞİMİZE, YOLDAŞIMA,

Benim düşüncelerimi almış olmanızdan dolayı onur duydum. İhanet çetesinin yaptıklarından midem bulandı. Devrimci Solculuktan nasibini almamış bu çetenin yaptıkları ve yapacakları bizlere bulaşmayacak.

Tüm gücümüz ve kararlılığımızla şehitlerimize, önderliğimize ve mücadelemize sahip çıkacağız. Bu konuda yüreğin rahat olsun.

Aslında size olan bağlılığımı ifade edecek sözcük bulamıyorum. Ama şu kadarını söyleyeyim, siz benim kafamda Devrimci Sol ile bütünleşmiş durumdasınız. Bence bu davaya inanmaktır ve bu davanın somutlaşmış maddi gücü olarak da sizi görüyorum.

Musa ve Malik yoldaşları koydukları doğru tavırlardan dolayı kutluyorum, selamlıyorum.

Evet, yazacak çok şey olmasına rağmen ben düşüncelerimi kısaca "BİZ KAZANACAĞIZ" deyip, noktalamak istiyorum.

Kendinize iyi bakın. Kılınıza zarar gelmesini istemiyoruz.

Saygılarımla.

GAZİANTEP CEZAEVİ SİYASİ SORUMLUSU

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

On beş yıldır umutla, özlemle, heyecanla partinin kuruluş haberini beklediğimiz şu günlerde, 13 Eylül ihanetini öğrenmiş bulunuyoruz. Aylardır süren suskunluğumuzu, hep fırtına öncesi sessizliği olarak değerlendirmiştik. Görülüyor ki, yaşanan bu sessizlik, atılım öncesinin sessizliği değil, önderliğimize hazırlanan komplonun, ihanetin sessizliği olmuş. Binlerce kez düşünsek aklımıza gelmeyecek böylesi bir olayın şaşkınlığı ve öfkesi içindeyiz.

Şaşkınlığa düşmemiz darbecilerin, bölünmeme geleneğine sahip, karalama ve çamur atmalara inat önderliğiyle daha çok kenetlenen bir aile içinden gelmesinden kaynaklanıyor. Hatta önderliğin ne anlama geldiğini bana kavratmak için çaba harcayan insanın da darbenin içinde yer alması bu şaşkınlığımı daha çok artırıyor.

Önderim, size karşı yapılan bu saldırının adı ikiyüzlülüktür. İhanettir. Hiçbir meşruluğu ve haklılığı yoktur, olamaz da. Bu saldırıyı meşru görmek, haklılığını dile getirmek, hatta tavırsız kalmak bile, ihanetin ta kendisidir. Ve darbecilerin suçuna ortak olmaktır.

Önder yoldaş, size karşı yapılan bu çirkin saldırı, şehitlerimize, can pahası yaratılan değerlerimize, halkımıza, ideallerimize yapılan bir saldırıdır. Kısacası bu saldırı size, ailemize, halkımıza karşı işlenmiş bir suçtur. Sizin yoğurup biçimlendirdiğiniz geleneklerimizde bunun cezası net ve açıktır. Bu cezanın uygulanması noktasında hiçbir tereddütünüz olmasın. Yüzlerce Devrimci Solcu gibi ben de, tüm kinimi ve öfkemi, hızımızı kesen, size eziyet ederek canınızı yakan, yaratılan geleneklerimize leke süren darbecilerin cezalandırılması için sunuyorum.

Önder yoldaş, bizim yerimiz senin yanındır. Bu konuda hiçbir tereddütün olmasın. Sizin önderliğinizde nasıl bir 12 Eylül, 12 Temmuz, 16-17 Nisan darbeleri zafere dönüştürülmüşse, önderliğimize yöneltilen bu saldırı da atlatılacaktır. Hem de önderliğe bağlılığın yepyeni bir geleneğini yaratarak...

Sevgi ve saygılarımla.

5 Şubat 1993

ANKARA MERKEZ KAPALI CEZAEVİ KOMİTE ÜYESİ

(...)

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE, ÖNDERİMİZE, ÖĞRETMENİMİZE

Yeni direniş türkülerine, zafer marşlarına hazırlanırken, kırlarda, şehirlerde, meydanlarda, kavgayı büyütürken, ihanetlerin en ağırıyla karşılaştık.

13 Eylül günü komplocu, aşağılık yöntemlerle seni bizden koparmaya kalkışanlar, hareketimizin silahlarını, arşivini, kasasını gasp edenler ve sana olan güvenimizin, sadakatimizin arkasına sığınarak aylarca bizi oyalayanlar, kuşkusuz tarihimize, yaratılan değerlerimize, her biri destanlaşarak düşen şehit yoldaşlarımıza ve geleceğimize ihanet etmişlerdir.

Her sayfası direniş destanlarıyla dolu, hiçbir leke, hiçbir karanlık nokta olmayan tarihimizi kirletmişlerdir.

Savaşa savaşa yarattığımız güven ve sadakat duygularımıza saldırmış, yoldaşlık bağlarımızı zedelemeye kalkmışlardır.

Yıllardır oligarşinin tüm çabalarına rağmen hareketimize vurmayı başaramadığı kadar büyük bir darbe vurmuşlar, düşmana koz vermişlerdir.

Coşkuyla hazırlandığımız büyük atılımımızın, devrim yürüyüşümüzün önüne çıkmışlardır.

Devrimci Sol adaleti karşısında bağışlanamayacak kadar büyük bir suç işlemişlerdir.

Daha düne kadar "içimizde" de olsalar bugün artık geçmişimizin, geleceğimizin ve Türkiye halklarının düşmanıdırlar.

Seni tartışmamızı isteyerek aslında, tarihimizi, yoldaşlık bağlarımızı, şehitlerimizi ve ideallerimizi tartıştırmak istiyorlar.

HAYIR! Onlarla tartışmayacağız. Değerlerimize, tarihimize, şehitlerimize ve önderliğimize dil uzattırmayacağız. Tüm bunlar, tarihin ve pratiğin içinde sınanmış ve kanıtlanmıştır.

Devrimci Sol ailesi 15 yıl boyunca senden öğrendi. Seninle büyüdü. Seninle geleceğe daha inançlı, daha kararlı yürüdü.

Sana karşı sonsuz güven ve sadakat duygularıyla doluyuz. Bugüne dek karşımıza çıkan tüm engelleri nasıl senin önderliğinle aşmış, düşmanlarımıza karşı tavizsiz ve acımasız olmayı senden öğrenmişsek, darbeci ihanet çetesini de senin yol göstericiliğinle aşacağız.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da, ülkemizi zafer marşlarıyla çınlatana dek senin önderliğin ve öğretmenliğinle yürüyecek ve büyüyeceğiz.

Asla koparılamayacak bağlılığımla seni, önderimi ve öğretmenimi selamlıyorum.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİ İHANET ÇETESİ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
KÜLTÜR BİRİMİ SORUMLUSU
(...)

BÖLÜM -V

DEKLARASYONLAR

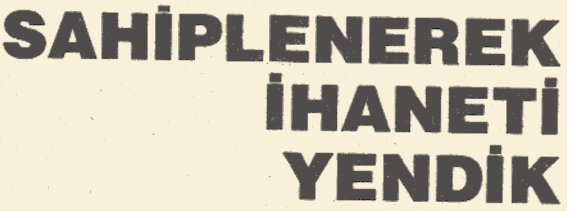

Darbe sürecinde, devrimci hareketin tüm birimlerinin, alanlarının imzalarını taşıyan deklarasyonlarla, sahiplenmenin ender rastlanır bir örneğine tanık olundu. Devrimci hareket zorlu bir dönemeci daha kadrolarının darbeciliği, tasfiyeciliği mahkum edip önderliği sahiplenen kolektif iradesiyle aştı. Darbeciliğe karşı önderliği ve hareketi sahiplenen, devrimci hareketin geleneklerine, ahlakına, hukukuna ve kültürüne sıkı sıkıya sarılan tüm birim, alan ve bölgelerdeki kadrolar, komiteler, sorumlu ve temsilciler devrimci duyarlılık ve sorumlulukla darbeciliği kesin olarak mahkum ettiler.

Devrimci Sol kadroları gücün değil doğrunun, haklının, geleneklerinin, ideolojik çizgilerinin yanındaydılar. Hareketin önderi tutsak edilmişti. Hareketin kasası, olanakları, silah depoları ve yönetimi ise darbecilerdeydi. Ancak onlar her şeyi yeni baştan yaratabileceklerinin bilinciyle bu "güç"e sırtlarını dönüp önderliği sahiplendiler. Pek çok alandaki komite ve siyasi sorumlular darbeyi duyar duymaz açık tavır alarak darbecilerle bütün ilişkilerini kestiler. Hareketin meşru yönetimine devredilmesi gerektiğini savunarak bunun mücadelesini verdiler. Tarihsel bir sınavdı bu. Ve bu sınavdan da alınlarının akıyla çıktılar.

Devrimci demokrasinin, solun o çok tartıştığı ama bir türlü ete kemiğe büründüremediği sosyalist demokrasinin Türkiye solunda hayat bulmasıydı bu sınav. Devrimci demokrasinin temelinde kuşkusuz devrime inanç olacaktı. Devrimci Sol kadroları darbecilere tavır aldılar ve bunu inançla, kararlılıkla, açıklıkla ilan ettiler.

Çeşitli alanların sorunun ortaya çıkışından itibaren darbecilere ve darbeciliğe karşı aldıkları tavrı yansıtan, darbeciliği hem ahlaki açıdan hem de ideolojik ve örgütsel açıdan mahkum eden deklarasyonlar bu sürecin tarihi belgeleridirler.

Bu deklarasyonların her biri ülkemiz soluna, devrim mücadelesine tarihsel bir birikimi miras bırakıyor. Hareketi, devrimi sahiplenmenin, örgüt bilincinin bir eğitim aracı olarak kullanılabilecek örneklerini veriyor.

NE DARBECİLERİ, NE DE OLİGARŞİYİ SEVİNDİRMEYECEĞİZ

Darbecilere!

Bizler ülke gerçeğinde hareketimizin Dursun Karataş önderliğinde yürüttüğü halklarımızın kurtuluş mücadelesini ve yoldaşlarımızın kanlarıyla yazdığı şanlı tarihi her an ölümle karşı karşıya yaşayarak sürdürmenin coşkusuyla yanarken ve de hareketimiz oligarşiye karşı hayatın her alanında savaşı yükseltmenin arifesindeyken; önderimize, hareketimize, halkımıza karşı bir darbeyle yüz yüze gelindi.

Darbeciler! Tarihimizde görülmeyen bir alçaklıkla Devrimci Sol tarihini, ailemizi kendi ihtiraslarınız ve kariyer hırsınız için yaraladınız. Hem de bunu şehitlerimizin hesabını sorma bahanesiyle ve hiç kimseye söylemeden, korkakça, adice ve önderimizi gözaltına alarak yaptınız.

Kendinize öyle güvensiz, ihanete açıksınız ki, darbenizi açıklama cesaretini biz kadrolara gösteremiyorsunuz. Cunta mantığıyla bizleri aylarca kandırdınız ve Ali Cengiz oyunlarıyla meşrulaşmak için çaba harcadınız. Yıllarca önderimiz dediğiniz, birlikte çok şeyler paylaştığınız önderimizi çirkince cunta mantığıyla gözaltına alıp, günlerce işkenceli günler yaşattınız.

Sizler bu tavrınızla ailemizi arkadan hançerlediniz. Hareketimizi çok düşünmüş olsaydınız çok bildiğinizi iddia ettiğiniz yolları ailemizin içinde dile getirirdiniz. Ama nerede, öyle korkaksınız ki, ihtirasınız için yükselen bir kavgayı geciktirdiniz.

Sevinin, oligarşi duyarsa gözlerinizden öper, kimbilir belki ödüllendirir. Düşman yıllardır önderimizi yıpratmaya, hareketimizi bölmeye çalışıyordu ve sizler de bu tavrınızla objektif olarak onlarla yan yana geldiniz. Ama ne sizi ne de oligarşiyi sevindirmeyeceğiz. Hareketimize ve önderliğimize sahip çıkacağız, sizlerden hesap soracağız.

Devrimci Sol savaşçısıyım, yeni tutsak düştüm.

Faşizmin işkencehanelerinde sizlerin önderimize söylediklerinizi kimler söylüyor biliyor musunuz? İşkenceci polisler ve Fikret Işınkaralar. Düşünün kimlerlesiniz!

Benim gözümde suçlusunuz. Derhal yönetimi önderimize iade etmelisiniz.

DARBECİLERİ TANIMIYORUM.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ!

27 Ocak 1993

Tutsak Malatya Kır Birliği Komutanı

■ ■ ■

SİZ DEVRİMCİ SOLCULUĞU BİLMİYORSUNUZ

Darbecilere!

Siz 13 Eylül 1992 günü öldünüz. Önderliğe leke sürmeniz oligarşiyle aynı çizgiye denk düşüyor. Oligarşi bunu yıllardır denedi ama başaramadı. Sizler, darbeci beyler, bunu entrikalarınızla, ikiyüzlülüğünüzle, utanmazlığınızla başardınız. Oligarşi bunu hiç değilse açık oynuyordu.

Acıyı, ihaneti yaşadık. Şehit düşen yoldaşlarımızın acıları yüreğimizi dağlarken, siz ihtiraslarınızın uğruna kanlarımızla yazılan tarihimizi, değerlerimizi, geleneklerimizi ayaklar altına aldınız. Kadroları ve halkımızı sürü yerine koyup 4 aydır meşru olmayan bir yönetimle bize acıların, ihanetin en büyüğünü yaşattınız. İhtirasınız öyle gözünüzü döndürmüş ki, ilkelerimizden biri olan hiçbir sorunun karanlıkta kalamayacağını içselleştirememişsiniz ki, bunu kadrolara bile açma gereği duymadınız. Ve dört aydır aldattınız, oyaladınız, yalan söylediniz. Siz Devrimci Solculuğu bilmiyorsunuz, Devrimci Sol kadrolarını tanımıyorsunuz. Devrimci Sol kadroları bir sürü değildir. İddialarınızı 4 aydır sakladınız. Tartışmaktan kaçtınız, bundan sonra isteseniz de tartışmalardan kaçamayacaksınız.

Meşru olmayan bu yönetimi tanımıyoruz. Derhal hareketi meşru yönetime devredin.

4 Şubat 1993

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Malatya Şerafettin Şirin Kır Gerilla Birliği

■ ■ ■

DARBECİLİK MEŞRU GÖRÜLEMEZ, SUÇTUR

Yoldaşlar...

Öncelikle belirtmek isterim ki, hareketimizin bünyesinde yaşanan mevcut durumun sağduyu ile aşılarak, herhangi bir saflaşmaya -bölünmeye- izin verilmeyeceğine olan inancım tamdır.

Tamdır çünkü, hareketimizin bünyesinde yaşanan ve bünyemize, kültürümüze, ahlakımıza, hukukumuza, geleneklerimize yabancı olan bu çarpık durum -darbecilik olayı- hangi gerekçe ile yapılmış olursa olsun meşru görülemez. Suçtur. Ve hareketimiz bu çarpık durumu bünyesinden söküp atacak birikime, irade gücüne sahiptir. Hiçbir Devrimci Sol kadrosu, üyesi, taraftarı bu çarpıklığa, can pahası yaratılan geleneklerimizin tahribatına izin vermeyecektir.

Bu anlayışla, 13 Eylül 1992 tarihinde hareketimize karşı bir darbe gerçekleştiren ve hareketimizin yönetimini, ilişkilerini, olanaklarını fiili olarak ellerinde bulunduran darbeciler, derhal fiili duruma son vererek ellerinde tuttukları ilişkileri, olanakları, meşru yönetimimize, işleyişimize teslim etmeli ve hareketimizin meşru yönetimine sığınmalıdırlar.

Unutulmamalıdır ki, hareketimizin bünyesinde tartışılmayacak, araştırıl-

mayacak hiçbir konu yoktur. Ve hareketimizin devrimci adaletinden hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

19 Ocak 1993

İBRAHİM YALÇIN ARKAN (Ethem)

Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı

■ ■ ■

HER ŞEY DEVRİMCİ SOL'UN BİRLİĞİ İÇİN

Yoldaşlara Açıklama...

Hareketimiz tarihinin en zor dönemini yaşıyor. Benim, hareketin bu zor ortamıyla yüz yüze kalışım, bütün yoldaşlarımın çoğu gibi bir sürprizle oldu. Bu sürpriz, 14 veya 15 Ocak 1993 tarihinde, şu an kafamda netleşmiş olan darbecilerin dağıtıma sunmuş oldukları 306 sayfalık yazıydı. Partinin Arifesindeyiz'in hazırlıkları içinde olduğumuz düşüncesiyle ve 27 Eylül '93 tarihinden itibaren kopmuş olan örgütsel bağlarımızı yeniden kurabilmek için geldiğimiz İstanbul'da bunu öğreniyorum ve tam bir şok oluyorum. O anda aynı yazıyı birlikte okuduğumuz Asaf (Erdoğan Eliuygun) ve İ... ile durumu değerlendirmeye çalışıyoruz. Üst mekanizmalarda tıkanmalara yol açan bir oturmamışlık sonucu ortaya çıkan bir durum olarak değerlendirdim ve olayın farklı bir boyuta sıçraması noktasında darbe olarak nitelenecekse, meşru bir zeminin kendini tartışma zeminine sokmaması gerekirdi düşüncesindeydim. Bu düşünceyle hareketin üst yönetim mekanizmalarında çözümsüzleşen bir sorunun getirdiği bir müdahale biçimi olarak düşündüm. Müdahalenin kendisinin yanlışlığı dışında (müdahale gerekiyorsa yapılır mı yapılmaz mı ayrı bir konu) uygulanan yöntemlerin ilk adımdan sonraki yanlışlığını ve özellikle "Parti Arifesindeyiz" yazısının o koşullarda yayınlanmasının hangi yönüyle olursa olsun yanlış olduğunu ve yarattığı beklentilerle, içinde bulunduğumuz durumun uzaklığını, bu düşüncenin ortaya atıldığı koşullarda da durumumuzun ona uygun olmadığını, sonuçlardan da bunun daha net olarak görülebildiğini tartıştık. Ayrıca geçmiş süreçlerimizde nesnelliğe teslim olmama doğru anlayışına göre düşünülen, ancak nesnelliğe uygun düşmeyen eleştirilerin varlığı ve işbitiricilik anlayışına tekabül eden yaklaşımların –kendi çerçevemden görebildiğim kadarıyla– özendirildiği durumların yaşandığı vb. düşüncelerle de durumu değerlendirmeye çalıştım.

Bu arada gelişmeleri adım adım izleyecek, olayları bütün boyutlarıyla yerli yerine oturtacak bir bilgilenmem olmamıştı. (Bu noktada elimize geçen 306 sayfalık bilgilenmenin yeterli olduğu noktasında geniş bilgilenmede gerekli zorlayıcılığı yapmadım. Sorunun kadrolar platformunda çözülebileceğini düşünmemden, ilk etapta ülkedeki kadrolar bir araya gelebildiğimizde, bunu ayrıntılı değerlendiririz, diye düşündüğümden ve o arada birlikte geldiğimiz komite sorumlusu arkadaşımın birliğe yeniden dönme zorunluluğundan dolayı da bir bekleyişe girdim.) Komite sorumlusu arkadaşım yokken kadrolar zemininin yaratılması için hazırlanan bir çağrı metnine imza attım. Komite so-

rumlusu arkadaşım o an zorunlu dönüşünden dolayı bulunamadığından, onun imzası yerine kendisinin düşüncelerinin de bu yönde olduğunu belirten notu düştüm. Bu çağrının içinde bulunduğumuz süreçte çözümü hızlandırmaya hizmet edeceğini düşünüyordum. Ancak komite sorumlusu arkadaşımın da dönmesiyle girdiğim süreçte gördüm ki, olayın boyutları daha biz çağrı yazısını yayınlamadan önce, çağrı bildirisinin hizmet edeceği zeminden çoktan çıkmış ve çözüm üretmek yerine (Gelişmeleri bütün boyutlarıyla görmeye başladığım aşamada olayın darbe niteliğini daha net gördüm.) darbecilerin meşruluk arayışına dayanak haline geldiğini ve çözüm yerine çözümsüzlüğe yol açtığını gördüm. (16 Şubat '93 tarihli çözüm önerisi yazısını da daha önce bilmiyordum ve görmemiştim.) Bu noktadan sonra çözümün, hareketimizin 13 Eylül '92 tarihli darbeden önceki meşru yapısı içerisinde, darbecilerin içinde yer aldığı yapıda, bütün kadroların sorumluluklarını taşıdıkları bölge ve alan konumlarıyla yer alacakları bir zeminde 13 Eylül '92 öncesi ve sonrası iddia edilen tüm sorunların sorgulanmasıyla bulunacağı düşüncesine ulaştım.

HER ŞEY DEVRİMCİ SOL'UN BİRLİĞİ İÇİN!

Karadeniz Bölgesi Kır Gerilla Birlikleri Komite Üyesi

(Ahmet Karlangaç Kır Silahlı Devrimci Birliği Komutan Yardımcısı)

■ ■ ■

HER ŞEY HAREKETİN ÇIKARI İÇİN

Yoldaşlar,

Ben, Karadeniz Kır Gerilla Komite Üyesi ve Kır Gerilla Komutanı olarak, harekete yönelik yapılan darbeyi 14 Ocak'ta öğrendim. Bize ilk olarak darbecilerin hazırladığı 306 sayfalık yazı verildi ve bu yazı doğrultusunda düşünce ve tavrımızı yazıya dökerek önderliğe de verilmek koşuluyla gönderdik.

Ancak bugünden baktığımızda biz, darbecilerin durumu bu denli boyutlandırdığını, olayın tüm legal ve illegal kesime ulaştığını bilmiyorduk. Dar çerçevede soruna kısa yoldan (yayılmadan) çözüm arandığını sanıyorduk. Ama görülen o ki, darbeciler biz kadrolar üzerinde yeni hesaplar peşindeler. İşledikleri ahlaki suç yetmiyormuş gibi yeni suçlar işleniyor ve hareketin yarattığı tüm değerler bir bir çiğneniyor; salt kendi bireysel kaygı ve benliklerinin tatmini için... Ama birileri buna dur demeli, dur diyecek olan da biz kadrolarız. Ben bir kadro olarak buna dur diyorum, derhal eski yönetime dönülmeli ve gasp edilen tüm ilişki, araç-gereç vb. şeyler önderliğe devredilmelidir. Süratle kadroların bir araya geleceği bir platformun toplanmasına yardımcı olmak istiyorsak bu doğrultuda tavır almak zorundayız. Aksi yönde tavırlar göstermek ve önderliğe güven-güvensizliği tartışmak harekete leke sürmektir ve aynı zamanda darbecilerin yaptığını meşru görmektir. Bu da onlarla suç ortaklığıdır.

Ben yeminli bir kadro olarak gelinen aşamada alınması gereken doğru tavrın bu olduğuna parmak basıyorum. Çünkü darbecilerle bir sürü tartışma olmuş, tavizler verilmiş, sonuçta hareketin meşruluğu tartışılır duruma getirilmiştir. Hayır ben hareketin ve önderliğin meşruluğunu tartışma konusu yap-

mam, bunu yapmam kendimi inkar etmem demektir. Aynı zamanda yaptığım yemine sadakatsizliktir. Bu sadakatsizliği ve biz kadrolara güvensizliği darbeciler yaratmıştır, buna ortak olamayız. Ve tüm kadro durumunda olan yoldaşlara sesleniyorum. Eğer hareketin çıkarını ve selametini düşünüyorsak, vicdanımızın ve hareketin sesine kulak vererek net tavır koyalım. Kara seslere kulak vermek, dedikodulara kulak vermek hareketi bölmektir. M-L düşünce çizgisinden uzaklaşmaktır. Bu saatten sonra kendi yeminimizi daha fazla tartışmayalım ve yemine sadık kalalım. Çünkü biz, bu yemini geçmişte verdik ve yemini verdiğimiz yapının meşru durumu devam ediyor ve sorunu da ancak o yapının çözeceğine (ve o yapı dışında çözüm aramak saçmalığına düşmeden), hareketin çözeceğine inanıyorum. Eğer kendimizi inkar etmiyorsak, herkes inanmak ve güvenmek zorunda. Aksi durum bana göre farklı amaç gütme ve kadronun kendine güvensizliği sorunudur.

Sonuç olarak hareketin çalışmasına engel olunmuştur ve hareketin inisiyatifine, Devrimci Sol ahlak ve geleneklerine ters bir gasp olayı söz konusudur, ilk olarak bunu sorgulamamız gerekir; inisiyatifi gasp edilen önderliği değil. O, genel kadroların toplantısında sorgulanması gereken olay. Önce kendimize, harekete sahip çıkalım. Şu şundan, bu bundan tartışmaları bizlere bir şey kazandırmaz. Tüm kadro ve yoldaşlara haykırıyorum. Hareketimize sahip çıkalım. 4 ay bu olay bizlerden gizli tutuldu, bunun altındaki niyet ne olursa olsun açıklanması çok güç ve ahlaki bir sorundur. Bir an evvel sorunun çözümü için harekete sahip çıkıp kadrolar toplantısına gidelim. Temel çözüm o platformdadır. Ortalıkta laf üreterek, kendimizi deşarj ederek çözüm bulunamaz. Tam tersine darbecilik meşrulaştırılmış, çözümsüzlük bataklığında kulaç atılmış olunur.

HER ŞEY HAREKETİN ÇIKARI İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
Karadeniz Bölgesi Kır Gerilla Birlikleri Komite Üyesi ve
Karadeniz Kır Gerilla Birlikleri Komutanı

Not: 19 Ocak '93 tarihli "Yoldaşlara Çağrımızdır" başlıklı metne Ahmet Karlangaç Grubu (Karadeniz Kır Gerilla Birliği) adına atılan imzada ben yoktum. Benim adıma komutan yardımcısı, bana sormadan düşüncelerim doğrultusunda atmıştır. İmzayı geri çekiyorum. Yoldaşımın o anda bana sorma olanağı da yoktu. Aynı düşünceleri paylaşıyorduk.
13 Şubat '93

■ ■ ■

BÜTÜN SAVAŞÇILARLA KADROLARI
ÖNDERLİĞİ DESTEKLEMEYE ÇAĞIRIYORUZ

Darbecilere ve "tarafsızlara"...

13 Eylül'de önderliğimize yönelik darbe yapılarak, örgüt yönetimine, arşivine, maddi olanaklarına el konulmuştur. Gerekçelere baktığımızda bir sürü spekülasyon, dedikodu, ileri kadroların karalanması ile karşılaşıyoruz.

Değişik platformlarda değerlendirilecek birçok iddia (Yenilen büyük dar-

belerin nedeni, demokrasi ve kolektiflikte eksiklikler vb.) darbe gerekçesi olarak öne sürülmektedir. Biz uzun süredir savaşın engellenmesine, manevi değer ve geleneklerimizin ayaklar altına alınmasına, kadrolarda ve kitlede güvensizlik yaratılmasına ve devrimci bir savaş örgütünde ne anlama geldiği belirsiz demokrasi tartışmasına yol açan bu darbeye karşı çıkıyor ve bütün savaşçılarla, kadroları önderliği desteklemeye çağırıyoruz.

Geçmiş mücadele süreçlerinde kendisini ispatlamış bir önderliğe güvenin "duygusallık", "müritlik", "mevki ve kariyer peşinde koşma" şeklinde sunulduğu bu süreçte ideolojik-politik hedefimizle bütünleşmiş önderliği sahiplenmek ertelenemez bir görev halini almıştır.

Kendilerini önce "tarafsız", "çağrıcı", sonra ise "Devrimci Sol ilkelerini savunanlar" olarak adlandıran arkadaşlara seslenmek istiyoruz. Önderliği sahiplenmeme ve güvensizlikle darbecilerle aynı kulvara giriyor ve açık biçimde önderlikten koparak, darbecilerle birleşiyorsunuz. Bu durumda spekülasyon ve dedikodu temelinde gelişip açıkça önderliğe saldıran bir politikanın dayanakları olduğunuzu görmeniz ve ideolojik-politik hattı tasfiye girişimlerine karşı kesin tavır almanız gerekiyor.

"İyi niyet", "birlik" gibi içi boşaltılmış kavramların peşinde koşarak savaş örgütü kurmaylığının desteklenmesi gereğinin görmezden gelinmesi Devrimci Solculukla, hele hele SDB savaşçılığıyla kesinlikle bağdaşmaz. Arkadaşlarımızı hareket önderliğini sahiplenme ve darbecilere karşı kesin tavır almaya çağırıyoruz.

13 Eylül'den sonra İstanbul SDB'lere istihdam edilen dört savaşçı

(Bir savaşçının yazısı tutsak düştüğünden alınamamıştır.)

■ ■ ■

HAREKETE VE ÖNDERLİĞİMİZE SAHİP ÇIKIYOR, CUNTACILARI LANETLİYORUZ

Yoldaşlar;

Hareketimiz içinde ortaya çıkan ve ancak dört ay sonra öğrenebildiğimiz gelişmeleri bir yanıyla hüzün, bir yanıyla da darbecilerle şiddetli bir hesaplaşma duygusu içinde yaşıyoruz.

Hüzünlüyüz, çünkü, önderliğimize karşı bu çetenin reva gördüğü uygulamaların; halkımızın, kitlemizin, kadrolarımızın aylarca bu çete tarafından kandırılmasının, ideolojik-politik hattımızın tahrif edilmesinin, Devrimci Sol adaletinin ve moral değerlerimizin ayaklar altına alınma girişiminin tarihimize yakışmadığını düşünüyoruz.

Hüzünlüyüz, çünkü, bu süreçte önderliğin denetiminde hareket ettiğini sanarak şehit düşen yoldaşlarımızın, gerçeğin böyle olmadığını bilmeyerek aramızdan ayrılmalarını kabullenemiyoruz.

Bu hüznü yaşamayan bir Devrimci Solcunun olmadığına inanıyoruz. Ama bu hüzün, yüreğimizin burkulması bizi bir kedere mi yöneltmeli. Hayır!

İşte bu noktada, çetecilerle her düzeyde hesaplaşmamız ve hareketimize sahip çıkmamız ama her zamankinden daha büyük bir azimle sahip çıkma-

mız gerektiğini düşünüyoruz. Bu bizim tarihimize, halkımıza, kitlemize, şehitlerimize karşı bir görevimizdir. Burada ortayolculuğa, ikircikli olmaya, "hareket bölünmesin" ulvi amacı etrafında tavizkar olmaya yer olmamalıdır.

Bizleri vuracak olan silah üç-beş çeteci insanın tutumları değil, tavırsızlık, ikircikli olmaktır.

Darbeci çetenin harekete yaptığı kötülüğü bu aşamada tam olarak sergileyebilmek mümkün değildir. Bu zaman alacaktır. Maddi kayıplarımızı, ilişkilerin uğradığı kaosu az çok tahmin edebiliyoruz. Keza, insanlarda yaratacağı bilinç bulanıklığının önümüzdeki süreçte bizleri en çok uğraştıracak sorun olarak şekilleneceğini de görüyoruz. Bazı kayıpları telafi etmek hemen mümkün olabilir, ama pek çok şeyin yerli yerine oturması zaman alacaktır. Her birim, her kadro yaşadığı bu dört aylık süreci sağlıklı bir şekilde değerlendirmek zorundadır. Çünkü, bu değerlendirme darbecilerin suç yaftasında yer alacak en önemli suçlardan birini oluşturacaktır.

Gerek önderliğin tuttuğu günlüğü ve el yazılı değerlendirmeyi ve gerekse de darbecilerin "gerekçelerini" okuyunca şaşırmamak elde değil. Adeta kontrgerilla bildirileri doğrulanıyor. Düşmanın yıllarca uğraşıp da başaramadığı, ama hep özlemini çektiği doğrulanmıştı. Düşman bunu duysa inanacağını sanmıyoruz ama gerçek ne yazık ki bu.

Hareketimiz ve kadrolarımız böylesine kapsamlı bir ihanetle ilk kez tanışıyor. Daha önce karşılaşılan ihanet ve komplo girişimleriyle karşılaştırmak bile mümkün değil. Bizler, gerek düşmanın ve gerekse ihanet bataklığına şöyle ya da böyle yuvarlanmış kişilerin darbelerine karşı daima hazırlıklıydık. Donanımımız öyleydi ki, sıradan bir insanımız dahi ihanete karşı refleks bir tavır takınabiliyordu. Ama bu kez, darbeciler, önderliği, kadroların bilgisi dışında ele geçirmiş ve hareketi aylarca yönetmişti. İşte biz, (belki de dünyadaki pek çok örgütlenme) bu yöntemle ilk kez karşılaşıyorduk.

Bu ihanet daha önceki ihanetlerle özde paralellikler gösterse de, yöntem ve hedefleri açısından çok daha kapsamlı ele alınmalıdır. Durumumuzun ciddiyeti ve ihanete karşı alınması gereken tavır, refleks tepkilerle geçiştirilecek türden değildir. Bir bütün olarak tarihimize, önderliğimize, moral değerlerimize, ideolojik-politik hattımıza, güven temelindeki yoldaşlık ilişkilerimize, ahlakımıza, kültürümüze, şehitlerimize, kısacası, 15 yıldır yaratmaya çalıştığımız her şeye bir saldırı olarak görülmeli, ona göre silahlarımızı kuşanmalıyız.

Bu durum neden ortaya çıktı sorusuna cevap olacak bakış açısı önderliğin yazılarında konulmuştur, daha da ayrıntılandırılabilinir. Ama bir gerçeğin altını çizmek kaçınılmazdır. O da, 12 Temmuz, 16-17 Nisan darbeleriyle bugünkü darbecilerin harekete geçmesi arasındaki bağdır.

Gerek 12 Temmuz ve gerekse 16-17 Nisan'ın hareketimize tarihsel anlamı olan pek çok olumlulukları katması bir yana, götürdükleri bugünü izah etmekte bir temel olabilir. Bunun en başında, önder yoldaşlarımızı kaybetmemiz gelir. Darbecileri harekete geçiren durum da, objektif olarak bu kan kaybıdır. Eğer bu süreç yaşanmamış olsaydı, darbeciler ihtirasları için yaptıkları ihanetlerini bu düzeye çıkartmaya cesaret edemezlerdi. Görülmektedir ki, ye-

diğimiz her darbe ihanet çetesinin hayallerini gerçekleştirmede birer basamak olarak ele alınmıştır.

Özcesi, 16-17 Nisan ve 12 Temmuz büyük darbeleri, küçük adamların ihtiraslarının boyutlanmasında maddi bir temel yaratmıştır.

Darbeciler ihanetlerini kimseye haber vermeden çok iyi planladıklarını düşünüyorlar. Önderliği safdışı ederek hareketi yöneteceklerini düşünmeleri bile kadrolara olan inançsızlıklarının bir belgesidir. Ama aynı zamanda Devrimci Sol kadrolarını tanımadıklarını da ele vermiş oluyorlar. Tabii bu noktada, darbeciler, önemli bir şeyi "es" geçiyorlar. Önderliği fiziki olarak ortadan kaldırmadan ilişkileri uzun süre sürdüremeyeceklerini ya kavrayamamışlar ya da cesaret edememişlerdir. Ayrıca darbeyi bir gün geç yapmakla darbelerinin tarihsel anlamına da gölge düşürdüler! Takvimlerinde 12 Eylül günü acaba yok muydu?

Lümpen-mafya artığı bir kafa yapısına sahip bu kişilerin (önderliğe hitap şekilleri ve tutuklama yöntemleri incelenmeli) iddialarının iler tutar bir yanı olmadığı ortadadır. Önderliği karalamak için ortaya attıkları iddialar gıdasını kontrgerilla bildirilerinden almaktadır. Partileşme sürecine ilişkin söyledikleri 15 yıllık sürecimizi bilen bizler için hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bir an için söylediklerini ciddiye alsak bile, yaptıklarını açıklamamız mümkün olamaz. Dünyanın neresinde ve kim partileşme sürecini darbe yaparak tamamlayabilmiştir? Bunlar yaşadığımız 15 yıllık süreci de bilmiyorlar. Eğer darbeyle parti oluşumunu gerçekleştirebileceklerini düşünüyorduysalar, iğrenç görüşlerini neden bizlerden sakladılar?

Parti hazırlığı deyip insanları kandıran, adeta Godot'yu bekler hale sokan, verdiğimiz onca şehide, geçmişimize ve geleceğimize darbeci hançerlerini saplayan bu zavallılar Devrimci Sol kadrolarından hak ettikleri yanıtı alacaklardır.

Darbecilerin maskeleri düşmüştür ve daha büyük açmazlar içine yuvarlanacaklardır. Ancak burada yarattıkları tahribatın belirli insanlar üzerindeki etkisini yeterince kavrayamaz ve önlem almazsak çok daha büyük bir handikapla karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır. Nitekim, "hareket bölünmesin" tezi adına "olgunluk", "uzlaşma" vb. önerilerle ortaya çıkan arkadaşların bulanık perspektifleri sorgulanmalıdır. "Olgunluk, uzlaşma" vb. itidal tavsiyeleri bir ortayolculuktur, çizgi sapmasıdır. Darbecilerin yaptıklarını "darbe, ihanet" olarak adlandırmamak gerektiğini söylüyorlar. Eşyaya adıyla hitap etme geleneğimizi, açıklığımızı rafa mı kaldıralım? Bu pragmatizm değil midir? Sırtını rahatça dayayacak yoldaşlar olmak yerine bazı kaygıları gerekçe göstererek (hele bu noktadan sonra) pragmatizm yapmak, harekete bir darbe daha vurmak değil midir? Kişisel çıkarını, ihtiraslarını düşünen insanlara hangi yoldaşlık duygusuyla sırtımızı dayayacağız? Devrimci Solculara Nasrettin Hoca'lığı tavsiye edenler, "onlar da haklı olabilir" düşüncesini mi taşıyorlar?

Elbette darbecilerin yaptığı birçok insanda soru işaretleri doğuracaktır; bir noktada bunun olması ihanet olgusunun bilince çıkartılmasında gereklidir de. Her kadromuz, insanımız bu sorulara doğru, açıklayıcı yanıtlar bulduğu ölçüde harekete daha bir sahip çıkar ve taşıdığı yükten daha fazlasını taşımayı

ister. Bu süreç titizlikle, dürüstçe, hiçbir art niyet taşımaksızın, sırf hareketin çıkarı gözetilerek yapılmalıdır, yapılacaktır. Bu ayrı bir durumdur. Ondan önce ve hiçbir gerekçe gösterilmeksizin yanıtlanması gereken sorular da olmalıdır.

"Hareketin bölünmemesi" titizliği içinde kendini gösteren "ihanet", "darbe" adlandırmalarına karşı ne olduğu anlaşılmaz öneriler getirenlere birkaçını hatırlatmak zorundayız:

"Siz, meşru yönetimin bu şekilde el değiştirmesini doğru buluyor musunuz?"

"Siz, önderlikle hareket arasındaki bağı nasıl ele alıyor, önderliğe karşı yürütülen kampanyaya ne diyorsunuz?"

"Siz, tüm kadroların aylarca kandırılmasını doğru buluyor musunuz?"

"Siz, önderliğin açıklanan gerekçelerle tutuklanış yöntemine katılıyor musunuz?"

"Siz, kadroların onayından geçmeyen bir yönetimin, ölme öldürme de dahil pek çok karar almasını ve bunu da önderlik adına yürütmesini doğru buluyor musunuz?"

"Siz, kadroların bilgileri dışında oluşan bir yönetimin hareketin kasasına, arşivine sahip olmasını doğru buluyor musunuz?"

Kuleye çıkmadan önce bu vb. sorulara yanıt vermek zorundasınız. Samimiyetimiz, dürüstlüğümüz, erdemlerimiz ve bilimsel yöntemimiz olguları görmemeyi, atlamayı getirmemelidir. Bu anlamda gösterilen ortayolculuğun objektif olarak taraf olmayı getireceğini ve bunun da hareketin yanında yer almak olmadığını düşünüyoruz.

Hareketin bir bütün olarak varlığına sahip çıkmak, bu sorulara hayır demekle mümkündür. Farklı hesapları olmayanlar bunu ilk anda söylemelidirler. Bu anlamda, "ihanet, darbe" adlandırmaları gerçeğin tarif edilişidir.

Eskiler "Bir musibet bin nasihattan iyidir" derler. Bu ihaneti, yoğun bir ideolojik bilinç yaratmaya dönük olarak ele almalıyız. İdeolojik-ahlaki-kültürel vb. açılardan yaratılan tahribatı giderdiğimiz ve esas olarak da, psikolojik moral olarak donandığımız ölçüde geleceğe umutla bakabiliriz.

Darbenin ayyuka çıktığı bugün, platform, komisyon vb. girişimlerin de bir anlamı kalmamıştır. Aslında bu girişimleri kabullenme bir taviz olarak görülmelidir. Ama bu tavizin hangi koşullarda verildiği de biliniyor. Ancak, darbeciler bu tavizle de yetinmeyeceklerini ilan ederek ihanetlerini boyutlandırmaya girişmişlerdir. Kılıçlarını çekerek harekete ve önderliğe ahlaksızca saldırdıkları bu noktada iş kadrolara düşmektedir. Darbecileri, ele geçirdikleri her şeyimizi (arşiv, para, ilişkiler vb.) vermeye zorlayacak olan da kadroların hareketine-önderine net bir şekilde sahip çıkmalarıdır.

Bizler, tüm inancımızla hareket ve önderliğimize sahip çıkıyor, cuntacıları lanetliyoruz.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Akdeniz Bölge Komitesi ve Toroslar Kır Birliği Komutanlığı

■ ■ ■

YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ YAVAŞLATMAYA KİMSENİN HAKKI YOKTUR

Yoldaşlara,

Bugüne kadar yoldaşlarımız kanlarıyla, canlarıyla gelenekler yarattılar, dosta düşmana Devrimci Sol'un adaletini, ahlakını gösterdiler. Ve halkımızın kurtuluşu uğruna, özellikle dünyada sosyalizmin prestij yitimine uğradığı bir dönemde bize, daha kararlı, daha cüretkar ve birbirimize sarılarak, canımızı vermekten çekinmeyerek mücadeleyi yükseltmemiz gerektiğini, bizzat pratikte, duvarlara kanlarıyla hareketimizin ismini yazarak giden şehitlerimiz gösterdiler. Bu uğurda ölüm oruçlarında canlarını hücre hücre vermekten çekinmediler. Geleneklerimizi, ölüm oruçlarında hücre hücre çarpışarak, 12-14 Temmuz'da aynı siperde savaşarak, 16-17 Nisan'da "Cesaretiniz Varsa Gelin" sloganını haykırırken yarattılar. Malatya dağlarında Şerafettin ve arkadaşları sırt sırta verip düşman kurşunlarına göğüslerini siper ederken yarattılar. Ve bizler onların öğrettiği, gösterdiği bu değerler ışığında mücadelemize devam ediyor ve şehitlerimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek için ne yapılması gerekiyorsa yapacağımızı söylüyor, bir Devrimci Solcu gibi düşünenlerin de farklı bir tavır alacağına inanmıyoruz.

Ama bugün yaratılan bu değerlere ters düşen olaylar yaşanmaktadır. Ve şehitlerimizin sloganlarıyla aydınlattığı günümüz, karanlık bir döneme çekilmeye çalışılıyor. Yani hareketimiz karanlık bir dönemin içindedir. Her Devrimci Solcu bu karanlığı aşma noktasında ilkeli ve kararlı olmalı, şehitlerimizin yarattığı değerler ışığında daha güçlü aydınlıklar yaratmak için üzerinde büyük sorumluluklar taşımalıdır.

Hareketimizin gelişimine kimse engel olamaz ve şehitlerimize verdiğimiz devrim sözümüzü tutmamızı da kimseye engellettirmeyiz.

Bizler 13 Eylül'den bu yana yaşananları olumlu görmüyor, hareketimiz içinde sorunlar yaşanıyorsa, bunlara çözüm için yapılanları olumsuz, Devrimci Sol'un yarattığı değerlere ters düşen bir adım olarak değerlendiriyoruz. Ve bu yaşananların adını koymak gerekiyorsa, ki gerekiyor, ister bazıları müdahale desin, isterse yapılmalıydı desin, biz darbedir ve yapılmamalıydı diyerek bu mantığı mahkum ediyoruz. Çünkü darbe geleneklerimizde yoktur. Ancak bir koşul altında olabilir ki, bu koşul da ortada yoktur. Bu koşul şudur; ihanet ve ihanete gidişte güçlü şüphelerin olması. Bu durum olsa bile önderlik tutuklanmalı ve olay kısa bir sürede ileri kadrolara bildirilerek karara varılmalıdır. Oysa bize göre ihanet ve ihanete gidişte güçlü deliller olmadığı gibi, bunu darbeciler de söylememektedir.

Böyle şüpheler vardı diyelim ve darbeciler doğru bir tavır koyup önderliği tutukladılar. Peki, neden sorunlar ileri kadrolardan gizlenmiş ve A firar edip ülkedeki sorumlu arkadaşı bilgilendirip bu sorunu açığa çıkarana kadar da ileri kadrolara açılmamış ve hareket bir süre 13 Eylül öncesi meşru yönetimin adıyla yönetilmiştir. Eğer hareketimizin gelişimini engelleyen vb. sorunlar vardıysa, sorun darbe gibi geleneklerimizde olmayan bir yöntemle değil, ileri kadrolara açılarak, bu ileri kadrolar nezdinde tartışılarak çözümlenmeliydi. Ama bugün yapılan, *"Bedri'nin A ile tartışmaları olmuş, belli bir süre konuşmuş ve A'yı ikna edememiş, en sonunda bu gidişe bir dur demek gerekiyor-*

muş ve bunu yapmış". (Bu anlatım kır ilişkileri sorumlusu olduğunu söyleyen Erhan'ın anlatımı.) Biz de soruyoruz; Bedri neden sorunu sadece A ile arasında halletmeye çalıştı, halledemediyse neden ileri kadrolara sorunu götürmedi de yanına Hüseyin ile Süleyman gibi en azından ülke sorumlusu düzeyindeki arkadaştan geri konumda olan insanlarla böyle bir girişimde bulundu ve uzun süre bu durumu kadrolardan gizlediler.

Tüm bunlar şunu gösteriyor ki, yapılanlar hareketin çıkarına yapılmamıştır. Tarihsel bir suç işlenmiştir. Eğer hareketimizde sorunlar vardıysa, bu sorunlar darbe girişiminden önce, hareketimizin gelenekleri ve değerleri kirletilmeden, hareketimiz içinde güvensizlikler yaratılmadan, spekülasyonlar çıkartılmadan, ileri kadrolar nezdinde çözülmeliydi. Hareketimizin yarattığı ahlak ve değerler de bunun yolunu açık tutmuştur. Kimsenin eleştiri hakkı kimsenin elinden alınmamıştır, alınamaz da. Hareketimizi, halkımızı düşünenlerin de yapması gerekenler bunlar olmalıydı. Bunların dışındaki tüm tavırları onaylamıyor ve bugün gelinen bu noktada darbeci mantığın hareketimizi düşündüğüne de inanmıyoruz. Çünkü, bir darbe girişiminde bulunulmuş, ama daha işin başında A çeşitli çözüm önerileri sunmuş, fakat darbeciler bu önerilerin hiçbirini dikkate almamıştır. Hatta A'nın sorunlarınız varsa yazın, bunları dağıtalım gibi açık tavrı reddedilmiştir. Ayrıca darbecilerin aylar sonra çağırdıkları ileri kadroların çeşitli çözüm önerileri reddedilmiştir. Yani hareketin çıkarları için verilen onca tavize rağmen bu tavırlar darbeciler tarafından çaresizlik olarak nitelendirilerek hareketimiz bir karanlığın içine çekilmiştir.

Yapılan darbe ile ilgili düşüncelerimiz budur. Fakat aydınlatılmasını istediğimiz bazı konular vardır. Bu konular şunlardır:

1- Bizimle görüşmeye gelen Erhan "A'nın yurtiçine girebilmesi için her olanak sunulmuştur. A'nın pasaportları elindedir. İstediğinde yurda girebilir. 15 bin mark para verilmiş. A'nın tutukluluğu süresince hırpalanma olayı yoktur. Ayrıca da bizzat ben görüşmek istediğin ilişkileri vereyim, görüşmeleri var olan kanallarımızla halledin, başka kanalları devreye sokmayalım önerisinde bulundum." demiştir. Bunların doğruluk derecesinin belgelenmesini istiyoruz.

2- Erhan bu konuyla ilgili belgeleri Ocak ayının son günü buraya ulaştırdı. Benim bilgilenmem Ocak ayının son günü, savaşçılarımızın bilgilenmesi 6 Şubat'ta olmuştur. Ve Erhan "Ben, iki taraf bana hangi belgeyi ilettiyse ben de tüm bu belgeleri iletmem gereken yere ilettim, bundan böyle de tarafsız bir şekilde iletmeye hazırım" demektedir.

3- Silah sevkıyatının Bedri ve A tarafından durdurulduğu iddiası ve eylemlerin sorun çözülene kadar durdurulması mantığının olup olmadığını soruyoruz.

Sonuç olarak diyoruz ki, tarihi bir dönemeçte yer alıyoruz ve bu dönemeçte aydınlığa giden yoldan, yani şehitlerimizin açtığı yoldan, bugüne kadar yaratılan geleneklere yenilerini ekleyerek yürüyeceğiz. Bu yürüyüşümüzü kimsenin yavaşlatmaya hakkı yoktur. Kimsenin Türk-Kürt ve ezilen halkların umutla beklediği ışığı karartmaya, lekelemeye hakkı yoktur. Bu hakkı biz savaşçılar kimseye vermedik, vermeyeceğiz. Kim olursa olsun bu hakkı kendinde görenlere de kanımızla, canımızla, hareketimizin yarattığı değerler ışığın-

da karşı duracağız. Yani tarafsız değiliz, olmayacağız. Çünkü tarafsız olmak haksızdan yana taraf olmaktır. Tarafımız ise darbecilerin yanı değil karşısıdır. Ve şunu da belirtiyoruz ki, sorgulayıcı da olacağız. Çünkü hareketimizin sorunları aynı zamanda bizim de sorunlarımızdır, bu nedenle sonuna kadar sorgulayıcı olacağız.

Yoldaşlar, eğer hareketimizin geleceği düşünülüyorsa, bölünmeye, parçalanmaya izin vermemeliyiz. Her yoldaşımız bu kaygıyla hareket etmeli, spekülasyonlara son vermelidir. Güvensizlik ortamı kaldırılmalı ve emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı yükseltmeliyiz.

Bunun için de bizce yapılması gerekenler şunlardır:

1- Darbe meşru görülmemeli ve bu mantık mahkum edilmelidir. Bu mantık mahkum edilmedikçe hareketimiz içinde darbelere yol açılmış olur ki, bu yarattığımız değerlerin inkarı olur.

2- Hareketimizin arşivi, kasası, ilişkileri vb. şartsız koşulsuz derhal 13 Eylül öncesi meşru yönetime teslim edilmelidir.

3- 13 Eylül öncesi hiyerarşik yapılanma içerisinde tüm sorunlarımızın tartışılacağı bir kadro toplantısı yapılmalı ve bu toplantıda yaratılan güvensizlik giderilmeli, hareketimize sürülen lekeler temizlenmelidir.

4- Darbeciler, gerçekten hareketimizin bölünüp parçalanmasını istemiyor, mücadelemizin hızla yükselmesini istiyorlarsa yukarıda saydığımız maddeleri kabul etmeli ve taraflar yapılacak toplantıda çıkacak karara saygılı olmalıdırlar.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Dersim Kır Silahlı Devrimci Birlikler Komutanı
(İbrahim Erdoğan Birliği)

(Bu metindeki A, Dursun Karataş'ı ifade etmektedir-bn)

■ ■ ■

BİZLERİN GÜCÜ GELENEKLERİMİZDEN, ŞEHİTLERİMİZİN BIRAKTIĞI MİRASTAN VE ÖNDERLİĞE GÜVENİMİZDEN GELMEKTEDİR

Hareketime ve Yoldaşlarıma,

Hareketimizin şu an içinde bulunduğu kaosa baktığımızda, hiçbir operasyon döneminde yaşamadığımız olumsuzluklarla karşı karşıya olduğumuzu görmekteyiz. Bunun birinci derecede ve tek sorumlusu darbecilerdir. Partileşme arifesinde olduğumuzu söylediğimiz bir dönemde "Hareketi kurtarma" adına giriştikleri yok etme tavrının mutlaka hesabını vereceklerdir.

Tüm bu olumsuz tabloya rağmen, bizler açısından sevindirici bir nokta da hareketimizin 15 yıllık tarihinin öyle bir çırpıda tersyüz edilemeyeceğidir. Her alan ve birimde darbecilerin yarattığı tahribata rağmen hareketin güzelliklerini ve geleneklerini savunan insanlarımızın dinamiği ve varlığı bizleri sevindirmiştir. Arkadaşlarımız hiçbir provokasyona gelmeksizin en geniş devrimci demokrasiyi uygulama olgunluğunu göstermişlerdir. Bu dinamizm ne yazık ki,

son on yıllık dünya devrimci tarihinde görülmemiştir. Tek tek sosyalist ülkeler yıkılırken kadroların sessizliğe bürünmeleri bizler açısından olumsuz olmuştur. Aynı olguları farklı boyutlarıyla ülkemizde yaşarken olumsuzlukların önüne set olarak çıkan Devrimci Sol kadrolarının varlığı hepimizin onuru olarak tarihimize geçecektir. İşte darbecilerin de görmediği ya da göremediği budur.

Önderliğimize yönelik hareketi yok etme kampanyası tersyüz olmuş, darbecilerin gerçek yüzü çok çabuk açığa çıkmıştır. Önderliğin kadrolara güvenmediğini söyleyen darbeciler, biz kadroları dört ay aldatarak bizlere ne kadar güvendiklerini de kanıtlamışlardır.

Şu olgu hiçbir Devrimci Solcu tarafından gözardı edilemez. Hareketimizin kuruluş tarihinden günümüze kadar oluşturulan prestijimizde önderliğin emeği ve çabası bir tarafa bırakılamaz. Bu gerçeği yıkmaya ya da dejenere etmeye kalkışanlar her şart altında karşılarında bizleri bulacaktır. Önderlikle bütünleşmiş biz kadrolar, bu tür güruh harekatlarının önüne bedenlerimizi siper etmekten hiçbir zaman çekinmedik ve çekinmeyeceğiz.

Dünya ve ülkemiz devrimci hareket deneylerinden gördüğümüz kadarıyla, egemen güçlerin genellikle psikolojik saldırılarında birinci derecede hedefleri o hareketin önderlik kurumudur. Kendi mantıklarına göre önderlik ne kadar yıpratılırsa o hareketi teslim almak da o kadar kolaylaşır. Darbecilerin bugünkü konumları da bundan farklı olmamaktadır.

Darbeciler, siyasi geleceklerinin tıkandığı noktada "Benden sonra tufan" misali 15 yıllık değerlerimize saldırmaya başlamışlar ve halen de bunu sürdürmektedirler. Bizler sıcak mücadelenin en önünde olan kadrolar olarak haykırıyoruz: Asla ve asla başaramayacaksınız! Bizlerin gücü geleneklerimizden, şehitlerimizin bıraktığı mirastan ve önderliğe güvenimizden gelmektedir. Sizlerin gücü ise kişisel ihtiraslarınızdan kaynaklanmaktadır. Kişisel ihtirasların bir örgüt karşısında kazanma şansı yoktur. Belli bir dönem kaos yaratabilir. Bugünkü süreç de bundan başka bir şey ifade etmiyor zaten.

Bizler Devrimci Sol kadroları olarak bu olumsuzluğu hızla aşarak, o güzel günlere ulaşmakta yeniden büyük emek ve enerji harcayacağız. Ve siz darbecilerin yarattığı tahribatı acı bir deney olarak hiçbir şart altında unutmayacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN KADROLARLA BÜTÜNLEŞMİŞ ÖNDERLİK!

20 Ocak 1993

RECAİ DİNÇEL (Osman)

Karadeniz Bölge Sorumlusu

■ ■ ■

GÜVEN ORTAMI DEVRİMCİ SOL KADROLARINDA DİPDİRİDİR

Hareketime ve Yoldaşlarıma,

Hareketimizin tarihinde olmadığı ölçüde bir olumsuzluğa ve kaosa itildiğini ve halen de derinleştirilmek istendiğini her Devrimci Solcunun gördüğüne inanıyorum. Bu olumsuzluk ve kaosun nedeni de, ne adına hareket edildiği söylenirse söylensin ve yine kimlerce gerçekleştirilmiş olursa olsun darbe ve

darbecilerdir. O nedenledir ki, bugün darbecilerle aynı paralele düşenler de dahil hiç ama hiç kimse darbeyi meşru görememiş, açıkça savunamamıştır. Onun yerine *"M-L'ler istemedikleri, savunmadıkları yöntemlere de başvurmak zorunda kalabilirler", "Haklılığı haksızlığı tarihe bırakmak gerekir."* vb. söylemlerin arkasına gizlenmeyi yeğlemişlerdir. Bu söylemler darbeyi ve darbeciliği meşrulaştırmaktır ki, değil kavgasını verdiğimiz geleceği (DHD'ni, sosyalizmi, komünizmi) bugünü göremeyenlerin, görmek istemeyenlerin utangaç darbecilere çanak tutma yöntemidir. Bundan vazgeçilmelidir.

Bizlere, M-L örgütlere yabancı olan ve yine M-L'lerce hiçbir koşul ve şart altında savunusu yapılamayacak olan darbe ve darbecilik olgusu ne yazık ki gündemimize girmiş olup, bizler istemesek de tarihimizde kara bir leke olarak yer alacaktır. Yer alacaktır diyoruz çünkü, darbecilerin her türlü yöntem ve dayatmalarına karşın Devrimci Sol kadrolarının örgütünü sahiplenişi, olumsuzluğun olumluluğa çevrileceğinin, geleceğe güvenle bakabilmemizin somut ifadesi olmuştur. Darbe ve darbecilerden şu veya bu oranda etkilenen yoldaşlarımın da darbenin hareketimize verdiği zararı ve darbeciliğin geleceğinin olmadığını en kısa zamanda görerek örgüt tavrı alacaklarına inanıyorum.

Hareketimizin ortaya çıkışından bugüne, Devrimci Sol'un bugünlere gelmesinde birinci derecede emeği geçen ve aldığı doğru siyasal kararlar nedeniyle haklı olarak övünç duyduğumuz önderliği hedef tahtasına yerleştiren darbeciler, şimdilik oklarını da önderliğe yöneltmiş görünmektedirler. Bu görüntüdür, yeterince aldatıldık, daha ötesine izin verilmemelidir. Çünkü, hedef tahtasına yerleştirilen de, oklanan da bir bütün olarak Devrimci Sol'un ideolojik-politik hattıdır, yarattığımız değerlerdir. Önderliğe onay veren Devrimci Sol kadrolarıdır, hareketimize gönül veren tüm emekçi halkımızdır, geleceğimizdir... O nedenle, nasıl dün harekete sahip çıkmak önderliğe sahip çıkmakla eşanlama geliyorduysa, bugün de bu böyledir. Değişiklik aranacaksa, değişen, darbecilerin önderlik nezdinde hareketimize saldırması gerçeğinden hareketle, bunun daha yakıcı hale gelmesi gerçeğidir.

Darbeciliklerini meşrulaştırmak için, yarattıkları ve derinleştirmek istedikleri kaos ortamında "güven bunalımı"ndan söz edenler, bunun yaratıcılarıdır. Çünkü darbeciliğin mantığıdır bu. Biz örgütümüze, önderliğe güveniyor ve inanıyoruz. Onların bugün unuttukları, gelecekte ise hiçbir zaman sahip olamayacakları güven ortamı Devrimci Sol kadrolarında dipdiridir. Dün olduğu gibi bugün de yoldaşlarımıza güveniyor, onlara arkamızı dönmekte çekince görmüyoruz, görmeyeceğiz de...

Yoldaşlar; bugün hareketimize sahip çıkmak darbe ve darbeciliğe alınan ve alınacak olan örgüt tavrında ifadesini bulmaktadır. Ki, bu tavır aynı zamanda hareketimizi itilmek istenen kaos ortamından kurtarmanın ötesinde geleceğe güvenle bakabilmemizin de belirleyicisi olacaktır. Aksi tavır, geçmişimizi inkar etmek, geleceğimizi ise darbecilik ipoteği altına almaktır.

Evet, darbecilerin örgütümüze verdiği zarar küçümsenemez; aksine boyutludur, daha da boyutlandırılmak istenmektedir. Örgütsel planda açılan gediklerin ötesinde, geçmişimiz ve geleceğimiz karartılmak istenmiştir. Bu gerçeğimiz biz kadrolara daha fazla emek, daha fazla enerji ve bunların yanında

yenilenmeyi şart koşuyor. Bunu başaracağımıza inanıyorum. Devrimci Sol kadrolarının darbeye ve darbecilere aldığı (ve alacağı) örgüt tavrı bugün ve önümüzdeki süreçte gerekli olan dinamizmin ta kendisidir. O nedenle geleceğe güvenle bakıyorum ve diyorum ki; içimizde barındırdığımız çürümeyi kökünden kazıyıp, daha bir yenilenerek çıkacağımız süreç, gelecek güzel günler bizleri bekliyor. Şehit yoldaşlarımıza ve emekçi halklara verdiğimiz sözleri ancak bu şekilde yerine getirebiliriz, getireceğiz!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN KADROLARLA BÜTÜNLEŞMİŞ ÖNDERLİK!

Ege Bölgesi Sorumlusu

■ ■ ■

ÖNDERLİK DARBEYLE KAZANILAMAZ

Darbecilere...

13 Eylül günü, hareketimizin doğal ve meşru önderini tutuklayarak, hareketin yönetimine, arşivine, kasasına el koymuş olduğunuzu öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu bizim geleneğimizle asla bağdaşmayan, inanılmaz ve akıl almaz olayı neye dayanarak, neye güvenerek, hangi cüretle yaptığınızı anlamak mümkün değildir. Söylediklerıniz ve yazdıklarınızın şaşkınlığı ve tutarsızlığından sizin de bunu anlamamış olduğunuzdan eminiz. Bugün hareketimizin içinde bulunduğu durumun (karmaşa ve kaosun) sorumlusu tamamıyla sizsiniz. Hareketimizi yaptığınız her şeyle kaos ve karmaşanın da ötesinde bir bölünme ve parçalanmaya doğru sürüklüyorsunuz.

"Radikal müdahale" adını verip, gizlemeye çalıştığınız bu apaçık darbe olayı, hiçbir şekilde aklı başında bir Devrimci Sol kadrosu veya militanı tarafından onaylanacak, savunulabilecek bir şey değildir. Siz bu yaptığınızla hareketimize oligarşinin vurduğundan defalarca büyük bir darbe vurdunuz, yaralar açtınız. Sırf bu nedenle dahi, hareketimizin önderini, yediğimiz darbelerin sorumlusu ve temel kaynağı ilan edip suçlamanız, hiçbir anlam ifade etmiyor.

Darbe, darbecilik ve komploculuk, devrimcilerin yapacağı iş, devrimci bir yöntem değildir. Bu, sahtekar, çıkarcı, ikiyüzlü küçük burjuvaların yöntemidir. M-L ile, devrimci anlayışla asla bağdaşamaz. Devrimciler her zaman, her konuda açık tartışmadan, eleştiriden, mücadeleden yanadırlar. Devrimci anlayış, açık ve samimi olmayı gerektirir.

Siz ise ne yapıyorsunuz? Bugüne kadar onayladığınız, savunduğunuz, altına imza attığınız ya da herhangi bir eleştiri getirmediğiniz yazıları (Yolun Neresindeyiz?, Komiteler-Hücreler, Faaliyet Raporu vb) ya da tespit ve düşünceleri şimdi sözüm ona eleştiriyorsunuz. Hareketimizin yediği darbeler üzerine en ufak aksine bir değerlendirme, düşünce ve öneri ortaya koymayıp, (hayır koymuştuk diyorsanız, kanıtlamanız gerekir. Biz duymadık, bilmiyoruz.) şimdi içinizdeki pisliği kusuyor, hareketimizin önderini suçlu ilan ediyorsunuz.

Siz darbecilerin samimiyetine, objektifliğine, bilimsel yaklaştığına inanacak kadar saf olduğumuzu düşünmüyorsunuz herhalde? Belki yazdıklarınızdan, söylediklerinizden etkilenecek üç beş tane saf, ya da yarası olan, zaaflı, Devrimci Sol ruhunu özümseyememiş, demokrat olmaktan kurtulamamış insan bulabilirsiniz. Ancak ateş hattında, dişe diş bir kavga içerisinde bulunan Devrimci Sol kadro ve militanlarının bu hikayelerinizden etkileneceğini, aldanacağını hiç zannetmeyin. Zaten, darbe ile ele geçirdiğiniz güç ve olanakları, ne pahasına olursa olsun bırakmak istemeyişiniz bu yüzdendir.

Ayrıca, şimdi karalamaya, suçlamaya çalıştığınız Devrimci Sol önderinin, hareketimiz saflarında sizin sandığınızdan çok daha fazla bir prestije, saygınlığa ve güvene sahip olduğunu unutmamalısınız. Bütün suçlamalarınız, karalama ve hakaretleriniz, sonuçta gelip kendinizi vuran bir "bumerang" olacaktır. Bunu bir kenara yazmalısınız!

Hareketimizin uğradığı merkezi operasyonlar üzerine bir yığın kafa karışıklığı yaratmaya ve sonuçta hareketimizin önderini bu operasyonların temel kaynağı ve suçlusu ilan etmeye çalışıyorsunuz. Darbenizi haklı kılacak en önemli dayanaklarınızdan birini de bu oluşturuyor. Bu operasyonların tamamen aydınlatılamamış, çözümlenememiş olmasını, kafa karışıklığı yaratacak en önemli unsur olarak değerlendirmek istemeniz bizim için pek garip değil. Ancak, garip olan şu var; bu operasyonların halen hayatta olan yakın tanıkları varken, o süreçleri yaşayan kadrolar varken, bu kadar çarpıtmayı ve saptırmayı nasıl yapıyor, sözümona bu kadar "tespit"de nasıl bulunuyorsunuz?

Ortada yapılmış, somutlanmış bunca ilkesizlik, kuralsızlık, eksik ve hata sözkonusu iken, bütün bu operasyonları hareketimizin önderinin kullandığı araç telefonlarına bağlamak ne menem bir iştir? Ancak tabii ki, ne olursa olsun Dursun Karataş'ı suçlu ilan etmeniz gerektiğinden bunu anlayabiliyoruz. Burada kopkoyu bir sübjektivizm sözkonusu. Derdiniz gerçekleri bulup çıkarmak, operasyonların çözümlenemeyen yanlarını çözümlemek değil, hareket önderini suçlamak ve karalamaktır.

Bu operasyonlar öncesinde yaşanan ilkesizliklere, hatalara İç Anadolu Bölge Komite Sorumlusu yoldaşımız, kendisinden de örnekler verebilir. Örneğin 12 Temmuz operasyonundan şans eseri kurtulmuştur. 12 Temmuz öncesinde Niyazi yoldaşla ilişki sürdürüyordu. Bütün bu dönem boyunca yüz yüze en çok 2-3 kez görüşebilmişlerdir. İlişki esas itibarıyla telefonlarla yürütülüyordu. Komite sorumlusu yoldaşımız Niyazi'nin kendisini sabit ev telefonlarından aradığını bilmesine ve bunun rahatsızlığını hissetmesine karşın, "bildiği, güvendiği bir şey vardır" diye düşünerek Niyazi'ye bu rahatsızlığını pek ifade etmemiştir. Sonuçta; Niyazi'den evin telefonunun çıkmasıyla 14 Temmuz günü komite sorumlusu yoldaşın evi basılmıştır. Sorumlu yoldaş akşam ev kuşatılırken tesadüfen bir iş için evden çıkmış ve polisler kendisini tanımadığından yanlarından geçip gitmiştir...

Evet, bu operasyonlarda birçok yoldaşımız bu şekilde şans eseri kurtulmuştur. Bunca ilkesizliğin, kuralsızlığın yapıldığı ve açığın verildiği koşullarda, operasyonları hareketimizin önderinin araç telefonlarına bağlamak, ancak bir art niyet olarak, sübjektivizm ve karalama olarak yorumlanabilir. Bu

noktada, şöyle bir soru da sorulabilir; madem Dursun Karataş'ın telefonunu bulmuşlar ve dinleyebiliyorlardı, onu neden ele geçirmediler? Asıl bunun için uğraşmaları gerekmez miydi? Sakın Dursun Karataş, *"eski kültürü halletmek"* için polisle işbirliği yapmış olmasın? Öyle ya, size göre ondan her şey beklenir.

12 Temmuz ve 16-17 Nisan operasyonlarının çözüme kavuşturulmadığı, üzerinin örtüldüğü söyleniyor. Pekala 12 Temmuz öncesinde, hangi merkezi operasyon tam olarak çözüme kavuşturulmuş, aydınlatılabilmiştir? Biz bunun mümkün olduğunu pek sanmıyoruz. Zira büyük ve merkezi operasyonları tam olarak çözümlemek-aydınlatmak -hele günümüzde polisin sahip olduğu yetkinleşme düşünülürse- pek öyle kolay değildir. Siz darbeciler, şimdi, aydınlatılmadı, çözümlenmedi, üzeri örtüldü diyerek birtakım suçlama ve saptırmalarla kafa karışıklığı yaratmaya çalışacağınıza, darbe yapmadan önce hangi sorgulama, değerlendirme, eleştiri ya da önerilerde bulunduğunuzu ve bunların nasıl reddedilerek geri çevrildiğini bizlere kanıtlayın.

Bizler, bu konulara ilişkin verdiğimiz raporlarda düşüncelerimizi, eleştirilerimizi, doğru ya da yanlış değerlendirmelerimizi açıkça ortaya koyduk, ifade ettik. Kimse de bizi, bunları neden yazdınız, neden böyle düşündünüz diye suçlamadı, cezalandırmak istemedi. Böyle bir şey bizim hareketimizde olamaz. Bu bizim değerlerimize, ilkelerimize aykırıdır.

Siz darbeciler, ilkelerden, kurallardan, demokrasiden, yarattığımız değerlerden bahsediyorsunuz. Bunların hepsini bir çırpıda yıkıp attığınızın farkında değil misiniz? Darbecilik, komploculuk, ilke, kural, demokrasi, değer vb. tanır mı? Bunların hepsini inkar etmek anlamına gelmez mi? Ama "biz komplo kurmadık, darbe yapmadık" diyorsunuz. Darbecilerin, komplocuların bunu itiraf ettiği nerede görülmüştür ki? Hepsi vatanı, demokrasiyi, halkı, partiyi, birlik ve beraberliği kurtarmaktan söz ederler. Yaptıklarını sizin gibi "radikal müdahale", hatta "ihtilal" ve "devrim" olarak adlandırırlar. Eğer komplo kurmadık diyorsanız, öyleyse siz darbeciler ne zaman, ne şekilde ve ne amaçla bir araya geldiniz? Birlikte daha önce hangi mücadeleyi verdiniz, hangi eleştirilerde bulundunuz? Bunu açıklayın.

Yine, darbe yapmadık diyorsanız, o zaman İç Anadolu Bölge Sorumlusu arkadaşla nasıl ve ne bağlamda ilişki kurup yürüttünüz? Nasıl talimat verdiniz, rapor istediniz? Bu yetkiyi ve hakkı size kim verdi, nasıl aldınız?

Evet, hiçbir şeyi gizleyemezsiniz. Gerçekleri tersyüz edemezsiniz. Darbeciliğiniz ve komploculuğunuz çok açıktır. Ve bu çok ağır bir suçtur. Yargılanmanız ve cezalandırılmanız gereklidir.

Hareketimizin birliği ve geleceği başımıza ördüğünüz bu darbe musibetinden kurtulmamıza, kendimizi arındırmamıza bağlıdır. Aksi halde, bir yok oluşa doğru sürüklenmemiz kaçınılmaz olur. Bu bakımdan hareketimizin bütün kadrolarına bu darbe musibetini en radikal bir şekilde ezme ve def etme çağrısında bulunuyoruz.

Devrimci Sol içerisinde eleştirilmeyecek, sorgulanmayacak hiçbir şey yoktur. Biz her zaman buna inandık ve inanıyoruz. Ayrıca doğruluğuna, haklılığına inanan ve konum meselesi olmayan bir kimse, eleştirmekten, sorgula-

maktan, tartışmaktan çekinmez. Siz darbeciler bunu yapmadınız. Çünkü kendinize inanmıyor ve güvenmiyorsunuz. Ne kadar inkar ederseniz edin, derdiniz, tek düşünceniz kendi konum meselenizdir.

Hareketimizin önderini tutukluyor, yönetimi gasp ediyor, sonra da bize dönüp; "Önderiniz kötüydü, şöyleydi, böyleydi. Biz daha iyiyiz bizi kabul edin" diyorsunuz. Size "iyi olur" mu diyelim? Kerametiniz kendinizden menkuldür. Önderlik darbeyle kazanılmaz.

Yaptığınız, söylediğiniz ve yazdığınız her şey, hareketimizin doğal ve meşru önderini tasfiye etmeye yöneliktir. Öz olarak, "Ya Dursun Karataş olacak ya biz" diyorsunuz. Dursun Karataş'ı tasfiye etmeyi başaramayacağınızı, bunun kadrolarca kabul görmeyeceğini anladıkça, hareketi bölmeye yöneleceğinizi anlamak zor değildir. Ancak biz İç Anadolu Bölge Komitesi olarak, her şeyimizle bunun karşısında savaşacağız. Onlarca şehit verdiğimiz, her şeyimizi ortaya koyduğumuz bu hareketi, siz darbecilere böldürtmeyeceğiz. Öncelikle İç Anadolu Bölgesi'nden tek bir kadromuzun dahi, siz darbecilere destek vermeyeceğinden kuşkunuz olmasın.

Sizlere yine de bir çağrıda bulunuyoruz. Yaptığınız bu işin altından kalkmanız mümkün değildir. Hareketimize daha fazla zarar vermeden, daha fazla kaos ve kargaşa içerisine sürüklemeden bu işten vazgeçmelisiniz. Sizi hiçbir şekilde meşru görmüyoruz. Derhal çekilmeli, hareketin bütün yönetimini, bütün ilişkilerini ve mekanizmalarını 13 Eylül'den önceki şekliyle meşru sahibine bırakmalı, komployla yarattığınız fiili duruma son vererek Devrimci Sol'un adaletine sığınmalısınız.

HER ŞEY HAREKETİMİZİN BİRLİĞİ, GELECEĞİ VE ZAFERİ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİLER VE KOMPLOCULAR!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
18 Ocak 1993
İç Anadolu Bölge Komitesi
(...), (...), (...)

■ ■ ■

ZAFERE ULAŞMAKTA BİZE SİZLER DE ENGEL OLAMAYACAKSINIZ DEVRİMCİ SOL DEVRİMCİ SOLCULARINDIR

Bilindiği gibi hareketimizin önderi tutsak alınarak yönetime el konulmuştur. Bu olguyu değerlendirmek, tavır belirlemek her Devrimci Sol savaşçısının ivedi görevidir.

Kararsızlık ve duygusallık tarihsel bir suçtur.

Ve bizler 13 Eylül'den günümüze kadar çıkan belge, arşiv ve ek belgeleri okumadan da, okuduktan sonra da M-L ideolojimizin ışığında, Devrimci Sol geleneklerine bağlı Devrimci Solcular olarak bu hareketi, küçük burjuvazinin M-L önderliğimize karşı bir ayaklanması olarak görüyoruz. Darbecileri meşru görmüyor ve suçlu olduklarını ilan ediyoruz.

Darbecileri meşru görmediğimiz gibi taraf olarak da kabul etmiyoruz. Dolayısıyladır ki, herhangi bir taraftan yana tavır almamız gibi bir şey de söz ko-

nusu olamaz. Ortada sadece tek bir Devrimci Sol ve onun meşru önderi Dursun Karataş vardır. Bunun dışındakiler, dışında kalmakta ısrar edenler ya da kararsızlık gösterenler objektif olarak ihanet içindedirler, bölücüdürler.

Bu nedenle diyoruz ki: Darbeciler derhal harekete teslim olmalı, gasp ettikleri tüm arşiv, belge ve hareketin maddi olanaklarını teslim etmelidirler.

İLERİ SÜRDÜKLERİ GEREKÇELERİN HİÇBİRİ DARBEYİ MEŞRU KILAMAZ

Şunu baştan belirtelim ki, darbeciler örgütten tümü ile ellerini çekene kadar, ileri sürdükleri gerekçelerin hiçbirini, hele hele kendileriyle hiçbir şekilde tartışmayacağız. İleri sürülen hiçbir gerekçe benmerkezci davranıp, kendini örgüt yerine koyarak darbe yapmayı meşru kılamaz. Kaldı ki darbeyi dört ay boyunca saklayıp kendilerini önderlik yerine koyarak örgütü yönetmeye çalışmak, istihdamda bulunmak ve örgüt adına kararlar almakla, ileri sürdükleri gerekçelere kendilerinin de inanmadıklarını ortaya koymaktadırlar. Yaşanılanları dört ay boyunca saklamak, örgütü, kadroları, üyeleri, tüm taraftar ve sempatizanları, halkı kandırmak... Bu mudur Devrimci Solcu olmak? Bu mudur M-L olmak? Elbette değil. Biz bugüne kadar Devrimci Sol'da ne böyle bir şey gördük ne de duyduk. Her yerde her şart altında Devrimci Solcular "Devrimciler ne söyledilerse yaptılar, ne yaptılarsa savundular" şiarını dosta düşmana haykırdılar ve kabul ettirdiler.

Ama darbeyi, "Her Devrimci Solcunun yapması gerekeni yaptık" diyerek meşru göstermeye çalışan darbeciler böyle davranamadılar. Dört ay boyunca her şeyi sakladılar. Örgütü, kadro ve üyeleri hiçe saydılar, onlara güvenemediler. Bu nedenle diyoruz ki, darbeciler Devrimci Solcu değillerdir. Onlar bugüne kadar içimizde barınabilmiş, ellerine fırsat geçtiğinde küçük burjuva ihtiraslarını tatmin etmek için hareketimize oligarşinin vuramadığı darbeyi vuracak kadar gözü dönmüş içimizdeki hainlerdir.

DARBECİLER SUÇLUDURLAR VE YARGILANMALIDIRLAR

Darbeciler suçludurlar çünkü ne gerekçe ileri sürerlerse sürsünler, bugün harekete, mücadeleye oligarşinin vuramadığı, vuramayacağı darbeyi vurmaktadırlar. Bugünlere gelebilmek için yüzlerce şehit verdik, binlercemiz işkenceden geçti, sakat kaldı, tutsak düştü. Darbeler yedik, oligarşinin "bitirdik" dediği her defasında daha güçlü olarak ayağa kalktık, yolumuzda yürüdük, halkın umudu haline geldik. Bu umudu büyüten, güçlendiren en büyük etken, yarattığımız gelenekler ve halkların bize duyduğu güveni sarsmamak oldu. Oligarşinin hiçbir saldırısı, iğrenç demagoji ve karalamaları bu güveni sarsmaya yetmedi. Ama sarsılmayan bu güveni bugün darbeciler sarsmaya çalışmaktadır. Ucunda ölüm bile olsa kimsenin buna hakkı yoktur, olamaz da. Bu nedenle darbeciler tavırlarını sürdürdükleri her gün için suç işlemekte, yarattığımız değerlere, şehitlerimize ihanet etmektedirler.

Darbecilere bir kez daha sesleniyoruz. Yaptığınız suçtur ve geçen her gün bu suçunuzu büyütmektedir. Yapacağınız tek şey, yaptığınızın hesabını verebilecek kadar kendinizi güçlü görebiliyorsanız harekete, devrimci adalete

teslim olmaktır. Aksi takdirde tüm Devrimci Solcular, Devrimci Sol'a umut bağlamış halklar tarafından lanetle anılacaksınız. Tarihe halk düşmanları, ihanetçiler olarak geçeceksiniz ve bizler de yaşadığımız sürece bunun hesabını sormak için hep peşinizde olacağız. Zafere ulaşmakta bize sizler de engel olamayacaksınız.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ; GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Devrimci İşçi Hareketi Komitesi

■ ■ ■

DARBECİLER ÇIRPINDIKÇA BATIYOR

Devrimci Sol Önderliğine ve Kadrolarına,

Bugüne kadar hareketimize ve önderliğimize saldırılar hep oligarşiden gelmiştir. Ancak bugün içimizdeki düşmandan gelen bir saldırıyla karşı karşıya kaldık. Düşmanın ağzıyla önderliğe saldıran bu hainler güruhu, zor dönemlerde hareketi sahiplenmek yerine, fırsatçılığı, ihaneti seçtiler. Hareketimizin yarattığı değerlere, geleneklere 'yeni bir gelenek' olarak "darbeciliği" de katmaya çalıştılar. Bu ahlaksızlıktır.

Darbeyi ilk öğrendiğimizde sarsıldık. Özellikle yazıları okuyunca Devrimci Sol ailesi içinde yer almış, daha düne kadar yoldaşlarımız, ileri kadrolarımız olarak gördüğümüz insanların nasıl bu kadar alçalabildiklerine inanamadık. Ancak bu ruh hali kısa sürede öfkeye dönüştü, bilendi.

Hiç kimse önderliğimize, hareketimize bu denli alçakça saldıramazdı. Tavrımız elbette komplocu, darbeci ihanet çetesine karşı tavır almak oldu. Bizler Devrimci Sol ailesinin birer bireyi olarak hareketimizin değerlerinin, geleneklerinin, şehitlerimizin kirletilmesine izin vermedik, vermeyeceğiz. Hiçbir güç Devrimci Sol'u bölemeyecek.

Bugüne kadar bütün zorlukları aşan hareketimiz bu sorunu da aşacak güce ve kadrolara sahiptir. Önderlik hareketten ayrı bir kurum değildir. Hareketimiz, önderliği, kadroları ve tüm kurumlarıyla bir bütündür. Bunu darbecilere karşı aldığımız önderliği ve hareketi sahiplenme tavrıyla gösterdik.

Darbecilere çağrımızdır!

Hala kafa karıştırmaya, adam kafalamaya çalışmanız boşuna. Çırpındıkça batıyorsunuz, battıkça saldırganlaşıyorsunuz. Hangi gücünüze güvenerek, hala bataklığınıza insan çekmeye çalışıyorsunuz? Hareketin attığı, ceza verdiği gayri memnun insanlar mı gücünüz? Sizler Devrimci Sol'u hala tanıyamamışsınız. Gelin suçlarınıza yeni suçlar eklemeyin, Devrimci Sol adaletine teslim olun.

KAHROLSUN KOMPLOCU, DARBECİ İHANET ÇETESİ!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Devrimci Memur Hareketi Sorumlusu

■ ■ ■

DARBECİLER İHANETİN BATAKLIĞINDA YÜZÜYOR!

Siz darbeciler, tüm değerlerinizi yitirmişsiniz...

Daha dün Çavuşesku'ların katledilmesini lanetlerken, tüm hata ve eksikliklerine karşın Çavuşesku'larda somutlanan devrimci değerlere sahip çıkarken birlikteydik. Oportünizmin Stalin'e karşı saldırılarında da öyle. Yaratılan tüm devrimci-sosyalist değerler yargılanır, parça parça satışa çıkarılır, emperyalizme-faşizme sunulurken, en sağlam barikatları biz kurduk. Şimdi değişen nedir? Devrimci Sol hiç değişmedi. Biz hala aynı güzel değerlere ve geleneklere sahibiz, onları yaşatacak ve geliştirecek güce de sahibiz. Değişen veya su yüzüne çıkan ise yalnızca sizin küçük burjuva zaaflarınızdır.

Şehitlerimizin kanı pahasına yaratıp yaşattığımız devrimci değerleri, onurumuzu satmanıza izin vermeyeceğiz. Tüm değerlerimizi şaibe altında bırakan küçük burjuva ihtiraslarınıza Devrimci Sol içinde asla karşılık bulamayacaksınız.

Geldiğiniz noktada şerefsizliği, onursuzluğu savunuyorsunuz. Nice zor sınavlardan geçmiş, ideolojik-pratik teslimiyetin kol gezdiği bu ülkede, faşizmin en merkezi darbelerine rağmen bir halk hareketi olmayı başarmış örgütümüzü bölüp, parçalayıp, faşizme kolay lokma yapmaya çalıştınız. Elbette bizi şaşırttınız. Size rağmen, sizinle birlikte yaratıp yaşattığımız değerlere sahibiz. Bunları ayaklar altına almaya çalıştınız. Buna gücünüz yeter miydi? Hayır, asla!.. Çok iyi bilirsiniz ki, ihtiras kurbanı, zavallı küçük burjuvaların gücü buna asla yetmeyecek!.. Sizler için ne talihsizlik ki, şerefsizliğin sahibi yalnızca sizlersiniz. Ve Devrimci Sol'da sizin onursuzluğunuza sahip çıkacak, size yoldaş deyip elini uzatacak tek bir kadro, tek bir ilişki bulamayacaksınız. Tarih size gerekli dersi verecek. Ne yaparsanız yapın, gideceğiniz, gittiğiniz yer bataklıktır. Yolunuz açık olsun. Bu yolda size gereken tüm yardımları yapacağız.

Siz, zavallı küçük burjuvalar!.. Devrimci Solcu olma onurundan vazgeçtiniz. Devrimci Sol'la bütünleşmiş önderimizi, önderliği onaylayan kadroları da hiçe sayarak safdışı bırakmaya çalıştınız. İhtiraslarınız sizi, burnunuzun ucunu göremeyecek denli esir mi almıştı? Önderi gözaltına alıp karalamakla sınırlı kalmayacağınızı, ihtiraslarınızın şerefsizliğinizi boyutlandıracağını hesaplayamamış mıydınız? Önderimizin Devrimci Sol'la bütünleştiğini bilmiyor muydunuz? Önderlikle başladığınız tasfiye girişimlerinizin doğal olarak tüm değerleri ve Devrimci Sol'u tasfiye etme çabalarına kadar uzanacağını hesaplayamadınız mı? Görünen o ki hesaplayamadınız. Zaten bu hesabı yapma becerisini (!) göstermiş olmanız da pek mümkün görünmüyor. Çünkü sizin mantığınızı ihtiraslarınız yönetiyor. Bugün, daha dün sorumluluk verip kendi atadığınız kadrolar Devrimci Sol tavrı aldığı için onlara yönelik küfür ve karalama kampanyalarına giriştiniz ve utanmadan belgeliyor, sayfalarca yazıyorsunuz. Dikkat edin, ikiyüzlülüğünüz sizi halkı teşhir etmeye (!), tek tek halk ilişkilerini karalamaya kadar götürmesin. Sizi uyarıyoruz...

Siz darbecilerin mantığı yoktur!.. Sizler, birçok kadronun onayladığı önderliği despotlukla, benmerkezcilikle suçlarken, hiçbir kadroya danışmadan tarihin görüp görebileceği tüm despotlara taş çıkartırcasına Dursun Karataş'ı

gözaltına aldınız. Hiç kimseden onay almadan... Dahası, uzun süre kadrolara komplonuzu açıklama cesareti göstermeden, üstelik yalan söyleyip durumu idare etmeye çalışarak... Bu denli ikiyüzlülük ve ihanet içinde...

Siz darbecilerin ahlakı yoktur. Önderliğin evleri, arabaları, hizmetçileri söylemleriyle spekülasyonlar yarattınız. Faşizm bile psikolojik savaşında bu tür şaibelerle kimseyi inandıramayacağını biliyordu. Yazık ki (!) siz de inandıramadınız. (Kaldı ki, bunların gerçek dışı olduğunu bilmekle birlikte, kurgularınızı bir an için geçerli varsaysak bile, bu kez Devrimci Sol kadroları sizden de hesap sormayacak mıydı? Dursun Karataş kendine özel bu kadar yığınak yaparken, sefahat içinde yaşarken (!) sizin nerede olduğunuzu, bunca yıl niye sustuğunuzu, niye hesap sorulmasının yolunu açmadığınızı, suça ortaklık mı yaptığınızı, bu örgütün kadroları hiç mi merak etmeyecek, bunun hesabını size sormayacak mıydı?) Ve elbette bunlar yalnızca sizin mantıksız, ahlak dışı kurgularınızdan yola çıkarak yaydığınız şaibelerin temelsizliğini ortaya koyuyor. Gerçekte biz önderliğin Devrimci Sol'la bütünleşmiş olduğunu biliyor ve bu konuda veremeyeceği hiçbir hesabı olmadığına inanıyor, dahası ahlakdışı kurgularınızdan yola çıkarak önderliğe bu biçimde bir hesap sormayı onursuzluk sayıyoruz.

Siz darbeciler ikiyüzlü, korkak, kendine ve kadrolara, halka güvensiz, özyitimine uğramış zavallılarsınız. Aklınızca çok büyük bir işe soyundunuz. Önderliği safdışı bırakıp Devrimci Sol'u yönetmeye kalktınız. Oysa yaptığınızı bile savunamadınız. Kurgular ortaya atıp tartışmaya, kafa bulandırmaya çalıştınız ama beceremediniz. Çünkü hiçbir haklılığınız, hiçbir meşruluğunuz yoktu. Madem o kadar haklıydınız, niye ilk günden her şeyi açıklamadınız? Darbeyi Devrimci Solcuların mahkum edeceğini sezmiş olmalısınız. Ortaya koyduğunuz gerekçelerinizde haklı olsaydınız, yönteminiz darbe olmaz, gerekçelerinizi –daha doğrusu kurgularınızı– ileri kadrolara açma ve bu şekilde bir çözüm (?) yoluna girmeyi denerdiniz.

Ne yazık, Devrimci Solcu olma onurundan vazgeçtiniz. Sizin adınıza üzülmekle birlikte, arkanızdan ağlayacak değiliz!.. Devrimci Sol'dan ayrılmak mı istiyordunuz? Bunun için bizi bu denli oyalamanıza gerek yoktu. Bu denli dejenerasyon yaşayanları tutmak için sanırız pek fazla çaba sarf edilmeyecekti. Yine de yolunuz açık olsun.

Devrimci Sol'dan ayrılanlar, ihraç edilenler olabilir ama Devrimci Sol'u bölmeye kimsenin gücü yetmez. Bunu siz de beceremediniz. Devrimci Sol yarattığı ve yaşattığı değerlerle büyüyor ve büyüyecek. Ve bu süreçten de alnının akıyla çıkacak. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!..

Ve şerefsizlere, onursuzlara bırakacağımız, pazarlık konusu yapacağımız hiçbir değerimiz, hiçbir kazanımımız yoktur, olmayacaktır!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİ!

13 Eylül Öncesi Mahalli Alan Şişli Bölge Komitesi (Biri hariç),
13 Eylül Sonrası Mahalli Alan Şişli Bölge Komitesi Üyesi,
Mahalli Alan Şişli Bölgesi Birim Sorumluları

■ ■ ■

İHANET BATAKLIĞINI SULAYAN HAİNLERE

13 Eylül 1992 tarihinde hareketimizin önderine alçakça saldırdınız. Hareketimizin arşivine, kasasına, silahlarına el koydunuz. Kararlar alıp uygulatmaya çalıştınız. Bunun adı komplodur, darbedir, ihanettir, karşı-devrime hizmettir.

Size soruyoruz; darbe yapmak, Devrimci Sol'un kültürüne sahip çıkarak, iddia ettiğiniz sorunları tartışmaktan daha mı kolaydı? "Hareketin sorunlarını çözmek için başka yolumuz yoktu" diyerek hainliğin adı olan darbeciliği meşrulaştıramazsınız. Siz darbe yaparak Devrimci Sol'un kültürünü lekelediniz.

Tüm bu sonuçlara yol açacak olan darbe yapma hakkını size kim verdi? Biz vermedik, hiçbir Devrimci Sol kadrosu vermez. Size bu darbeyi yaptıran fırsatçılığınız, hırs ve ihtiraslarınızdır.

Sizin küçük çıkarlar karşısında, temel düşüncelerimizi unutmanız, geçici başarılar peşinde koşarken, daha sonraki sonuçları hesaba katmamanız, hareketimizin yarınını bugüne feda etmeniz, bütün bunların tek bir açıklaması var, o da ihanet.

Sizin bu kokuşmuş mantığınız sadece ve sadece yanlış yola sürüklenmeye, karışıklık ve birlik yokluğunun egemen olmasına hizmet eder. Bu da hainlerin, karşı-devrimcilerin görevidir.

Tüm Devrimci Sol kadroları gibi biz de önderliğimize güveniyoruz. Çünkü biz önderliği savaşın içinde tanıdık. Hep yanımızdaydı. Doğru politikasıyla bizi, Devrimci Sol'u yeniden yarattı.

SİZ MEŞRU DEĞİLSİNİZ. Derhal tüm ilişkileri, hareketimizin arşivini, kasasını, önderliğe teslim edin. İddialarınızı biliyoruz. İddialarınızı gerçek dışı, sübjektif kurgular olarak görüyor ve onaylamıyoruz. Yönetimi önderliğe devredene kadar da sizinle hiçbir konuyu, hiçbir biçimde tartışmayacağız. Kirlettiğiniz onurlu tarihimizi temizlemek Devrimci Sol kadrolarının görevidir. Ve biz bu sorunu önderliğimizle birlikte aşacağız.

Önderimizin dediği gibi, 13 Eylül öncesindeki ilişkilere dönüldükten sonra oluşturulacak olan platformda iddialar tartışılarak sonuçlandırılacaktır. Bu güvenceyi size biz de veriyoruz. İçinde bulunduğunuz ihanet bataklığından çıkın. Devrimci Sol'un hukuk ve adaletine güvenin.

ZAFER SAVAŞIP BEDEL ÖDEYENLERİN,
TOPRAĞI KANLARIYLA SULAYANLARIN OLACAK!
ZAFER HALKIYLA, ÖNDERLİĞİYLE BÜTÜNLEŞEN
DEVRİMCİ SOL'UN OLACAK!
KAHROLSUN DARBECİLER!
YAŞASIN BİRLİĞİMİZ,GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
Mahalli Alan Anadolu Bölge Komitesi

■ ■ ■

DARBECİ İHANET ÇETESİNİ TANIMIYORUZ

13 Eylül 1992, ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde kara bir lekedir. Böylesine bir kara lekeyi soylu, onurlu mücadele tarihimize sokma başarısı(!) siz soysuz ihanet çetesi, siz darbecilere ait oldu.

Evet siz ihanet çetesi, darbeciler; önderimize saldırırken hedefiniz en güzel değerleri kendinde toplayan büyük Devrimci Sol ailesiydi. Evet, evet sizin çirkin ihtiraslarınız yüzünden kadrolarımız, taraftarlarımız, Devrimci Sol'u umut olarak gören emekçi halklarımızdı hedefiniz.

Evet, başarmak istediğiniz buysa başardınız(!). Şehitlerimizi, değerlerimizi, tüm güzelliklerimizi, güzel olanı kirlettiniz. Yaptıklarınızla övünebilirsiniz(!).

Siz darbe yaparak hareketimizi kirlettiniz, kültürümüzü lekelediniz. Ailemiz içinde hiçbir üyenin aklının köşesinden dahi geçmeyen bir işe kalkışarak şehitlerimizin kanı, canı pahasına yarattığı değerleri çiğnediniz. SİZİ AFFETMİYORUZ, AFFETMEYECEĞİZ!

Sahi bir de bizi duygusal davranmakla suçlayıp, yavuz hırsızlığa soyundunuz. Haklısınız, siz darbeciler, ihanet çetesi bu güzellikleri, değerleri hiçbir zaman içinizde hissetmediniz, anlamadınız. Sizden anlamanızı da beklemiyoruz artık. Siz ihtiraslarınızı, komplocu kafa yapınızla, mafyavari yöntemlerle gerçekleştirmeye çalıştınız. Fakat sert kayaya çarptınız.

Çünkü karşınızda yıllardır önderliğimizle yarattığımız değerlerimiz var. Mahallelerde Sabo'nun yarattığı gelenekler var. Halkımız, sizlerin sürü yerine koyduğu, nasılsa kandırırız, kendimizi meşrulaştırırız diyerek küçümsediğiniz halkımız var karşınızda.

Sahi ne anlatabilirsiniz onlara? Yıllardır devrimci hareketle bütünleşen, güzelliği, doğruluğu öğrenen, geleneklerimizle yoğrulan, hem öğrencisi, hem de öğretmeni olmaya çalıştığımız halkımıza şimdi devrimci hareketin önderinin "ne kadar lüks içinde yaşadığını" mı anlatacaksınız? Her direnişinde, her gecekondusunda, bozuk-çamurlu yollarında devrimci hareketin izlerini taşıyan o insanlara Necdet Menzir'in anlattıklarını mı anlatacaksınız? Hareketimizin bugünlere gelmesini sağlayan doğru politikalarını mı, yoksa onun ayrılmaz parçası olan önderliğin yanlışlığını mı anlatacaksınız?

Ne yazık ki, bu işler sandığınız gibi değil. Sizler gibi ülke gerçeğinden bihaber, Avrupa'nın metropollerinden gelip buralarda darbeciliği örgütlemeye çalışanlar ve onların işbirlikçileri, en sert tokadı yine onlardan yediniz. Kolay mı sandınız geleneklerimizi kirletmeyi? Sizler ancak sizler gibi sakat kafa yapısına sahip, devrimciliği bırakmış, ayyaş lümpenleri örgütleyebilirsiniz! Ve geldiğiniz gibi ardınıza bakarak döneceksiniz geldiğiniz yere. Ama nereye giderseniz gidin bizler ve halkımız sizleri unutmayacağız. Mücadelemize verdiğiniz zararın, yaptığınız ihanetin hesabını vereceksiniz.

KAHROLSUN DARBECİ İHANET ÇETESİ!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Mahalli Alan Topkapı Bölgesi Kadroları (Bölge Komitesi olmadığından bu imza kullanılmıştır.)

■ ■ ■

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

Devrimci Sol Önderliğine,

13 Eylül 1992 günü hareketimizde gerçekleşen darbe ile yönetimin gasp edilmesini meşru görmüyoruz. Bu anlamda bu tarihten itibaren darbeciler tarafından gerçekleştirilen istihdamların da meşruluğu yoktur. Kürdistan Sorumlusu olarak darbeciler tarafından atanan arkadaşın da meşruluğu olmadığından tanımıyoruz. Biz hareketin derhal meşru yönetimine teslim edilmesini, 13 Eylül öncesine dönülmesini ve ilişkilerin önderlik tarafından meşru biçimde düzenlenip yürütülmesini istiyoruz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Malatya Demokratik Platform Sorumlusu, Tunceli Demokratik Platform Temsilcisi, Kars Demokratik Platform Temsilcisi, Diyarbakır Demokratik Platform Temsilcisi, Elazığ Demokratik Platform Temsilcisi, TÖDEF Kürdistan Koordinasyonu, Kürdistan'da yeraltında çalışan kadrolar.

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL'U VE ÖNDERLİĞİNİ SAVAŞIN İÇİNDE GÖRDÜK, TANIDIK VE GÜVENDİK

Darbecilere!

13 Eylül günü, hareketimizin önderini çirkin bir şekilde tutuklayarak, hareket arşivini, kasasını ve yürüttüğü tüm ilişkileri zorla gasp ettiniz. Devrimci Sol'u yaratan ve bugüne kadar getiren insana eziyet ederek başlattığınız bu süreçte hareketi üç ay boyunca kimseye haber vermeden yönettiniz.

12 Eylül cuntacıları kadar bile cesaretiniz, kendinize güveniniz yoktu sizin. Cuntacılar bile darbe yaptıklarını ilan etmişlerdir. Siz darbeciliği bile beceremediniz. Bugüne kadar yarattığımız Devrimci Sol ahlakını, hukukunu kirletmekle kalmadınız; aylarca hareketin tüm ileri kadrolarını ve bizleri aldattınız, yalan söylediniz, sahtekarlık yaptınız. Demagojilerle kafa bulandırarak, darbenize meşruiyet sağlamaya çalıştınız. Tek yaptığınız insanların sırtını sıvazlamak, zaafları okşamak ve pohpohlamaktı. Çünkü sizin ahlakınız da, kadrolara verdiğiniz değer de buydu. Devrimci Sol önderliğini kadrolara güvensizlikle suçlayan sizler kendinize ve kadrolara o kadar çok güveniyordunuz ki, aylarca önderliğin adını kullanarak onun adıyla talimatlar verdiniz, ilişkilere müdahale ettiniz, önderliğin gölgesine sığınarak hareketi yönettiniz.

Sorunun çözümü için ileri kadrolarla tartışmak gerektiğini ve onların kararına uyacağınızı söylediniz. Ancak çağrılan ileri kadrolar önderlikten yana tavır alınca onları da tanımayarak hareketi gayrimeşru bir şekilde yönetmeye devam ettiniz.

Tüm bunları kim adına ve ne hakla yaptınız? Devrimci Sol önderliğini karalayan, kimseden habersiz üç ay boyunca hareketi yöneterek (üstelik önder-

liğin gölgesi altında) kadroları aşağılayan, aldatan siz darbeciler bu hakkı kimden ve ne zaman aldınız? Bunca yıldır insanlarımızın can bedeli yarattığı gelenekleri, değerleri, ilkeleri bir çırpıda silip atma ve çaldığınız kara lekeyle onurlu tarihimizi kirletme hakkını kendinizde nasıl görüyorsunuz, söyler misiniz?

Savaş gerçeğinden bihaber olan sizler hareketin zorla gasp ettiğiniz olanaklarını ve ilişkilerini dilediğiniz gibi kullanıp, oyununuzun sürmesi için senaryolar üretirken, önderliğin elini, kolunu, ağzını bağlayıp, ona cevap hakkı dahi tanımazken, ülkede, savaşın içinde kaç insanımız daha şehit oldu haberiniz var mı?

Biz Devrimci Sol'u ve Devrimci Sol önderliğini savaşın içinde gördük, tanıdık ve güvendik. En zor koşullarda, en güç durumlarda Devrimci Sol önderliğini hep yanıbaşımızda bulduk. Savaşan ve düşmanla yüz yüze olan bizleriz. Ya siz? Siz hangi savaşın, hangi pratiğin içindesiniz? Ve hangi cüretle, neye dayanarak ve kime güvenerek önderliği tutuklayıp, hareketi yönetmeye soyundunuz?

SUÇLUSUNUZ! Hareketimize bugüne kadar düşmanın veremediği kadar zarar verdiniz. Bunu yaparken tüm ahlak ve hukuk kurallarını da çiğnediniz. İkiyüzlü ve sahtekarca davrandınız. Önderliği suçladınız, her şey tartışılsın, konuşulsun dediniz ama tüm yaptıklarınızı bizlerden gizlemeye çalıştınız. Ama maskeniz düştü. Şimdi kendinizi zorla dayatmanız sorunu daha da güçleştirmekten öte bir işe yaramayacaktır. Bu nedenle siz darbecilere sesleniyoruz: MEŞRU DEĞİLSİNİZ! SİZİ TANIMIYORUZ! Sorunun çözümü için DERHAL HAREKETİ MEŞRU YÖNETİMİNE TESLİM EDİN! 13 EYLÜL GÜNÜ ÖNDERLİKTEN ZORLA GASP ETTİĞİNİZ TÜM İLİŞKİLERİ, HAREKET ARŞİVİNİ, KASASINI VE DİĞER DOKÜMANLARI HEMEN ÖNDERLİĞE DEVREDİN!

Madem tartışılsın, konuşulsun diyorsunuz; her şey tartışılacak, konuşulacaktır. Siz devrimci dürüstlükten asla nasibinizi almamışsınız. Bu yüzden cuntacıların yöntemine başvurdunuz. Ancak biz her koşulda devrimci dürüstlüğümüzü, ahlakımızı muhafaza edeceğiz. Bugüne kadar yarattığı olumlu değerler, ahlak, dürüstlük ve mücadelesiyle Türkiye ve dünya halkları nezdinde saygın bir yeri olan Devrimci Sol tarihini komploculuk ve darbecilikle kirletemeyeceksiniz. Buna asla izin vermeyeceğiz. Her şey Devrimci Sol'un ilkeleri, adaleti ve hukuku içerisinde çözümlenecektir. Tüm iddialarınızın araştırılacağı ve bunları kanıtlamanız için özgür koşulların sağlanacağı konusunda size güvence veriyoruz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
DEV-GENÇ Legal Yayın Organı
25 Ocak 1993

■ ■ ■

DARBE İKİYÜZLÜ, ÇIKARCI KÜÇÜK BURJUVALARIN YÖNTEMİDİR
AVRUPA'DAKİ DEVRİMCİ SOLCULARA
"HAREKETİMİZ BÖLÜNMEZ-DEVRİMCİ SOL BÖLÜNMEZ"
GERÇEĞİ İLE HAREKET ETMELİ VE HAYKIRMALIYIZ:
HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN..

Yoldaşlar,

Hareketimiz, kendisini siyasi arenada var ettiği günden bugüne yaşadığı olaylardan, edindiği deneylerden ve geçilen ateş çemberlerinden çok farklı bir olayla karşı karşıyadır. Bu olay, kendi gerçeğimize, Devrimci Sol gerçeğine, geleneklerine, değerlerine yabancıdır. Güçsüzlüğün ideolojisi olan bir dayatmadır. Ahlaksızlıktır.

Yoldaşlar,

13 Eylül 1992 günü yaşanan bir darbedir. Bu darbe ile önderliğimiz tutuklanıp susturulmuş, nereden, kimden, nasıl yetki ve onay aldıkları belli olmayan üç kişi tarafından hareketimiz lekelenmiş, kirletilmiş, değerlerimiz erozyona uğratılmıştır. Yoldaşça güven ortamı dinamitlenmiştir. Önderliği, gerçeği susturma işini ilk adım olarak atan darbeciler, ellerine geçirdikleri hareket olanakları ile her şeye müdahale etmiş, istihdamlar yapmış, örgütsel ilişkiler altüst edilerek insanlarımız ölüme yollanmış, ölüm emirleri verilmiştir. Hareketimizin insanları en sıradan sempatizanına, taraftarına kadar aldatılmış, aşağılanmıştır. Türkiye halkları kandırılmıştır. Hareketimiz adeta düşmanın sevineceği bir duruma "içimizdeki düşman"larca düşürülmüştür.

Yoldaşlar,

Bugün darbe, darbecilik, devrimci bir yöntem gibi sunulmaya, M-L anlayışla teorize edilmeye çalışılıyor. Darbecilik devrimcilik değildir. Darbe ikiyüzlü, sahtekar, çıkarcı küçük burjuvaların yöntemidir. Böyle olmasaydı, ortaya atılan iddialar, darbe olayı olmadan samimi ve dürüst bir şekilde ortaya konur, açık tartışma, eleştiri ve doğru bildiği yönde mücadele ile sorun çözülürdü. Ama ortada yalan vardır, pislik vardır, kirletilme vardır. Objektiflik, bilimsellik adına samimiyetsizlik vardır.

Yoldaşlar,

Avrupa'daki Devrimci Solcular olarak da kandırıldık, aldatıldık, sürü, koyun yerine konulup aşağılandık. Onurumuzla oynandı. Darbe sonrası atanan Avrupa Komitesi, olayı çok daha önce öğrendiği halde, darbecilere sessiz kalmış, sözde hareketin esenliği adına susulmuştur. Susulmuş, tüm gayrimeşru mekanizmalar meşru kabul edilmiş, işlerlik devam ettirilmiş, darbecilere onay verilmiştir. Avrupa Komitesi bu anlamda darbecidir. Nitekim bu gerçeği kavrayan Avrupa komite üyesi Adem, istifa etmiş ve çözümden yana önerilerini hareketimizin meşru önderliğine sunmuştur, devrimci bir özeleştiri sürecine girmiştir. Diğer bir komite üyesi ise yine görevinden istifa etmiş, kendisini taraftar ilan etmiştir. Geri kalan iki kişi ise, sözde çözüm için çağrıcı olmuşlardır. Ama başından beri yaptıkları, darbecilerin istekleri doğrultusunda hareket etmektir. Hala ülke ülke insanlar çağrılmakta ve etkilenmeye çalışılmaktadır. Yapılması gereken gayrimeşru Avrupa Komtesi'ndeki görevlerinde kalmakta ısrar ve suç işlemeye devam eden bu iki kişinin derhal görevini bı-

rakması, devrimci özeleştiri sürecine girmeleridir.

Bizler, "Gelinen aşamada kadroların inisiyatifiyle sorun çözülür. 13 Eylül öncesine dönülür, tüm iddialar tartışılır, sonra darbe de darbeciler de mahkum mu edilir, aklanır mı ne olursa olsun" yöntemine karşı çıkıyoruz. Bu anlamda bize göre;

1- Öncelikle hareketimizin 13 Eylül öncesi meşru yönetimine dönülmeli, el konulan tüm arşiv, kasa ve olanaklar devredilmelidir. "Önderliğe siyasi güvensizliğimiz var." deyip, kadro iradesini yansıtan önderlik karalanmaya devam edilmemelidir. (Ki saygı duyulduğu söylenen kadro iradesi, ülkede ve hemen hemen de yurtdışında ortaya çıkmıştır. Güç dayatılmamalı, "Kılıçla iktidar olunur ama üzerine oturulamaz." gerçeği unutulmamalıdır.) (*)

2- 13 Eylül 1992 sonrası atanan Avrupa Komitesi ve bu komitenin 13 Eylül'den günümüze değin yaptığı tüm tasarruflar, istihdamlar, her türlü müdahaleler gayrimeşrudur. Meşru olmayan Avrupa Komitesi, hareketimizin ilişkilerine girmemelidir. Savaşın içindeki bir hareketin, bu savaşta kurmaysız bırakılması gibi ağır bir suç işleyen darbecilerle işbirliğine son verilmelidir. Derhal istifa edip, devrimci bir özeleştiri sürecine girmelidirler.

DARBECİLİĞE KARŞI MÜCADELE SİYASAL ONUR SAVAŞIMIZDIR!
KAHROLSUN DARBECİLER, YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

İngiltere Sorumlusu, İngiltere Bölge Komitesi, Londra Birim Komitesi, Hollanda Sorumlusu, Hollanda Bölge Komitesi, Amsterdam Birim Komitesi, Rotterdam Birim Komitesi, Denhaag Birim Komitesi, Avusturya Sorumlusu, Avusturya Bölge Komitesi, Viyana Birim Komitesi, Linz Birim Komitesi, Ternitz Birim Komitesi, İsviçre Sorumlusu, İsviçre Özgür Halklar Komitesi, Basel-Santkallen Sorumluları, Belçika Sorumlusu ve Uluslararası İlişkiler Komitesi Üyesi (M.), Dortmund Birim Komitesi, Duisburg Birim Komitesi, Stuttgrad Birim Komitesi, Wuppertal Birim Komitesi, Köln Birim Komitesi (1 üye hariç), Bremen Birim Komitesi, Münih Birim Komitesi (1 üye hariç), Köln-Wuppertal-Duisburg Sorumlusu, Özgür Halklar Komitesi'nden 7 kişi, Nürnberg Sorumlusu, Saarbrücken Birimi, Mannheim Birimi, Berlin Esnaf ve Aile Komiteleri, Berlin DEV-GENÇ (Sorumlusu Hariç), Hannover Birim Komitesi'nden üç kişi, Fransa, Paris Birim Komitesi, Dreux Birim Komitesi, Lübeck Sorumlusu, Bielefeld Birim Komitesi, Erbaach Birim Komitesi

(*) 16 Ocak 1993 tarih ve Dursun Karataş, Malik, Musa imzalı "Hareketin birliğini korumak, darbeciliği mahkum etmek için, her kadro bir komite, her komite bir örgüt sorumluluğu ve misyonu ile hareket etmelidir" başlıklı yazı çerçevesindeki önerilere de katılıyoruz.

■ ■ ■

SİZ ÖNDERLİĞE GÜVENMİYORSUNUZ, SİZ KADROLARA GÜVENMİYORSUNUZ; SİZ ASIL KENDİNİZE GÜVENMİYORSUNUZ

Darbecilere!..

13 Eylül 1992 günü tarihimize çaldığınız kara leke ile yönetimi gaspettiniz, önderimiz nezdinde hareketimizi, geleneklerimizi, değerlerimizi ve biz kadroları aşağıladınız. Darbeciliğinizi dahi savunamaz halde aylarca önderliğin gölgesinde hareketi yönettiniz, bizi aldattınız. Hiçbir hakkınız olmadığı halde örgütün olanaklarına, ilişkilerine, arşivine el koydunuz. Hareketimizin en gizli sırlarını utanmazca ifşa ettiniz, olanaklarından yararlandınız, ilişkilere müdahale ettiniz, istihdamlar gerçekleştirdiniz, kararlar alıp, talimatlar verdiniz.

Darbeden haberdar olur olmaz hareketin derhal meşru yönetimine devredilmesini istememiz ve ilişkileri dondurmamız üzerine legal evlere, bürolara telefon edip, ilişkilere ulaşmaya, kafa karışıklığı yaratmaya çalıştınız. Madem sorunu kadrolara açmak ve tartıştırmaktı derdiniz, bu amaca ulaştınız, bu aşamadan sonra kimse sorunun tartışılmasını engelleyemez; hareketi meşru yönetimine devredin, tartışmalar sürsün dedik, kabul etmediniz. Önderliğe, ilişkilere ulaşma, düşüncelerini ifade etme olanağı dahi sunmadınız. Kendi yazdığınız yüzlerce sayfalık sübjektif, tahrifata ve kurguya dayalı iddia ve itham larınızla birlikte, önderliğin bu iddiaların tamamına ve gerekçelerine dahi vakıf olamadan 6 sayfalık yazınıza ilişkin cevabını içeren ve henüz taslak halindeki yazısını onun iradesi dışında dağıtıp "bakın ona da konuşma olanağı veriyoruz" dediniz.

Bu hareket içinde her şey tartışılır. Hareketimizin geleceği açısından, olumsuzluklardan ders çıkarmak, olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmek için sizin sübjektif, kurguya ve tahrifata dayalı iddialarınız dahi tartışılır, tartışılacaktır. Ama siz, önderliğe güvenmiyorsunuz. Siz, sorunun çözümü için yetkili gördüğünüz ileri kadrolara güvenmiyorsunuz. Siz, kadrolara güvenmiyorsunuz. Siz neye güveniyorsunuz söyler misiniz? Siz asıl kendinize güvenmiyorsunuz. Güvensizliğiniz kendinize, yöntemlerinize, gerekçelerinizedir. Siz, Devrimci Solculuktan zerre kadar nasibinizi almamışsınız. Siz, Devrimci Sol'u tanımıyorsunuz. Siz, Devrimci Sol kadrolarını tanımıyorsunuz. Tanısanız zaten darbeciliğe başvurmazdınız.

Önderliği faks ve telefonlarla örgüt yönetmekle itham ediyorsunuz. Faks ve telefonla örgüt yönetilebilseydi önderlik diye bir şey olmazdı zaten. Ama sizin örgüt yönetmekten anladığınız bu olduğundan, aylardan beri faks ve telefonla ve üstelik önderliğin gölgesinde örgüt yönetmeye çalışıyorsunuz. Dört aylık icraatlarınızın sonuçları hiçbir yoruma yer bırakmayacak denli açıktır. Mücadelenin içinde olan biziz. Operasyonların acısını duyan biziz. Daha dün cezaevlerinde, kitle gösterilerinde, cenaze törenlerinde, örgütsel ilişkilerde omuz omuza olduğumuz yoldaşlarımızın gencecik kurşunlanmış cesetlerini morglarda kucaklayan biziz. Düşmanın bütün azgınlığıyla saldırdığı, psikolojik savaşı en üst boyutta tırmandırdığı, kaos ve panik yaratmaya çalıştığı, en zor ve acılı günlerimizde önderliği yanıbaşımızda hisseden, onun doğru politikalarının verdiği güven ve cesaretle her türlü zorluğun altından başarıyla

kalkan biziz. Ve soruyoruz: Hangi hakla? Hangi cüretle? Derhal hareketi meşru yönetimine devredin! Sizin verdiğiniz zararı düşman bize üç merkezi operasyonda veremedi. Sizin yarattığınız tahribatı düşman hiçbir zaman yaratamadı, yaratamaz. Yaptıklarınızın hesabını vermemek korkusuyla çözümsüzlüğü daha da derinleştirmeyin. Kadrolara kendinizi dayatmayın! Tüm iddialarınızın araştırılacağı, iddialarınızı kanıtlamanız için özgür koşulların ve güvenlikte olmanızın sağlanacağı konusunda size biz güvence veriyoruz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
19 Ocak 1993

Not: Darbeciler tarafından bir süre önce demokratik platforma ilişkin yeni düzenleme ve istihdamlar yapılmıştır. Buna göre, Demokratik Platform Geçici Organizasyonu adı altında 4 kişilik bir komite ve buna bağlı olan temsilcilerden oluşan toplam 12 kişilik bir yapı oluşturulmuştur. Bu yapı içerisinde yer alan tüm arkadaşlar bu metni imzalamışlardır. Ancak darbecilerin yaptığı düzenlemeleri tanımadığımız için, imzalar Demokratik Platform Geçici Organizasyonu olarak değil, eskiden olduğu şekliyle kendi birim ve alan sorumluluklarımızı ifade edecek şekilde kullanılmıştır.

Sağmalcılar Cezaevi Komitesi, Malatya Cezaevi Sorumlusu, Legal Yayın Organı Komitesi, Mahallî Alan Demokratik Platform Temsilcisi, Dev-Genç Demokratik Platform Sorumlusu, Memur Alanı Demokratik Platform Sorumlusu, Aile Birimi Komitesi, Sağmalcılar Cezaevi'nde Tutsak Bulunan Kadrolar Nejdet-Aydın, Buca Cezaevi Komitesi, Dev-Genç Legal Yayın Organı Sorumlusu, İşçi Alanı Demokratik Platform Temsilcisi, TÖDEF Yürütme Komitesi, Kültür Birimi Sorumlusu, Hukuk Birimi Komitesi, Doğu Karadeniz Demokratik Platform Sorumlusu, Malatya Demokratik Platform Sorumlusu, Batı Karadeniz Demokratik Platform Sorumlusu, Diyarbakır Demokratik Platform Temsilcisi

■ ■ ■

TARİHİMİZİ SİLEMEZLER, ÇÜNKÜ TARİHİMİZ KANLA YAZILMIŞTIR
İÇİMİZDEKİ DÜŞMANI, HAREKETİMİZ VE ÖNDERLİĞİMİZLE BÜTÜNLEŞEREK EZDİK, EZİYORUZ!
10 Şubat 1993
Yoldaşlar,

Yeni bir atılımın eşiğine geldiğimiz bir süreçte hareketimize karşı küçük burjuva isyan hareketini başlatan 13 Eylül darbeci ihanet çetesi mevzilerimizden birer birer sökülüp atılıyor.

Ahlaksızlıkları, yalan ve spekülasyonları kendilerini vuran silaha dönüşüyor.

1- Darbe yaparak, "kriz", "örgütsel tıkanıklık" vb. demagojisiyle ihanetleri-

ni haklı ve meşru çıkarmaya çalıştılar. Evet, bir "kriz" vardı. Ama bu hareketimizin yaşadığı bir kriz değildi, küçük burjuvazinin içinde bulunduğu bir krizdi. Partinin arifesinde, atılımın eşiğinde olduğumuz bir süreçte, ahlaki dejenerasyon içinde olan, inancını ve devrimci değerlerini yitirmiş, politik cesaretten yoksunlaşmış, ideolojik olarak bitmiş olan küçük burjuvazinin dinamiğiyle karşılaştık.

Nasıl bir çürüme yaşadıklarını bugün en açık haliyle görüyoruz. Darbecilerin yaşadığı kriz dışa vurmuştur.

Ancak tarih çürüyenden ve eskiden yana değil, tarih yeniden, devrimci ve haklı olandan yanadır. Tarih bizden yanadır.

2-İhanetin "aklanması" inkarcılık: Darbeciler ayakta kalabilmek için kendilerine dayanak aramış, meşru zemin yaratmaya çalışmışlardır.

Bir yandan "partileşme sürecinin gereklerinin yerine getirilmemesi" diyerek 2.5 yılda eriştiğimiz gelişim yok sayılırken, diğer yandan hareket yönetimini gasp ettikleri süreçte "partileşme sürecini tamamlamanın gururunu yaşıyoruz" diyerek tam bir ikiyüzlülük, aldatmaca-ve faydacılık örneği sergilenmiştir.

Hazırladıkları 300 küsur sayfalık çapsız, yalan ve demagojiye dayalı yazılarında "MK işleyişinin olmadığı", "kadrolara açık, dürüst davranılmadığı" vb. safsatalarıyla tarihimizi değerlendirmeye tabi tutarak, yeni baştan yazmaya kalkmışlardır.

Oysa boşuna, tarihimizi silemezler, çünkü tarihimiz kanla yazılmıştır.

3-Darbecilerin ahlakı yoktur: "Sorunları açmadaki açıklıktan ve çözümü kadrolarla aramaktan" bahseden darbeciler görülmedik ölçüde yalan, kara çalma ve spekülasyon örnekleri sergilemişlerdir. Her defasında kadroların iradesi, kadrolara güven ve çözümü kadrolarla aramaktan söz etmelerine rağmen, Devrimci Sol kadrolarına hiçbir zaman güvenmemiş, sorunu açmaktan korkmuş, kadroları aldatmış ve bugün kadroların iradesine teslim olmamakta direnmektedirler. Nerede güven ve açıklık? Nerede kadroların iradesine duyulan saygı? Darbecilerin bunlara yanıt vermesi mümkün değildir. Çünkü o ahlaksızlığı kendisine hak görür. Yalan söyleyebilir, aldatabilir, kadrolara payeler dağıtarak kendisine bağlayabilir, faydacı yaklaşabilir. Kendisini savunmayan Devrimci Sol kadrolarına çamur atabilir, karalayabilir. Yani ahlaksızlığında sınır yoktur.

Öyle ki, önderlikle şehit yoldaşlarımız arasında çekişme varmış gibi şehitlerimizi ihanetlerine alet etmeye çalışacak kadar düşkünlük içerisindedirler.

Gasp ettikleri hareket olanaklarını, silah, para, ilişki, arşiv vb.yi kendi çıkarları için kullanabilecek denli ahlaksızdırlar. Örgüt sırlarını insanları kazanmak için kullanmaktan çekinmemişlerdir.

İşte darbecilerin ahlakı budur...

4- Bölme, parçalama, ayrılık tehditleri: Onca yalan, çarpıtma ve karalamayla Devrimci Sol önderliğini ve Devrimci Sol kadrolarını kirleten, lekeleyen, tarihimizi inkara kalkışan darbeciler bunlardan umduklarını bulamayınca daha da hırçınlaşmışlar, örgütsel mekanizmaları altüst ederek, taraftar toplamaya, kendilerine karşı tavır alan birim ve alanlarda komplolar tezgahlamaya, karışıklık ve kaos yaratarak ortalığı bulandırmaya çalışmışlar, bölünme

olmasın, ayrılık olmasın diyerek insanları etkilemek, tavırsız kılmak istemişlerdir. Asıl amacın hareketin çıkarları olmadığı açıktır. Çünkü hareketimizi bu noktaya getirmenin doğrudan ve tek sorumlusu darbecilerdir. Böylesi bir belirsizlik yaratarak da kendilerini hareketimize dayatmayı ve hesap vermekten kurtulmayı amaçlamışlardır.

Devrimci Sol böylesi bir bölünme ve ayrılık noktasına gelmemiştir, bundan sonra da gelmeyecektir.

Devrimci Sol kadroları ve taraftarlarının hareketini ve önderliğini sahiplenmede gösterdikleri güven, bağlılık ve kararlılıkları darbecilerin alçakça amaçlarının önüne set çekmiştir.

Ne pahasına olursa olsun darbeciler hesap vermekten kurtulamayacaktır.

5-Darbeciler hareketimizden gaspettikleri olanaklara tutunmaya çalışıyorlar: Ahlaksızlığın sınırlarını zorlayan, ideolojik olarak biten, getirdiği iddiaları çürütülen ihanet çetesi artık tükenişi oynuyor. Şimdi de, Devrimci Sol kadro ve taraftarlarının ve halkımızın fedakarlığı ve emeğiyle yaratıp bir araya getirdiği hareketimizin olanaklarını elinde tutmaya devam ediyor.

Darbeyle yönetimi ele geçirdikten sonra, hareketin para, silah vb. olanaklarını tıpkı Osmanlı padişahlarının tahta geçtiklerinde dağıttıkları ulufe ve bahşiş gibi, keyfice ve gelişigüzel bir şekilde dağıtarak darbelerini kutlamışlardır. Darbeciler bunun hesabını da verecektir.

Hareketin olanaklarını vermemekte inat eden, bunu kendileri için güvence gören darbecilerden gasp ettiklerini alacağız.

6- "Hareketin bölünmemesi", "Hareketin çıkarları", "Hareketi sahiplenme" adına "tarafsızlığı" seçenler, darbecilere manevra alanı yaratarak bir yandan darbeciliğin yaşamasına olanak tanırken, bir yandan da darbeci destekçilerinin içlerinde barınmasını sağlayıp, objektif olarak darbecilerin yanında taraf oluyorlar. Tarafsızlık noktasında gerçekten samimi olanlar kime karşı tarafsız kaldıklarını ve gerçekte kimden yana taraf olduklarını anlamalılar. Hareketimiz içinde taraflar yoktur. Yalnızca devrimciler ve darbeciler vardır. "Tarafsız" kalmaya devam edenler, yaşadığımız dönemin tarihselliğini kavrayamayan, hareketini, önderliğini tanımayan, güvenmeyenler, halka ve devrime ihanet ettiklerinin farkında olmalıdırlar.

Kendilerine "tarafsız"ız maskesi geçiren, ihaneti yöntem sorununa indirgeyen, darbecilerin yarattığı geçici belirsizlik ortamını fırsat bilip kendilerine olmadık misyonlar biçerek "çağrı"lar yayınlayan darbe destekçileri:

Maskeleriniz düştü. Darbeciliğin güç ve cesaret bulmasında en büyük pay sahibi sizlersiniz, karşılıklı olarak birbirinizi koruyup kolladınız. İnsanlarımızın karşısına utanmazca çıkıp, Devrimci Sol kadro ve taraftarlarını adeta çocuk yerine koyarak, hareketimize karşı saflaştırmaya, komplolar tezgahlamaya, yalan-yanlış bilgilerle kafa karışıklığınızı, güvensizliğinizi, inançsızlığınızı, pisliklerinizi insanlarımıza da bulaştırmaya çalıştınız. Başarılı olamadınız. En büyük güvenceniz darbecilerdi ama Devrimci Sol kadro ve taraftarları darbecilerin üzerine yürüyor.

En büyük dayanağınız da giderek ortadan kalkıyor. Sığınacak ihanet limanınız kalmadı.

Darbeciler ve kendilerine tarafsız diyen darbeci destekçileri, sığınacağınız tek yer devrimci adaletimizdir.

Yoldaşlar,

Biz Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki Devrimci Sol tutsakları olarak darbeciliği bir kez daha lanetliyoruz. Bizler darbecilerin ihtirasları için işkencelerden geçmedik. Bizler darbecilerin kariyer tutkularını tatmin etmeleri için cezaevlerinde bedeller ödemiyoruz.

Bizleri işkenceler karşısında, tutsaklık koşullarında diri tutan, hareketimize, önderliğimize olan güven ve bağlılığımız, halklarımıza karşı duyduğumuz sorumluluğumuzdur.

Bu güven, bağlılık ve sorumlulukla darbecilerin üzerine yürüyoruz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

DARBECİ DEĞİL DEVRİMCİYİZ!

KAHROLSUN DARBECİ İHANET ÇETESİ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Sağmalcılar Cezaevi Komitesi, Buca Cezaevi Komitesi, Malatya Cezaevi Sorumlusu, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi Sorumlusu, Bursa Cezaevi Komitesi, Çanakkale Cezaevi Sorumlusu, Nevşehir Cezaevi Sorumlusu, Gaziantep Cezaevi Sorumlusu, Tosya Cezaevi Sorumlusu, Amasya Cezaevi Sorumlusu, Aydın Cezaevi Sorumlusu

■ ■ ■

Tüm Devrimci Sol Kadroları:

DARBECİLİĞE KARŞI MÜCADELE SİYASAL ONUR SAVAŞIMIZDIR

HAREKETİN BİRLİĞİNİ KORUMAK, DARBECİLİĞİ MAHKUM ETMEK İÇİN HER KADRO BİR KOMİTE, HER KOMİTE BİR ÖRGÜT SORUMLULUĞU VE MİSYONU İLE HAREKET ETMELİDİR!

Bu deklarasyon yaşanılan süreçte özel bir önem taşıyordu. Deklarasyon, devrimci hareketin darbeciliği mahkum edişinin bir ilanıydı adeta. Devrimci Sol önderliğinin, Devrimci Sol'un örgütlü olduğu, mücadele ettiği tüm alanların, bölgelerin, birimlerin sorumlularının, temsilcilerinin imzası vardı çünkü bu deklarasyonda. Kadroların inisiyatifini anlatıyordu bu deklarasyon, önderliğin kadrolara güvenini, devrimci demokrasiyi anlatıyordu. Evet, burada önderliğiyle, kadrolarıyla, işçisi, memuru, gençliği, gerillası, tutsaklarıyla devrimci hareketin birliği, bütünlüğü vardı.

Yoldaşlar,

Hareketimiz tarihinin en karanlık dönemini yaşıyor. Her gören gözün, her duyan kulağın bunu anlamaması mümkün değildir. 13 Eylül'den bugüne kadar hareketimizde ortaya çıkan darbe olayını ortadan kaldırarak, hareketi daha önce kadroların onayıyla belirlenen politik-ideolojik hattına yeniden oturtmak için bugüne kadar yaptığımız tüm çalışmalar, darbecilere verilen tüm tavizler ne yazık ki boşa gitmiştir. Mevcut sorunu en az zararla atlatabilmek ve hızla "Partinin Arifesindeyiz" sözümüzün gereğini yerine getirebilmek için gösterdiğimiz tüm özveriler olumlu bir sonuç yaratmaya yetmemiştir. Düşman sevinmesin, sözde dostlar bize gülmesin diye sabır göstermemiz, bütün aşağılanmalara katlanmamız da bir sonuç yaratmadı ve darbeciler bu düşünce ve tavırlarımızı, "çaresizliğimiz" olarak değerlendirdiler.

Gelinen aşamada örgütümüz hızla suni bir parçalanmaya doğru sürüklenmektedir. Devrimci Sol çok ucuz yol ve yöntemlerle, birilerinin lütfuyla bugünlere gelmedi. 18-19 yıllık devrimci bir mücadele birikimiyle güç olduk. 15 yıldır ise Devrimci Sol bu gerçeğiyle Türkiye halklarının umudu, geleceği ve kurtuluşu olduğunu kanıtlamıştır. Her gün biraz daha gelişen, güçlenen, dediğini yapan, sözüne güvenilir, dünya çapında saygın M-L örgütlerden biri durumuna gelmiştir. "Sosyalizm yıkıldı, her şey bitti" propagandaları, kendine M-L, komünist sıfatlarını yakıştıranları bir kenara itip, burjuvazinin çöplüğüne atarken ve dünyada sol hareketlerde burjuvazi ile uzlaşma, silah bırakma, emperyalizme teslim olma tavırları bol bol sergilenirken, hareketimiz Devrimci Sol sosyalizm bayrağını büyük bir inançla her şeye ve herkese rağmen daha yükseklere kaldırmıştır. Dahası M-L saflığını korumasıyla, silahlı mücadeleyi yükseltmesiyle örnek alınan ve yönlendiren bir güç olmuştur.

Kuşkusuz tarihimiz sadece bu değildir. Tarihimiz gerçek anlamda THKP-C'nin fiziki olarak yok oluşundan itibaren başlatılmalıdır. Hareketimiz bu sürecin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. 12 Eylül öncesi faşizme karşı verdiğimiz silahlı mücadeleyle, reformist görüşleri, provokasyon teorilerini doğru politika ve taktiklerimizle ezip geçerek Devrimci Sol gerçeğini tarihe yazdık. 12 Eylül sonrası her türlü ihanetin, korkaklığın, davayı ve ülkeyi terk edişin yoğun yaşandığı süreçte, Devrimci Sol ülke ve halk gerçeğiyle bütünleşerek, cuntaya karşı verdiği mücadeleyle, direnişlerle hiçbir gücün silemeyeceği kadar tarihe kazınmış ve kalıcılaşmış bir harekettir.

Ve bunların sonucu, bugün Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Filipinler'e, Avrupa'ya kadar tanınan, bilinen, saygı duyulan bir örgütümüz var.

Bizim insanımız örgütünde hep güzellikleri aramış, güzellikleri bulmuş, güzellikleri örgütüne yakıştırmıştır. Devrimci Sol bütün bu güzellikleri ve değerleri yaratan, yaşatan örnek bir örgüt olmaktan onur duyar. Bu onuru bize veren, bizi yücelten şehitlerimizi saygı ve özlemle anarken, onlara karşı temel görevimizin, uğruna ölünen Devrimci Sol gerçeğini yaşatmak, Devrimci Sol güzelliğini kirletmeme! teslim aldığımız bayrağı hep yükseklerde tutmak, geleceğe taşımak ve zaferi elde etmek olduğunu bir an için bile unutmamalıyız.

Yoldaşlar,

Geçmişimiz, bugünümüz, yarınımız ve geleceğimiz olan hareketimiz Devrimci Sol çok ciddi biçimde bölünme tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Çok zorlu süreçler yaşadık. Bazen yenildik, bazen kolumuzu bacağımızı kırdılar. Ağır yaralar aldık ama her defasında yeniden ayağa kalkıp, artan bir hızla koşmasını bildik.

Ve bu koşuda tarihimiz boyunca ne onlarca yoldaşımızın katledilmesi, ne yüzlerce tutsağımız, ne 12 Eylül darbesi, ne de son üç büyük operasyondaki kayıplarımız içimizden gelen darbenin yaptığı tahribatı yaratmadı. Her seferinde hızla yeniden ayağa kalktık, daha hızlı koştuk. Oysa bu darbenin izlerini belki de yıllarca silemeyeceğiz. Bu süreci kısaltmak gerek. Bunun için darbecilik ideolojisini mahkum etmek; değerlerimize, ahlakımıza, ilke ve politikalarımıza, örgüt disiplinimize her zamankinden çok sahip çıkmak zorundayız.

Devrimci Sol Kadroları!

Bu güç, bu inanç ben Devrimci Solcuyum diyen, tarihimizi az çok bilen tüm Devrimci Solculardа vardır. Yeter ki bunun bilincinde olalım, bunu isteyelim. Yeter ki yaşanan bu süreci tarihsel ve siyasal boyutları ile kavrayıp, geleceğimizin nerede olduğunu görelim.

Çözüm sizlerin ellerindedir. Kararsızlığınız bunalımı derinleştirecek, kararlılığınız ise çözümü getirecektir.

Kararlı olmak zorundayız. Aksi durumda hareket bölünüp parçalandıktan, düşmanlarımız katliam ve işkencelerle elde edemedikleri sonucu aldıktan sonra "dün göremedim, yanlış düşündüm" diye ifade edilecek özeleştirilerin hiçbir anlamı olmayacaktır. Tarih ve halkımız bizleri bu çıplak gerçeği görmemek suçundan yargılayacaktır. İkircikli, acabalı duygu ve düşünceleri süratle terk edip, hareketimizi böldürmemek için görev başına geçmeliyiz!

Bu oyunu bozmak zorundayız!

Hiçbir kadromuz "ayrılan ayrılsın, giden gitsin" kolaycılığına düşmemelidir. Devrimci Sol bölünmez prestijinde, bunun moral gücünde, yaratılan tüm değerlerimizde uzun yılların emeği, acısı, şehitlerimiz vardır. Bunların değerini hiçbir şeye değişmeyiz ve kirletilmesine izin vermeyiz. **Ve bunun için de "giden gitsin" düşüncesiyle değil, hareketimiz bölünmez, Devrimci Sol bölünmez gerçeğini kafalarımıza kazıyarak hareket etmeliyiz.**

Devrimci Sol bölünmez demek, ideolojimizi oportünizmle uzlaştırmak, orta yol bulmak, zaafların üzerini örterek, hareketimizin içinde yaşamasına göz yumarak bir savaş örgütünü felce uğratmak demek değildir. Devrimci Sol bölünmez demek, sadece bu anı kurtarmak, geleceği görmemek demek değildir. Biz zaaflardan arınarak, moral değerlerde oluşturulan tahribatın yaralarını sararak, birbirimize güvenip kenetlenerek zaferimizi, yarınki devrimci halk iktidarını görmek istiyoruz.

Bu bilinçle hareket etmek zorundayız!..

Kadrolarımız,

Darbecilerin türlü dayatmalarıyla oluşturulan yapay çözümsüzlük noktasında, çözüm sizlerin iradesiyle sağlanmak zorundadır.

Bunun için şu temel noktalarda düşünce ve davranışlarımızı yoğunlaştırmalıyız:

1- Hangi kılıf altında sunulursa sunulsun, darbe olayı tartışmaya yer vermeyecek kadar açık ve somuttur. Darbe hayata geçirilmiş, örgütün her şeyine el konulmuş ve aylarca kadrolar aldatılarak, her türlü karar alınarak uygulanmıştır. Darbe olayını haklı gösterebilmek için masumane bir şekilde nedenler izah edilmeye başlandığında, darbe ve darbecilik teorik hale gelmeye başlamış demektir. Bu ise yarın şu veya bu nedenle yeni darbelerin birbirini izlemesini getirecektir. Bu nedenle, darbecilik hareketimizde asla meşru olamaz!

Darbeciliği meşrulaştırmak siyasi kimliğimizi reddetmektir!

Darbeciliğe karşı mücadele siyasal onur savaşımızdır!

2- Hareketimizin tarihinde kafalarda soru işareti bırakıp da tartışılmayan, değerlendirilmeyen hiçbir sorun olmamıştır. Bu anlayışın gereği olarak sonradan üretilmiş, yalan, yanlış, kurgusal, tümüyle sübjektif temelde olsa bile hareketimizin geleceği açısından faydalı olacağı belirlenen her şey araştırılır, tartışılır ve bir sonuca bağlanır. Bunun amacı şu veya bu kişinin, şu veya bu hizibin isteğini yerine getirmek değil, olumsuzluğu olumluluğa çevirebilmek, olumsuzluklardan dersler çıkarmak ve bu süreci eğitildiğimiz, tecrübe'kazandığımız bir noktaya vardırarak, nihai hedefimize daha hızlı koşabilmenin koşullarını sağlamaktır.

Bunun için darbeci bile olsalar, iddiaları, en geniş zeminde tartışılabilir ve bir karara varılır. Ayrıca darbecilerin iddiaları dışında, hareketimizin tartışılması gereken sorunları da vardır. Hareketimizin geleceğini ilgilendiren her türlü konu tartışılacaktır.

3- Tartışma sonucunda alınacak kararlara herkes uymak zorundadır. Darbecilerin, hareketimizi bölmek gibi bir niyetleri gerçekten yoksa, kendi el yazıları ve imzalarıyla bunu önceden taahhüt etmelidirler. Karar sonucu hiç kimse şu veya bu nedenle "ben yokum, ayrılıyorum" diyerek çekip gidemez.

4- Darbecilik hiçbir gerekçeyle meşru olamaz. Bu nedenle meşru olmayan darbeciler hiçbir karar alıp uygulayamaz. Kimseye kararlarını dayatamaz. Ve bu meşru olmayan kişiler, kendi yönetim ve denetimlerinde kadroları toplayıp toplantı yapamaz, şu veya bu şekilde karar çıkartamaz, uygulatamaz.

5- Yukarda açıklanan maddelerin uygulanabilmesi, düşmanı sevindirecek olumsuzlukların yaşanmaması için darbeciler derhal hareketi meşru yönetimine teslim etmelidir. Bunun aksi tüm öneriler darbecilerin kendini dayatması, çözümsüzlüğün derinleşmesi ve ayrılığa gidişin hızlanması anlamına gelecektir.

6- Bütün demagojik, yalan ve çarpıtma ile beslenen iddialara defalarca cevap verilmesine karşın, tüm kadrolarımız ve tarih önünde önderlik, niteliği ne olursa olsun, iddiaların araştırılıp, tartışılmasına engel olmamışlardır. Bundan böyle de olmayacaklardır.

7- Kadroların kararına kadar darbecilerin iddialarını kanıtlamaları için özgür koşullar sağlanacak ve güvenlikte olmaları için gereken her şey yapılacaktır.

8- Bütün bunları yaptırabilecek olan, güvencesini sağlayacak olan siz kadrolarsınız. Bütün kadrolarımızın bu tarihsel kesitte bunu yapacak hakkı, yetkisi ve görev bilinci vardır.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

16 Ocak 1993

Önderlik, Malik, Musa

Ege Bölgesi Genel Sorumlusu, Karadeniz Bölgesi Genel Sorumlusu, Ankara ve İç Anadolu Bölge Komitesi, Akdeniz Bölge Komitesi, 13 Eylül'den sonra geçici olarak atanan Marmara Bölgesi Genel Sorumlusu, Devrimci İşçi Hareketi Komitesi, DEV-GENÇ, İstanbul Dev-Genç Komitesi, Devrimci Memur Hareketi Temsilcisi, Ortadoğu Temsilciliği, İstanbul Anadolu Yakası Mahalli Bölge Komitesi, İstanbul Şişli Mahalli Bölge Komitesi, İstanbul Topkapı Mahalli Bölge Kadroları (Bu bölgede komite olmadığından böyle ifade edilmiştir), Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komitesi (Komutanlığı), Dersim Kır Gerilla Birlikleri Komutanlığı (İbrahim Erdoğan Birliği), Malatya Şerafettin Şirin Kır Gerilla Birliği, Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı, Toroslar Gerilla Birliği Komutanı, Ankara Silahlı Devrimci Birliği, İstanbul'da Silahlı Devrimci Birliklere 13 Eylül'den Sonra İstihdam Edilen Dört Savaşçı, Anadolu'da Bulunan ve Görev Yerlerinden Zorunlu Ayrılan Üç Silahlı Devrimci Birlikler Savaşçısı, Sağmalcılar Cezaevi Komitesi, Buca Cezaevi Komitesi, Malatya Cezaevi Sorumlusu, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi Sorumlusu, Bursa Cezaevi Komitesi, Çanakkale Cezaevi Sorumlusu, Nevşehir Cezaevi Sorumlusu, Gaziantep Cezaevi Sorumlusu, Tosya Cezaevi Sorumlusu, Amasya Cezaevi Sorumlusu, Aydın Cezaevi Sorumlusu, Malatya Cezaevi'nde Tutsak Malatya Kır Birliği Komutanı, Sağmalcılar Cezaevi'nden Tutsak Nejdet ve Aydın, Legal Yayın Organı Komitesi, Mahalli Alan Demokratik Platformu Temsilcisi, Dev-Genç Demokratik Platform Sorumlusu, Kültür Birimi Sorumlusu, Hukuk Birimi Komitesi, Dev-Genç Legal Yayın Organı Sorumlusu, İşçi Alanı Demokratik Platform Temsilcisi, Memur Alanı Demokratik Platform Sorumlusu, Aile Birimi Komitesi, Diyarbakır Demokratik Platform Temsilcisi, Malatya Demokratik Platform Sorumlusu, Elazığ Demokratik Platform Temsilcisi, Ankara Demokratik Platform Sorumlusu, Konya Demokratik Platform Temsilcisi, TÖDEF Yürütme Komitesi

Not: Bu açıklamayı onaylayan hareketimizin bölge ve çalışma alanlarının tüm alt birim komiteleri, kadroları, birlik savaşçıları açıklamanın içeriğine katılarak darbeciliği mahkum etmiş ve hareketten yana tavır belirlemiştir. Ancak, başlangıçta sorunun açılımı, bölge ve alan sorumluları ve komiteleri ile sınırlı tutulduğundan sadece bu arkadaşların imzaları kullanılmıştır.

■ ■ ■

ONLARI MAHKUM EDİYORUZ, TARİH DE MAHKUM EDECEKTİR

Yoldaşlara!..

13 Eylül darbesi, devrimci hareketimizin tarihinde kapkara bir lekedir. Bugüne kadar savunageldiğimiz hukukumuz, ahlakımız, kültürümüz ve bunlardan öte iradelerimiz komplocu çete tarafından ayaklar altına alınmış, kirletilmiştir. 15 yıllık tarihimiz boyunca devrimin zorlu yolunda ilerledik. Her türlü güçlüğe göğüs gerdik. Yüzlerce şehit verdik ve onlar üzerine andlar içtik. 12 Eylül karanlığını yaşadık ve direnişlerimizle, ödediğimiz can bedelleriyle bu karanlığı yırttık. "Kökünü kazıdık", "yok ettik" dedikleri noktada yaralarımızı sardık, ayağa kalktık, yürümeye başladık.

Devrimci hareketin atılım sürecinde '90 Mart kararlarıyla daha hızlı koşmaya başladık. Zafere doğru ilerleyişimizde 12 Temmuz'ları, 17 Nisan'ları yaşadık. Nice önder yoldaşımızı, savaşçılarımızı kendi ellerimizle toprağa verdik. Ama yürüyüşümüzü oligarşinin bu saldırıları durduramadı.

Ve ama işte darbeciler 12 Eylül'ün başaramadığı kadar, 12 Temmuz'un 17 Nisan'ın veremediği kadar zarar verdiler bu harekete. Umutlarımıza, beklentilerimize karşı "darbe" yaptılar. Bu harekete umut bağlamış, gönül vermiş insanlarımızı hayal kırıklıklarına uğrattılar. Manevi anlamda göğsümüzün orta yerinde bir yara açtılar. Devrimci hareketi bugüne getiren enerjimize, cesaretimize, fedakarlıklarımıza karşı suç işlediler. Önderliğe, halka, mücadeleye karşı suç işlediler.

Darbeciler,

Suçlarınız işte bunlar ve bundan dolayı daha başından mahkum ettik sizi ve bundan dolayı sonunda da bağışlamıyoruz. Geleceğimizi karartmak isteyenlerle ortak hiçbir yanımız yoktur. Sizlerle paylaşabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştır artık.

Bizi karalamaya hiç hakkınız yoktu. Utanmazca yalanlarla, dedikodularla, spekülasyonlarla yaptınız bunu.

Düne kadar birlikte omuzluyorduk mücadeleyi. İşkencelerdeki direnişinizi, mahkemelerde haykıran sesinizi onurumuz sayıyor, onları yazmaktan onur duyuyorduk. Ama suç işlediniz. Hem de büyük bir suç. Ve şimdi aynı cesaretle suçlarınızı yazıyoruz. Bizim için esas olan halkın ve devrimin çıkarlarıdır, mücadeledir, devrimci harekettir. Ve siz artık devrimci hareket için bir hiçsiniz.

Evet, hareketimize kara bir leke sürdüler. Onları mahkum ediyoruz. İnanıyoruz ki, tarih de mahkum edecektir. Devrimci hareket önderliğiyle, kadrolarıyla, kendisine gönül vermiş tüm insanlarıyla daha şimdiden bu lekeyi büyük ölçüde temizledi. Hiçbir iz kalmamacasına da silecektir. Ve devrimci hareket, devrim yürüyüşüne, o onurlu yürüyüşüne tüm engelleri aşarak devam edecektir.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Legal Yayın Organı Komitesi

■ ■ ■

SUÇLUSUNUZ, DARBECİSİNİZ VE TARİH DE ÖYLE YAZACAK

Darbecilere...

13 Eylül günü, sübjektivizminizin ve ihtirasınızın şekillendirdiği, dünya devrim tarihinde eşine rastlanmayacak bir darbeyle, zor yoluyla önder olmaya kalktınız.

Siyasi cesaretten yoksun ve kendine güveni olmayan küçük burjuvazinin en nihayetinde darbeci bir öz taşıdığını, sınıflar mücadelesi tarihinden öğrenmiştik. Gerçekleştirdiğiniz darbe, partileşmeye doğru daha da yoğun ve acımasız tarzda ezilen küçük burjuva zaafların bataklığa gömülürken gösterdiği son direnişin, son çırpınışın ötesinde bir şey değildir. Devrimci Sol'un tarihi ve ahlakı burjuvazinin her türden direnişini ezip geçme kararlılığına sahiptir. Bu kararlılık karşısında darbecilik ve yarattığı-yaratacağı tahribat mutlaka aşılacaktır. Buna yürekten inanıyoruz. Darbenizi ve sizi tüm öfkemizle lanetliyoruz.

Darbenize "radikal müdahale" demenizi anlayabiliyoruz. Bugüne kadar kim darbe yapıp da, yaptığına darbe demiştir ki, siz bunu kabul edesiniz? Her zaman "demokrasiyi, birlik ve bütünlüğü bozanlara karşı kaçınılmaz müdahale" vb. tanımlamalarla ifade edilen darbe, sizde de aynı şekilde tanımlanıp "kaçınılmazdı, zorunluydu" deniliyor. Hiçbir Devrimci Sol kadrosunun kabullenemeyeceği, şaşkınlık ve nefret yaratan darbenizi "kolektivizmi, örgüt içi demokrasiyi, örgütün güvenliğini ve birliğini" kurtarmak adına yaptık diye savunmanızı çok komik ve iğrenç buluyoruz.

Haklılığınıza kendiniz bile inanmadığınız için, ideolojik-siyasal tartışma ile kendinizi kabul ettirip kadroları ikna etme olanağınız olmadığını bildiğiniz için, hiçbir hukuku, adaleti olmayan, kadroları mal yerine koyan darbe yolunu tercih ettiniz. Bizi kirlettiniz. Sizi tebrik ederiz, burjuvazinin katliamlarla beceremediğini becerdiniz. Gerçekten de en alçak sizmişsiniz.

Biz size inanmıyor, sizi meşru görmüyoruz. Sizi darbeniz, kadrolar ve tarih hep birlikte yalanlıyor. Kendinizi tarihin de üzerine görüyor, tarihin yarattığı bir önderi darbenizle yok edebileceğinizi zannediyorsunuz. Politikaları, siyasi karar-öngörü ve talimatları, yönetimi ile yarattıkları ve yaratacakları ile bir önder ya tarih tarafından yaratılır, ya da tarih tarafından yok edilir. Bugün dimdik ayaktaysak, bunu önderimize ve onun şekillendirdiği kadrolarımıza, onun yönettiği savaşta şehit düşen kadro, savaşçı ve komutanlarımıza borçluyuz. Yaratılan geleneklerimiz geleceğimizin garantisi ise bunu, zaafları ezen Dayı'mıza borçluyuz. Ve önderlik önce tarihe, sonra halklara ve bize karşı sorumludur. Onu aklayan tarihtir. Siz ne hakla yargılamaya kalkıyorsunuz. Özeleştirilerinizde ifade ettiğiniz gibi içinizdeki maymunlar ve megalomanyaklığınız buna sebep olsa gerek. Yaptığınız kendinizi yok ettirmektir. Siz bilirsiniz.

Biz sizi meşru görmüyoruz. Sadece sizi değil, yarattığınız suni gündemi ve hareketi çekmek istediğiniz dipsiz kuyuyu da meşru görmüyoruz. Yani siz istiyorsunuz diye önderliği tartışmak gibi bir derdimiz yok. Ama siz istemeseniz de hareket kadroları meşru önderliğinin mutlaka örgütleyeceği tartışmaya

katılıp, hareketin sorunlarını ve tabii sizin deli saçması iddialarınızı tartışacak. Atılan çamurun tek bir izi kalmayana kadar, tüm sorunlar, tüm sorular kadrolarla gerekirse aylar sürecek bir çabayla tek tek ve daha geniş platformlarda konuşulup, gerçekler gün yüzüne bir kez daha çıkarılacak.

Derdiniz kadroları tartıştırmaktı madem, buyrun önderliğin örgütleyeceği tartışmalara katılın. Size kendinizi ispat fırsatı tanıyor ve tartışmayız diye bir şey söylemiyoruz. Sizi meşru görmek zorundaymışız gibi davranıyorsunuz. Sizde hareketi bölme, parçalama çabaları görüyoruz. Garip bir histeri ve ihtiras kokuyor her tavrınız. İddialarınızın mutlak doğruluğuna ve darbeden başka yolunuz kalmadığına inanmıyorsak, "duygusal" oluyor ve "mürid" ilan ediliyoruz. Siz de hareket oluyorsunuz tabii... "13 Eylül öncesine dönülsün" demeye hakkımız olmadığını "bunu istemek bölünmek demektir" diye ifade ederken, bölünmeyi ne kadar da basite alıyorsunuz. Bu "böleriz" tehdidiyle kadroları sokak çetesi mensubu yerine koyup, iradelerini hiçe saymak değil midir? "İşine gelirse, beğenirsen gelirsin, yoksa bölünürüz" laflarıyla kendine güvensiz kadroları korkutmayı ve elinizde bulunan gasp ettiğiniz güçle birlik duygularını sömürmeyi mi hesaplıyorsunuz? Biz 13 Eylül öncesi meşru yönetim diyoruz, darbeyi kaldırın diyoruz, siz "eh o zaman bölündük" diyerek biz kadroları hiçe sayıyorsunuz. Aman yanılmayın! Bu hareketi bölebileceğinizi düşünmeyin; kanımız, canımız pahasına yaratılmıştır ve aynı şekilde savunulup, korunur; unutmayın.

Gasp ettiğiniz her şeyi önderliğe devretmeden, kendinizi kadrolara dayatmanız, önderliği kendi sübjektif niyet ve düşüncelerinizi doğrultusunda tüm kadroların en baştan mahkum ederek suçladığı biri gibi görerek 13 Eylül öncesine dönmeyi reddetmeniz suçlarınızı artırdığı gibi kadroların öfkesini de artırıyor.

Bu tavrınız lanetleniyor bilesiniz. Yeterince kirlettiniz bizi, daha ne yapmak istiyorsunuz? Masum havalarında "Biz bir şey yapmıyoruz ki, herkes kendi işini yapıyor" lafızlarınızla kimi aldattığınızı zannediyorsunuz? Yalanlarınıza çocuklar güler. Aylarca hepimizi aldattınız, her türlü istihdamı onayladınız, her türlü eylemi yaptırdınız, bütün sırlarımıza vakıf olup, işleyişle ilgili onlarca rapor aldınız. Sizin ne yaptığınızı en iyi kadrolar biliyor, tanıyor. Kendinizi meşru gösterme çabanız boşunadır. Suçlusunuz, darbecisiniz ve tarih sizi öyle yazacak. Kendinize güveniyorsanız, hareketin meşru yönetimine dönüldüğü koşullarda bizimle tartışma garantisini size veriyoruz. Biz sizi değil, siz bizi tanımak mecburiyetindesiniz. Koparabildiğimizle böleriz diyorsanız, çukursunuz ve çöplükle doldurulmuşsunuz. Bölmeye gücünüz yetmez.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİLİK, YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
23 Ocak 1993
DEV-GENÇ

■ ■ ■

Merhaba;
YOLDAŞLAR
-BİRLİĞİMİZ GELECEĞİMİZDİR!..
-GELECEĞİMİZ, DARBECİLİKTE DEĞİL, ÖNDERLİĞE SAHİP ÇIKMAKTA, DEVRİMCİ SOLCULAŞMAKTADIR!..
-İDEOLOJİK-SİYASİ, ÖRGÜTSEL BİRLİĞİMİZ, EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI KURŞUN, TÜRKİYE VE DÜNYA HALKLARINA UMUT OLACAKTIR!..
-BUNDAN KAÇMAYALIM!..
(...)

Devrimci Solculuk bir yaşam biçimidir. Oturmasıyla, kalkmasıyla, coşkusuyla, kararlılığı ve cüretiyle, değerlerimize bağlılığıyla, halka, devrime, sosyalizme olan sarsılmaz inancıyla bir bütündür. Devrimci ahlakı, kültürü ve kahramanlıklarıyla, kanlarıyla destanlar yaratan –yazan– şehitleriyle, Ölüm Orucu direnişleriyle, zindanlarda ve işkence tezgahlarındaki baş eğmez tavrıyla yüce-soylu değerlerin toplamıdır. Biz bir aileyiz. Bu aile ortak bir ruhun adıdır. Bu ruhun mayası diyalektik ve tarihsel materyalizmdir. M-L bilimsel dünya görüşüdür.

(...)

Evet! Ya bugün içinde bulunduğumuz süreç, ya olup bitenler, hareketimizi düşman karşısında güç olmaktan, halkların umudu olmaktan alıkoymak için sırtımıza vurulan hançer!.. Bu hançer kimin adına sırtımıza saplanmıştı? Bu hançeri Devrimci Solculuk adına Devrimci Sol'umuzun sırtına saplayanlar ne kadar samimi idiler, bunların rengi ne idi? Adı ne idi? Gerçekten iddia ettikleri gibi M-L mi idiler? Yaşanan süreç bunun böyle olmadığını gösterdi. Saplanan hançerin sapında kaynağını küçük burjuva ideolojisinden alan oportünizm yazılı idi. Oportünizm Devrimci Sol'umuzu devrim yolundan alıkoymak için kontrgerilla kültürüne sarıldı. Tarihin çöp tenekesine attığı sömürünün, zorbalığın, faşizmin felsefesi olan metafizik kılıcını yeniden kuşandı, yeniden keşfetti. Ve Devrimci Sol'umuzu "despotizmin" elinden kurtarmaya yemin etti, kellesini ortaya koydu. Acaba!.. Yoksa M-L tarafından kuşatılan, her geçen gün biraz daha küçük burjuva yaşam zemini ayağının altından kayan, kendi küçük burjuva dünyasını kurtarmak için mi metafizik kılıcını sırtımıza sapladı?

(...)

Oportünizmin bu cüreti bitecektir, yok olacaktır. Bugün darbeciler kendilerini kurtarmak için darbeciliğin teorisini yapmaktadırlar. Buna yabancı değiliz. Bu oportünizmin doğasıdır, her şeyin teorisini yapma alışkanlığı, hastalığı oportünizmin doğasında vardır. Bugün de bu yapılıyor. "Darbe toplumsal bir olay"mış, "Bir kriz sonucu ortaya çıkar"mış, "nedenleri-niçinleri var"mış vb. vb. M-L'ler ne zamandan beri darbe savunuculuğuna soyundu?

(...)

13 Eylül günü hareketimizde yaşanan tavrın üzerindeki örtü olarak kullanılan iddialar, spekülasyonlar kazındığında, altında, kaynağını küçük burjuva ideolojisinden alan darbecilik parmaklarını gözlerimize sokmakta, yumruğunu

kafamıza indirmekte. Bugün düne göre –darbecilerin niyeti– anlaşılmaz olmaktan çıkmış, daha anlaşılır, görülür bir şekilde canlılaşmıştır.

Darbecilik yaratmış olduğu küçük burjuva bataklığını materyalist olarak, M-L bilimi olarak göstermiş, propaganda yapmış, elindeki olanakları, ilişkileri, araç ve gereçleri de kullanarak yarattığı toz-duman içerisinde kendini yaşatabilecek bir deniz yaratma hayaline saplanmıştır.

Ama iradenin boyun eğmemesi, kontrgerilla kültürüyle açılan çukura atılmak istenmesine direnmesi, eşine ender rastlanan bir direnişle, küçük burjuvazinin yaşayabilirim diye düşlediği denizi kurutması, Türkiye ve dünya halklarının umudunun yine biz olduğumuzu, dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız şiarının yok edilemeyeceğini, halkların nihai zaferine kadar bizi bu yoldan hiçbir gücün alıkoyamayacağını göstermiştir.

(...)

Önderimiz tüm bu sürecin en yakın tanığı olduğu için, kendi ülke gerçeğimize uygun tahlil ve yöntemleriyle kendinin, bizim ve hareketimizin buralara gelmesinde darbeciler dahil hepimizin kabul etmek zorunda olduğu gibi en büyük pay sahibi olmuştur. Tüm bu gerçeğimize karşın tek adamcılık yerine kolektivizmin en acımasız uygulayıcısı ve uygulatıcısı olmuştur. Bunun tersini hiç kimse söyleyememektedir, belgeleyememektedir. Bugün Bedri bile bunun tersini söyleyememektedir. Her şeyin kendisiyle paylaşıldığını, MK'ya hazırlandırıldığını vs. kendisi dahi söylemektedir.

(...)

Darbeciliğin en büyük iddia olarak ortaya attığı, darbeciliğin temeli yaptığı merkezi operasyonlardı. Darbecilerin merkezi operasyonların tek suçlusu olarak önderliği ilan edip, kendine yaşayabileceği bir deniz yaratma hayali, gelinen noktada yalnız hayalde kaldı. Bir yanda konuya ilişkin ciddi iddialar ortaya atıyormuş havasına girilirken, diğer taraftan önderliğin kendini soruşturmaların dışında tuttuğu söyleniyordu. Utangaçça bir iddia idi bu. Çünkü ortada ciddi boyutta tanık vs. olmamasına karşın, önderliğin ilişkilerini yürüttüğü araç ve gereçlerin operasyonlara neden olarak gösterilmesinin ciddiyetsizlik, samimiyetsizlik ve sübjektivizm olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Bizlere ilk açıklandığında "Dayı kendine yönelik iddialarımıza cevap vermiyor" vb. yalanlara cevap verildiğini, daha sonraki günlerde belgeleri okuyarak da gördük. Özellikle de, üç operasyonun da birinci derecede tanıklarından olan Nejdet'in kendi tanıklığını içeren belgeleri okuduğumuzda operasyonların nedenlerinin, niçinlerinin çok açık şekilde ortaya konulduğunu gördük. Küçük-büyük yığınla kuralsızlığın bir araya gelmesi, toplanması operasyonlara neden olmuştur.

(...)

Kontrgerilla diliyle, kültürüyle, ahlakıyla önderliğe saldırı, özünde Devrimci Sol'umuza saldırıdır. Geleneklerimize, değerlerimize, iyiden, güzelden yana neyimiz var ise ona saldırıdır, saygısızlıktır. Tüm bu olup bitenler karşısında şehitlerimizin kemikleri sızlasa gerek. "Despotluk" ve "lüks yaşam" suçlaması kontrgerillanın hareketimize karşı, devrimcilere karşı kullanmış olduğu en etkili –kendine göre– silahtır. Hep kullanmıştır, kullanacaktır.

Evet, darbecilere soruyoruz: Hareketimizi böyle bir kaos içerisine neden ittiniz? Hareketimizi "despot", "lüks yaşam içerisinde yaşayan", "hareketi yiyip bitiren" DK'dan kurtarmak için mi, yoksa kendi küçük burjuva ideolojinizle, gururlarınızla yarattığınız dünyaları kurtarmak için mi darbe yaptınız? Verin cevabınızı.

Bizi hep kandıracağınızı zannettiniz; zannettiniz ki, "tamam, yalanlarımız beyinlere girdi". Hayır, bin kez hayır. Her geçen gün biraz daha renginiz ortaya çıkıyor. İlk aşamada, yani olup bitenleri bize açtığınızda, Devrimci Sol'un bize öğrettiği ahlakımız, geleneklerimiz, değerlerimiz gereği, yani hiyerarşimize bağlılığımız, üstümüze saygımız gereği, söylediğiniz yalanlara hemen cevap veremedik. Yukarıdaki paragraflarımızda da belirttiğimiz gibi, bizler ileri kadrolarımıza –kimi olumsuz örneklerine karşın– inanmak zorundaydık. Önderimizin hemen yanıbaşındaki insanlar bir şey diyorsa, vardır bir şeyler diye düşündük. Bizi tereddütlere ittiniz.

(...)

Oysa maksat; varsa sorunlarımız, bunun çözümü değildi. Maksat küçük burjuva dünyaların yaşatılmasını sağlayacak zeminlerin yaratılma kavgasıydı.

Evet arkadaşlar, eğer küçük burjuva ideolojinizi, gururunuzu, tavrınızı dayatırsanız ezilir, yok edilirsiniz. Evet, silahlar da konuşur. Hareketimizi doğru çizgiden alıkoyan, M-L politikalarından uzaklaştırma yönündeki her davranış, karşısında tüm Devrimci Solcuları bulur.

(...)

Darbeciler süreci bize açtıklarında şaşırdık, nasıl olur dedik. İşte böyle dediler. Olmaz dedik. Hayır işte böyle dediler. Devrimci Sol'umuzun bize öğrettiği ahlak gereği; hayır yalan söylüyorsunuz diye bağıramadık. Çünkü anlatılanlarda DK bir tarafta kendini kurtarmaya çalışıyordu, karşısında ise hareket vardı.

(...)

Bulunduğumuz alan gereği, olup bitenlerin yakın tanığı olamadık. Ocak ortalarında Derya telefonla birlik komutanımızı çağırdı... Derya, telefonda birlik komutanına; bir arkadaşla görüşeceğini, kimi gelişmeler olduğunu, bu gelişmelerin anlatılacağını, çalışmalara ilişkin notların da bu arkadaşa verilebileceğini belirtti.

Sevinçliydik. Çünkü kısa süre önce partileşme yolundaki adımlarımızı tamamlama noktasına geldiğimizi ifade eden "Partileşmenin Arifesindeyiz" mesajının heyecanı, coşkusu ile yüklüydük. Bu temelde bilgilendirileceğimizin, çalışmalarımıza ilişkin raporlarımızı iletebilmenin heyecanı vardı. Görüşme gerçekleşti, süreç özetlendi. 306 sayfalık doküman verildi. Birlik komutanı yoldaşımıza sözlü olarak "DK'nın bir tarafta olduğu, hareketin bir tarafta olduğu" belirtildikten sonra, geri görev yerine dönebileceği, ama hemen bir değerlendirme yazması gerektiği, kendi dışındaki savaşçılara durumu açıklamaması gerektiği vb. söylendi. Komutan yoldaşımız doğal olarak hala hareket ilişkileri vb. işleyişlerin çalıştığı, korunduğu duyguları içerisindeydi. Buna karşın ilk değerlendirmesinde; hareketimizin düne kadar halkların umudu oldu-

ğunu, her şeyin istediğimiz mükemmellikte olmayacağını, nedenlerini, içimizdeki ve dışımızdaki düşmana karşı mücadelenin önemi vb. temelde hareketimizin birliği ve geleceğine kim olursa olsun kesinlikle zarar vermemesi gerektiğini vurgulayan, aynı zamanda kimi iddialara ilişkin de cevap isteyen bir değerlendirme yazarak verdi ve tekrar görev yerine döndü. '89 tartışmaları da olayın kavranılmasında etken oldu. Komutan yoldaşımız –ekte müsveddesi sunulan– yeni bir değerlendirme yaparak bunun her iki tarafa da verilmesini söyledi. Derya, şu an alışverişin durdurulduğunu, veremeyeceklerini ama daha sonra tekrar alışveriş başladığında verebileceklerini söyledi. Verilen yazının içeriğinden dolayı Derya ile tartışıldı. Gelişmelerin yakın tanığı olamadığımızdan son gelişmeler sözlü olarak aktarılıyordu. Dokümanların tamamı elimize geçmiyordu. Özellikle Nejdet'in operasyonlardaki tanıklığına ilişkin yazısı vb. iddialara cevap niteliği taşıyan birçok yazıya ancak Nisan'ın ilk günlerinde ulaşabildik. (...) Bedri'nin aşağıdaki yaşamına ilişkin tartıştık. Yalnız Derya, inandığımız, hareket insanı olarak gördüğümüz, saygı duyduğumuz, hareket çıkarları doğrultusunda bağlı olduğumuz biri idi. Tekrar görev yerimize döndük, Şubat'ın sonlarından günümüze kadar ilişkilerimiz koptu. Haftalık gazetemizi Aralık'tan bu yana takip edemedik. Bu da süreci yakından takip etmemizi engelledi. Bizi süreçten kopardı.

Bu süreç içerisinde hareketimizin birliği ve geleceğinin zarar görmemesi, tarihimizin daha fazla tahrip edilmeden bir an önce sorunlarımızın kadrolar platformunda çözülmesi arzusundaydık.

Şuna da değinmeden geçemeyeceğiz; darbecilerin kimlikleri temiz değildir. Özeleştirilerine baktığımızda bu açıkça görülmektedir. Özeleştiriler günah çıkarma aracı olarak görülmektedir.

(...)

Önderliği "kadrolara güvenmemekle" suçlamışlardır. Bugün bunun yalan olduğu açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Önderlik kadrolara hep güvenmiştir. Onların yeteneklerini, iyi-güzel yanlarını devrimimizin çıkarları için kullanmanın tüm araç ve gereçlerini yaratma yönünde çaba harcamıştır. Buna örnek darbecilerdir. Darbeciler tüm eksik, hata ve zaaflarına karşın dışlanmamış, onlara güvenilmiştir. O zaman nedir istedikleri? Evet istedikleri küçük burjuva dünyalarını kurtarmaktır. Sübjektif olarak ne düşünürlerse düşünsünler, objektif olarak ortaya çıkan budur. Sonuçta küçük burjuva ideolojisi yenilecektir. Örgüt irademizle bu süreçten daha dinamik, güçlü bir biçimde çıkacağız, yolumuza devam edeceğiz, ediyoruz.

Tabii ki bu süreç birçok yanımızı tahrip etti. Bu yanlarımızı tekrar onarmak zaman alacaktır. Ama bu, savaşımızın durması demek değildir. Savaşımız yine her geçen gün biraz daha, kırlarda ve şehirlerde büyüyerek gelişecek, birleşerek sürecektir.

(...)

Sonuç olarak;

Gelinen aşamada; sorunun çözümü için önderliğimizin sunacağı yöntemleri tanıyoruz. Bunun hareketimizin çıkarlarını kapsayacağı, koruyacağı ve geliştireceği inancı içerisindeyiz.

Darbeciler hareketimizin olanaklarını 13 Eylül öncesi meşru yönetime devretmelidir. İçinde bulunduğumuz süreci bir an önce aşarak; düşmana korku, dostlarımıza umut salalım. Düşmanın kolay korkusu olmadık, halkların kolay umudu olmadık; bunun bilinci ve yüreği ile daha ilerilere doğru yürüyüşümüzü hızlandıralım.

Evet, yeni bir süreç yaşadık, yaşıyoruz; inanıyoruz ki, bu sürecin içinden yeni bir "DEVRİMCİ SOL'umuz" doğacaktır. Küçük burjuva kirinden, pisinden biraz daha arınmış, temizlenmiş, geleceğe doğru daha güvenli adımlarla uzanan, uzanacak olan Devrimci Sol'umuza bin selam olsun.

DEVRİM YOLUMUZA BULAŞAN KİRİ-PASI
CANIMIZ PAHASINA DA OLSA TEMİZLEYEREK YÜRÜYECEĞİZ!..
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!..
Yoldaşça sevgi ve saygılar.
3 Nisan 1993
A. İli Silahlı Devrimci Birliği

AÇIKLAMA: Darbecilerin 3 Mart tarihli bildirilerinin altına "A.. İli SDB Komutanı ve Savaşçıları" olarak imzamız atılmıştır. Bizim Şubat ayı sonlarından günümüze kadar gerek darbeciler, gerekse de önderlikle ilişkilerimiz kopuktu. Bu yanıyla; bu bildiriden haberimiz yoktur. İmzamızı geri çekiyoruz.

■ ■ ■

DARBECİLERİN TERTEMİZ TARİHİMİZİ KİRLETMESİNE ASLA İZİN VERMEYECEĞİZ, HESAPLARI GÖRÜLECEKTİR!

Hareketimizin önderliğine çamur atarak, küçük burjuva egolarını tatmin etmek için hayal deryasında yüzenleri son bir kez daha uyarıyoruz. Girdiğiniz yol çıkmaz sokaktır. İhanetin batağına daha fazla batmadan, koşulsuz olarak halkın adaletine teslim olun. Suçlusunuz ve yargılanacaksınız. Hareketimizin önderine karşı yaptığınız ve yapacağınız en küçük demagojiyi dahi direkt harekete karşı yapmış olduğunuzun farkında değil misiniz? Sizler de biliyorsunuz ki, önderlik ve hareket bir bütündür. Yıllardır bu bütünlüğü bozmaya asla ve asla kimsenin gücü yetmemiştir. Siz darbecilerin mi gücü yetecekmiş? Düştüğünüz trajik ve komik durumun farkında değil misiniz? Bu süreçten sonra içinde bulunduğunuz bu durumunuzu fark etmenizi sağlamak için bütün enerjimizle önderliğe daha sıkı sarılacağız, sizlerin geleceğini biz hazırlayacağız. İsmini de ihanetin geleceği koyacağız. Bunu halkımızla, örgütümüzle ve örgüt önderliğimizle yapacağız. Küçük burjuva gururunuzu okşayacak en ufak şeye bile izin vermeyeceğiz.

Görülen o ki, kariyerizm hastalığı gözünüzü kör etmiştir. Hem de öyle bir olmuşsunuz ki, hayal alemine daldığınızın bile farkında değilsiniz. Oligarşinin yıllardır yapmaya çalıştığı şeyi, siz yapıyorsunuz. Hareketimizin literatüründe

bulunmayan bir kelimeyi sokmaya çalışmanız en büyük suçunuzdur. Sizleri affetmeyeceğiz. Siz darbeciler gücünüzün yetmeyeceği şeylere kalkıştınız. Gücünüzün ve kapasitenizin yetmeyeceğini sizler de biliyorsunuz; bilmiyorsanız da mutlaka ve mutlaka sizlere öğreteceğiz.

15 Şubat 1993

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi Komitesi

■

DARBECİ İHANET ÇETESİNDEN HESAP SORACAĞIZ...

"size alçak diyenler var
katılmıyoruz
her alçaklığın
ufacık da olsa bir yüksekliği vardır
biliyoruz,
siz çukursunuz oğlum..."

13 Eylül 1992 tarihinde hareketimize-önderliğimize karşı darbe yapanları suçluyoruz.

Onlar, önderimizin şahsında devrimci değerlere, şehitlerimize, hareketimize ve halklarımıza saldırmış, onlara ihanet etmişlerdir. Çeşitli demagojilerle, alçakça bir yöntemle, bizans oyunlarıyla, zor kullanarak önderimizi tutuklamışlardır. Tutuklayarak bir zindana kapattıkları, halklarımızın kurtuluş umududur...

Her türlü iletişim olanağını elinden alarak, bize ulaşmasını engelledikleri önderimizin şahsında özgürlük tutkusudur.

Hareketin güvenliği ve geleceği (!) için darbe yapanlar, bunu açıklamaya dahi korkmuşlardır.

12 Eylül '80'de halklarımız vahşi bir saldırıyla karşılaştı, bu kez 13 Eylül '92'de yaşanan saldırı iğrençti.

Darbeci güruhu, hareketin mal varlığı ve arşivine el koymuştur. Bu en basit tabirle hırsızlıktır.

Demagojileriyle, DK şahsında bir halk hareketi olan Devrimci Sol'u ve onun yarattığı değerleri karalamaya çalışmışlardır.

Avrupa bulvarlarında kişiliksizleşenlere Sabo'nun diliyle yanıt veriyoruz. Hareketimize ve önderimize saldıranlar iğrençtir, ahlaksızdır, çürümüştür ve Manukyan'ın çocuklarıdır.

Darbeci beyler, cesaretiniz varsa gelin, ülke burada, savaş burada, bizler buradayız. Gelin, gelin bizi de tutuklayın. Cesaretiniz yok değil mi? Unutmayın ki size güvenen ve tek başına aranızda olan önderimize saldırınız bize de yöneliktir.

Kendinizi siz bile meşru görmüyorsunuz, öyle olsaydı, yaptığınızı daha 13 Eylül'de açıklardınız. Bir akrep gibi saklanıp sinsice işler çevirmezdiniz. Biz halklara ve insanlarına açık bir hareketin, önderliğin neferleriyiz. Bu önderliğin bayrağı altında bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgası veriyoruz. Kavgamızda yeni insanı, kültürü, ahlakı yaratıyoruz. Ne yazık ki, bunları hiç

sahiplenmemişsiniz. Varsa bir eleştiriniz açıkça, dürüstçe, yiğitçe yapmalıydınız. Bizans entrikalarına başvurmak devrimcilerin işi olamaz.

Eleştiri adı altındaki yalanlarınızda bile samimi değilsiniz. İlgili süreçlerde siz neredeydiniz, yaşamıyor muydunuz? Yoksa gökten şimdi mi indiniz? Saflarımızda sizin gibi mehdiler mi beklendiğini sandınız?

Ülkede bir savaş var. Ve siz bu savaşta taraflardan birinin önderliğine saldırdınız. Bu ne anlama geliyor? Sahi siz kimsiniz, nesiniz, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?

Şunu iyi bilin, bugün şehitlerimizle, değerlerimizle, silahlarımızla ve önderliğimizle biz geliyoruz ve sizi ezip geçeceğiz..

Geleneklerimizi, hareketimizi kirletmenize izin vermiyoruz. Sadece kendi pisliğinizi ortaya çıkardınız. Siz bu hareketin hiçbir şeyini kirletemezsiniz. Bu hareketin harcında şehitlerin kanı var. Bu kan sizi boğar. Şehitlerimizin kanını çiğnetmeyeceğiz. Bize güvenin. Dediğimizi yaparız. Ama biz size güvenmiyoruz. Sizlere güvenerek yanınızda bulunan önderimizi yok etmeye kalktınız. Güvenilmez ve ikiyüzlü korkaklar olduğunuzu ispatladınız. Bravo doğrusu, büyük cüret(!) gösterdiniz. Ancak unutmuş olamazsınız, önderliğimize kalkan elleri kırmaya yeminliyiz.

Evet, sizler büyük önderlersiniz(!) Örgüt önderi değil ihanet önderlerisiniz. Yaptıklarınızla gerçek kimliğinizi ele verdiniz. Bilmeliydiniz ki atomu parçalamak mümkün, Devrimci Sol'u bölmek imkansızdır... Onca yıl bunu kavrayamadınız mı?

Unutmayın, DK, şahsında Devrimci Sol'u somutlamıştır. Tıpkı Rusya, Çin, Küba vb'ndeki devrimci önderler gibi. Ülkemiz halklarının önderliğiyle bütünleşmesini neden kabullenemiyorsunuz? Yoksa, siz de küçük burjuva aydınlar gibi "bu halk aptal, yanlış önder seçiyor" mu diyorsunuz?

Sahi siz kimsiniz? Ne adına ve ne hakla örgüt yönetimine el koyarsınız? Kime sordunuz, bizlere mi? Biz yanıtlayalım, siz bir avuç entrikacı, darbeci çetesiniz ve güç alabileceğiniz bir dayanaktan yoksunsunuz.

Onca şehit ve bizlerin tutsak düşmesine bakıp, DK'yı yalnız mı sandınız? Savaşımızın bu aşamasında bir halk hareketinin önderi yalnız olabilir mi? Sakın, siz önderimizi kendinizle karıştırmayın.

Tüm bu söylediklerimizi de küfür ve hakaret olarak mı görüyorsunuz? Daha önce ve bugün size az söylenmiş bizce...

Oligarşi, havyarlardan söz ediyor, siz içilen sigaraları saysaydınız ya. Belki daha etkili olurdu yalanlarınız. Biliyorsunuz, işkencehanelerde "DK'nın yaşadığı lüks" demagojilerine yanıtımız "helal olsun, az bile" oluyor.

YETER ARTIK! Cicim aylarınız ve maskeli balonuz bitti artık. Önderimiz bizlere ulaştı ve gerçekler biliniyor artık. Saklandığınız yerlerden çıkıp, teslim olun.

Yapabileceğiniz, kaldıysa şayet, en onurlu iş TESLİM OLMANIZDIR... Bu suçta ayak diremeniz öfkemizi, kinimizi daha da derinleştiriyor.

Bildiğiniz gibi bu hareket birçok badire atlattı, darbe aldı ama yıkılmadı, bölünmedi. Ve bu durum bizlerin övünç kaynağıdır. Bundan sonra da böyle olacak, böyle kalacak. Bunun için elimizden geleni yapacağız.

Mücadelemizin geldiği şu aşamada yaptıklarınızın savunulacak bir tarafı yoktur. Bu nedenle sizleri TANIMIYORUZ.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFER İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

19 Ocak 1993

Devrimci Sol Buca Cezaevi Örgütlenmesi

(...), (...), (...), (...), (...)

■ ■ ■

İHANET ÇETESİ, SİZLERİ TANIYOR VE YAPTIĞINIZI İHANET OLARAK GÖRÜYORUM

"Bari düşmanım mert olsaydı" dedirtecek kadar alçaklaşmış ve düzenin pisliğine batmışsınız.

Bu raddede sözün yeterli olduğuna inanmıyorum; şu anda yazdığım sözcüklerin tamamını ihanetinize karşı beyinlerinize sıkılmış kurşun olarak görün.

Savaşı teorik ve pratik olarak içinde hissetmeyen ihanet çetesi bizi yönetemez. Çünkü bunu yapacak kapasiteden ve devrimci değer yargılarından yoksunsunuz. Devrimci Sol'un yaratmış olduğu hiçbir değerden nasibinizi almadığınız gibi ihanetçi tavrınızla değerlerimizi pisletiyorsunuz. Bilmelisiniz ki, önderimiz DK'ya aldığınız alçakça tavır bizlere alınmış tavırdır. Kim size o yetkiyi verdi?

Taşıdığınız ihanet virüsünü ülkemizin toprağına sokmayacağız. Bilmelisiniz ki bu ihanetçi tavır görüldüğü yerde ezilecektir. Yaşatılmayacaktır.

İhanet çetesi,

Bundan sonra sizler için tek bir kurtuluş vardır; o da cesaretiniz varsa Devrimci Sol'un adaletine teslim olmak ve yaptıklarınızın hesabını vermektir.

DEVRİMCİ ADALETİMİZE HESAP VERECEKSİNİZ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

ŞEHİTLERİMİZE DEVRİM SÖZÜMÜZ VAR!

Gaziantep Cezaevi Sorumlusu

(...)

■ ■ ■

DARBECİLERDEN İHANETLERİNİN HESABINI SORACAĞIZ

Darbeci ihanet çetesi, sizleri tanıyoruz, gösterdiğiniz ihaneti biliyor ve mahkum ediyoruz.

Devrimci Sol önderliğini karşısına alma cüretini gösterenler, siz kimsiniz? Bu cüreti nereden alıyorsunuz? "Eski"liğinize, "tanınmış"lığınıza güvenerek, gerçek yüzünüzü saklayabileceğinizi, Devrimci Sol geleneklerini, değerlerini lekeleyebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz! Buna gücünüz yetmeyecek. Devrimci Sol'un büyüklüğü karşısında ezilmeye, yok olmaya mahkumsunuz.

Siz 13 Eylül darbecileri, hareketimizle ete kemiğe bürünen Devrimci Sol önderine saldırdınız. Bu saldırınız önderimizin kişiliğinde bir bütün olarak, Türkiye halklarının umudu olan Devrimci Sol'a, şehitlerimize, yarattığımız bütün güzelliklere yöneliktir. Bu anlamıyla, suçlusunuz.

13 Eylül'de gösterdiğiniz ihanetle, hareketimizi bölmeye çalıştınız, şehitlerimizin mirasına ihanet ettiniz. Üstelik, tüm uyarı ve çağrılarımıza karşın ihanetinizi sürdürmeye devam ediyorsunuz.

Bizanslıları kıskandıracak entrikalarla önderimizi tutuklama cüreti gösteren sizler, küçük burjuva ihtiraslarınızla şehitlerimizi kullanmaktan, değerlerimizi, geleneklerimizi lekelemekten çekinmediniz. Aksine, ihtiraslarınızın çarpıklaştırdığı bilincinizle, devrimci değerlerden ve ilkelerden her geçen gün daha da uzaklaşarak yalan ve demagojilerinizi meşrulaştırmaya çalıştınız. Darbenizi meşrulaştırmak için yazdığınız tutarsızlıklar manzumesi kendi ihanetinizin ibret belgesidir.

Her şeyi bilen havalarda yaptığınız ukalalıklarla Devrimci Sol ailesini kandırabileceğinizi, peşinizden sürükleyebileceğinizi mi sanıyordunuz? İhtirasınıza, kariyerizm tutkunuza rağmen, Devrimci Sol ailesinin peşinizden gelmeyeceğini, önderine ihanet etmeyeceğini sizler de biliyordunuz. Bildiğiniz için de, aylarca kimseye haber vermeden, önderliğin gölgesinde hareketi "yönetmeye" kalktınız. Sahi, neden haber vermekten çekindiniz? Tüm riskleri-bedelleri göze aldığını söyleyen sizler değil miydiniz?

Haber vermediniz, veremezdiniz de. Çünkü, önderliğin Devrimci Sol için ne anlama geldiğini en az bizler kadar sizler de iyi biliyordunuz. Bizlerin önderliğe olan güveni ve kopmaz bağları (sizler bunun adını "duygusallık" olarak tanımlasanız da) sizin en büyük korkunuzdu.

Önderimizin bize ulaşması, tüm ihanetinizin, alçaklığınızın gözler önüne serilmesini sağladı. Artık Devrimci Sol ailesinin önderliğiyle bütünleştiğini, nihayet sizler de görüyorsunuz. O halde, ihanetinizdeki ısrarcılığınız niye?

Darbeciliğinizi sürdürmek için gösterdiğiniz ısrarlı tavırlarınızla ihanet batağına daha çok saplanıyorsunuz. Ve her geçen gün öfkemizi artırıyorsunuz!

Oligarşi yıllardır Devrimci Sol'u bölüp parçalamak için, gelişmesini ve hızını kesmek için çabaladı durdu. Başaramadı! Aldığımız darbelere karşın gelişip güçlenen, güzellikler yaratan bir hareket olduk. Özellikle önderimizin özgürlüğe kavuşmasından sonra yakaladığımız hız karşısında aciz kalan düşmanın, yıllardır yapmak isteyip de yapamadığını sizler yaptınız. Devrimci Sol'un kan ve terle oluşturduğu tarihine kara bir leke olarak geçtiniz.

12 Eylül'de vatanı "kurtarmaya" kalkan darbeciler ile, 13 Eylül'de "örgütü kurtarmaya" kalkan sizler arasındaki benzerlik çok ilgi çekici doğrusu! 12 Eylül darbecileri, önderliğin 600 bin liralık "maaş"ını konuşuyorlardı. Siz de, darbenizi haklı kılmak için kontrgerillaya taş çıkartacak yöntemlerinizle, 6 milyar hesapları içindesiniz. Önderimizin "savurganlığı", "despotluğu" vb. söylemlerle ürettiğiniz demagojilerinizle, Devrimci Sol önderliğine kara çalmakta sınır tanımadınız. Bu ahlaksızlığınız, alçaklığınız hareketimizin tarihine ihanet olarak geçecektir.

Hareketimiz, düşmanın her saldırısı karşısında, Ölüm Oruçlarında, 12

Temmuz'larda, 16-17 Nisan'larda, Adana'da, Ankara'da yeni gelenekler yarattı. "İçimizdeki Düşman"ın ihanetine karşı da, önderliğiyle bütünleşmiş bir güç olarak yeni gelenekler yaratacağız!

Darbeci ihanet çetesi; 13 Eylül'de çapulculuğunuzla gasp ettiğiniz hareketimize ait arşiv, belge, ilişki, olanak, para vs. her türden varlığı derhal Devrimci Sol önderliğine iade ederek, Devrimci Sol'un adaletine teslim olun!.. Hiçbir zaman ve hiçbir yere kaçamayacağınızı sizin de çok iyi bildiğiniz Devrimci Sol adaletine karşı, suçunuzu daha fazla ağırlaştırmayın!..

DEVRİMCİ SOL SAFLARINDA DARBECİLİĞİ
MEŞRULAŞTIRMAYACAĞIZ!
KAHROLSUN DARBECİ İHANET ÇETESİ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
5 Şubat 1993
Bursa Özel Tip Cezaevi Komitesi

■ ■ ■

DARBECİ İHANET ÇETESİNİ TANIMIYORUZ

Yaptıklarınızdan bilgimiz var!

Bir ihanet içindesiniz. Tavrınızın başkaca bir anlamı yoktur.

İhtirasın, gözleri bu denli kör edeceği, hele ki bu durumun saflarımızda yaşanacağı, herhalde kırk yıl düşünsek aklımıza gelmezdi. Hiçbir yoldaşımızın aklına da gelmezdi. Ama oldu.

Tarih önünde, şehitlerimiz önünde, kadrolarımız ve dünya halkları önünde suçlusunuz!

Hiçbir haklı gerekçeniz, somut dayanağınız olmadığı halde, önderliği tutuklayarak yönetime el koydunuz. Üstelik bunu açıklama "dürüstlük" ve cesaretine de sahip değilsiniz.

Hareket içinde darbe gerçekleştirdiğiniz 13 Eylül 1992'den bugüne hareketimizin tüm sırlarını, ilişki, olanak, para, silah vb.'lerini gasp ettiniz. Darbecisiniz, gaspçısınız.

Tam bir komployla yönetime gelerek, bunu gizleyerek ve önderliğin ardına gizlenerek hareketi yönettiniz. Bu süre zarfında yaşadığımız tüm operasyonlardan, şehit olan tüm yoldaşlarımızdan sorumlusunuz.

Düşmanın terörünü bu denli boyutlandırdığı bir dönemde kitle hareketi bugün geri çekilmiş, ancak her an patlamaya hazır bir durumdayken, böylesi bir momentte, sürece atılımla müdahalemizi ve bunun Türkiye devrimci hareketine katacağı büyük kazanımları engellemekten, kendi sürecimizi geriletmekten, ayrıca saflarımızda büyük bir tahribat ve parçalanma potansiyeli yaratmaktan dolayı suçlusunuz.

Bugüne dek dünya halkları huzurunda hep yarattığı olumlu değer ve geleneklerle anılan hareketimizin tarihini, bugününü ve geleceğini komploculuk ve darbecilikle kirletmekten dolayı suçlusunuz.

Kürt ve Türk halkları nezdinde güvenini her gün daha da artıran, kurtuluş

umudunu güçlendiren bir harekettik. Darbeciliğinizle kurtuluş umudunu ve güveni korkunç denecek derecede zedelemekten dolayı suçlusunuz.

Daha da sıralanabilir ama bu kadarı yeter!

Suçlarınızı işlemeye devam ediyorsunuz. Tüm bu olumsuz sonuçları yaratmanıza ve tüm girişimlere rağmen kendi keyfiyetinizde hareketin yönetimindesiniz.

Bu yetkiyi kimden ve ne adına alıyorsunuz? Bu cüreti nereden buluyorsunuz? Tüm bunların hesabını nasıl vereceksiniz?

Halklarımıza, şehitlerimize, kadrolarımıza, tüm potansiyelimize bunları yaşatmaya hiç hakkınız yoktu.

Bir an önce bu duruma son vermeli, tüm gasp ettiklerinizi önderliğe iade etmelisiniz.

Sorunun bu temelde çözümüne kadar **sizleri tanımıyor ve tüm ilişkilerimizi donduruyoruz.**

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

KAHROLSUN DARBECİLİK, KOMPLOCULUK!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

14 Ocak 1993

Devrimci Sol Sağmalcılar Cezaevi Komitesi

İBRAHİM YALÇIN, (...), (...), (...), (...)

■ ■ ■

Hareketime,

Onlar halka ve mücadeleye karşı sorumluluk duymuyorlar. Bu nedenle, kişisel çıkarları için bütün devrimci değerleri ayaklar altına aldılar...

Düşmanın hareketimize yönelik saldırı ve katliamlarının sürdüğü bir dönemde, iç düşman da boş durmadı ve ihanetini gerçekleştirdi. Yoldaşlarımızın kanları pahasına yarattığı değerleri kirletmeye çalıştılar...

...Darbeciler bu süreçte yoldaşlarımızın katledilmesinin suç ortağıdırlar. Savaşımızı engellediler. Halklarımızın sömürülmesi ve katledilmesi sürecini daha da uzattılar...

Kısaca hareketimiz ve halkımız büyük bir ihanete uğradı...

...Bu yaşananlar, her Devrimci Sol kadrosuna daha fazla görev ve sorumluluk yükledi. Şimdi her zamankinden daha fedakar, daha özverili, daha yaratıcı olmalı, kavgaya daha sıkı sarılmalıyız...

...Her Devrimci Solcunun görevi, halklarımızın umudu olan hareketimizi geliştirmek, savaşı yükseltmek, iç ve dış düşmanın saldırılarından yara alan hareketimizin yaralarını sarmaktır. Aksi, devrime, halka, şehit yoldaşlarımıza ihanettir; düşmanın yaptıklarını onaylamaktır...

Hiçbir güç haklı savaşımızı engelleyemeyecek...

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

Nevşehir Cezaevi Sorumlusu

MUSTAFA SEFER (ULAŞ)

■ ■ ■

DARBECİLERİN ANLAYIŞI HİÇBİR KILIF ALTINDA HAKLI VE MEŞRU GÖSTERİLEMEZ

Hareketimiz içinde son dönemde oldukça ciddi boyutlarda yaşanılan sorun, bizlere (yedi kişilik grup) 5 Şubat 1993 tarihinde açıldı. Konunun açılış biçimi ve üslubu objektiflikten yoksun, tek yanlı ve siyasi sorumluluk anlayışından uzaktır. Şöyle ki, getirilen iddiaların odağına hareketimiz önderinin kişiliğine yönelik saldırı, karalama ve aşağılayıcı suçlamalar oturuyordu. Konunun açıldığı ilk gün elimizde herhangi bir yazı ve belge yoktu. İkinci gün yazıların bir bölümü geçti. Konuyu kavramaya çalışıyorduk. Başından itibaren sürekli olarak Dayı ve Musa ile telefon görüşmesi istememize karşın bir türlü görüştürülmedik. Oysa Derya ile ikinci gün 3 saat süren telefon görüşmesi sağlandı. Kendilerini bizlere "orta yolcu, uzlaştırıcı, platformcu" olarak göstermeye çalışarak "Ne Dayı'dan, ne darbeden yanayız" söylemlerine karşın, attıkları her adım, söyledikleri her sözle darbenin dolaylı destekçileri olduklarını gördük. Daha sonra gelen yazıları da okuduk. Sorun kafamızda net olarak kavranmıştı. Bize göre bu bir DARBEYDİ. Çünkü hareketimiz bugüne dek olumlu değer ve geleneklerin yaratıcısı olmuştur. Bugüne dek sorunlarımızı devrimci yöntemlerle çözerek aşmış bir hareketiz. Bundan sonra da böyle olacaktır. Bizim geleneklerimizde komplo ve darbecilik yoktur. Sorunlarımızı darbe ve komplo gibi bize ve kültürümüze yabancı yöntemlerle çözemeyiz. Ve böylesi olumsuz bir geleneğin yaratıcısı olamayız. Nedenleri ve gerekçeleri ne olursa olsun, birkaç insanın hareketimizin parasını, arşivini, ilişkilerini gasp etmesinin, yönetimi zorla ele geçirerek hareketi 5-6 ay gibi bir süre yönetmeye kalkmasının açıklanabilir bir yanı yoktur. Darbenin teorisi yapılamaz. Hiçbir neden ve gerekçe darbeyi örtemez, haklı gösteremez.

Bizler düşüncelerimizi bu yönde açıkladığımızda, burada sorumlu olanların tahammülsüzlük ve öfkeleriyle karşılık bulduk. Görüşlerimizin bu yönde olmasını bir türlü içlerine sindiremiyorlardı. Bizleri kendileri gibi düşünmeye ikna etmek için birçok yol ve yöntemlere başvurdular. Artık gerçek yüzleri ve niyetleri açıktaydı. Açıktan darbeyi ve darbecileri savunuyorlardı. Bununla da kalmayıp saldırıya geçtiler. *"Hareketimizin merkezi yönetiminin meşru olmadığını ve tanımayacaklarını"* belirttiler. Onlara göre bu, Dayı'yı darbecilerle ortak platforma zorlamanın bir yöntemiydi. Ellerindeki bütün hareket olanaklarını bu yönde kullandılar. Bizim *"Hareketimizin meşru yönetimini tanımayan buradaki yapı da bizce meşru değildir. Hiçbir siyasi bağlayıcılığı olamaz"* şeklindeki tavrımızdan sonra, ellerindeki sorumluluk yetkilerini üzerimizde baskı ve tehdit unsuru olarak kullanmaya çalıştılar. Şöyle ki; siyasi kimliğimize saldırarak "Devrimci Solcu" olmadığımız söylendi. Siyasi tespitlerimizden geri adım atmamız istenerek, ancak o koşulda diğer arkadaşların yanına götürüleceğimiz söylendi. Bizim *"Siyasi insanlar olarak düşünce ve tespitlerimizi her koşulda açıkça söyleriz. Bundan da gram kadar dahi geri adım atmayız"* şeklinde yanıtımız oldu. Bunun üzerine daha da pervasızlaşarak *"ahlaksızlar, elimizin altındasınız, sonuçlarına katlanacaksınız"* tavrı gelişti. Bizim ilkeli ve kararlı tavrımız sonucu konunun açılması ve tartışılmaya başlanmasından itibaren bizden ayrı tutulan diğer arkadaşların yanına götürüldük.

"Provokatörlük yapıyorsunuz, kapı açık gidin, elinizi kolunuzu bağlar bir kenara atarız, arkadaşlar sizden rahatsız oluyorlar." gibi tehditlerle saldırıları sürdü. Bu saldırıların bir amacı da diğer arkadaşlarla tartışmamızı engellemekti. Ve arkadaşlar bilinçli olarak bizlere karşı yönlendirildi, diyalog koparıldı. Onlar açısından istenilen buydu. Bizde başaramadıklarını o arkadaşlar üzerinde başarmış, tek yanlı olarak etkileyip, istedikleri gibi şekillendirmişlerdi. Ve bütün bunlar hareketi sahiplenme adına yapılıyordu. Öyle bir sahiplenme ki, hareketimizin önderliğine yönelik küçümseyici, alaycı saldırılara, sorumlu olduklarını söyleyenler de ortak oluyordu. Daha da ileri gidilerek, hareketimizin tarihi karalanıyordu. İşte darbecilik anlayışının yol açtığı olumsuz gelişmeler... Gelinen aşamada bizlere göre hareketimizin yaşadığı böylesi önemli bir durum karşısında, her Devrimci Solcu ciddi bir sınavdan geçmektedir. Gene bu aşamada her Devrimci Solcunun önünde iki seçenek bulunmaktadır: Ya ideolojisi, örgütü ve önderiyle bütünleşerek harekete sahip çıkacak ya da darbeyi destekleyerek ihanetin cephesinde yer alacak. Bir üçüncü yol yoktur. Bizler Ortadoğu'da bulunan savaşçılar olarak tarih ve siyasi sorumluluk bilincinden hareketle ideolojimize, örgütümüze, önderimize inanıyoruz ve sahip çıkıyoruz. Bunun sonucu olarak; hareket tarihimizde bir leke olan darbecilik anlayışı sorgulanmalı ve mahkum edilmeli, hiçbir hak ve yetki sahibi olmadan hareketimizin zorla ele geçirilen para, arşiv ve ilişkileri meşru yönetime bir an önce devredilmeli, ileri kadrolar ya da sorumlular düzeyinde oluşturulacak bir platformda ileri sürülen iddialar da dahil hareketimizin tüm sorunları değerlendirilmeli, sonuçlarından tüm kadroların bilgilendirilmesi sağlanmalıdır.

Çözeceğimiz bu sorunlardan çıkaracağımız sonuçları da hesaba katarak, önümüzdeki sürece birlik içerisinde ve daha hızlı adımlarla gireceğimize inanıyoruz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİLER, KOMPLOCULAR!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
19 Şubat 1993
Ortadoğu'daki Savaşçılardan
(...), (...), (...)

BÖLÜM -VI

KADROLARIN KARARLARI VE ÇAĞRILAR

DARBECİLER SUÇLUDUR

Önderliğin, darbenin ilk anında darbecilere yaptığı uyarı ve çağrılar daha sonraki süreçte de sabırla yinelendi. Darbecilere, darbecilerin etkisinde kalmış insanlara yönelik sayısız çağrı yayınlandı. Onlara tartışma, kendilerini savunma olanakları sunuldu.

Kadroların iradesinin ortak ürünü olan bu çağrılar ve kararlar, devrimci hareketin çıkarlarının gerektirdiği ve bir bütün olarak oligarşiyle sürdürülen savaşın izin verdiği ölçüde esnek ve bağışlayıcı; devrimci adaletin, devrimci ahlak ve değerlerin tavizsizce savunulması anlamında radikaldiler.

Darbe gibi bir suçu affetmeye kimsenin hakkı olamazdı. Suç neyse cezası da açıkça ortaya konuldu. Ancak buna rağmen değişmeyecek bir şey vardı; darbeciler açısından, onların etkisinde kalıp darbecilik pisliğine bulaşanlar açısından, her şeye rağmen en onurlu yol devrimci hareketin adaletine sığınmaktı. Çağrılarda, alınan kararlarda ısrarla bu vurgulandı. Yanlıştan dönmenin erdem olduğu anlatıldı. Ancak en başta darbeci çetenin şefleri bu onurlu yolu seçme cesaretini gösteremediler. Bu iradeyi hiçe saymanın ötesinde, tüm Devrimci Sol kadrolarının verdiği güvencelere de güvenmiyorlardı.

Devrimci hareket içinde darbe yaparak hareketin önderliğini, geleneklerini, kültürünü, giderek çizgisini tasfiyeye soyunan darbeciler, hemen her yazı ve konuşmalarında kadrolara güvenilmediğinin, kadroların iradelerinin hiçe sayıldığının demagojisini yapıyorlardı. Oysa kadroların darbe karşısındaki tavırları, deklarasyonları ortadaydı. Ortak irade ezici bir çoğunlukla belirlenmişti. Gelinen noktada çok açıktı ki, kadroların iradesini hiçe sayan, kadrolara güvenmeyen darbecilerden başkası değildi.

Devrimci hareketin bugüne kadarki süreçte oluşturduğu bir hukuku vardı. Henüz bütün olarak yazılı bir hukuk değildi bu. Ancak mücadele içinde, pratiğin içinde gelenekselleşmiş, yerleşmişti. Ortada her şeyden önce Devrimci Sol kadrolarının ezici çoğunluğunun iradesi vardı. Kararlar, çağrılar, meşruluğunu, haklılığından ve bu ezici çoğunluğun iradesinden alıyor ve bu irade Devrimci Solcu olduğunu söyleyen herkes için uyulması gereken bir kararı ifade ediyordu. Boyun eğilmesi istenen irade kadroların, hareketin iradesiydi.

KARAR 1

AÇIKLAMA VE UYARI

Devrimci hareket içinde yaşanan soruna ilişkin olarak kadroların iradesinin tartışma götürmez bir kesinlikle ortaya çıktığı noktada, Devrimci Sol tarafından darbecilerle ilgili alınan 1 No'lu Karar... 3 Mart 1993 tarihli bu karar Devrimci Sol dergisi Özel Sayısı olarak yayınlandı.

13 Eylül'den günümüze kadar darbeci tasfiyeciler, hemen her aşamada verilen bütün tavizlere rağmen sorunu kadrolar platformunda çözmek için her türlü öneriyi reddetmiş, tasfiyeciliğin-darbeciliğin haklılık ve güç bulacağı zemin arayışını ısrarla sürdürmüştür.

Bu nedenle;

1- Önderliğin çözüm önerilerini,

2- Sorunun çözümü için çağrılan ileri kadroların önerilerini,

3- Daha geniş kadrolara yazılı açıp en kısa sürede (15 günlük gibi) yazılı cevap alarak karar çıkartma biçimindeki kendi önerilerini de reddetmişlerdir.

Çünkü bütün bu zeminlerde mahkum edilmişlerdir.

Gelinen noktada darbeci tasfiyeciler, kadroların çok açık ve net bir şekilde kendilerini mahkum eden kararlarına uymayacaklarını göstermişlerdir. Yaklaşık 6 aydır hareketimizi her yönüyle adeta felç edip işletmeyenler, bunalımı derinleştirmekte hala fayda ummaktadırlar.

Kontrgerillanın da açıkça devreye girdiği ve hareketimizi tasfiye edip, bölüp parçalamaya oynadığı bu aşamada, bunalımın bu şekilde devam etmesine daha fazla izin verip kontrgerillanın amacına hizmet edemeyiz.

Kaldı ki, devrim tarihlerinde görülmeyen bir tarzda tasfiyeciliğe-darbeciliğe karşı, devrimci demokrasi örneği sunulmuş ve tasfiyecilik-darbecilik ideolojik, politik ve ahlaki olarak kadroların kararıyla mahkum edilmiştir. Yine kadrolar önderliğe yeniden güven ve onaylarını sunmuşlardır.

Bugün hareketin iradesi kadroların kararıyla ve onayıyla tartışmasız bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Bu iradeye dayanarak:

1- Darbeciler ve işbirlikçileri hareketi tasfiye yönündeki tüm çalışmalarını durdurmalı, derhal hareketin iradesine ve adaletine teslim olmalıdırlar.

2- Darbeciler hala ellerinde tutmaya devam ettikleri ve kullandıkları hareketin kasasını, gayri-menkullerini, silah depolarını, arşiv ve bir kısım olanaklarını derhal harekete teslim etmelidirler.

3- Hareket iradesi dışında tüm tartışmalar durdurulmalı ve hiç kimse kendi başına hareket etmemeli, farklı ilişkiler içine girmemelidir.

4- Darbecilerle işbirliği yapanlar, onlara alet olanlar bu yolu terk etmeli, işbirliğine son vermelidirler.

5- Hareket iradesi dışında görev yerlerini terk eden tüm kadrolar derhal görev yerlerine dönmelidirler.

6- Bu kararlara uydukları takdirde, darbeciler ve onlarla işbirliğinde ısrar edenler hareketin kontrolü altında tutulacak, toplantı gününe kadar güvenlikleri sağlanacak, toplantıda kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgür koşullar sağlanacaktır.

7- Örgütümüz bu karar ve talimatlara uymayanlara, her kim olursa olsun, gerekli yaptırımı uygulamaktan çekinmeyecektir. Hareketin çıkarları bunu zorunlu kılmaktadır.

8- Bundan böyle hareketin iradesi ve disiplini dışında harekete zarar veren, düşmanı güçlendiren her davranış suç kabul edilecek ve cezalandırılacaktır.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN
3 Mart 1993
DEVRİMCİ SOL

■ ■ ■

KARAR 2

Karar 1'den sonra çıkarılan 2 No'lu Karar, bir "son çağrı" niteliği taşıyor. 7 Haziran 1993 tarihli karar Devrimci Sol Merkezi Yayın Organı'nın 5 No'lu özel sayısı olarak yayınlandı.

ÖRGÜTÜMÜZÜN BÖLGE, ALAN, KOMİTE, SORUMLU VE KOMUTANLARIN ORTAK KARARIDIR

DARBECİ-GASPÇI ÇETENİN ÖRGÜTÜMÜZE KARŞI İŞLEDİKLERİ AĞIR SUÇLAR CEZASIZ KALMAZ!

Darbeciler aşağıdaki suçları işlemişlerdir:

1- Hizip kurmak, darbe yaparak önderliği tutuklamak ve yönetimi gasp etmek,

2- Örgütümüzü kurmaysız bırakarak, kadrolara haber vermeden, hiçbir yetkiye ve meşruluğa dayanmadan kendilerini yönetim yerine koyup, 13 Eylül 1992'den 5 Ocak 1993'e kadar her türlü kararı alıp uygulamak,

3- Yayın organlarını gasp ederek, örgütün ideolojik-politik çizgisini sessizce değiştirmeye çalışmak,

4- Örgütümüzün her türlü gizli bilgilerini, arşivini gasp etmek, sırlarını açığa vurmak ve bu sırları kadrolara karşı kullanarak, kadroları birbirine karşı

kışkırtarak, harekette güven bunalımı yaratmak, örgütü sabote etmek ve bundan yararlanmaya çalışmak,

5- Örgütümüzün arşivini, belgelerini, mal varlığını, silahlarını, cephanesini ve teçhizatını gasp etmek.

Darbecilerin gasp ettiği maddi varlığımız;

Nakit para, silah depoları, cephane, teçhizat, menkul ve gayrimenkuller olup, tüm bunların yaklaşık değeri 34 milyar TL'dir.

6-13 Eylül 1992'den günümüze kadar birçok yoldaşımızın şehit ve tutsak düşmesine, operasyonlara, maddi ve manevi kayıplara neden olmak,

7-Hareketin her türlü olanağını, kitle ilişkilerini, kurumlaşmalarını, maddi varlığını kendi çıkarları için kullanmak,

8-Örgütü tasfiye etmeye, bölmeye, partimizi, savaşımızı ve örgütlenmemizi engellemeye çalışmak, operasyonlara karşı önlem almamızı engellemek ve örgütün yapılarını, kadrolarını deşifre ederek, operasyona açık hale getirmek,

9- Örgütümüzün geleneklerini, ilkelerini, ahlakını hiçe sayarak, hemen her şeyi kirletip, demoralizasyon ortamı sağlamak,

10- Kendi ihtiras ve çıkarları için yalan, dedikodu ve karalamalar yapmak, insanlara suç isnat etmek,

11- Hareketimizin tüm bölge, alan, komite ve sorumlularının kadrolarının, komutan ve savaşçılarının;

16 Ocak 1993 tarihli her türlü sorunun tartışılacağı güvencesini veren ve birlik çağrısı yapan deklarasyonuna,

3 Mart 1993 tarihli harekete daha fazla zarar verilmemesi için darbecilerin de katılacağı, özgürce görüşlerini ifade edebilecekleri toplantının yapılacağı, bunun için görev yerlerini terk edenlerin derhal görev yerlerine dönmesi belirtilerek, can güvenliklerinin sağlanacağı, hareketin iradesi ve disiplini dışına çıkılmamasını içeren 1 NO'LU KARAR'a uyulmaması,

3 Mart 1993 tarihli darbeci çete şeflerine resmi olarak gönderilen toplantı çağrısına cevap vermemek,

Her fırsatta tekrarladığımız ve çeşitli yayın organlarında yayınlanan çağrılara cevap vermemek,

12- Örgütün kadrolarının darbeciliği mahkum etmesi ve lanetlemesiyle, kadroların iradesini tanımama ve ayrılığı örgütleme,

13- Düşmanla aynı paralelde ve düşmanın ideolojik yönlendirmesiyle önderlik ve Devrimci Sol düşmanlığı propagandasını yapma,

14- Ayrılıklarını meşrulaştırmak ve güç toplamak için dernek, işyeri, ev baskınları düzenleme, yoldaşlarımıza tuzak kurup öldürmeye teşebbüs etme, işkence yapma ve yaralama... Düşmandan güvenlik isteme ve oportünizme sığınma,

15- Halkı "Devrimci Sol'a yardım etmeyin, desteklemeyin" diye tehdit etmek,

16- Örgütümüzün yayın organlarının ismini kullanmak,

Bu suçlar darbeciliği örgütleyen ve hala hareketimizi bölüp tasfiye etmeye çalışan, sabote eden herkes için geçerlidir ve bunlar birinci dereceden suçludurlar.

DARBECİ ÇETE ŞEFLERİNE VE HALA ÖRGÜTÜMÜZÜ TASFİYE VE SABOTE ETMEYE ÇALIŞANLARA SON ÇAĞRI

Bu yazının yayınlandığı tarihten itibaren 3 gün içerisinde hareketin adalet ine sığınıp, gelip teslim olanların samimiyet derecelerine göre işledikleri suçlar yeniden ele alınıp, devrimci adalet ilkeleriyle yargılanacaklardır. Aksi halde işledikleri ağır suçların birinci dereceden sorumlusu olarak cezalandırılacaklardır...

TÜM KADROLARIMIZ, SAVAŞÇILARIMIZ VE TARAFTARLARIMIZ,

Bu karar yürürlüğe girdiği andan itibaren gereğini yerine getirmekle görevlidir.

Tüm halkımıza, Türkiye ve Dünya Soluna duyuruyoruz.
HALKIMIZA VE HAREKETİMİZE KARŞI İŞLENMİŞ HİÇBİR SUÇ CEZASIZ KALMAYACAKTIR!
7 Haziran 1993
DEVRİMCİ SOL

■ ■ ■

(Devrimci Sol dergisinin 5. sayısından alınmıştır)

DARBECİLER SUÇLUDUR

Darbeciler Devrimci Sol'un önderini tutsak ederek, ona saldırarak, örgüt bünyemizde tahribata yol açarak, örgütümüzün temel işleyiş kurallarını, hukukunu, geleneklerini ihlal ederek, örgüte maddi-manevi zararlar vererek, örgütümüze karşı suç işlemişlerdir.

Halkın devrim yürüyüşünü, sınırlı bir kesit için de olsa sekteye uğratarak, mücadeleyi gerileterek, kitlelerin devrime, devrimci harekete, devrimcilere olan güvenini zedeleyerek, halka ve devrime karşı suç işlemişlerdir.

13 Eylül sabahı işledikleri darbe suçu, komplo kurmak, hizipçilik yapmak suçunu işlediklerinin de itirafı olmuştur.

Darbeciler suçludur.

1-Hizip kurmak, önderliği ele geçirmek için gizlice bir araya gelmek, zaman kollamak ve planlar oluşturmak; bu suça üste bulunan insanları da ortak etmek.

2-13 Eylül 1992 günü, hareketimizin önderi Dursun Karataş banyodan çıkarken üzerine atlayıp, tutuklamak ve aşağılamak; havasız, ışıksız bir bodruma kilitlemek; saldırarak ağzını bağlamak, sağlığını tehlikeye sokmak.

3-Darbe yapıp örgütümüzün gizli bilgilerine, sırlarına zorla sahip olmak; örgüt arşivi, belgeler, mal varlığı ve silahlarına el koymak.

4-Yönetimi gasp edip, kadrolarımıza "önder hasta" vb. diyerek hile ve yalanla kadroları aldatmak, ilişkileri sürdürmek ve yetkileri/meşrulukları olmadığı halde kararlar almak.

5-Yönetime el koydukları süre içinde operasyon ve katliamlara neden olarak hareketi geriletmek, eylem yapamayacak hale getirmek.

6-Yayın organlarına müdahale ederek, darbeciliklerine meşru zemin oluşturacak yanlı görüşleri kadrolara empoze etmek.

7-Darbecilik suçunun sorumluluğundan kurtulmanın telaşıyla, dedikodu, yalan üzerine şekillenen spekülatif bir ortam yaratmak; bu ortamda sorumsuzca hareketin sırlarını deşifre etmek.

8-Hareket olanaklarını, kurumlaşmalarını, kitle ilişkilerini hiçbir kural gözetmeksizin kullanmak; ilişkileri iç içe sokarak, her yerde "konum" açıklayarak ilişkileri deşifre etmek; operasyonlara ve tutuklanmalara yol açmak.

9-Devrimci hareketi tasfiye etmeye, bölmeye çalışmak; hareketi düşman karşısında zayıflatmak; prestijinin sarsılmasına neden olmak; hareketin talimatlarına uymamak.

10-Devrimci Sol Dergisi'ni, hareketin kasasını, silah depolarını gaspetmek; bütün bunları kendi başına, hiçbir yetkisi, meşruiyeti olmaksızın, sorumsuzca darbeci-tasfiyeci amaçları için kullanmak ve düşmana kaptırmak.

Suç ve Ceza

Hareketimizin çeşitli yazılarında belirtilen ve darbecilerin suçlarına denk düşen ceza maddeleri:

- Mart 1990 Kararları diye bilinen "Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar" yazısının "UYARILAR" bölümünde;

"...

- Operasyona ve deşifre etmeye neden olma,

- Örgüt kararlarını uygulamama,

- Örgütün mal varlığını ve prestijini kendi çıkarları için kullanma,

- Örgütten ilişkileri gizleme,

- Hizipçilik, komploculuk, hareket aleyhine çalışma,

- Yetkilerini aşarak eylem kararları alma ve örgütü riske sokma,

...

ağır suçtur. Suçlar karşısında ölüm, ihraç, geçici ihraç, uyarı, üye adaylığından düşürme vb. cezalar uygulanır."

Şubat 1990'da "Geçici SDB'ler Organizasyonu İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik" yazısında;

"... kural dışı hareket etme, hareketin talimatlarına uymama, hizipçilik vb. davranışlar suçtur. Cezalar suçun niteliğine, işleniş biçimine, harekete verdiği zarara ve ilkelerimize göre ihtar, geçici uzaklaştırma, konum indirme, alt bir konumda yeniden deneme, sürekli uzaklaştırma ve ölüm cezaları şeklinde olup, hareketin kararı ile gerçekleşir."

■ ■ ■

**(Devrimci Sol dergisinin
5. sayısından alınmıştır)**

DEVRİMCİ SOL'DAN ÇAĞRI

Devrimci Sol'un kadroları, savaşçıları ve taraftarlarına!

Hareketimizde bir "darbe" olayı yaşanmıştır. Komplocu çete aylarca bu durumu gizleyerek örgütü yönetmiş, birim sorumlularımıza, komitelerimize, talimatlar yollamış, insanlarımıza meşruiyetini hiçbir yerden almayan görevler vermiş, insanlarımız hareket ilişkileri ve hiyerarşisi dışında yönlendirilmişlerdir.

Bu olayın tahribatları, ilişkilerde yarattığı yanlışlıklara ek olarak, darbeciliğe müdahale ve sorunu çözme sürecinde de ilişkilerde kopukluklar, aksaklıklar yaşanmıştır.

Hareketimiz darbecilik-tasfiyecilik engelini aşmıştır. Şimdi bu olayın yol açtığı tahribatları gidermek, bu olaydan şu ya da bu biçimde etkilenen ilişkileri yeniden düzenlemek gibi bir görevimiz var önümüzde.

Bu süreçte hareketle ilişkisi kopanlar; darbeciler tarafından aldatılarak "hareket adına" görüntüsüyle görev verilen, istihdam edilenler; darbecilere yetersizlikleri sonucu alet olanlar; darbeci demagojilerle güvenlerinin sarsılması, kafalarının bulanması sonucu kendini geriye çekenler; derhal hareketle bağ kurmalıdırlar.

Bu arkadaşlar bağ kurdukları noktada yaşadıkları süreci harekete rapor edip, hareketin talimatları çerçevesinde davranmalı, meşru yönetimin vereceği görevleri beklemelidirler.

Süreç devrimciliğin, Devrimci Solculuğun sınandığı bir süreçtir.

Devrimci Solcuların yeri Devrimci Sol'un meşru ilişkiler ağıdır.

Eksikliklerimizi, yalpalamalarımızı aşmada cesur olalım, hareketimize güvenelim.

■ ■ ■

**(Devrimci Sol tarafından Nisan 1993'te
yapılan bir uyarı ve açıklama)**

DEVRİMCİ SOL AÇIKLAMASI

Darbeciler ve suç ortakları her yere girip çıktılar, pisliklerini bulaştırdılar. Bildikleri bütün ilişkiler, bu yıkıcı faaliyetlerinden nasibini fazlasıyla aldı. Deşifre oldu, polise açık hale geldi. Polis darbecileri kullanarak hareketimize zarar vermek istiyor. Buna hiçbir şekilde izin verilmemelidir. Bunun için;

1- Darbecilerin bildiği telefon, adres vb. yerlerden uzak durulmalıdır. Bu yerler hızla ve en kısa sürede kullanımdan çıkarılmalıdır.

2- Ortalıkta dolaşan ve isimleri bilinenler de polis icazetinde kabul edilmeli ve tedbirli olunmalıdır.

Bu kurallara göre hareket edildiğinde, darbecilerin ve polisin hareketimize vereceği zarar en alt düzeye indirilmiş olacaktır. Bu kurallara uyulmalı ve darbecilere fırsat verilmemelidir.

■ ■ ■

ÇAĞRILAR

(Devrimci Sol Dergisi
Özel Sayı 4'te yayınlandı)

**DARBECİ GASP ÇETESİNİN ETKİSİNDE KALAN,
ONLARA BİLİNÇSİZCE YARDIM EDENLER!**

Darbeci, gaspçı ihanet çetesi tarafından aldatılan arkadaşlar!

Darbeci çetenin amaçları tüm yönleriyle açığa çıkmıştır... Hareketi bölmek, güçten düşürmek için harekete geçen bu çete ideolojik, politik, ahlaki her yönüyle yenilmiş ve ezilmiştir.

Bu çeteye geçici olarak kanan, ulaştığımız hemen her arkadaşımız gerçekleri görüp bu çeteyi lanetliyor... Bu gaspçı-ihanet çetesinin sözde ne derse desin, kontrgerillaya hizmet ettiği artık bir sır değildir.

Bu çete;

-PARTİMİZİ ENGELLEMİŞTİR,

-ÖRGÜTLENMEMİZİ ENGELLEMİŞTİR,

-HAREKETİMİZİ OPERASYONLARA AÇIK HALE GETİRMİŞ, ÖNLEM ALMAMIZI ENGELLEMİŞTİR,

-ÖRGÜTLENMEMİZİ DEŞİFRE ETMİŞTİR,

-ARŞİVİMİZİ, SİLAHLARIMIZI, KASAMIZI GASP EDEREK, SİLAHLANMAMIZI, SAVAŞIMIZI ENGELLEMİŞTİR,

-SAVAŞÇILARIMIZI SİLAHSIZ BIRAKMIŞTIR. DAVAMIZA İHANET ETMİŞLERDİR. HALA DA İHANETE DEVAM EDİYORLAR.

-DÜŞMANA KOZ VERDİLER... MADDİ VE MANEVİ DEĞERLERİMİZİ KİRLETTİLER. PRESTİJİMİZLE OYNADILAR. HALA DEVAM EDİYORLAR...

-SAFLARIMIZDA EZİLEN KÜÇÜK BURJUVA DUYGU VE KÜLTÜRÜNÜ GÜÇLENDİREREK HAREKETİMİZİ DEVRİMCİ ÇİZGİSİNDEN SAPTIRMAK İSTEDİLER.

-KATLİAMLARA NEDEN OLDULAR. DARBE SÜRECİNDE 60'TAN FAZLA KADRO VE SAVAŞÇIMIZIN ŞEHİT YA DA TUTSAK OLMASINA NEDEN OLDULAR.

Yoldaşlar,

Örgütümüzün politikalarını hala savunan, örgütlenmeler içerisinde yer almış ama aldatılarak ayrı düşmüş herkes 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu karara uymak zorundadır... Uymayanlara gerekli yaptırımlar kaçınılmaz olarak uygulanacaktır.

Darbecilik sol içi değerlendirilecek bir olgu değildir. Lanetlenmesi gereken, ideolojisi ve ahlakı olmayan bir olgudur.

Herkes yeniden ve yeniden düşünüp, artık harekete daha fazla zarar verip suç işlememeli, suçlarını artırmamalıdır.

İktidar bilinciyle hareket etmek zorundayız. Bu kavgada, eş, dost, tanıdık duygusallığına yer yoktur.

Bunun için, aldatılan, yanlış bilgilendirilen herkese sesleniyoruz:

Darbeci çete şeflerinin suçlarına ortak olmayın. Onların bugün tek bir amacı vardır; örgütümüzün adaletinden kaçmak ve can güvenliklerini sağlamak. Onları hiçbir şey kurtaramaz. Hiçbir yere kaçamazlar. Gasp ettikleri kasamız ve silahlarımız da güvenceleri olmayacaktır. Bu nedenle;

DARBECİLERE YARDIM EDENLER, KASAMIZI, SİLAHLARIMIZI, ARŞİVİMİZİ SAKLAYANLAR, GAYRİMENKUL VE ÇEŞİTLİ OLANAKLARIMIZI ELLERİNDE TUTANLAR DERHAL HAREKETE BAŞVURMALI VE SAVAŞIMIZI ENGELLEYEN DARBECİ ÇETEYİ YALNIZ BIRAKMALIDIR...

Aksi halde bu çağrımıza rağmen, hala darbeci çetenin örgütümüzden çaldıklarını barındıran, barındırmasına yardım eden, bunları bilip de harekete iletmeyen suç işlemiş kabul edilecektir.

DARBECİLERİN HAREKETİMİZDEN ÇALDIKLARINI GERİ ALACAĞIZ,
BU GÖREV HERKESİNDİR!
DARBECİ-GASPÇI ÇETEYE KİMSE YARDIM ETMEMELİDİR
10 Nisan 1993

■ ■ ■

**(Devrimci Sol dergisi
Özel Sayı 7'de yayınlandı)**

**Darbecilik pisliğine bulaşanlara çağrı:
DARBECİLER BİRBİRLERİNE İHANET EDİYOR VE
HIRSIZLIĞA DEVAM EDİYORLAR**

"Hiç kuşku yok ki, bugün önderlerini arkadan hançerleyenler, komplo tezgahlayanlar, riyakarca davrananlar, yarın aynı şeyi birbirlerine karşı da yapacaklardır. Sonuçlarını hep beraber göreceğiz..."

Yukarıdaki alıntı darbenin ilk günlerinden itibaren darbecilere söylenmiş ve daha sonra tüm kadrolarımıza ve halkımıza açıklanan günlükten alınmıştır. O gün *"tarih bu sözlerimize tanıklık edecektir"* demiştik. Bugün neredeyse söylediğimiz her sözcük kanıtlanmıştır. Darbeciler harekete, çevresine, halkımıza, kendisine verdiği tüm zararlardan sonra çıkış yolunun olmadığını gördüklerinde, birbirlerine ihanet etmeye ve birbirlerinden çalmaya başlamışlardır. Darbecinin mayası ihanet, hırsızlık ve ahlaksızlıktır. Dün çıkarları gereği birleşip komplo düzenleyenler, ihanet edenler, bugün çıkarları sarsıldığında aynı şeyleri birbirlerine karşı yapmaktan da çekinmiyorlar.

"Darbe çıkarcıların, zaaflıların birliğidir" dedik. Doğruydu. Çıkarların bittiği yerde çıkar kavgaları, yeni darbeler, ayak oyunları, kaçışlar, yeni ihanetler kaçınılmazdır.

Sözüm ona hareket batmıştı, kurtaracaklardı, hiçbir kötü niyetleri yoktu, kadroların kararları karşısında boyunları kıldan inceydi, hele ki hareketin bölünmesini hiç mi hiç istemiyorlardı, sonra... Sonrasını yakından biliyorsunuz.

Kadrolarımızın kesin ve net kararı ortaya çıkınca kaçış başladı. Herkesi güldüren imzalarla "Gerçek Devrimci Sol biziz" diye yazdılar. Gerçek birer politik insan gibi çıkan karara uyup kadrolarımıza ve halkımıza hesap verecek, varsa düşüncelerini sonuna kadar savunacak siyasi cesaretten ve ahlaktan yoksundular. Süratle can güvenlikleri için insanları silahlandırıp ölüme gönderdiler. Hiçbir örgütlülükleri ve hazırlıkları yoktu. Ortalığın tozu dumanı içinde varılacak sonuç kimse için sürpriz değildi. Ama Hüseyin gibi bir psikopat, Süleyman gibi bir apolitik ve Zafer gibi bir zavallı, yarattıkları bataklıkta kendileriyle birlikte iyi niyetli, savaşmak isteyen ama hareketin tarihini, savaş gerçeğini ve işleyişimizi yeterince bilmeyen bir kısım insanımızı bu bataklıkta boğmak için peşlerinden sürüklediler.

Darbeci çete şefleri her şeyin bittiğini, kadrolarımızın kendilerini cezalandıracağını çok iyi biliyorlardı. Keza ayrılıkla bir güç olamayacaklarını, insanlarımızı uzun süre aldatamayacaklarını da görüyorlardı. Bu nedenle sizlere hep toz pembe tablolar çiziyor, ahlakları gereği yalan söylemeye devam ediyorlardı. Sizler kafanızdaki kuşkulara, yer yer sağduyunun ortaya çıkmasına rağmen, girdiğiniz yoldan dönecek cesareti kendinizde göremiyordunuz. Bir yanıyla siyasi gerilik nedeniyle, bir yanıyla da feodal düşünüyor, gurur sorunu yapıyor ve darbeciliğe tavır alamıyorsunuz. Bunca olumsuzluktan sonra nasıl dönerim diye düşünüyorsunuz ve Hüseyin, Zafer gibi hasta kişilikler bu eksikliğinizi kullanarak düşmanı sevindirmeye devam ediyor. Sizlere "daha hızlı açılmalıyız" derken Süleyman, Hüseyin ve Zafer birbirlerini yiyor, birbirlerine karşı darbe yapmaya çalışıyordu. Kimse kimseyi dinlemiyor, tartışma ve kavgalar bitmiyordu. Hüseyin ve Zafer sürekli eylemden söz ederken, Süleyman olanaksızlıklardan, insanların olumsuzluklarından söz ediyordu. Bu durum yeni değildi. Darbenin kadrolara açılması ve mahkum edilmelerinden hemen sonra boyutlanarak gelişti. Mücadeleden, savaş gerçeğinden zerre kadar bilgisi olmayanlar, savaşamazdı. Kolektif çalışmaya gelemediğini söyleyen Hüseyin ve siyasi yaşamı boyunca altı ve üstü dahil hiç kimseyle anlaşamamış zayıf kişilikli Zafer ve devrimci çalışmayı dedikodu zanneden Süleyman gibileri insanları yönetemez, dahası birbirleriyle de anlaşamazlardı. En önemlisi de onlar, savaştan, disiplinden, hesap sorulmasından kaçmak ve rahat yaşamak için darbe yapmışlardı. Liderlik hepsinin sevdasıydı. Emek ve yetenekleriyle önder olamayanlar darbe ile önder olmak istiyorlardı. Ama bir örgüte birkaç önder fazlaydı. Hüseyin önce Asaf'ı tasfiye etmek için Bedri'yi kışkırtarak yok olmasına neden oldu. Asaf darbeciliğin ülkede zemin bulmasını sağlamıştır. Asıl suçu buydu. Ama Asaf da kendi hesabına oynuyor, Bedri ve Hüseyin'i küçümsüyor, onları tasfiye hazırlıkları yapıyordu. Bedri'nin ölümüyle birlikte zorunlu olarak Asaf'la birlikte oldular.

Hüseyin yaşamı boyunca düşleyemeyeceği bir konumdaydı artık. Lider olmuştu! Ama bir açmazı vardı. Her darbeci kendisini lider görüyordu. Liderler birbirlerini tasfiye etmek ve alışkanlıkları gereği bu tasfiyeyi darbe ve ihanetle yapmak zorundaydılar. Düşündükleri ve tasarladıkları hemen hiçbir şey gerçekleşmemişti. Tersine darbeden itibaren yol açtıkları operasyonlar, katliamlar artık kendilerini de kapsayacak şekilde devam ediyordu. Hareketten

çaldıkları olanaklarımız da onları kurtarmaya yetmemişti. İnsanların soruları çoğalmaya başlamıştı. Hangi amaçlarla yola çıkılmıştı, sonuç ne olmuştu, nereden nereye gelinmişti soruları artık yüksek sesle soruluyordu. Ayrılanlar, özeleştiri yapıp yeniden hareketle bütünleşenler sıkça görülmeye başlandı. Olumsuzluklar olumsuzlukları takip ediyordu. Darbeci şeflerin kavgaları daha da derinleşti. Yüksek perdeden atma süreci kapanmıştı artık. Birbirlerini suçlamaya başladılar. Operasyonlardan, olumsuzluklardan birbirlerini sorumlu tutuyorlardı. Avrupa'daki rahat koşullarını hiç mi hiç bozmak istemiyorlardı. Cezaevindeyken ahkam kesen, dışarı çıkınca adeta salya sümük olan ve legalite diyerek korkularını belirten İlhami'yi ülkede siyasi sorumlu, kendine güvensizliğiyle ünlü ve sırf bu nedenle sadece bir milis sorumluluğu verilerek kendine güvenini kazanması istenilen Ahmet gibi birini de askeri sorumlu yaparak rahatlarına bakmaya devam ediyorlardı. Süleyman, Hüseyin, Zafer hiç bilmedikleri, yaşamadıkları konularda insanlara emir ve talimatlar veriyorlardı. Olumsuzluklarla birlikte kimse kimseyi dinlememeye ve herkes birbirine karşı yeni ayak oyunlarına başladı.

Son yedikleri operasyondan sonra Hüseyin ve Zafer, Süleyman'ı suçladılar. Süleyman, Hüseyin'in söylediklerini artık dinlemiyor, alışkanlığı gereği bildiğini yapmaya devam ediyordu.

Güce tapan küçük burjuvazinin artık bir gücü de kalmamıştı. Sonlarını çok iyi görüyorlardı. Süleyman darbeci çete şefleri arasında hayal ettiği gibi yaşayamayacağını gördü. O darbeyle disiplinden uzak, hesap vermeyen, hiçbir şey üretmeden insanlara emir veren, kafakol ilişkileri ile ve de tehlikeden uzak bir 'mücadele' düşlüyor ve önder olmak istiyordu. Bunun da olamayacağı ortaya çıkmıştı.

Darbeci hırsızdır. Hırsızlık yapmadan duramaz. Hırsızlığa alışmış Süleyman darbecilerde geleceğini göremeyince, hatırı sayılır miktarda parayı da alıp on yedi yaşındaki sevgilisiyle kaçtı.

Darbeci kişilik zavallı, tedaviye muhtaç, hasta bir tiptir. O hiçbir zaman kendi ayakları üzerinde duramaz. Onlar siyasi yaşamları boyunca hep hareket dayanarak, başkalarının emekleriyle ayakta durmuşlardır. Hareketin gücü ellerinden alınınca gerçek meslekleri olan hırsızlığa ve mafyacılığa dönerler. Onlar namuslu, sıradan bir insan gibi bile yaşayamazlar. Hırsızlık, ihanet onların tüm bünyesini kaplamıştır. İhanetin sınırı yoktur. Eşlerine, dostlarına, anne ve babalarına kadar herkese çok rahatlıkla ihanet edebilirler.

Süleyman, darbeci yoldaşlarına ihanet etti. Çıkarların birliğinin olduğu yerde ihanet de vardır. Süleyman darbeci Hüseyin ve Zafer'den kaçıyordu. Onlar ise her yerde Süleyman'ı arıyorlardı. Süleyman hareketimizin Avrupa örgütlülüğünü kullanarak darbe yapmıştı. Suçluydu. Bu gücü darbecilere sunduğundan dolayı darbeciler içerisinde dokunulmaz bir yeri olacağını sanıyordu. Yanılmıştı. Kuşkusuz darbeci, darbeciyi çok daha iyi tanıyordu. Artık yaşamı tehlikedeydi. Önce can güvenliğini sağlamalıydı.

Ve Süleyman kaçtı... Darbeci saflar büyük bir panik yaşamaya başladı. Şu veya bu nedenle inanarak darbeciliğe bulaşmış insanların belleklerinde

her şey yer değiştirmeye başladı. Ne ummuş ne bulmuşlardı. Açıkça aldatılmışlardı.

Darbeci Hüseyin hala manyaklığa devam ediyor, Süleyman'ın kaçışını gizliyor ve yer yer atıldığını söylüyordu. Oysa bu düpedüz yalandı. Artık bataklıktan kurtulmak mümkün değildi.

Burada Süleyman'a seslenmek istiyoruz.

Sen Bedri ve Hüseyin'e Avrupa örgütlülüğümüzü sunmasaydın, onlar darbe yapmaya cesaret edemezdi. Suçunun büyüklüğünü biliyorsun. Kaçarak kurtulman mümkün değildir. Şimdi sadece biz değil, darbeci yoldaşların da seni arıyor. Yapman gereken ilk şey halkımıza ve Devrimci Sol kadrolarına darbenin içyüzünü açıklamak ve hareketimizin adaletine sığınmaktır. Az da olsa namus ve onurun kalmışsa, aldattığın insanlara 13 Eylül'den bugüne söylediğin yalanları bir bir anlatmalısın. Darbede kimin ne rol oynadığını, planlarınızı, bu işe ne zaman başladığınızı, kimlerle hangi amaçlarla işbirliği yaptığınızı açıklamalısın. Halkın adaletine sığınmalısın. Devrimci Sol, kadrolarımızın ve halkımızın önünde seni açık bir şekilde yargılayacağına söz verir.

HALA DARBECİLERİN ARDINDAN GİDENLER,
HALA SÜRÜKLENENLER!

Darbeden bugüne darbecilikle ilgili çözümlemelerimizi yeniden tekrar tekrar okuyun. Göreceksiniz ki, söylediğimiz hemen her şey harfiyen gerçekleşmiştir. Darbecilerin sözümona hareketi kurtarma adına yola çıkıp, nasıl tasfiye etmek istediklerini, bunun için kimlerle işbirliği yaptıklarını, hangi taktiklerle çalıştıklarını gün gün yeniden düşünün. 13 Eylül'e dönerek tekrar düşünün.

Darbe ile birlikte dost görünen, aslında hareketimizin yeminli düşmanları olan kimilerinin bizi yok etmek için nasıl çırpındıklarını düşünün.

Düşmanlarımızın darbe ile birlikte artık sonumuzun geldiğini, açıkça kendi yapamadıklarını darbecilerin yaptığını, ama bunun kendi başarıları olduğunu söylediğini düşünün. İşkence tezgahlarında darbecilere DK'yı öldürmedikleri için kızan işkencecileri düşünün...

Şehitlerimizi, gerileyen savaşımızı, engellenen partimizi, maddi ve moral kayıplarımızı düşünün.

Hiç de küçümsenmeyecek sayıda insanın moral bozukluğunu, umutlarının yıkılışını ve devrimciliği bırakmalarını düşünün.

Darbecilere şu veya bu şekilde inanmış, sürüklenmiş, Devrimci Solculara silah sıkmış, cinayet işlemiş, hırsızlık yapmış, kontra ağzıyla propaganda yapmış, bugün "kullanıldık, aldatıldık" diyen insanların ruh hallerini düşünün...

Darbecilerin kirlettiği insanlarımızı, yapılan ahlaksızlıkları düşünün. Bunları çoğaltmak mümkün, sizler bu yapılanları, verilen zararları bugün çok daha iyi görebilecek durumdasınız. Darbeciliğin her şeyiyle yalan ve demagoji olduğu, hemen her şeyin kendi kişisel çıkarları için yapay olarak oluşturulduğu ve giderek kontrgerilla faaliyetine dönüştüğü artık sır değildir.

Devrimciler hata yapabilirler, zaafa düşebilirler, hatta suç işleyebilirler. Si-

yasi mücadelede bunlar çokça görülen olgulardır. Ama devrimci insan aynı zamanda hatasını düzeltebilen, eksikliğini giderebilen ve doğruyu gördüğünde, gerçeği yakaladığında tereddüt etmeden ne pahasına olursa olsun halkına karşı sorumluluk duyan insandır.

Hareketimize az da olsa inanıyorsanız, darbecilerin tüm demagoji ve tehditlerine rağmen Devrimci Sol'un şaşmaz adaletine, bağışlayıcılığına, insana verdiği değere inanın. Sizlerin samimiyeti, açıklığı ve savaşma isteği, hareketin sizleri yeniden kazanma ve darbeci pislikten arındırma savaşı olumsuzlukların süratle aşılmasını sağlayacaktır.

Feodal düşüncelere, küçük burjuva gururuna kapılmadan, darbeci tehditlerden korkmadan hareketin en yakın birimine sığının. Darbeci çete hiç kimseye bir şey yapamaz. Onların hiçbir kurtuluş yolu yoktur. Hiçbir yere kaçamazlar. Bugün veya yarın onları bulacak ve yargılayacağız. Ama bu süreç uzadıkça örgütümüze zarar vermeye ve aklınıza gelemeyecek her türlü pisliği yapmaya devam edeceklerdir.

Türkiye solunda örgüt kurmuş, insanları ölüme göndermiş, tutsaklıklar yaşatmış önder konumundaki birçok kişi, rahatlıkla örgütünü ve yoldaşlarını bırakıp kaçmakta veya sıradan birileriymiş gibi düzene dönmektedirler. Bu örgütlerdeki insanlar, örgütlerine ihanet eden bu kişilerden hesap sormamakta, tam bir adaletsizlik ve aymazlık örneği göstermektedirler.

Devrimci Sol kadroları bu anlayışla yetişmemiştir. Örgütümüzde hiçbir suç cezasız kalamaz. Hala kendinizi Devrimci Solcu olarak görüyorsanız veya Devrimci Sol ile aranızda en azından bir gönül bağı varsa hareketin darbeciler eliyle daha fazla zarar görmemesine katkıda bulunabilirsiniz.

Darbeci şefleri harekete teslim edin, onları açık şekilde hep birlikte yargılayalım. Dünya devrim tarihine adalet anlayışımızı altın harflerle yazalım. Ve sizler bu yargılamanın tanıkları olun. Bunu yapamıyorsanız darbeci şeflerin gizlendikleri yuvaları harekete iletin.

Darbecilik her şeyiyle tükenmiş ve bitmiştir. İdeolojik, psikolojik olarak büyük bir yıkım içerisindedir. Öyle ki, artık hareketimizden çaldıklarını kendi elleriyle oligarşiye teslim ediyorlar. Hala ellerinde bir kısım olanaklarımızı tutmaya devam ediyorlar. En kısa sürede bunları da oligarşiye vereceklerinden emin olabilirsiniz. Darbeciliğin gücü yok olmuş ve çıkarları bozulmuştur. Birbirlerine ihanetler ve kaçışlar devam edecektir. İyi niyetle darbecilik pisliğine bulaşmış insanlarımızı bu kontra çetesinin elinden kurtaralım. Halkımıza ve hareketimize karşı sorumluluk duyuyorsak ve de artık darbeciliğin gerçek yüzünü görüyorsak insanlarımızın kullanılmasına daha fazla izin vermeyelim.

DARBECİ ÇETEYE BULAŞANLARI KURTARALIM,
DARBECİ ÇETEYİ MAHKUM EDELİM!
ÇETE ŞEFLERİNİN KAÇMASINA İZİN VERMEYELİM!
7 Ekim 1993
DEVRİMCİ SOL

■ ■ ■

TOPLANTI DAVETİYELERİ

Devrimci hareketin önderliğinin ve kadrolarının sürecin başından itibaren verdikleri güvence yerine getirilmiş ve toplantı kararı alınmıştı.

Darbeden bu yana devrimci harekete verdikleri zarar sınırsızdı. Ancak devrimci hareket işlenen suçlar karşısındaki tavizsizliğiyle paralel giden bir sabır ve olgunlukla hala çözüm konusundaki çabalarını sürdürüyordu. Bu çabanın bir parçası olarak toplantı davetiyeleri darbecilere de gönderildi. Darbecilere gönderilen toplantı davetiyeleri toplam 7 taneydi. Hepsinin metni aynı yalnızca kime gönderildiklerini belirten isimler farklıydı.

Toplantı davetiyesinin gönderildiği isimler Asaf, Derya, Bedri, Kemal, Süleyman, Hüseyin ve Kenan'dı.

Bu davetiyeler ve kadroların bir araya geleceği bu toplantı darbeciler için bir anlamda son şanstı. Ama onlar bu şansı da geri teptiler. Katılmak bir yana davetiyeleri yanıtlamadılar bile.

■ ■ ■

SÜRECİN TANIKLARINDAN ASAF'A

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya tanık olarak çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

❖ ❖ ❖

13 EYLÜL ÖNCESİ DEVRİMCİ SOL DERGİSİNDE GÖREVLİ KEMAL'E

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

❖ ❖ ❖

13 EYLÜL ÖNCESİ, ORTADOĞU TEMSİLCİSİ GÖREVİNDE BULUNAN BEDRİ'YE

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

❖ ❖ ❖

13 EYLÜL ÖNCESİ İST. SDB'LER SORUMLUSU KENAN'A

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

❖ ❖ ❖

13 EYLÜL ÖNCESİ İST. SDB'LER, MAHALLELER VE İŞÇİ KESİMİ SORUMLUSU DERYA'YA

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

❖ ❖ ❖

13 EYLÜL ÖNCESİ AVRUPA SORUMLUSU SÜLEYMAN'A

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

❖ ❖ ❖

13 EYLÜL ÖNCESİ MERKEZ ÜSTE GÖREVLİ HÜSEYİN'E

Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağrılısınız. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel kararlara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu kararla birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993

DEVRİMCİ SOL

■ ■ ■

6 MART; DARBECİLERİN İNTİHARA SÜRÜKLENİŞİ

Darbeciler Devrimci Sol kadrolarının karşısına çıkabilecek meşru bir zeminden yoksundular. Kadroların onları mahkum ettiğini biliyorlardı artık. Kendilerine ulaşan deklarasyonlar onlara yalnızca suçlu olduklarını söylüyordu. Bu koşullarda darbeciler tek kurtuluş yolu olarak Devrimci Sol'u bölüp parçalamaktan medet umuyorlardı. Devrimci hareket hala sorunu çözme çabalarını sürdürüyordu ve 3 Mart 1993 tarihli karar bunun bir ifadesiydi. Bu kararda darbecilere ve işbirlikçilerine hareketi tasfiye yönündeki tüm çalışmalarını durdurarak hareketin iradesine teslim olma çağrısı yapılıyor ve şöyle deniliyordu: "Bu kararlara uydukları takdirde darbeciler ve onlarla işbirliğinde ısrar edenler hareketin kontrolü altında tutulacak, toplantı gününe kadar güvenlikleri sağlanacak, toplantıda kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgür koşullar sağlanacaktır."

Devrimci hareket hala sorunun çözümü için onlara çağrılar yaparken darbeciler işledikleri suçun bilinciyle telaş içinde ayrılığı örgütlüyorlardı. Artık sağduyunun zerresi yoktu darbecilerde. Bu telaş 6 Mart'a götürdü onları. Kuşkusuz onları 6 Mart'a götüren tek etken telaş da değildi. Darbecilerin iç çelişkileri onların gözünü karartıyor, birbirlerine karşı her gün daha fazla derinleşen bir güvensizlik içerisinde darbeci yönetimlerini kalıcılaştırmaya çalışıyorlardı. Ülke içinde "çağrıcı" olarak bilinen Asaf darbecilere kendi koşullarını dayatıyor ve darbenin yeni şefliğine soyunuyordu. Bu çatışma, darbenin şefinin ülkeye gelme kararı almasının ikinci nedeni oldu.

Ve 6 Mart'ta bir katliam yaşandı İstanbul'da. Oligarşinin ölüm mangaları Bedri Yağan'la birlikte 4 kişiyi daha katletmişlerdi.

Oligarşi her zamanki gibi katliamdan sonra bir yandan "çökerttik", "bitirdik" demagojilerini yaparken, bir yandan da "bölündü", "parçalandı", "birbirlerini ihbar ettiler" senaryolarıyla Devrimci Sol önderliğine saldırmayı ihmal etmiyordu. Burjuvazinin kalemşörleri Bedri Yağan'ı Dursun Karataş'ın ihbar ettiğini yazıyorlardı. Oligarşi ve uşakları "provokasyonun tam sırası" diye düşünüyor olmalıydılar. Oysa devrimci hareketin mücadele tarihi ve savaş içinde yarattığı değer ve gelenekler, kontrgerillanın her türlü sindirme, komplo, böl-parçala-yönet taktiklerini boşa çıkartacak güçteydi. Çünkü devrimci hareket bugüne kadar uğradığı en büyük kayıplardan sonra, karşı karşıya kaldığı komplolardan sonra bile kendisini yeniden onarmayı, düşmana bu sevinci yaşatmamayı başarmıştı. MİT, kontrgerilla ve onların sağa sola saçtığı demagoji kırıntılarıyla beslenen satılık kalemler 6 Mart'ta da daha büyük bir yanılgının tam ortasına düştüklerini anlayacaklardı.

■ ■ ■

Bedri Yağan'ların katledilmesinin hemen ardından, 8 Mart 1993'te yayınlanan ve 6 Mart katliamını değerlendiren 53 No'lu Devrimci Sol Haber Bülteni:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, TÜM HALKIMIZ!

6 Mart gecesi yeni bir katliam daha yaşandı. Oligarşi cesetlerin üzerinde zafer çığlıkları atarak bir kez daha bizi yok ettiğini, çökerttiğini söylüyor... Ve kan gölü içerisinde katledilen annelerini isteyen çocuklarımıza sahip çıkma demagojisi yapıyor. Anne ve babalarını katledip, yüzlerce çocuğumuzu öksüz ve yetim bırakanlar kendileri değilmiş gibi, sözüm ona çocuklara sahip çıkıyor görünümü vererek kendilerinin ne kadar müşfik, devrimcilerin ne kadar zalim olduklarını göstermek istiyor. Ve devrimcileri "Devrimciliğe devam ederseniz, çocuklarınız öksüz ve yetim kalır" diye korkutmak istiyorlar. Faşizmin açmazı öylesine derinleşmiş ve halkın devrim isteği öylesine kök salmıştır ki, bu kavga artık anne, baba, eş, çocuk ayrımı yapmadan, gerektiğinde herkes bir tarafa, devrimci mücadele bir tarafa diyerek yürüyor. Çocuklar anne ve babalarının işkence seslerini, delik deşik edilmiş cesetlerinin görünümlerini belleklerine kazıyarak büyüyorlar. Anneler, babalar, çocuklarının dağda ve şehirde mücadele ve ölüm haberlerini beklerken, çocuklarına nasıl destek olacaklarını, devrim yürüyüşünü nasıl hızlandıracaklarını düşünerek her gün biraz daha düzenden kopuyor, yeni bir yaşam kuruyor, yeni bir kültürü içselleştiriyor. Bu devrim yürüyüşüdür. Bu yürüyüş artık oligarşinin tüm demagoji ve yalanlarını ezip geçerek, hedefine doğru artan bir hızla ilerliyor.

Hareketimizi ne katliamlar, ne de kontrgerillanın sindirme, komplo, böl-parçala ve yönet taktikleri yok edemez. Savaşımızı geriletemez... Devrimci halk iktidarı rotasını sapmaya uğratamaz...

Kontrgerillanın insanlarımızı katletmesi, tutsak alması ve hareketimizi tasfiye etmeye çalışması asla başarıya ulaşamayacaktır. 15 yıl boyunca bütün katliamları, darbeleri direniş çizgimizle zafere dönüştürdük. Komplo ve tasfiye girişimlerini ise yeni bir bilinçlenme ve eğitim faaliyeti olarak ele alıp dersler çıkararak, ideolojik-politik mücadelemizle ezip, daha güçlü örgütlenmeler ve politikalar yaratarak geleceğe daha emin adımlarla yürüdük. Bu kez de böyle olacağından hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Kontrgerilla, katliamlarıyla birlikte hareketimizi tasfiye etmek için her türlü hile, provokasyon, yalan ve demagojiyi gündeme getirerek karşı-devrimci çabalarını sürdürecektir. Nitekim basında ve TV'lerde yer alan haberler kontrgerilla haberleri olarak değerlendirilip, duyarlı olunmalıdır. Devrimci Sol ne katliamlara, ne de tasfiye ve komplo girişimlerine asla teslim olmadı ve olmayacaktır. Daha da büyüyüp güçlenerek, daha hızlı koşarak partili devrim yürüyüşüne devam edecektir.

6 Mart gecesi katledilenler bizim şehitlerimizdir. Hatasıyla, sevabıyla, günahıyla mücadelemizde yer almış, oligarşinin katlettiği insanlara sahip çıkacağız. Gereken saygıyı göstereceğiz... Onları katleden oligarşiden ve katle-

dilmelerine adeta bilerek, bütün ısrarlara rağmen kendini dayatarak ortam hazırlayanlardan hesap soracağız.

KATLİAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!
HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEK İSTEYENLER ASLA BAŞARIYA ULAŞAMAYACAKLARDIR!
DEVRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZE DEVAM EDECEĞİZ!

■ ■ ■

18 Mart 1993 tarihli 54 No'lu Devrimci Sol Haber Bülteni'nde 6 Mart katliamı bir kez daha değerlendiriliyor ve katliamın sorumlusunun "oligarşi ve darbeciler" olduğu belirtiliyordu.

SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

Bugün hareketimiz dış ve iç düşmanlarımızın yoğun saldırısı altında olup, bölünüp parçalanmak ve tasfiye edilmek istenmektedir. Devrimci Sol üyeleri, savaşçıları, taraftarları ve halkımız buna asla izin vermeyecektir. Düşmanlarımızı sevindiren, hareketimize, halkımıza zarar veren tavır ve davranış içerisinde olanlar, düşmanlarımızdır. Ve bunlardan hesap sormak her Devrimci Solcunun, taraftarımızın görevidir.

Düşmanlarımız, kendilerinden yaptıklarının hesabının sorulduğunu ve sorulacağını çok iyi bilmektedirler. Onlar bizimle olan savaşlarında katliamlara rağmen, hiçbir zaman umduklarını bulamadılar, savaş içerisinde Devrimci Sol'un ne olup ne olmadığını çok daha iyi tanıdılar, gördüler. Tek umutları vardı, bu; her türlü hile, yalan, demagoji ve provokasyonlarla hareketimizi içten bölmek ve güçten düşürmekti. Bugün bunun sevinciyle kadeh tokuşturuyorlar.

Bu sevinci onlara yaşatmayacağız!

Hareketimizi böldürtmeyeceğiz!

Hareketimizi bölmeye, oligarşiyle olan savaşını engellemeye çalışan her kim olursa olsun, karşılarında her şeyiyle varlığını ortaya koyarak devrim için ant içmiş Devrimci Solcuları bulacaktır.

Devrim yürüyüşümüze engel olmak isteyenleri bir kez daha uyarıyoruz: Hareketimize, değerlerimize, halkımıza daha fazla zarar vermeden, daha fazla suç işlemeden Devrimci Sol adaletine teslim olun. Aksi halde, doğacak bütün olumsuzluklardan sorumlu olacaksınız. Ve bunun hesabını tarih ve halkın önünde mutlaka ve mutlaka vereceksiniz.

Örgütümüz devrim yürüyüşüne devam edecektir!

6 Mart katliamının sorumlusu, oligarşi ve darbecilerdir. Osmanlı geleneğinin mirasçısı olan oligarşi, kendi düzenine karşı olan herkese düşmandır. Kan akıtmaya doymaz. Bunun için de devrimcileri katlederek yok etmeyi politika edinmiştir. Onlarla anladıkları dilden savaşmayı sürdüreceğiz.

Oligarşiyi, savaşımızı, örgütümüzü yeterince bilmeyenler, tanımayanlar,

oligarşiyle savaşmayı oyun zannedenler, kendi fırtınalı ruh hallerinin, hizipleri-nin, iç çekişmelerinin, ihtiras kavgalarının sonucu olarak katliam ortamını hazırlamış, hareketimize maddi-manevi büyük zararlar vermişlerdir, vermeye de devam etmektedirler. Bunların hesabı sorulacaktır.

Savaşımız sürecektir!

18.3.1993 günü saat 17.45'te Bayrampaşa Metro İstasyonu yakınında E-6 yolu üzerinde hareket halinde olan 30 kişilik çevik kuvvet minibüsü Law silahıyla tahrip edilip, taranarak birçok polis cezalandırılmıştır. Eylemi Topkapı Bölge Komutanlığı'mıza bağlı Buluthan Kangalgil Birliği gerçekleştirmiştir.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

6 MART KATLİAMININ SORUMLUSU OLİGARŞİ VE DARBECİLERDEN HESAP SORACAĞIZ!

DEVRİMCİ SOL SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER

■ ■ ■

ARTIK ŞEHİTLERİMİZ DEĞİLLERDİR

O süreçte, "katledilenler şehitlerimizdir" dedik, çünkü darbeciliğin kontrgerilla hareketine dönüşmesini engellemek, oligarşinin oyununu bozmak için, darbecilere, iç düşmana bu sorunun hala iç sorunumuz olduğunu göstermek istiyorduk. Ve darbecilerin hareket zeminine dönmelerinin kapılarını açık bırakıyorduk. Ayrıca 3 Mart 1993 tarihinde darbeci şeflere toplantı davetiyesi gönderilmişti. Ama ikisi, davetiye ellerine ulaşmadan katledilmişlerdi.

Darbeciler çaresiz ve zavallıydı... Sorunu henüz iç sorun olarak gördüğümüz bu aşamada darbeciler, cenazelerini kaldırmaktan dahi acizdi. Cenazeleri oligarşiye bırakamazdık; bu koşullarda cenazeleri de sahiplendik... Darbeciler oligarşinin yolunda ilerlemeye devam ediyorlardı. Oligarşinin propagandasıyla ve istemiyle Bedri önder ilan edildi. Ve bu darbeci çete, örgütümüze karşı giderek kontrgerilla misyonunu üstlendi.

Gelinen aşamada Bedri Yağan ve Gürcan Özgür her yanından pislik akan, ırz düşmanı, ahlak düşkünü ve darbeci kontranın sembolleri olmuşlardır. Bu nedenle şehitlerimiz değillerdir. Menekşe Meral, Asiye ve Rıfat Kasap ise aldatılmış ve sürüklenmiş ama darbeci ilişki ağı içerisinde yer almışlardır, bu nedenle onlar da şehitlerimiz değildir.

BÖLÜM -VII

DARBECİLERİN KONTRA HAREKETİNE DÖNÜŞMESİ VE OPORTÜNİZM

DARBECİLERİN AHLAKI YOKTUR

Darbecilik bir kez "içselleştirildiğinde" ahlaksızlığın da, devrimci hareke-te, devrime düşmanlığın da sınırı kalmaz artık. Kalmadı da. Darbeciler hareketi kurtarma adına yola çıkıp bir kontra hareketine dönüştüler. Devrimci maskesiyle ortalıkta dolaşıp, oligarşiyle aynı paralelde devrimci harekete karşı komplolar düzenleyip, oligarşiyle aynı cepheden saldırdılar.

Sürecin başında "iç düşman" olarak tanımlanan bu güruh, sürecin bir noktasında artık dış düşmana dönüşmüştü. Yalan ve sahtekarlıkları kısa sürede açığa çıkmış, devrimci harekete olan kin ve düşmanlıklarını kusmaya başlamışlardı.

Korku, Kendini Kanıtlama Telaşı ve Çiğnenen Değerler

Darbe harekete, halka karşı işlenmiş büyük bir suçtu. Geleneklerimize, değerlerimize, ahlakımıza bir darbeydi aynı zamanda. Ama verdikleri zarar bunlarla da sınırlı kalmadı. Bu suçu işlemeye devam ettikleri her gün yarattıkları tahribatı büyüttüler. Her gün bir başka örgütsel kuralı, bir başka gizlilik ilkesini, bir başka manevi değerimizi ayaklar altına aldılar.

Legal evler, kurumlar ilk aradıkları yerlerdi. Polisin dinlediği ve dinlendiğini çok iyi bildikleri bu telefonlarda hareketin sırlarını deşifre ediyor, karşılarındakilerden kendilerine destek istiyorlardı. Destek alabilmek için -dinlenilen bir telefonda da olsa- söylemeyecekleri hiçbir şey, kullanmayacakları hiçbir bilgi yoktu.

*Manevi değerlerimize uzattıkları iğrenç dilleri şehitlerimize kadar uzanıyordu. Şehit olan Devrimci Sol önderleri, savaşçıları hakkında her türlü yalan ve spekülasyona başvurmaktan çekinmiyorlar ve onları **"O da zaten bizim gibi düşünüyordu", "Yaşıyor olsaydı o da bize katılırdı"** türünden seviyesiz tartışmaların malzemesi yapmaya çalışıyorlardı... Bununla da kalmadılar. Çaresizlikle şehit ailelerini kullanmaya yöneldiler. İğrenç yalanları, karalamalarıyla şehit ailelerinin manevi dünyalarını yıktılar. Daha bir gün önce oğlunun, kızının devrim için öldüğünü, şehit düştüğünü söyleyen, şehit anası, ailesi olmaktan gurur duyan aileler, kendilerine aktarılan yalanlar karşısında bir anda yıkıldılar. Darbeciler ise bu yıkıntılardan, onların ağzından devrimci harekete ve önderliğine yöneltilecek bir tek olumsuz sözden medet umuyorlardı. Böylesine değersizleşmiş, böylesine soysuzlaşmışlardı.*

Ama tüm bunlar da yetmiyordu; darbenin başında bir avuçtular. Ve hala bir avuç olmanın güvensizliğini yaşıyorlardı. O bir avucun içinde de yalnızca gayri-memnunlar, hareketten atılmış, uzaklaştırılmış, kendini yenilemeyi bir türlü kabullenmeyen, zaaflarıyla yaşamakta ısrar eden, savaş gerçeğinin korkusuyla kıyıda köşede bekleyen tortular vardı. Bu tortularla emperyaliz-

me, oligarşiye karşı bir mücadeleyi örgütleyemezlerdi kuşkusuz. Bu tortularla halka gidemez, halkı mücadeleye çağıramazlardı. Öyle bir kaygıları da yoktu zaten. Bir tek şey yapabilirlerdi ancak; devrimcilere saldırmak. Darbeci çetenin şeflerinin istediği de buydu. Onlar aldatabildikleri birkaç insanı devrimcilerin üzerine salarak kendilerine bir güvenlik çemberi yaratmaya çalışıyorlardı. Adam kaçırma, dövme, tartaklama, işkence yapma darbecilerin günlük pratiği haline geldi. Bu gelişme darbeci çetenin bir kontra çetesine dönüşmesinin de ifadesiydi.

Şehirlerin, semtlerin en merkezi yerlerinde Devrimci Sol taraftarlarını dövüyor, kaçırıyorlardı. 8-9 kişilik bir güruh silahlarıyla aynı gün İstanbul'un pek çok yerinde ortaya çıkıyor, devrimci hareketin taraftarlarının evlerini, işyerlerini ve kendilerini taciz ediyorlardı. Ve yakalanmıyorlardı... Çünkü polisin, MİT'in, kontrgerillanın icazeti onlarlaydı. Bu icazeti bilerek, kabul ederek, bu icazete sığınarak devrimci harekete karşı saldırılarını sürdürdüler.

Darbecilerin Yurtiçinde ve Yurtdışında Devrimcilere Yönelttikleri Saldırılar

Yurtiçi

1- Üniversite öğrencisi Uğur Yaşar Kılıç, 17 Mart'ta darbeciler tarafından kaçırıldı ve Küçükarmutlu'da bir eve götürülerek işkence yapıldı. Darbeciler Uğur Yaşar Kılıç'ı bir gün işkenceyle sorguladıktan ve ayakta duramayacak bir hale getirdikten sonra, taksiye bindirip Sultanahmet'te bir yere atarak kaçtılar.

2- Nisan ayı ortalarında **Nurtepe** bölgesinde halktan ilişkilere giden 8-10 darbeci, "Devrimci Sol'a kapınızı açarsanız, yardım eder ve bize yönelik tavır almaya devam ederseniz bundan sonra farklı geliriz. Bu size bir uyarıdır." sözleriyle halkı direkt tehdit ettiler. Tehdit edilen insanlar ise darbecileri kovarak, onlara "Gidin, size açık kapımız yok. Bildirilerinizi de alın. Bir daha da buraya gelmeyin." yanıtını verdiler.

3- Nisan ayının üçüncü haftasında **Ümraniye**'de Levent Nevruz'un oturduğu kahveyi basan ve adları bilinen darbeciler tehditler savurarak Levent Nevruz'u dövdüler. Kahvede bulunanların müdahalesi üzerine darbeciler kaçtılar.

4- Aynı hafta içinde **Esenler**'de bir devrimcinin arabası darbeci güruh tarafından kundaklandı.

5- Nisan sonunda **Ümraniye**'de bir kahveyi basan darbeciler, bir devrimciyi tehdit ettiler. Devrimcinin tepki göstermesi ve kahvedeki halkın da müdahalesi üzerine silah çekerek, kahveden kaçtılar. Ve halka olan tahammülsüzlükleriyle kahvenin camlarını taşlayarak kırdılar.

6- 7 Mayıs günü **Sarıgazi**'de iki devrimci silahlı beş kişilik darbeci çete tarafından zorla alındı, tehdit edilerek dövüldüler. Bununla da yetinmeyen darbeciler devrimcileri silah zoruyla yere yatırdılar. Başlarının yanına silahla ateş ederek infaz provası yaptılar.

7- **Okmeydanı**'nda Mayıs ayı ortalarında devrimcilere yardım eden bir kişi, 4-5 silahlı darbeci tarafından "Hainlik yapıyorsun! Seni cezalandıracağız" denilerek kaçırılmaya çalışıldı. Ancak bu kişinin ellerinden kaçması sonucu, darbeciler çevredeki binalara girerek, oradaki insanları "Bunlar suçlu, bunları saklamadan bize verin, yoksa sizi de vururuz." diyerek tehdit ettiler.

8- Mayıs ayı ortalarında Levent Nevruz, 6-7 kişilik silahlı darbeci çete tara-

fından zorla ormana kaçırıldı. Burada, darbeciler önce yolda aldıkları bira, şarap vb. içkileri bitirdikten sonra, kültürlerine ve kimliklerine uygun bir üslupla "Siz bizi nasıl olsa öldüreceksiniz, o zamana kadar biz de elimizden geleni yapacağız. Al silah da verelim, karşımıza öyle çık." dediler. Orada Levent Nevruz'u döven darbeciler, daha sonra onu bir eve götürüp, iki gün orada tuttular.

9- 19 Mayıs akşamı, **Ümraniye**'de bir devrimci silahlı ve kimlikleri belli 7-8 darbeci tarafından hakaret ve tehditlerle birlikte saldırıya uğradı. Onun devrimci bir olgunlukla "Siz suçlusunuz, hareketin kararlarına uyun" uyarıları üzerine, darbeciler silahlarını da çekerek devrimciyi dövdüler.

10- **Sultançiftliği**'nde dört kişilik darbeci çete bir devrimcinin çalıştığı işyerine gelerek, onu "Sizden hesap soracağız. Niye DK'cısın? Aklını başına topla" sözleriyle tehdit etti. Devrimcinin "Hareketin kararlarına uyuyor ve uyulması için çalışıyorum. Siz suç işliyor, harekete zarar veriyor ve düşmanımızın ekmeğine yağ sürüyorsunuz. Bunlardan vazgeçip teslim olun." sözleri üzerine, darbeciler üç el ateş ederek devrimciyi ayağından yaraladılar.

11- Darbeciler, Haziran ayı ortasında **İkitelli** bölgesinde Haydar adlı psikolojik olarak rahatsız olduğu herkesçe bilinen bir kişiye işkence yaptılar. Siyasi şube polislerinin işkencelerini aratmayacak yöntemlerle işkence yaptıkları Haydar'dan devrimcilerle ilgili bilgiler almaya çalıştılar. Darbeci 4-5 kişi tarafından yürütülen işkence seansları üç gün sürdü.

12- Önceleri darbecilere bulaşmış M.D. adlı bir kişi Haziran ayı sonunda "Demek sen zordan anlıyorsun. Bunu da biz uygulayacağız" denilerek **Küçükarmutlu**'da tehdit edildi. M.D'nin darbecilere yanıtı ise kısa ve netti: "Sizi meşru görmüyorum. Sizle bütün ilişkilerimi kestim ve tavrımı devrimci harekete açıkladım."

13- **Okmeydanı**'nda Temmuz ayında iki devrimci, uzun namlulu silahlarla her saldırıda yer alan ve adları bilinen 6-7 kişilik bir darbeci güruh tarafından kaçırıldılar. Katledilmek üzere götürüldükleri mağarada 4-5 saat tutulduktan sonra mağaradan kaçmayı başararak darbecilerin elinden kurtuldular.

14- 9 Temmuz günü, darbeciler tarafından polislerin gözleri önünde kaçırılan Talat Ünlü, **Cennet Mahallesi**'nde üzerine 8 kurşun sıkıldıktan sonra ağır yaralı olarak yol kenarına atıldı. Talat Ünlü daha sonra polis tarafından gözaltına alındı.

15- Sağdan soldan toplama 8-9 kişilik silahlı bir darbeci grup, devrimci hareketin örgütlü olduğu mahallelere adeta baskınlar düzenleyip insanları mücadeleden soğutmak, kuşku yaratmak amacıyla mahallelerde terör estirmeye çalıştı. Halkın tepkisi karşısında silahlarla gövde gösterisi yapan darbeci çetenin dövdüğü, hakaret ettiği onlarca insan var. Darbeci çetenin halkla hiçbir ilişkisi olmadığından, saldırıp saldırıp kaçıyorlardı.

16- 14 Temmuz'da Halkın Gücü dergisi sahibi Rıza Güneşer, **İkitelli**'de 5 darbeci tarafından katledildi.

Darbeci Çetenin Yurtdışı Saldırıları

Şubat '93- Darbeciler İsviçre'de yapılan toplantıya katılmak isteyen bir devrimciyi coplarla dövdüler. Bu yurtdışındaki ilk açık saldırıydı... Yine aynı bölgeye gelen bir devrimciyi dernekte demir çubuklarla dövdüler.

3 Mart-Köln'de bulunan Halk-Der, Almanya'nın çeşitli bölgelerinden, İsviçre ile Fransa'dan toplanan 60 kadar darbeci tarafından basıldı. Dernekte bulunan 8 devrimciye demir çubuk, sopa, bıçak ve silah kullanarak saldıran darbeciler, bu 8 devrimcinin kafalarını ve kollarını kırdılar. Şehitler panosu ve eşyalar talan edildi. Bir bayan arkadaşa cinsel tacizde bulunacak kadar alçaldılar.

9 Nisan-Berlin'de iki devrimci darbecilerin sopalı ve zincirli saldırılarına uğrayarak dövüldü... Berlin'deki darbeci saldırganlardan birçoğu, aynı zamanda Köln derneği baskınında da aktif olarak yer almışlardır.

Yine Nisan ayında, darbeciler Berlin'deki derneğin yakınlarında 6-7 devrimciye pusu kurdular, gösterilen direniş karşısında çareyi kaçmakta buldular.

Berlin'de düzenlenen bir başka saldırıda da bir devrimcinin üzerine ateş açıldı.

10 Nisan-Köln'de üç devrimci darbecilerin demir çubuklarla yaptıkları saldırıda yaralandı. Fiziksel özürlü olan bir arkadaşın protezini demirlerle vurarak, gözlüğünü ise ezerek kırdılar. Diğer bir devrimcinin ise kolunu kırdılar.

11 Nisan-Paris'teki derneğe saldırarak silah ve sopalarla birçok devrimciyi yaraladılar.

Darbeciler derneğe daha sonra ikinci bir saldırı daha düzenlediler. Saldırıları püskürtüldü. Saldırganlardan biri daha sonra geri gelerek elindeki sopasıyla teslim oldu, özeleştiri verdi ve saldırmak için geldiklerini açıkladı.

13 Nisan-4 yıldır 1 Mayıs komitesiyle devrimci hareket adına ilişki sürdüren iki devrimciye komite toplantı salonu önünde bekleyen 25 kadar darbeci çete mensubu tarafından saldırıldı. İki bayan devrimci ve olaya müdahale eden farklı iki kişi de sopalarla dövüldü.

24 Nisan-Zürih'te bir devrimcinin evini yaklaşık 40 kişiyle basmak istediler.

Yine Nisan ayında Hannover'de bir devrimci iş çıkışında beyzbol sopalarıyla yapılan saldırıda ağır yaralandı. Hamburg'da bir devrimcinin işyeri basılıp, bodrum katta kendisine işkence yapıldı.

Köln'de devrimcilere silah çekildi, ancak silah çekenler etkisiz hale getirildi.

1 Mayıs-Basel ve Zürih'te bulunan devrimcilerin evlerinin duvarlarına darbeciler tarafından yazılar yazılarak bulundukları yerler deşifre edildi ve düşmana hedef gösterildiler.

17 Mayıs-Zürih'te bir devrimciye pusu kurulmuş, devrimcinin pusuyu fark etmesi sonucu saldırı boşa çıkmıştır.

18 Mayıs-Zürih'te bir devrimciye kurulan pusu son anda fark edilmiş ve darbeciler kaçmışlardır.

Mayıs ayı içinde Köln'de bir devrimci tabanca ile yaralanmış, yazılamaya çıkan devrimciler silahlı-sopalı saldırıya uğramışlardır.

Basel'deki derneğin etrafında silahlarıyla dolaşan darbeciler kendilerine

müdahale eden devrimcileri görünce önce kaçmışlar, sonra polise ihbar etmişlerdir.

1 Haziran-Basel'de derneğe yeni gelen bir taraftar darbeciler tarafından dövüldü.

4 Haziran-Basel'de derneğe giden bir devrimciye pusu kuruldu ve dergi satmaması için tehdit edildi.

8 Haziran- Darbecilere tavır alan bir devrimci telefonla tehdit edilerek, üç gün içinde İsviçre'yi terk etmesi, yoksa "cezalandırılacağı" söylendi.

9 Haziran- Basel'de futbol takımını çalıştıran bir kişi takımı çalıştırmaması için tehdit edilmiştir.

Nisan '94'ün ilk haftasında **İsviçre'de** yanında çocuğu ile markette bulunan bir taraftara sopalarla saldıran birkaç darbeci, taraftarı ağır yaralamışlardır.

...Ve tüm bu liste, yurtiçinden ve yurtdışından sıralanan bu saldırılar, darbeci güruhun saldırılarının çoğunu kapsamıyor... Ancak darbeci çetenin niteliğini, devrimcilere ve halka karşı nasıl bir düşmanlıkla dolu olduklarını ve nasıl bir kontra çetesine dönüştüklerini göstermek için yeterlidir.

■ ■ ■

Darbeci Çete Devrime Karşı İhanetini Derinleştiriyor...

Evet, sınırı yoktu ihanetin. Korku derinleştiriyordu ihaneti. İhanet, cesaretini kontrgerilladan ve oportünizmden alıyordu. Suçlarını örtbas etmek için, konumlarını gizlemek için, iğrenç ağızlarında devrimci adaletin literatürünü geveleyerek salyalar akıtıyorlardı. Artık ancak devrimci kanı dökerek yaşayabilirlerdi.

RIZA GÜNEŞER'İN KATLİ

İşkencehanelerde, karakollarda, MİT binalarında kendilerinden "bizim çocuklar" diye söz edilen darbeci ihanet çetesi 14 Temmuz'da darbecilik kirine bulaşmamış bir devrimciyi, Rıza Güneşer'i katletti.

Şubelerde *"bir yandan onlar bir yandan biz, sizi yok edeceğiz"* sözünü dillerinden düşürmeyen kontrgerilla şefleri, 14 Temmuz'da darbeci çetenin bu "başarısı"yla kaldırdılar kadehlerini.

Devrimci harekete darbeyle verdiği zararın ötesinde, bugüne kadar işkence yapmaktan kaçırmaya, yaralamadan kurşunlamaya kadar sayısız suç işleyen darbeci çete suçlarına bir devrimciyi katletmeyi de eklemişti.

Artık zımni işbirliği ve kontrgerilla taktikleri daha boyutlu ve daha açıktı. Kontrgerilla gibi çalışıyorlardı. İnsanlarımızı kaçıranların darbeci mi, kontrgerilla mı olduğu ayırt edilemiyordu çoğu defasında. Çünkü silahlarını açık taşı-

yorlar, her saldırıdan sonra ellerini kollarını sallayarak uzaklaşıyorlardı olay yerinden.

Tüm bu saldırılar olurken kuşkusuz polis ellerini ovuşturuyor, bununla da yetinmeyerek darbecileri devrimci adaletten korumak için elinden geleni yapıyordu. Çok net bir biçimde tespit edilmişti ki, kullandıkları "illegal" yerler dahi polisin denetimindeydi. "Darbeci Çözüm"ün basılmasını hazmedemeyip adeta darbeciler adına buna misilleme olarak Mücadele gazetesine saldıran, gazete çalışanlarına işkence yaparak tahammülsüzlüklerini dindirmeye çalışan ve darbecilere *"Yolunuza devam edin", "Yanınızdayız", "Biz onlara göz açtırmayız"* mesajını ileten yine kontrgerillaydı.

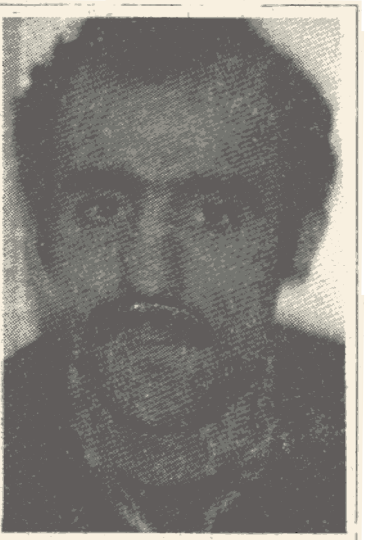

RIZA GÜNEŞER

Darbeciler için kullanılan **kontra çetesi** tanımlaması bütün bu yaşananların bir sonucu ve ifadesiydi. 13 Eylül'den bu yana devrim diye, mücadele diye bir dertlerinin olmadığını ortaya koymuş, kanıtlamışlardı. Tek dertleri devrimci çizgiyi tasfiye edip, devrimci hareketi bölebilmekti.

Ortaya çıktıklarından bu yana sıktıkları tüm kurşunlar devrimci harekete yönelikti. Yazıp çizdiklerinin her satırı, her sayfası devrimci harekete düşmanlıkla doluydu. Kimilerinin *"siyaset"* olarak, *"devrimci bir grup"* olarak görmek istedikleri darbeci çete işte buydu. Onlar artık bir kontra çetesiydi.

❖ ❖ ♣

Rıza Güneşer'in katledilmesiyle ilgili olarak Devrimci Sol tarafından 15 Temmuz'da yayınlanan 58. No.lu Haber Bülteni'nde aynı zamanda Halkın Gücü gazetesi sahibi olan Rıza GÜNEŞER'in katilinin "darbeci kontra çetesi" olduğu açıklandı.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YURTSEVERLER, TÜM HALKIMIZ!
DARBECİ KONTRA ÇETESİ
RIZA GÜNEŞER YOLDAŞIMIZI KATLETTİ!

Bugün artık tüm halkımızın bildiği bir gerçek var. Bu gerçek, dosta düşmana kendini kanıtlayan, onlarca şehit vererek emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşan, halk düşmanlarının korkulu rüyası olan DEVRİMCİ SOL gerçeğidir.

Devrimci Sol'un faşizme karşı sürdürdüğü özgürlük mücadelesinde dost-

ları yanında çokça düşmanları da oldu. Dış düşmanlarımız örgütümüzü yok etmek, kendi geleceklerini garantiye almak için katliam ve suikastler yaparken, iç düşmanlarımız da ihtiras tutkuları ve savaşımızdan korkmaları sonucu 13 Eylül 1992'de darbe yaparak, örgütümüzü sinsice, Osmanlı entrikalarıyla ele geçirmek istediler. Bunu başaramayınca hareketimizi bölmek, parçalamak, güçten düşürmek için açık düşmanlarımız ve sözde dostlarımızla anlaştılar. Hareketimizin kadro ve taraftarları darbeciliği ezici bir çoğunlukla ihanet olarak adlandırıp mahkum etti. Ceza korkusuyla yaşayan bu darbeci ihanet çetesi kadro ve taraftarlarımıza karşı pusu, işkence, suikast, kaçırma, yaralama, dernek basma vb. her yöntemi deneyerek örgütümüze karşı işledikleri suçların bedelini ödemekten kaçmak istediler.

Örgütümüzden çaldıkları para ve silahlarla saklanmakta, cinayet işlemekte ve pusu kurmaktadırlar.

İstanbul Kulaksız'da bir lokantada Dev-Genç'ten bir yoldaşımız yemek yerken darbecilerin açtığı ateşle ağır yaralandı.

Topkapı'da polisin gözleri önünde bir yoldaşımızı bir arabaya atıp kaçırdılar... Cennet Mahallesi'nde kurşunlayıp bıraktılar. Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı ve polis gözaltına aldı...

İki yoldaşımızı kaçırıp İkitelli'ye götürdüler. Yoldaşlarımız buradan kaçtılar...

14 Temmuz 1993 saat 15.00 sularında İstanbul İkitelli semtinde Rıza Güneşer isimli yoldaşımız darbeci çete tarafından kurşun yağmuruna tutuldu ve şehit oldu. Birçok yoldaşımıza daha saldırıldı, işkence yapıldı... Bunları ayrıca açıklayacağız. Bu çetenin halk kitleleriyle bir ilgisi olmadığından saldırıp kaçmaktadır.

Kontrgerilla işkencecileri, işkence tezgahlarında her şeyiyle darbeciliği savunuyor ve hareketimize saldırıyor... Darbeciler artık propagandalarını yapacak, kendilerini koruyacak ve meşrulaştıracak en güvenilir gücü bulmuştu.

İşkenceciler şöyle diyorlardı;

"Devrimci Sol'u 12 Temmuz 1991'de yok ettiğimizi sandık, 16-17 Nisan 1992'de daha güçlü olduğunuzu gördük... Bu kez kesin yok ettik dedik.

Ama Gebze-Bayramoğlu operasyonunda örgütün çok daha yaygın ve güçlü olduğunu, ummadığımız, düşünemeyeceğimiz yerlere nüfuz ettiğini gördük, şaşırdık, ürktük...

Tam bu sıra darbe imdadımıza yetişti ve işiniz bitti..."

Kontrgerilla şimdilerde darbecilerle aynı havayı soluyor, aynı hazzı yaşıyor. Kontrgerilla, Devrimci Sol'un savaşma hızını yavaşlattığından bayram ediyor. Darbeci ihanet çetesi kontrgerilla ile işbirliği yaparak Devrimci Sol'a saldırıp kendi can güvenliğini sağladığını düşünüyor.

Ne oligarşinin katliam mangaları ve pasifikasyon yöntemleri, ne de darbeci ihanet çetesinin yoldaşlarımızı katletmesi, kontrgerilla taklidi propagandaları örgütümüzün savaşını ve gelişmesini engelleyemez. Darbeci ihanet çetesi nereye kaçarsa kaçsın, hangi köstebek yuvasına sığınırsa sığınsın, onları o yuvalardan çıkaracağız ve oligarşinin korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz.

Halkımız, dostlarımız;

Kendisine Devrimci Solcu diyen, örgütümüzün adını kullanan bu ihanet çetesini iyi tanımalısınız. Hainler her zaman dost maskesi takarak ihanetlerini gizlemek isterler. Bugün darbeciler de devrimci maskesiyle dolaşmakta ve oligarşiyle birlikte devrimcilere karşı suikastler tertiplemekte, işkence yapmakta, insan kaçırmaktadırlar. Örgütümüzün tüm kadrolarının bu ihanet çetesi hakkındaki kararı açıktır: Cezalandırılacaklardır. Örgütün kararlarına uymamış, örgüte darbe yapmış, örgütün mal varlığını gasp ederek kaçmış, suikastler tertiplemiş, cinayet işlemiş, insanlarımızı yaralamış, kaçırmış, hapsetmişlerdir.

Bu çetenin halk kitleleriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Halktan kaçarak, köstebek yuvalarında oligarşinin güvenliğinde gizlenerek yaşamaktadırlar. Ne kadar gizlenebileceklerini herkes görecektir.

Bu ihanet çetesini meşrulaştırmamak, hasta beyinli kişilerin ürünü olan darbe pisliğini yaşatmamak için bu çetenin saklandığı yuvaları deşifre edelim... Bu çetenin elebaşları açığa çıkarılıp hak ettikleri ceza verilmedikçe cinayet işlemeye, kontrgerilla ile işbirliği yapmaya devam edeceklerdir. Bu bir avuç it-kopuk takımını tek tek tanıyoruz. Sapıkların, kariyeristlerin, serserilerin, haşaratlı beyinlerin bir araya geldiği bu kontrgerilla çetesinin yok edilmesi kaçınılmaz olmuştur.

Hiçbir devrimci örgütte darbe yapmak, darbe yapıp örgütün mal varlığını, silahlarını çalıp kaçmak ve hiçbir ideolojik ayrılığı olmadığı halde örgütü parçalamaya kalkmak cezasız kalamaz. Cezasız kalır diyenler, ya örgüt gerçeğinden bir şey anlamıyor ya da artniyetlidir. Darbeciliği meşrulaştıranlar, meşrulaştırmaya çalışanlar tarih önünde sorumlu olacaklardır...

KAHROLSUN DARBECİ İHANET ÇETESİ!
RIZA GÜNEŞER'LER KATLEDİLMEKLE TÜKENMEZ!
RIZA'NIN KATİLLERİ DARBECİ KONTRA ÇETESİ
SUÇLARININ HESABINI VERECEKTİR!
DEVRİMCİ SOL

Darbeciler En Büyük İnsanlık Suçunu İşliyor: İŞKENCE

Hatalar, örgütsel suçlar kuşkusuz "tartışılabilir" bir kefeye konulabilirlerdi. Ancak darbeciler artık bir kontra çetesiydiler. Ve devrimcilere karşı da halk düşmanlarının yöntemleriyle savaşıyorlardı. Kaçırdıkları insanların karşısında aynen şubedeki oyunları oynuyor, papaz-cellat rolleriyle devrimci hareketin taraftarlarını yıldırmaya çalışıyor ve tüm niteliklerini gözler önüne serercesine doğrudan işkenceye başvuruyorlardı. Çaresizlik ve suçluluk onları bu "insanlık suçu"nu işlemeye götürmüştü. İşkence, darbeciler üzerine yapılan tüm tartışmaları bitirecek bir gelişmeydi aslında. Sol görmek istemese de onlar artık buydu. Ve işkenceye başvurmaları darbeciler için artık sonun başlangıcıydı. Bitmiş, tükenmiş, soysuzlaşmışlardı.

Uğur Yaşar Kılıç: "Sol içi şiddet diyenler, bir devrimciye işkence yapmayı hangi kefeye koyuyorlar?"

Uğur Yaşar Kılıç, 30 Nisan'da Şengül Yıldıran'la birlikte Kadıköy'de kaldıkları evde infaz mangaları tarafından katledildi. Öldürüldüğünde, vücudunda, yüzünde kaybolmaya yüz tutmuş dayak ve işkence izleri vardı. Bu izler siyasi şubenin ya da bir semt karakolunun işkencehanelerinden kalmamıştı. Bu kez ona işkence yapanlar darbecilerdi. 17 Mart'ta darbeciler tarafından bir eve götürülmüş ve orada ona işkence yapılmıştı. Çene kemiği ve 5 dişi kırılmış, yüzü yara ve çürüklerden tanınmaz hale gelmişti. Konuşamıyorken, yüzü yara ve şişlerden tanınmaz haldeyken, şaka yapıyor, "Darbecilere ifade vermedim" diyordu.

Uğur Yaşar Kılıç-17 Mart'ta darbeciler tarafından işkence yapıldı... Bir buçuk ay sonra oligarşi tarafından katledildi.

25 Nisan'da kendisine işkence yapılan bölgedeki darbecilerden birinin özeleştirisi nedeniyle düzenlenen ve videoya çekilerek belgelenen piknikte olayı şöyle anlatıyordu:

"... Demir çubuklarla dövüldüm. Bu sırada çenem ve dişlerim kırıldı, bayıldım. Kendime geldiğimde, suratımda yanık izi vardı. Daha sonra sorguya başladılar ve sorgu sabaha kadar sürdü. Beni bir kanepeye yatırmışlardı. Yaralarımdan dolayı uyumak istiyordum. Bir tanesi yanıma gelip beni kaldırıyordu. 'Senin uyumaya hakkın yok.' Sürekli sorular soruyorlardı. 'Seni kim gönderdi? Bizi öldürmek için mi geldin buraya?' gibi... Bu sorgularda onları muhatap almadım ve hiçbir sorularına yanıt vermedim.

Kendi aralarında, 'Eee, ne de olsa Devrimci Solcu, tabii ki sorulara ce-

vap vermeyecek' diyorlar ve sonra gülüşüyorlardı. Sabaha doğru darbecilerin avukatı ve üç arkadaşı geldi. Onlar da evdeki insanları boşaltarak beni başka bir odaya aldılar. Beni tekrar sorguya çektiler. O sorgudan da bir şey alamayacaklarını anlayınca, beni bir taksiye bindirip İstanbul'un merkezi bir yerinde bıraktılar. (...) Daha sonra benim yaşadığım bu olayı basına ve Armutlu halkına, çevremizdeki insanlara çok farklı bir şekilde yansıtmaya çalıştılar. Av. F... ve darbeciler o evde bir basın toplantısı yapmışlar. Ve orada da hareket tarafından evin basıldığı ve yağmalandığı, polisin dahi yapmadığı bir şekilde onlara karşı tavır alındığı falan söylenmiş. Bu olayların canlı şahidiyim...

"Sol içi şiddet" diyenler, o gece yapılan işkenceyi hangi kefeye koyuyorlar acaba? Onu sormak lazım. Çünkü ikinci gün arkadaşlarımız gittiği zaman, orada aldıkları tavır devrimcilere karşı aldıkları tavır değildi. İşkencecilere karşı aldıkları bir tavırdır.

Ama darbeciler ilk gece bana işkence yaparken neler düşündüklerini sormak lazım. Eğer sol içi şiddet (ikinci gün alınan tavra ilişkin) diyorlarsa bir insana, bir devrimciye sabaha kadar işkence yapmayı hangi kefeye koyuyorlar? "

■ ■ ■

Yemliha Kaya: "Kontrgerilla yöntemlerini uygulamakta acemilik çekmiyorlar"

Yemliha Kaya darbeciler tarafından işkence yapılan devrimcilerden biri. Şöyle anlatıyor yaşadıklarını:

7 Mayıs günü, yanımda bir arkadaşla beraber Sarıgazi'ye gitmiştik. Saat 16.00 sıralarında darbeci ihanet çetesinden iki kişiyi gördük. Bize doğru geliyorlardı. Etraflarında da onların güvenliğini sağlayan üç kişi daha vardı. Darbecilerle karşı karşıya geldiğimizde, devrimcilerin kendilerine karşı yaklaşımlarını hatırlatarak uyarıda bulunduk. Onlar sokak serserilerine özgü, laubali bir tavırla "Ne yaklaşımı, ne kararı? Gelin şöyle kenarda konuşalım" diyerek bizi ana caddeden içeri soktular. Araya girer girmez hepsi birden üzerimize saldırdı, vurmaya başladılar. Üstümüz başımız kan içinde kaldı.

Hızlarını alamamışlardı. Dördü silahlı olan darbeciler bu kez önce ayaklarımızın ucuna, sonra da yere yatırarak başlarımızın dibine ateş etmeye başladılar. Kontrgerilla yöntemlerini uygulama konusunda hiç de acemilik çekmiyorlardı. Yıllardır kontrgerillanın, işkencecilerin uyguladığı psikolojik baskı yöntemlerini, infaz provalarını, etrafımızda toplanan onlarca kişinin gözleri önünde kurşun sıkarak çekinmeden uygulayabiliyorlardı. Onların kurşunlarına, infaz provalarına sloganlarla yanıt verdik. Sloganlarımız karşısında daha fazla beklemeden koşarak uzaklaştılar.

Darbecilerin saldırısı ve kontrgerilla yöntemlerini uygulamalarından çok,

beni şaşırtan onların (üstelik silahlı olarak) o kadar rahat ortalıkta dolaşmaları ve üzerimize kurşun yağdırmaları oldu. Ne kadar da doğru söylenmişti: "Kontrgerillanın çocukları..."

■ ■ ■

DARBECİ KONTRA ÇETESİ SUÇ İŞLEMEYİ SÜRDÜRÜYOR

Defalarca saldırıya uğrayan L.. anlatıyor...

... tarihinde arkadaşlarla kahvede oturmuş konuşuyorduk. Darbecilerden Ercan... geldi. Hareketin yayınladığı 3 Mart kararlarından sonra ilk kez geliyordu. Beş dakika oturdu ve çıktı. Hemen ardından iki kişiyle birlikte yeniden kahveye geri döndü. Yanında İs... ve Muammer vardı. Daha sonra başkaları da kahveye girmeye başladılar. Darbecilerden Ercan yanıma gelerek "Ne haber" diye sordu. "Senin burada ne işin var şerefsiz?" diye yanıtlayınca silahını çekerek "Dışarı çık" diye seslendi. "Çıkmıyorum" deyip, kahvede bulunan yangın söndürme aletini elime aldım ve üzerine yürüdüm. Panik içinde kahvenin dışına çıktılar. Söndürücüyü kapattıktan sonra Ercan yeniden kahveye girdi. Bu kez silahını havaya doğrultarak "çık dışarı" diye ekledi. "Çıkmıyorum. Cesaretin varsa bas tetiğe" dedim... Bastı... Yalnız silah ateş almadı. O sırada cam bardakları üzerlerine atmaya başladım. Kaçtılar, ama giderken kahvenin camlarını kırmayı da ihmal etmediler.

KAHVE BASMAK YETMİYOR... DARBECİ ÇETE DEVRİMCİYİ KAÇIRIYOR

28 Mayıs 1993 tarihinde Nurtepe'de Hüseyin Aksoy Parkı'nın içerisinde birkaç darbeci gördüm. Bir sokağa saptım. Bu arada hemen ardımdan hareketlendiler, bana doğru koşarak gelmeye başladılar. Yakaladıklarında L... olduğumu iddia ediyor, bir yandan kıyasıya vuruyorlardı. "Benim L... olduğumu nereden çıkarttınız" diye sorunca dövmeyi kestiler, Nurtepe'de ağaçlık bir tepeye götürdüler. "Eğer B... isen seni bırakacağız ama eğer L.. isen..." diye konuşuyorlardı. Aralarından birisi "Oğlum bırakmadın, sıksaydım kafasına" diye söyleniyordu bu arada. "Dur bakalım yanlış adam vurmayalım." Bir adam vurmaya kararlı olduklarını anlıyorum bu sözlerden.

Yanımda olan darbecilerden birkaçı Nurtepe'ye giderken, diğer ikisi yanımda kaldılar. O sırada tepeden yola doğru koşmaya başladım. Hem koşuyor, hem de "hainler" diye bağırıyordum. Yakaladılar ve yeniden dövmeye başladılar. Ben de karşılık veriyordum. Birisi biraz önce Nurtepe'ye inen darbecileri çağırmaya koştu. Diğerleri gelir gelmez beni karşı tepeye götürdüler. Darbecilerden A... "Bir arkadaşımız geliyor. O L.. ve B...'yi tanıyor?" diyor. Şimdi beni teşhis (!) için bekletiyorlar. Gece kimse gelmedi. Gece sık sık moral bozucu şeyler söylüyorlar. Bir tanesi "Eğer L.. isen, seni burada yavaş yavaş öldüreceğiz." diyor. Bu konuşmayı bir yerlerden hatırlıyorum... Siyasi

şube geliyor aklıma... İşkenceciler... Bunlar mı bir zaman devrimci olanlar... Darbeciler Nurtepe'ye giderek bira ve viski getiriyorlar. Bir yandan içip, bir yandan "Şimdi daha güzel nişan alırız" diyorlar... Daha sonra Ercan ve N.. geldi. Bu kez beni tanıdılar. Ercan ve N.. gittiler ve iki saat sonra yeniden geldiler. Yanlarında 35 yaşlarında birisi de var. Cellatlar yetmemişti, şimdi "papaz" devreye giriyordu. 35 yaşlarında olan 'babacan' konuşmaya özen göstererek, "Bak L..." dedi, "Senin hakkında ölüm kararımız var, bir eve götüreceğiz şimdi seni... Yalnız yolda herhangi bir şey yapma." Gözlerimi bağladılar, arabaya bindirdiler. 2 saat sonra sözünü ettikleri başka evdeydik.

Evde bandı açtılar, yaklaşık iki saat kadar sonra yine gittiler. Döndüklerinde ellerinde kendi çıkarttıkları bildiri vardı. Papaz olan 35 yaşındaki ,kendi bildirilerini okudu bir süre. Ve gitti... Gece saat ikide beni kaldırdılar. Polisiye sorular soruyorlardı, kim nerede kalıyor, ne gibi ilişkileri var diye. Ardından ölüm listelerindeki isimleri saymaya başladılar. "Söyleyeceksin, A... nerede kalıyor, ne yapıyor, söylemezsen ölürsün." Darbecilerden Ercan daha da pervasızlaşıp, "Bak L... karşımıza bir daha çıkacaksan silahla çık. Sen çok iyi bilirsin, polis demokratikte çalışanlara karşımıza silahla çıkın der. Sen de öyle yap. Silahın yoksa bende iki tane var. Birini sana veririm." diyordu. Papaz da papazlığa boşvermişti artık. Tıpkı Devrimci Sol Tim Şefi gibi konuşmaya başlamıştı. "L... siz bizi öldüreceksiniz biliyoruz. Cezalandıracaksınız. Bunun için biz de sizi öldüreceğimiz kadar öldüreceğiz." diyordu.

O gecenin sabahı bir yandan kahvaltı yapıyor, bir yandan da alay ediyorlardı... "Bak gördün mü" diyorlardı. "Zeytin ekmek yiyoruz. Bir de paranın bizde olduğunu söylüyorlar." Çirkinliğin, pisliğin haddi hesabı yoktu. Biraz sonra papaz gelerek, Nurtepe'ye gideceğimizi, yolda bir numara yaparsam öldüreceklerini söyledi. Orada halk mahkemesi kuracaklarını, beni halkın yargılayacağını söylüyordu.

Gözlerimi bağladılar ve Nurtepe'ye gittik. Gözlerimi açtılar. Ercan ve İs... ile birlikte Hüseyin Aksoy Parkı'na gittik. Burada bizi bekleyen altı-yedi tane darbeci vardı. Darbecilerden A... yanıma gelerek "Halk seni linç etmek istiyor. Bize gidin öldürün dediler" diyerek beni korkutmaya çalışıyordu. Halk benim yüzümü dahi görmek istemiyormuş. 10 dakika bekledik, kimse gelmedi. Parkın üst tarafında bir grup insan topluluğu vardı. Oraya götürdüler. Darbecilerden A... "L... şu eylemleri yapmış..." diye konuşurken, bekleyen insanlardan bazıları sözünü keserek "Yalan söylüyorsunuz. Siz insanları dövüyordunuz. Bu işi kim yaptı... Biliyoruz" dediler. Umduklarını bulamayan darbeciler topluluğa bağırmaya başladılar. "İlla evinizin yanması mı gerekiyor. Ne haliniz varsa görün..." Halka "Size iyilik yaramaz" diyordu darbeciler. Belli ki halk da böylesi bir iyiliği istemiyordu. Darbeciler benim için kurdukları halk mahkemesinden böylece kendileri kovulmuş olarak ayrıldılar.

■ ■ ■

KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRA ÇETESİ BİRLİKTE SALDIRIYORLAR

MÜCADELE GAZETESİ MUHABİRLERİNE SALDIRI

Yıllardır, adım adım, büyük özverilerle yaratılan tüm güzellikleri yok etmeye yemin etmiş düşmanlar saldırılarını artırıyor ve ortaklaştırıyorlardı. Bir yandan darbeci katiller çetesi, diğer yandan kontrgerilla, bir yandan her tür baskı ve şiddetle yoğunlaşmış terör dalgası, diğer yandan darbecilerin cinayetleri...

2 Ağustos, kontrgerilla şeflerinin, darbeci çetenin "başarısı" için bir kez daha kadeh kaldırdıkları bir gün oldu. 2 Ağustos'ta Mücadele gazetesinin İstanbul Merkez Bürosu muhabirlerinden Zeynep Arıkan Gülbağ ve Savaş Karakurum darbeci katiller tarafından yaylım ateşine tutuldular. Olay polisin gözleri önünde gerçekleşti. Saldırıyı seyreden polis, katillerin işlerini kolaylaştırmak için saldırının hemen ertesinde Mücadele gazetesini basıyor, arama yapıyor ve gözaltılar yaşanıyordu.

Artık her şey açıktı. Kontrgerillanın icazeti de, işbirliği de, hedefleri de açıktı.

2 Ağustos'ta Mücadele gazetesinin bulunduğu Sultanahmet olağan dışı günlerinden birini yaşıyordu. 30 Nisan katliamının tek tanığı olan Ergül Uzundiz o gün adliyede suç duyurusunda bulunacaktı. Bu nedenle adliyenin hemen yanında bulunan Mücadele gazetesinin önü adeta polis kaynıyordu.

Ergül Uzundiz 13.30'da suç duyurusunda bulunduktan sonra tanıklık yapmak için DGM'ye gidiyor ancak bu duruşmanın üstünden birkaç saat geçmesine rağmen adliyenin ve Mücadele gazetesinin çevresindeki polis yığınağı devam ediyordu.

Mücadele gazetesi muhabirlerine saldırı hemen gazetenin yan sokağında işte böylesi bir "güvenlik" içinde gerçekleşmişti. Muhabirlerin üzerine onlarca kurşun sıkan darbeci katiller, polisin gözleri önünde Kartal marka bir otoya binerek kaçtılar. Kimse peşlerinden koşmadı. Ekip arabaları, orada bulunan sivil polisler saldırıyı yalnızca seyrettiler...

❖ ❖ ❖

Bu saldırıdan iki gün önce oligarşinin katil çeteleri Toroslar'da Devrimci Sol gerillaları Ali Tarık Koçoğlu ve Mustafa Sefer'i katletmişlerdi. Devrimci Sol bu saldırıyla birlikte darbeci çetenin Mücadele gazetesi muhabirlerine yönelttiği saldırının ardından, 3 Ağustos 1993'te yayınladığı "Kontrgerilla ve Darbeci Kontra Saldırılarına Devam Ediyor" başlıklı 61 sayılı Haber Bülteni'nde her iki saldırıya ilişkin açıklamalarda bulundu. Aşağıdaki bölüm darbecilerin saldırılarına ilişkin olanıdır.

DARBECİ KONTRA DA PUSU KURDU

31 Temmuz günü Mersin'de kontrgerilla, gerilla birliğimize pusu kurup iki yoldaşımızı katledip, ikisini ağır yaralarken 2 Ağustos 1993 günü de darbeci kontra çetesinden 3 kişi Mücadele gazetesinin yakınında pusu kurarak, Mücadele gazetesi muhabiri Savaş Karakurum ve Devrimci Gençlik dergisi sahibi Zeynep Arıkan'ı kurşun yağmuruna tuttu. Darbeci kontra çetesi şiddet uygulamadan, saldırmadan, katletmeden yaşayamaz. Onlar geleceklerini, tüm Devrimci Solcuları katletmelerine bağlamışlardır. Çünkü hiçbir Devrimci Solcunun, taraftarının onları affetmeyeceğini bilmektedirler. Ne yazık ki, bu çaresiz, zavallı psikopatlar binlerce Devrimci Solcunun katletmekle tüketilemeyeceğini anlayamamışlardır. Resmi kontrgerilla da Devrimci Solcuları katlederek tüketeceğine, yok edeceğine inanıyordu. Şimdilerde artık onlar da inanmıyor. Çünkü Devrimci Sol'un bir halk hareketi olduğunu biliyorlar.

Darbeci, artık kontrgerilla ile işbirliğini gizleyemiyor. Bir yandan oligarşi, bir yandan darbeci çete birlikte yoldaşlarımıza pusu kuruyor ve katlediyorlar. Daha dün Halkın Gücü gazetesi sahibi Rıza Güneşer'i katlettiler. Ardısıra kontrgerilla Kemal Aygül'ü katletti. Şimdi Mersin'de kontrgerillanın, İstanbul'da darbeci kontranın pususu ve saldırıları devam ediyor. Darbeci saldırıyor, ardısıra polis gazete bürolarını üst üste basıyor. İşkenceci polis kimin saldırdığını pekala biliyor, ama o katillerin kendi çocukları olduğunun tamamen bilincinde olarak, darbeci kontranın katliam girişimini dergi bürolarını basıp, talan ederek, çalışanları gözaltına alarak tamamlıyor. Kuşkusuz bu saldırıların bir ayağı da darbeciliği destekleyen, himaye eden belli sol yapılardır... Şimdi biraz da kendi eserleri olan, polisle birlikte cinayet işleyen darbecileriyle övünebilirler. Hiç kuşkumuz yok. Onlar yine hareketimize saldıracak bir şeyler bulurlar. Hala bu darbeci kontra çetesinin gerçek yüzlerini görmeyişleri büyük bir gaflettir. Umudumuz geç de olsa görebilmeleridir.

Mersin'de ve İstanbul'da kontrgerilla ve darbeci kontranın pusularına düşen yoldaşlarımız yaşam için direniyor... Her iki düşman güç de cinayetlerini işleyip yeni katliamlar planlamak için üslerine döndüler.

Katilleri tanıyoruz. Biri hareket tarafından cezalandırılan bir ayyaş, sapık ve aylardır pusu kuruyor, cinayet işliyor; diğer ikisi hareket içinde hiçbir yere gelememenin sancısıyla kişilik ispatında, kişisel intikam peşinde olan iki serseri... Bunlar hedefimiz değildir. Ama darbeci şefler onların da yaşamlarını yok ediyor. Tüm kamuoyu bilmelidir, bu insanları cezalandırdığımızda sorumlusu darbeci çete şefleri olacaktır. Ortaya çıkacak bütün ölümlerden, doğacak zararların tümünden darbeci çete sorumludur...

Darbeci kontra çete şefleri Hüseyin, Süleyman, Zafer, İlhami kendi pis canları için insanları kontra cinayetlerine ortak ederek suç işlemeye devam ediyorlar. İşlediğiniz cinayetlerin, verdiğiniz zararların hesapları tek tek sorulacaktır. Hangi karanlık dehlize girerseniz girin, kimlerle işbirliği yaparsanız yapın devrimci adaletten kurtulamayacaksınız. Hepinizin sonu Asaf'ın sonu gibi olacaktır.

Yoldaşlar, halkımız,

Kontrgerilla, darbeci kontra, emperyalistler ve kimi sol hareketler hareke-

timizi kuşatıp, saldırıp yok etmek istemektedirler. Hareketimiz tarihinin en karanlık ve en büyük komplosuyla karşı karşıyadır. Bu komployu ortadan kaldırmak, kuşatmayı yarmak ve devrim yürüyüşümüze daha güçlü devam etmek zorundayız... Kontrgerilla ve darbeci kontra bu yürüyüşümüzü engellemek için saldırıyor. Biz Devrimci Sol olarak, kadrolarıyla, taraftarlarıyla, önderliğiyle 12 Eylül'ün zifiri karanlığında, düşman kuşatmasında tüm saldırı ve pasifikasyon taktiklerine karşı BAŞARAMAYACAKSINIZ! şiarını yükselterek direndik, yaralarımızı sardık, savaştık ve Devrimci Solcu olmanın bir onur olduğu gerçeğini yarattık... Şimdi bu onuru yok etmek istiyorlar...

Devrimci Sol'a gönül verenler, şu veya bu nedenle mücadelede atıl kalanlar, hatta aktif mücadelenin dışına düşenler her zamankinden daha çok hareketi savunmalı ve her konuda katkılarını sunmalıdır. Neden, niçin sorularını sormadan, açık düşman saldırılarını, düşmanla açık işbirliği yapanları, sözde dostların kuşatmasını görerek Devrimci Sol gerçeğini sahiplenmelidir. Devrimci Sol gerçeği hepimizindir... Bu gerçek onurumuzdur, sevgimizdir, umudumuzdur, geleceğimizdir. Geleceğimizi kirletmemek, karartmamak için sahiplenelim ve düşmanlarımıza karşı savaşalım, onları karanlık yuvalarından çıkarıp devrime karşı işledikleri suçların hesabını soralım.

Hareketimize karşı yönelen komployu ve düşman güçlerin taktiğini iyi değerlendirip savaşmalıyız. Kontrgerilla, darbeci kontra, burjuva basını ve bir kısım sol hareketler, hareketimize karşı cihat açmıştır. Bu karşı-devrimci saldırıyı püskürterek yolumuza devam etmek zorundayız. Düşmanlarımızı daha çok sevindirmemek için birleşmeli ve savaşmalıyız.

Şehit yoldaşlarımız;

Ant olsun ki, bayrağımız hiçbir zaman yere düşmeyecek... Dünyanın tüm namluları üzerimize çevrilse, tüm işkence tezgahları bizler için çalışsa, yüzlerce kez katliamlara uğrasak, binlercemiz tutsak da olsa bayrağımız ülkenin dağlarında, kentlerinde, dört bir yanında dalgalanacak... Ve hiç kimse devrim yürüyüşümüzü, iktidar savaşımızı engelleyemeyecektir.

BAŞARAMAYACAKSINIZ!

■ ■ ■

PERPA'DA KATLİAM

13 Ağustos '93'te İstanbul Okmeydanı'nda bulunan PERPA iş merkezinde 5 devrimci katledildi. 13 Ağustos'tan bir gün önce de darbeci çete gelmişti aynı işyerine. Darbeciler katliamdan bir gün önce PERPA'da katledilenlerden biri olan Nebi Akyürek'i kaçırmış, ona Devrimci Sol'a yardımcı olmaması için baskı yapmış ve arabasını gasp etmişlerdi. İki olay arasındaki yakınlık tesadüf değildi, olamazdı.

Darbeciler güçsüzdü, korkaktı, yaptıklarını savunabilecek cesaretten yoksundular. Oraya gidişlerini, Nebi Akyürek'i kaçırmalarını, arabayı gasp etmelerini gizleyerek, kontrgerillanın işyerindeki kasiyeri bile katledip geriye hiçbir tanık bırakmadığı bu katliamın üzerindeki sis perdesinin daha da koyulaşmasının ortağı oldular.

❖ ❖ ❖

DARBECİ KONTRA KAÇIRDI, KONTRGERİLLA KATLETTİ!

Devrimci Sol, PERPA katliamı üzerine, 15 Ağustos tarihli, 62 sayılı haber bülteniyle yaptığı açıklamalarda, katledilenlerden Hakan Kasa ve Mehmet Salgın'ın üyeleri olduğunu, Nebi Akyürek'in ise yalnızca bir taraftarları olduğunu belirtti. Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış'ın ise hiçbir şekilde Devrimci Sol'la ilgilerinin olmadığı, yine bu bültenle ortaya çıkıyordu. Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği'nin 16 Ağustos tarihli bildirisinde de katliamla ilgili gerçekler açıklandı:

13 Ağustos 1993 günü saat 12.00 sıralarında Okmeydanı PERPA'da iki milis üyemiz, bir taraftarımız ve örgütümüzle hiçbir ilgisi olmayan halktan iki insan, toplam beş kişi kontrgerilla tarafından katledildi.

Aynı gün TV haber bültenlerinde "soygun girişiminde bulunmak isteyenler öldürüldü", "Kartal-Topselvi Karakolu'nu bombalayanlar ölü ele geçirildi." vb. şeklinde katliam duyuruldu. Olay neydi, nasıl olmuştu, gerçekte halkın gözü önünde katledilen bu insanlar kimdi? Oligarşi ve kendini sol-demokrat diye lanse eden basın nasıl oluyor da haberi aynı şekilde halka duyuruyor ve halkı aldatıyorlardı.

Oligarşinin TV'lerini, basınını anlamak mümkündü... Katliamdan bir gün önce Kartal Topselvi Karakolu bombalanmış ve İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir "faillerin cezalandırılacağını" belirtmişti! Bu açıkça, katliam yapacağız demekti. Menzir'in bu mesajı hedefini buldu ve ertesi gün katliam gerçekleşti! Sözde Kartal-Topselvi Karakolu'nu bombalayanlar yakalanmış, teslim olmamış ve katledilmişlerdi... Üstelik içlerinde bir de kadın olunca Topselvi Karakolu'nun failleri oldukları kanıtlanmış oluyordu. Çünkü Topselvi Karakolu'nun bombalanmasında bir de kadın olduğu söylenmişti. Bunun için mutlaka bir de kadının öldürülmesi gerekiyordu.

N. Menzir Topselvi Karakolu'nu bombalayanların kimler olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü onları silahla yakaladıkları halde bırakan, Devrimci Sol'u yok etmek için sonuna kadar savaşacakları sözü aldıktan sonra güvenliklerini sağlayan, evlerini, dergi bürolarını bekleyen, yayınlarını dağıtan, propagandalarını yapan bizzat kendileriydi. Ama darbecilerin maskesi düşmüştü, kontrgerilla ile ilişkileri artık sırıtıyordu, bunun ortadan kaldırılması için yeni taktiklere başvurdular. Bunun için de devlete de karşıymış görünümünü verecek bazı eylemlere ihtiyaçları vardı. Menzir, Devrimci Sol'un tasfiye edilmesi için onlarca polisin ölümünü de göze alırdı. Çünkü Devrimci Sol'un ne yapıp yapmayacağını çok iyi biliyordu.

Kontrgerilla sürdürdüğü karşı-devrimci savaşta kendini misilleme yapmaya da zorunlu görüyordu. Darbeci kontrayı korumalarına alarak, onlarla birlikte eylem yapma ve bu eylemin misillemesi olarak da devrimci harekete yönelik katliam düzenlediler.

KATLİAM DARBECİ KONTRA VE KONTRGERİLLA İŞBİRLİĞİ İLE HAZIRLANMIŞTIR

Nebi Akyürek'e ait "Beyaz Saray Kafeterya" kısa bir süre önce bir operasyonda açığa çıkmış, polis tarafından bilinmekte olup denetim altındadır. 10 Ağustos 1993 günü polisin denetimi altında isimleri bizce bilinen iki darbeci kontra elemanı Nebi Akyürek'i silah zoruyla kaçırır, iki gün gözaltında tutar, işkence yapar. Amaç, "Devrimci Sol'a yardım etmeyeceksin, bize yardım edeceksin" vb.dir. Ve Nebi'nin Lada/Samara marka arabasını da gasp edip "seni denetleyeceğiz" diyerek bırakırlar... Nebi, kaçırılmasını ve otosunun gaspını, tehditleri yoldaşlarımıza anlatır.

Yoldaşlarımız büyük olasılıkla polis ve darbeciler tarafından yanıltılarak katliam yerine gelmeleri sağlandı. Çünkü buranın açığa çıktığını ve polis denetiminde olduğunu bilmektedirler.

Katliam yerine bırakılan silahlardan sadece ikisi yoldaşlarımıza ait olabilir. Diğer silahlar ve patlayıcılar polis tarafından bırakılmıştır.

Burjuva basının katliamı Topselvi Karakol eylemiyle birleştirerek vermesi Menzir ve darbeci kontranın ortak planıdır. Burjuva basını ve TV'lerini anlamak zor olmuyor. Ama sol geçinen, demokratlık iddiasındaki bazı basının, oligarşinin bu kontra haberlerini yorumsuz vermeleri, katledilenlerin Topselvi Karakolu ile ilgili oldukları, Bedri Yağan'cı oldukları şeklindeki haberleri, Nebi'nin darbecilerce kaçırılıp tehdit edildiğini ve otosunun gasp edildiğini ısrarla gizlemelerini anlamak güçleşiyor. Anlaşılan o ki, darbecileri korumak her geçen gün biraz daha zorlaşıyor. Öyle ki burjuva basın bile Selma Çıtlak'ın ve Sabri Atılmış'ın "devrimcilerle bir ilişkisinin olmayıp yanlışlıkla veya iki ateş arasında kalarak" öldükleri gibi açıklamalarla polisi kurtarmaya çalışırken, bir gerçeği istemeden de olsa itiraf etmek zorunda kalırken, sol basının bunlara değinmemesini ve olanakları olduğu halde gerçeği öğrenme girişiminde bulunmamalarını anlamak çok zordur. Anlaşılan darbeciliği korumak ve Devrimci Sol düşmanlığı, burjuva propagandasının etki alanına girmeyi ve hareketimize saldırıyı; gerçeklere gözlerini kapatmak ise halka doğruyu anlatmamayı beraberinde getiriyor. Nebi'nin darbecilerce kaçırıldığını, tehdit edildiğini, otosunun gasp edildiğini, katledilenlerden ikisinin devrimcilikle hiçbir ilgilerinin olmadığını yazmamak, ama öte yandan katledilenlerin Devrimci Solcu olduğunu gizleyip darbeci olduğunu yazmanın ne tür bir habercilik olduğunu, kimlerin işine yaradığını tekrar tekrar düşünmelerinde fayda vardır. Bu habercilik anlayışının örneklerini çoğaltmak mümkündür, ama gereksiz.

(...)

Şimdi kontrgerilla, darbeci kontra ve darbecilerin koruyucuları sevinerek, daha çok Devrimci Solcunun katledilmesini bekliyorlar. Devrimci Solcuların katledilmesi onları üzmez, sadece sevindirir. Onları üzen, darbecilerin propa-

gandasını yapan çıkarcı, kaypak, karanlık bir matbaacı gibi kişiliklerin ve darbecilerin zarar görmesidir. Hareketimize zarar vermek isteyenlerin cezalandırılması, zarar verenlerin etkisiz bırakılması gündeme geldiğinde protesto üzerine protesto yaparlar, tehdit ederler, hızını alamayanlar, öfkesini dindiremeyenler küfür ederler. Ama Devrimci Solculara yönelik katliamlarda, pusularda, yaralanmalarda susmayı tercih ederler. Suskunluk, suçluluğun itirafıdır. Bununla da kalmaz, yoldaşlarımıza, taraftarlarımıza pusu kuranları, yaralayanları "kimliği bilinmeyenler tarafından ateş edildi" diyerek gizler ve gerçekleri halkın öğrenmesini engellerler. Devrimci Sol'u bölünmüş göstermek için özel bir çaba sarf ederler ve darbeci literatürü kullanırlar...

KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRGERİLLA ÖRGÜTÜMÜZE VE HALKIMIZA HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAKTIR!
KAHROLSUN KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRA!
ŞEHİTLERİMİZİ SAVAŞIMIZDA YAŞATACAĞIZ!
BAŞARAMAYACAKSINIZ!

Hareketimize saldıranlar cepheleşmiştir! Şimdi daha kararlı olmak zorundayız!

Emperyalizm, oligarşi, darbeciler, oportünizm... Farklı noktalardan, farklı biçimlerde devrimci harekete karşı, devrimci hareketi yok etmek, zayıflatmak için uğraşıyorlardı. Sonuçta ortaya çıkan tablo buydu. Mücadele gazetesinin 5 Haziran 1993 tarihli 48. sayısındaki başyazıda M.ALİ BARAN bu olguyu tespit ediyordu.

13 Eylül darbesiyle birlikte hareketimiz yeni bir sürece girdi. Darbenin duyulmasıyla birlikte dünya devrim tarihlerinde bir benzeri daha görülmemiş, M-L'den zerre kadar nasibini almamışlarca uygulanan bu yöntem hemen herkesçe tartışılmaya başlandı. Darbecilik burjuvazinin bile kendi içinde karşı çıktığı, darbeciliğe karşı direnilmesi gerektiği tartışmasını yaptığı, hatta direnmeyenin yer yer kınandığı bir olgudur. Çünkü darbeciler, her türlü kuralı ve ilkeyi reddeder. Kendine güvensiz ve güçsüzdür. Bu nedenle gücü gasp edip, halk kitlelerini yanıltarak, demagojik bir söylemle gasp ettiği yönetim sayesinde yapay bir ideoloji oluşturmaya çalışırlar. İşte bu yapaylıktan dolayıdır ki, çoğunlukla uzun süreyle yönetme becerisi gösteremezler. Hemen hepsinin demagojik söylemi, ülkeyi, halkı felaketten kurtarmak, demokrasiyi yeniden inşa etmek noktasında şekillenen kurtarıcılık misyonudur. Aslında bu misyonu hiç kimse onlara vermemiş, kendi kendilerini buna layık görmüşlerdir. Burjuvazi çoğu kez bozulan istikrarını geçici de olsa rahatlatabilmek, muhalif güçlerini etkisiz kılabilmek için darbe yöntemine başvurur. Ama bu yönteme başvuruşu geçici olup, ardı sıra göstermelik seçim sisteminin de işlediği demokrasicilik oyununa yeniden başlar.

Devrimci bir örgütte darbe deneyimi ise yoktur. Bizim darbeciler de esas olarak burjuvazinin anlayışıyla hareket etmişlerdir. İdeolojilerine güvenmediklerinden açık ideolojik mücadele geleneğinin dışına çıkıp, akıl almaz bir mantıksızlık örneği sergileyerek, darbe ile yönetimi ele geçirme, güç olma ve ideolojiyi oluşturma programını benimsemişlerdir. Geçen süreç, gelişmeler, bu darbeci anlayışı hemen her şeyiyle açığa çıkartmıştır. Darbeciler tıpkı burjuvazi gibi, hareketi kurtarma adına yola çıktıklarını iddia etmelerine karşın, iddialarında samimi olmadıkları, bu söylemleri demagojik bir şekilde insanlarımızı etkilemek için kullandıkları ortaya çıkmıştır. Kendine güvensiz, ideolojisi olmayan, iddiaların yapay olduğu bir anlayışın, hatta bu anlayışı savunan kişiliklerin devrimci bir hareketin, devrimin, halkın esenliğini düşünmesi mümkün değildir. Bu tür kişilikleri motive eden, yön veren kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarların sarsıldığı yerde dost, düşman kavramları süratle yer değiştirir. İlkeler, gelenekler, kurallar, dün savundukları hemen her şey yeni bir

şekle bürünür. Darbeciler de böyle yapmıştır. Daha dün *"Darbeden başka yolumuz yoktu, aksi halde bölünme olurdu, tasfiye olurdu"* derken, bugün hareketimizi bölmek, parçalamak için dost-düşman ayrımı yapmadan, hemen herkesle işbirliği yapıp tüm Devrimci Sol kadrolarını düşman görmektedirler.

Emperyalizm ve oligarşiler de darbe yaparlar. Ama sınıfsal deneyimleri sonucu darbenin kendi çıkarlarına ne kadar süre uygun düşüp düşmediğini de programlarlar. Tekeller çıkarlarının sarsılacağını gördükleri noktada denetim dışı davranışları engellerler.

Bizim darbecileri de sınıfsal çıkarları yönlendirmektedir. Bu çıkarlar, küçük burjuvazinin ihtirası, bencilliği ve güç olma isteğidir. Bu çıkarlar etrafında birleşip, devrimci bir harekette darbe yapıp hareketi ele geçirme şansını elde edemeyince gasp ettikleriyle ayrı bir güç olmak, kaçmak, başka güçlere sığınmak seçeneklerinden başka da yapacakları bir şey yoktur. Tekeller demokrasi oyunu içerisinde denetimi uzun süre ellerinde tutabildiklerinden, darbelerini bu çerçevede az çok istikrarlı bir şekilde sürdürebilmektedirler. Ama devrimci bir örgütte illa da yönetme sevdasından yola çıkmış küçük burjuvazinin bu tür dengeler kurması mümkün değildir.

Darbeciler kadrolarımızın darbeciliği mahkum etmesi sonucu hareket yönetimini ele geçirememiş ve demagojik, yalana dayalı, güç oluşturmak için yapay olarak üretilen tüm iddiaları çökmüştür. Bu sonuçtan sonra şaşkınlaşan darbeciler, son şansları olarak gasp ettiklerini ne pahasına olursa olsun ellerinde tutarak ve hala aldatıp, çevrelerinde tuttukları birkaç kişiyle ayrılıp, kendi meşruiyetlerini sağlayarak, işledikleri ağır suçların karşılığını ödemek istememişlerdir.

Hareketimizin tarihi açıklık, dürüstlük, kadrolara güven politikalarıyla şekillenmiştir. Bu nedenle, tüm olan biteni düşmanın da duyduğu bir ortamda hemen tüm kadrolarımıza, taraftarlarımıza, halkımıza hareketimiz içerisindeki bu sorunu tüm çıplaklığı ile açmaktan çekinmedik. Bu tavır bizim doğru politikalarımıza olan inancımızdan, kadrolarımıza ve halkımıza olan güvenimizdendir. Kadrolarımız ve halkımız, hareketimizin 15 yıllık siyasi ve pratik mücadelesini bizzat kendi deneyleriyle değerlendirecek, tüm demagojik yaklaşımların ötesinde yalan ve gerçeği ayırt edecekti. Nitekim öyle de oldu.

Küçük burjuvazi inançsızdır, yüce idealler uğruna kararlılık gösteremez. O hep karmaşık, tereddütlü bir kafa yapısına sahiptir. Düzenle devrim arasında sürekli gidip gelir. Bunun için de devrimci ruhu ve ihaneti iç dinamizminde barındırır. Küçük burjuvazinin iç dinamizmindeki bu çelişkili yapı onu hemen hemen her konuda kararsızlıklara, belirsizliklere, inişli çıkışlı durumlara sürükler. Çok yüksek düzeydeki bir moralden büyük bir karamsarlığa düşüşü ve ihaneti sürpriz olmaz. Çünkü o asıl olarak, proletaryanın sınıf kininden, iktidar bilincinden, sabır ve olgunluğundan yoksundur. Darbeciye bu darbeyi yaptıran ve onu ihanete sürükleyen işte küçük burjuvazinin bu yapısıdır.

Darbecilerin hareketi ele geçiremediğini, ideolojik, politik, örgütsel ve kitlesel bir güç olamadıklarını, olma şanslarının da çok güç olduğunu oligarşi, oportünizm, emperyalizm, herkes görüyordu. Ama en azından, düşmanlarımız ve dostlarımız için hiç ummadıkları bir anda kendi sınıfsal çıkarlarına za-

rar veren, engelleyen, her geçen gün biraz daha gelişen, hemen tüm sınıf düşmanları tarafından tehlikeli ilan edilen Devrimci Sol **"bölünüyor", "parçalanıyor"**du.

Kontrgerilla yıllardır hareketimizi bölmek, parçalamak ve güçten düşürmek için ideolojik, psikolojik, silahlı, silahsız hemen her türlü kontrgerilla taktiğini hareketimiz nezdinde tüm güçleriyle denemesine karşın olumlu bir sonuç alamamıştı. Keza hareketimizi bölmek ve güçsüz düşürmek için her 3-5 ayda bir hareketimizin bölündüğü söylentilerini yayarak, gelişimini engellemek için hemen her türlü taktiği deneyen ve Devrimci Sol karşıtı güç birlikleri yaratan bazı oportünist çevreler de bekledikleri koşulların geldiğine inanarak, aktif roller üstlendiler.

Kontrgerilla, darbecilerin de propagandasıyla ilk değerlendirmesini yanlış yaptı. Darbecilerin hareket yönetimini ele geçirdiğini, önderliği tasfiye ettiğini, silah, cephane, hareketin kasası vb. her türlü olanağın darbecilerin elinde olduğuna inanıp, eylem korkusuyla 6 Mart katliamını düzenleyerek geçici çıkarlar çerçevesinde bir taktik uyguladı. Ayrıca darbecilere bir armağan sunmak istiyordu. Darbecilik, uzun vadede yaşayamazdı. Bunun için şehitlere ve konuşamayan önderlere ihtiyaçları vardı. Oligarşi, bu katliamla darbecilere böyle bir armağan da vermiş oldu. Artık darbeciler kendileri açısından daha güvenli ve geri dönüşü çok daha zor bir yola girecek, varlıklarını sürdürebilmek için yeni manevralara başvurabileceklerdi. Ama oligarşinin bu armağanı da darbeciliğin biraz daha fazla mahkum olmasından başka bir şey ifade etmedi. **"Ben daha iyi yaparım"** diyerek hareket yönetimine soyunan, ihtirasın doruğa çıktığı bu ruh hali artık dengesizleşmiş ve mantıktan yoksundur. İhtirasın doğurduğu bu mantıksızlıkla, mücadelenin gerçeklerinden habersiz olma hali birleşince oligarşinin bir gün içerisinde bulup katletmesi -hem de tek kurşun sıkacak direniş gösteremeden- fazla zor olmuyor.

Kontrgerilla yanıldığını kısa sürede gördü. Darbeciler, yenilmiş, Devrimci Sol kadrolarınca mahkum edilmiş, etkisiz bir kesimdi. Devrimci Sol'u parçalayacak ideolojiden, politikalardan ve güçten yoksundular.

Oportünizm de hala pusuya yatmış sessizce izliyordu. Bu olaydan kazançlı çıkacağı koşulların oluşmasını bekliyordu.

Hareketimiz, **"darbecilik alt edilmiştir"** tespitini yapıp, tüm bölge ve alan sorumlularımızın, komitelerimizin, kadrolarımızın, komutanlarımızın, savaşçılarımızın darbeciliği mahkum eden ve önderliğe güvenlerini sunan deklarasyonlarını yayınladıktan ve de 1 No.lu kararın alınmasından sonra herkes darbeciliğin yenildiğini ve hareketimizin parçalanmadığını anladı ve gördü.

Yıllardır düşmanları için korkulu rüya, halkımız için umut, devrimciler için bir onur olan Devrimci Sol yine bölünmemişti.

Düşman bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Devrimci Sol'u bölemese dahi *"Ne kadar çok zarar verirsem kârdır"* diye düşünerek aleni bir şekilde darbecileri destekleme ve koruma görevini üstlendi. Burjuvazinin basını, TV kanalları darbeci propagandaya açıldı. İşkence tezgahlarında darbecilere övgüler dizildi. Herkesin darbeci olması öğütlendi.

Darbeciler hareketi ele geçirememenin, tecrit olmanın çaresizliğiyle ve de

artık hareketimize verdikleri büyük zararların hesabının sorulacağı korkusuyla yeni arayışlara girdiler. Hemen her konuda yenilmişlerdi. Artık demagoji ve yalanlarla dolu, kontrgerillanın altına rahatlıkla imzasını atabileceği bildiriler yayınlamak bile güç geliyordu. Her gün birbirini yadsıyan ve artık mizah özelliği kazanan yalanlarına kimse kanmıyordu.

Oligarşiye gerekli mesajı vermekte gecikmediler. Doğrudan burjuva basınına **"Devletin ve DK'nın denetimi dışına çıkana kadar eylem yapmayacağız..."** diyerek, önderlik düşmanlıkları ve anti-propagandalarıyla başlayan düşmanla zımni işbirliğini bu tür faks mesajlarıyla pekiştirerek, önderlik düşmanlığından doğrudan Devrimci Sol düşmanlığına yöneliyorlardı. Bu işbirliği ürünlerini vermekte gecikmedi. Kontrgerilla darbecilerin yayınlarının dağıtımını yer yer bizzat üstlendi. Darbeciler daha pervasız oynamaya başladılar. Darbecilerin kontrgerilla içerikli bildiri ve yazılarını öncelikle burjuva basın olmak üzere derneklere, bürolara, legal evlere, ilgili-ilgisiz pek çok insana, oportünizme, herkese, açık bir şekilde postalamaya başladılar. Hiçbir engelle karşılaşmıyorlardı. Polis darbecileri gördüğü yerde takip ederek korumaya alıyor ama dokunmuyordu.

Hareketimizin kadrolarının aldığı 3 Mart tarihli 1 No.lu kararla; darbecilerin verdikleri tüm zararlara rağmen hareketin geleceği için darbeci de olsalar, iddiaları kurgusal ve deli saçması da olsa bunların tartışılacağı da ayrıca belirtilmişti.

Baştan belirttiğimiz gibi, darbecilerin sorunu hareketin çıkarları olmadığından, kadroların bu çağrısına ilgisiz kalarak, harekete zarar vermeye devam etmişlerdir. Darbeciler kendi iddialarının özgürce tartışılacağı her türlü zemini reddetmişlerdir. Çünkü onlar sonuçta kadroların kendilerini mahkum edeceğini bildikleri gibi, işledikleri ağır suçların cezasız kalmayacağını da bilmektedirler. Bunun için ayrılmak, kaçmak veya başkalarına sığınmak can güvenliklerinin sigortası olacaktır.

1 No.lu karar, hareketimize hala zarar vermeye devam eden, hareketin kararlarına uymayan herkese karşı yaptırım ve ceza uygulanmasını da içermektedir.

Hareketimiz yeniden toparlanmış, devrim yürüyüşüne devam ettiğini tüm dünyaya ilan etmiştir. Oportünizmin yıllardır büyük bir arzuyla beklediği Devrimci Sol'un parçalanması ve güçsüzleşmesi gerçekleşmemiştir. Bu nedenle oportünizm, artık aktif olarak devreye girip, darbecileri korumak, desteklemek ve onları meşrulaştırmak görevlerini üstlendi. Büyük bir hız ve **"beceri"** göstererek bir araya gelip hareketimize karşı darbecileri destekleyen kararlar alıp, ültimatomlar yayınladılar. Darbecilerin hiçbir güçlerinin olmadığını biliyorlardı, darbeci olduklarını da teyit ediyorlardı. Fakat onlar bölünmüş bir Devrimci Sol arzusunda olduklarından **"Devrimci Sol'un DK kanadı", "Bedriciler kanadı", "İki Devrimci Sol var..."** gibi ifadelerle oligarşinin ve darbecilerin dayatmaya ve kabul ettirmeye çalıştığı Devrimci Sol bölündü propagandasını büyük bir istekle yapmaya, darbecilere maddi, ideolojik, psikolojik her türlü desteklerini sunmaya başladılar.

Darbeciliğin karşı-devrimci niteliğini, hareketimize verdikleri zararları, ha-

reketimizin kadrolarının darbeyi mahkum edişini, ihanet olarak değerlendirişini kısaca hemen hiçbir şeyi görmek istemiyorlardı. Büyük bir sevinç içerisinde idiler. Darbecilerin, oligarşinin ve de kendilerinin tüm tahribatlarına karşın hareketimizin bu süreçten daha dinamik, daha bilinçli bir güç ve kitlesellikle çıkması onları hareketimize karşı saldırıda ve darbeciliği desteklemekte daha gayretkeş yapmıştı.

Darbecilerin yoldaşlarımıza karşı kurdukları ölüm tuzaklarının bozulmasıyla bu kez de sicili kabarık, küçümsenemeyecek kadar devrimci kanını akıtanlar, kendi çıkarlarını **"sol içi çatışma"** maskesiyle gizleyerek karşımıza çıktılar. Doğal ki hareketimizin bölünüp, parçalanması, 15 yıl boyunca oligarşinin hareketimize verdiği zarardan daha çok zararın verilmesi, devrimci harekete darbecilik gibi bir pisliğin bulaştırılması, hareketimizin maddi varlığı, arşivi ve silahlarının gasp edilerek savaşımızın, partimizin ve örgütlenmemizin engellenmesi onları sevindiriyordu. Bunun için de darbecileri daha çok desteklemeliydiler. Devrimci Sol'u tasfiye etmek, parçalamak ve yok etmek hemen hemen birçok siyasal yapının ortak düşüydü.

Darbeciler çaresiz ve zavallıydı. Düşmana açık mesajlar verip, pratik tavırlarıyla da bunu güçlendirdikten sonra, oportünizmi de Devrimci Sol karşıtı cepheye dahil ettiklerinde daha güçlü olacaklarını düşündüler. Birer sığınmacı gibi, yıllardır hareketimizi parçalamak için her türlü çabayı sarf eden oportünizme hareketin sırlarını taşıdılar, yardım dilendiler, güvenlik istediler. Oportünizm için bulunmaz bir fırsat doğmuştu. Böylece yıllardır rekabet ettikleri ama bir türlü etkisiz kılıp gelişmesini engelleyemedikleri Devrimci Sol'u parçalayıp, güçten düşürecek, bir yandan da sol içi çatışma demagojisiyle kendi kirli geçmişlerini aklamış olacaklardı. Her bir oportünist grup adeta Devrimci Sol'un iç sorunlarını çözecek bir uzman savcı ve yargıç gibiydi. Ahlaksız darbeci için örgüt kişiliği, örgütsel bağımsızlık, örgüt ahlakı diye bir şey söz konusu olamazdı. Devrimci Sol'un yok olması için her yolu mübah sayıyorlardı. Ahlakı ve ideolojisi olmayanlar darbe yapıyor, başaramayınca sadece ve sadece can kaygısı ile düşmanla anlaşıyor, oportünizme sığınmaktan çekinmiyordu. Oportünistler de onları koruyacaklarına dair söz veriyor, kurulan tuzakları ve yoldaşlarımıza yönelik öldürme teşebbüslerini gizliyor, Devrimci Sol'un yayınlarını almama, güç ve eylem birliği yapmama ve tüm ilişkileri kesmeye varan ortak kararları belki de tüm siyasi yaşamları boyunca olmadıkları bir hızla alıyorlardı. Onları birleştiren neydi? Bu Devrimci Sol düşmanlığının köklerinde neler vardı?

Oportünizm öylesine bir misyon yüklenmişti ki, utanmasalar Devrimci Sol'un kendilerine danışmadan hiçbir karar alamayacağını ilan edeceklerdi. Kendilerinin bile hala izah edemediği, halka ve devrimcilere karşı özeleştiri bile yapmadığı, hiç çekinmeden, en küçük bir üzüntü duymadan onlarca devrimcinin kanını akıtanlar bütün bu çirkinliklerini unutturmaya çalışıyorlardı. Halkı, devrimcileri kör ve ahmak görüyorlardı.

Darbecilikle başlayan Devrimci Sol'u tasfiye operasyonu, asıl olarak emperyalizm ve oligarşinin ideolojik, psikolojik ve fiziki saldırılarına rağmen, birlikte M-L'i ısrarla savunmamız, silahlı mücadele bayrağını yükseltmemiz

sonucu gündeme sokulmuş bir kontrgerilla-CIA operasyonudur. Örgütümüz, birçok oportünist grup yüksek sesle ifade etmese de, düşmanın imha etme ve tüm ağır saldırılarına, kendilerinin tüm olumsuz değerlendirmelerine rağmen hemen her gün pratiğiyle tersini kanıtlayarak gelişmiştir. Türkiye devrim tarihinde şimdiye kadar yaşanmamış bir biçimde savaşma ve direnme kararlılığı göstermiştir. Dünyada hemen hemen birçok örgütün silah bırakıp, emperyalizmle uzlaşma içerisine girdiği, davalarına ihanet ettikleri koşullarda Devrimci Sol, emperyalizme karşı silahlı mücadeleyi başlatmıştır. Hemen hiçbir örgütün emperyalizme dokunmak istemediği, **"Sen bana dokunma, ben de sana dokunmayayım"** şeklinde oportünist bir çizgi izlediği koşullarda hareketimiz emperyalizme darbeler vurmuştur. Öyle ki, emperyalizmin Irak halkı nezdinde tüm dünya halklarına gözdağı vermek ve sindirmek için başlattığı emperyalist savaşa karşı Türkiye solunda istisnasız tüm siyasi yapıların **"it dalaşı"** deyip, emperyalizmle sessizce anlaştığı koşullarda tüm bedelleri göze alarak emperyalizme darbeler vurmuş; dünya halklarına, tüm dünya devrimcilerine, anti-emperyalistlere emperyalizm gerçeği yeniden gösterilmiştir. Bundan dolayıdır ki, CIA'nın ve tüm emperyalist güvenlik örgütlerinin dosyalarına **"en tehlikeli örgüt"** diye fişlenmiştir.

Reformist-ihanet rüzgarlarının hemen tüm dünyayı sardığı ve revaçta olduğu koşullarda Devrimci Sol, reformizmin varacağı sonucu doğru tahlil ederek, M-L'nin saflığını korumuştur. Bu nedenledir ki, reformizmin sol adına olumlu ne varsa yıkıp ülkelerini ve tüm değerlerini emperyalistlere satmalarından sonra, sosyalizm yıkıldı propagandalarının yarattığı ideolojik ve moral tahribattan etkilenmeden çıkarak, orak-çekiçli bayrağını silahlı mücadeleyle taçlandırarak, sosyalizmin yaşayacağını ve halkların tek kurtuluşunun bu yol olduğunu göstermiştir.

Devrim tarihinde ilk defa devrimci adaletle halk düşmanlarından, işkencecilerden, emperyalist ajanlardan hesap sorularak, halka güven verilmiş, halka karşı işlenmiş ve işlenecek hiçbir suçun cezasız kalmayacağı gösterilmiştir.

Bu öylesine etkili bir mücadeledir ki, oligarşinin generalleri, işkencecileri, kontrgerilla kurmayları, devlet yetkilileri kendilerini gettolara hapsetmeye, estetik ameliyat yaptırmaya başlamıştır. Halka kendi gücü ve düşmanın zayıflığı gösterilmiştir.

Devrimci Sol'un herkese, her şeye, tüm zorluklara rağmen doğru bildiği yolda devam ettiği ve edeceği gerçeğini bilen emperyalizm ve oligarşi tüm güçlerini Devrimci Sol'u yok etmek için seferber etti. Burjuva demokrasicilik oyunu içindeki kendi yasa ve kurallarını dahi hiçe sayarak hareketimize karşı bir imha savaşı başlattı. Öyle ki silahlı-silahsız, sempatizan, savaşçı, önder ayrımı yapmadan her Devrimci Solcu görüldüğü yerde katledilmeye başlandı. Katliamlarla birlikte moral bozukluğuna uğrayacağımız, bir daha toparlanamayacağımız, silahlı mücadeleyi terk edeceğimiz şeklindeki düşmanın, oportünizmin düşünceleri kısa sürede yok oldu. Oligarşinin yoldaşlarımıza karşı giriştiği her katliam operasyonu, bir direniş destanına dönüşmüş, emperyalizm ve oligarşiye karşı savaş şiarlarımız ülkenin dört bir yanına yayılmıştır. Savaşımız karşı savaşı, karşı savaş, savaşın yayılarak gelişmesini ve direniş

destanlarını doğurmuştur. Savaşımız, emperyalizm ve oligarşiye vurduğumuz darbeler, ülkemizin devrimci tarihinde ilk defa yaşanan bu tür destansı kahramanlık ve direniş örnekleri hareketimizi, halkımızın hatta oportünizmin büyük kesiminin umut beslediği, her geçen gün gelişen, geleceği olan bir hareket konumuna yükseltmiştir. Savaş birçok dengeyi bozarak, yeni güçler yaratıp, bunları yeniden saflaştırarak kendi gerçeğiyle yürüyordu. Oligarşinin tüm imha operasyonları ideolojik ve psikolojik saldırıları sonuçsuz kalmıştı. Gerçekten sonuçsuz kalabilmiş miydi?

Savaşımız kentlerde ve kırlarda gerilla savaşı ve diğer mücadele biçimleriyle gelişip yaygınlaşarak sürmektedir. Hareketimiz **"Parti Arifesindeyiz"** açıklamasını yapmaya hazırlanırken 13 Eylül darbesinin olması tesadüfi değildir. Henüz parti bile olmayan Devrimci Sol'un, düşmanları ve de sözde dostları için bu denli tehlikeli olması, partili olduktan sonra tehlikenin boyutlarının daha yükselmesi demekti. Partili olmamız, güçlenmemiz, savaşı yayıp geliştirmemiz, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Devrimci Halk Kurtuluş Ordusu'yla zafere doğru daha emin adımlarla yürümemiz, emperyalizm ve oligarşiden daha çok içimizdeki düşmanı korkutmuştur. Parti, ordu ve cephe örgütlenmesiyle daha da güçlenmiş, önderliği ve kadrolarıyla bütünleşmiş, daha disiplinli, daha kararlı ve savaşın yükselerek sürdüğü koşullar, küçük burjuvazinin hareket yönetimini ele geçirmenin koşullarını bulamayacağı, kendi ihtiraslarını tatmin edemeyeceği, savaş gerçeğinden kaçamayacağı koşullar olacaktı. Dahası hareketin yetkilerine sığınarak hareketi sömüremeyecek, konumlarına sığınarak her türlü pisliği yapamayacaklardı.

Darbe, kontrgerillanın ideolojik, psikolojik propagandaları sonucu oluşan ve hangi biçimde ortaya çıkarsa çıksın başlangıcıyla, sonuçlarıyla hemen her şeyiyle tastamam bir kontrgerilla hareketidir. Önderlik eleştirisiyle başlayan bu propaganda ve darbe, masum iddialar görünümünde geliştirilerek önderlik düşmanlığına, kadroların önderliği sahiplenmesiyle Devrimci Sol düşmanlığına dönüşerek, Devrimci Sol'u parçalama ve yok etme mücadelesine dönüşmüştür. Bunu başaracak güçleri olmadığından da düşman ve oportünizm cephesiyle birleşmişlerdir.

Devrimci Sol'un tarihinde kadrolarından ve halkından saklı, kadrolarının onayını almayan, halkın pratikte benimsemediği herhangi bir tavır ve davranışı olmamıştır, olmayacaktır da. Biz halkımızla devrim yapacağız. Sosyalizmi onlarla inşa edeceğiz. Bunun için de halkımızın hareketimizi, önderliğiyle, politikalarıyla, taktikleriyle, her şeyiyle tanımasını istiyoruz. Halkımız yalnız zafer günlerinde değil, yenilgi ve zor koşullarımızda da bizimle birlikte olacaksa, hareketle aralarına aşılmaz duvarlar örmeyiz. Darbecilerin her şeyimizi kirletmeye çalışmasıyla yok olacağımızı ve halkımızın artık bir daha bize güvenmeyeceğini sanan küçük burjuva aydınca düşünce ve davranıştan kurtulamamış olanlar bir kez daha yanıldılar. Oligarşinin, oportünizmin, emperyalizmin tüm propagandalarına karşın halkımız gerçeği yakalamış, örgütünü sahiplenmiş, daha büyük bir coşkuyla savaşımıza katılım sağlamıştır. Küçük burjuva aydın hastalıklarından kurtulamayanlar ve oportünistler kendi küçük

dünyalarıyla ve şablonçu kafalarıyla bu şekilde düşünmekte haklıdırlar. Çünkü hiçbir ülkenin devrimci gelişimleri birbirini takip etmez ve taklit edilemez. Biz bu ülkenin devrimcileriyiz. Halkımızı tanıyoruz. Onlardan öğreniyor ve öğretiyoruz. Halkla birlikteyiz. Ama onlar halka yabancıdır. Bu nedenledir ki, ne bizi ne de var olan gelişmeleri hiçbir zaman devrimci bir tarzda tahlil edemeyeceklerdir. Sürekli yanlış yapma, hareketimize karşı olma tavırlarını sürdüreceklerdir.

Düşmanın saldırılarının ne anlama geldiğini ve savaş gerçeğini biliyoruz. Şimdiye kadar tüm kayıplara rağmen kararlılıkla savaşı sürdürdük ve yalnız Devrimci Sol'a değil, tüm Türkiye sol hareketine, hatta tüm dünya devrimcilerine M-L'nin saflığını koruma, koşullar ne olursa olsun savaşma kararlılığını gösterme, kuşatıldığımız anda direniş destanları yaratma geleneklerini taşıdık. Bizim gibi geri bıraktırılmış yeni-sömürge ülkelerde halk savaşı stratejisinin şehirde ve kırda, silahlı ve silahsız mücadele biçimleriyle bütünlük halinde sürdürülebileceğini -dışımızdaki hemen herkesin farklı iddialarına rağmen- kanıtladık. Devrimci Sol bugün düşmanlarının ve dost görünenlerin kuşatmasına rağmen, Türkiye sol hareketinde dost ve düşman tarafından ciddiye alınan, gelişmesi ilgi ile izlenen en güçlü harekettir. Bu güç şimdiye kadar düşmanın hiçbir kuşatmasında ve saldırısında yok olmamış ve teslim olmamıştır.

Oportünizm darbeyi destekleyerek, onları meşrulaştırarak asıl olarak kendini kirletmektedir. Darbeciliği meşrulaştırmak aynı zamanda sol hareketler içerisinde böyle bir olumsuz geleneğin -sözde ne denirse densin- başlatılmasına yeşil ışık yakmak demektir. Ve bu gelenek giderek kendilerini vuran bir silaha dönüşebilir. Oportünizm kısa vadeli çıkarları için darbeciliği desteklemekte fayda umabilir. Ama uzun vadede hiçbir şey kazanamayacağını, tersine ileride hesabını veremeyeceği sorumluluklar altına gireceğini şimdiden halkımız ve tarih önünde söylemek zorundayız.

Bizi tanıyan herkes bilir ki, Devrimci Sol başkalarının politikaları ve kararlarıyla hareket etmez, düşüncelerini değiştirmez. Tarihimiz herkese, her şeye rağmen, doğru bildiklerimizle yolumuzda yürümek olmuştur. Oportünizm de bu gerçeği bilmektedir. Buna rağmen darbeciliğe destek için bizimle her türlü ilişkiyi kesecek kararlar almasının hiçbir sonuç yaratamayacağını da çok iyi bilmesi gerekir. Kaldı ki, oportünizmle hemen hiçbir güç ve eylem birliğimiz sağlanamamaktadır. Sürekli olarak oportünistler kendilerine güvensizlikleri nedeniyle bize karşı birbirleriyle güç birliği yapmışlardır.

Kadrolarımızın tüm halkımıza ilan edilmiş darbeciliği mahkum eden kararlarına rağmen,

-Darbecilerin hiçbir ideolojisi, ideolojik ayrılığı olmadığı bilindiği halde onları meşru gören,

-Darbecilerin hareketimize verdiği zararlar ve ağır suçlardan dolayı hareketimizin adalet işleyişine karışan,

-Devrimci Sol'u bölünmüş göstermeye çalışan,

-Darbeciliği meşru görerek onlarla ilişki sürdüren herkes, sözde ne derse desin darbeciliği meşrulaştırmak, hareketimizi bölmek ve zarar vermek istiyor demektir. Dahası bu tür anlayışta olanlar, darbeciliği destekleme tavırlarını

zorunluluklar dışında hemen hiçbir alanda gerçekleşmeyen güç ve eylem birliğini engelleyici tavırlara dönüştürdüğünde ve bunu istikrarlı hale getirdiklerinde bu anlayış sahipleriyle hemen hiçbir ilişkimiz olmayacaktır.

Darbeciliği destekleyen, onları meşrulaştırmaya çalışan, devrimci adalet işleyişimize müdahale etmeye kalkan bütün sol yapılar gelinen aşamada yalnız bize değil, kendilerine ve tüm sol harekete zarar vermektedirler. Savaşımızı engellemeye çalışan, örgütümüzü parçalamak isteyen, hemen hemen tüm kadrolarımızın mahkum ettiği ve lanetlediği darbeci adi gasp çetesini desteklemeyin. Bu yol, bu tavır dostluk değildir. Şimdiye kadar Devrimci Sol'un dostluğundan hiç kimse zarar görmemiştir.

Bütün açık gerçeklere ve bilinen tarihimize rağmen darbeciliği destekleyerek hareketimizi güçten düşürüp, savaşımızı engellemeyi düşünüyorsanız bu büyük bir yanılgı olacaktır.

Tüm bunlara rağmen darbeciliği desteklemekte ve kollamaktaki ısrarınız karşısında darbeciliği mahkum etmek bizim, korumak şerefi sizin olsun demekten başka bir şey elimizden gelmiyor.

OPORTÜNİZM VE DARBECİLİK

DEVRİMCİLİĞİN HARCINDA DÜRÜSTLÜK OLMALIDIR

Oportünizm devrimci hareketin yalnızca kendi adına değil halk adına, devrim adına, devrimci ilke ve değerleri korumak için darbecilere karşı yürüttüğü bu savaşta devrimcileri yalnız bıraktı. Sol, yaşanılan soruna devrimci değerler, ilkeler ve dahası, sürecin devrimcilerin önüne koyduğu görevler açısından bakmadı. Açık değillerdi. Samimi olamadılar, çıkarcıydılar. Devrimci hareket onların doğru bir zemine adım atmalarının kapısını açık bıraktı hep. Solla ilişkileri sürdürmede ısrarlı oldu, devrimin çıkarlarını esas aldı. Ne var ki, sol bu olumsuz süreci yaşamakta ısrarlıydı.

Sol Darbeyi, Darbecileri Meşrulaştırıyor

Sol, devrimci hareketi yalnız bırakmanın ötesinde değişik ölçülerde, değişik gerekçelerle darbecilerin yanında saf tuttu. Sol büyük bir bölümüyle devrimci hareketin darbecilere karşı mücadelesini "mahkum" etmeye çalışırken darbecileri kucaklayıp onlarla "siyaset" yapmaya çalıştı.

Devrimci harekete, onun önderliğine karşı hiçbir ideolojik-ahlaki-hukuki gerekçesi olmaksızın "darbe" yapanları, "zor" kullananları, "sol" adına, "sol içi şiddete karşı çıkma" adına savunmak, darbeyi, darbeciliği devrimci bir yöntem saymak demekti. Bunun böyle olduğunu, sonuçta da olsa yaşanılan gelişmelerle birlikte herkes gördü. Bir tek istisnası vardı bunun. O da soldu. Onlar bunu görmediler. Görmek istemediler.

Sayısız uyarı yapıldı sola. Darbecilerin gerçek niteliğini ve yüzünü görmeleri için sınırsız bir çaba harcandı. Devrimci hareketin darbecilere karşı aylarca sürdürdüğü tartışma ve ikna çabalarından sonra, darbecilerin hala suç işlemeye devam ettikleri, harekete verdikleri zararın artık tahammül edilemez bir hale geldiği noktada, suçun olduğu yerde cezanın da olacağını hatırlatması, darbecilerin suçlarını halkın adaletinin yanılmaz terazisine koyması, solun, işin ciddiyetine varmasıyla değil, darbecileri daha da sıkı kucaklamasıyla karşılık buldu.

Sola Yöneltilen Sorular Yanıtsız Kalıyor

Suç ve ceza kavramlarının ortaya konulması üzerine, "Durun yapmayın etmeyin" diye feveran etmeye başladılar. "Niye duralım, niye yapmayalım" diye soruldu kendilerine. Yanıt alınamadı bu soruya.

Devrimci hareketin darbecilere yönelik cezalandırmaları karşısında "sol içi şiddet" diye fırladılar yerlerinden. Oysa darbe ve darbecilik "sol içi" olarak değerlendirilebilecek bir olgu değildi.

Hangi devrimci örgütün geleneğinde, işleyişinde böyle bir şeye yer vardı?

Hangi devrimci örgütte yönetim değişikliği böyle sağlanıyordu?

Devrimci bir örgütün iç işleyişi böyle mi olmalıydı? Eline silahı alıp önder-

liği tutsak ederek yönetime, hareketin kasasına, arşivlerine el koyarak ortaya çıkan üç-beş kişi sol bir grup sayılabilir miydi? Devrimci yöntem bu muydu?

Bütün bu soruların yanıtı yoktu onlarda.

Sol İçi Şiddet Kamburunun Örtüsü

Darbeyi meşru gören, darbeye içten içe sevinen, darbeyi kendilerinin kanıtlanması olarak değerlendiren, ya da kendi yanlışlarını, kirli geçmişlerini, sol içi şiddete boğazlarına kadar gömülmüş olmalarını örtbas etme aracı olarak kullanan ama tüm bunları açıkça ifade edemeyenler, darbe sonucu ortaya çıkan tecrit edilmiş üç-beş kişiyi "sol bir grup" olarak görüp, sol içi şiddet edebiyatı yaparlarken bir şeyi, ama çok önemli bir şeyi gözden kaçırıyor ya da daha doğru bir deyişle görmek istemiyorlardı.

Darbe zaten "zor"a dayanan bir çıkıştı. Darbecilik devrimci bir örgütün meşru yönetimine, önderliğine, kadrolarına karşı kendini dayatırken "şiddet"e başvurmuştu. "Sol içi", dahası "örgüt içi şiddet" darbeci çetenin varlık koşuluydu. Ama darbecilerin "şiddetine" bir diyeceği yoktu solun.

Darbeci çetenin devrimci hareketin taraftarlarına, Mücadele gazetesine yönelttiği saldırılar solun gözlerini açmaya yetmedi.

Darbecilerin giderek açıktan bir kontra çetesine dönüşmeleri, Halkın Gücü gazetesinin sahibi Rıza Güneşer'i katletmeleri bile açmadı solun gözlerini.

Meşrulaştırma Hamiliğe Uzanıyor

Dergilerinde onların açıklamalarını yayınlamayı "görev" edindiler... Darbecileri mazlum göstermekte, tüm yaptıklarını meşru göstermekte birbirleriyle yarıştılar. Devrimci hareketi cezaevleri konseylerinden, demokratik kitle örgütlerine, sosyalist basına kadar tüm platformlardan dışlayarak darbecilerin yolunu açmaya çalıştılar...

İşi, onların güvenliğini almaya kadar vardırdılar.

Oysa, darbeciler ortaya çıktıkları andan itibaren artık bir siyasi ölüydüler. Sol, olmayacak bir işe soyunarak bu ölüyü diriltmeye çalışıyordu.

Darbeci çete devrimcileri katlettiğinde gazetelerinde onları meşru göstermeye çalışan, burjuva basının bile açıkça yazdığı saldırıları yazmaya çekinen, örneğin, Mücadele'ye yöneltilen saldırıda, saldırganları "kimliği tespit edilemeyen kişiler" diyerek gizlemeye çalışan sol, darbecilerin artık açıkça siyasi bir ölüye dönüştüğü noktada da desteğini esirgemiyordu. Darbeciliğin kaçınılmaz sonu yok olmaktı. Onlar adeta bu yok oluşu engellemeyi görev edindiler.

Devrimcilerle en sıradan protokol ilişkilerini kesen, devrimcilerin her önerisine, çağrısına "tavrımız var" diyerek olumsuz yanıt veren kimileri, sıkıştıkları noktada onlara da "tavırları" olduğunu söylemelerine karşın, onların dergilerini basmakta bir sakınca görmüyorlardı.

Emeğin Bayrağı taraftarlarının devrimci ilke ve değerlere, devrimciler arası dostluk ve güven ilişkilerine önem vermeksizin bastıkları dergide neler yazıyordu. Kuşkusuz bastıkları dergiyi kendileri de okuyordu. Devrimci harekete, hareketin önderliğine yönelen karalamalardan, iftiralardan ve iğrençlik-

lerden başka hiçbir şeyin olmadığı o sayfaları basmak, sol adına tarihsel bir utancın belgesi oldu.

Ama artık savunulacak, kucaklanacak bir şey de kalmamıştı ortada. Sol oyuncağını kaybetmiş çocuk gibiydi. Ondan kalan parçalarla oynamaya çalışıyor, onu yeniden diriltmeyi umuyordu. Ama nafileydi.

Neyin İşbirliği? Beklenti Ne?

Emeğin Bayrağı taraftarları bir süre sonra darbecilerin dergisini basmaktan vazgeçtiler. Neden Darbeci Çözüm'ü bastılar? Ve neden vazgeçtiler? Bugüne kadar bu iki sorunun yanıtını veremediler. Çünkü sol için ortada savunulabilecek hiçbir şey yoktu gerçekten. Bu yanıtsızlık yalnızca Emeğin Bayrağı'nın da değil, solun hemen tümünün açmazıydı.

Yurtdışında devrimcilerin bulunduğu bir derneği basmaya gelen darbecilerin yanlarında onlarca "Partizan taraftarı" yer alıyor. Rastlantı mıydı? Gelirken yolda mı karşılaşmışlardı? Açıklaması var mıydı bu "ittifakın"?

Darbecilerin dergisinde tutulan nöbetler neyin nesiydi? Devrimcilerin, devrimci değerlerin, devrimin çıkarlarının nöbeti miydi tuttukları? Dergilerindeki yazılarda darbecileri haklı, meşru, mazur gösterecek vurguları ve kurguları hangi mantık, hangi beklenti yaptırıyordu onlara? Devrimci hareket bölününce bundan onların ne çıkarı olacaktı?

Ortadoğu'da DHB'liler bir bildiri yayınlıyor, devrimci hareketi "sol içi şiddet"e başvurmakla suçluyorlardı. Buraya kadar bir "orijinallik" yoktu. Ama DHB'liler hızlarını alamamışlardı. Darbeci çetenin devrimci harekete yönelttiği karalamaların gerisinde kalmak istemiyorlardı sanki. Evet, devrimci sorumluluğun ayaklar altına alındığı bu bildiride, Pir Ahmet Solmaz'ı Devrimci Sol'un öldürdüğü iddia ediliyordu. Pir Ahmet Solmaz'ı katleden işkencecilerden birini cezalandırmanın onurunu taşıyan Devrimci Sol'a böyle bir karalamayla saldırmak hangi mantığın, ruh halinin ürünüydü?..

İşte sol darbe konusunda aldığı tavırla –tüm o "sorumlu", "tarafsız" havalarına karşın– böylesi bir olumsuzluğun içine sürüklenmiştir.

Sol, gelinen noktada hala darbeciler karşısında aldığı tutumunun muhasebesini yapmış değildir. Çünkü bu muhasebe onlar için devrimci ilkeler, değerler adına, devrimci ahlak ve adalet adına, halkın ve devrimin çıkarları adına ağır bir faturadan başka bir şey getirmeyecektir.

Sol, özeleştirisini vermediği sürece sırtındaki kamburlara eklenmiş bu yeni kamburun, darbe savunuculuğunun tarihsel vebaliyle yaşamaya devam edecek.

■ ■ ■

DARBECİLİĞİ MEŞRULAŞTIRMAK DEVRİMCİ BİR TAVIR DEĞİLDİR

Darbeciliğe karşı mücadele sürdürülürken, sorun sola sabırla anlatılmaya çalışıldı. Karşı karşıya olunan soysuzluğun, yol açtığı zararların büyüklüğü anlatılmaya çalışıldı. Sık sık çağrılar yapıldı. "Darbe Sol Değildir" diye tekrar tekrar yazıldı. "Önce Aynaya Bakalım" denildi. "Hangi Kanat, Hangi Sol?" diye soruldu. Mücadele gazetesinin 15 Mayıs tarihli 46. sayısında yer alan M.ALİ BARAN'ın "Darbeciliği Meşrulaştırmak Devrimci Bir Tavır Değildir" başlıklı yazısı sola yönelen bu seslenişlerden biriydi.

Zor bir süreçten geçiyoruz. Ama daha dinamik bir güç, daha çok kendine güvenen, halk nezdinde meşrulaşmış bir güç olarak ve de kitleselleşerek bu süreçten çıkacağız. Darbecilik hastalıklı bir ruh halidir. Hemen her şeyimizi kirletmeye çalıştılar. Tarihimizi, gelenek ve ilkelerimizi tersyüz etmek istediler. Kadrolarımızın, üye ve taraftarlarımızın hareketimizi sahiplenmesiyle önlerinde aşılmaz bir barikat oluştu ve tüm oyunları bozuldu.

İnsanlarımızı aşağılayarak, aldatarak, sürü yerine koyarak yönetmeyi ve yönetim olmayı düşünenler, ne hareketimizi, ne de tarihimizi bilmeyenlerdir. Kendi küçük dünyalarında, kurgusal ve hastalıklı beyinleriyle yönetimi gasp etmek istediler. Bunun için darbe yolunu seçtiler.

15 yıllık tarihimizde oligarşinin ve uzantılarının verdiği zararların, acıların tümünden daha fazla zarar verdiler. Savaşımızı, partimizi, örgütlenmemizi engelleyediler. Düşmanı sevindirdiler... Kimi dost görünenlere, yıllardır hareketimizin gelişimini hazmedemediklerinden dolayı, her fırsatta bölündüler, parçalandılar propagandaları yapanlara fırsat verdiler. Şimdi oligarşi ve fırsatçılar cephesinde bayram havası esiyor. Dedikodular, fısıltılar, darbecilik hamiliği ile ille de hareketimizi bölmek, darbeci pisliği yaşatmak için kolları sıvamış durumdalar.

Biz zengin bir tarihe sahibiz. Hiçbir koşulda suni ayrılıklara, hiziplere, komploculara prim vermedik. Bundan böyle de vermeyeceğiz. Herkes hesabını buna göre yapmalıdır. Hareketimizin bölünmesi için çalışanlar, suni ayrılıkları meşrulaştırmaya çalışanlar darbeciliği destekliyor demektir. "Darbeciliği tasvip etmiyoruz ama, darbeciler devrimcidir" deyip, ardı sıra "İdeolojik ayrılık yok ama şiddet yanlıştır" diyenler, darbeciliği destekliyor ve hareketimizi suni olarak bölmek istiyorlar demektir.

Hareketimizin arşivini, kasasını, silah depolarını gasp edenleri meşru görenler, savaşımızın ve gelişmemizin karşısındadırlar. Halkımızın kurtuluşu-

nun karşısındadırlar. Hangi kılıfa, hangi sosyalist söyleme bürünürse bürünsün, bu tavır alışlar objektif olarak düşman cephesini güçlendirmektedir.

Türkiye devrimci hareketinin, Kürt ve Türk halklarının, tüm milliyetlerden halklarımızın çıkarı darbeciliği, suni ayrılıkları, yönetimi ele geçirmek için her yolu mubah görenleri desteklemekten değil, her yönüyle mahkum etmekten geçiyor. Devrimci tavır bu olmalıdır. Atmosferde bir solukluk hava, yeryüzünde basacak bir toprak parçası dahi kalmasa darbeciliğe, komploculuğa, suni ayrılıklara karşı çıkacak ve ezeceğiz. Savaşımızı, örgütlenmemizi, partimizi engelleyenlerden, kasamızı ve silahlarımızı gasp edip, yoldaşlarımızı silahsız bırakanlardan, hizipçilik, darbecilik suçunu işleyenlerden, hareketimizin prestijini sarsanlardan hesap sormamız devrimci adaletin yerine getirilmesidir.

"Devrimci hukuk, devrimci kanı akıtmak değildir" diyenler, darbeciliği devrimci görüyor demektir. Hayır, biz darbeciliği devrimci değil, lanetlenmesi gereken, ideolojik, politik, ahlaki her yönüyle yok edilmesi gereken karşı-devrimci bir olgu olarak görüyoruz.

Darbecilik, komploculuk her devrimci örgütte ağır suçtur ve cezasız kalamaz. Devrimci hukukta kan ve şiddet yoktur diyenler özde silahlı devrimci savaşa karşıdır, savaş hukukundan habersizdir. Biz bir savaş örgütüyüz ve çeşitli örgütlenmelerimizin tüzüklerinde hizipçilik, komploculuk ağır suç olarak konmuş, ihraç ve ölüm cezaları uygulanacağı belirtilmiştir.

Sürecin özgünlüğünde darbeciliğe karşı açık, bilinen görüşlerimize, kadroların önderliğe onayına rağmen, kararlar tüm bölge ve alanların, komite ve silahlı birlik sorumlularının ortak tavrıyla alınmış ve uygulanmaya konulmuştur. Hareketimizin baştan beri darbeciliğe karşı, devrimci demokrasiyi uygulaması, 1 No'lu kararın alınması, kadrolarımızın ortak kararıdır. Kararlar uygulanacaktır. Darbecilik, tüm entrika, hile, yalan, demagoji ve kontrgerilla taktiklerine rağmen, devrimci demokrasimizle kadroların kolektif bilinci ve kendilerine güveni sonucu felç olmuştur. Çünkü darbeciler ne hareketimizi, ne tarihimizi, ne de kadrolarımızı tanımamaktadır. 13 Eylül'den itibaren "Bu yol açmazdır, bataktır, battıkça batacaksınız..." dedik. Süreç istisnasız böyle gelişmiştir, gelişmeye de devam edecektir. Türkiye devrimci hareketi, darbeciliği yaşatacak, onu onurlandıracak kadar tarih bilincinden yoksun, apolitik ve fırsatçı olamaz. Emekle, güzellikle, onurla, sabırla ve kanla yazılmış devrim tarihimizi kirlettirmeyeceğiz. İsterdik ki, bugün darbeciliğin hamiliğine soyunanlar onu lanetlesinler. Ne yazık ki, birçoğu tersini yapmakta ve fırsat bu fırsat deyip hareketimizi suni olarak bölmek amacında olanlara yardımcı olmak istemektedir. Devrimci Sol'un parçalanması, darbeciliğin meşrulaşması hiç kimseye bir şey kazandırmaz, tersine zarar verir.

Darbe yapmak ağır suçtur ve şiddetle cezalandırılmalıdır. Biz bunu bilerek ve aleni işlenmiş suça rağmen, mevcut olanı bilince çıkartmak ve sorunu maddi temelleriyle yok edebilmek için, bir yanıyla darbeciliğe karşı mücadeleyi kadrolarımızın eğitimi ve devrimci demokrasi faaliyeti olarak ele aldık. Bunun olumlu sonuçlarını da gördük, görüyoruz.

Devrimci demokrasi, herkesin istediğini yaptığı, hiziplerin, komploların, darbelerin birbirini takip ettiği anarşizan bir durum değildir. Devrimci demok-

raside suç ve ceza kavramları da vardır. Suç ve ceza kavramları devrimci adalette de karşılığını bulacaktır. Suç işleyenler cezalarını çekmek zorundadırlar. Aksi halde tarihimizi, şehitlerimizi, devrimci adaletimizi çiğnemiş oluruz. Öncelikle de emekle, sabırla, inatla yarattığımız hareketimizi kirletmiş oluruz.

Halkımızın, örgütümüzün geleceği için, devrimci halk iktidarının yarınki yöneticileri olarak halkın adaletini uygulamak ve devrimci adaleti yerine getirmekle sorumluyuz. Bu görev tüm devrimcilerindir. Çünkü yalnız hareketimiz değil, genel olarak tüm devrim tarihi kirletilmek istenmektedir. Devrimci harekette bu pisliği temizleyeceğiz. Hiç kimse darbeciliği himaye ederek darbeciliğin yaşayacağını sanmamalıdır.

Darbenin kendisi şiddettir, anlayışı ve mantığı gereği şiddetle sonuç almak istemiştir. Bu anlayışın sonucudur ki, kendilerine tanınan demokrasiyi de reddetmiş, kadroların kararına uymamış, bu kararlardan kaçarak ayrılığı meşrulaştırıp yaşamaya çalışmıştır. Hiçbir güvencesi yoktur. Tek güvencesi şiddet yoluyla gasp ettikleri maddi varlığımızdır. Hiçbir alan ve bölgenin sorumlusu ve komiteleri darbeciliği desteklemiyor. Buna rağmen "Gerçek Devrimci Sol biziz" deme yüzsüzlüğünü gösterenlerin akli melekelerinden şüphe etmek gerek. Bunun tedavisi ise mümkün değildir. Birer çaresiz, acındırıcı, zavallı olarak hala yalan, demagoji ile varlık ispatı peşindeler... Hastalıklı ruh halleri ve küçük dünyalarında hala insanları mahalle dedikoduları ve kontrgerilla propagandalarıyla aldatmaya çalışıyorlar. Ne yazık ki, gelinen aşamada yalan ve hileleri artık kendilerini vuruyor. Biraz daha batıyorlar ve hiçbir amaçları kalmayan bu darbeci çete, sadece ve sadece kendi can güvenlikleri için bazı insanlara suç işletiyor... Onlara üzülüyoruz. Darbeci çete şeflerine alet olmayın, hareketimizin adaletine güvenerek gelip teslim olun, özeleştiri sürecine girin diyoruz. Darbeciliğin hiçbir "masum" gerekçesinin kalmadığını, darbeciliğin gerekçesinin olamayacağını tekrar belirtiyoruz. Darbeciliğin hareketin sorunlarını tartışmak için yola çıkmadığı, yönetimi ele geçirmek ve bunu başaramaması durumunda gasp ettikleriyle ayrılıp, tekkesini kurup, can güvenliğini sağlamak istediği her yönüyle açığa çıkmıştır.

Halk, devrimcileri tarih önünde darbeciler neden cezalandırıldı diye değil, darbeciler neden meşrulaştırıldı diye yargılayacaktır. Bu gerçeği herkes görecektir. Uyarmayı görev biliyoruz...

■ ■ ■

CEZAEVLERİ, DARBECİLİK ve OPORTÜNİZM

Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki tüm Devrimci Sol tutsakları darbeciliğe karşı blok tavır alarak, darbeyi ve darbeciliği mahkum ettiler. Darbecilik cezaevlerinde de yaşama şansı bulamadı.

Devrimci Sol tutsakları darbeye blok tavır alırlarken, darbeciliği şöyle tanımladılar: *"Devrim yürüyüşümüzde önümüze çıkan bu engelin anlamı çok açık olarak ihanettir."*

"İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZ DEVRİMCİ YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ ENGELLEYEMEYECEK" başlıklı, tüm cezaevleri birim komiteleri ve sorumlularının imzasını taşıyan bir deklarasyon yayınlayarak, darbeyi ve darbeciliği mah-

kum eden Devrimci Sol tutsakları, değerlendirmelerini ayrıntılı olarak açıkladılar. (Devrimci Sol dergisi, 5. sayı, syf.11)

Hemen her alanda olduğu gibi cezaevi alanında da darbe, parti müjdesinin beklenildiği bir dönemde duyuldu. Böylesi bir durumun devrimci hareket içinde meydana gelebileceğini düşünmek, inanmak Devrimci Sol tutsakları açısından da oldukça güçtü.

Devrimci hareket içerisinde darbe olduğu ilk olarak 12 Ocak 1993'te Sağmalcılar Cezaevi'ne bildirildi. O gün, bir gün sonrasında gerçekleştirilmesi düşünülen özgürlük eyleminin planları yapılırken, partili süreci sıcak mücadele içerisinde karşılamaya hazırlanılırken, darbe olduğunun duyulması, bunun üzerine özgürlük eyleminin kaçınılmaz olarak iptal edilmesi, daha da zor kabullenilebilecek bir durum yaratmıştı.

Darbeye karşı yaklaşım bir gün sonra açıklandı:

"Darbeci ihanet çetesini tanımıyoruz."

Darbe bugüne kadar yaratılan değerlere bir saldırı niteliğindeydi. Devrimci Sol tutsakları bu noktada nettiler; sorunun çözümünün ancak 13 Eylül öncesindeki işlerliğe dönmekle mümkün olacağını belirttiler.

Darbeciler ise o kadar pişkindiler ki, bu net tavır açıklanmış ve kendilerine de bildirilmiş olmasına rağmen bütün yazıları (en başta elbette 306 sayfalık iğrençlik belgesini) göndererek, hiçbir şey olmamışçasına *"Size birtakım yazılar gönderiyoruz. Okuyunca anlarsınız zaten. Değerlendirmenizi gönderin. Ne düşündüğünüzü söylersiniz. Ayrıca orada geçmiş sürecin tanıkları olan arkadaşların da görüşlerini alın."* diyorlardı. Devrimci harekete kara bir leke sürenler, tarihimizi kirletenler *"okuyunca anlarsınız zaten"* diyerek, iletikleri durum çok normalmişçesine kısa bir açıklamayla yetiniyorlardı.

Daha sonra diğer cezaevlerinden de tek tek aynı net tavırlar gelmeye başlayınca ve darbeciliğe karşı cezaevlerinden blok bir tavır çıkınca, darbeciler cezaevlerini, devrimci tutsakları küçümsemiş olmanın dersini de almış oldular.

Darbecilik pisliktir ve pisliğini her yere bulaştırmak için elinden geleni ardına koymaz. Nitekim cezaevlerinin net tavrı karşısında da hareketin cezaevindeki yönetici kadrolarının netliğini kabullenmeyip, alt ilişkilere gönderilen örgütsel mekanizmalar dışındaki notlarla Sağmalcılar Cezaevi'nde de darbe tezgahlamaya çalıştılar. (bkz. Bölüm VIII, "Kural Yok, İlke Yok..." başlığı altındaki belgeler.)

Sürecin tanıkları olarak gösterdikleri devrimci tutsaklar darbecileri "ihanet çetesi" olarak tanımlayınca, haklarında yapmadıkları spekülasyon bırakmadılar. Kendilerinin almış olduğu siyasi savunma yaptırma kararlarını yine kendileri spekülasyon malzemesi olarak kullanmaya çalıştılar.

Sağmalcılar'da tezgahlanmaya çalışılan darbe, yine Devrimci Sol tutsaklarının net tavrıyla karşılaştı. Bu sefer sahnede kendilerine o dönem "tarafsız" diyen utangaç darbeciler vardı. *"Biz (biz derken, olaya sağduyulu yaklaşan diğer arkadaşlardan bahsediyorum) olayı duyduğumuzdan bu yana taraf olmayı reddettik"* diyorlardı gönderdikleri notlarda. Aynı netlikle onlara da tavır alındı.

"Spekülasyon, çamur atma, yalan darbecilerin ve kendine tarafsızım di-

yen utangaç darbecilerin çaresizliğidir." (Sağmalcılar Cezaevi Komitesi, 8 Şubat '93)

Bu dönemde alınan bu tavrın ötesinde de, darbecilik ideolojik-politik olarak mahkum edilirken, yaşanan süreç de bir eğitim sürecine dönüştürülmeye çalışıldı. Cezaevlerindeki Devrimci Sol tutsaklarının (halk ve komün ilişkileri dışındaki) büyük bir kısmı tüm belgeleri okuduktan sonra çeşitli tartışma platformları oluşturularak darbecilikle ilgili görüşleri ve değerlendirmeleri alındı.

Darbenin duyulmasıyla durdurulan özgürlük eylemi çalışmaları kısa bir süre sonra hızlandırıldı. İçinde bulunulan durum özgürlük tutkusunu, sıcak mücadeleye katılma isteğini daha da kamçılıyordu. Bu istek ve tutkuyla Şubat '93'te gerçekleştirilen özgürlük eylemleri, hareketi ve önderliği sahiplenmenin güzel bir örneği ve darbecilere vurulan bir tokat oldu.

Özgürlük eylemleri sonrası darbenin tüm kamuoyunda duyulmasıyla birlikte, tüm tutsak kitlesi darbeciliği tartışmaya ve bunu bu kez genelde bir eğitim sürecine dönüştürmeye başladı.

Bu süreçte 6 Mart '93 operasyonuyla birlikte, dışarıda darbecilik yapmış kişiler tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevi'ne, Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı koğuşlara getirildiler. Bu kişilere karşı yaklaşım 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu karar çerçevesinde oldu. Bu karara uyacaklarını söylemeleri üzerine bir tartışma-ikna ve sorgulama süreci başlatıldı.

Bu süreçte samimi davranmayan ya da devrimci hareketin sabır ve hoşgörüsünü istismar edenlerden bir kısmı çeşitli biçimlerde cezalandırıldı.

Oportünizm ve düşmanın tüm engellemeleri, darbeciliğe karşı gereken tavrın alınmasına engel olamadı.

Yine aynı süreçte darbeci şeflerden Erdoğan Eliuygun (Asaf) yurtdışına çıkarken sahte pasaporttan dolayı "zorunlu olarak" yakalandı ve sonuçta cezaevine geldi. Cezaevinde darbeci artıklarının kaldığı adli bölüme gitti. Dışarıda ya da içeride, ihanet çetesinin şefleri, devrimci harekete karşı işledikleri suçların hesabını vereceklerdi. Halkın adaleti Asaf'a ulaşmakta gecikmedi. Darbecilerin Rıza Güneşer'i katletmelerinden kısa bir süre sonra darbeci şef Asaf cezalandırıldı. Asaf'ın ölümle cezalandırıldığı adli bölüm baskını sonrası düşman darbecileri başka bir cezaevine götürerek korunmalarını daha "güvenilir" kıldı.

Bu süreçten sonra oportünizmin darbecilerin hamiliğine soyunması dışında, darbe ve darbecilik cezaevinde kalmadı.

CEZAEVLERİNDE OPORTÜNİZMİN DARBECİ HAMİLİĞİ

Oportünizmin darbecileri sahiplenmesi ilk olarak 6 Mart operasyonuyla Sağmalcılar'a getirilen, darbeciliğe bulaşmış kişilerin gözaltına alınıp, sorgulanması üzerine açık bir tavra bürünmüştür. 5 kişilik bir heyet olarak görüşmeye gelen oportünizm, 25 Nisan 1993 tarihli yazılı bir açıklama vererek "kaygılarını" dile getiriyordu.

Oportünizmin bu kaygısı daha sonra; "darbe yöntemi doğru bir yöntem değildir" denilmesine rağmen, darbecilerin değişmez hamiliğine dönüştü.

Hemen tüm cezaevlerinde oportünizm Devrimci Sol tutsaklarıyla siyasi ilişkilerini "kesti". Kendine Anadolu'nun hiçbir yerinde varlık zemini bulama-

yan darbeciler, oportünizm sayesinde Anadolu cezaevlerinde "temsil edilmiş" oldular. Oportünizmin bu tavrı cezaevleri mücadelesine, sola, devrime bir şey kazandırmadı. Böyle sübjektif bir tavır elbette özel bir sonuç da yaratmayacaktı. Darbecilerin maddi anlamda da "hiç"leştiği bir noktada, oportünizmin aldığı sözde siyasi tavır boşlukta, anlamsız, ayakları havada bir tavırdı artık. '93 sonlarına doğru cezaevlerinde solun aldığı tavır yavaş yavaş değişmeye başladı. Ama bu değişim, köklü bir değerlendirmenin, bir muhasebenin sonucu olmaktan çok, ortada darbeciler namına sahip çıkılacak, korunacak bir şey kalmamasının, var olan nesnel durumun, yadsıyamadıkları devrimci hareket gerçeğinin ürünüydü.

■ ■ ■

Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol Tutsaklarının 17 Mayıs 1993'te Cezaevi Konseyinden ayrıldıklarında, konsey üyelerine okudukları açıklama.

BİZE DOST OLANLAR, YÜZÜMÜZ DÜŞMANA DÖNÜK MÜCADELE EDERKEN BİZİ YARALAMAK İÇİN UĞRAŞMAMALIDIRLAR!

Hareketimiz içinde, Devrimci Sol önderliğinin tutuklanması, arşiv, kasa, silah vb. olanakların gasp edilmesi, yönetime el konulması ile ortaya çıkan "darbenin" sol değil, karşı-devrimci bir çıkış olduğunu defalarca ifade ettik.

Bugün gelinen noktada, darbeci şeflerin Devrimci Sol'a ve Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine verdikleri zararın bedelini ödemekten kurtulmak için, "Devrimci Sol bölündü", "Gerçek Devrimci Sol biziz", vb. demagojilerle ve gasp ettikleri maddi varlığımızla kendilerine kurtuluş zemini aradıkları açıktır.

Hiçbir ideolojik-politik ayrılık ve bakış açısı getiremeyen darbeciler, tamamen kendi küçük burjuva hırs ve ihtiraslarına dayalı olarak gerçekleştirdikleri darbeyi, uzun süre Devrimci Sol kadrolarına da açmamışlardır. Bu süre içinde Devrimci Sol önderliğinin her türlü çözüm önerisi darbeciler tarafından reddedilmiştir. Bu koşullarda Devrimci Sol kadrolarına açılan "darbe", Devrimci Sol kadrolarının ezici çoğunluğunca mahkum edilmiş ve bir "suç", bir "ihanet" olarak değerlendirilmiştir.

Sorun ülkedeki kadrolara yansıdığında kadro iradesi de açığa çıktı. Sonrasında, hareketimiz içinde bir devrimci demokrasi örneği sergilenerek sorunlar sınırsızca tartışıldı. Nihayet bir tartışma kulübü değil, savaş örgütü olduğumuz gerçeğinden hareketle, kadro iradesinin de ortaya çıkması göz önüne alınarak 3 Mart 1993 tarihli 1 No'lu Karar alınmıştır. Kararda öz olarak, hareketimizi bölmeye, oligarşi karşısında zayıflatmaya çalışan tavır ve davranışlardan vazgeçilmesi, sorunların tek tek ele alınıp tartışılacağı ve hareketimizin devrimci adaletine sığınılması çağrısı yapıldı.

Bugün kadrolarımızın aldığı bu kararları uyguluyoruz. Ancak darbeciler altlarında bir zemin olmadığını görünce daha da pervasızlaşarak, "ayrı örgütsel mekanizma" iddialarından tutun da, "Dursun Karataş karşı-devrimcidir"

provokasyonlarına kadar, karşı-devrimci tavırlar içine girmişlerdir. Niyetleri açıktır. Devrimci harekete ve adaletimize hesap vermekten kaçmak için "her yol mübahtır".

Ama kaçamayacaklar!

Darbeciler suçludur.

- Devrimci Sol önderini tutuklamış ve yaşamını tehdit edici koşullarda tutmuşlardır.

- Devrimci Sol arşivini, kasasını, silah vb olanaklarını gasp etmişlerdir.

- Devrimci Sol kadrolarının iradesini tanımamış ve bu iradeye rağmen ihanetlerine devam etmişlerdir.

- Devrimci Sol'un sırlarını deşifre etmiş ve hareketi operasyonlara açık hale getirmişlerdir. Bu koşullarda birçok operasyon gerçekleşmiş, onlarca yoldaşımız şehit olmuş ve onlarcası da tutsak edilmişlerdir.

DARBECİLER SUÇLUDUR; Devrim yürüyüşümüzü engellemek istemiş, mücadelemizi geriye çekmişlerdir.

Ve bu suçlarının cezasını mutlaka ama mutlaka ödeyeceklerdir. Devrimci Sol adaleti bağışlayıcılığını ve onarıcılığını son sınırına kadar uygulamış ve bu süreçte darbenin pisliğine bulaşmış pek çok kişi, özeleştiri vererek devrimci adaletimize sığınmışlardır. Ancak hala suç işlemeye devam edenler, Devrimci Sol'a ve halka karşı verdikleri zarar boyutunda cezalandırılacaklardır. Bu noktada belirleyici olan tek şey, devrimci adaletimizdir, devrimci hukukumuzdur.

Bu noktada; Türkiye solu, darbeye ve darbecilere sahip çıkarak karşımıza bir engel daha çıkarıyor.

Oysa Türkiye devrimci hareketinin, Kürt ve Türk halklarının, tüm milliyetlerden halklarımızın çıkarı, darbeciliği, suni ayrılıkları, örgüt içi yönetimi ele geçirmek için her yolu mübah görenleri desteklemekten değil, her yönüyle mahkum etmekten geçiyor. Devrimci tavır bu olmalıdır. Devrimci sorumluluk bunu gerektirir.

Türkiye solu sol içi çatışma konusunda sabıkalıdır. Ve sol bu konudaki sabıkasının üzerini şu anda Devrimci Sol'un içinde bulunduğu durumdan faydalanarak örtmeye çalışıyor. Sol içi çatışma, devrimci kanı dökme konusunda haklı bir onuru ve temiz bir tarihi olan Devrimci Sol'a, sol içi çatışma dersi vermeye kalkışıyor.

Hayır!

Buna hakkınız yok! Dönüp her şeyden önce kendi geçmişinize bakmalı; puslu geçmişinizin hesabını vermelisiniz. "Sosyal-faşistler"i nasıl alanlara sokmadığınızın, "Maocu Bozkurt"ları nasıl silip attığınızın; revizyonistleri nasıl bozguna uğrattığınızın, kanı akan nice devrimci-yurtseverin hesabını vermelisiniz.

Ama bugün sol dönüp kendine bakmıyor. Kolay olan yolu seçiyor.

Yaşanılan süreci açıklamaya çalıştık. Bu süreç dikkate alınmadan, tanımlanmadan, yerli yerinde, doğru temelde değerlendirme yapılmadan tavır almak sübjektivizmdir. Yaşanılan bir kesiti görmezlikten gelerek yok saymak oportünizmden başka bir şey değildir.

"Darbe yöntemi doğru bir yöntem değildir" demek darbeyi aklamayı, meşru görmeyi engellemiyor. Bugün sol, "darbeciliği onaylamıyoruz ama bunlar devrimcidir, bunlara karşı uygulanan şiddet yanlıştır" diyor ve aldığı pratik tavırla esas olarak darbeyi ve darbeciliği meşru görüyor, destekliyor.

Dışımızdaki siyasal gruplardan dostça ve ilkeli tavırlar beklemek en doğal hakkımızken, tam tersine içişlerimize karışan, değerlerimize, geleneklerimize sahip çıkmamızı engellemeye çalışan, bize sol içi çatışma dersi vermeye kalkışan, hareketimizi bölme çabalarına ortak olan, hatta söylemlerinde bölen tavırlarla karşılaştık.

Neden?

"Devrimci kanı dökülmesin" diye mi?

Hangi devrimcinin?

Partimizi, savaşımızı engelleyen, olanaklarımızı gasp eden, savaşçılarımızın silahsız kalmasına neden olan, hareketimizi legalize eden, düşman karşısında savunmasız bırakan, ahlaksızlıkta sınır tanımayan, hizipçilik yapan, hareketimizi bölmeye çalışan, önderimizi, tüm kadro ve taraftarlarımızı karşı-devrimci ilan eden, kalleş pusular kuran "devrimciler" mi?

Devrimci sorumluluğunuzun bir gereği mi?

Devrimci sorumluluk, her devrimci örgüt için ağır bir suç olan darbeciliği, komploculuğu lanetlemeyi, ideolojik, politik, ahlaki olarak her yönüyle yok etmeyi gerektirmiyor mu?

Devrimci dostluk ve dayanışma adına, savaşan bir örgüt zarar görmesin mi diyorsunuz? Niyetiniz bu olsa bile pratik tavrınız hiç de buna denk düşmüyor. Aksine bizleri, birlikte bulunduğumuz her alandan tecrit etmeye çalışıyor, darbecileri savunarak hareketimizi bölme çabalarına farkında olarak veya olmayarak destek veriyorsunuz. "Sorun, örgüt içi sorun olmaktan çıkmıştır." diyerek bütün oklarınızı Devrimci Sol'a yöneltiyor, "mazlum" darbecilere sahip çıkıyor, onları güçlendirmiş oluyorsunuz.

Solun tavrı tamamen darbeciliği koruma, yaşatma ve hareketimizi bölme amaçlıdır.

Sağmalcılar Cezaevi'nde de durum farklı değildir. Darbecilik sürecine ilişkin bize yönelik alınan tutumlar ve çıkarılan kararlar tamamen bu paraleldedir.

Almış olduğunuz kararlar, tamamen içişlerimize müdahaledir ve art niyetlidir.

Konseyin almış olduğu 10 Mayıs 1993 tarihli karar ortadadır. Bugün de benzeri bir tavır alış görülmektedir.

Böylesine artniyetli, darbeciliği koruyan, onun hamiliğini yapan, onu savunan, hareketimizi bölmeye çalışan, içişlerimize karışan bir konsey olamaz!

Sizleri kınıyoruz!

Böylesi bir konseyde yer almayı reddediyoruz.

Ayrıca cezaevindeki tüm siyasal örgütlerle olan ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğiz.

Yıllardır gür bir sesle haykırdık ve bugün de yineliyoruz. DEVRİMCİ SOL bölünmez! DEVRİMCİ SOL'u bölmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. DEVRİMCİ SOL tutkusu, DEVRİMCİ SOL coşkusu, DEVRİMCİ SOL dinamizmi,

DEVRİMCİ SOL savaşçı geleneği bu türden her türlü çabayı boşa çıkarmasını bildi, bundan böyle de farklı olmayacaktır.

Tarih darbeciliği mahkum eden ve onu ideolojik-politik-ahlaki her yönden mahkum etmeye çalışanlardan değil, darbecileri meşrulaştırmaya çalışan, onu koruyan ve destekleyenlerden hesap soracaktır.

Hiç kimse adalet anlayışımızı uygulamamıza engel olamaz!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

■ ■ ■

Devrimci Sol Tutsaklarının 17 Mayıs'ta Konseyde açıkladıkları tavrın ardından Konseyde yer alan diğer grupların 18 Mayıs'ta aldığı "Karar"!

"18 Mayıs 1993 tarihindeki Konsey toplantasında, DK önderliğindeki Devrimci Sol'a ilişkin alınan kararlar;

–Cezaevindeki Devrimci Sol yapılanması, yaşanılan sorunlar karşısında konseyin almış olduğu kararları tanımamış, ona aykırı davranmakta ısrar etmiştir. Siyasi grupların yaklaşımları karşısında ciddi, samimi bir algılama içinde olmamıştır. Ve son 16 Mayıs 1993 tarihinde yaşananlar neticesinde konseyden süresiz uzaklaştırılmasına karar verilmiştir. (TKP/ML Hareketi bu karara muhaliftir.)

–Yeniden üyelik, yaşanan sorunlar karşısında yaklaşımlarında görülen değişimler dikkate alınarak, başvurusu üzerine görüşülecektir.

–Konseyin vermiş olduğu görevlerde yürütme üç kişiyle kalacak, Devrimci Sol temsilcisi yer almayacaktır. Bu durum idareye bildirilecektir. (Oybirliği))

–Devrimci Sol ortak anma ve kutlamalara çağrılmayacaktır. (Oyçokluğu ile TKEP/L ve TKP/ML Hareketi muhalif)

–17 Mayıs 1993 tarihinde yazılan "Devrimci Sol Tutsakları" imzalı bildirinin özeleştirisi istenmektedir. (Siyasi grupların yaklaşımlarına dönük itham, suçlama vb. değerlendirmelerinden dolayı. Oyçokluğu ile; TKEP/L ve TKP/ML Hareketi muhalif)

–Devrimci Sol'a;

- Kendilerine ilişkin kararlar iletilecek,
- Cezaevi alanına ilişkin gelişme ve kararlar konusunda bilgilendirilecek. İletme ve bilgilendirme görevi yürütme tarafından yerine getirilecektir."

Sağmalcılar Cezaevi Konseyi

Yer alan gruplar: MLSPB, TKP/ML, TKİH, TİKB, TKP/ML Hareketi, Devrimci Yol, TDP, TKEP/L, TDKP, Direniş Hareketi, PKK.

■ ■ ■

(Sağmalcılar Cezaevi'nde yaşanan gelişmelerle ilgili olarak Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol sözcüsü ile yapılan röportajdan)

– Darbe kadrolar tarafından duyulduğunda, ezici bir çoğunlukla mahkum edildi. Cezaevinde bu süreç nasıl gelişti?

– Zaten Devrimci Sol kültürüyle şekillenmiş, hareket ve savaş gerçeğini kavramış yoldaşlarımızdan farklı bir tavır beklenemezdi.

Biz daha önceki deklarasyonlarımızda da belirttiğimiz gibi darbeyi bir ihanet olarak değerlendirdik. Hareketimizin bugüne dek yaratmış olduğu değerlere karşı girişilmiş bir saldırı idi. Kendimizi sırtımızdan hançerlenmiş gibi hissettik. Düşüncelerimiz genel olarak çözümün 13 Eylül öncesine dönme perspektifiyle sağlanacağı yönündeydi.

Devrimci Sol tutsaklarının bulunduğu diğer cezaevlerinde de hiçbir muğlaklığa yer vermeyecek şekilde darbeciliği mahkum eden tavırlar alındı. Yani cezaevleri, kadrolarımızın genel yaklaşımından ayrı ele alınamazdı.

Cezaevlerinin şöyle bir özgünlüğü vardır; halklarımızın kurtuluşu ve sınıfsız topluma ilerleyen bir yürüyüşte yaşamlarımızı ortaya koyarak yer aldık. Mücadele içerisinde yer alan bir devrimci için bir olasılık olan tutsaklığı yaşadık, yaşıyoruz. Yani ortada ödenen bir bedel vardır. Ağır işkencelerden geçilmiş, yıllarca sürebilecek olan tutsaklıklar yaşanmaktadır. Biz bu noktada darbecilere sorduk; sizin kişisel ihtiraslarınız için mi bu bedelleri ödüyoruz, dedik. Tabii bu, olayın bir yönüydü. Esas olarak darbenin, darbeciliğin hareketimize ve halklarımızın kurtuluş mücadelesine verdiği ve vereceği zarar bizler için önemliydi. Kanla yazılan tarihimizi lekeleyemeyeceklerdi.

Sadece Sağmalcılar değil, Devrimci Solcu tutsakların bulunduğu diğer cezaevleri de darbeciliği mahkum ettiler ve blok tavır aldılar. Yani şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Darbecilik cezaevlerinde yaşam şansı bulamamıştır ve bulamaz da.

– Darbe cezaevlerinde duyulduğunda mahkum edildi dediniz. Cezaevlerine gelen darbecilik pisliğine bulaşmış olanlara karşı yaklaşımınız ne oldu?

– Evet, gelenler oldu. 6 Mart operasyonuyla birlikte dışarıda darbecilik yapmış kişiler de tutuklanarak yanımıza geldiler. Bu kişilere karşı yaklaşımımızı belirleyen kadrolarımızın aldığı 3 Mart 1993 tarihli 1 No'lu Karar oldu. Kendilerine bu karar uygulandı. Uyacaklarını taahhüt ettiler. Ve bir tartışmaikna süreci başlattık.

Temel yaklaşımımız, darbeciliğe o ya da bu düzeyde bulaşmış bu kişilerin o güne dek işlemiş oldukları suçlar gözönünde bulundurularak bir özeleştiri sürecine girmeleri ve uzaklaşmış oldukları hareket zeminine tekrar dönmeleri, onların harekete ve mücadeleye tekrar kazandırılmaları şeklindeydi.

– Sizin yaklaşımınız bu temeldeyken, darbeciliğe bulaşmış bu kişilerin tavırları ne oldu?

– Tavırlarda şöyle bir şekilleniş oldu. Bir kısmı hızla özeleştiri sürecine girerken, bir kısmı için daha fazla emek sarf etmek ve ikna yönünde çaba harcamak gerekti. Bir özeleştiri sürecine girdiler, darbeyi mahkum ettiler, hatta darbeciliğe bulaşmış kimi kişilere çağrı niteliğinde mesajlar yayınladılar. Ancak daha sonraki gelişmeler de gözönünde bulundurulduğunda, bir yandan darbecilikten uzaklaşır, onu mahkum ederken, diğer yandan hareket zeminine dönme noktasında da ayak dirediler ve darbecilikten farklı bir bozgunculuk içerisine girdiler.

– Bunlardan bir kısmı atıldı. Artık darbeci de değillerse bunları nasıl tanımlamak gerekir?

– Savaşta ve tutsaklıkta kendi iç dinamiklerinin zayıflığıyla olumlu bir sınav verememiş, mücadelenin ağır bedeller istediği bir süreçte bu bedelleri göğüsleyecek güç ve bağlılıktan yoksun, hareket zemininden ve giderek mücadeleden uzaklaşan, darbeci de olmayan güçsüz kişiliklerdir.

– Atılanların bir kısmı daha önce özeleştiri vermişti. Özeleştiri süreçleri nasıl şekillendi?

– Aslında ilk başta darbeciler açısından şunu belirtmek gerek. Özeleştirinin ayağa düşürülmesi olayı var. Bir devrimci yaptığı özeleştiriyi daha sonra inkar etme noktasına gelmemelidir. Özeleştiri bir adımdır. Eğer bu adımın ardından ikinci, üçüncü adımı atarak kendimizde bir dönüşüm sağlama çabamız yoksa, yapılan özeleştirinin ayakları havadadır. Şef darbeciler tipiktir bu konuda. Yaptıkları özeleştiri ya "baskı altında" alınmıştır, ya da anlattıkları kendileri değildir. Bu gülünçtür. Kişiliksizleşmedir. Darbecilik ne kadar devrimci değer varsa tümüne saldırdığı gibi eleştiri-özeleştiri mekanizmasına da saldırıyor, onu ayağa düşürüyor.

Darbeciliğe bulaşanlara karşı hareketimizin 1 No'lu Karar'ı uygulanarak başlatılan özeleştiri süreci burada şöyle şekillendi. Kendilerine karara uyup uymayacakları soruldu. Uyacaklarını söylediler. Mekanizmalar dışında darbecilik tartışması, çalışması yapmamalarını, hareketimizin mekanizmaları içinde her türlü şeyi tartışabileceğimizi söyledik. Suçluydular. Tek tek suçları sıralandı. Bir yandan da ikna ve hareket zeminine kazanma doğrultusunda bir sürece girildi. İşletilen bu süreçle özeleştiri verdiler, çağrı yayınladılar.

Kimileri nezdinde karşımızda suiistimal edilme ve samimi olmamayı bulduk.

– Darbecilik süreciyle birlikte solun bir yaklaşımı oldu. Dışarıda olduğu gibi cezaevinde de bir tavır alış içine girdiler. Burada sol nasıl bir tavır aldı?

– İçerideki ve dışarıdaki tavırları birbirine paraleldi aslında. Solun yaklaşımı genel olarak darbecileri koruyup kollayarak onların rahatlıkla zemin bulabileceği bir tavır alış oldu.

Şimdi darbecilik özellikle saflarımızda etkisizleştirildikten sonra, hareketimizin yoluna darbecilikten arınarak devam etmeye başladığı noktada şöyle bir gelişme oldu: Ayakta kalan tek tük darbeciler, etkisizleştirildikleri aşamada solun kendilerini sahiplenmelerinden cesaret buldular. Biz bunu kendi yaşadığımız alandan çok iyi biliyoruz.

Örneğin az önce bahsetmiş olduğumuz, yani darbeciliğe bir dönem bulaşmış ancak ardından bir ikna sürecine girmiş bu kişiler, daha sonra ardından solun burada almış olduğu kararları da kendilerine dayanak olarak hissederek farklı bir tutum içine girdiler. Olumsuz bir çizgiye doğru ilerlediler. Özeleştirilerindeki samimiyetsizlik de o noktada ortaya çıktı. Biz burada dışımızdaki siyasi gruplarla yaptığımız tartışmalarda bunu kendilerine ifade etmiştik. Yaptıklarının darbeciliği himaye etmek olduğunu, onları cesaretlendirdiğini, darbeciliğin yeşerip filizlenebileceği bir zemini burada bilinçli olarak hazırlamaya çalıştıklarını, bu nedenle art niyetli olduklarını kendilerine belirttik.

– "Sol içi çatışma" diye yansıyan bir yaklaşım var. "Bu tüm sola zarar veriyor" diyorlar. Ama bakıyoruz bu eleştiriyi getiren siyasi grupların hemen hemen tümünün sol içi çatışma konusunda olumsuz bir gelenekleri var. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Şimdi solun yaklaşımı iddialı ve sorumlu bir yaklaşım gibi görünüyor. Oysaki, sol bu konuda geçmiş olumsuzluğunun kamburunu taşıyor sırtında. Eğer sol olumlu bir adım atmak istiyorsa, öncelikle halka karşı açık ve dürüst olmalı, geçmiş eksiklerini nedenleri ve niçinleriyle ortaya koyup özeleştirel bir tavır içine girmeliydi. Ancak böylesi bir anlayış görmedik, göremiyoruz. Tersine sol kendi zaaflarını, geçmişte olduğu gibi bugün de "sol içi çatışma" sorununda örnek, olgun ve M-L tavır geliştirmiş olan DEVRİMCİ SOL'a saldırarak örtmeye çalışıyor. Bu konuda ders vermeye kalkışıyor. Evet, darbeciliği atomlarına kadar parçalayıp yok edeceğiz, yaşatmayacağız diyoruz. Solun bu noktada da değerlendirme hatasının ve samimiyetsizliğinin ortaya çıktığını görüyoruz. Şöyle ki; sol, darbeyi-darbeciliği tanımlayamamıştır. Defalarca vurguladık, darbe sol değildir, karşı-devrimcidir dedik. 13 Eylül'de ortaya çıkan darbe olayı sonuçları itibarıyla sadece bizi ilgilendirmez. Darbecilik başarıya ulaşmamalı, bir kültür haline gelmemelidir. Bu noktada hem Türkiye, hem de dünya sınıflar mücadelesine olumlu bir miras bırakma göreviyle karşı karşıyayız, bu sorumlulukla yaklaşılmalıdır dedik. Ancak küçük hesaplar yapıldı, sorumsuzluk içine girildi. Bir kez daha belirtirsek, darbeyi tanımlayamadılar. Darbecileri devrimciler olarak değerlendirdiler. Doğal olarak darbecilere karşı hareketimizin almış olduğu tavrı da anlayamadılar. Darbecileri savunmaya çalışıp meşrulaştırma çabasına ortak oldular. Ve bu kirlenmeye bulaştılar. "Darbe doğru bir yöntem değildir" dediler ve bununla yetindiler, söylem düzeyinde kaldılar. Bu söylemlerinin ardından darbecilere karşı değil ama bize karşı pratik tutum alış içine girdiler. Bugün darbeciliğe karşı sürdürdüğümüz onur savaşında karşımıza dikiliyorlar. (...) Bir kere ortada "sol içi" diye tabir edilen bir durum yoktur. Ortada devrimci hareket ve darbeciler var-

dır. Darbeciliği 13 Eylül'den bu yana meşru görmediğimizi defalarca belirttik, mahkum ettik. Bu gözardı ediliyor. Bir diğer nokta ise solun devrimci şiddete duyduğu tepkidir.

– Sol cezaevinde nasıl bir pratik tutum içine girdi?

– Evet, Sağmalcılar Cezaevi'nde Nisan sonlarında tüm siyasetleri temsil ettiğini söyleyen 5 kişilik bir heyet geldi, bizimle görüştü. O zaman 6 Mart operasyonunda tutuklanıp gelen darbeciler vardı. Darbecilere karşı yaklaşımımızı öğrenmek istediklerini söylediler. Daha önce birkaç kez çeşitli siyasetleri bilgilendirmiştik. Tekrar da olsa yine görüşlerimizi ifade ettik. Tamam deyip kalktılar. 1-2 gün sonra geldiler. Kendi görüşlerini söylediler. Aslında dergilerinden vs. biliyorduk. Önce Konsey olarak karşımıza çıkarak kendilerini dayatmaya çalıştılar. Düşüncelerini yazılı istedik. 25 Nisan 1993 tarihli yazılı bir açıklama verdiler. Yaklaşımımızdan kaygı duyduklarını söylediler. Biz de suçun olduğu yerde cezanın olacağını, darbeciliğe kesinlikle izin vermeyeceğimizi söyledik.

– Solun cezaevinde Devrimci Sol'a karşı aldığı tavır merkezi düzeyde bir tavır mı?

– Şimdi, basından izliyoruz. Özellikle sosyalist basında değişik alanlarda bize karşı alınan tavırlar var. Çeşitli açıklamalarla birlikte "yaptırımlar" uyguluyorlar. Bunları siz de izliyorsunuzdur. Cezaevindeki tavırları da bundan farklı değil. Bizi tecrit etmeye çalışıyorlar. Darbecilerle belli bir ilişkileri var. İlişkilerini darbecilerin damgasını taşıyan bilgi akışında da görebiliyoruz, ardından da tavır alışlar ve yaptırımlar gündeme geliyor.

– Olumsuzluklarında ısrar eden kimileri dövülerek, koğuştan atılarak cezalandırıldı. Basın "Dev-Solcular cezaevinde çatıştı" diye yazdı. Bu olayların gelişimini anlatır mısınız?

– Bunlar az önce sıraladığımız gelişmelerin bir sonucu olarak gündeme gelen olaylardır. Koğuşumuzda bulunan birkaç kişi, (bunların bir kısmı dışarıda darbeciliğe bulaşmış kişilerdi) hareketimize karşı suç işlemeye devam ettiler. Suç ve ceza kapsamı içinde siyasi tutsakların kaldıkları bloktan atıldılar. Atılan 7 kişi içinde dördü darbeciliğe bulaşmıştı. Cezaevinde özeleştirel bir tavır içine girdiler. Hatta bunlardan birisi özeleştirisinin daha anlamlı olması için ölüm orucuna başlayacağını belirtip açlık grevi yaptı. Özeleştirisinin baskı altında alınmadığını vs. göstermek istiyordu. Hareketimiz baştan beri bunları ikna-kazanma tavrı içinde oldu. Özeleştirilerini bir adım olarak değerlendirdi, yeni bir şans tanıdı. Burada kendilerine her türlü olanak sağlandı. Diğer üç kişi ise daha önceki süreçte mücadele dışına düşmüş kişilerdi. Samimi davranmadılar, sabrımızı, hoşgörümüzü ve kazanma çabamızı suiistimal etme yolunu seçtiler. Oportünizmin darbe destekçisi tavrından da cesaret alarak ayrılmak istediklerini belirttiler. İşledikleri suçlar ve geldikleri nokta değerlendirildi ve saflarımızdan atıldılar. Kitlemizin içine çıkardık, görüşlerinizi açıklayın, kendinizi savunun dedik. İki kişi dışında olumlu yanıt

gelmedi. Yani kendilerini savunamadılar. Darbeci olmadıklarını atıldıklarında bile yazılı ve sözlü bildirdiler. Gelişme bu şekilde oldu. Burjuva basında olayın "Dev-Solcular çatıştı" şeklinde yansıtılması bizim için şaşırtıcı değildi. Sosyalist basın ise bundan farklı bir tavır içine girmedi. Atılanlara sahip çıktı, bizi eleştirdi. O da burjuva basının yaratmak istediği imaja ortak oldu. (...)

Gelişmelerin özeti; hareketimizin hoşgörüsü, bağışlayıcılığı ve yeniden kazanma çabası suiistimal edilmiştir. Ama hareketimiz dün olduğu gibi bugün de sabır, siyasi olgunluk, bağışlayıcılık gibi erdemleri bundan sonra da koruyacaktır. Ancak bu, şu anlama gelmiyor; hareketimize ve halkımıza karşı işlenen suçlar affedilmeyecektir. Bu bilinmelidir.

-16 Mayıs'ta Devrimci Sol olarak cezaevinde yapılan cezalandırmaların ardından olayın sosyalist basına yansıyış şeklini nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Bu gelişmeleri, solun, hareketimiz içinde ortaya çıkan son duruma karşı yaklaşımından ayrı ele almamak gerekir.

Bizim dışımızdaki siyasetler bize yönelik birtakım kararlar almışlardı. Aldıkları bu kararları kendilerince uygulamaya çalıştılar, ama ortada şöyle bir durum vardı. Cezalandırılan insanlar bir dönem hareketimizin saflarında yer almış, bir süre sonra hareket zemininden uzaklaşmış insanlardı. Özellikle darbeciliğe bulaşmış olanlar yeniden hareket zeminine dönme çabasındalar diye değerlendirilmişti. Mücadele gazetesinde de yayınlanan özeleştiri ve çağrıları, bu değerlendirmelerimizde etmendi. Ama bunun görünürde olduğu, samimiyetsiz ve sabrımızı, emeğimizi suiistimal edici olduğu ortaya çıktı. Şimdi bir örgüt kendi aleyhine çalışma sürdüren bir kişi ya da kişiler topluluğuna karşı önlem almayacak mıdır? Bir defa bir örgütün kendi içinde kimi insanların disiplin vb. suç işlemeleri karşısında bunlara yaptırım uygulamasına hiçbir güç engel olmaya kalkışmamalıdır. Yani bu çok basit bir örgüt hukuku ve örgütler arası hukuktur. İşlenen suçlar vardı, hareketimiz aleyhine yapılan çalışmalar vardı. Bunlar bizce affedilemezdi ve cezalandırmalar gündeme geldi. Sol ise darbeciliği doğru temelde değerlendirememesine paralel olarak suç işlemiş bu insanları sahiplenmeye, onları korumaya çalıştı. Ve bize rağmen, hakkımızda almış oldukları kararları uygulamamızı istedi.

Bunun karşısında kayıtsız kalamazdık. Ve sola yazılı bir açıklamayla yanıt verdik. Sola suçları söyledik. Bize dost olanlar, düşmana dönük mücadele ederken, bizi yaralamak için uğraşmamalıdırlar dedik. Süreci kendilerine bir kez daha anlattık.

Böylesine art niyetli, darbeciliği koruyan, onun hamiliğini yapan, onu savunan, hareketimizi bölmeye çalışan bir konsey olmaz dedik. Solu kınadık. Ve böylesine bir konseyde yer almayı reddettik. Hiç kimse adalet anlayışımızı uygulamamıza engel olamazdı. Ve bu temelde 17 Mayıs 1993'te konseyden ayrıldık.

Basına ise olay "DK yanlıları cezaevi platformundan uzaklaştırıldı" şeklinde yansıdı.

Aslında tavır şudur: Biz böylesine bir konseyi tanımadığımızı ifade ettik

ve çekildik. Ardımızdan da süresiz uzaklaştırma kararı çıktı. Elbette olay "çekilme" ya da uzaklaştırma meselesi değildir. Burada önemli olan konseyin böylesine bir tavır alıp alamayacağı, daha doğrusu darbecilik konusundaki yaklaşımıdır. Sorgulanması gereken budur. Yoksa biz meseleyi şöyle ifade etmiyoruz; "Zaten biz çekildik" vs. diye. Bu Devrimci Sol'u tanımamaktır, anlamamaktır. Bizim politik tavır alışımızdır. Yaklaşımımızdır.

(...)

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz. Darbe tüm cezaevlerinde duyulduğunda, cezaevleri hareketimizi ve önderliğimizi sahiplenmişlerdir. Darbeciliği mahkum etmişlerdir. Alınan bu blok tavır anlamlıdır. Devrimci Solcu tutsakların bulundukları cezaevlerinde darbecilik hiçbir şekilde zemin bulamamıştır. Ve darbeciliğin filizleneceği bir zemine de izin vermeyeceğiz.

Devrimci Solcuların bulundukları hiçbir mekanda ve koşulda darbecilik zemin bulamaz, darbeciliğin filizleneceği bir zemine izin verilemez. Bunların, bizim daha fazla zamanımızı ve enerjimizi almalarına da izin vermeyeceğiz.

Bugün darbeciler kendilerine solu destek alarak var olmaya çalışıyorlar. Ama kendi dışındaki birtakım faktörlere bel bağlayarak ayakta kalmaya çalışmanın boş bir çaba olduğunu herkes bilir.

Yıllardır gür bir sesle haykırdık ve bugün de yineliyoruz. Devrimci Sol bölünmez, Devrimci Sol'u bölmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Devrimci Sol tutkusu, Devrimci Sol coşkusu, Devrimci Sol dinamizmi, Devrimci Sol savaşçı geleneği bu türden her türlü çabayı boşa çıkarmasını bildi. Bundan böyle de farklı olmayacaktır.

Yazılı olarak ifade ettiğimiz düşünceleri yineleyerek bitirmek istiyoruz: "TARİH DARBECİLİĞİ MAHKUM EDEN VE ONU İDEOLOJİK VE POLİTİK, AHLAKİ HER YÖNDEN YOK ETMEYE ÇALIŞANLARDAN DEĞİL, DARBECİLİĞİ MEŞRULAŞTIRMAYA ÇALIŞAN, ONU KORUYAN VE DESTEKLEYENLERDEN HESAP SORACAKTIR!"

BÖLÜM -VIII

ÖZELEŞTİRİLER, KİŞİLİK ÇÖZÜMLEMELERİ, İTİRAFLAR

DARBECİLİK DEVRİMCİ KİŞİLİĞİN İNKARIDIR

Devrim bir bütün olarak sistemi değiştirmeyi hedefler. Halkın ve tek tek bireylerin kendini değiştirmesi, dönüştürmesi de bu sürecin bir parçasıdır. Özcesi devrim insanın yeniden yaratılmasıdır. Bu anlamda da her devrim mücadelesinde, her devrim sürecinde aynı zamanda bir kişilik çatışması yaşanır. Kişilik çatışması, mücadelenin saflarında kendini öncelikle devrimci kişilikle küçük burjuvazinin zayıf ve kaypak kişiliği arasındaki çatışmada somutlar.

'70'lerden bu yana bedeller ödenerek sürdürülen mücadele içinde devrimci hareket bir Devrimci Sol kişiliği yaratmıştır. Bu, her koşulda mücadele eden, örgütüne, mücadelesine sahip çıkan, olanaksızı olanaklı kılan, "ben"i, "biz" yapan, halkı, devrimi ve örgütü her koşulda sahiplenen bir kişiliktir. Darbecilik işte bu devrimci kişiliği yaratma sürecinin safrasının atılması olmuştur. Küçük burjuvazi darbeyle yakaladığını düşündüğü "fırsatı" değerlendirerek bütün özlemlerini, karakteristik özelliklerini, çirkinliklerini, bencilliklerini dışa vurmuştur.

Devrimci hareketin giderek sınıflar mücadelesinin yükünü daha fazla omuzladığı, dünyaya örnek olacak mücadele ve direniş örnekleri yarattığı bir kesitte, bu misyonu kavrayamayan ve böyle bir misyonun yükünü kaldırmaya hazır olmayan zayıf kişilikler darbeyle kendilerini harekete dayatmak istemişlerdir.

Sömürünün temelleri üzerinde yükselen her düzen kendine uygun kişilikler, zayıf, inançsız ve kendi bencil çıkarlarını düşünen düzen bekçileri yaratır. Kapitalist düzende güce tapan, her zaman kararsız olan ve zorlukları göğüsleyemeyen, kaypak, hemen her türlü kişilik bozukluğunu gösterebilen ara sınıflardan biri de küçük burjuvazidir. İnsan malzemesinin düzen tarafından erozyona uğratıldığı dönemlerde küçük burjuvaziyi mücadelede tutmak, mücadeleye katmak, tutarlı bir kişiliğe dönüştürmek çok daha zordur. Devrimci hareket ister istemez bu tür kişiliklerle ve bu tür kişiliklerin yarattığı tahribatlarla da uğraşır. Yaşanılan süreçte de uğraşılan tek tek kişiler değil, küçük burjuvazinin tavrı olmuştur.

Bugün darbeciliğin ortaya çıkardığı kişiliğin yıkıcılığı, bozgunculuğu, devrim, iktidar diye bir sorununun olmaması, kuşkuculuğu, fırsatçılığı, inkarcılığı, küçük burjuvazinin devrim yürüyüşümüzün önüne diktiği engellerden başka bir şey değildir. Onlar darbeyle yaratılan bütün değerleri yok etmek, devrim mücadelesinde kat edilen yolları geriye döndürmek istemişlerdir.

Darbeci güce tapar

Darbe küçük burjuvazinin devrimci olmayan bir yöntemle, karşı-devrimden alınmış bir "müdahale" yöntemiyle güç olma isteğidir. "Sorun"larını doğruluklarıyla, haklılıklarıyla değil güç olarak çözmek istemişlerdir. Zaaflarını,

hatalarını "güç"le perdelemeye çalışmışlardır.

Darbeyle de olsa, yönetime geldiklerinde, gücü ellerine geçirdiklerinde, her şeyin "dilediklerince" olacağını, herkesin de güç kendilerinde olduğu için, sorgusuz itaat edeceğini hesap etmişlerdi. Bu yüzden, başından sonuna her adımlarında meşruluğu çiğnemekte sakınca görmediler. Yanıldılar, çünkü taptıkları "güç", her şey değildi.

Darbecilik fırsatçılıktır

Fırsatçılık ortaya çıktığı her koşulda kendini devrimci örgütlere dayatan, devrimci örgütlerin değerlerini tahrip eden, zor ve sıkıntılı süreçlerden yararlanarak kendine alan bulmaya çalışan bir saplantıdır. Politikada fırsatçılık siyasi ve ahlaki bir düşkünlüğü ifade eder. Burjuva dünyasında fırsatçılıktan daha değerli hiçbir taktik, hiçbir kural yoktur. Orada düşkünlük, ahlaksızlık, namussuzluk geçer akçedir. Bu tür şeyler burjuvazinin temel karakterini ifade ederler. Ancak proletaryanın ideolojisi, devrim mücadelesinin yarattığı değerler daha baştan bunların yadsınması üzerine şekillenmiştir.

Fırsatçılığın temelinde her zaman iktidar hırsı ve güç olma isteği yatar. Bunlara ulaşmak için her şey mübahtır. Ve bu her şeyin içerisine komplolar, darbeler de dahildir. Fırsatçılık örgüt hukukunun, değerlerin, geleneklerin, ilke ve kuralların ihlal edilmesini pek önemli görmez. Halklara, mücadeleye karşı sorumluluklar değil, "kendi" gelecekleri esastır.

Fırsatçılık nerede olursa olsun, kendi önünü açan her şeyi, bazen açık bazen gizli destekler. Fırsatçılık bu anlamda da darbeciliğin hem kendisi, hem koltuk değneği olmuştur. Darbeci çete bir "fırsatı" değerlendirmeye çalışmıştır. Darbeye karşı açık tavır almayanlar, darbeyi destekleyenler, niyetlerini "çağrıcı" vb. tanımlamalarla örtbas etmeye çalışanlar da darbeyi fırsat saymış, kendi geleceklerini darbenin başarısıyla özdeşleştirmişlerdir.

Darbecilik kuşkuculuktur

Darbeciler doğrularla, gerçeklerle bulamadıkları zemini, devrimci hareketin saflarına kuşkuculuğu yayarak bulmaya çalışmışlardır. Kuşkuculuğun yaratacağı kaos ortamından medet ummuş, şefliklerini böyle bir ortamda sürdürebilmeyi hayal etmişlerdir.

Açıktır ki, örgüt ve mücadele gerçeğine kuşkuculuk girdiğinde her şey sorgulanmaya başlamıştır. Küçük burjuvazinin merakı ayaklanır. Artık orada gizliliğe ve bunun da ötesinde örgütsel kurallara, ilkelere, yoldaşça ilişkilere ve güvene yer yoktur. Her karar, her politik tavır "acaba"larla karşılanır. "Acaba"lar mücadeleden kaçışın, üzerine düşenleri yerine getirmemenin gerekçesi olur. Artık hiçbir yanıt, hiçbir açıklama onları tatmin etmez. Tatminsizlik memnuniyetsizlikle bütünleşir.

Kuşkuculuk örgüt ilişkilerinin, örgüt gerçeğinin ve güvenin tahribidir. Karşı-devrimin her türlü yalan, demagoji ve spekülasyonlarına bile net tavır almak bu noktada mümkün olmaz artık. Orada da "acaba öyle midir" diye sorulmaya başlanır. Ve sonuçta örgütüne güvenmeyen, ideolojisine güvenmeyen, önderliğine, yoldaşlarına güvenmeyen bir kişilik yaratılır. Sonuç halka ve devrime güvensizliktir. Ve giderek inançsızlaşmaktır. Bu kişiliğin örgütün, mücadelenin dışına düşmesi kaçınılmazdır.

Darbecilik inkarcılıktır

Darbeci, devrimci hareketin tarihini inkar etmeden darbesini meşrulaştıramazdı. Çünkü çiğnedikleri değerler, örgütsel ilkeler ve kurallar o tarihin içindeydi. O tarihi reddetmeksizin darbelerini açıklayabilmelerinin imkanı yoktu. Onlar da öyle yaptılar. İnkarcı kişilik sonuçta ideolojik çizgiyi inkara varır. Ama orada da durmaz. Bir adım sonrası kendini, kişiliğini inkardır. Darbecilerin hemen hepsinin geçmiş süreçleri incelendiğinde bu inkarcılığın, kişilik gelgitlerinin sayısız örnekleri çıkar karşımıza. Hepsinin tarihi, bir önceki dönemlerini tam bir küçük burjuva ruh haliyle yadsıyan özeleştirilerle doludur. Özeleştirileri sistemli, kendilerini aşmaya dönük olmaktan çok her şeyiyle bir sürecin yadsınmasına denk düşer. Ve geriye sahiplenebilecekleri, tutunup üzerinde kendilerini yenileyebilecekleri hiçbir şey kalmaz.

Kalmadı da. İnkarcılığın dipsiz kuyusunda boğulup gittiler. Geriye kendilerinden ideolojik anlamda da, siyasi anlamda da, kişilik anlamında da bir "hiç"likten başka bir şey kalmadı.

Darbecilik için ne söylendiyse kanıtlandı. Darbeciler için söylenenler de.

Onların kişiliklerine ilişkin söylenen her şey çok kısa süre içinde zaaflarına ekledikleri yeni zaaflar, rezilliklerine ekledikleri yeni rezilliklerle kanıtlandı.

DARBECİLERİN KİŞİLİK YAPILARI VE GELİŞİMLERİ

Evet, açıktır ki, darbe olayını yerli yerine oturtabilmek için süreçle birlikte darbecilerin kişilik yapılarını da tahlil etmek gerekiyor. Bu gereklilik Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın 30 Ekim '92'de yazdığı ve darbecileri anlattığı "Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri" başlıklı yazının, aşağıda okuyacağınız, girişinde de belirtiliyordu...

Hareketimizi kirleten darbe olayını, darbecilerin kişilik yapılarını analiz etmeden, gelişim süreçlerini ortaya koymadan tüm boyutlarıyla doğru çözümleyemeyiz, neden ve niçinlerini sağlıklı bir şekilde açıklayamayız.

Kuşkusuz örgütümüz içinde yer alan her kadronun olumlu ve olumsuz, yetenekli-yeteneksiz birçok yanı vardır ve bir örgüt, kadrolarını istihdam ederken kişinin tüm bu özelliklerini birlikte ele alır, en iyi ve en verimli nerede istihdam ederiz sorularına cevap arar. Bu istihdam sürecinde de bu kişilerin olumluluk ve olumsuzluklarına göre eğitim ve denetimlerinin nasıl olacağı biçimlendirilir. Ve yine eleştiri-özeleştiri mekanizması işletilerek olumsuz yanların giderilmesi, ileriye doğru bir dönüşümün gerçekleşmesi için çaba sarf edilir.

Darbecilere de böyle yaklaşılmıştır. Olumlu ve olumsuz özellikleri, yeni görevler aldıkları veya olumsuzluklarının ortaya çıkabileceği ya da çıktığı koşullarda açık bir şekilde kendilerine anlatılmış, olumsuzlukların giderilmesi noktasında kendilerine güvenle yaklaşılarak yeni görevler verilmiştir. Kısaca eleştiri-özeleştiri ve sorumluluklar vererek pratik içinde dönüştürme esas hedefimiz olmuştur. Yani kadro politikamız gereği, başta kendimize güvenerek, dönüştüreceğimize inanarak ve kadroların da yanlışta ısrar etmeyeceklerini düşünerek mücadeleye katkısı olabilecek, savaşacak her insanı değerlendirmeyi kural edinmişizdir.

Kişinin eksik ve zaaflarını gidermesi, öncelikle bu eksik ve zaafların maddi nedenlerini bulmasıyla ve bunların üzerine acımasızca gidip doğru

olanı içselleştirmesiyle mümkündür. Bu, gerçek anlamda uygulanmazsa belirli bir kesitte giderilmiş gibi görülen zaaflar farklı koşullarda, farklı biçimlerde yeniden boy vermeye başlar. Her yeni boy verişte zaaflar biraz daha derinleşir ve eleştirinin şiddeti de bununla orantılı artar. Ve bu durumda kişinin dönüşümünü engelleyen zaaflar büyük oranda kurumlaşmış demektir. Zaafların kurumlaşma aşamasına vardığı noktada örgüt, kişilerin sadece eleştiri-özeleştiri ile dönüşmeyeceğini bilerek, kişiyi eğitecek, kendisiyle hesaplaşma yapmasını sağlayacak farklı bir pratiği uygulama zorunluluğu hisseder.

Darbecilerin mücadele içinde gelişmeleri ve istihdamları da böyle bir süreç izlemiştir. Eleştirilerimiz, yaptıkları özeleştiriler yeni sorumlulukların verilmesiyle sonuçlanmış, özeleştirilerini pratikte kanıtlama sürecinde dönüşmemekte ısrar ve kendini dayatma durumunun ortaya çıkması sonucu ise farklı sorumluluklarda ve farklı bir pratik içinde yeniden özeleştirel sürece girmeleri istenmiştir.

Değerlendirmeler bu çerçevede ele alınmalıdır. Aksi takdirde kimi arkadaşların kafasına "bunların hiç mi olumlu özellikleri yoktu" türü soruların takılacağı açıktır... Kuşkusuz, bugün için geçmişte kalmış olsa da olumlu özellikleri de vardı ve olmuştur. Darbe öncesi bulundukları görevler de başka türlü izah edilemez. Ancak mevcut siyasal davranışları, yani darbecilikleri ortaya çıktığı anda "geçmişte şöyle olumlulukları vardı" demek fazla bir anlam ifade etmiyor. Burada amacımız geçmiş üzerine nostalji yapmak değil, darbeciliği ortaya çıkartan ve darbecileri bu noktaya sürükleyen zaafları ve bu zaaflara ilişkin yaptıkları özeleştirileri içselleştirmediklerini, zaafları aşmak yerine içlerinde sinsice saklayarak büyütüp beslediklerini açığa çıkarmaktır. Gerekli olan budur. Çünkü darbe olayının bugün ve yarın hareketimize kaybettirdikleri düşünülemeyecek kadar büyüktür. Ve bu suç, bu davranış hiçbir olumlulukla kıyaslanamaz, örtülemez, bu anlamda her yönüyle incelenmek, araştırılmak ve mahkum edilmek durumundadır.

■ ■ ■

DARBECİLER KENDİLERİNİ ANLATIYOR

Özeleştiri mekanizması küçük burjuvazinin elinde bir "günah çıkarma"ya dönüşebiliyor.

Darbe şeflerinin yakın dönemde çeşitli vesilelerle devrimci harekete verdikleri özeleştiriler ve darbe şefinin "önderliğe onay belgesi" bunun bir örneğidir.

Bu özeleştiriler ve onay yazısı gerçekten de bir ibret belgesi olarak okunmalıdır.

Darbeciler, darbeden kısa süre önce yazdıkları bu satırlar için şimdi ne diyeceklerdir? Kimilerinin yaptığı gibi "baskı altında yazdık" mı diyecekler? Hangi yüzle? Ki böylesi bir gerekçe de yalnız ve yalnız bir kişiliksizliği, karakter zayıflığını ortaya koymuş olmaz mı?

Bu özeleştirileri "bakın, onların ne kadar eksiklikleri vardı" demek için ya-

yınlamıyoruz. Onlara bu eksikliklerine rağmen olumlu yanları esas alınarak, dönüştürme düşüncesiyle çeşitli alanlarda görevler, sorumluluklar verilmiştir. Özeleştirileri yayınlıyoruz, çünkü gelinen noktada bu özeleştiriler hem bir ibret belgesi olması açısından ve hem de devrimci hareketin kadro politikasının görülmesi açısından bilinmeli diye düşünüyoruz. Bu nasıl "kadrolara güvensizlik"tir ki, bu nasıl "kadrolara şans tanımama", "kadroları harcama"dır ki bu insanlara, özellikle de darbe şefine o görevler verilebilmiştir!

Bu hareket insanlarına sonsuz değer vermiştir. Eksikliklerini, zaaflarını aşmaları için şans tanımada, olanaklar sunmada cömert olmuştur. Ve bu hareket anlayışını ***"herkes değerlidir, ama hiç kimse vazgeçilmez değildir"*** *diyerek formüle etmiştir. İşte kavranması gereken halka burasıdır.*

Devrimci hareket içinde böylesine bir "darbe"nin ortaya çıkması "kadrolara güven", "onlara şans tanıma" gibi doğru, devrimci bir politikayı değiştirmeyecektir. Tersine bu süreçle birlikte safrasını atmış, radikal bir "arınma" sürecinden geçmiş bir hareket olarak "güven" politikası kuşkusuz daha tereddütsüz uygulanacaktır.

Evet bu belgeler dikkatle okunmalıdır. Belgeler darbecilerin ve darbeciliğin daha iyi çözümlenmesini sağlayacaktır.

■ ■ ■

BEDRİ YAĞAN'ın 31 Mart 1990 Tarihli Özeleştirisi

"Küçük burjuva gurur ve bu anlamda da ortaya çıkan 'ben' sorununun farkındayım"

Bugünkü konuşmadan hemen sonra yazıyorum. Bugünkü ilişkilerimizde de halen, geçen yılki olayın temel belirleyici olduğunu bu denli sanmıyordum. Daha önce de çeşitli vesilelerle belirttiğim gibi sorunun esas olarak çözülme sürecine girdiğini ve süreç içerisinde tamamen ortadan kalkacağını, bu sürecin de açık olarak benim çabalarımla aşılacağını sanıyordum. Kendimi buna motive etmiştim ve süreçten adım gibi emindim. Özeleştiri yazısında bu konuya özel olarak değinmedim. Bunun dışında özeleştiri yazısının ne anlama geleceği konusunda da zorlandım ve sonunda genel anlamda bir yazı yazdım.

Bugünkü konuşmadan bir kez daha anladım ki, konuşulmaya ihtiyaç olan çok nokta var. Halen daha en küçük bir olumsuz algılamadan sonra başa dönülebiliniyor. Gelinen noktada "Halen daha direniliyor" olarak nitelendirilmek acı veriyor. (Her şeyden önce hareket ilişkilerin[in] köklü bir şekilde yeniden tarandığı bir dönemde benim 'sorunlu' olarak nitelendirilmem veya ben bazı şeyleri yazarken kendimi yanlış anlaşılıyorum psikolojisinde görmek de –bu sözcükleri kullanmak istemiyorum ama– acı veriyor.)

Son olaydan sonra birkaç kez konuştuk. (Aslında olay patlak vermeden önce de aynı şekilde konuşuyorduk.) Anlayış olarak hiç de duvarlar olmadığı ortaya çıkıyordu ama sanki pratikte duvarlar varmış gibi davranılabiliniyordu.

Ben sorunun çıkmasında, o boyuta gelmesinde kendi tavrımın ne anlama geldiğini ifade etmekten kaçınmadım. Esas olarak önemli olan, sübjektivizme düşmeden (Söz konusu son özeleştiri yazısında da belirtmiş olmalıyım) davranması gereken, olaya çok yönlü bakması gerekenin, yaptığımız tavrın sonuçlarının hareket tarafından olumsuzluk yaratacağını tespit edebilen ben olmalıydım, biz olmalıydık.

Ama bunları söylemenin yetmeyeceğini, yetmemesi gerektiğini sanıyorum. Kim olursak olalım, olayın nedeni tarafımızda saklı olan bir maddi nedene bağlıysa bu maddi nedenin gerçek değişimi pratikte olacaktı. Bu anlamda gözleme tabi tutulacağımı, tutulmam gerektiğini düşünüyorum.

Şöyle düşünelim: Bir olayda, olguda ortaya çıkan iki anlayıştan biri esas olarak yanlışlığı kabul ediyorsa ve bu yanlışlığı aşacağını söylüyorsa, bunun bir süreç sonucunda anlam bulmasından daha doğal ne olabilir? Bırakalım benim böyle düşünmemi, benden bu şekilde bir tavır beklendiğini kavrayarak süreç konusunda kendimi motive ettim.

Yoksa kişisel gurur meselesi yaptığım için, ifadelendirmekten kaçındığım değerlendirmesi[nin] her şeyi açıkladığını sanmıyorum...

Şu veya bu şekilde olayın maddi temellerini bizzat sana, olaydan haberdar olan insanlara pratik tavırlarımla, sözlü ifadelerimle ve düzeltmeye çalıştığım hareketlerimle ve de iradi davranarak yönlendirmeye çalıştığım süreçle çeşitli kereler ortaya koymuşumdur, ifade etmişimdir. Olayın maddi temellerinden hiçbir zaman korkmadım, korkmamaya çalıştım, sadece ve sadece mücadele ediyorum.

Küçük burjuva gurur ve bu anlamda da ortaya çıkan "ben" sorununun farkındayım. Son bir yıldır önemli bir boyutta olduğunun son olayla birlikte daha da farkına vardığım, geçmişte kendimi bu yanımla birlikte var ettiğim, devrimci kişiliğimi şekillendirdiğimin daha çok farkındayım.

Benim anlatamadığım, bu olayın tamamen devrimci kişiliğimi yönlendiriyor olamaması. Son olayı da bu maddi temelin dışında görmemek lazım. Kendimi hiçbir zaman dört dörtlük bir insan, megalomani bir haleti ruhiyenin şu veya bu şekilde etkisi altında bir insan olarak görmüyorum. Hatasız, zaafsız bir insanın olması, hele bu insanın devrimci olduğunu iddia etmesi mümkün değildir. Devrimci, politik bir insan, sürecin önünde bir insandır. Yaşamı diyalektik olarak sürekli devinim içerisindeyse, bir devrimcinin, bir politik insanın kendini sürekli geliştirmek zorunda olduğunu bilmemesi mümkün değildir. **Benim bu hareket içerisinde konum sorunum olamaz. Konum sorunu ancak kendine güvenmeyen, bulunduğu konumu, görevleri hak etmeyen, görevlerini yerine getirmekten korkan vs. birisi için söz konusu olabilir.**

Her zaman olduğu gibi yine söylüyorum, ben örgütsel ilişki süreciyle devrimci oldum ve her zaman devrimci örgütlülüğü, ülkemiz koşullarında M-L örgütlenmeyi ve **hareketimiz gerçekliğini, birbirine inanmış, her koşulda birbirine sırtını güvenle çevirebilen, ortak bir mücadele ruhuyla şekillenmiş, çelik çekirdek ve etrafını çevreleyen zırh olarak kavradım, kavratmaya çalıştım.**

Ve onun için dedim ki, süreç adamı olarak, hiçbir görevden kaçmayan biri olarak, eksik ve zaaflarımla birlikte şekillendirmeye açık bir insanım. Yani bir başka ifadeyle, eksik ve zaaflarımdan ben korkmuyorum, aynı şekilde korkulmamalıdır.

'88'in ortalarında bir araya geldiğimizde o zamana kadar etkilendiğimiz birçok düşünce yapılarının, hareket tarzlarının şu veya bu şekilde bir çatışma yaratacağını hepimiz görüyorduk. Bu konuda da [çatışmanın] esas olarak seninle diğer arkadaşlar arasında cereyan edeceğini sanıyordum. Bu kanıya nereden varıyordum? Tabii bugün her şeyi sonuçtan değerlendiriyoruz ama o gün kendimden fazlasıyla emin davrandığım da görülüyor. Bir kere kendimi sana daha yakın sanıyordum, bu yakınlığımı sen de bana karşı daha farklı olarak gösteriyordun. İkincisi; kendimi radikal biri olarak görüyordum. Sürecin etkilerinin bende olumsuz bir sonuç yaratamayacağını sanıyordum veya öyle görüyordum.

Kendimi abartmıştım... Hep aksi yönde motive olduğumuz, insanları motive ettiğimiz için **temelde yanlış hareketlerimin, mücadele edilmesi gereken hareketlerimin olmadığına belki de olamayacağına inanmıştım.** Aslında o güne kadar eleştiri-özeleştiri süreci pratikte hep kendi eksikliklerini görebilme-kabul etme ve düzeltmeye çalışma olarak gerçekleşebilmişti. Sürecin özelliği olarak ciddi eleştiri süreçlerinin dışında kalmıştık, hızlı bir devrimci süreç, devrimci yöneticilik, sadece görevleri yerine getirmekle özdeşleşmiş, sürecin hep ilerlediği sanılmış, biraz karikatürize olabilir ama anadan doğma yönetici sıfatlarla yoğrulmuştuk sanki!

Eleştirilecek yanlarım vardı, teorik olarak mümkün görünüyordu ama sadece o kadar. Pratikte eleştirel ilişkilerin dışında tutma anlayışı ve giderek tepkisellik...

Nereden kaynaklanıyordu? Tabii ki kişinin kendi içindeki maymundan kaynaklanıyordu...

Yalnız burada paradoks olan bir olgu var bence... Bizim gibi insanlar (veya sorun ben olduğuma göre bundan sonra hep ben söylemi kullanayım) yani esas olarak potansiyel özleri ile devrimci olmuş, her koşulda devrimci niteliğini korumuş, çevresinden bu niteliğiyle itibar görmüş, belli yetenekleriyle var olmuş ama onu abartarak sonsuz kılmış, bir yanıyla da şimdiye kadar hep pohpohlanmış birinin maymunu kabul etmesi değil de, onu o şekliyle görmesi kolay olmamıştır, olamıyor.

Aslında korktuğumu sanmıyorum. Sahip olduğum devrimci nitelikler maymunu yenmeye yeter nitelikler ama korktuğum belki bir olay vardı. Devrimciliğime halel gelebilmesi. Galiba 'ben' sorunu bu noktada boy vermeye başlamıştı.

Başlangıçtaki eleştirilerden kendimi uzak görmüştüm. Ben de onlarla mücadele ediyorum sanıyormuşum. Ne zaman oklar bana da yönelince, galiba kendi kendime nereden çıktı bunlar, bana da mı demişim.

Gurur meselesi, doğru. Herkesin bir gururu vardır, olmalıdır. Ama örgütsel gurur, devrimin çıkarlarının gururu, devrimci fedakarlığın gururu her şeyden önde olmalıdır, olmalıydı.

Ve dolayısıyla **eleştiriler tarafımdan basit olarak ele alındı, tepkisellik duvarına çarparak, içerdeki maymuna ulaşmadan geri döndü, savunma psikolojisini doğurdu; karşı eleştiriyi yarattı.**

Daha önce bir Sinan ile, başkası ile sürekli çatışan kişi olarak ben, eleştirileri tepkiyle algılayarak sürece eleştirel bakma anlayışının dışında kalmıştım. Eleştiriler sert gelmeye başlamıştı, yöntem yanlışlığını keşfetmiştim (sanki yeni olan bir şey vardı). Galiba, daha radikal olacağıma, yumuşak davranmanın doğru olacağına savunma içgüdümle ulaşmıştım.

Ve ardı sıra eleştirel basitlik... Artık sorun benim açımdan bir misyon adamı olarak senin yanında varlığımı ikame ettirmek değil de, kendimi savunma ve böylece kendi kendimi doğru yaptığıma inandırma.

Nasıl mı? Statükoculuk mu söz konusu, hayır. Sıradan bir insan gibi, hayır. Benim yaşantım statükoculuk olamaz. Bu statüko ise sende de statü arama ve bulmaya götürdü.

Popülizm mi, olur mu, o zaman devrimci kişiliğimiz nerede kalacaktı, yoksa buna mı halel geliyor veya getiriliyor. O zaman senin yaptığın benmerkezcilik değil mi?..

Aynı şekilde diğer eleştiriler ve dolayısıyla şekillenen süreç...

Peki o zaman sübjektif miydim?.. Bence değil. Yani objektif olarak bir sübjektivizmin içindeydim ama sübjektivizm değil... Burada bir paradoks var gibi ama değil. Paradoks gibi görünen olgunun içinde bir diyalektik yatıyor. Sorun bu diyalektiği yakalayabilmem. (Teoride değil, pratikte...) Ben yakalayamamıştım.

Halbuki cezaevi sürecinde (veya genelinde) hep mücadele ettiğimi sandığım (ve ettim de) statükoculuk, popülizm, liberalizm vs. olguları bende de gizli yaralar açmıştır. Bunları gördüğüm zaman pekala birlikte mücadele edebileceğim, bu ne konumuma, ne kişiliğime halel getirmeyecekti.

Aslında küçük burjuva gurur ve 'ben' duygusu derin yaralar açıyordu. Hep doğru yapma, sübjektif biri olamam kaygısı, içgüdüsel savunmayı şekillendiriyordu. Popülizm mi? Hayır, ben popülist biri olamam, eğer böyleyse ben konumumu, temsilciliği vs. bırakayım. Bunu söylerken o gün samimi olduğumu bugün de biliyorum ve hissediyorum. **Aslında olay bir kendi kendini tatmin, öyle olmadığını ispat sevdasından öteye geçen bir olay değildi.** Halbuki benim gibi popüler konum içerisinde olan (şu veya bu şekilde tabii) nesnelliğin bu durumu körüklemeye devam ettiği koşullarda bunları çok doğal karşılayıp insanların (A'dan Z'ye kadar) benim her hareketimde hep bunu arayacaklarını, bunun baskılanmasına hiç gerek olmadığını, popülist olmadığımı ispat etmenin bile yersiz olduğunu, popülizmin beni yönlendirmeye başladığı noktada zaten popülizme karşı cephe açmış bir harekette o noktada fazla bulunamayacağımın bilincinde ve misyonunda biri olarak davranmalıydım.

Ben ne yaptım, bana popülist özellikler mi yakıştırılmaya çalışıldı. O zaman ben konumumdan ayrılayım, temsilciliği bırakayım, bu da olmuyorsa kendimi geri çekeyim, başkaları o görevleri yapsın, cezaevinde oportünist biri birinci temsilci olarak ön plana çıksın vs. vs...

Statükoculuk mu, hayır yapılması gereken açık. Herkeste, her birimizde olabileceği gibi gocunmadan kendimle mücadele ederken, yine eskisi gibi statükoculuğa karşı, misyonunun adamı olarak statükoculuğa karşı mahkum edici bir söylem tuttur, insanlara karşı başka. Ben öyle biri değilim tavrında olmayarak insanları eleştirdiğin için sana karşı alınmalarından çekinmeden davranmalıydım.

Veya oportünizme karşı radikal davranılmıyordu eleştirisi karşısında, karşı tarafta eksiklikler arama anlayışına kapılmamalıydım ve kendimi benim oportünizmle hiçbir birlikteliğim olmamıştır; her zaman bir hareket adamı olmuşum, oportünizm beni sevmez veya beni iyi adam olarak vs. ayırmaz savunma güdüsüne kapılarak kendimi tatmin etme sıradanlığı yaşamamalıydım. Oportünizm için her zaman (özellikle temsilciliğim sırasında) hedef adam oldum, o konuda Dayı eksik mi düşünüyor varsın düşünsün, hemen istisnasız hepimizin zaman zaman beklenen gösterememe durumu da bir bütün olarak yalnızlık duygusunu yaratmıştır. Benim yapmam gereken hayır, ben seninle oluyorum, oldum değil, bu konuda başka insanları motive edecek bir ruh halinde olmalıydım ve bunu her an göstermeliydim. **Bunu bir örgütsel bilinç, harekete sahip çıkma bilinci, önderliği yaşatma bilinci, yani kısacası tarihsel bilinçle yapmalıydım.**

Bunları tespit etmek benim için yeni bir şey mi? Sanmıyorum ve diyorum ki, bunları olaydan sonra şu veya bu şekilde ifade ettim. Hatta bu denli olmasa da olaydan önceki çeşitli konuşmalarda, olay günkü konuşmada, seninle, arkadaşlarla tek tek konuşmalarda ve yazıda (dışarıya yazdığım yazıda) kendimi ifade etmeye çalışmıştım.

Evet, her şeyi bir yanlışlıkla, hatayla açıkladığımı sanmıyorum. Dün de, bugün de devrime, harekete ve kendime saygımın samimiyetinden bir şey kaybetmedim diyorsam bu maddi temelleri o gün niye göremedim.

Bence açıkladığım sürecin gelişimi nesnellik taşıyor. Burada ortaya çıkan nokta; biz sıradan insanlar mıyız, kendiliğinden veya bizim dışımızdaki etmenler ne bileyim tepkilerimiz, içgüdülerimiz, savunmalarımız ne kadar güçlü ki, benim gibi politik bir insanı yönlendirmede, olumsuzluğun maddi temelini gizlemede belirleyicilik kazanıyor.

Bilemiyorum, başka ne tür maddi temeller var? Bunun verileri nelerdir?

Ben içimde saklı kalabilen maymunu bilinçli olarak gizlemedim. Yani devrimci niteliğim dışındaki bir çıkarım için saklamadım. Olabileceğini kabul edemedim, kendime yakıştıramadım, **küçük burjuva benliğim bunu açığa çıkartmakta engel teşkil etmiştir.**

Aksi ne olabilir. Maymundan korkuyordum, onun için sakladım. Hayır, dün de devrimci kişiliğim, devrimci niteliğim, hareketin adamı olma misyonu, hiçbir görevden kaçmama niteliklerine karşı ideallerim, heyecanım ve saflığım dün de bugün de devam ediyor.

Devrimci sürecimin gelişimi kendimi hatasız kılma, hatasız kabul ettirme anlayışını mekanikleştirip, fetişleştirmiştir. Sonuçta belki de halen daha tam anlamıyla farkında olamadığım olumsuz bir özellik veya özelliklere sahip olma korkusu bende en büyük olumsuzluk olarak ortaya çıkmıştır.

Ve bu korkuyu şekillendiren küçük burjuva gurur ve ben maymunu bunlarla anlam kazanabilmektedir.

Aksi hangi hesap beni yönlendirebilir. Objektif kriterler aramak-bulmak zorundayız.

Sana karşı bir konum hesabım mı?.. Söyleyecek tek kelime yok. Çünkü, her vesileyle senin misyonunun, hareketimiz için önemi, benim için önemi konusunda ilgili her olayda ve de söz konusu olay çerçevesinde her vesileyle söylemişimdir.

Bir kez daha söylüyorum, hareket içerisinde sana karşı kendimi hiçbir zaman uzağında görmedim, görmüyorum. (Aksi ifademi kimse iddia edemez.) Seni en iyi anlayan biri olduğumu yine iddia ediyorum. Sorun benim motive olmamdaki kopukluk ve senin benim üzerimdeki etkini çekmenin boşluğu var halen.

Hatasız biri olarak mı görüyorum seni, hayır. Benim söylediğim veya söyleyeceğim hatalarının daha fazlasını sen kendin için ifade etmekten kaçınmadın, kaçınmıyorsun. Ama senin hemen her koşulda yanıbaşında olabileceksem, bunu başarabilirsem önce senin beni hiçbir kaygıya düşmeden acımasızca eleştirebildiğin rahatlığına ve benim de seni tanımlamaya çalışırken yanlış anlaşılırım kaygısına kapılmadan düşüncelerimi ifade edebilme güvenini bugün her zamankinden daha çok istiyorum.

Evet, toplantıya getiren süreci daha farklı özde ifade edebilecek bir şey bulamıyorum. (Gerçi yazdıklarının tekini okumadım, ikinci kez tekrar söylenecek bir şeyler yine olur muhakkak.)

Toplantıyı her şeyin bitirilebileceği bir aşama olarak önceden de göremiyordum, bugün de göremiyorum. Bunun ipuçları ısrarla vardı denmesine rağmen, aynı söylenen laflara, mimiklere dayanarak, her halükarda öyle olmayacağının da ipuçları vardı diyorum.

Toplantıyı yapma isteği sana karşı bayrak kaldırma ve bunun sonuçlarını hesap etme değildir...

Başta da söylemeye çalıştığım gibi esas sorun halel getirilmesine tahammül edilemeyen ben sorunu ve öyle olmadığımı ispat kaygısı, bu noktada Sinan ile objektif zeminde buluşma ve senin yanlışların olduğunu tabii sonuç olarak ifade etme veya daha ileri giderek (zarar yok) gösterme. Ama daha ilerisi yok... Bu konuda olumsuzluğun mutlaka olumsuz nedenlerle beslendiği, derinleştiği ve sonuçlandırılacağı saptamasında ısrar etme lütfen. (Olumlulukları ve olumsuzlukları zaman zaman –her zaman asla değil– nesnelliği zorlar tarzda derinleştirebildiğine kulak ver.)

Toplantı olmazsa ne olurdu? Ben (veya biz) kendi içgüdüsel, küçük burjuva tatmin, haklılık duvarlarımızın arasında bekler, vay be bizden, haksız olabileceğini görmekten çekindi havasına girebilirdik. Bu böbürlenme bizi yer bitirirdi veya bizi daha büyük yiyecek maymunun büyümesine neden olurdu. Ama daha ötesi olmazdı. Tabii bu durum ne demekti. Hareket açısından bir tıkanıklık, bir kangrenleşme, güven bunalımının derinleşmesi, etrafımızdaki insanların daha büyük abartılı yaklaşımları vs. Ama daha ötesi değil. Tıpkı benim bu konu içerde çözülmeli, dışarıya iletmeye gerek yok ve de olabildi-

ğince geniş kadrolarla yapılsın demem ve sonuçta senin belirlediğin şekilde olmasındaki çözüm gibi...

Benim açımdan tüm devrimci şerefim üzerine ifade ediyorum ki, toplantının sonucunda söylediğim lafı toplantının öncesinde her halükarda söyleyeceğim bir söz olarak karar verilmiş bir sözdü. Toplantının örgütsel bir sorun doğurmasını, bir yöntem başlangıcı yapma vs. olmadığını toplantının başlangıcında ifade edilmişti...

Toplantı sonrası süreç senin tarafından insanlarla konuşmam söylenmişti, konuştum. İsteksiz davrandım ama konuştum... Bunu hiçbir zaman umduğunu bulmama anlamında bir tavırla açıklamamalı, umduğum neydi?

Kimse bana hayır arkadaş kesinkes haksızsın demedi. Ama kimse haklısın da demedi... Benim açımdan toplantıya başlarken de, bitirirken de içinde bulunduğum atmosferden kurtulacağım bir yük olarak göründü ve orada bitirmeye çalıştım.

Ne denli bitirdim? Ondan sonraki süreçte karşılıklı olarak hep olumsuzluğu olumluluğa dönüştürmek için çaba sarfedildi. Senin çabaların tabii ki belirleyiciydi ve olumlu da etkiledi. Ama ben daha hızlı bekliyordum, tabii kendimi aldatıyordum. Çabuk anladım ve bu işin bir süreç sorunu olduğuna motive etmeye başladım.

O süreçte benden daha başka bir şeyler beklediğini farkettim ama ne olduğunu tam anlayamıyordum. Bir-iki kez konuşmalarımız ise seni tatmin etmediyse de olumlu başlangıç olarak değerlendirildi.

Aslında bana karşı çok özel açık davrandın denilmesine rağmen en iyi olduğumuz dönemlerde bile zaman zaman (günlük veya saatlik) kopukluklar oluyordu. Ve bunun benden kaynaklandığı yanlarının farkına varsam bile kendi kendime açıklamak da yetmiyordu ve senden kaynaklanan yanlarını bulmakta zorluk çekiyordum.

Bana genel olarak özel davrandığını inkar etmiyorum. Bu benim için bir şans ama ben bu özgül davranışı boşa çıkarabilecek bir vefasızlıkta veya kişilikte olmadım. Zaten ortada çok özel paylaşılacak sır şeyler olmadığı gibi, onun dışında illegaliteyi başka biriyle paylaşacak durumda olmadığım gibi kendime de başka bir yoldaşla sohbet etmediğim kadar açık davranmış, (davranmaya çalışmış) biri dışında değerlendirmiyorum.

Yine bunun yanında bana karşı eleştirel yaklaşım konusunda bana açık davranılmadı. Bu benim anlayış kapasitem, bende bazı zaaflar görülerek duygusal bir boşluk yaratmasın vs. düşünceleriyle yapılmışsa da ben kendi kendimi abartmada olumsuz bir etki yaratmış olabilir diye düşünüyorum. Bu anlamda aramızda küçümsenmeyecek boyutta kopukluklar doğmasına neden olmuştu diye düşünüyorum.

Eleştirel süreç zamanında birikmeden başlasaydı, süreç daha az sancısız olabilir miydi diye de düşünüyorum.

Sonraki süreç ister istemez bende bir atılığı doğurdu. Coşku yitimi, temel meselelerde olmadıysa da günlük yaşamda etkilemiş olduğunu sanıyorum. Yine aynı süreçte yanlış anlaşılma kaygısı taşıdım. Ve zaman zaman yanlış anlaşıldığımı sanıyorum. Yani herhangi bir olayda tavır belirlesem aşırı inisi-

yatif, belirlemesem kendini çekiyor mu baskılanması vs.

Bugünkü konuşmada bunları çeşitli şekillerde hissettim ve şaşırdım. Uzun zamandan beri kendimi kandırmışım. Benim için derin kaygıların önyargı ile beslendiğini hissettim ve bir an hemen eskiden bu kadar haksızlık olmaz türünden psikolojik duruma düşer gibi oldum ve hayır dedim ve eskinin yanlış olduğunu söylüyorsam şimdi farklılığı göstermeliyim ve yazıyorum.

Evet, süreç olayını abartmışım. Bugün tekrar anladım. Bugün yazdıklarım benim için yeni şeyler değil. Şu anda acele ile yazıyorum. Onun için eksik bıraktığım, dağınık ifade ettiğim yanları muhakkak vardır...

Son bir yıl benim için atıldı. Hem de çok. Bir yandan harekete haksızlık etmiştim, **yoldaşlarıma haksızlık etmiştim, kendime haksızlık etmiştim.** (Artık espri özelliği kazanması dileğiyle bana haksızlık edilmişti.) Ama sanki elimi kolumu kendim bağlamıştım. Cezaevinde atabileceğimi sanmıyordum. Belki halen daha böbürlenmekten kurtulamıyordum. Sanki yapacak bir şey yoktu. Çünkü cezaevinde yapabilecek her şeyi yapmıştım. Kendimi yeniden ispatlayamazdım.

Dışarı çıkmam beni tabii ki uçurumun kenarından kurtarmadıysa da zamanında yetişti desem doğrudur... Bir anda eski duygulardan uzaklaşmalıydım. Yine muhakkak kendimi abartma duygusu ön plandadır ama hareketime, kendime olan borcumu ödemek istiyorum...

Aşağıya gidince kendime daha bir güven geldi, çok kısa zamanda hızlı şeyleri yapabileceğime inanıyorum. Her şeyden önce önünü alamayacağım şekilde kendimi tutamıyorum...

Evet, sanki sihirli değnek var gibi, hele de aşağıya gittikten sonra oturmayı hazmedemiyordum. Bu nasıl duygu, hangi nedenler beni motive ediyor. Popülizm mi?.. Yüksek sesle hayır diyebiliyorum. Çünkü bunu hiç aklımdan çıkarmıyorum. Aşağıya gittiğimden beri kendimi her an sınavdan geçirdiğimi sanıyorum.

Yazı acele oldu, dağınık oldu. Yeniden okumaya fırsatım yok, belki tekrar okuyup, üzerinde düzeltme yapmak istemiyorum. Ama bu yazı okunduktan sonra tekrar konuşmak, gerekirse tekrar yazmak istiyorum veya bunu düzenlemek.

Son olarak aklıma gelen bazı noktalara değinmeden geçmek istemiyorum. En azından şu an objektiflikten bir şey eksik kalacak gibi.

Son günlerde içerde kapalı kalmaktan sıkılıyormuşum gibi bir değerlendirme yapılmamalı, kapalı kaldığım için sıkıldığımı sanmıyorum ama içim içime sığmıyor. İster istemez böyle değerlendirildiğim için basit değerlendiriliyorum psikolojisine kapılmıştım. Diğer yandan son aksaklıkların, aradaki kopukluklardan kaynaklandığını hissederek veya sübjektivizmine kapılarak işin bir yerlerinde ben müdahale etmeliyim kaygısına kapıldım. Doğrudur, bu da halen daha kendimde bir keramet mi aradığım eleştirisine haklılık getiriyor. Haklısınız... Öyle olmadığı açık...

Daha önce bir kez daha söylenmişti. İkili ilişkilere ağırlık verdiğim, ilişkilerde çifte standart davrandığım, bunu nasıl kabul edeceğimi, nereye oturtacağıma bir türlü karar veremiyorum. Devrimci yaşamım hep örgütlülük içeri-

sinde geçmiştir. Belki aşırı bir iddia. Ama bir tek kişiyle bile çok özel bağlantım, her şeyimi paylaştığım, özel olarak gözettiğim biri sanırım gösterilemez.

İlişkilerde nasıl çifte standart davranıyorum. Bunu da anlayamıyorum. Bunu kişiliğimle bağdaştıramıyorum. Bir insana içinden başka duygular besleyip, tavırlarında başka olmak... Şimdiye kadar kimse bana böyle bir şey demedi. Tam tersine ilişkilerde acımasız olduğum, kırıcı olduğum eleştirileri hep yapıldı.

Duygusal meselede yanlış tanınabileceğim hiç aklımdan geçmezdi. Veya benim için de olumsuzluk zaafı taşıyabileceğimin en azından bana söylenmeden olabileceğini kabul edemiyorum. Bu konuda devrimci ahlakımdan, saf anlamda feodal ahlakımdan, gururumdan ödün verdiğimi hiç ama hiç sanmıyorum. Ve halen daha kişisel gurur meselesi yapıyorsam kusura bakılmasın. Kişisel gururumu değil ama devrimci gururumu ortaya koyarak diyorum ki, ben söz konusu duygusal ilişkiyi hareket benden öyle bir şey bekliyordu ama bana açık olarak söylenmeden ben '83 Aralık'ta bıraktım ve bıraktıktan sonra tek bir kelime ve tek bir mesaj vs. göndermedim. Bu sürece kadar da söz konusu kişi hakkında objektif davranılması gerektiğine inanıyorum.

Şimdiye kadar konumumla çatışacak çok ciddi boyutta asla bağlarım olmadı... Bugün de konuştuğumuz gibi 12 Eylül günü eve uğramam, (12 Eylül öncesi ev ilişkisini kesmiş biri olarak bunun bir hatadan kaynaklandığını söyleyebiliyorum.) veya annemin bildiği ev tutma olayı. (Ev Rıfat abinin evi, oraya aile görünümü vermek için başından beri Aksaray çevre ilişkileri çerçevesinde annem uğruyordu zaten.) Ve bu ilişki Metin adisi tarafından biliniyordu.

Yani halen daha aile ilişkileri meçhul biri olarak değerlendirilmem ve bunun şimdi ifade edilmesini gereksiz buldum. Neyse bunlar önemsiz meseleler galiba. Önemli olduğu noktada önce ben bilebilirsem tabii daha aydınlatıcı olacağını söylemeye gerek yok.

Son özeleştiri yazısının neden o şekilde yazıldığı sorusu da var galiba. Gerçi onu da bugün konuştuk. O yazıda zorlandım. Belki genel değerlendirme sürecinden kendimi ayrı tutma psikolojisi belirleyici olmuş olabilir. Ama öyle bir yazıda esas olarak odak noktanın söz konusu olay olacağını ve o konuda kendimi bir süreç sonucunda yazmaya hazırladığım için onun dışında ne yazayım diye de sordum. Gerçi yazıyı bir kez daha şimdi okumak da istiyorum. **Ama dendiği gibi kendini abartma ve halen taşınan küçük burjuva gururu altında yazmış olacağım muhtemeldir.** Tekrar konuşmak, değerlendirmek dileğiyle şimdilik bu kadar. (abç)

Bedri (*)

■ ■ ■

(*) Bir sahtekar ve ahlak düşkünü olduğu belgelerle kanıtlandı. Birbirlerine yeni darbeler düzenleme peşinde, ayak oyunları içerisinde ülkeye geldi ve ülkeye ayak bastığı gün katledildi. Polis onu öldürerek darbecilere konuşmayan bir önder armağan etti.

"Kendime karşı hala acımasız davranamadığımı, kendi hata ve zaaflarımı hala yumuşak ifadelerle tanımlamaya çalıştığımı görüyorum"

Bir önceki notum çerçevesinde arkadaşlarla yapılan konuşmada en başta kendime karşı açık davranmadığım eleştirileri geldi. Ve çeşitli olaylar çerçevesinde konu daha da açıldı ve düşünmeye cesaret edemediğim derecede köklü zaaflara sahip olduğum, notta ifade ettiğim zaafların çok daha köklü olduğu ortaya konulmaya çalışıldı. Ortaya konulan bu noktaların bir kısmının kabulü çok zor. Ve bir yerde tüm devrimci yaşamın inkarı anlamına gelir.

Evet, olayı uç boyutta ele alıp, dramatize edersek, şimdiye kadar devrimci mücadeleye hiçbir katkıda bulunmadığım sonucu çıkar. Ancak diyalektik böyle bir düşünce tarzını reddeder. Devrimci mücadele bir bütündür. Bir kişinin devrimci yaşamı da bu bütünsellik içinde ele alınmalıdır. Bu süreçte herkes bir şeyler yapabilir, yararlı olabilir, ancak bu yaptıklarının bütün içinde taşıdığı rol ve bunun yanında yaptığı hatalar da önemlidir. Yani bir devrimci, bir süreçte bir şeyler yapmasının yanında, yaptığı hatalarla, bu yaptıklarını yıkıyorsa ve daha da büyük zararlar veriyorsa, sorun sadece katkı olup olmadığı biçiminde dar bir tartışmanın içine hapsedilemez. Sorunu ancak genel devrimci mücadele sürecinde ele alabilirsek, bu platformda değerlendirirsek olumlu sonuçlara ulaşabilir, gelişme sağlayabiliriz.

Bu perspektifle baktığımda kendi durumumu daha açıklıkla değerlendirebiliyorum. Arkadaşların değerlendirmelerini böyle bir bakışla kavrayabilir ve bu doğrultuda gelişmeye, kendimi yenilemeye doğru sağlıklı adımlar atabilirim.

Bu şekilde bakınca, diğer notta kendime karşı hala acımasız davranamadığımı, kendi hata ve zaaflarımı hala yumuşak ifadelerle tanımlamaya çalıştığımı görüyorum. Bu bilinçli bir davranış değil, içgüdüsel. Kendini koruma zırhını parçalayamıyorum. Bu konudaki çabalar hep eksik kalıyor, bu zırha çarpıp geri dönüyor. Kendimi zorlamak, o duvarı yıkmak zorundayım. Bu konudaki hareketimin açık eleştirileri ve yönlendirmeleri büyük bir etkendir. Ancak yeterli değildir. Asıl çaba benden gelmelidir. Ben başarmak için somut ve acımasız adımlar atmadıkça dışardan hiçbir etken beni düzeltmeye yetmez, yetersiz kalır. Bu çabamın başlangıcı da şu anda bana yönelik eleştirileri hiçbir komplekse kapılmadan kabullenip, onları veri olarak ele alıp, düzelme yönünde samimi bir gayret göstermektir.

Bu noktada öncelikle '84'te ÖO'nun bırakılması olayını açıklamak gerekir. O zaman yaptığım özeleştiride "acılara dayanamadığım, kendimi kaybedip, hayaller gördüğümü, giderek kendime güvenimin azaldığını, ÖO başladıktan sonra bırakmanın, harekete ve eyleme zarar vereceğini ve bu güvensizliğin bu tehlikeyi taşıdığını" belirterek bırakmıştım. (33. gün) Arkadaşlara yazdığım özeleştiride de bu vardı. Acılara dayanamamamın, hayaller görme-

min, güvensizleşmemin özünde yaşamı tercih olduğunu yazmıştım. Yıllarca ağırlığını taşıdım ve hala da taşıyorum. Gerekçe ne olursa olsun, bu yaşamı tercih etmekti, dava uğruna ölümü göze almamaktı. Acılar vb. biraz da kendine radikal olmamanın sonucuydu. Kendine radikal olmama, bir devrimci için ihanet potansiyelidir, süratle yok edilmelidir. Bunu bugün arkadaşlarla konuşmalardan sonra daha iyi anladım.

Bu noktada şunu ifade etmeliyim ki, o dönem ben hiçbir arkadaşa hareket ve eylem hakkında tek bir kötü, olumsuz söz söylemedim. Bunları iddia eden arkadaşla ben hastaneden sonra aynı hücreye geldim ve o gün o arkadaş kendisi de bıraktı. Benim hakkımda böyle bir şey söylemesini utanç verici bir iftira olarak görüyorum. Ben hastaneden kendimi zorla taburcu ettirdim ve bir an önce arkadaşlarımın arasına dönmek istiyordum. Utanç verici durumumu hafifletecek bir şeyler yapmak istiyordum. Kendi kendimi yiyordum. Bu ruh halindeyken, böyle bir şey söylenmesi bile düşünülemez. Ne o zaman ne de daha sonra bana yüklenen o sözleri ne söyledim, ne de aklımdan geçirdim. İlk defa duydum ve gerçekte bu yeni bir darbe oldu. Her şeyden önce o arkadaşlara yakıştıramadım. Hareket ve ÖO hakkında o şekilde değil konuşanın, düşünenin bile saflarda yeri olamaz. Her zaman da böyle düşündüm.

1987'de ve 1990'da olan ve diğer notumda belirttiğim olaylarla ilgili olarak düşüncelerimin ve ifade edişimin yine kendime karşı radikal olamamakla ilgili olduğunu ve yumuşak tanımlarla geçiştirildiğini şimdi daha açık görebiliyorum. Sorun başkalarını yetersiz görme değil, kendini bir şey sanmadır. Bu da kariyerizmdir, popülizmdir. Bunun hastalık derecesine varması ve hiçbir önem taşımaması megalomanlıktır. Arkadaşlar o aşamada olduğumu söylüyorlar. Bunu dikkate almak ve düşünmek zorundayım. Böyleyse, bu aşamaya varmışsa bu bir hastalıktır ve tedavisi gerekir. Ve bu noktada hareket her türlü önlemi almalıdır. Sorun böyle bir hastalığı kolaycı bir şekilde kabul veya reddetmek değildir. Sorun bence bunun ciddiyetine varmaktır. Bu ciddiyeti hissetmeden evet veya hayır diye cevap vermek kendime ve hareketime karşı bir sahtekarlık olur. Böyle bir sahtekarlık ise tüm zaafları görmenin önünde bir duvar oluşturur. Çünkü, olayın ciddiyeti yoktur, yüzeysel ele alınmıştır. Şu anda bu konunun ciddiyetine varmış durumdayım diyebilirim. Bu tehlikeli bir gidiştir, megalomanlık aşamasına varıp varmadığı değil, gidişin oraya olmasını kavramak bile önemlidir. Bunu kavramam yeterlidir ve bana şu anda bulunduğum durumu çok açık gösterir.

'91'de cezaevine gelen kararın uygulanmasıyla ilgili gelişmeleri daha önce de yazmıştım. Karar, çıkışınızı engellemiyorsa, uygulayın biçimindeydi. Ve çıkışı engelliyordu. İkisini bir arada yapmanın da koşulları yoktu. Ancak sorun bu değil. Daha önce de söylediğim gibi, ben samimi olarak firar süresi uzadıkça bu kararın ağırlığını hissettim ve bir noktada firar çalışmalarını iptal edip, kararları uygulamaya karar verdim. Ancak ortağım ve diğer arkadaşların ısrarıyla firar için son bir süre daha tanıdık. Ve bu sürede firar gerçekleşti. Firar konusu olmasaydı yapar mıydın diye sorunca, o zaman da, şimdi de yaparım diyordum. Ancak, bu kadar gelişmeden sonra bunun inandırıcı olmadığını biliyorum. Harekete, hangi etkiyle olursa olsun "acaba" sorusu

uyandıran cevap göndermem ve başından beri üzerinde durduğumuz "kendimi koruma" duygusu bu inandırıcılığı yok ediyor. Bu yüzden "yaparım, yapardım" vb. tartışması kendi içinde bile anlamsız kalıyor.

Aslında bütün bunlar başından da belirttiğimiz gibi tekil örnekler ve bu halleriyle pek önemli değil. Önemli olan bu örneklerin ortaya çıkmasına neden olan ruh halidir. Bu, kariyerist, popülist, kendini koruyan, kendine önem veren bir ruh halidir. Bu yok edilmedikçe, bu tür örneklerin ortaya çıkması, istikrarsızlığın sürmesi, sarsıntıların birbirini izlemesi kaçınılmazdır. Tepkiselliğin vb.nin kaynağı da burasıdır. Tüm hata ve zaafların kaynağını burada aramak gerekir. Arkadaşların bu tespiti doğru ve ben bugüne kadar büyük oranda sonuçtan hareket ettiğim için, bu ruh halini irdelemediğim için istikrarsızlıktan kurtulamadım, gelişme gösteremedim, zaafları yenemedim, bu durumda mümkün de olamazdı. Tüm çabalar boşa gitmek zorundaydı ve gitti.

Her şeyden önce ve her olayda bu ruh halini acımasızca yargılamalı, yok etmeliyim. Yoksa yine aynı kısır çember içinde döner dururum. Yine tepki duyacak bir şeyler bulurum, yine her şeyi bir anda görmez hale gelecek sarsıntılar yaşayabilirim, yine ilişkilerde ayrıcalık bekleyebilirim.

Bütün bunlardan sonra yapabileceğim tek şey var. Öncelikle kendimle, bu ruh haliyle mücadele etmek, onu yok etmek, ona ulaşmamı engelleyen zırhları parçalamak. İlk notumda da belirttiğim gibi, bugüne kadar yardımlarını esirgemeyen hareketimden gelecek öneri ve eleştiriler en büyük dayanağım olacaktır, geliştirecek güç olacaktır. Sadece şunu söylüyorum. Yenmek zorundayım.

Devrimci selamlar
Hüseyin

■ ■ ■

HÜSEYİN'in 20 Mayıs 1992 tarihli ikinci özeleştirisi

"Ancak hataların kaynağı olan kişiliğimdeki zaaflı yönlerin hala var olduğu ortada"

Bugüne kadar çeşitli dönemlerde, çeşitli hatalarım oldu. Ki bunlardan bazıları örgütsel suç boyutuna vardı. Tüm bunlar hem hareketim, hem de kendim açısından olumsuz sonuçlara yol açtı, daha verimli, daha onurlu bir gelişimin önüne engeller dikti.

Bu hata ve eksikliklerim elbette ki kendi yapımdan kaynaklanan olgulardı. En genelde tepkisel, duygusal ve feodal bir insanım. Bu yapı doğal olarak bir noktada kendimi koruma güdümü yaşatıyor ve mücadele edilmediği noktada çok uç boyutlara varabiliyor. Örneğin olaylara kısa vadeli, günlük bakıyorum, siyasi yönlerini göremiyorum. Bir anlık duygusallık ve tepkisellik içinde çeşitli zararlara yol açabiliyorum. Bu zarar tabii ki hareketime, ilişkilerime ve kendi gelişimime verilen bir zarardır.

1987'deki olayı bu kişilik yapımdan bağımsız olarak değerlendiremeyiz.

Bana bir görev verildi, bu görevi kimlerle yapacağım belirlendi, tüm bunlar hareketin belirlemesiydi, hareketin kararıydı. Ancak ben birlikte çalışmam gereken arkadaşlardan bir kısmını yeterli görmedim ve tepkisel bir tavırla bu arkadaşlarla çalışmayacağımı, bir yarar sağlayamayacağımı söyleyip, görevi kabul etmedim. Bu tepkiselliğin altında elbette ki kendi değerlendirmelerim vardı. Hareket yeterli görürken, ben kendime göre yeterli görmüyordum. O zaman da özeleştirisini verdiğim gibi, bu tavrın altında kendimi diğerlerinden üstün görme vardı. Bu kariyerizmdi, hareketin kararını, kendini öne çıkararak beğenmemekti. Bu suçtu ve cezalandırılmalıydı. Arkadaşlar doğru olanı yaptı ve cezalandırıldım. Tüm görevlerim alındı. Bu cezayı hak etmiştim ve uymalıydım. Aldığım cezaya uydum ve kendimi yenilemeye, eksiklerimi gidermeye çalıştım.

'90 yılında yaptığım hata ise, yine bu kişilik yapım yüzünden meydana geldi diyebilirim. O zaman da belirttiğim gibi arkadaşın yakın davranışlarını kendime göre yorumlayıp, sonuçlar çıkardım ve bir duygusal yakınlık boyutuna vardırdım. Bu ilişkinin olmayacağını, yanlış olacağını düşündüm, ancak feodal kafa yapım yüzünden arkadaşa bunu anlatmak istedim. Birbirimizi tanımadığımızı, böyle bir ilişkinin olmayacağını anlatmak istiyordum. Bu düşünce biçimi normal değildi. Öyle bir şey hissettiğim noktada harekete açmalı ve çözümü bu yolla aramalıydım. Ancak yine "ben çözmeliyim" türünden sakat bir anlayışla arkadaşla konuştum. Daha konuşmanın başında arkadaş bana, öyle bir şey olmadığını ve olsa bile bu işin böyle çözümlenemeyeceğini söyleyince özür dileyip konuşmayı bitirdim. İyi bir dersti bu benim için. Bu bir devrimcinin yapmaması gereken bir hataydı. Örgütsel işleyişin ihlali idi. Ama kendi kafa yapımın olayı istediği gibi yorumlaması ve olayı kendim çözerim feodal anlayışıyla böyle bir hatayı rahatlıkla yaptım.

Tepkisellik, duygusallık, feodal bakış, yukarıda da belirttiğim gibi bir devrimcinin yenmesi gereken bir olgudur. Yenemediği takdirde kendini koruma içgüdüsüne dönüşür ve buna güç verir. Kendi düşünceleri ve kararları her şeyin önüne geçer. Bunun panzehiri devrimci inançtır, kararlılıktır, harekete bağlılıktır. Hareketi her yönüyle, ideolojik, siyasi kavrayabilmektir. Bu olmadıkça diğer sakat yönler gelişir ve sonuçta devrimciliği azar azar yemeye başlar. En azından verim düşüklüğüne, motivasyon eksikliğine yol açar. Buna kendimde tanık olduğumu söyleyebilirim. Ancak şunu söyleyebilirim ki, devrimcilik yapma isteğim her şeyden güçlü bir duygudur, bu duyguma güveniyorum. Hata ve eksiklerimin farkına vardığım anda, bunun mücadeleye, devrime zarar verdiğini fark ettiğim anda düzeltmek için her şeyimi verebilirim, canla başla uğraşabilirim. Bugüne kadar bu konuda en çok yardımı da hareketimden gördüm. Fark etmediğim veya doğal olarak yaptığım birçok hata ve eksiklikte olduğu gibi örgütsel işleyişi ihlal eden kişilik özelliklerim konusunda da hareketim her zaman bana yardımcı oldu, yön gösterdi, eleştirdi, düzelmem, iyi bir Devrimci Solcu olmam için her türlü çabayı sarfetti. Bu çabalar karşısında yeterli karşılığı verebildim mi, düzelme oranım ne oldu? Bu sorunun cevabı ne yazık ki olumlu değil. Evet, belli noktalarda kendimi geliştirdiğim vb. söylenebilir belki. Ancak hataların kaynağı olan kişiliğimdeki zaaf-

lı yönlerin hala var olduğu ortada.

Son olarak elimdeki işi bitirememem, bu zaaflarımın devam ettiğinin bir göstergesidir. Hiçbir koşulda devrimci çalışmalarımı aksatmamam gerekirken, her koşulda çalışabilecek bir motivasyona sahip olmam gerekirken, elimdeki işi kendi beğenilerime göre değil, devrimci mücadelenin gereklerine göre bitirmem gerekirken, ben kendi beğenilerimle işe başladım. Ortamdan etkilendim ve günlerimi boş geçirdim. Önemli bir yazı benim bu tavrım yüzünden bitmedi, oynayacağı misyonu yerine getirmedi. Buna neden küçük burjuva mükemmeliyetçiliğimdir. Küçük burjuva gurur duygularımdır. Oysa devrimci mücadelenin gerekleri ve temposu açısından insanlarımızın fedakarlığı ve çalışkanlığı karşısında bunlar boş şeylerdir. Altında "ben" duygusunun sorumsuzluğu vardır. Kendini ve beğenilerini öne çıkarmak vardır, tatmin olma duygusu vardır, kendini koruma vardır, küçük burjuva gururunun safsataları vardır.

Şunu iyice kafama sokmak zorundayım. Yapacağımız işlerde kendi öznel düşüncelerimiz, beğenilerimiz değil, hareketin ihtiyaçları önemlidir. Keza iş yapmak için her zaman istediğimiz ortamı bulamayız. Kimse bize öyle bir ortam sağlamaz. Ki böyle bir şeyi beklemek de küçük burjuvazinin rahat, sakin ortamda çalışma konformizmidir. Koşullar neyse orada çalışmak zorundayız. Bu çatışmanın ortası da olabilir, kuşatma altında da olabilir, oturacak yeri olmayan bir yer de olabilir. Önemli olan kafadaki koşullardır, motivasyondur, sorumluluktur. Olaylara ciddi, siyasi ve örgütsel açıdan bakılmadığı sürece bu motivasyonun sağlanması, bu sorumluluğun hissedilmesi mümkün değildir.

Bugüne kadar eksikliklerimi, zaaflarımı büyük oranda aştığımı sanıyordum. Ancak hareketimin son uyarısı ve eleştirileri karşısında ilk andaki şokun etkisi geçince, biraz serinkanlı düşününce pek de öyle olmadığını anladım. Söylenenleri düşündüğümde "yok şundan etkilendim, yok bunu bir konuşayım mı" vb. gibi ifadelerin aslında bu yapının hala zaaflı olarak devam ettiğini gösterir. Bu noktada yine hareketimin yardımına ihtiyacım var. Daha sıkı bir denetim ve yönlendirmenin benim var olan "ben", "kendini koruma" vb. gibi sakatlıkları gidermе çabamda yardımcı olacağına inanıyor ve böyle bir yardım bekliyorum.

Hareketime daha yararlı, daha verimli olmak istiyorum. İyi bir Devrimci Solcu olmak istiyorum, başka bir isteğim yok. Yardımcı olunursa, bazı zaaflarımı kısa sürede giderebilirim sanıyorum.

Devrimci selamlar

Hüseyin (*)

■ ■ ■

(*) Darbecilerin teorisyeniydi. Eylül 1993'te ülkeye gitmek istemediği, korktuğu, psikopat özellikleri ve kariyer kaygıları nedeniyle kendini "sempatizan" ilan etti.

"Çok ciddi eleştirdik, kavga ettik, birbirimize küstük ama kolektif işlerliği oturtamadık"

1990 Ekim ortalarında Avrupa'ya geldim. Yurtdışı değerlendirmesini okuduktan sonra önceden gelen arkadaşların ilk izlenimleriyle görev bölümü yaptık. Bürokratik işlemlerimizden dolayı Aralık ortalarından sonra hareket etme olanağına kavuştuk.

Yurtdışında potansiyel bir olguyduk ama örgütlü bir yapımız yoktu. Çoğu yerde örgütlü bir faaliyet yerine bizden olup olmadığı tartışmalı insanların kafasına göre iş yaptığı, denetim ve merkezi işlerliğin olmadığı bir durumdaydık.

İlk başta merkezi bir işlerliğin, örgütlü bir çalışmanın sağlanması, ilişkilerimize çekidüzen verilmesi gerekiyordu. Alanı tanımayla birlikte, hızla kadrolaşmaya ve iş esasına göre komiteleşmeye gitmemiz gerekiyordu. Maddi olanakları değerlendirmeliydik, tekniğin merkezindeydik, uluslararası ilişkilerde dünyaya açılan pencere olabilirdik.

İlk işbölümümüz zorunluydu. Çalışma alanı olarak ülkelere göre bir işbölümü yaptık. Ülkeleri, insanları, olanakları tanımak ve bir şekil vermek gerekiyordu.

İşbölümünde iş esasına göre örgütlenme konusunda adım atamadık, geleceğe ilişkin program çıkarma durumumuz da olmadı. Bunu uzun tartışmamıza rağmen, "herkes gitsin baksın, bakalım neler var, sonra konuşuruz"la kaldık.

Bölgeleri, ülkeleri tanıyıp, belli bir işlerlik olabilecek düzenlemeleri yaptıktan sonra, sürekli başında durmayı gerektiren, bizi meşgul edecek işimiz yoktu. Düzenli bir denetimle, sağlıklı bir faaliyet yürütebilirdik. Ve bundan sonra iş esasına göre, uzmanlaşmaya, araştırmaya yönelik yoğunluk kazanmalıydık. Kadrolaşmayı hızlandırmalı, öne çıkan insanlarımızı giderek sorunlara ve çözümlerine ortak etmeli, düşünce ve politika üretimine katabileceğimiz yöntemleri geliştirmeliydik. Yabancılarla ilişkilere bir şekil vermeli, tek tek insanların hobi ve çabalarına dayanan ilişkileri düzenlemeliydik. Her şeyden önce kendi aramızda kolektifliği sağlamalıydık.

Önce aramızda kolektifliği sağlayamadık. Sistemli bir araya gelme, tartışma durumumuz olmadı. Benim hatırladığım dört kez üçümüz bir araya gelip, konuştuk. İkisi yayın çıkarmayla ilgiliydi. Bir araya gelip konuşma durumumuz olmayınca ikili tartışmaları denedik. Önerilerimiz somuttu, aklımıza estikçe değil, görev olarak önümüze koymamız gerektiği konusunda zorlayıcı, hatta pratik adımlarla zorlayıcı olunsa da karar çıkartamıyorduk. Komitenin inisiyatif alanı giderek daraldı. Yayın çıkartırken, yeni bilgisayar sistemine geçip, daha seri çalışmak konusundaki zorlama tartışmadan sonuç çıkmayınca, emrivakiyle yeni bilgisayar getirildiğinde sert eleştiriler oldu. Kiralık ev arandığında da aynı şey oldu.

Baştan beri tartıştığımız maddi konularda bir ekip oluşturmada bir adım atamadık. Pratik dayatınca bir karar aldık ama yürütülemedi ve toplama insanlarla çocukların yapmayacağı işlere girdik.

İnsanlarımıza sorumluluk verme, geliştirme, kadrolaşmayı hızlandırma konusunda adım atamadık. Aksine giderek bir işlevsizliğe düştük. Örneğin ben iki ay sadece telefonlardan not almak için oturdum. Başka hiçbir iş yapmadım. Telefonlara cevap da vermiyordum. Sadece aradığı saati ve ne zaman aranması gerektiğini not alıyordum. Politika üretmiyorduk. Hareketin söylediği şeylerin peşinden koşuyorduk. Gündeme alacağımız şeyler Kerim arkadaşın o işi yapmaya hazır olduğunda gündeme giriyordu. Komite işlevini görmüyordu. Hep şunu konuştuk; örgütsüzlüğün üzerine geldik, burada işlerliği olan bir örgütlülük yaratmak zorundayız. Bu bizim görevimiz, bunu yapmazsak biz ne yapıyoruz, burayı illa da birisi özel olarak ilgilenmeye vakit bulduğunda ülkeden müdahaleyle düzeltmesin, işlerin arkasından koşmayalım, önünden gidelim, bir yıl sonra ne yaptınız derlerse bir örgüt verebilelim... Bugün gelinen noktada o birisinin müdahalesi gerekti.

Bu durum sadece bir kişinin sorumluluğunda değildir. Komitenin diğer iki insanı komite olmanın fonksiyonlarını yerine getiremedik. Görevlerimiz konusunda dayatıcı olma, bunların kavgasını verme, hareketin işleyişindeki yöntemleri zorlamayı yapamadık. Çok ciddi eleştirdik, kavga ettik, birbirimize küstük ama kolektif işlerliği oturtamadık. Bunun nedeni elbette kuru bir liberalizm değil. Özü, hareket adamı olamamada yatıyor bence. Kendi içinde hareketin çıkarlarının kavgasını vermekten korkmayan, sorun mu çıkartıyoruz kaygısı olmayan, kendine güvenli bir hareket adamı olamamak.

Bugünkü durumuyla Avrupa örgütlülüğünün belirli bir işleyişi ve disiplini oturmuştur. Her birimde eksik de olsa bir komite çalışması ve merkezi işlerlik sağlanmıştır. Yabancılarla ilişkiler yeterli olmasa da ciddi adımlar atılmış, gelişme sağlanmıştır. Teknik işlerde adım atılmış, fakat henüz düzenli üretim ve işlerlik sağlanmamış olsa da kısa dönemde işlerlik kazanır. Kitle ilişkilerinde yeterli olmasa da gelişme sağlanmış, yeni birimler, yeni ilişkiler çıkarılmıştır.

Kadrolaşmanın hızlandırılması, öne çıkan insanlarımızı geliştirme, sorunlara vakıf etme konusunda işlerliği sağladığımızda, daha geniş kesimlere ve olanaklara ulaşabiliriz.

Süleyman (*)

(*) Üç darbeci şeften biriydi. Darbe sonrası ırz düşmanlığı, ahlaksızlığı ve korkaklığı her şeyiyle açığa çıktı. Eylül 1993'te darbecileri de terk ederek, çaldığı yüklü bir miktarda parayla kaçtı.

YAŞADIKLARI SÜREÇ, YAŞADIKLARI OLAYLAR VE DEVRİMCİ SOL ÖNDERİ, DARBECİLERİ ANLATIYOR

Darbeci Çetenin Şefi Bedri; VARSA YOKSA KONUM

Bir devrimciyi devrimci yapan sadece savundukları değildir. Onu devrimci yapan, aynı zamanda yaşamı ve mücadelesidir. Ama darbenin şefinde hemen her şey, devrimciliğin kendisi bir konum sorununa indirgenmiştir. Sorunlarının, "eleştiri"lerinin hepsi o çerçevede dönüp durmuştur.

Görevlere, sorumluluklara koltuk sorunu mantığıyla yaklaşmıştır. Ve ömür boyu hep "üst düzey" görevlerde, "şeflik" koltuğunda oturma hesapları yapmıştır. Koltuğunu kaybetmek onun açısından büyük bir yıkımdır. Ne pahasına olursa olsun koltuğunu kaybetmemelidir.

Düşüncelerinin şekillenişi "kendisini bir şey sanma"nın çok ötesindedir artık. "O" yapabiliyorsa kendisi de yapabilir. Bunu kanıtlamak için bir darbe gerekiyorsa o da yapılabilir.

Açık değildir. Kendisine karşı da harekete karşı da açık olamamıştır. Hareketin politikaları, kararları dışında, tek başına radikal değildir. Harekete açık olmayan, radikal düşünmeyen, yaşanan ve gelişen her olaya "denge"ler çerçevesinde yaklaşan bir mantığın sahibidir. Elbette bu mantığın mücadeleyi de, kendisini de geliştirme şansı olmaz.

Cezaevinde bu yanıyla sürekli eleştirilir. Temsilci olarak yaptığı hatalar, önderliğe yönelen saldırılar karşısındaki önderliği sahiplenmeyen tutumu, harekete zarar veren bir avukat karşısında aldığı "uzlaşıcı" tavır, onun politik kapasitesi-zliği-nin ifadesi olur. Düşüncedeki ve yaşamdaki bu sapma zamanla onu kuşatmaya, olumlu yanlarını da tüketmeye başlar. Artık olumsuzluklar, olumlulukları kuşatır olmuştur. Düşüncede statükocu, yaşamda konformist olunup çıkılır.

Komplocudur. Konumu her şeyin odağına koyan zihniyet komplocululuk bütünleştiğinde hep "tasfiye" edileceği kaygısıyla yaşamaya başlar.

Eleştirilmesi koltuğunun sallanması gibi gelir ona. Eleştiriyi kişilik ve gurur sorunu yapar. Hatta eleştirilmeyi aşağılanmak olarak algılayarak, olayın içeriğine değil hep bu yanlarına, biçimine, üslubuna kafa yorar. *"Niye bu yanlışlıkları yaptım"* diye düşünmek yerine *"Nasıl bu laflar söylendi"* demeye başlar. Daha da ileriye giderek siyasallığın çok çok gerisinde, feodal bir mantıkla *"Nasıl o kadar insan içinde eleştirildim"* diyerek onca insan içinde küçük düşürüldüğünü düşünür ve içten içe muhalefet tohumlarını büyütmeye başlar. Kendini dayatır ve çifte standartçıdır. Hareket içinde kendisine "ayrıcalıklı" bir konum verilmesini, her şeyde ayrıcalığı olmasını ister. O sıradan bir savaşçının uyduğu disipline uymayı reddeder. Hep kendini "yetenekli" ve "üstün" olarak görür. Mütevazılık ondan uzaktır.

"Üstün"dür. Başkaları için geçerli olan ilke ve kurallar kendisi için geçerli değildir. Örneğin; örgüt disiplinine tam uymuyordur. Aynı "suç" için başkalarını çok sert biçimde eleştirmiş, çok radikal kararlar almıştır. Ama kendisi bu noktada eleştirildiğinde ve kendisine yaptırım uygulandığında karşı çıkar.

Kendisi yaptığında bunu "çok önemli" bir zaaf olarak görmez. Bu noktada kimseyi ikna edemediğinde de *"Ne olur bunları yapıyorsam, devrimciliğim mi kaybolur"* diyerek yaptıklarına meşruluk kazandırmaya ve giderek de bu yanını dayatmaya çalışır.

Bu yanıyla ölçüleri hep çifte bir standart taşır. İlke, kural ve hareket çıkarlarını düşünmez. Kendi yanlış ve zaaflarının harekete zarar verebileceğine ihtimal vermez. Giderek hareket ölçüleri kaybolur. Yerine kendi ölçüleri, hareketin olmayan bambaşka ölçüler ve tanımlamalar konur. Tavizsiz olma, her yerde aynı tavrı koyma, kurallı olma yoktur.

Hareket bir güç olduğunda bu güçte kendisinin büyük payı olduğunu düşünür. Ama zor dönemlerde felaket tellallığına soyunmakta da gecikmez. Hep başkalarını eleştirmeye başlar. Her şeyden yakınır.

Operasyonların olduğu, infazların yaşandığı, oligarşinin baskı ve terörünün arttığı koşullarda daha büyük bir coşku, inanç, kararlılık ve cesaretle işlere daha sıkı sarılması gerektiğini düşünmez. Bu sorumluluğun altına girmez. Bunların asgariye indirilmesi için hiçbir öneride bulunmaz. Önceki sürece ilişkin doğru dürüst hiçbir eleştirisi, önerisi yokken 13 Eylül'de "Hareket uçurumun eşiğine gelmiştir." diye ortaya çıkar.

Darbenin şefi, darbeyle istediği "konuma" ulaşır. Sözde eleştirdiği her şeyi kendisi yapmaya başlar. Ama görür ki "yönetmek" o kadar kolay değildir. Hiçbir işin altından doğru dürüst kalkamaz. Operasyonlara müdahale edemez. Hırsını tatmin etmiştir, telefonun, faksın başında "önderlik", "şeflik" oynamak hoşuna gitmektedir.

Ama "önderlik", "şeflik" oynamak isteyen başkaları da vardır. Koltuk yine tehlikededir.

■ ■ ■

Bedri'yi Devrimci Sol önderi anlatıyor ("Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri" başlıklı yazıdan);

BEDRİ

Son görevinde Ortadoğu temsilcimizdi. '88 ve '89'da sorunlu biri oldu. Metris Cezaevi'nde insanlarımızın yeniden konumlandırmasını yaparken (Bu işle Bedri ve Sinan fiili olarak ilgilenmektedir) F...'nin de bu konumlandırma için yapılan eleştiri-özeleştiri toplantılarına katılmasını önerdim. (F... bu sürede cezaevi komitesi siyasi sorumlusudur.) Buna şiddetli tepki gösterildi; "Ne gerek var" diye. Oysa yeni yöneticilerin yetişmesi bir yanıyla bu tür pratiklerden de geçiyordu... Üzerine gidilmedi, vazgeçildi.

'88-'89'da avukatlar sorunu oldu. Av. Nebi ve Osman'ın aleyhimize çalışan, düşmanca tavırlar gösteren durumları vardı. Buna rağmen dava avukatlığını da yapıyorladı. Son olarak Av. Osman mahkemede Hüseyin'e bağırıp çağırıyor, hakaret ediyordu. Bunu duyunca müdahale ettim ve ne hakla bu tavrı takındığının hesabını sordum. Bunun üzerine Av. Osman tüm düşmanlı-

ğını açığa vurdu. Ve *"Tüm bu insanları sen bana karşı kışkırtıyorsun"* dedi. Gereken cevabı aldı, insanlarımız suskundu.

Bu gelişmelerle Nebi ve Osman'ın azledilmesi gerektiğini, aleyhimize çalıştıklarını, dahası hakaret ettiklerini belirttim. Sinan ve Bedri karşı çıktılar. İnsanlarımız -hem de en ilerileri- önderlerine hakaret eden, hareket aleyhine çalışan insanlara gerekli tavrı almıyordu... Demek ki diğer insanlarımız da yeterince hazır değildi. Peki dedim "bana göre avukatlar azledilmelidir, hareketin gururu için bu gereklidir, ama siz karşı çıkıyorsanız şimdilik kalsın" dedim. Ayrıca önderliğe yapılan hakaretler ve saldırılar karşısında gerekenleri yapmadıkları konusunda uzun tartışmalara rağmen değişen bir şey yoktu. Artık kadrolarla doğrudan temas kuracağımı ve bu sorunlar konusunda bir bilinç yaratmak gerektiğini belirttim. Ve kadrolarla ilk toplantıyı yaptım. Bedri bu toplantının dağılışı sırasında *"Dayı'nın canı sağolsun, öyle diyorsa öyledir"* dedi. Bu ne demekti? Hiç konuşmayıp en son böyle bir söz etmenin anlamı nedir? Bedri, kadrolara farklı bir mesaj vermek istiyordu... Ben Dayı'ya katılmıyorum farklı düşünüyorum, bu bilinsin demekti.

Kadrolar hazır olduktan sonra avukatları azletmek gerektiğini belirttim. Kadrolar bunun gerekliliğini kavradı, ama onlar kavramadı. Onlara rağmen bu kararı almak konum sorunlarını depreştirdi. Demokrasi hikayeleri gündeme geldi ve Sinan azil kararının Osman'a bildirilmesi için görevlendirildi. Sinan kararı Osman'a yazılı okuyunca Osman *"bu kararı hangi terbiyesiz aldı"* diyor. Sinan cevap vermiyor. Cevap veren arkadaşı da engelliyor. Sinan ve Bedri'nin geniş bir ortaklığı doğmuştu. Gelişmeler sürecinde Sinan'ı eleştirerek eksiklikleri belirtildi ve iki ay düşünmesi söylendi. Bunun üzerine dışarı haber verilsin, kadrolara anlatılsın, platform toplansın vb. feryatlar başladı. Kuşkusuz bir şeyi gizleme diye bir sorunumuz olamazdı, ama bu feryat nedendi?

Tasfiye edilecekleri fobisine kapılmışlardı. İlle de anlatılsın, tartışılsın diyorlardı. Olumsuzluk olmasın diye en ileri arkadaşlardan oluşan bir platform topladım ve sorun tartışıldı. Hiç kimse onlara hak vermedi. Bireysel olarak da arkadaşların tartışmasını, sorunu olumlu noktalamak gerektiğini belirttim. Aylarca tartışıldı. Sorun içselleşerek çözülmediyse de olumsuzluğa doğru derinleşmesine izin vermedik.

Sinan, tüm eksiklerine karşın hesapsızdı. Soyut, kitabi düşünür, öyle olmasına inanırdı. Hayat içerisinde yanlışlığını anladığında değişme yanı vardı. Nitekim firarından sonra da bu sorunları, eksiklikleri hep konuştuk, bunlara rağmen MK üyesi oldu ve büyük sorumluluklar alarak şerefiyle şehit düştü. Ama Bedri böyle değildi. Daha çok sokak kafasıyla sübjektif düşünen, hesaplı ve ihtiraslıydı.

Bu sorunla ilgili oluşturulan platformda Bedri böyle bir yöntem geleneğimiz olsun diyordu. Ama sorun bu değildi. Birinin konum sorunu olursa hareket platform mu toplayacaktı? Her kadro kendisini böyle harekete dayatacak, olmazsa olmaz mı diyecekti? O zaman merkezilik nerede kalacak, merkezin iradiliği ne olacaktı? Bunlara rağmen dayatmayı kabul ettik.

Bu toplantıda ve öncesinde Bedri için şu değerlendirmeyi yaptım. (Ayrın-

tılar tutanaklardadır. Bu tutanaklar kaset çözümü olup 90 küsur sayfadır.)...

"Özerk eğilimleri güçlü. İnisiyatif kullanmayı çok seviyor. Kendine verilen değeri, gösterilen tevazuyu yanlış yorumlama ve suiistimal edecek tavırlar içerisine girebiliyor.

Harekete ve insanlarına sübjektif bakıyor. Bunları giderek geliştiriyor.. Olayları, olguları ML analiz etme yetisi zayıf. Bu nedenle psikolojik, pedagojik bakış açısı yer yer ağır basıyor. Bu da sübjektif yorumlarını gündeme getiriyor.

Statükocu bir yaşam tarzını seviyor. İnsanlarla ilişkileri örgütsel ve ilkeli olmaktan çok popülizme dayanıyor. Kişisel ilişki kurma ve sürdürme yanlısı. Günlük yaşamda savruk, çevresine pek saygılı değil.

Feodal-delikanlı öğeleri güçlü. Bazen devrimci ilkeler ve ilişki yerine bunlar geçiyor. Küçük burjuva gururunun yansımaları...

Kendini abartıyor ve bu abartı onu sorumlularına karşı saygısızlığa götürebiliyor.

Kafasında hareketi ve sorumluları eleştirici, bu eleştiriciliğini yönlendirici bilinç öğesinin eksikliği , popülizm var.

Popülizm olgusu giderek onu eleştirici olmaya zorluyor, giderek de geliştireceğe benziyor.

Kendi haşaratlı kafa yapısını başkalarına mal etme eğiliminde. Bunun için de sübjektivizmden kurtulamıyor. Ve bunu alışkanlık etmiş, sübjektivizm onu aşırı meraka sürüklüyor.

Popülizm onu gerektiği yerde hareketi ve insanlarını savunmamaya götürüyor.

Popülizmini tatmin için orta yol tavırlar içine girebiliyor. Bu durum zaman zaman gösteriye dönüşebiliyor.

Bir kısım zaaflarını şamata kılıfı altında saklamaya çalışıyor.

Örgütlü hareket etme alışkanlığı zayıf, rahatlıkla "ben yapmam" diyebilen biri, birçok soruna küçük burjuva gururuyla yaklaşıyor ve bu duygu sürekli onu kemiriyor.

Eleştirince, hemen karşı eleştiri geliştirir.

Temsilciliği popülizmine araç olarak kullandı. Öyle ki, kendisinin olduğu yerde hiç kimse konuşmasın istiyor. Kazara konuşulursa tersleme, susturma tavırlarına giriyor. Bu durumu önce Sinan'a karşı geliştirdi. Aslında onun üzerinden başka mesajlar iletiliyordu. Nitekim DK'ya kadar bu durum sıçradı. Öyle ki, DK'nın konuştuğu yerde ise olmamayı tercih etti. Bu durum giderek idarenin yanında DK'yı terslemeye dönüştü.

Popülizmini tatmin etmediği yerde "heyecanım kalmadı" diyor.

İlkesiz, pragmatik, basit kaba pragmatizmi politika yapmak sanıyor, olaylara, olgulara büyük ölçekli bakamıyor.

Popülizm onu ilkesizliğe, vefasızlığa, hareketi savunma yerine tüm eleştirilerini unutup düşmanımın düşmanı dostumdur anlayışına götürdü ve Sinan'ın harekete karşı işlediği suçları bile görmezden gelerek harekete karşı tavır içine girdi, bunalım yaratmaya çalıştı.

Saplantı derecesinde şüpheci, bu onun sübjektivizminin yansımaları...

Önceleri DK'nın davranışlarını taklit etti, sonra ise, çeşitli baskılar altında objektivizm, ortayolcu DK'nınkine ters bir karakter sergilemeye çalıştı. Bunu popülizmin aracı yaptı. Bu noktadan kendini abartmaya, DK'yı ve politikaları eleştirmeye girişti. Hala bunu yapıyor.

İhtiras, popülizm onu durmadan kemiriyor.

"Yumuşadım" diyerek oportünizme karşı tavizkar.

"İnsan ve siyasal ilişkilerde hatalar yapıldı" diyerek bir süreç başlatıyor. Ama bunları açıklamıyor.

Herkese karşı büyük yetkilerle donatıldığını, çok belirleyici bir insan olduğunu göstermek istiyor.

Geleceği görmekten uzak.

F. ve C. olayını tasfiyecilik olarak niteliyor.

Sinan ile birlikte karar alması suçtur. Çünkü ikisi de yargılanma aşamasındaydılar. Bunu kabul edemedi. Tasfiye histerisine kapıldı.

Önce İbo'yu sonra Sinan'ı kıyasıya eleştirdi. Hatta İbo'yu zaman zaman ezmeye kalktı. Bu giderek DK ile çatışmaya geldi. DK, popülizmi önünde engeldi.

Her şeyi bilmek merakı var. En ufak bir şeyi bilmese çetele tutuyor.

Özgür, statükocu bir yaşamı tercih ediyor. Disiplin ve denetimden hoşlanmıyor.

Sübjektivizme çok açık, her şeyi insana karşı kullanabilir. Dostlukları suiistimal eder.

Sinan konusundaki karar hakkında tek kelime söylemeden Sinan ile kumpas kurdu (kader birliği).

Bana eleştirileri, tepkici, anlık kararlar almak, duygusallık.. Örnekler yok veya çok tutarsız, hafif şeyler.

Şov yapmayı çok sever. Özellikle kitleyi gördüğü her yerde mutlaka ve mutlaka yapar.

Hizipçilik potansiyeli taşıyor. Örgütlü insan anlayışına sahip değil.

Bildiğini okumayı seviyor, gösteriyi seviyor.

Subut görüşmeler, en yetkili o... Hemen karar alıyor.

Öyle ki, ille de anlatın diyorlar. Kendi ruh halleri.

Şimdiye kadar bir kısım zaaflarını fazla önemsemedim, ama gelinen noktada artık taraf tutuyor ve hizipçilik açık haliyle görülüyor.

Hemen hiçbir teorik tartışmaya katılmamıştır. (Benim olduğum yerde) Sorun prestij sorunu. Dinlemek, onaylamak zor geliyor.

Sinan'ı son dönemde yönlendirmiştir.

Tüm bu nedenlerden dolayı geçmişe kıyasla inisiyatifinin daraltılmasına ve sıkı denetim altında tutulmasına ve her şeyi bilmemesi gerektiği kararına varıldı."

Evet karar böyleydi.

Bundan sonraki gelişmelere gelince:

Artık farklı bir konumdaydılar. Bu süre içerisindeki tünel, firar ve birçok işle doğrudan ilgilendim.

Bedri ve Sinan'la ortaya çıkan durumu gerek toplantıya katılan arkadaş-

lar gerekse ben aylarca tartıştık ve olumluluğa dönüştürdük. Sorunu kestirmeden bitirmek çok kolaydı. Sorun sübjektifti ve "ben" duygusuyla hareket edildiği açık olup, önderliği yıpratma, teşhir etme kampanyasından başka bir şey değildi. Buna rağmen sorunun bilincinde değiller düşüncesiyle ipler koparılmadı, kazanılmaya çalışıldı.

Ve bu süreçte *"kendilerini abarttıklarını, duygusal hareket ettiklerini, ben duygusunun yönlendirdiğini vb. vb."* özeleştirilerde bulundular. Sorun çözüm platformuna gitmişti. Tekrar giderek yükselen devrimci ilişkiler geliştirilebilirdi.

Bunun sonucu olarak benim firarımdan sonra ilk sırayı Bedri'ye verdim. Birçok arkadaş sıralamaya kondu. Bedri, tüm yaptıklarından sonra, ikinci olarak firar sırasına girmeyebilirdi de. Ama onun özeleştirisinde belirttiği gibi *"çıkmasaydım uçurumun kenarındaydım..."* ruh halini de dikkate alarak, gerilememesi için onu öne aldım.

Benim firarımda Bedri, "olmaz" diyerek ilgilenmiyor, hatta bu "olmaz" rolüyle karamsarlık tablosu çiziyordu. Ona rağmen diğer arkadaşların kararlılığı ve benim isteğimle firar gerçekleşti.

Bu kez de Bedri kendi firarının olması için olmazsa olmaz tavrına girerek, koşulların olmadığı noktada dahi mutlaka olmalı diyerek değişik bir psikolojiye girdi. Artık içeride kalırım, çıkamam psikolojisi egemen oldu ve bu nedenle arkadaşların tepkisini çekti. Buna rağmen firar başarıldı.

Firardan sonra tekrar tekrar konuşuldu ve hep özeleştiriler yapıldı. Artık yeni bir sayfanın açıldığı, yeni görevlerin olduğu belirtilerek Bedri'ye Ortadoğu'ya gitme ve kamp oluşturma görevi verildi.

Bedri daha ilk çıktığı günlerde disiplinsizlik, çocukça davranışlar, bireysel tutkularını gösteren tavırlar sergiledi. Kaldığı örgüt evindeki insanlarla anlaşarak Yeniköy'e çay içmeye gitme, her akşam çıkıp mahallede gezme vb. tavırlar gösterdi. Oysa basında boy boy resimler yayınlanıyor ve hassas günler yaşıyorduk. Bu davranışlarının ne anlama geldiği de eleştirildi.

Keza 1.5-2 ay bekleme durumunda hemen neden bekletildiğini, sıkıldığını söyleyerek, hep böyle oturacak mıyım gibi ifadelerle sıkıntılarını ifade etti. Oysa görev yerine gitmesi için uğraşılıyor, ama her şey bir anda olmuyordu. Üstelik Yolun Neresindeyiz'de çizilen tablo içerisinde bu işler yapılmaya çalışılıyor ve zorlanıyorduk. Ama yine karmaşık bir ruh halinde olup "acaba"larla düşünüyordu. Bunların üzerinde de fazla durmadık. Çünkü biz kadrolarımıza, onları eksik ve zaaflarıyla birlikte dönüştürürüz, dönüştüreceğiz düşüncesiyle güvenle bakıyor ve hareketimize atılım yaptırmak istiyorduk.

Hareketimizin 1990 Şubat-Mart'ında başlattığı eleştiri-özeleştiri kampanyasında, önderlik dahil herkesin eksik ve zaafları yeniden ele alındı. Ve bu değerlendirmeler sonucu örgütsel istihdamlar sağlandı.

Bedri de bu süreçte yazdığı özeleştiride '89'da yaratılan durumun nedenlerini izah edip özeleştiri yaptı ve "Ben duygusuyla hareket ettiğini, bunu süreç içinde aşacağını" belirtti.

Hareketimiz eksik ve zaaflara radikal yaklaşma, dönüştürme perspektifiyle birlikte insanlarına güvenerek hareket ediyordu. Yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya güven hareketimizin önemli bir niteliğiydi.

Bedri 31 Mart 1990 tarihli özeleştirisinde şunları yazıyordu:

"Esas olarak önemli olan, sübjektivizme düşmeden (Söz konusu son özeleştiri yazısında da belirtmiş olmalıyım) davranması gereken, olaya çok yönlü bakması gerekenin, yaptığımız tavrın sonuçlarının hareket tarafından olumsuzluk yaratacağını tespit edebilen ben olmalıydım, biz olmalıydık."

"Olayın nedeni... bir maddi nedene bağlıysa bu maddi nedenin gerçek değişimi pratikte olacaktı. **Bu anlamda gözleme tabi tutulacağımı, tutulmam gerektiğini düşünüyorum...**" (abç)

"... Bir olayda, olguda ortaya çıkan **iki anlayıştan biri esas olarak yanlışlığı kabul ediyorsa** *ve bu yanlışlığı aşacağını söylüyorsa, bunun bir süreç sonucunda anlam bulmasından daha doğal ne olabilir?"*

Bu yazılı özeleştiriden önce sözlü konuşmalarımızda özeleştiri yaptığını da şöyle ifade ediyor:

"Şu veya bu şekilde olayın maddi temellerini bizzat sana, olaydan haberdar olan insanlara pratik tavırlarımla, sözlü ifadelerimle ve düzeltmeye çalıştığım hareketlerimle ve de iradi davranarak yönlendirmeye çalıştığım süreçle çeşitli kereler ortaya koymuşumdur, ifade etmişimdir. Olayın maddi temellerinden hiçbir zaman korkmadım, korkmamaya çalıştım, sadece ve sadece mücadele ediyorum."

Ve maddi temel şöyle konuluyor:

"Küçük burjuva gurur ve bu anlamda da ortaya çıkan "ben" sorununun farkındayım. Son bir yıldır önemli bir boyutta olduğunun son olayla birlikte daha da farkına vardığım, geçmişte kendimi bu yanımla birlikte var ettiğim, devrimci kişiliğimi şekillendirdiğimin daha çok farkındayım."

"Eleştirilecek yanlarım vardı, teorik olarak mümkün görünüyordu ama sadece o kadar. Pratikte eleştirel ilişkilerin dışında tutma anlayışı ve giderek tepkisellik... Nereden kaynaklanıyordu? Tabii ki **kişinin kendi içindeki maymundan kaynaklanıyordu..."**

"... Bizim gibi insanlar... yani esas olarak potansiyel özleri ile devrimci olmuş, her koşulda devrimci niteliğini korumuş, çevresinden bu niteliğiyle itibar görmüş, belli yetenekleriyle var olmuş ama **onu abartarak sonsuz kılmış,** *bir yanıyla da şimdiye kadar hep pohpohlanmış birinin* **maymunu kabul etmesi değil de, onu o şekliyle görmesi kolay olmamıştır, olamıyor."**

"Ve dolayısıyla eleştiriler tarafımdan basit olarak ele alındı, **tepkisellik** *duvarına çarparak, içerdeki* **maymuna** *ulaşmadan* **geri döndü, savunma psikolojisini doğurdu; karşı eleştiriyi yarattı."**

"Daha önce bir Sinan ile, başkası ile sürekli çatışan kişi olarak ben, eleştirileri tepkiyle algılayarak sürece eleştirel bakma **anlayışının dışında kalmıştım. Eleştiriler sert gelmeye** *başlamıştı, yöntem yanlışlığını* **keşfetmiştim** *(sanki yeni olan bir şey vardı). Galiba, daha radikal olacağıma, yumuşak davranmanın doğru olacağına* **savunma içgüdümle ulaşmıştım."**

"Ve ardı sıra **eleştirel basitlik**... *Artık sorun benim açımdan bir misyon adamı olarak senin yanında varlığımı ikame ettirmek değil de, kendimi savunma ve böylece kendi kendimi doğru yaptığıma inandırma."*

"Nasıl mı? Statükoculuk mu söz konusu, hayır. Sıradan bir insan gibi, hayır. Benim yaşantım statükoculuk olamaz. Bu statüko ise sende de statü arama ve bulmaya götürdü."

"Popülizm mi, olur mu, o zaman devrimci kişiliğimiz nerede kalacaktı, yoksa buna mı halel geliyor veya getiriliyor. O zaman senin yaptığın **benmerkezcilik** *değil mi?.."*

"Halbuki cezaevi sürecinde (veya genelinde) hep mücadele ettiğimi sandığım (ve ettim de) statükoculuk, popülizm, liberalizm vs. olguları bende de **gizli yaralar** *açmıştır. Bunları gördüğüm zaman pekala birlikte mücadele edebileceğim, bu ne konumuma, ne kişiliğime halel getirmeyecekti.*

"Aslında **küçük burjuva gurur ve 'ben' duygusu derin yaralar açıyordu."**

".. bu maddi temelleri o gün niye göremedim."

"Bence açıkladığım sürecin gelişimi nesnellik taşıyor. Burada ortaya çıkan nokta; biz sıradan insanlar mıyız, kendiliğinden veya bizim dışımızdaki etmenler ne bileyim tepkilerimiz, içgüdülerimiz, savunmalarımız ne kadar güçlü ki, benim gibi politik bir insanı yönlendirmede, olumsuzluğun **maddi temelini gizlemede belirleyicilik kazanıyor."**

Konum sorunuyla ilgili ise şöyle diyor:

"Sana karşı bir konum hesabım mı?.. Söyleyecek tek kelime yok. Çünkü, her vesileyle senin misyonunun, hareketimiz için önemi, benim için önemi konusunda ilgili her olayda ve de söz konusu olay çerçevesinde her vesileyle söylemişimdir."

Toplantının olup olmaması ile ilgili olarak ise;

"Toplantı olmazsa ne olurdu? Ben (veya biz) kendi içgüdüsel, küçük burjuva tatmin, haklılık duvarlarımızın arasında bekler, vay be bizden, haksız olabileceğini görmekten çekindi havasına girebilirdik. Bu böbürlenme bizi yer bitirirdi veya bizi daha büyük yiyecek maymunun büyümesine neden olurdu. Ama daha ötesi olmazdı."

"Ondan sonraki süreçte karşılıklı olarak hep olumsuzluğu olumluluğa dönüştürmek için çaba sarfedildi. Senin çabaların tabii ki belirleyiciydi ve olumlu da etkiledi. Ama ben daha hızlı bekliyordum, tabii kendimi aldatıyordum. Çabuk anladım ve bu işin bir süreç sorunu olduğuna motive etmeye başladım."

Dışarı çıkmasına ilişkin değerlendirmesi;

"Dışarı çıkmam beni tabii ki **uçurumun kenarından** *kurtarmadıysa da zamanında yetişti desem doğrudur... Bir anda eski duygulardan uzaklaşmalıydım. Yine muhakkak kendimi abartma duygusu ön plandadır ama hareketime, kendime olan borcumu ödemek istiyorum..."*

Evet, darbeci Bedri kısaca '89'daki olayla ilgili bu temelde özeleştiriler yaptı ve kendisiyle yeniden bir süreç başlatıldı. Ne yazık ki, o, devrimci özeleştiriyi içselleştirmediğinden kısa sürede tüm yaşananları unutmuş ve tekrar ben duygusuyla şekillenen bir dünya kurarak Ortadoğu'ya gidişini bile tasfiye olarak yorumlayıp hareketin önderliğini ele geçirebilmek için hesaplar yapmış, fırsat kollamış ve kendisi için en uygun gördüğü anda darbe yapmıştır.

Darbe gününe (13 Eylül 1992) kadar tek kelime eleştirisi olmayan Bedri, 12 Temmuz ve 16-17 Nisan katliamlarından sonra önderlikle görüşüp Ortadoğu'ya tekrar döndüğünde hizip faaliyetlerine başlamıştır. Ama karşılık görmeyince darbeyi kamp komutanı arkadaşımıza açamamıştır. Ancak kendisinin de itiraf ettiği gibi hep olumsuzlukları anlatarak yönlendirmeye çalıştığını belirtmiştir.

Yurtdışında bulunan ve hesap vermesi gereken zaaflı insanları hareket çıkarı vb. gerekçelerle hizibe ortak etmiş ve ihtirasını tatmin etmeye çalışmıştır.

Bugün ortaya çıkan küçük burjuva darbesi '89'daki tartışmalardan ayrı ele alınamaz. "Ben" duygusuyla hareket eden kişilik, ihtirası için her şeyi bir anda yıkabileceğini, hatta bu ihtiras için yapamayacağı çirkinlik ve ahlaksızlık olamayacağını göstermiştir.

'89'da da belirtildiği gibi ihtiras ve küçük burjuva gururu onu yönlendirmektedir ve dengesiz davranışlara sürüklemiştir. İhtiras doruğa doğru tırmanarak örgütümüz için tehlikeli olmaya başlamıştır. Nitekim darbe olayı bunun uç bir örneğidir. Ama bunları gizleyebilmiştir.

Bedri cezaevinden çıktıktan sonra önderliğin örgütü yönetmek için kadrolardan onay isteyen bildirisine verdiği cevapta (Ocak 1990) şöyle diyordu:

"Her zaman söylendi. Bizim en büyük, en sağlam hukukumuz, güven ilişkimiz yazıya dökülmeden yaratılan değerlerdir."

"Hareketimizin var olmasından bugünlere kadar taşınmasında, her taşında, her harcında belirleyici ve öncü emeği olan, en kötü koşullarda hareketin ayakta kalmasında vazgeçilmez rolü olan yoldaşımızın misyonu ve hareketimizin bu misyona sahip olması tüm kadrolar için ders ve tecrübelerle doludur."

"Ve tarih bilincine sahip her kadro, hareketimizin gelişimi ve bu gelişim içinde yaratılan değerlere damgasını vuran yoldaşımızın varlığıyla onunla birlikte, onun yanıbaşında nasıl daha büyük hedeflere ulaşabileceğimizin ciddi hesaplaşmasını yapmalıyız."

"Benim için hareketin önderliği geçmişte de soru işareti (en ufak da olsa) taşımıyordu. Bugün de taşımıyor demek, gelinen noktada çok fazla önem taşımıyor sanırım. Her kadro geçmişte ve gelecekte önderlikle bütünleşme, önderliğe sahip çıkma, gereken radikal tavrı gösterme konusunda geçmişin eksikliklerini görebilmeli, geleceğe hazır olmalıdır."

"Önderliği koruma, onu güçlendirme, onunla kenetlenme bilincine erişen kadrolara sahip hareketin geleceği vardır. Önüne koyduğu hedeflere ulaşma şansı vardır. Bunu gerçekleştirmenin yolu, pratik içinde ideolojik birlik ve ruhsal şekillenmeden geçer. Var olanın sınıfsal ve tarihsel bilinciyle bir dava adamı olduğumuzu her zaman göstermeliyiz."

"Şahsım adına önderlikle her koşulda kenetlenme, yaratılan değerlerde, harcanan emekte kendini görebilme, onu tamamlama konusunda sahip olmam gereken tarihsel bilinçte eksik kaldığımı söylemek hiç de zor değildir."

"Oligarşinin ve oportünizmin şimdiye kadar hareketimize, önderliğe saldırılarını, çirkefliği ve soysuzluğu içinde boğmaya, arkamıza bakmadan yolumuza devam..."

Böyle diyor Bedri... 1990'da önderliği hak ettiği yere koyan darbeci Bedri bugün *"çirkef"* ve *"soysuz"* diye nitelediği oligarşi ve oportünizmin ağzıyla önderliğe saldırıyor. Bu nasıl bir kişiliktir? Bu kişilik ihtiraslı, kendine güvensiz, derin bir aşağılık duygusu içinde olup kendisini olduğu gibi göremeyen, geriliğini ve yeteneksizliğini gizlemeye çalışan bir kişiliktir.

Bu tür kişilikler genellikle dünyaya ve toplumsal olgulara bilimsel bakmaktan yoksun olup devrimci düşünce tarzına sahip değillerdir. Düşüncelerine yön veren kendi duygu ve ihtiraslarıdır. Kendilerinde hiç kimsede bulunmayan yetenekler keşfederler. Ama bu yeteneklerini gösteremediklerini, kendilerine şans tanınmadığını söylerler. Bu duygularla örülmüş dünyalarında kendilerini tatmin etmek için her yola başvurmayı *"meşru"* görür ve ne pahasına olursa olsun, önlerinde engel gördüklerini tasfiye etmeye çalışırlar. Onları motive eden devrimci mücadele ideali değildir. Bencillikle yoğrulmuş ama yeteneksiz, ihtiraslı kişilik tatmin olmadıkça, ihtiras boyutuyla bir nevi delilikle çakışabilir. Bu noktada akıl ve mantık sınırlarını aşan şeyler yapabilir. Öyle ki insanların kendisini nasıl gördüğünü, nasıl göründüğünü dahi düşünemez ve yaptığı her şeye narsistçe tapmaya başlar. Adeta dış dünyaya gözlerini kapar.

Bu insanlarda devrimci adalet, haklılık, meşruluk, tarihsellik, devrimci değerler, insan sevgisi ya yok ya da yapaydır... İhtiraslarını tatmin için her yolu dener, her türlü kılıfa bürünür ve sık sık söylediklerini reddederler... Siyasal mücadelede tatmin sağlayamadıklarında düzen ilişkilerine döner ve geleceklerini orada ararlar.

Bedri, oligarşinin de lanse etmesiyle kendisini ikinci adam diye görmüş ve buna inanmıştır. Bu kendi ruh halinin yarattığı bir durumdur. Hiçbir zaman ikinci adam olmadı... Bu ikinci adam saplantısından dolayıdır ki, merkez komitesine getirilen arkadaşları hazmedememiş ve hep "ben olsaydım" duygusuyla kendini yemiş ve bu duygularla darbe hesapları yapmış, fırsat kollamıştır. MK üyesi olmadığı halde, 17 Nisan sonrası kampa döndüğünde kamp komutanına *"Bilmende sakınca yok, artık MK üyesiyim, ama kazara trafik kazasında ölsem bir şey bilmiyorum"* vs. demiştir. Bu yalanla kişiliğini sergiliyordu.

Bu zaaflı kişilik amacına varmak için tüm değerleri yok sayarak, çıkarı için her şeyi meşru görerek buna uygun tavırlar geliştirmekten çekinmez. Bol bol *"değerlerimiz, ilkelerimiz"* vb. kavramları kullanır ama ne için kullandığını bilmez. Her şey zaafını tatmine yöneliktir. Bunun içinde bile entrika, yalan, söylediğini bir süre sonra inkar vardır. Komplo, darbe tezgahlama, gücü ele geçirdiğinde kendini tanrı gibi her şeye muktedir görme tavırlarını ise *"tarihsellik", "bilimsellik", "hareket sorumluluğu"* ifadeleri ardına gizleyerek pervasızca sürdürürler.

Darbeciler, darbe öncesi ve sonrasında bu niteliklerini açıkça sergilemişlerdir.

Darbecilerin elinden kaçıp onların isteği üzerine konuşmak için geri döndüğümde, sözlerinde durmayarak, zorla bodruma kapattılar.

Ellerimi ağzımı bağladılar.

Bir gün dediklerini ertesi gün reddettiler.

Sorunun çözümünde yer alacak insanları da rahatlıkla çiğnediler.

Darbe amacı için insanları aldatarak, zaaflı insanların zaaflarını görmezden gelmeyi yeğlediler.

Devrimci olmayan insanları bile darbeye kattılar.

Aylarca darbe yaptıklarını insanlarımıza açıklayamayarak onlara talimat verdiler.

Darbe ile ideolojik mücadeleden, devrimci ahlaktan hiçbir şey anlamadıklarını ortaya koydular.

Darbe sürecinde blöf, şantaj, ayrılık tehditleriyle darbelerini sürdürdüler.

Darbenin ilk gününde belirttiğim gibi, darbecilerin ahlakı yoktur. Bunun prototipi Bedri'dir. İhtirası için her türlü mantıksız, ahlaksız davranışlara girecek durumda olup, mantıklı düşünme çizgisini aşmıştır. Geri, devrimci mantıktan yoksun bir insandır. Çoğu kez söylenenleri anlamaktan da uzaktır. Esnaf kafasıyla düşünür ve sokak bakış açısıyla hareket eder. Bilimsel düşünceden yoksun olduğundan psikolojik-patolojik tahliller yapar. İhtiras delisidir. Örgüt sırlarına vakıf olup, ne yapacağı belli olmadığından, mutlaka radikal önlemler alınmalıdır.

■ ■ ■

Darbeci Üçlünün Özeleştiri Şampiyonu Hüseyin;
HATALAR, ZAAFLAR VE ÖZELEŞTİRİLER TARİHİ

Darbenin açığa çıktığı, tartışıldığı süreçte "Darbeci şeflere tahammül gösteremeyiz. Hele Hüseyin'e asla." diyordu insanlar. Nedensiz değildi. Darbeci Hüseyin'in darbeden yalnızca beş ay önce verdiği özeleştiride kendi çizdiği kişilik tablosu bile bu tepkinin haklılığının kanıtıydı. Darbeci çete içinde kişilik bozukluğunun örnek tipiydi o. Özeleştirilerinde kendisini "açıkça" ortaya koyuyor ama "dönüşeceğim" diyordu...

Hataları, zaafları depreştiğinde cezalandırıldı, her seferinde kendisini düzeltmesi için şans tanındı. Ama o, hata ve zaaflarını bir türlü terk edemedi ve sonunda bu kişilik bozukluğu onu devrimciliğe değil, darbeciliğe götürdü.

Zaafları, kişilik bozuklukları eleştirildiğinde, devrimci bir tarzda bunların üzerine gidildiğinde, çoğu kez hata ve zaaflarının özeleştirisini yaptığını görüyoruz. Elbette bu noktada yapılan özeleştirinin samimi olup olmadığı, ne ölçüde sindirildiği önem kazanıyor. Çünkü eğer, insan samimi değilse, eğer olumsuzluklarını ortadan kaldırma gerekliliğine içten inanmamışsa yapılacak fazla bir şey yoktur. Bir insan kendine yardımcı olmazsa başkalarının ona yardımcı olma çabası sonuç vermez. Bu tiplerin özeleştirileri sonuçta kağıt üzerinde kalır. Kağıt üzerinde kalan özeleştiriler ise insanı daha da geriye götürür, kişilik bozukluğunu derinleştirir. Kişilik bu ölçüde bozulduğunda onu devrimci yapmak, olumlu yönde dönüştürmek deveye hendek atlatmak kadar zor bir iştir. Hüseyin'in de olumsuzluklarından kurtulmak gibi bir derdi yoktur. O, sonuçta kolay olanı seçmiş ve darbecilikte karar kılmıştır.

20 Mayıs 1992 tarihli özeleştirisinde hata ve zaaflar zincirini '89'daki Ölüm Orucu direnişiyle başlatıyor, ilk ciddi özeleştirisini o zaman veriyor.

Hüseyin özeleştirisinde o zaman *"dava uğruna ölümü göze alamadığını"*

söylüyor ve kendinde *"ihanet potansiyeli"* keşfediyor.

Hata ve zaaflar zinciri '84'te yaptığı hata ve özeleştiriden sonra da sürüyordu.

1987'de cezaevinde bir komitede görevlendiriliyor. Kabul etmiyor. Cezalandırılıyor ve bütün görevlerinden alınıyor. O özeleştirisinde yine kendini yerden yere vuruyor:

"... bu tavrın altında kendimi diğerlerinden üstün görme vardı. Bu kariyerizmdi, hareketin kararını, kendini öne çıkararak beğenmemekti."

Hüseyin bu özeleştirisinden sonra da, yine kendi deyişiyle "kendini yenileme ve eksikliklerini giderme sürecine" girer..

Yıl 1990'dır. '87'deki özeleştirisinin üzerinden 3 yıl geçmiştir. Zaafları yeniden açığa çıkmış, yeni hatalara saplanmıştır. Bu kez saplandığı ise kuralsız bir duygusal ilişkidir. Yine kendi kendini yargılar ve bu hatasını da kişilik yapısına bağlar. Ve özeleştirisini verir:

"...'90 yılında yaptığım hata ise, yine bu kişilik yapım yüzünden meydana geldi diyebilirim. ... yine 'ben çözmeliyim' türünden sakat bir anlayışla arkadaşla konuştum... Örgütsel işleyişin ihlali idi."

Hatalar zinciri bitmemiştir.

Yıl 1991. Cezaevinde bir işbirlikçi hainin cezalandırılması gündeme gelmiştir. Karar vardır ama uygulanmamıştır. Uygulamayan kendisidir. Uygulamamanın gerekçesi olarak da "firar çalışması" içinde olmalarını göstermiştir. Yine hatalıdır. Yine özeleştirisini verir. Ne yazık ki, yaptığı hatalar ve verdiği özeleştiriler sonucu hareket içinde inandırıcılığını yitirmiştir, söylediklerini bir yerde anlamsız bulur. Ama yine de özeleştirisini vermek durumundadır:

"... Firar konusu olmasaydı yapar mıydın diye sorunca, o zaman da, şimdi de yaparım diyordum. Ancak, bu kadar gelişmeden sonra bunun inandırıcı olmadığını biliyorum. Harekete, hangi etkiyle olursa olsun 'acaba' sorusu uyandıran cevap göndermem ve başından beri üzerinde durduğumuz 'kendimi koruma' duygusu bu inandırıcılığı yok ediyor. Bu yüzden 'yaparım, yapardım' vb. tartışması kendi içinde bile anlamsız kalıyor."

Hüseyin darbeciliğe uzanan yolda adeta bir rekor kırıyor. Darbeci olmadan beş ay önce zaafları yeniden depreşiyor.

Yıl 1992. Bu zamana kadar her vesileyle zaaflarından kurtulacağını açıklamış, özeleştiriler vermiş, bitmek bilmeyen "kendini aşma" süreçlerine girmiştir. Ama bir türlü aşamaz. Kendi deyişiyle "kendine karşı radikal olamaz". Bu kez de elindeki işi bitirememiştir. Verilen görevi savsaklamıştır. Yine olumsuzluğunu açıklamak zorunda kalmıştır. Bu defaki özeleştirisi oldukça "kapsamlı"dır:

"Son olarak elimdeki işi bitirememem, bu zaaflarımın devam ettiğinin bir göstergesidir. (...) Buna neden küçük burjuva mükemmeliyetçiliğimdir. Küçük burjuva gurur duygularımdır... Altında 'ben' duygusunun sorumsuzluğu vardır."

Bir türlü özeleştirisini verip kurtulamadığı zaafları, onu bu sonuncu özeleştiriden beş ay sonra darbeciliğe sürükler. Var olan tüm devrimci değerlerinden silkinir ve keskin bir darbeci olur. Aslında kişiliğine, daha doğru bir

deyişle kişilik bozukluğuna, rahatlıkla "megaloman" olarak tanımlanabilecek hastalıklı kafa yapısına en uygun olanı bulmuştur: Darbecilik.

O, kişilik yapısına ilişkin olarak defalarca ifade ettiği zaaflarını bir türlü aşamadı ve darbeyle birlikte çareyi bu özeleştirilerini toptan inkarda buldu. Onun gibi özeleştiri gediklisi olan, her özeleştirisini tekzip eden biri için bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Çünkü o, devrimci hareketin insanlarını değiştirip dönüştürme, bunun için onlara olanaklar sunma ve kadrolara güven politikasını suiistimal etmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Darbeden sonra, yaptığı sayısız özeleştirileri için "O özeleştirilerin hangi koşullarda ve nasıl yazıldığı açıktır. Orada anlatılan ben değil A arkadaştır" diyerek sıyrılmaya çalışıyordu. Önce özeleştiri yapacaksın, sonra özeleştirisini yaptığın zaaf ve hatalara devam edeceksin, sonra bu zaafları istikrarlı bir biçimde derinleştirerek doruğuna ulaştıracak ve darbeci olacaksın ve sonuçta da "Aslında ben bu özeleştirilerde kendimi değil bir başkasını anlattım" diyeceksin. Bu açıklamada mantık, dürüstlük, ahlak, devrimci kültür ve hareketin yarattığı hiçbir değerden en küçük bir kırıntı dahi bulmak mümkün değildir. Bu yalnızca darbeci şefin içine düştüğü traji-komik durumun açıklamasıdır. Kendi yaptığı özeleştirisini inkar eden birinin hangi sözüne güvenilir? Ne zaman yalan, ne zaman doğru söylediği nasıl anlaşılacaktır, ya da nerede "kendisini", nerede "başkasını" anlattığı nasıl bilinecektir?.. Ve yarın, öbür gün bu söylenenin inkar edilmeyeceğinin de bir garantisi var mıdır?

Olmadığı görülmüştür. Darbeci çetenin şeflerinden Hüseyin'in ülkeye gelmekten, sıcak mücadelenin içinde yer almaktan korkarak "Ben sempatizan olarak Avrupa'da kalayım." demesi ve darbeci çetenin şefliğinde de yan çizmesi bu son söylediğinin de inkarıdır. Bu son söylediği darbe için kendince ileri sürdüğü her şeyin, sarf ettiği her sözün ve kendinin bir kez daha inkarıdır aslında.

Onun hatalar zinciri bitmemiştir. Ve devrimci hareketin adaletiyle karşılaşana kadar bitmeyecektir de...

■ ■ ■

Hüseyin'i Devrimci Sol önderi anlatıyor ("Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri" başlıklı yazıdan);

Son görevi, merkez üste redaksiyon, daktilo ve bazı yazı işleri...

Küçük burjuva, bencil, bireysel yaşamı seven, feodal, kariyerist, fevri, aşağılık duygusu olan, hep korunmak isteyen, tembel... Bu özellikler onda hep var oldu. Bu zaaflarından dolayı uzun süre ceza alıp, kadro ilişkilerinin dışına düşmesine rağmen dönüşmedi. Fırsat bulduğu anda zaaflarını dayattı. Saplantı haline gelmiş polis fobisi de özelliklerindendir. Kendini aşırı beğendiğinden çevresinde olan biten her şeyin kendisi için olduğunu sanır ve kurgular yapar. Zayıf kişiliklidir. Bunun için feodal, kişiliksiz tiplerle ilişki kurar, pohpohlanmayı çok sever.

Arzu ettiği yaşam tarzı, herkesin onu ileri bir insan olarak bilmesi, tanıması ve sıkıya gelmeyen, disipline edilmeyen bir yaşam içinde lütfen çalışmasıdır. Kariyerinin sarsılmasına hiç tahammül edemez ve o an her şeyi yıkabilir. Ama aynı kişilik kısa süre sonra ağlayarak gelip, hata ettiğini söyleyebilir.

Kendisine zarar gelebileceğini gördüğü noktada örgütsel kararları rahatlıkla çiğner ve yavuz hırsız rolüne soyunur.

Kendisine hep ayrıcalık ister.

Kolektif çalışmayı istemez. Çünkü "ben yaptım" dedirtmek için paylaşmayı, kolektivizmi sevmez...

Çalışmak için hep rahat koşullar arar.

1984'te Ölüm Orucu'nda genel olarak kadrolarımızın sürdürdüğü 45 günlük açlık grevini de sürdürmeyerek, 33. günde koğuşundaki insanlara ve havalandırma sorumlumuza *"hareket beni öldürtmek mi istiyor"* anlamına gelen bir not yazarak direnişi bırakmış ve haşaratlı kafa yapısını ortaya koymuştur. Ona göre kendisi acı çekiyordur. Hareket de kendisinin ölümünü göze almış ve çıkar peşindedir. Bu noktada açlık grevini bırakarak hareketini ve yoldaşlarını yarı yolda bırakmaktan çekinmemiştir. Delikanlı, feodal tavırlarına karşın yaşam tehlikesi karşısında tüm değerleri çiğneyebileceğini, hem de bunu en çirkin haliyle yapabileceğini göstermiştir.

Direnişi bıraktıktan sonra büyük bir bunalıma girmiştir. Ama bunalımının esas nedeni devrimciliğinin lekelenmesi değil, karizmasının bozulmasıdır. Bu süreçte ağlamakta, sızlamakta, duygulara seslenmektedir.

Kuşkusuz insanlar yaşamlarının bazı kesitlerinde hata yapabilir, zaafa düşebilirler. Örgütün görevi bu anlarda o insanların zaaflarını giderebilmeleri, dönüşüm yapabilmeleri için onlara yardım etmek ve yeniden mücadeleye katılmalarını sağlamaktır. Hüseyin'e de böyle yapılmış, bizzat önderlik onunla aylarca adeta bir çocukla ilgilenir gibi ilgilenmiş ve kendini toparlamasını sağlamıştır. Bu durumu şöyle değerlendiriyordu:

"... özünde yaşamı tercih olduğunu yazmıştım. Yıllarca ağırlığını taşıdım ve hala da taşıyorum. Gerekçe ne olursa olsun, bu yaşamı tercih etmekti, dava uğruna ölümü göze almamaktı. Acılar vb. biraz da kendine radikal olmamanın sonucuydu. Kendine radikal olmama, bir devrimci için ihanet potansiyelidir, süratle yok edilmelidir. Bunu bugün arkadaşlarla konuşmalardan sonra daha iyi anladım."

1987'de Hüseyin kendini aşmıştır kararına vararak yeniden görev vermek istedik. Cezaevi komitesinin bir üyesi olarak düşündük. Hüseyin'le birlikte üç arkadaş komite olarak çalışacaklardır.

Hüseyin bu göreve sevinmesi gerekirken, tam tersi bir tavırla komitedeki diğer insanların karizmasını kendine uygun bulmayarak dengesiz-fevri bir tavır göstererek komite görevini kabul etmedi. Bu durumun üzerine gidildiğinde kişiliğindeki dengesizlikler, ileri derecede kariyerizm tutkusu çıplak haliyle ortaya çıktı. Bu tavrı cezalandırılarak tüm görevleri elinden alındı.

Hüseyin'in bu zaafının derinleşerek sürdüğü görüldüğünde ve kendisinden yeniden değerlendirme istendiğinde, 20 Mayıs 1992'de şöyle diyordu:

"1987'deki olayı bu kişilik yapımdan bağımsız olarak değerlendiremeyiz.

Bana bir görev verildi, bu görevi kimlerle yapacağım belirlendi, tüm bunlar hareketin belirlemesiydi, hareketin kararıydı. Ancak ben birlikte çalışmam gereken arkadaşlardan bir kısmını yeterli görmedim ve tepkisel bir tavırla bu arkadaşlarla çalışmayacağımı, bir yarar sağlayamayacağımı söyleyip, görevi kabul etmedim. Bu tepkiselliğin altında elbette ki kendi değerlendirmelerim vardı. Hareket yeterli görürken, ben kendime göre yeterli görmüyordum. O zaman da özeleştirisini verdiğim gibi, bu tavrın altında kendimi diğerlerinden üstün görme vardı. Bu kariyerizmdi, hareketin kararını, kendini öne çıkararak beğenmemekti. Bu suçtu ve cezalandırılmalıydı. Arkadaşlar doğru olanı yaptı ve cezalandırıldım. Tüm görevlerim alındı. Bu cezayı hak etmiştim ve uymalıydım."

Kendisinin de ifade ettiği gibi kariyerizm tutkusu belirleyiciydi... Ve yaşadığı tüm olumsuzluklara, kendine yapılan yardımlara rağmen bu zaafı derinleştirerek devam ettirdiğini göreceğiz.

Bu olaydaki cezalandırma da onda dönüşüm sağlamayacak ve aynı zaaf temelinde yeni suçlar işleyecekti... Çünkü ciddi anlamda kendisiyle bir hesaplaşma yapmıyor ve tüm eleştiriler kariyerizmin duvarlarına çarparak geri dönüyordu.

Yine 5 Mayıs 1992'de '87'deki zaafıyla ilgili şöyle diyor:

"1987'de ve 1990'da olan ve diğer notumda belirttiğim olaylarla ilgili olarak düşüncelerimin ve ifade edişimin yine kendime karşı radikal olamamakla ilgili olduğunu ve yumuşak tanımlarla geçiştirildiğini şimdi daha açık görebiliyorum. Sorun başkalarını yetersiz görme değil, kendini bir şey sanmadır. Bu da kariyerizmdir, popülizmdir. Bunun hastalık derecesine varması ve hiçbir önem taşımaması megalomanlıktır. Arkadaşlar o aşamada olduğumu söylüyorlar. Bunu dikkate almak ve düşünmek zorundayım. Böyleyse, bu aşamaya varmışsa bu bir hastalıktır ve tedavisi gerekir. Ve bu noktada hareket her türlü önlemi almalıdır. (...) Şu anda bu konunun ciddiyetine varmış durumdayım diyebilirim. Bu tehlikeli bir gidiştir, megalomanlık aşamasına varıp varmadığı değil, gidişin oraya olmasını kavramak bile önemlidir. Bunu kavramam yeterlidir ve bana şu anda bulunduğum durumu çok açık gösterir."

1990'da tahliye olduğunda ilk yaptığı iş kuralsız bir şekilde bir bayan arkadaşımıza duygusal ilişki teklifinde bulunmasıdır. Üstelik bunu çok çirkin bir tarzda, bayan arkadaşın kendisine ilgi duyduğunu söyleyerek yapmaktadır. Kendini beğenmişlik yine gündemdedir. Kadın arkadaşla ilişkiyi geliştirmek için olur olmaz işlerine (askerlik vb.) o arkadaşı da götürmek ister. Ve nihayetinde ilişki teklif eder. Gereken cevabı alarak oturur. Ama örgütünü hiç bilgilendirmez. Ancak bayan arkadaşın anlatması sonucu durumu öğrendik. Oysa bayan arkadaş Hüseyin'e göre çok yeni biridir. O kurallı devrimcilik yaparken, Hüseyin kuralsızdır. Ve kendi karizması için sorunu saklamakta, kadın arkadaşın kadınlık gururuyla da çekinmeden oynayabilmektedir. Ve bu yeni, genç insanlar tavırlarıyla 10-12 yıllık devrimcilere ders verirler, ama onlar bundan da utanmazlar.

Hüseyin bu zaafıyla, örgütsel kuralları ihlal etmiştir.

Kadın arkadaşın esas olarak kendisine ilgi duyduğunu söyleyerek zaaflarını, yapısını yeniden ortaya koymuş ve arkadaşın kadınlık gururuyla oynamıştır.

Sorunu harekete de açmayarak ayrıcalık istemiştir.

Olay ortaya çıktığında ve hareket tarafından eleştirilince "ne yani hiç mi kimse hata yapmadı..." diyerek yavuz hırsız rolüne soyunarak yine kendisine ayrıcalık istemiş ve karizmasına (!) toz kondurmak istememiştir.

Kendisi eleştirilmiş ve uyarılmıştır.

Bu süreçte kendisine Ankara sorumluluğu verildi. Yarı legal-legal bir konumda olacağı ve görevi belirtilince *"işte tam istediğim görev"* diyerek ruh halini tekrar belirtmiştir.

Kendisine 3 ay süre tanınarak bu sürede asgari örgütlenmeyi yapması istenmiş, ama bunu 7 ayda bile yapamamış ve sonuçta *"Haklısınız, benim düşündüğüm gibi değilmiş"* vs. demiştir.

Bu görevdeyken kendi dışında gelişen SDB eylemlilikleri üzerine, polisin provokasyonları sonucu lanse edilerek tutuklanmıştır.

Cezaevindeyken hareket bir hainin cezalandırılmasını istediğinde, verdiği cevap ilginçtir: *"Ne yani ... adamı dururken bunu cezalandırmak gerekir mi..."* diyerek örgüt kararını doğrudan reddediyordu. Sorun içerden çıkamama kaygısıydı. Çünkü sadece bu eylemden dolayı da içeride kalabilirdi. Cevap küstahça ve örgütlü bir elemanın cevabı değildi. Üstelik cevap sözlü gelmektedir. Oysa çok daha genç, 2-3 yıllık devrimci geçmişi olan arkadaşlarımız örgütün kararını iletir iletmez onlarca insanı seferber ederek aynı gün uygulamışlardır.

Sorun yine aynı köklüdür. Kendini beğenme, yaşam tutkusu, bencillik... Kendi zararına gördüğü her noktada örgütü, kararları, ilke ve kuralları, her şeyi çiğneme... Ve tabii hep yavuz hırsız rolünde. Tavırlarını belirleyen ideoloji, örgüt, devrim değil, bencilliktir.

Tekrar eleştirilir, tekrar şans tanınır, ama nereye kadar. Tabii bu eleştirilerde olumlu yanları ve özeleştirileri de göz önüne alınır... Yeniden şans tanınır. Pratiğe sokulur.

Ortadoğu'ya eğitime gönderilir. Eğitim sahasında da bireysel, ayrıcalık isteyen, disiplinsiz tavırlarını gösterir...

Eğitimde her savaşçıya yaptırılan tüfek bombası atışında isabet ettiremeyince, bunu hazmedemeyerek taramaya başlar ve yanındaki yoldaşını vurma tehlikesini yaratır.

Askeri elbiseyi giymek istemez, özel silah taşımak ister vb. vb.

Ortadoğu'ya gelişi merkez üsse alınışı içindir. Ayrıca eksik ve zaafları bilindiğinden burada bizzat gördükten sonra yine göreve almayı düşünüyordum ama çeşitli nedenlerden dolayı Ortadoğu'ya gidemedim ve görüşemedim. Bedri'nin *"eskisinden daha iyi"* vb. sözleri üzerine getirttik. Ama hakkında ayrıntılı rapor alamadık.

Gelişinden hemen sonra eleştiri ve ceza konusu olan zaaflarının sürdüğü hemen görüldü, hatta daha da artmıştı. Ve *"hareketin kendisi hakkında yanıldığını bir gün anlayacağını düşündüğünü, bunun da gerçekleştiğini..."*

belirtiyordu... Gelişini böyle yorumluyordu.

Kariyerizm, popülizm özelliklerini her fırsatta yansıtmaktan geri durmuyordu. Avrupa'ya ülkeden tanıdığı birinin geldiğini duysa, hemen görüşmek istediğini belirtirdi. Oysa Avrupa'daki varlığı gizliydi...

Üsteki insanlarla ilgilenmesi görevi de verildi, ama kısa sürede ilgilenmediği görüldü.

Sanki üsse çalışmaya değil de özgür bir hayat yaşamaya gelmişti. Araba, ehliyet vb. sorunlarla kafası meşguldü.

Rahatına düşkün ve tembeldi. Kendisine verilen bir işi istenen sürede bitirdiği istisnadır. Tembelliği, kendini beğenmişliği, kolektif çalışmadan uzak bireyci anlayışı bu durumu yaratıyordu. Aynı durumu cezaevinde de sürdürmüştür. Denilebilir ki, hiçbir zaman kolektif çalışmayı istememiştir.

Ayrıca her zaman kendisine ayrıcalık ister. O istediği zaman yatacak, istediği zaman çalışacaktır. Özgür bireysel bir yaşantı yanında karizmasına dokunulmadan, çevresinden hep saygı görmeyi bekler. Kazara biri kendini eleştirir ve kızarsa, bir anda her şeyi yıkabilir ve ben duygusu her şeyin önüne geçer. Bu davranışları merkez üste de görüldü.

Tembellik ve rahatına düşkünlüğü öyle boyutlara varmıştır ki, silinme tehlikesi olan bir kısım arşiv belgelerinin fotokopisinin çekilmesi söylendiği halde, aylarca bunu yapmamıştır. Ancak benim yapmaya başlamam üzerine uzun bir süreye yayarak bitirmiştir.

17 Nisan'dan önce kendisine bir broşür verilmiş ve nasıl düzeltileceği, nelerin eklenip çıkartılacağı belirtilerek kısa sürede bitirmesi istenmiştir. Bu işin bitirilmesi aylarca sürmüştür.

17 Nisan gerginliğinde 5 kişi bir mutfak ve odaya sıkışmış, bu koşullarda çalışmaktayız. Hüseyin ise hiçbir iş yapmayarak ya Bedri ile nostalji yapmakta ya da oturmaktadır. Yapacağı işi ise adeta unutmuştur...

Evde sabah kalkış saati belirlenmişken, o bu saatlere uymaz, hatta kapı zili sesine bile uyanmaz.

Polis fobisi olan biridir. Kazara evin önünden bir polis otosu geçse, evle ilgilendiğini sanır. En küçük bir davranışı polisiye olarak yorumlar... Nitekim önceki üssün boşaltılmasında bunun yarattığı tedirginlik önemli bir rol oynamıştır.

Bu vb. gelişmeler sonucu darbeci Bedri'nin de olduğu bir ortamda, geçmişinden günümüze kadarki eksik ve zaafları tekrar eleştirilmiş ve ciddi biçimde uyarılmıştır. Kariyerizm, bencillik özellikleriyle mutlaka mücadele edilmesi gerektiği, aksi halde farklı konumda olacağı belirtilmiş ve kendini yenilemezse ihanet potansiyeli taşımaya devam edeceği, bunun şu veya bu biçimde ortaya çıkacağı, kendisine en çıplak haliyle anlatıldı. Darbeci Bedri de eleştirilere katılmış ve Hüseyin'i eleştirmiştir. Bu sert eleştirilerden sonra Hüseyin yeniden özeleştiri yapmış (20 Mayıs 1992 tarihli özeleştiri raporları) ve kendini yenileyeceğini belirtmiştir.

Ve iki gözü iki çeşme ağlayarak bana "Sen benim her şeyimsin" demiştir. Sorunu duygusal boyutuyla ele almaması istenerek kendini düzeltmesi yeniden hatırlatılmıştır.

Tüm hırçınlık gösterilerine rağmen kişiliği oturmamış, derin bir aşağılık duygusu yaşayan zayıf kişilikli biridir.

Özeleştirisinin sonunda şöyle demektedir.

"Aslında bütün bunlar başından da belirttiğimiz gibi tekil örnekler ve bu halleriyle pek önemli değil. Önemli olan bu örneklerin ortaya çıkmasına neden olan ruh halidir. Bu, kariyerist, popülist, kendini koruyan, kendine önem veren bir ruh halidir. Bu yok edilmedikçe, bu tür örneklerin ortaya çıkması, istikrarsızlığın sürmesi, sarsıntıların birbirini izlemesi kaçınılmazdır. Tepkiselliğin vb.nin kaynağı da burasıdır. Tüm hata ve zaafların kaynağını burada aramak gerekir. Arkadaşların bu tespiti doğru ve ben bugüne kadar büyük oranda sonuçtan hareket ettiğim için, bu ruh halini irdelemediğim için istikrarsızlıktan kurtulamadım, gelişme gösteremedim, zaafları yenemedim, bu durumda mümkün de olamazdı. Tüm çabalar boşa gitmek zorundaydı ve gitti.

Her şeyden önce ve her olayda bu ruh halini acımasızca yargılamalı, yok etmeliyim. (...) yapabileceğim tek şey var. Öncelikle kendimle, bu ruh haliyle mücadele etmek, onu yok etmek, ona ulaşmamı engelleyen zırhları parçalamak. İlk notumda da belirttiğim gibi, bugüne kadar yardımlarını esirgemeyen hareketimden gelecek öneri ve eleştiriler en büyük dayanağım olacaktır, geliştirecek güç olacaktır. Sadece şunu söylüyorum. Yenmek zorundayım."

20 Mayıs 1992'de bu özeleştirileri yapan, eleştirileri kabul eden ve kendini aşacağını söyleyen Hüseyin, 4.5 ay sonra darbeye katılmıştır. Hüseyin'in bu haliyle bu görevde işe yaramayacağını, başka alana göndereceğimi belirtmiştim. Tabii darbe çalışması yapan Bedri bunları Hüseyin'e aktarıyor ve kışkırtıyordu. Yaşam kaygısı olan bencil Hüseyin için bu ortamda darbeye katılmak, önderliği tasfiye ederek rahata kavuşmak, yaşamı boyunca ulaşamayacağı bir konuma gelmek çok çekici gelmiştir. Artık özeleştirileri, zaafları hiç önemli değildir onun için. Hareketi ele geçirip, önderliği tasfiye edince tüm bunların unutulacağını sanmış olsa gerek.

Evet, Hüseyin'e ihanet potansiyeli taşıyorsun demiştim. Dört buçuk ay sonra darbe ile bunu kanıtladı. Darbenin daha ilk anından itibaren tüm çirkefliğini adeta kustu, köylü intikamcısı, bencil, kariyerist yüzünü gösterdi. Ama yine de çok zavallıydı. Muhatabım olamadı, kimse tarafından da muhatap alınmadı. Darbeci Bedri için ise önemli olan kendisinin lider olmasıydı, bunun için düşmanımın düşmanı dostumdur anlayışıyla Hüseyin'le işbirliği yapmıştı ve onu kullanıyordu.

Hüseyin şimdi tüm bunları unutmuş, hareketimizi yönetmeye kalkmıştır. Hareketimizin kadrolarını aylarca aldatarak yönetmeye kalkmış ve kendi zaaflarını unutarak insanlarımıza ders vermeye yeltenmiş, ikiyüzlülüğü erdem, ahlaksızlığı ahlak seviyesine çıkartmış biridir.

Her an devrimciliği bırakabilir, kaçabilir, ihanet edebilir. Buna uygun önlemler alınmalıdır.

■ ■ ■

Darbeci üçlünün "Eski"si Süleyman
"BEN ESKİYİM, BEN BİLİRİM"

Talimatlar gelir uygulamaz, kararlar gelir hayata geçirmez. Ya kararlar, ya da kararı alanlar hoşuna gitmemiştir. Ama eleştirmez Süleyman. Darbeye soyunmadan önce de tek bir eleştirisi yoktur onun. Çünkü eleştiri cesaret ister, sorumluluk üstlenmeyi gerektirir. O ise bunlardan uzaktır.

Eleştirileri, önerileri yoktur ama, diğerleri gibi onun da özeleştirileri vardır. Gereği yerine getirilmeyen özeleştiriler...

Darbeden bir süre önce, bulunduğu sorumluluğun gereklerini yerine getiremediği, o görevden alınacağı söylenir kendisine. Rahatı bozulmuştur. Daha "riskli" görevlere, alanlara gönderilme ihtimali çıkmıştır. "Kendini korumak" için katılır esas olarak darbeye.

Bu işin -darbenin ve darbe şefliğinin- çocuk oyunu olmadığını anladığında iş işten geçmiştir. Bir süre sonra çareyi kaçmakta bulur. Darbeyle devrimci hareketten gasp ettikleri paranın bir kısmını bu kez darbecilerden "kişisel" olarak gasp eder ve kaçar. Kaçışı, darbenin, darbeci kişiliğin tükenişidir. Artık yalnızca korkuyla yaşayacaktır. Devrimci adalet onu buluncaya kadar...

■ ■ ■

Darbeci Süleyman'ı Devrimci Sol önderi anlatıyor ("Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri" başlıklı yazıdan);

Firarından sonra önce Ortadoğu'ya gönderildi. Burada disipline gelmeyen, *"ben eskiyim, ben bilirim"* diyerek askerliğin ilk kuralı olan emir-komutayı dinlemeyen, bildiğini okuyan tavırlar sergiledi. Üstelik bunu yıllardır birlikte olduğu yoldaşına karşı yaptı... Onun komutanlığını hazmedemedi. Kendisine ayrıcalık istedi. Keza genç bir arkadaşın talimat ve emirleri tercüme etmesini dahi sorun yaparak, kişilik meselesi yapıp, denilenin tersini yaparak, tavır alma, disiplini bozma şeklinde tavırlar geliştirdi... Örneğin eğitim veren veya tercüme yaparak emri tekrarlayan kişi *"hazır ol"* mu diyor, o lakayt tavır sergiliyor. Gerekçe ya ses tonunu beğenmemiştir, ya da mimiklerini... Komutan emir mi veriyor, aklına yatmazsa tersini yapar veya sulandırır.

Tüm bu davranışlarıyla şekillenen bireyci, örgütsel ilişkilere gelmeyen, zorlanan, eski derneklerdeki ve cezaevlerindeki rehavet ortamını arayan kişilik, doğal olarak gerçek bir dava adamı gibi doğru bildiklerinin kavgasını verecek ilkeli bir kişiliğe de sahip olmayıp, liberal, edilgen, kaçak güreşen, sinsi bir kişiliğe sahiptir.

Sözümona kamp komutanına eleştirileri vardır, tavırlarını, söylemini beğenmemektedir ama bunu eleştirmemekte ve yansıtmamaktadır. Ancak kamptan ayrılması gündeme geldiğinde, sıkıntılarını söylemektedir. Bu kişilik doğrunun kavgasını vermez ve savunduklarına güvenmez, bunun için de hep kendisinin olmadığı ortamlarda tartışma ortamı ve çözümsüz durumlar yaratır. Düşünün, kampta iken ve 24 saat bir arada olduğu insanı, örgütsel

ilişkiler içerisinde eleştirmiyor, ancak eleştirdiği insanın olmadığı ve kendisinin de artık olmayacağı koşullarda eleştiriyor. Harekete bir yük yükleyip gidiyor. Eleştirdiği kadromuzu da baskılanma altında tutuyor. Bu kişilik aynı zamanda bencil ve sorumsuzdur. Çünkü sorunu çözümsüzlüğe terk ediyor, ilişkileri yıpratıyor.

Yine bu tür insanlar devrimci eleştiri-özeleştiriyi içselleştirmediğinden bilimsel düşünmez, daha çok kendi duyguları, küçük burjuva gururlarıyla hareket ederler. Bu anlamda karşılarındaki insanları da hep bu tarzda analize tabi tutarlar... Bu psikolojik duygu atmosferinde yapılan analizlerde hareket çıkarı değil, kişilerin çıkarı vardır. Nitekim Süleyman da böyledir. Hemen tüm ilişkilerinde eleştirici, kavga adamı, hareketin çıkarlarını düşünen bilimsellikten uzak olmuş, hep kendi duygusal, küçük burjuva gururu çerçevesinde hareket etmiştir. Bu yöntem insan istihdamından, hareketle ilişkilerine, içinde yer aldığı komite ilişkilerine, önderlikle ilişkilerine kadar her şeye yansımıştır.

Süleyman'ın kamptaki durumunun ayrıntılarını daha sonra öğrendik.

1990 Ekim'inde Şaban, Ahmet ve Süleyman'a komite olarak yurtdışı sorumluluğu verildi.

Aynı özellikleri taşıyan Süleyman yurtdışı komitesinin işlememesinde etken olur. Liberal tavırlarını sürdürür. Komite işlemez. Her komite üyesi bulunduğu ülkede kendi özgür yaşamını kurar. (*)

Hareketin perspektifleri, talimatları çoğunlukla uygulanmaz.

Programsız, günübirlik ilişkiler ve çalışmalar sürece damgasını vurur. Kolektiflikten kaçılır, bireysellik ağır basar ve Süleyman bu ilişkilerde Şaban'ı suçlar. Ondaki kariyer tutkusunun buna yol açtığı tespitlerinde bulunur. Örneğin;

"Yayın çıkartırken, yeni bilgisayar sistemine geçip, daha seri çalışmak konusundaki zorlama tartışmadan sonuç çıkmayınca, emrivakiyle yeni bilgisayar getirildiğinde sert eleştiriler oldu. Kiralık ev arandığında da aynı şey oldu.

Baştan beri tartıştığımız maddi konularda bir ekip oluşturmada bir adım atamadık. Pratik dayatınca bir karar aldık ama yürütülemedi ve toplama insanlarla **"çocukların yapmayacağı"** *işlere girdik.*

İnsanlarımıza sorumluluk verme, geliştirme, kadrolaşmayı hızlandırma konusunda adım atamadık. Aksine giderek bir işlevsizliğe düştük. Örneğin ben iki ay sadece telefonlardan not almak için oturdum. Başka hiçbir iş yapmadım. Telefonlara cevap da vermiyordum. Sadece aradığı saati ve ne zaman aranması gerektiğini not alıyordum. Politika üretmiyorduk. Hareketin söylediği şeylerin peşinden koşuyorduk. Gündeme alacağımız şeyler Kerim arkadaşın o işi yapmaya hazır olduğunda gündeme giriyordu. Komite işlevini görmüyordu."

Görüldüğü gibi bugün kolektiflikten, organlardan söz eden darbeciler, hareketin bir organının komitesini işletmiyor, bunun kavgasını vermiyor. Ve Sü-

---

(*) Bu durum Ahmet'in raporunda da açıktır ama darbeciler bu raporu "bulamadık" diyerek vermediler.

leyman, yine kampta yaptığı gibi eleştirilerin muhatabı olmayınca suçluyor. Şaban şehit olmuş ve yoktur artık ama, Süleyman onu suçluyor, hem de kariyeristlikle itham ediyor. Şehit olunca sorgulanamaz mı? Tabii ki değil, hareketin çıkarları gereği her şey sorgulanır. Ama bir insanın yüzüne karşı söylemeyip, öldüğünde veya arkasından konuşmak art niyetlilik ve zayıflıktır.

Öyle bir komite ki, komitenin bir insanı 2 ay boyunca sadece telefona gelen notları alıyor, başka da hiçbir inisiyatifi yok... Ve bu kişi hiçbir itiraz yapmıyor. Hatta biz bunun farkına vardığımızda "neden böyle" sorusunu sorduk ama cevap alamadık.

"Çocukların yapmayacağı" işlere girmek sözü bana aittir. Yurtdışında kitle ilişkilerine açılma, onların maddi desteklerini alma ve harekete katkı sağlama yerine çocukların dahi yapmayacağı komiklikte işler yapmışlardır.

Hemen yanı başlarındaki bir yeri soymaya kalkarlar. Legal araba kullanırlar... Süleyman maskeli girelim der, Şaban "Ben takmayacağım, siz istersenız takın" der... Tam bir delikanlı savaşıdır. Bu kez hiç kimse maske takmaz. Sonuçta olanlar olur. Bazı insanlar acı çeker... Bu tür işleri bolca yapmışlardır. Oysa bu tür bir yetkileri de yoktur. Burada esas olan, hareketin çıkarları yerine, kendi bireysel, küçük burjuva gururlarını korumaları, korktum korkmadım baskılanmalarıyla hareketin çıkarlarına zarar verilmesidir.

Ve diyordu ki, "gündeme alacağımız şeyler, Kerim arkadaşın o işi yapmaya hazır olduğunda gündeme giriyordu, komite işlevini görmüyordu."

Yani *"Şaban benmerkezcilik yapıyor ama sen ne yapıyorsun"* sorusu geliyor akla. Burada yapılması gereken, önce komite içinde, bunun kavgasını vermektir. Sonuç alınamazsa, doğrudan harekete bildirilir ve sorunun çözümü istenir. Bunlar yapılmamıştır. Dahası, komite olarak hiçbir rapor vermemişlerdir.

Bulunduğu komitede kolektifliğin, hareketin çıkarlarının kavgasını vermeyen Süleyman, kısa süre sonra, hareketin çıkarı diyerek darbe yapabiliyor. Bu hızlı değişim nasıl olabilmiştir, mümkün müdür?

Ve Şaban'a şöyle dediğini iddia ediyor;

"... Burada işlerliği olan bir örgütlülük yaratmak zorundayız. Bu bizim görevimiz, bunu yapmazsak biz ne yapıyoruz, burayı illa da birisi özel olarak ilgilenmeye vakit bulduğunda ülkeden müdahaleyle düzeltmesin, işlerin arkasından koşmayalım, önünden gidelim, bir yıl sonra ne yaptınız derlerse bir örgüt verebilelim... Bugün gelinen noktada o birisinin müdahalesi gerekti."

Bu sözü edilen "birisi" benim. Geldiğim günden itibaren yurtdışı sorunları, işlerliği, yapılanlar, yapılamayanlar uzun uzun, bazen sert eleştirilerle konuşuldu. Yapılması gerekenler açık ve net ifadelerle tekrar tekrar belirtildi. Ve Süleyman tüm bunlara hak verdi. Bugün reddediyor ve her olumsuzluğu önderliğe bağlama çabasında...

Ve devam ediyor Süleyman;

"Bu durum sadece bir kişinin sorumluluğunda değildir. Komitenin diğer iki insanı komite olmanın fonksiyonlarını yerine getiremedik. Görevlerimiz konusunda dayatıcı olma, bunların kavgasını verme, hareketin işleyişindeki yöntemleri zorlamayı yapamadık. Çok ciddi eleştirdik, kavga ettik, birbirimize

küstük ama kolektif işlerliği oturtamadık. Bunun nedeni elbette kuru bir liberalizm değil. Özü, hareket adamı olamamada yatıyor bence. Kendi içinde hareketin çıkarlarının kavgasını vermekten korkmayan, sorun mu çıkartıyoruz kaygısı olmayan, kendine güvenli bir hareket adamı olamamak."

Süleyman ne kampta ne de yurtdışı (Avrupa) komitesinde gerçek bir dava adamı olmamış, bunun kavgasını vermemiştir. Zaten bu yazdığı özeleştiriler, uzun tartışmalar sonucu kabul ettirdiğimiz değerlendirmelerdir. Peki, hareketin kavgasını vermeyen Süleyman gibi insanlar, neyin kavgasını vermiştir? Bu sorun çıplak haliyle ortaya çıkartılmalıdır. Bu insanlar bireyselliklerinin, küçük burjuva gururlarının kavgasını vermiş ve hareketin çıkarlarını buna kurban etmişlerdir.

Ve bu küçük burjuva gururlarını ezmek, devrimciliği öne çıkartmak, hareketin çıkarını dayatmak, bireyselliği yok etmek istediğimizde, aynı kavga yine gündeme gelmiş ve bireysellik darbeye, hareketi kirletmeye, parçalamaya kadar götürmüştür.

Süleyman, ideolojik düşünemeyen biridir. İnsanları hep psikolojik analize tabi tutar ve olumsuzlar. Bu anlamda her insanı istihdam etmeyi ve dönüştürmeyi bilmez.

İnsanları eğitme ve dönüştürmeyi, ikili ilişkilerde liberal davranma, okşama, deyim yerindeyse kafaya alma olarak anlar.

Örgütlü ilişkileri kavramamıştır ve adeta cezaevi ortamını arar.

Bir rapor sisteminin önemini, talimatın ne olduğunu kavramamıştır. Kendi bildiğini yapma vardır, harekete *"yok"* dediğinde inanılmasını ister. Özde, *"Burada ben çalışıyorsam, ben bilirim"* bireyciliği ve dayatması vardır. Önderliğin dayatmaları küçük burjuva gururunu yeniden ortaya çıkarmıştır. Alan ve bölgelerin kendilerini dayatmaları, biz biliriz, şeklindeki düşünceler çokça görülmüştür. Çünkü buradaki bakış açısı çoğu kez alanla sınırlı olup, dardır, önderlik veya merkez ise bütünsel olarak bakar. Bölge veya alan komitesi sorumlusu, önce almaya, öğrenmeye açık olmalıdır. Bu sağlanamazsa çatışma kaçınılmazdır. Bu çatışmayı engellemenin yolu küçük burjuva gururunu, ben bilirim zaafını ezmekten geçer. Bu yapılmazsa olumsuzluklar devam eder ve merkezilik sağlanamaz. 1990'dan beri bu olguları çokça yaşadık, büyük kavgalar verildi ve hareket merkeziliği böyle sağlandı. Denetimden uzak yerlerde bunu sağlamak daha güç ve uzun sürelidir. Nitekim Avrupa'da böyle olmuştur. Denilebilir ki, 1990 sonrası ülkede yaşadığımız süreci Avrupa'da yaşadık.

Yoklar, olmazlar, "biz biliriz, burası böyledir, yapılması gereken her şey yapılmıştır" türü gerekçeler dayatılmıştır. Biz bu gerekçelere ve dayatmalara ya teslim olarak hedeflerimizden vazgeçecektik ya da direterek doğruları egemen kılacaktık. Doğruları dayattığımız, hatta olabilirliklerini somut olarak gösterdiğimiz noktada gelişme sağlandı. Ama sorumluların bireyselliklerine halel geldi, küçük burjuva gururları kırıldı. Bu noktada kendini savunma, gururunu koruma adına olumsuzluk savunuldu.

Merkezi otorite olumsuzluğa teslim olamaz, olmamalıdır, olduğu noktada kendini inkar etmiş olur. Biz şekilsiz bir yığının, gevşek, ne olduğu belirsiz bir

örgütün değil, kararlarını uygulayan, oligarşiye karşı silahlı savaş veren, emir ve talimatlarını uygulatan demir disiplinli bir örgütün peşindeyiz. Dahası bir stratejinin uygulanması ve devrimin takipçisiyiz. Bunun için nasıl bir örgüt sorusuna cevap aradığımızda, nasıl bir kadro, nasıl bir örgüt ilişkisi sorusuna da cevap bulur, ona göre hareket ederiz.

Hangi kılıfa bürünürse bürünsün, kendi bildiğini yapan, merkezin talimatlarını uygulamayan bir kadro veya organ kendini dayatıyor ve merkezle çatışıyor demektir.

Süleyman'la yurtdışı çerçevesindeki ilişkilerde hep eleştirel olunmuş, ne yapılması gerektiği konusunda çok somut perspektifler hatta taktikler verilmiştir. Ama o, ya bunları çok uzun zamana yaymış, ya da yapmamıştır. Yapıp yapmadığının raporunu bile vermemiştir. Talimatları açıktan uygulamamıştır.

Ve uzun eleştirilerden sonra dönüşüm sağlanamayınca iki ay boyunca hiç karışılmamıştır (Darbeden önceki 2.5 ay). Sonuçta kendisine artık faydacı baktığımız, kendisinin bu alanı yönetme sorumluluğunu ve örgütsel bilinci ni gösteremediği, yerine uygun zamanda yeni kadro atanacağı söylenmiştir.

Bundan yaklaşık 15-20 gün sonra darbeye karışmıştır.

Süleyman'ın ilişki sürdürdüğüm on ay boyunca harekete ve önderliğe ilişkin ne tek bir eleştirisi, ne de önerisi olmuştur. Bu konuda hiçbir rapor da vermemiştir.

Düşünün, Çiftehavuzlar'da Sabo yurtdışına haber verin diye çırpınır ve bu haber gece 02.30'da yurtdışına gelir, ama arabayla 20 dakika mesafede bu haber bize ulaşmaz. Gerekçe, kadrosu Süleyman'ı bulamaz. Oysa kendisine talimat verilmiştir, *"Birinci dereceden kadroların ve biz seni istediğimiz zaman bulabilmeliyiz"*.

Ve bu durum onu hiç rahatsız etmez.

-Rapor sistemi getirilmiştir, rapor vermez.

-Eylem ve kampanya talimatları verilir, yerine getirmez.

-Teknik uzman, sahtecilik konusunda komite vb. şeyler istenir yapmaz.

-Çeşitli ilişkiler istenir, yok der.

-Ev istenir, yok der.

Yoklar uzayıp gider... Ve bu süreçte Süleyman'ın tek bir önerisi ve eleştirisi yoktur. Aynı Süleyman daha sonra büyük iddialarla darbe yapar.

Bu nasıl kişiliktir? Süleyman artık Avrupa'dan gideceğini bilmektedir. Bu noktada zaaf ön plana çıkmış ve Bedri ile işbirliği halinde kendilerini koruma, bireyselliklerini dayatma gündeme gelmiştir.

Darbeye katılmasının temel nedeni kendini koruma, riskten kaçma ve küçük burjuva gururudur.

Darbeye katılmasaydı, darbeciler darbe yapma cüretini gösteremezdi. Darbenin üçüncü kişisidir ve suçludur. Harekete zarar verecek her şeyi yapabilir. Tüm Avrupa ilişkileri, hareketin kasası, silahlar, Avrupa ile bağlantılı bir kısım ülke ilişkileri bilgilerine sahiptir. Kaçma veya ayrılık yaratma tehlikesi büyüktür, önlem alınmalıdır.

■ ■ ■

"Duygularının esiri" bir darbeci Muzaffer;
DARBECİ KİŞİLİĞE BİR "KATKI"

Bir gün "Manukyan'ın çocukları" diyordu darbecilere... Ertesi gün darbeci olduğu duyuldu. "Yeni ailesi"ne katılmıştı.

Bir gün darbeci çete şeflerinden Hüseyin'e *"Hangi çıkar güdüsü sana kendini aşağılattı? Madem pir-ü paktın, bu zaafların hiçbirini taşımıyordun. Neden kabullendin? Açıklayamazsın! Çünkü kendini yalanlamak olur... Çünkü eleştiriyi kabullenip, samimi görünüp karşısındakini aldatmak ahlaksızlıktır. Sen o zaafların hepsini taşıyorsun. Hatta oradakinden de fazlasını taşıyorsun. Hırsın, ihtirasın için yapamayacağın şey yoktur."* diye yazan, onun yalanlarını yüzüne vuran bir kişilik, bu tartışmalar sürerken, üç saatte duygusal ilişkisine kapılıp "ikna" olduktan hemen sonra, bu kez de darbecilerle kol kola girip devrimci harekete saldırıya geçer. Muzaffer'dir bu.

Bir gün önce "ahlaksız" dediği Hüseyin'i bir gün sonra şefi olarak kabullenen bir kişiliktir bu... Aralarında duygusal ilişki bulunan İlhami'nin 1992 Ağustos'unda mücadeleye yan çizmesini "alçaklık" olarak nitelemiş biridir Muzaffer. Ama o Muzaffer 1993'ün Mart'ında o "alçak"la aynı saflarda olabilmeyi kişiliğine uygun görmüştür. Hızını alamayıp, bu tür ilişkilere prim vererek kendilerine yol açmaya, çıkmaz sokaklarda çıkış bulmaya çalışan darbecilerin izniyle, evlenmiştir.

Küçük burjuvazinin sürekli yalpalayan, kaypak, kendine güvensiz ruh hali giderek ahlaksızlığı, ikiyüzlülüğü ve karaktersizliği kendi "kişiliği" haline getirir. Bu kişiliksiz tipler için de, bir söylediğinin diğerini tutmaması ya da bugün söylediğini yarın inkar etmesi, "normal" ve "sıradan" bir davranıştır. Onlar utanmazlar, nasılsa, çalınan her minareye kılıf bulmakta fazla zorlanmazlar. İnsanın ar damarı bir kere çatladı mı, artık onun için ahlaksızlığın, alçalmanın ve yalanın sınırı yoktur. Ancak alçalmakta ısrarlı olanların gidebilecekleri tek yer de ihanetin derin çukurundan başka bir yer değildir... Darbeci-komplocu çete içinde kişiliksizliğin bu uç örneklerine rastlamak bir istisna değildir. Örneğin birkaç saat içinde değişip keskin darbeci pozlarında ortada dolaşmaya başlayan Muzaffer, 2 Mart 1993 tarihinde önderliğe yazdığı onay yazısında;

"Bu hareket içinde yeniden yaratıldım, büyüdüm, şekillendim. Damarlarımda Devrimci Sol kanı dolaşıyor.

(...)

Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilincinde olarak ve bütün yüreğimle sunuyorum; yetki sizindir, onay sizindir, güven sizindir..." diyen kişilik, bundan bir hafta sonra bu yazdıklarını reddediyor ve karşımıza "yepyeni" biri olarak çıkıyor.

Peki bu nasıl bir kişiliktir?

Bunları yazarken, önderliğe onay verirken nasıl bir kişilik taşıyordu? Ve o dönem darbecilere karşı söylemde en keskin davranan, "uykuları kaçan", "dövelim, dövelim" diyerek yerinde duramayan bir insanken, nasıl oluyor da bu kadar kısa sürede böylesine keskin dönüşler yapabiliyordu? Nasıl oluyor da hararetle "kan" isterken bir anda keskin ceza yargıçlığından vazgeçip, ceza kesilmesine karşı bayrak açan mazlum bir avukat rolüne giriyordu? Nasıl

oluyor da, dün karşı çıktıklarının, tavır aldıklarının, bugün yanlarında yer alıyor ve üstelik, onlardan daha çok darbeci kesilebiliyordu?

Bu nasıl bir ahlaktır? Bu nasıl bir adalet anlayışıdır? Bu nasıl bir kişiliktir? Ve en önemlisi, devrimciliği bırakmış, hareketi aylarca uğraştırmış, görev yerine gitmemiş bir insanın durumunu bildiği, tanık olduğu ve hatta onun bu durumunu insanlara kendisi anlattığı halde, o insanı nasıl tercih edebiliyordu? "Kaçkınım" diyen birinin peşinden "Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla nasıl yürüyebiliyordu?

Aynı kişiliktir; darbecilere karşı "tavır aldığı" dönemde suçladığı darbeci şeflerden birisi için altı sayfalık yazısının sonunda şunları söyleyen: *"... Oysa sen küçük burjuva gururun ve hırsın, kariyer tutkun yüzünden ihanet çizgisine düştün, bataklığa saplandın. O bataktan sizi hiç kimse kurtaramaz artık. Hatta Dursun Karataş bile. Sizin yaşamınız Devrimci Sol kadroları için bir eğitim aracı olacaktır, hiç değilse buna sevinebilirsiniz."*

Özcesi bu tipler için ölçü yoktur. Devrim, mücadele, ahlak, adalet, kişilik sorunları olmayan, her tarafa eğilip bükülen, kişisel istekleri, özlemleri her şeyin önüne geçebilen bu kolay dönemin insanlarının kişilikleri darbecilikten sonra tam olarak açığa çıkmıştır. Ve yalnızca Hüseyin değil. Hepsinin yaşamı, zaafları, döneklikleri "Devrimci Sol kadroları için bir eğitim aracı" olacaktır. (*)

* * *

Muzaffer'in darbeyi öğrendikten sonra, darbeci çetenin şeflerinden Hüseyin'e yazdığı yazı.

DARBECİLİĞİN AHLAKI YOKTUR
Darbecilerin yalanları üzerine
27 Ocak 1993

Darbecilerin, sıkıyönetim savcılarının iddianamelerine benzeyen 306 sayfalık broşürlerinin 147. sayfasında şöyle deniyor:

"A... arkadaşın yönelttiği kişisel suçlamalara bakıldığında, bizlerin tüm devrimci yaşamları hata ve zaaflarla doludur. Bu zaafların neler olduğuna baktığımızda ise karşımıza çarpıtılmış olaylar, kurgusal yorumlar ve psikolojik tahliller çıkıyor. Ve bütün zaaflarımız da A... arkadaşla ilişkilerimizin olumsuzlaştığı-gerginleştiği dönemlerde keşfediliyor. İlişkilerin olumsuzlaştığı-gerginleştiği noktaya kadar bizler de A... arkadaş nezdinde "iyi", "güvenilir" veya "düzelmiş, düzeldiği sanılan" insanlarızdır. Olumsuzluk-gerginlik noktası ise A... arkadaşın görüşlerini benimsememek, tartışmak ve eleştirmektir. İşte bu nokta da, olumsuzluk-gerginlik yaratmayı bir kenara bırakalım, A... arkadaşın her şeyi yıkıp tahrip edeceği bir noktadır. Bize yönelik en uç noktada eleştirilerin kaynağı da burada aranmalıdır."

(*) Özetin en özeti, Muzaffer, daha önce örgütün izin vermediği duygusal ilişkisi olan İlhami'yi bulmak ve birlikte olmak için darbeci çeteye katıldı. Ve toz, duman ve kan arasında ilk işleri de evlenmek oldu.

Halkımız ne güzel söylemiş: "Aptal kız aynaya bakar, lakabını karşıdakine takar." Darbeciler de böyle yapıyor. Hata, eksik ve zaaflarını gidermeleri için kendilerine verilen sayısız şansı, önderliğin kadrolara verdiği emek, çaba ve değeri ayaklar altına alarak yapıyorlar üstelik bunu. Ama hiç de inandırıcı olamıyorlar. Bir kere bütün zaaflarınız ilişkilerin olumsuzlaştığı dönemlerde keşfedilmedi. Bunu '89 tartışmaları ve geçmişte aldığınız cezalar, verdiğiniz özeleştiriler ve hatta kendi kaleme aldığınız 306 sayfalık küfürnameniz dahi belgeliyor.

Darbecilerden Hüseyin, daha cezaevindeyken, bizimle ilgilenmek onun görev alanına girmediği halde, onun görev alanına ilişkin konularda kendisi ile yaptığımız görüşmelerde sorumluluğunun sınırlarını aşarak bizim ilişkilerimize, işleyişimize müdahale ettiği ve bizim de onu kafamızda bir yerlere oturtmuş olmamızdan dolayı –konumunu her zaman olduğundan abartılı gösterir– "O soruyorsa yetkisi vardır" diye anlattığımız için cezaevindeki sorumlu arkadaşlar tarafından uyarılmış ve ilişkilerimizi sınırlamışızdır.

Tahliyesinden sonra ise benimle özel olarak ilgilenmesi, birlikte olmak istemesi, sohbeti, küçük burjuva gururumu okşadı. Ne de olsa Hüseyin ben ve benim gibi pek çok insanın kafasında bir yerlere oturmuş bir isimdi. Onun kuralsız davranışlarına set çekmek yerine, küçük burjuva-popülist eğilimlerim dolayısıyla prim verdim. Giderek bu ilginin farklı bir muhtevaya sahip olduğunu anladığım noktada kendimi geri çekmeye, ilişkiye bir mesafe koymaya çalışmama rağmen, o kuralsızlıkta ısrar etti ve gelip bana duygularını açtı. Ona aynen şunları söyledim: *"Birinci olarak ben sana karşı duygusal bir yakınlık hissetmiyorum. Yani benim açımdan böyle bir ilişki söz konusu olamaz. İkinci olarak olsaydı bile bu yaptığın yanlış. Bu tür konularda nasıl davranılması gerektiğini sen benden daha iyi bilirsin, kuralsız davranıyorsun. Üçüncü olarak, henüz tahliye olduğun için kendini boşlukta hissediyorsun, arayış içindesin, en yakınında ben olduğum için bana karşı bunları hissediyorsun, geçicidir."*

Daha sonra durumu hemen harekete açtım. Geçmiş yaşantımdan üstümde kalan zaaflarımı, alışkanlıklarımı sorguladım, geçmiş kültürümden kalma "rahat" davranışlarım ve Hüseyin'e gösterdiğim yakınlık nedeniyle yanlış anlayıp bana açıldığı, kuralsız davranmasına sebep olduğum için kendimi o kadar suçluyordum ki, sana kızamıyordum bile. Harekete özeleştiri verdim –hem de istenmeden– yani kimse beni kendimi aşağılamaya zorlamadı. Ama ben bu olay üzerine kendimi çok daha köklü sorgulama ihtiyacı duydum. Harekete yazdıklarımdan sonra da kendimle hesaplaşmamı, kendimi sorgulamamı sürdürdüm, taşıdığım pek çok zaafı bulup çıkardım, bunları hareketle paylaştım ve hareketimin de yardımıyla pek çoğunu aştım.

Aynı şey Hüseyin için de geçerli olabilirdi kuşkusuz. Hareket de böyle düşünmüş olmalı ki görev verdi, ancak legalde. Muhtemelen bir süre gözlemlemek istedi. Legalde görevlendirildiği süre içinde Hüseyin ile doğrudan bir örgütsel ilişkimiz olmadı. Ancak dolaylı da olsa bazı örgütsel ilişkiler nedeniyle zaman zaman görüştük. Aramızda yaşanan olayı da kısaca konuştuk. O özür diledi, ben benim de hatam olduğunu, en iyisi hiç yaşanmamış

saymamızı söyledim. Ve gerçekten de bu olay ilişkilerimizi etkilemedi, bu olay ona karşı saygımı eksiltmedi. Bu Hüseyin'in zaafsız olmasından değil, uzun yıllar cezaevinde yatmış bir insanın bu zaafı taşımasının şaşırtıcı olmayışından ve onun bunu aşacağına olan inancımdan kaynaklandı. Başka zaaflarına da tanık oldum, hatta zaman zaman gözlemlerim oranında hareketi uyardım. (Örgüt arşivini gaspeden ve hareketin bütün sırlarına el koyan darbeciler açısından muhtemelen bunlar da sır değildir.) Ancak biz insanları hiçbir zaman salt olumsuzlukları ya da salt olumlulukları ile değerlendirmedik. Ben de bu kültürü aldım, giderek içselleştirdim. Gözlediğim zaaflarıyla Hüseyin'i kafamda yıpratmadım, bitirmedim. Yeniden tutsak düştüğünde şube tavrının da etkisiyle onu tanıyan pek çok insan gibi "kendini şubede aştı" diye düşündüm.

Cezaevi sürecinde Hüseyin'le örgütsel ilişkilerimiz yoğunlaştı. O süreçte Ankara ve Adana'da aynı anda iki ciddi operasyon yedik. Operasyonların sorumlusu X tutuklanıp Hüseyin'in kaldığı cezaevine getirildi. Bu kişinin cezalandırılması talimatını Hüseyin'e bizzat ben ulaştırdım. Talimat hiçbir belirsizlik taşımıyordu. Kullanılan ifade son derece kesin ve netti: *"Ankara ve Adana'da yediğimiz operasyonların sorumlusu X'tir. İşbirliği yapmıştır. Cezalandırılsın. Devrimci Sol Güvenlik Örgütü adına üstlenilsin."* Bu talimatı Hüseyin'e bizzat sözlü olarak ilettim. Hüseyin ise şöyle dedi: *"Bu adam işbirliği yapmamış, biz kendisi ile konuştuk, garibanın biri. Ayrıca ...'deki Y işbirliği yapmış, o dururken bu cezalandırılırsa spekülasyon olur. Dosyalar bir çıksın, bize yalan söylüyorsa cezalandırırız."* Oysa aynı operasyonda işbirliği yapan Y hakkında da cezalandırma kararı çıkmıştı, bulunduğu cezaevinde koşulları bulunmadığından karar uygulanamıyordu ve ben bunu Hüseyin'e ifade ettim. Kaldı ki örgütsel ilişki kurallarına göre bunu söylemem ve Hüseyin'in de bilmesi gerekmiyordu. (Nitekim Y hakkındaki karar koşullar oluştuğunda uygulanmıştır.)

Hüseyin'in söylediklerini harekete ilettiğimde şöyle dendi: *"Biz X işbirliği yapmıştır ve cezalandırılsın diyoruz. Ama o madem değildir diyor, bekleyelim bakalım, dosyalar çıksın, kendi gözleriyle görsün."* Söylenen açıktı aslında ve Hüseyin hakkında kafada soru işaretleri yaratıyordu. Bu yanıtın iletilmesinden kısa bir süre sonra Hüseyin benimle şu haberi iletti: "Z gözaltındaymış, işbirliği yapıyormuş, bir masa vermişler, oturup sayfalarca yazıyormuş. Ara sıra hücresinin kapısını vuruyor, 'unuttuğum bir şeyi hatırladım, bana kağıt getirin yazayım' diyormuş. Z önemli biri X beklese de olur, önce Z cezalandırılmalı." Ve hatta durumun aciliyetinden dolayı uyarmam için bana bir telefon numarası verdi ve ben orayı arayıp, Z'nin gözaltında olduğu ve işbirliği yaptığını, derhal bu yeri boşaltmalarını söyledim ve bu durumu da harekete rapor ettim. Hareket de Z'nin işbirliğinin daha önemli olduğunu, tek bir cezalandırma kararının uygulanmasının koşulu varsa, önce Z'nin cezalandırılması gerektiğini belirtti. Z tutuklanıp cezaevine getirildiğinde ise Hüseyin "İşbirliği yapmamış, ortaya çıkanı kabul etmiş" dedi. İnandırıcı değildi. Z'nin işbirliği açıktı. İlk anlatımlarla çelişen gerekçeler karşısında yapılacak fazla bir şey yoktu ve Z hakkında da dosyaların çıkmasını beklemeye başladık.

Burjuvazinin hiç acelesi yoktu, dosyalar bir türlü çıkmıyordu. İki hain salt bu yüzden cezalandırılamıyordu. İşbirliği yaptıkları verdikleri maddi zarardan dahi açıktı ama biz "dosyaların çıkmasını" bekliyorduk. Bu arada Hüseyin'lerin firar çalışmaları hızlandı. *"Koşullar her gün değişiyor, on beş gün içinde çıkarsak çıkarız, yoksa çıkma koşulları ortadan kalkar"* dedi. Harekete sorduk, "ne olacak, cezalandırmalar gerçekleşene kadar beklensin mi, çıkılsın mı" dedik. "Eğer firarları engelleyecekse beklemeye gerek yok" dendi. Ancak yukarıda da belirttiğim gibi beklenen "dosyalar"dı. Adamların işbirliği yaptıkları hareket açısından sabitti, karar çıkmıştı, Hüseyin'in "ikna" olması için bekleniyordu. Sonuçta Hüseyin'in firarı gerçekleşti, ardından dosyalar çıktı. Tam da hareketin dediği gibi, işbirliği sabitti. Ancak geride kalan insanlarla kararın uygulanma olanağı ve koşulları kalmamıştı. Yüzlerce sayfalık ifadesi ile Z ve bizzat tutanaklarda görünen işbirliği ile X Hüseyin'in sayesinde halkın adaletinden kaçmayı başarabilmişlerdi.

Darbeciler utanmazca yalan söylüyorlar. Bu yetmezmiş gibi kendilerine güvenip, görev verdiği için önderliği suçlamak cüretini dahi gösteriyorlar. "Adam harcamak" gibi bir geleneğimiz olsaydı, kuşkusuz "harcanacaklar" arasında birinci sırayı alırlardı. Ama bu hareketin böyle bir geleneği yoktur. İnsanlar kendini harcamadığı sürece bu hareket hiç kimseyi gözden çıkarmaz. Bütün olumsuzluklarınıza rağmen, önderliğin sizlerin olumlu yanlarınızı görmeye çalışması, yakın denetiminde birtakım sorumluluklar verdiği için mi suçluyorsunuz önderliği? Sizi düzenin kucağına itmediği için mi suçluyorsunuz? Yoksa hak etmediğiniz sorumlulukları vermediği, hırsınızı, kariyer tutkunuzu tatmin etmediği için mi? Ne yazık, size verilen şansları kullanmamada sonuna kadar direndiniz. Birazcık köklü bir sorgulama, hata, eksik ve zaaflarınızın samimiyetle üstüne gitme, bütün yapmanız gereken buydu. Oysa siz küçük burjuva gururunuz, hırsınız ve kariyer tutkunuz yüzünden ihanet çizgisine düştünüz, bataklığa saplandınız. O bataktan sizi hiç kimse kurtaramaz artık, hatta Dursun Karataş bile... Sizin yaşamınız Devrimci Sol kadroları için önemli bir eğitim aracı olacaktır, hiç değilse buna sevinebilirsiniz...

Muzaffer

■ ■ ■

Muzaffer Hüseyin'e bu mektubu yazarken, önderliğe onay vermekte de gecikmez. Aşağıdaki metin onun "onay belgesi"dir.

DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE

Bu hareket içinde yeniden yaratıldım, büyüdüm, şekillendim. Damarlarımda Devrimci Sol kanı dolaşıyor. Hareketimize, tarihimize, şehitlerimize değerlerimize, geleneklerimize ve önderliğimize sahip çıkmak bizim karakterimizdir. Kişisel hırsları, statükoları uğruna yaratılanları kirletmeye, hareketimiz içinde güvensizlik tohumları ekmeye çalışan ve bundan çıkar umanları bağışlamayacağız.

Bir Devrimci Sol kadrosunun taşıdığı sorumluluğun bilincinde olarak ve bütün yüreğimle sunuyorum; yetki sizindir, onay sizindir, güven sizindir...

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN SOSYALİST İNSAN!
HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
2 Mart 1993/Muzaffer

■ ■ ■

Çamurun İçinde Kendine Toz Kondurmayan Bir Darbeci: İlhami

"GÜVENLİ" LİMANLARDA RİSKSİZ DEVRİMCİLİK

Fırsatçılığın tipik bir örneğidir İlhami... Darbe gündeme geldiğinde Ortadoğu'dadır. Görevli olarak değil, cezalı olarak; kendini yenilemesi için gönderilmiştir oraya. Yenilenmek yerine darbeyle birlikte dört elle darbeye ve zaaflarına sarılmıştır. Ortadoğu'da bekletilirken darbeyi duyunca "İşte benim günüm geldi" diye düşünmüştür.

Cezaevindeyken sorumludur. Ezer insanları. İster, hep ister. Bunun sınırı yoktur. Ancak kendi emek vermeyi hiç mi hiç sevmez. Genel sürece ilişkin doğruları her zaman yüksek sesle yineler durur. Coşkuludur, öyle görünür.

Ne var ki zorluklara katlanmak onun harcı değildir. Devrimin yükselme dönemlerinde ya da hareketin prestijinin olduğu dönemlerde, kendisi de çok fazla riski olmayan bir alanda ise, hep en keskin sözlerle insanları "pasif" olmakla, "korkak" olmakla suçlarken, fırtınalı dönemlerde can kaygısı taşır ve kendisine sığınacak emin limanlar arar.

Çıktıktan sonra cezaevinde geliştirdiği zaaflı duygusal ilişkisini hareketten gizler, açık değildir. Tavrı eleştirilince tüm küçük burjuva kafa yapısına sahip olanlarda olduğu gibi tepkisel tavırlara girer. Eleştiriyi hazmedemez. Kendisine görev verildikten kısa bir süre sonra da korktuğunu açıklar. Yeraltı mücadelesine "hazır" değildir. Öyle söyler bu kez de. Legal yerlerde çalışmak istediğini belirtir. Sınıf mücadelesini, mücadelenin biçimlenişini bile anlamamıştır. Daha doğrusu anlamak işine gelmez. İsteği kabul edilmez. İçten ve dürüst değildir, ama öyle görünmeye çalışır ve tıpkı sonradan darbeci olan diğerleri gibi sıkışınca kendini yerden yere vuran özeleştirilerden birini verir. Şöyle yazar özeleştirisinde...

* * *

İlhami'nin 3 Ağustos 1992 tarihli özeleştirisi

"KAÇKINLIKTIR, ALÇAKLIKTIR, BAŞKA NE DENİLEBİLİR Kİ"

Merhaba,

Kendime olan güvensizliğim ve içimde yeşerttiğim korku, nihayet hareketin insana ihtiyaç duyduğu, zorluklarla, sert çatışmalarla, her türlü engelle,

psikolojik savaşla karşı karşıya bulunduğu bir süreçte legalde çalışma isteğini açığa vurdu. Gelinen aşama itibariyle objektif olarak hareketi aldatma, kandırma ve oyalama anlamını taşıyan bir karar. Gerekçesi ne olursa olsun anlamı bu. Ama içtenlikle bilmenizi isterim ki, eğer bu karar öncesinden kendimi ciddi tarzda (sorgulamadan) geçirmiş olsaydım ve bu sonuca varsaydım yine harekete açardım. Böyle bir aşamada bu kararın gündeme gelmesinin hoşgörülecek bir yanı yok. Ne diyeceğimi de bilemiyorum. Kendime karşı her türlü sıfatı zaten kullanıyorum. Alabildiğine eziyorum. Ama durumu değiştirmiyor.

Yıllardır hareketin emek sarf ederek, enerji harcayarak yarattıklarına bir anlamda en büyük saygısızlık ve hakareti taşıyor bu karar. Bunu biliyorum. Söylenecek, denecek her şeyi kabul ediyorum. Kendimi savunacak, hakkı görecek bir şey yok, olamaz da.

Neden şimdi? Birden mi bu karar? Elbette ki hayır. Kişi kendisini en iyi tanıyandır. Her yönüyle bilendir. Geçmişle birlikte ele alındığında bende hiçbir zaman yok olmayan şu yanlar hep vardı. Kendine karşı güvensizlik, alınganlık, duygusallık vb. Bunlar zaman zaman törpülenmiş gibi gözükmesine karşın her olayda, her gelişmede nüksedip duran bir olgu oldu. Tipik küçük burjuva özellikleriyle her defasında karşıma çıktı. Güçsüzlüğü, bencilliği ifade etmesine karşın çoğu kez kendime toz kondurmadım. Ve bu hep böyle devam etti.

'80 sonrası şube tavrındaki olumsuzluk bendeki güvensizliği, kendine olan inançsızlığı açığa çıkardı. Güvenimi yitirmiş bir insan olmama karşın, hareketin güven ölçüsünde yaklaşımı, hareket önderliğinin çabası ve emeği, her insanda yarattığı dönüşüm bende de etkisini gösterdi. O günün şartlarında olağanüstü çabanın ve emeğin en yakın tanığıyım.

Zindan sürecinde her arkadaş gibi, koşullar neyi gerektirdiyse, ben de yapmaya çalıştım. Ama hiçbir zaman alınganlığımı, duygusallığımı, güvensizliğimi, tümüyle aşmış değildim. Sürekli bu yönde eleştirildim, ama yardım da gördüm. Görev verilirken, yol gösterildi, hep yanımda olundu ve güvenildi. Sorumluluklar aldığım döneme kadar genel olarak durumum buydu. Sorumluluklar döneminde yapabilir miyim güvensizliğini taşıdım. Görevin zor yanları vardı. Ama oturmuş ilişkiler nedeniyle ve birçok eski insan bulunuşu bu zor yanları azaltıyordu. Bir yükün altındaydım. Sürekli bunun bilincinde davranmaya, sorumluluklarımı yerine getirmeye çalıştım. Kendimi motive ettim. Hareketin her zaman yardımı oldu. O günün koşullarında ve mekan itibariyle çok ciddi denecek tarzda bir sorgulama söz konusu olmadı. Dışardaki süreci yakalamaya çabaladım. Devrimciliği bırakanlara tepkim oldu. (Ama bugün aynı duruma ben düştüm.) Bu durumu kendimi sorgulama için anlamaya çalıştım. Hareket bu yönde değerlendirmeler, örnekler sundu. Gerek hareketin sunmaları, gerekse yaşadıklarımla her zaman bu yanıyla soyut yanlarımın olduğunu görmüş ve düşünmüştüm. Zaten aksi de olamazdı. O yüzden her zaman asıl yer dışarıdaki yaşamın canlılığı diye düşündüm. Ve kendimi hazırlamaya çalıştım. Gerçekten de bütün içtenliğimle dışarıya hazırlanmaya çalıştım. Birçok yönüyle bazı yanlarımı törpülediğimi düşündüm. Kendimi aşıyo-

rum diye baktım. Ama dışarıya çıktıktan sonra duygusal bir sorunda hareket kararına itirazım, tepkilerim hareket tarafından sorgulanmaya muhtaç yanlarımı ortaya çıkardı. Ve hareketin her yönüyle ciddi tarzda kendimi sorgulamamı isteyişine bugünden baktığımda hiç de istenilen düzeyde olmadığını görüyorum. Bir anlamda yüzeysel bir bakışla karşı cevap niteliği taşıyor. Evet, aslında bir dava insanında bulunması gereken nitelikler taşımıyordum. Büyük idealleri gerçekleştirecek yetenek ve kapasitede olmadığım gibi, bunları yeterince bilince de çıkarmış değildim. Küçük burjuvanın 'ben'i vardı ortada. Aslında bencildim. Davayı sürdürecek gücüm, cesaretim yoktu. Ama o süreçte, o koşullarda, o havayla bunları kabullenmiyordum ve kabullenmediğim için de ciddi tarzda 'ben'i sorgulamıyordum. Her şeye hazır olduğumu düşünüyor, görev verilmesini istiyordum. Oysa bunlar tümüyle hareketi de kendimi de aldatmaktan başka bir şey değildi. Hareket bu yanlarımı bilmesine, görmesine karşın, yine de güvenerek görev verdi. Güvensizliğim, korkularım olmasına karşın, her defasında içerden çıktıktan sonra, yıllar sonra görev almamın getirdiği şeyler olarak gördüm, zamanla aşılır diye düşündüm. Görüştüğüm arkadaş da bu yönde güven veren konuşmalar yaptı, yardımcı olmaya çalıştı. Ama bende bir türlü yerleşmedi. Yerleşmediği gibi rahatsızlık vermeye başladı. Öyle ki kendimle hesaplaşıyordum. Ama bir türlü bir noktaya erdiremiyordum. Evet işin içine aldatma ve kandırmadan başka bir şey girmiyordu. O halde daha fazla aldatmanın, kandırmanın alemi yoktu. Dürüstçe, açıkça harekete açmalıydım. Zira ilerde tehlikesi, yaratacakları daha vahim de olabilirdi. Çünkü güvensiz bir ruh hali, korkular insanı bir yere götürmezdi. Bir yerde ihanetle noktalanabilirdi.

İşte kendimi böyle değerlendirip, arkadaşa açtıktan sonra legalde çalışma isteğimi söyledim. Çünkü ne olursam olayım bu harekete yararlı olabileceğim yanlarımın olduğunu düşünüyordum. Hala da öyle düşünüyorum. Hareketin beni bundan alıkoymamasını istiyorum. En azından dergide yararlı olabilirim.

Evet, yıllarca insanlara anlattım. Bugün bu noktada olmam elbette ki bir aldatmadır, kandırmadır. Başka ne diyebilirim ki. Ama güvenini yitirmiş, içinde korkular üreten bir insan illegal çalışmada nasıl yararlı olabilir? Her zaman tehlikeli yanları var. Bu yönüyle bırakalım yararı, hep zararı olacaktır. Böyle bir şeyi kaldıramam, kaldıramadığım için harekete yararlı olabileceğim legal bir alanda çalışmayı düşündüm, önerdim.

Evet, bu süreçte faşizmin yaratmak istediği korku ve yılgınlığa bir yanıyla yardımcı olduğumun farkındayım. Genelde silahlı hareketi ezme, özelde hareketi ezme mantığı, savaşın bütün kirli yönlerini devreye soktuğunu biliyorum. Elbette ki hareket çıkarları önde tutulacaktır. Ama harekete en ufak bir zarar verecek kadar alçak ve şerefsiz olamam. Bu lafların hükmü var mı bilmiyorum. Taşınan kaygılara katılıyorum. Çünkü örnekleri var, o yüzden de bir şey diyemiyorum.

Sonuç olarak böyle bir süreçte bu kararın ne anlam ifade ettiğini biliyorum. Hareketimden, arkadaşlarımdan özür diliyorum. Hareketi, önderliği seviyor, saygı duyuyorum. Her zaman sevgim ve saygım devam edecektir.

Eğer hareket beni bir gün affederse yapabilecek şeylerimin olduğunun bilinmesini istiyorum.

Durumu, ne aileme, ne çevreme ne de bugûne kadar anlattığım insanlara izah edecek durumda değilim. Benim için bundan sonrasının azap olacağı açık. Geçmişimden kurtulamayacağım açık. Beni hep rahatsız edecektir.

Kendime karşı ne dersem diyeyim, durumu değiştirmiyor. Evet, bu süreçte böyle bir durumda her sıfata layık bir kişiyim. Kaçkınlıktır, alçaklıktır, başka ne denilebilir ki.

Bütün içtenliğimle içimde harekete ilişkin en güzel duyguları taşıyor, besliyorum. Taşıyacağım da.

Tekrardan hareketimden, yoldaşlarımdan, herkesten özür diliyorum.

Selamlar, saygılar.

İLHAMİ (*)

3.8.1992

1992 Ağustos'unda böyle yazar İlhami. Tüm darbeciler gibi, darbeci olduktan sonra o da özeleştirisini "baskı altında" yazdığını ileri sürer. Bunun aslında daha büyük bir başka zaafın itirafı olduğunu göremez bile. Her birinin özrü kabahatinden büyüktür.

(*) İçine düştüğü durumu hazmedememesinden dolayı ve kişisel intikam için darbeci oldu. Darbeci olunca ve de sevgilisini bulunca evlenip legaliteye yerleşme hayalini gerçekleştirdi.

DARBE ŞEFİNİN PANİĞİ

13 Eylül'ün hemen öncesindeki konuşmalarda, tartışmalarda görülmüştü ki, darbe şefinin "acelesi" vardı. Acelesinin nedenleri sonraki süreçte tek tek ortaya çıktı... Parti konferansını beklemesi veya düşüncelerini yazıyla kadrolara aktarması, ya da bir aylık bir süre düşünmesi biçimindeki tüm önerileri neden reddettiği her geçen gün biraz daha aydınlandı. Aydınlanan, ortaya çıkan şeyler hiç hoş olmayan gelişmelerdi. Ama artık bilinmek zorundaydı. Devrimci Sol Temmuz 1993'te darbenin şefi Bedri Yağan'la ilgili anlatımları kamuoyuna şöyle bir açıklamayla sunuyordu:

"'Kara Mizah: Hareketimizde Darbe' yazısında adı geçen ve Ortadoğu'da uzun süre bulunmuş bir arkadaşımızın, darbe şefliğine soyunan, ama bugün hayatta olmayan Bedri'yle ilgili hoş olmayan gelişmelere ilişkin anlatımlarını yayınlıyoruz. Bunları yayınlamak bize haz vermiyor kuşkusuz. Ama gelinen noktada darbe, darbe nedenleri ve darbecilerin kişilik yapılarını, ahlaktan yoksun bu kişiliklerin icraatlarını kadrolarımızın, taraftarlarımızın ve halkımızın bilmek hakkıdır (...) Darbe şefinin suçlarının, çirkinliklerinin her an ortaya çıkmasının paniğini yaşadığı görülüyor. Arkadaşlarımızın anlatımlarında darbe şefinin ruh halini, davranış biçimlerini, ihtirasını, ahlakını bir kez daha görüyoruz. Adeta mantıksızlaşmış, ruh sağlığını yitirmiş, zaman zaman çocukça davranış biçimleri de gösteriyor. Bu kafa neler yapmaz ki... Değerlendirmeyi arkadaşlarımıza ve halkımıza bırakıyoruz."

■ ■ ■

Ortadoğu'da uzun süre bulunan
H...'nin Bedri Yağan'la ilgili anlatımı-1

Merhaba,

Önderimizin, darbecilerin suçlama ve iddialarına yönelik cevap verdiği ve bu asılsız suçlamaları maddi zeminiyle açıklayan yazısını okudum.

Ortadoğu'da bulunduğum ve özellikle büroda geçirdiğim, kaldığım zaman içerisinde bilmemem gereken birçok şeyi öğrendim. Bu bilgiler bana Bedri tarafından aktarıldı. Üstelik bize, yeni insanlara güvenmediğini söylemişti. O halde bana neden anlatıyorsun ve benimle bu olayları neden paylaşıyorsun dediğimde **"Biraz psikolojik rahatlamam, biraz da duygusallığımdan kaynaklanıyor"** demişti.

Onun hareketteki konumu ve durumu ile ilgili bana söyledikleri şunlardı.

"Cezalıyım" demişti ve bu cezasının sadece evlenme konusunda verilen bir ceza olduğunu söylemişti. (*) Bu duruma biraz üzüldüğünü, bazı şeyleri yaşamaya onun da hakkı olduğunu belirtiyordu. Ardından da bu cezaya hareket için seve seve katlanmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığını eklemişti.

Önderimizle ilgili konuşmalarında **"Dayı Ortadoğu'ya gelmek istiyor, ama ne mekanın durumu, ne de bizim durumumuz buna elvermediği için onu getirmiyorum, getiremiyorum"** diyordu. "Bu sadece sana mı bağlı" demiştim. "Tabii ki öyle" demişti. **"Sizin bilmediğiniz ve size aktarılmayan pek çok şey var. Siz hep Dayı'nın hareketin tek önderi olduğunu bilirsiniz. Oysa önderlerden biri de ben ve Sinan"** demişti. **"Gerçi bilmemeniz daha iyi bizim açımızdan"** diye eklemişti.

Musa abiye ilişkin de bir sohbetimiz olmuştu. Musa abinin varlığının bize güç verdiğini ve kampta hiçbir şey yapmasa da, bir işe karışmasa da onun varlığının da bu şekilde bize güven vermeye yeteceğini, yani ona çok güvendiğimizi söylemiştim. O da "Musa iyi biridir, ama **gözünüzde çok büyütmüşsünüz.** Hiç kimse size anlatıldığı gibi değil. **Birçoğunun eksik ve zaafları ile ilgileniyorum ve bu yüzden ülkeye gidemiyorum.** Ayrıca buraya gönderilen insanların hataları ve kapasitesizlikleri nedeniyle hareketin silah vb. konusunda hala ihtiyaçlarını temin edebilmiş değiliz" diyordu. "Yakında bu işleri yoluna koyacağım ve hemen ülkeye gideceğim. Burası beni bitiriyor, çok yıpratıyor" demişti.

Telefon konuşmaları ile ilgili konuda da Bedri tüm işlerimizin yapılması bu alete bağlı derdi. Suriye'de telefonların dinlendiğini, özellikle de devrimci-yurtsever, yabancı örgüt ve insanların denetimde olduğunu, burada faks, daktilo vb. araçların yasak olduğunu söylerdi. Telefon ve faksı dikkatli kullanmamız gerektiği konusunda beni uyarırdı. Ve o, telefonla çok uzun süre konuşur ve faksı da açık bırakırdı. Sınırdan insanlarımızı götürüp getiren kaçakçının evi Türkiye'deydi. Bu şahsın ailesini telefonla sürekli arardı. Ve kaçakçıya kendisini evden aramaması gerektiğini söylerdi. Biz Türkiye'ye geçiş yaptığımız gün, kaçakçı şahıs bizim geldiğimizi Bedri'ye bildirmek için evinden telefon etmişti.

Türkiye'den Derya ve Hamit, Bedri'yi hemen her gün ararlardı. Özellikle Hamit'in Avrupa bağlantıları olduğunu şubede söylemişlerdi bana. Bir de Selçuk adlı biri arada bir Bedri'yi ararlardı. Selçuk'un Türkiye'den aradığını Bedri söylemişti.

Kadrolara güven konusunda, bize hiç güvenemediğini, bizim onu çok yıprattığımızı söylerdi. "Bir asıl olan Devrimci Sol var. O da bizleriz. Diğerleri de sizlersiniz" derdi. "İşte bizim işlerimiz böyle gidiyor" derdi.

Bedri bugüne kadarki silah vb. gönderme işleriyle ilgili çıkan olumsuzlukları "talihsizlik yaşadık" diye anlattı bana. Bizim kampa ilk gittiğimiz günlerde ülkeye gidecek olan malzemelerin gidemeyeceğini, çünkü malzemeleri gömdükleri dağın yandığını söylemişti. Bir kısmının L...'de oturan ...'in, para vb. sorunu olmadığı halde (bize ait olan sandalın onun denetiminde olduğunu ve

(*) Böyle bir durum yoktur, kirli niyetleri için uydurmaktadır. (bn)

bakımı için bir sürü para verildiği halde bir türlü onarılamadığını da söylemişti.) sandalla ilgili gerekçeler bulması, kendi sorunlarını öne sürmesi gibi nedenlerle gönderilmediğini anlattı. Bunun yanı sıra „..'ın ülkeye giderken sandalla götürdüğü malzemelerin sandalın devrilmesi sonucu denize gömüldüğü vb. talihsizlikler olmuştu... Yine iki arkadaşın ülkeye giriş yapacağı ve beraberindeki malzemeleri Halep'te bırakıp Hüsam'ın onları geçireceği gün arkadaşlar Halep'te yakalanıyor, ardından Bedri "Bu adama bu kadar güvenebiliriz işte" diyordu. Oysa kendisi Hüsam'ın –özellikle son dönemlerde– çok şaibeli davrandığı ve Muhaberat'la çalıştığı yolunda şeyler söylemişti. Ve bana "Eğer telefon ederse ona söyle, hiçbir yere ayrılmasın, gerekirse tehdit et" demişti. Arkadaşlarımızın yakalandığı gün Bedri de Halep'teydi. Ve adam telefon etti ve bizimle bir daha görüşemeyeceğini ve hemen Adana'ya gideceğini belirterek, bir daha onu aramamamızı istedi ve telefonu kapattı.

Bu gelişmeler Bedri'ye göre hep **talihsizlik** ve iş yapabilen insanların olmayışı, **her şeye bir tek onun koşturması** nedeniyleydi.

Bedri, hareketin gönderdiği insanlarla burada bu işin yürümeyeceğini ve artık buraya tahammül edemediğini, biz ülkeye giriş yapmadan önce söylemişti. Eğer böyle insanlar göndereceklerse hiç göndermesinler, kabul etmeyeceğim artık diyordu.

Bedri'yle aramızda böyle sohbetlerin geçmesi ve benim böyle bir paylaşım içerisinde olmamamız gerektiği konusundaki rahatsızlığımı .... abiye açtım. (Ayrıca onu –Bedri'yi– gerçekten bilincimizde ve anlatımlardan çok farklı yerlere oturtmuştuk. Bu nedenle yaptıkları doğrudur belki, işleyiş böyledir diyorduk.) .... abi "O sadece sevdiği insanlara bunları anlatır, rahatsız olmana gerek yok. Böyle bir paylaşımın sınırlarını o belirleyebilir. Dünkü bir insanmış gibi ona ne yapması gerektiğini anlatamazsın. Bu nedenle rahat olmalısın" demişti.

Evet, darbe olayı olduktan sonra bu yapılanların gerçek niteliğini kavrayabildim. Gerçekten onu hareketin önderlerinden biri olarak tanıyordum (Onun da anlatımlarıyla). Ve yaptığı her şey doğrudur, bilmediğimiz şeylere ilişkin eleştiri getiremeyiz düşüncesiyle ona güvenimiz sarsılmıyordu.

Bugün yaşananlar, bu insanın sırf kendi çıkar ve konumu için neleri yapabilecek düzeyde olduğunun belirtilerini çok önceden göstermesi bakımından ders vericidir. Kendini ve zaaflarını gizleyebilmesi ve ona duyulan güveni hareketimizin çıkarları için değil, kendi konum ve çıkarları için kullanması sıradan bir taraftarımızın bile yapamayacağı bir şeydir.

Bu olayları yaşadığım için bilmeniz gerektiğine inanıyorum.

Önderimiz ve Musa abi için neden böyle konuştuğunu şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Fakat onların anlayamadığı bir şey var. Onları ne kadar sevsek ve saygı duyup güvensek de, bu güvenin temeli Devrimci Sol'un içerisindeki beraberliğimizden kaynaklanıyordu. Hareketimize karşı, önderimize karşı oldukları anda bu temel de ortadan kalkmaktadır. Bunu, yani hareketimizi sahiplenmeyi bize belki onlar öğretti, ama sahiplenen biz olduk ve olmaya devam edeceğiz. Onların bize öğrettikleri güzellikler onlar olmadan da devam ediyor.

Biz önderliğimizle, kadrolarımızla ve hareketimizle bir bütünüz. Çetecilerin söylediklerıyle değil.

Selamlar, sevgiler.

4 Nisan 1993

H....

Not: "Bedri'nin el yazısıyla bana cezaevine gönderdiği bir kart vardı. İskenderun'dan postalanmış. Onu da size göndereceğim. Ve o konu ile ilgili geniş bir yazı yazacağım size. O konu ile ilgili harekete yazdığım yazı sanırım elinize geçmemiş olacak ki, Bedri o kartı göndermiş. Bu yüzden bu bilgilendirme olayını size yeniden ulaştıracağım." (Kartın orijinali elimizdedir-bn)

■ ■ ■

H'nin Bedri Yağan'la ilgili anlatımı-2

"OLİGARŞİYİ VE FIRSATÇILARI DAHA FAZLA SEVİNDİREN HERKES SUÇLU OLACAKTIR"

Merhaba,

Değerlendirmeme öncelikle beni ilgilendiren bölümle ilgili başlamak istiyorum.

Önderimizin yazısında; 16-17 Nisan soruşturması ile ilgili ipuçlarının anlatıldığı yazıda H.... olarak geçen bölümdeki telefon konuşmalarının bana ait olduğudur. Bu konuşmaların bant kaydı polisin elindedir diye belirtmiştim. Bu konuşmalarda bana ait olan bölüm dinletildi. Hem Avrupa, hem de Türkiye ile ilgili olan konuşmalarım vardı. Ayrıca polisin elinde daha çok bilginin olduğu ve açıklamadığı bölümler de vardı. Çünkü bizi sınırdan geçiren kaçakçıdan da söz ettiler. Ve bu kaçakçıya özellikle Şam'ı ararken, evden aramaması gerektiği belirtildiği halde, biz sınırı geçip, Türkiye'ye vardığımızda bu şahıs Bedri'ye bilgi vermek için telefon konuşmasını evinden yapmış, uyarmama rağmen telefonun sağlam olduğunu belirtmiştir. Ben bu durumu İstanbul'a varır varmaz kampa gidişimizden orada geçirdiğimiz süreyi, dönüş yaptığımız güne kadarki gelişmeleri ve Türkiye'ye nasıl girdiğimizi anlatan bir rapor istendiğinde ayrıntılı bir şekilde yazmıştım. Ve bu rapor 16-17 Nisan'dan sonra polisin eline geçmiş; şubede kendi el yazmam olan raporu gördüm ve cezaevine gelir gelmez harekete ilettim. Türkiye'deki telefonun dinlendiğini –ya Şam'dan, ya da Türkiye'den, bilemiyorum– ve işin ciddi olduğunu, bundan sonra gelecek arkadaşların tehlikeye girebileceğini ısrarla vurguladım. Bu ilişkilerden –ben Şam'da iken– Süleyman da haberdardı. Bedri bugün yaşamıyor diye olay çarpıtılabilecek ve bu gelişmelerden haberimiz yok diyebilecek durumları yoktur. Bizzat benim telefondan konuştuğum insanlardan biri de Süleyman'dır. Ve Hamit adlı bir arkadaş yakalandığında onun Şam ve Avrupa bağlantıları olduğunu ben yeni öğrendim. Hamit adlı arkadaşla da arada bir konuşuyordum. Her şeyi polisiye fobi olarak göstermeleri ve hareketimin insanlarına güvenmemelerini alışkanlık haline getirmiş olan bu çete kendi ruh hallerini ve yapılarını ele de vermiş oluyorlar. Süleyman bunları biliyor. Bu

yaşananlar hiçbir çarpıtma ve yalana yer vermeyecek kadar açıktır. Bugün kendilerinden bağımsızmış gibi önderimize yönelik bu suçlamalarından çıkan tek sonuç budur. Onlar her işlerini telefonla yürütüyorlardı. Hem de büyük bir rehavet içinde ve tarihsel sorumsuzluk, katliamlara neden olan vurdumduymazlık içinde yapıyorlardı bunu. Ayrıca yazıda geçen ve dinlendiği söylenen bir telefon konuşması daha var. Bu da yurtdışı konuşması. (Önderimizin yurtdışında kaldığı evlerden birinde bir bayan arkadaşın evindeki telefonun dinlenme olayı.) Bu telefon ablama ait olan telefondu. Ben bürodayken, Bedri ve Süleyman ablamı sormuşlardı. Onlara; ablam telefonunun dinlendiğini söylüyordu dedim. Gülüp geçmişlerdi. Aradan uzun bir süre geçmişti ve bir gün Bedri bana ablamı arattı, o bana daha dikkatli konuşalım diye beni hemen uyardı ve telefonun dinlendiğini tekrar vurguladı. Bu olayı Süleyman biliyordu ve önderimize o korkudan böyle diyor, rahatça konuşabiliriz diyerek, yazıda geçen çok tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalmalarına neden oluyordu. Önderimizin darbecilerle yaşadıklarını, nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte anlattığı yazısında gerçek ve doğru olan ve geçerliliğini sürekli koruyacak olan gelişme şudur: Darbeciler çetesinin, hangi gerekçelerle olursa olsun kadrolar adına ve önderimizin gölgesine sığınarak; yönetime el koymalarının hiçbir haklı ve meşru gerekçesi yoktur. Onların gerekçelerini bu şekilde, bu zeminde dinleyen; *"her iki tarafı da dinleyelim, sonra karar verelim"* diyenlerin de tavırları darbecilerin yanında yer almaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Bugün yaşanan olayların, kayıplarımızın tek nedeni darbeci çetedir. Örgüt bilinci taşıyan ve örgütlü bir yapıda savaşmak isteyen her insanın alması gereken tavır meşru yönetimi tanımaktır. Örgüt yönetmek çocuk oyuncağı ile oynamaya benzemeyen, deneme-yanılma sürecini yaşatmayacak denli ciddi ve sorumluluk gerektiren büyük bir görevdir. Kim daha iyi örgüt yönetir yarışmasına girme ya da bu mantıkla kendini kanıtlama yolunu seçenlere en iyi cevabı düşman vermiştir. Düşmanla oyun oynanmaz. Bu gerçeği darbeci çete de çok iyi bilmesine rağmen, bu insanların ihtirasları, küçük burjuva zaafları ve devrimci ahlaktan yoksun olmalarıdır ki, onları kanla yazılan tarihimizi kirletmeye itmiştir. Yaşanan bu darbede önderimize yöneltilen bu çirkin saldırı, aslında Devrimci Sol'un kadrolarına, taraftarlarına, tüm halkımıza yönelik bir saldırıdır. Bunun başka bir açıklaması yoktur. Çünkü Devrimci Sol'umuz önderliğiyle, kadrolarıyla bir bütündür. Öndersiz bir devrimci hareket, savaş içerisinde olan savaşçıların komutasız kalması, dağılmaya, yok olmaya mahkum olması demektir. Faşizmin olduğu bir ülkede önderliği çok sesliliğe mahkum etmek, kendilerinin bile içerik veremediği bir demokrasiden söz etmek saflık değil, art niyettir. Savaşı, onurlu davamızı ciddiye almamaktır. Burjuva politikacılarının yaptığı gibi koltuk sevdasına düşmektir. Şu da bir gerçek ki, burjuva politikacıları bile kirli oyunlarıyla, ahlaksızlıklarıyla, her türlü yöntemi mübah sayan ideolojileriyle bu koltuk savaşımını verirlerken, işlerini şu ya da bu ölçüde bir hukuka dayandırmak zorunda hissederler kendilerini. Darbeciler bu kadarını bile çok görüyorlar ve ne hukukumuzu, ne de işleyişimizi hesaba katmadan darbelerini yapıyorlar. Hiç kimseye de hesap verme gereği

duymayarak kendilerini inkar eden ve sonları olan komploculukla işlerini götürüyorlar. Tarihimize, kanla-canla yarattığımız gelenekleriniize, şehitlerimize yapılan bu darbenin hesapsız kalmayacağı, önderimizin de belirttiği gibi, gün gibi ortadadır. Onların hareketin geleceği diye bir sorunları da yoktur.

Darbenin bizde yarattığı tahribat büyüktür. Bizler her zaman ve her yerde Devrimci Sol'un tarihinde bölünme, darbe vb. olayların olamayacağını, hareketimizin açık, onurlu ve halklarımıza umut veren bir hareket olduğunu haykırdık ve haklı olarak bu onurlu tarihimizle her zaman övündük. Bu kirletilmeyi bizlere yaşatmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bu tür unsurların hareketimizde bu zamana kadar nasıl yaşadığı esas can alıcı noktadır. İçimizdeki düşmanla ne kadar radikal bir savaşıma girdiğimiz, zaaf ve eksiklerimize karşı liberalliğimizin doğurduğu bu durum hepimize ders verici bir niteliktedir. Devrimci bir insanın içindeki düşmanla savaşmadaki ciddiliği de ortaya çıkmaktadır. Teorik düzeyde bildiğimiz soyut bilgilerin pratikte ete-kemiğe bürünmediği, yaşam biçimi olmadığı zaman sonucun nereye vardığını, çok acı ve çok büyük bir tahribata yol açtığını bu şekilde görmek kahredicidir. Bu olayda bizler ne kadar pay sahibiyiz? Bunu düşünmek ve bunun sorumluluğunu taşımak zorundayız. Devrimci hareketin onurunu, savaşını sahiplenmenin ve gerçek bir Devrimci Solcu olduğumuzu göstermenin tek yolu önderimizle birlikte darbeciliği mahkum etmek ve içimizden söküp atmaktan geçecektir. Bu kirletilmeyi aklamak, gelenekleriniize, tarihimize, şehitlerimize, önderimize her zamankinden daha fazla sahip çıkarak ve darbecilere hak ettikleri cezayı verdirerek olacaktır. Savaşımızı, yeni insan olarak omuzlamamızla, içimizdeki düşmana aman vermeden ve onunla savaşmayı hiç ertelemeden yükseltmekle yolumuza devam edeceğiz. Devrimci adaletimizin, hukukumuzun işletilmesinde, hangi nedenle olursa olsun ihlal edilmemesinde, sekteye uğratılmamasında hepimizin sorumluluk duygusu büyük önem taşımaktadır. Oligarşiyi ve fırsatçıları daha fazla sevindiren herkes suçlu olacaktır.

Yaşadığımız bu moral çöküntüden ve Devrimci Sol'u lekeleyen bu durumdan alnımızın akıyla çıkacağız, yolumuza devam edeceğiz. Bu yola önderimizle, meşru yönetimimizle devam edeceğiz. Kendimizde yeni insanı yaratarak ve hiç vakit kaybetmeden başaracağız bunu.

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
DARBECİLERİ MAHKUM ETTİK, HAK ETTİKLERİ CEZAYI ALMALARININ SORUMLULUĞUNU BİZ DE TAŞIMALIYIZ!
KAHROLSUN DARBECİLİK VE DARBECİLER!
Devrimci selamlarımla
25 Mart 1993
H.....

■ ■ ■

"ONLARA DAHA FAZLA KİNLENİYORUM"

Merhaba,

4 Nisan1993 tarihli notumda size daha sonra ayrıntılı yazacağımı söylediğim bir konu ile ilgili yazıyorum şu an bu notu. Konu yine Bedri ve 1991 yılı Mart ayında onunla aramızda geçen bir olaydı.

Şimdi aradan iki yıl geçtikten sonra mı iletiliyor gibi bir soru akla gelebilir. Ben olay geliştikten hemen sonra bir yazı yazıp harekete iletmesini isteyerek o notu Bedri'ye kapalı vermiştim. Daha sonra da bunu .... abi (*) ile paylaşmıştım.

'90 yılının Ekim ayında gönderildiğim kampa geleli henüz dört ay olmuştu. Daha sonra rahatsızlığım nedeniyle Ş...'a tedavi olmak üzere kamptan gönderildim. O zaman büroda yalnızca Bedri kalıyordu. Ve o günlerde ... abiler yeni gelmişti. Bürodaki tüm arkadaşlar kampa gittikten sonra ben de tedaviye başlayabilmiştim. Aynı zamanda Bedri bürodaki işlere yardımcı olmam nedeniyle gelmemin iyi olduğunu söylemişti. İşimizin olmadığı zamanları sohbetle geçiriyorduk. Aile vb. sohbetler ediyorduk. Bir gün bana **"Senin nişanlı olduğuna inanmıyorum, ya da inanmak istemiyorum."** dedi. Neden diye sordum. Hareket bu konuda sizi mutlaka bilgilendirmiştir dedim. Bu konuşmanın ardından birkaç gün geçtikten sonra bana kendi durumunu anlattı. Evlenme yasağının olduğunu, bu duruma biraz üzüldüğünü, bazı şeyleri kendisinin de yaşamaya hakkı olduğunu söyleyip, "Yine de ben hareketim için bu duruma seve seve katlanacağım" diye ekledi. Şaşırmıştım, bunu bana neden açıkladı diye düşündüm. Bu konuşmanın olduğu gece aradan iki saat kadar ancak geçmişti ki, dışarı çıkıp biraz temiz hava alalım mı dedi, hem de yorgunluk atmış oluruz. Biraz dolaştıktan sonra, bir yerde oturduk. Yine sohbet etmeye başladık. Bedri, **"Hareketin önderlerinden biri ile dolaşman ve oturman, aynı evi paylaşman sana neler düşündürüyor?"** diye sordu. Ben hareketimizden bu kadar çok değerli insanlarla –kamptakiler de dahil– bir arada olmanın sevincini ve mutluluğunu yaşıyorum dedim. Gerçek Devrimci Solculuğu burada öğreneceğim diye ekledim. Eve döndüğümüzde, yarım kalan yazıyı tamamlamak üzere daktilonun başına geçtim. Bedri de geldi. Yazıyı yazmaya henüz başlamıştım ki, Bedri özür dilerim demeye başladı. Ne olduğunu anlayamadım. Neden özür diliyorsunuz dedim. Tekrar tekrar özür dilerim dedi. Ve "sana ilgi duyuyorum" diyerek odadan çıktı. Aptallaşmıştım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ona karşı olan sevgim ve saygımdan dolayı ne diyeceğimi şaşırmış ve donakalmıştım. Daha sonra tekrar geldi ve ne düşündüğümü sordu. Hatalı olduğunu ve bu yaptığından pişmanlık duymadığını, sadece karşılıksız olursa çok üzüleceğini ve benim anlayışlı olmamı istedi. Zaten nişanlılığımın sağlıksız olduğunu belirtti. Ben gerçekten aptallaşmıştım. Hareketimizin bu düzeyinde olan bir insandan böyle bir şey beklemiyordum.

(*) Bu yoldaşımız daha sonra şehit düşmüştür.

Neden ben? Başka bir bayan arkadaşımız olsaydı o mu olacaktı? Burada şu an sadece iki bayanız ve kullanma mantığı ağır basıyor dedim. Siz birçok insanın geleceğini, gelişimini belirliyorsunuz. Ve hareketin size verdiği ceza var diyorsunuz. Bu hareketi aldatmak değil midir? Siz nasıl buna cesaret edebiliyorsunuz? Beni tanımadığınız halde, olaya yalnızca duygusal olarak yaklaşıyor ve bana bir arkadaş ve hareketin bir insanı olarak değil, sadece bayan olarak bakıyorsunuz dedim. Benimle sizli ve ağbi diye konuşma, hiç olmazsa bu kadarını yap dedi. **"Sana söz veriyorum bu olay ikimiz arasında sır olarak kalacak ve yaşadıklarımızdan kimsenin haberi olmayacak, bunu bana çok görme"** dedi. Ben de size olan saygımı kaybetmek istemiyorum. Hareketimizin değerli kadrolarından birisiniz dedim. Ve kampa gitmek istediğimi söyledim. İyi düşünmemi, bunu yapmamın, kabul etmemin o kadar zor bir şey olmadığını ve benden çok şey istemediğini, daha anlayışlı davranmam gerektiğini söyledi. Ona şok bir durumda olduğumu ve konuşmak istemediğimi ve durumu harekete bildirmek istediğimi söyledim. O zaman beni tehdit etti. **"Sana kim inanır ki, sen kendini ne sanıyorsun."** dedi. **"Bu olayın ikimiz arasında ve sır kalmasını söyledim ya. Daha ne güvencesi istiyorsun.** Yaptığımdan pişman değilim, seni çok iyi tanıdığımı söyleyemem, sana yaklaşımım sadece duygusal yönde ve burada kaldığın sürece devam edecek bir olay" dedi.

O gece bu konuşmadan sonra ben harekete iletilmek üzere yazı yazdım. Kampa döndüğümde .... abiyle konuşmak istediğimi söyledim. Ona durumu anlattım. Bana bu duruma inanmak istemediğini söyledi. Böyle olunca çok üzüldüm ve Musa ağbiye anlatmak istediğimi söyledim. .... ağbi buna gerek yok dedi.

Bu olay böyle kaldı. Daha sonraları Bedri, Arapça öğrenme işini hızlandırmamı ve buraya bu amaçla gönderildiğimi söyledi bana. Ben Arapçayı çok iyi bilmediğimi ve zor öğrenebileceğimi söyledim. Bunu bilinçli söylemiştim. Bu durumu daha sonraki günlerde yanımdaki bayan arkadaşla paylaştım. Olayı genel anlattım ona ve çok kötü durumda olduğumu belirttim. Bana neden böyle yaklaştı, üstelik böyle bir insan bunu nasıl yaptı, sorularını sormaya başlamıştım.

Evet, durum buydu. Ona harekete iletilmek üzere yazdığım notu size verip vermediğini bilemiyorum. Ülkeye giriş yapacağımız günlerde onu aramam için bana telefon numarası vermişti. Daha doğrusu büronun telefonunu biliyordum. Şehir kodunu ve ülke kodunu verdi. Ve mutlaka onu aramamı istediğini söyledi. Bunu yapmayacağımı belirttim.

Ülkeye döndükten kısa bir süre sonra (1.5 ay) yakalandım. Cezaevine girmeden önce benden istenen kamp değerlendirmesi raporumda bu olaya yeniden değinmemiştim. Çünkü olayı ... ağbi de biliyordu.

'92'nin Ağustos ayında (cezaevinde) bir kart aldım. Bu kartı Bedri atmıştı ve İskenderun'dan postalanmıştı. (Bu kartı da size gönderiyorum.) (*) Çok

(*) Kartın orijinalinde şunlar yazılıdır: "Dağceylanı, Sana sadece merhaba demekle yetiniyorum. En azından mor kır çiçeğini bile gönderemiyorum (çünkü saklıyorum). Kendine dikkat et. Gözlerinden öpüyorum."

şaşırmıştım. Çünkü 16-17 Nisan sonrası böyle bir ilkesizliği yapmak ve el yazısıyla cezaevine böyle bir zarf göndermek çok riskliydi. Kartı alınca aklıma şu soru takıldı. Nasıl bu kadar rahat davranabiliyor? Ayrıca bu durumla (onunla aramızda geçen olay) ilgili yazdığım not harekete iletilmemiş miydi soruları aklıma geldi. Bu nedenle kartı sakladım. Olayı .... ağbi mutlaka harekete iletmiştir diye düşündüm.

Daha sonraları darbeci şefi olarak karşımıza çıkan Bedri, yurtdışındaki ablam aracılığıyla sürekli selamlarını göndermeye başladı. 6 Mart'tan önce ablamla telefonda konuşan diğer ablam görüşüme geldiği zaman yine Bedri'nin selamı olduğunu ve sağlıklı karar vermemi istediğini belirten mesajını söyledi bana. Ona, sana kim bunları söylüyor dediğimde, yurtdışındaki ablam söyledi diyordu.

Bu gelişmelerden sonra, önceden bu konuyu harekete yazmış olmama rağmen, hareketin bilgisinin olup olmadığından emin olamadığım için size durumu anlatmam gerektiğine inandım. Bu olayı en baştan biliyor olmanızı çok isterdim. Gerçekten bilgilendirilmemesi durumunun varlığı söz konusuysa –ki yazdığım raporun Bedri tarafından size verilmemiş olması ihtimali şu an daha yüksek diye düşünüyorum– bunu hareketin bilmesi amacı ile yazdım.

Darbeci Bedri'den şu an bir kat daha fazla nefret ediyor ve ondan iğreniyorum dersem bana kızmayın. Çünkü duygularım böyle. Tüm harekete, önderimize verdiği zararı-tahribatı düşündükçe, zaaf ve eksikliklerin insanı ne hale getireceğini çok daha iyi görüyor ve onlara daha fazla kinleniyorum.

Devrimci selamlarımla.

5 Nisan 1993

H...

■ ■ ■

H....'nin anlatımı-4

"HAYAL KIRIKLIĞI YAŞADIM"

Merhaba,

Süleyman'la Ş..'da kampa gitmeden önce görüştüm. Biz kampa gitmek üzere Ş...'a geldiğimizde, hemen o günlerde kampa gitmedik. 15 gün büroda kaldım. İlk geldiğimiz günlerde (iki gün sonra) Süleyman kamptan Ş..'a gelmişti. Onunla bir hafta kadar beraber kaldık. (27 Ekim 1990)

Süleyman'la olan konuşmalarımızda ona daha çok kampı anlattırıyorduk. Anlatımları o kadar sıradan ve coşkusuzdu ki, bu durum beni şaşırtmıştı. Kampın önemini biliyorduk; neden bu kadar önemsiz bir yermiş gibi coşkusuz ve sırf bize anlatmış olmak için anlatıyor tavırlarında diye kafamda bir soru işareti oluşmuştu. Ona, duyduklarım ve hareketin ona bakışı temelinde bir saygım ve sevgim de vardı. Öte yandan Bedri'yle arasındaki ilişki de şaşırtmıştı beni. Bedri ona çocukmuş gibi davranıyordu ve onunla iş paylaşımı dışında bir paylaşımı da yoktu. Süleyman konuştuğunda ya da bir espri yaptı-

ğında Bedri onu ya dinlemez ya da terslerdi. Bedri'nin tek isteği onu bir an önce gitmesi gereken yere göndermekti. Biz boş zamanlarımızda yine Süleyman'la kampla ilgili konuşuyorduk. Neler yapıldığını, günlük yaşantımız ve eğitimimiz üzerine sorular soruyordum. Bu soruları yanıtlarken konuşmalarından sorun yaşandığını gözlemledim ve kamptan ayrılmanın sevincini taşıyordu sanki.

(...)

Sonra hareketimizin yurtdışı çalışmalarıyla ilgili sohbet etmeye başladık. Birçok görevin yerine getirilmediğinden, kendilerini rehavete kaptırdıklarından ve yapılan şeylerin ise ciddi bir örgütlenmenin sonucu olmadığını konuştuk. Ben de "sizin gibi insanların orada olmasının hareketimiz açısından çok iyi olacağını" söyledim. Güldü.

Kasım'ın başında Süleyman gitti. Ben Süleyman'la ilgili, onu daha önceki sınırlı da olsa tanımışlığım ve daha çok arkadaşlarımızın anlatımıyla kafamda bir yere oturttuğum düşüncelerimi, onunla beraber kaldığımız süreçteki tavırları ve konuşmalarıyla birlikte düşündüğümde bir hayal kırıklığı yaşadım. Ve bu düşüncelerimi Bedri'ye anlatmamın doğru olacağına karar vererek Bedri'ye açtım. Böyle bir insanın kampla ilgili anlatımlarında bize örnek olabilecek ve yardımcı olabilecek bir tavır sergilemediğini söyledim. Ayrıca anlatımlarından kampta sorun yaşandığını gözlemlediğimi anlattım. Bedri de evet, doğru dedi. Özellikle kampta Musa'yı çok üzdü ve yıprattı. Ne eğitimi ciddiye aldı, ne de beraber çalıştığı insanları. Yeni insanların ona emir ve eğitim vermesine tahammülü olmadığını ve kariyerini dayattığını açıkladı. O bizlere yardımcı olmalıyken, hep sorun üretti. Onun bu tavrı bizi hem üzdü, hem yıprattı, hem de kampta bulunan yeni insanlara hiç de iyi örnek olmadı. Eğitimin ciddiyetini bile kavramadı diye açıkladı. Ayrıca Bedri'ye şunu da sordum. *"Senin ona karşı davranışlarında da şunu gördüm; sanki onunla uzun bir süre cezaevi yaşantısını paylaşmamış ve yeni bir insanmış gibi davranıyorsun ona. Belki bir hafta gibi bir sürede bu gözlemleri nasıl yapma hakkın var diyebilirsin, ama bunu size açma gereği duydum. Çünkü bir hayal kırıklığı yaşadım. Özellikle sizin gibi insanların böyle yapması ve davranması bu etkiyi bıraktı bende"* dedim. Yok, böyle bir şey düşünmüyorum dedi. Gözlemlerin doğru dedi. Ben de bu nedenle onun yurtdışına çıkmasına karar verdim dedi. Aşağıda işimize yaramıyordu. Ayrıca şunu bilmeni isterim, ben her insanı, arkadaşımızı sevmek zorunda değilim. Bu sevgi için karşılıklı saygı, paylaşım gerekir diye ekledi.

Daha sonraları Süleyman'la telefon konuşmalarımız başladı. Daha çok Bedri'nin olmadığı dönemler mesajlar alıyordum. Bir işin yapılıp yapılamadığını öğrenmek, Bedri'nin mesajlarını iletmek vb. gibi. Fakat Bedri, onu tanıdığım için hemen her konuşmanın ardından onunla konuşmalarını bana anlatırdı. Beceriksiz, bir iş yapmıyor. Ona şu saat ara dediğimiz halde o daha geç arar. İşte böyle biri. Ne yapacağımı şaşırdım derdi. Yine bir gün telefonda görüşme yaparken, ablama ilişkin konuşma yapıyorlardı. Hem konuşuyorlardı, hem de Bedri arada bir bana dönerek hiç de anlattığın gibi bir ablan yok diyordu. Konuşmaları bittikten sonra, ablan korkak birisiymiş dedi. Kendini ko-

ruma mantığıyla hareket ediyormuş. Evinin telefonunu kullanmak istemişler, o da evin telefonu dinleniyor, bu harekete zarar verir demiş. Genel şeyler dışında bu telefonu kullanmamız sakıncalıdır demiş. Ben de bunun üzerine Bedri'ye şunu söyledim. Ablam daha önce de onunla telefonda konuşurken dikkatli olmamızı, çünkü telefonun dinlendiğini söyler ve bizi uyarırdı. Ayrıca sen bir gün ablamı aramamı söylemiştin ve senin yanında aramıştım onu. Durumuyla ilgili ne yaptığını, örgütlü ilişkiler içinde olup olmadığını öğrenmemi istemiştin. Konuşurken rahat konuşamadığımızı sen de görmüştün, nedeni de telefonun dinlenmesiydi demiştim. Onunla konuşmamızda, örgütlü ilişkilerin içerisinde olduğunu söyleyebilmişti sadece diye ekledim. Onun bu konuda yalan söylediğini sanmıyorum dedim. Bedri de, Süleyman ne kadar eksik, rehavet içinde olan ve bu haliyle bizi üzen ve ondan beklenen veremeyen biri olsa da ablana değil ona inanırım demişti.

İşte Süleyman'la telefon konuşmalarımız bu şekildeydi. Onun ne yaptığını ondan değil, Bedri'den öğreniyordum. Yalnız Bedri, Süleyman'dan hiç memnun olmadığını her fırsatta dile getirirdi. Hatta Zafer'i de kendine benzettiğini söylerdi. Süleyman'la en son konuşmalarımızdan birinde hala buralardasın demek, gitmeye niyetin yok mu demişti. Beş dakika gibi süren bir sohbet olmuştu. Daha sonra onunla görüşmelerimiz yine mesaj alışverişi niteliğinde oldu.

Yoldaşça selamlar.

22 Mayıs1993

H...

■ ■ ■

PANİK NEDENİ BİR BAŞKA ÖRNEK

S...'nin Bedri Yağan'la ilgili anlatımı

Merhaba,

Bedri ile aramda gelişen duygusal ilişkimin sağlıksız ve yanlış olduğunu bugün biliyorum. Ve darbe olayını duyduğumda benim için bitmiş, hiçbir anlamı kalmamıştı.

Kampa geldiğinde diğer bayan arkadaşlardan farklı davranıyordu bana. Daha sıcak, daha fazla ilgili davranıyordu. Bu ilişkiyi kendisi açana dek ben yoldaşça ilişkinin bir ifadesi olarak görüyordum. Bazen bizim de yaşadığımız gibi bazı insanlara kendimizi daha yakın hissedebiliriz. Bana yaklaşımını da bu şekilde düşündüm.

Ben de onu birçok yoldaştan daha samimi ve yakın buluyordum. Ona karşı daha fazla sevgi ve saygı duyuyordum. Benim gözümde değerli önder bir kadroydu. Ona karşı bu duyguları birçok arkadaş gibi ben de hissediyordum.

Bizim birlik ülkeye gidiyordu. Ben de bekliyordum. Bu süreçte Bedri kampa geldi. Asıl kampta az kişi kalıyorduk. Yeni kampta eğitim grubu kalıyordu.

Gece nöbetleri daha uzun oluyordu. O da nöbete girdi. Oldukça samimi ve sıcak bir ortamdı, az kişiydik. Geldiğinde benim bir süre daha kalacağımı, herkes gittikten sonra gideceğimi, kıra değil, şehire gideceğimi söyledi. Nedenini sordum, bazı rahatsızlıklarımdan dolayı mı dedim. Hareketin kararına güvenmemi, nerede ihtiyaç varsa oraya gönderileceğimi, rahatsızlıklarımın kır için önemli olmadığını, orada ihtiyaç olsaydı hiçbir şeyin gözetilmeyeceğini söyledi. Bir gece nöbeti ondan alacaktım. Nöbeti almaya gittiğimde yanımda kaldı. Sohbet ettik. Özellikle şehit düşen önder kadrolarımızı konuşuyor, Sinan Kukul'u çok özlediğini, onu çok aradığını anlatıyordu. Birçok değerli önder kadrolarımızı bir bir kaybettiğimizi söylüyordu. Duygusal bir sohbetti.

Bir süre sustuk. Sonra sıkıca sarıldı. Yorgun olduğunu, gidip dinlenmesini söyledim. Benimle kalmak istediğini söyledi. Sıyrılıp Gelen türküsünü mırıldandı. Daha sonra tekrar sıkı sıkı sarılarak öpmeye başladı. Şaşırmıştım. Beklemediğim bir hareketti. Bir şeyler söylemeye çalıştım, susturdu. Beni sevdiğini, bu güzel duyguyu kendisine yaşattığım için teşekkür etti. Ve tekrar sarılarak öptü. Bende karmaşık duygular yaşatmasına karşın, bu duygulara ben de karşılık verdim. O gece bunları yaşadık. Nöbetten sonra bu duygular beni sarsmış, kafamda bu ilişkinin bu şekilde doğru olup olmadığını tartışıyordum. İki gün kendimle savaştım, onunla bu doğrultuda konuşmaya çalıştım, ama başaramadım. Ortadoğu sorumlusu, MK düzeyinde biri olarak düşünüyor ve bu ilişkinin getireceği ağır sorumluluğu hissediyor, eksikliklerimden dolayı bu sevgiyi zedeler miyim, ona layık olabilir miyim diye düşünüyordum. Bunun yanında ayrıca bu tür ilişkilerin izlediği normal prosedürü biliyor, bulunduğu konumdan dolayı, ileri bir kadro olduğundan dolayı, ayrıca cephe gerisi olmasından dolayı bu şekilde olabilir diyordum. Hem bu konumda olan bir insan duygusal ilişkisini niye hareketten saklasın, ya merkezin haberi vardır ya da benim de duygularımı öğrendikten sonra bildirecektir dedim. Yine de net bir şey koyamıyordum, bunu ondan öğrenmek istiyordum. Ülkeye, mücadeleye döneceğim günlerin yakın olmasının coşkusu ve Bedri'nin bana duyduğu sevgi ve benim de ona duymaya başladığım sevgi beni düşündürüyordu. Bundan sonraki süreçte sadece S... olarak değil, bu ilişkinin getireceği sorumluluk da vardı. Bu ilişkinin sağlıklı olması için daha hızlı bir gelişim izlemeli, zaaflarımı aşmalı, politik ve ideolojik olarak yetkinleşmeli, politik olgunluğu kazanmalıyım diyor, bu ilişkinin beni geliştirici olacağını düşünüyordum.

Kampta kaldığı süre içinde çalışmalardan kalan zamanında hep beraber arkadaşlarla sıcak bir ortamda yaşıyorduk. Yalnız kaldığımız sürelerde duygularımızı paylaşıyorduk, kısa bir süre yaşayacaktık bunun uzun olmasını istiyorduk, ama mücadele ve bizi bekleyen görevler karşısında bunu pek önemsemiyorduk. Bir süre sonra nasıl olsa mücadele içinde mutlaka karşılaşacaktık, olumsuzluk olmadığı sürece. Kamptan ayrılırken çok fazla konuşmadık. Kısa bir süre sonra ülkeye dönmek için Ş...'a geleceğimi söyledi ve orada uzun uzun konuşuruz dedi.

Bedri gittikten sonra kafamda soru kalmaması için ayrıca birinci dereceden sorumlum M... ağbi olduğundan, bu konuyu onunla konuşmaya karar verdim. Eğer yanlışlık varsa hareketin buradaki kanalını kullanmak daha

doğru olacaktı. Çünkü yaşanan olay burada olmuştu. Ve M... ağbiye açtım. Öncelikle kendi duygularımdan bahsetmeden önce Bedri'yle ilgili bir konuyu kendi kanalıyla mı, yoksa Bedri kanalıyla mı harekete iletmem gerektiğini sordum. Her iki kanalı da kullanabileceğimi söyledi. Bedri'ye karşı olan duygularımı söyledim. Önce şaşırdı, böyle bir şey beklemediğini gördüm. Ona Bedri'nin de aynı duyguları benimle paylaştığını söyleyince gözleri kızardı ve ağlamak': oldu. Yanlış anlayabileceğimi, yakın ve samimi davranışlarından dolayı böyle hissetmiş olabileceğimi söyledi. Ben Bedri böyle bir ilişkiyi kendi kararıyla başlatabilir mi, buna yetkisi var mı diye sordum. Bedri'nin yanlış bir davranış içine girmeyeceğini, böyle bir şey varsa mutlaka harekete bilgi vereceğini, bazı kararları alabileceğini söyledi. Eğer Bedri benimle aynı duyguları paylaşmazsa, yanlış algıladıysam hayal kırıklığına uğramamı istemediğini, beni kötü etkilememesini istedi. Arkasından yakında ülkeye gideceğimi, ikimizin ayrı olacağını, bu duyguların yeni yaşandığı süreçte, özellikle bir süre birlikteliğin olması gerektiğini söyledi.

Bu konuda haklı olduğunu, ama mücadele içinde olan insanların bulunmaları gereken yeri duygusal ilişkinin değil, ihtiyacın belirlediğini söyledim. Yıllarca birbirlerini görmeyen, ayrı yerlerde olan, ama örnek beraberlikleri olan ilişkilerin olduğunu söyledim. Benim açımdan bu duyguların yaşanması mücadelemi etkilemeyecek dedim. Bedri ile konuşacağını belirtti ve onun da aynı duyguları paylaşması halinde güzel ve örnek bir ilişki olmasını diledi. Ayrıca kadınlarımızın her konuda olduğu gibi bu konuda da cesaretli olduğunu, harekete ilk açanın genelde bayanlar olduğunu söyledi. Zaten yakında Ş...'a gideceksin, onunla konuşursunuz dedi.

M... ağbiye konuyu açtığımda ağlamaklı olması ve "Bedri'nin yanlış yapacağını zannetmiyorum, ona her konuda güvenirim, çoğu şeyi paylaşırız, birbirimizden saklamayız" demesi üzerine bir şeylerin zedelenmemesi için, ilişkiyi Bedri'nin başlattığını, bunu birbirimizle paylaştığımızı söyleyemedim. Anlattığım kadarıyla kaldı.

Daha sonra bir hafta veya on gün sonra Ş...'a gittim. Geldiğimiz akşam üzeri eve geldi. Evde beraber geldiğimiz bir bayan arkadaş daha vardı. O banyoya girince hemen konuya girdi. M... ağbi telefon etmiş ve konu hakkında konuşmuşlar. Bana M... ağbiyle neler konuştuğumu sordu. Ben de konuştuklarımızı anlattım. **"M... ile neden paylaştın"** (*) dedi. Ben de bu ilişkiyi bizlerin yaşadığını, kendisinden önce ona bağlı olduğumu, direkt bağlı olduğum bu kanalla duygularım ve ilişkimiz hakkında hareketi bilgilendirebileceğimi söyledim. Acele işinin olduğunu söyledi ve daha sonra uzun uzun konuşuruz dedi.

O günlerde çok yoğundu ve düşünceliydi. Birkaç gün sonra konuyu konuşmak için çağırdı. **Hareketin bu süreçte kendisine farklı sorumluluklar vereceğini**, o nedenle her şeyimizin özellikle bu süreçte mücadeleye hizmet

(*) Musa'nın S...'nin anlatımlarını Bedri'ye aktarması ve olayın özünü sorması üzerine, Bedri öyle bir şey olmadığını, S...'nin yalan söylediğini, kurguladığını belirtiyor. Bu olayı da darbeden çok sonra duyduk. (bn)

etmesi gerektiğini, aynı zamanda beni de sorumluluklar ve görevler beklediğini, bu görevlerin bir süre sonra daha da fazlalaşacağını, kısa bir pratik süreç yaşadıktan sonra, bu açıdan düşünmenin gerekli olduğunu söyledi. Ben bu ilişki ve duyguların mücadelemi etkilemeyeceğini, engel olmayacağını, benim açımdan böyle bir sorun olur kuşkusu varsa, kaygıları varsa rahat olmasını, en fazla on gün sonra gideceğimi, ülkeye, savaşa, mücadeleye gittiğimi, alacağım görev ve sorumlulukları duygusal bir ilişkinin etkilemeyeceğini, aksine bu ilişkinin beni geliştireceğini düşündüğümü, bu ilişkinin ağır sorumluluğunun farkında olduğumu belirttim ve hatam olduğunda bu ilişkiden dolayı kendisini etkileyeceğimi düşünüyorsa, bu ilişkinin şahsına zarar getireceğini düşünüyorsa neden bu ilişkiyi başlattığını sordum.

Bu ilişkiden utanç duymadığını, aksine, yaşadıklarımızı ve sevgimizi güzel, anlamlı duygular olarak düşündüğünü, her zaman onur duyacağını söyledi. Resmi başlayan bir konuşmaydı. Bundan sonra sıcak bir sohbete dönüştü. Bu konuda açık olmasını, bana rahat bir şekilde konuşabileceğini, ilişkimizin, sevgimizin benim için değerli olduğunu, yıpranmadan böylece kalabileceğini, ayrı olsak da bu duygularımın devam edeceğini ve mücadelenin bunu besleyeceğini, hareket bu ilişkiyi olumlu bulmazsa, duygularımın aynı kalacağını, ama hareketin kararının geçerli olduğunu söyledim.

Sevgimizin, duygularımızın mücadele içinde büyüyüp serpileceğini, onun için emek harcamak gerektiğini, daha bizim hiçbir emek katmadığımızı, ülkeye bir gün mutlaka geleceğini söyledi ve mücadele içinde bir araya geleceğiz dedi. Ve sarılarak bana sıcak davranmaya başladı.

Bundan sonraki günlerde fazla konuşmadık, fazlasıyla meşguldü. Ara ara sohbetlerimize katılıyordu. Gideceğimiz gün kesinleşti. Beş gün sonra ülkeye dönüyordum. Tekrar odasına çağırdı, moralimin nasıl olduğunu, neler hissettiğimi sordu. İyi olduğumu, ülkeye savaşa giderken beni hiçbir şeyin etkilemeyeceğini, buna kesinlikle izin vermeyeceğimi söyledim. Böyle güçlü olmam gerektiğini, bunun kendisini mutlu ettiğini söyleyerek yine duygularından bahsediyor, yakın davranarak, sarılarak duygularını hareketleriyle gösteriyordu. Bu değişiklikler kafamı karıştırıyor, işlerinin yoğunluğundan, sorumluluğunun ağırlığından rahat değil, ayrıca çok kısa bir süre sonra ayrılacağımız için fazla bağlanmamı istemiyor, üzülmemden, acı çekmemden korktuğu için böyle davranıyor diyordum. Bu üç günde evdeydi çoğu zaman, samimi bir ortam yeniden başlamıştı. Tartışıyor, konuşuyor, neler yapabileceğimizi, düşüncelerimizi konuşuyorduk.

Gideceğim gün daha uzun bir şekilde konuştuk. En son söylediğim bir olumsuzluk olmazsa, duygularımın devam edeceğini, uzak olmanın öneminin olmadığını, bu konuyu belli bir süreç geçtikten sonra harekete yazacağımı söyledim. **Bu ilişkinin kendisi ülkeye dönene kadar ikimizin arasında güzel bir sır olarak kalmasını, ülkeye mutlaka en kısa zamanda geleceğini, mutlaka görüşme olanağımızın olabileceğini, o zaman tekrar konuşacağımızı, böyle olmasının ilişkimiz açısından daha sağlıklı olacağını, o güne kadar sevgimizin büyüyeceğini, ayrı olsak da bir emek harcayacağımızı söyledi.** Parmağımdaki siyah taşlı gümüş yüzüğü alarak küçük parma-

ğına taktı. Ve son defa sarıldık. Ayrılırken alnımdan öperek gönderdi.

Darbeyi öğrendiğimde şok oldum. Böyle bir şeyin olabileceğini kabullenmek zordu. Hele darbeci çetenin başı olduğunu söylediklerinde önce inanamadım. Tekrar sordum, gerçek olduğunu, inanmanın zor olduğunu söyledi arkadaş.

Ona ne kadar değer verdiğimi düşündüm. Yıllarca en kötü günlerinde birlikte yaşadığı yoldaşına, önderine, hareketine bu ihaneti yapan kişi, sevgisinde samimi olabilir mi? Hem hareketime, hem de sevgime darbe yapılmıştı. İki darbeyi, iki acıyı birden yaşıyordum. Önderimizin yaşadığı acıyı anlıyor, aynısını ben de yaşıyordum. Sevdiğim kişi karşısında ben onu küçük düşürdüm, bu sevgiyi zedeledim diye düşünürken, o her şeyi hiç düşünmeden bir anda yıkmıştı.

Artık kendimi toparlamalıydım. Artık cezaevi, şube sorunu değil, hareketimizin geleceği söz konusuydu. Daha sağlıklı düşünmek zorundaydım.

Bedri'nin sevgisini de battığı bataklığa gömdüm. Kendimi bundan sonraki sürece sağlıklı olmak, güçlü olmak, kendime güvenmek ve harekete tekrar kendimi daha iyi sunmak için yaşadıklarım deney, tecrübe olacak, bunlardan dersler çıkartacak, hiçbirini unutmayacağım. Geçmişteki yanlışlarım, hatalarım, zaaflarım, her sürecimde, her adımda doğruyu yapmamda yol gösterecek, itici güç olacak.

Darbeyi öğrendikten bir süre sonra Aydın'a bu ilişkiyi aktardım. M... ağbinin sadece benim duygularımı bildiğini, onun için kendisiyle konuştuğumu söyledim. Benim açımdan bu ilişki yanlış, ihanet çetesinin başına bu sevgiyi duyamam dedim. Harekete dürüst, samimi olmayan bir kişinin bana duyduğu sevginin hiçbir samimiyeti yoktur dedim. Haydar o zaman hayattaydı, bugün bu ilişkinin muhatabı da kalmamıştır. Ama bu ihanetinin nelere mal olduğunu biliyorum. Onun için hiçbir zaman unutmayacağım.

Bütün bunları böyle açık yazmamın sebebi, yeni bir sürece başlarken, hareketle aramda hiçbir gizliliğin kalmaması ve daha sağlıklı olarak yeni sürece başlamak içindir.

Devrimci selamlar.

26 Nisan1993

S....

■ ■ ■

KURAL YOK, İLKE YOK, ÇÜNKÜ KORKU VAR, PANİK VAR

Alanların, birimlerin komiteleri, sorumluları darbecilere tavır almaktadır. Çaldıkları her kapı onları mahkum edip suratlarına kapanmaktadır. Darbeciler bu kez örgütsel mekanizmalar dışında ulaşmaya çalışırlar insanlara.

İşleyişmiş, kuralmış, disiplinmiş ilgilendirmez onları. Böyle olması da doğaldır. Çünkü darbe örgütsel işleyişin, mekanizmaların en uç noktada çiğnenmesidir zaten.

Darbecilerin örgütsel mekanizmaları çiğneyerek spekülasyonlarını bulaştırmak, kaos çıkartmak istedikleri yerlerden biri de cezaevleridir. İçeriye "gizlice" notlar gönderirler... Devrimci hareketin insanlarını tanımadıkları bir kez daha çıkar ortaya. Notları alanlar örgütsel işleyişin gereği neyse onu yaparlar ve darbecilere hadlerini bildirip gereken yanıtı verirler.

■ ■ ■

Oya'nın J...'ye Mekanizma Dışı Gönderdiği Not

Merhaba,

Hareketimizde yaşananlardan sanırım haberin vardır. Öncelikle sana neden normal kanallardan değil de bu yolla ulaşmaya çalıştığımızı anlayabilmen için dışarıda yaşananları özet olarak aktarmak gerekiyor.

13 Eylül tarihinde Bedri'ler Dayı'yı hareket yönetiminden uzaklaştırarak tutukluyorlar. Bunu yanlış yöntem uygulayarak yapıyorlar. Bu nedenle de bugün bu gelişme "darbe", "ihanet çetesi" vb. şeklinde adlandırılıyor. Bu şekilde asıl olayın özü bilinçli olarak boğulmaya çalışılıyor. Adı geçen yoldaşlarımız böyle bir şeye neden gerek duymuşlar gibi sorular sorulması bilinçli olarak engelleniyor. Biçimi ne kadar eleştirirsek eleştirelim, görünen bir gerçek var ki, (ki çoğu arkadaşımızın görmesi engelleniyor) bugün gelinen noktada Dayı birçok yönleriyle sorgulanmalıdır. Birincisi, ardı ardına yaşadığımız merkezi operasyonların (12 Temmuz, 16-17 Nisan, Gebze-Bayramoğlu) nedenleri hala çözülebilmiş değildir. Nedenleri çözülmediği için yeni operasyonlara gebe bir durum söz konusudur. Bu operasyonlarda Dayı'nın da, kullandığı telefonlar nedeniyle rolü olabilir. En azından var mı yok mu mutlaka araştırılıp netleştirilmelidir. Örneğin o operasyonda sana nasıl ulaşıldığı hala meçhul. Senin de bildiğin gibi bizim alanda senden başka hiç kimse zarar görmedi. Senin diğer yoldaşlarımızla direkt ilişkin olmadığı halde sana nasıl ulaşıldı? Bu konuda sadece G arkadaş suçlanamaz. G'ye senin telefonunu yüz yüze görüşmemde ben vermiştim. O da Sinan'a yüz yüze görüşmelerinde veriyor. Oradan da telefonla Dayı'ya ve Sabo'ya veriliyor. Yani sana telefonların kullanılış biçiminden ulaşıldığı kesin. Daha sonra katliamın sorumlusu olarak G. cezalandırıldı. Fakat bugün olayın üzerine gidildiği için 16-17 Nisan soruşturması bitmedi deniyor. Dayı en son yazdığı "Bir Karar Mizah; Hareketimizde Darbe" yazısında böyle diyor. Madem soruşturması bitmemişti, bir yoldaşı-

mız neden cezalandırıldı. Buna benzer birçok soru işareti var.

İkincisi bugüne kadar MK'nın oluşturulmayışıdır. Bazı önder konumdaki yoldaşlarımız şehit olduktan sonra MK üyesiydi denmesi hiçbir şeyi açıklamıyor. En küçük bir şeyde tutanak tutma, belge saklama konusunda çok titiz olan Dayı, MK kararlarına ilişkin bir tek belge gösteremiyor. Son dönemde olayın üzerine gidildiği için daha önce çıkarılan "Yolun Neresindeyiz?", "Faaliyet Raporu" gibi yayınları belge olarak göstermeye çalışıyor. Halbuki "MK olarak şu şu kararlar alındı" gibi hiçbir belge gösterilemiyor. Çıkan yayınların altına MK imzası atmak sorun değil. Kısacası bütün alanlardan en alt birime kadar komiteler, kolektif yapılar oluşturulmaya çalışılırken en tepede bu yapı yok. Dört yıldır hareketi tek başına yönetiyor.

Bu konularda Bedri'lerin 300 sayfayı bulan yazısı cezaevine gönderilmişti. Size okutulmadıysa mutlaka isteyip okumalısınız. Okumak hakkınızdır. Çünkü dışarıda yerli yersiz birçok kişiye açılmış durumda. Biraz da dışarıda yaşananları anlatmak istiyorum. Dayı kendisine yöneltilen iddiaları doğru dürüst yanıtlamazken insanlarımızın duygularına hitap ederek yaratılan duygusal atmosferde sorunu boğmaya çalışıyor. Bugün bunu tam olmasa da belli ölçülerde başarmış durumda. İnsanlarımızı kendisine acındırarak tepkiselleştiriyor ve asıl sorun bu atmosferde görülmüyor. Burada yaşananları görseydin oturup ağlardın herhalde. Sırf insanların kafasını karıştırmak, insan kapmak için legal ilişkiler kuralsız bir şekilde illegal ilişkilere sokuluyor. Deşifre olan, sürekli etrafında polis olan insanlar illegal alana (hem de alan sorumlusunun olduğu) gönderiliyorlar. Orada ne aradıkları sorulduğu zaman ise pişkin bir şekilde "biz her yere gireriz" deniyor. Kısaca şu anda dışarıda illegalite diye bir şey kalmadı. Herkes birbirini öğrendiği gibi, özellikle illegal kurumlar açığa çıkarılarak deşifre ediliyor. Neredeyse karşılarında düşman bir kutup var ve adam kaptırmamak için mücadele ediliyor. Bunca yıldır yaratılan değerler ve emeklere ne oldu diye hepimizin sorması gerekiyor.

Bizim tavrımıza gelince (Biz derken ben ve yönetici durumundaki, olaya sağduyulu yaklaşan diğer arkadaşlardan bahsediyorum.) olayı duyduğumuzdan bu yana taraf olmayı reddettik. Çünkü bu hareketi bölmek demekti. Hareketin birliği bozulmasın, parçalanmasın sorumluluğuyla hareket ettik. Bu nedenle iki tarafın da yayınlarını okuduk ve dinledik. Çözüm için arayol bulmaya çalıştık. Her iki taraf da yaptıklarından dolayı sorgulanmalı, hesabını vermeliler dedik. Bu nedenle "uzlaşmacı", "ortayolcu" hatta "oportünist" diye nitelendirildik. Soruyorum, kendi aramızda uzlaşmayacaksak kimle uzlaşacağız.

Tartışmalar bilinçli olarak saptırılıyor ve alabildiğine pragmatist davranılıyor. Dayı gelinen noktada sorunu kişiselleştirmiş durumda. "Beni siyasi olarak bitirecekler, o halde ben onları bitiririm." mantığıyla hareket ediyor. Yani şu anda düşünülen hareket ya da geleceğimiz değil "ben" sorunu halini aldı. İnsanlar açıkça "biz Dayıcıyız" diyebiliyor. Dayı bizlere gönderdiği onay isteme yazısında (sonradan geri çekti) "Devrimci Sol benim annem, babam, çocuğum, her şeyim" diyor. Bu eğer doğruysa, Dayı şu anda kendi çocuklarını yiyor. Dışarıda yaşananları sen de görseydin böyle düşünürdün. Yapılanlara

kahrolmamak, üzülmemek elde değil. Bu sözcükler bile yetersiz kalıyor yapılanları anlatmak için.

Cezaevi komitesindeki arkadaşlar da sorunu anlayıp dinlemeden Bedri'leri "Darbeci ihanet çetesi" diye adlandırdılar. Ortada ciddi nedenler olmasa, Bedri dahil hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemezdi. Ama sırf hiçbir sorun çıkmasın diye bazı şeylere gözyummamız isteniyorsa bunu yapmamalıyız, yapmayacağız.

Çünkü bugüne kadar bize bunlar öğretildi, öyle yetiştik. Hatayı yapan kim olursa olsun sorgulanmalı demiyor muyduk? Bu noktada da Dayı'nın yaptıklarını tabii ki bizler göremezdik. En yakınındaki insanlar gördü ve müdahale ettiler ya da darbe yaptılar. Adı o kadar önemli değil bence.

Bir konuda daha dikkatini çekmek istiyorum. Bu konuda Nejdet ve Aydın "ileri kadrolar" diye Dayı tarafına imza atıyorlar. Hiçbir şey olmamış gibi dergide savunmaları yayınlanıyor. Sormak gerekir, bu arkadaşlar "ileri kadro" olduklarını yeni mi hatırlıyorlar? Şubede akılları nerdeydi? Eğer bugün şubede insanlarımız kaybediliyorsa bunun bir nedeni de böyle ileri kadrolar(!)ın olumsuz tavırlarıdır. Bugün ceza alacak durumdaki bu arkadaşlara neden bu kadar pragmatist davranılıyor? Dayı neden buna izin veriyor? Çünkü özellikle Nejdet yaşanan merkezi operasyonların en yakın tanığıdır. Bu noktada gerçekleri söylemeyerek kişisel siyasi gelecek hesapları yapılıyor. Yani burada karşılıklı çıkar yattığını görmek için alim olmaya gerek yok. Bir G, şubede direndiği halde hiçbir yerde adı geçirilmezken, bu insanlar nasıl böyle önplana çıkarılıyor? Polis bugün şubeye düşen insanlara moral bozmak için Nejdet'in, Aydın'ın, başka çözülenlerin ifadelerini gösteriyor..

Bütün bunları duygusallığa kaçmadan, sağduyulu bir şekilde değerlendirirsen bize hak vereceğine inanıyorum. Normal kanallarla gönderdiğimiz yazıların elinize geçeceğinden emin olmadığımız için sana bu şekilde ulaşmak zorunluluk oldu. Komitedeki arkadaşlarla da bu sorunu tartışmalısın. Her şeyden önce ortada bir sorun varsa her iki taraf da dinlenilmeli. Olay Bedri'nin kişisel hırsı vb. ile açıklanacak kadar basit değil çünkü. Bedri'lerin yazısı eline geçmediyse bir dahaki hafta gönderebiliriz. Ayrıca sen de görüşlerini yaz, tartışalım. Mutlaka tartışmalıyız. Gelinen noktada sorun ancak bizlerin sağduyulu davranışıyla çözümlenebilir. Dayı'nın yaptığı türden davranışları hiçbir yoldaşımız hak etmiyor, halkımız bunu hak etmiyor. "Şehitlerimize devrim sözümüz var" diyorsak daha sağduyulu davranmalıyız.

Şunu bilmeni isterim ki, sana taraf ol gibi baskı yapmak değil amacım. Taraf olmak iki taraftan birini tutmaksa biz buna karşı durmalıyız. Biz futbol seyircileri değiliz, bizim de görüşlerimiz var, olayları değerlendirebiliriz. Dayı hakkında ortaya atılan iddialar incelenmeli, araştırılmalı ama Bedri'ler de yaptıklarının hesabını vermeli diyoruz. Bedri'ler buna yani hesap vermeye hazırlar ama Dayı "Ben onları muhatap almam" diyerek kadrolara hesap vereceğini söylüyor ama ortada iddia sahibi yokken bu hesabı nasıl verecek, anlamak mümkün değil. Bu noktada ancak biz zorlarsak, yani hareketimizi sahiplenirsek sorun daha sağlıklı çözülebilir. Yoksa şu an yapıldığı gibi ayrılık örgütleyerek değil. Dayı bırak Bedri'yi, bizleri bile gözden çıkarmış durum-

da. Alt ilişkilerimize legal insanları sokarak bizleri yalnızlaştırmaya çalışıyor. Yani ayrılık kafalara sokulmuş. O nedenle de ilişkilerimizi almaya çalışıyorlar. Bunu yaparken de kurallarımız, ilkelerimiz çiğneniyor. Birçok yapılanmamız, yoldaşımız polise açık hale getiriliyor. Yarın öbür gün bu nedenle operasyon yersek bunun sorumlusu kim olacak? Bunca yarattığımız geleneğimiz, değerlerimiz, emeklerimiz bir hırs uğruna heba ediliyor ve bu savunuluyor. "Ne olursa olsun ben buradaki yerimi korumalıyım" mantığıyla hareket ediliyor.

Senden istediğimiz lüften bütün bunları düşünerek sorunu arkadaşlarla tartış ve bize görüşlerini ilet. Ayrıca Nejdet ile de tartışmanı isterim. Cezaevinde, şubede olumsuz davranan insanlarla birlikte "hizip" örgütlemeye çalıştıklarında G'ye şunları söylüyor: "Aslında harekete takibi sen götürmedin, senin hakkındaki kararı Dayı söyledi ben yazdım" diyor. Bunun ne anlam ifade ettiğini ona sormalısın. Ayrıca bu konuşmadan Ö.E. arkadaşın da haberi var. Fakat şu anda her şey gözardı edilmeye çalışılıyor. Ve arkadaşlarımızın politik saflığından yararlanılıyor. Dayı kendisi "politikada saflığa yer yoktur" derken doğru söylüyor. Bizler ve birçok yoldaşlarımız da saf davrandığı için bugünlere geldik. Bundan sonra daha bilinçli davranmak görevimiz olmalı. Harekete karşı duyduğumuz sorumluluk da bunu gerektiriyor.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

31 Ocak 1993

Yoldaşça Sevgiler...

Oya (Berrin)

■ ■ ■

J...'nin Oya'nın Notuna Verdiği Yanıt

Ortayolcu, oportünist ve Türkiye halklarının devrim mücadelesine ihanet içinde olan sizler;

Yazdığınız senaryonun, sergilediğiniz tiyatronun figüranları, size düşen rolü iyi oynuyorsunuz. Ama sizler de bilirsiniz ki her oyunun seyircisi, şakşakçısı olmaz.

Hangi hak, hangi cüret ve hangi yüzle yaratılan destansı tarihimize, geleneklerimize, bu denli alçakça, adice ve aşağılıkça, kendi küçük burjuva kaygılarınızdan dolayı beni de alet etmeye çalışıyorsunuz?

Eğer geçmişte yaşadıklarımıza, güzelliklere dayanarak böyle bir hakkı kendinizde görüyorsanız, yanılıyorsunuz. Onların üzerinden çok su aktı. Ve artık sular bulanık akıyor. Benim bulanık sularda işim yok. Saf, berrak, temiz ve güzelliklerle dolu bir dünya yaratmak istiyorum. Ve bu berraklıkta tırnağına kadar kirlenmiş, pasa bulanmış insanlara, sizin gibilerine yer yok.

Gönderdiğiniz notlarda nabza göre şerbet vermeye devam etmekle neyin sağduyusundan söz ediyorsunuz.

Birincisi; senin yazından çok daha önce hareketimin sorunlarından haberdar olmuş ve gözünü aşağılık ihtiras duygusu bürümüş ihanet çetesinin yüzünü yorumlayabilmiştim. Bu kadar zamandır doğrusu Devrimci Sol'u tanımamış olmana içim burkuldu.

İkincisi; hangi duygusal atmosferden bahsediyorsun. Orada yaşananların neler olduğunu görmem için orada olmam gerekmiyor. Neleri kirlettiğinizin, nelere zarar verdiğinizin farkında olduğunuzdan hiç kuşkum yok. Ve bütün bunları gün geçtikçe bataklığa saplanarak yapıyorsunuz. Çırpındıkça da batıyorsunuz. Evet, duygusal davranacağım; çünkü yaratılan geleneklere leke sürdürmeyeceğim. Evet, duygusal davranacağım; çünkü Devrimci Sol'u ve Devrimci Sol önderliğini tanıyorum. Ne olmuş Dayı dört yıldır hareketi tek başına yönetiyorsa –ki öyle olmadığını siz de biliyorsunuz– perspektifine, politikalarına bir eleştiriniz varsa neden bugüne kadar sesiniz çıkmadı. Onları ortaya koyun. Ama ne yazık ki o çap yok sizde. Değil dört yıl, 14 yıl daha yönetse ne olur. Kaldı ki Dayı şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bu hareketin önderi olarak hareketi yönetecektir.

Üçüncüsü; "Sırf insanların kafasını karıştırmak, insan koparmak için legal ilişkiler kuralsız şekilde illegal ilişkilere sokuluyor" diyorsun. Bunu kimin yaptığını objektif gözle bakan bir çocuk bile görebilir. Bari biraz gerçekçi olması için notunu bu yolla göndermeseydin. Hangi hakla hareketin sırlarını, tırnağına zarar gelmemesi için kan pahasına koruduğumuz sırlarını kimin eline teslim ediyorsun? Nasıl bu hakkı kendinde görebiliyorsun?

Dördüncüsü; sizin tavrınıza gelince, sağduyulu yaklaşanlar, taraf olmayı reddetmişsiniz. En kötüsü de bu. Büyük bir riyakarlık içindesiniz. Darbeciler hiç değilse içindekileri kusuyorlar. Ya siz. Sizin ona bile cesaretiniz yok. Bu riyakarlığınızla uzlaşmadan söz ediyorsunuz. Neyin uzlaşması? Bugün arkamızdan hançerlediniz. Yarın size neden sırtımızı dayayalım? Yeniden hançerlemeniz için mi?

Beşincisi; "Darbe yöntemini biz de onaylamıyoruz. Ama onu bir kenara koyalım." diyorsunuz. Neyi bir kenara koyuyorsunuz. Zaten ne olduysa bu yüzden olmadı mı? Tüm bu yaşadıklarımızın temelinde yatan bu yöntem zaten. Konuyu farklı yöne çekip, saptırmakla yüzünüze Devrimci Sol kadrolarının "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganından başka bir şeyin çarpmayacağını gördünüz.

Altıncısı; Nejdet ve Aydın için söylediklerin... Bu kadar aşağılık duygulara, ikiyüzlülüğe sahip olabileceğin doğrusu ya 40 yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Pragmatist yaklaşan kim acaba? S ve M'ye gönderdiğin notu nasıl açıklayıp, hangi oportünistlikle kıvıracaksın bilmiyorum. Ve şunu bilin ki, hareketimin adalet anlayışını sorgulamak size düşmez.

Yedincisi; olay Bedri'nin kişisel hırsıyla açıklanacak kadar basit değil diyorsun. Nasıl oluyor ki, bir gün önce kafası mücadele konusunda çelişkilerle dolu biri ertesi gün hareketin önderliğine soyunabiliyor. Ve aylarca yalancılıkla bizleri kandırarak yönetmeye çalışıyor.

Sekizincisi; demokrasicilik oyunu oynamaktan vazgeçin. Tarafsızım diyerek ne için zemin yaratmaya çalışıyorsunuz? Eğer gelecek için yatırım yapmaya çalışıyorsanız, bindiğiniz dalı kesiyorsunuz. Bu yaptıklarınızı, Türkiye halklarına yaşattıklarınızı unutacağımızı, göz yumacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Emin olun ki bunu hiçbir zaman yapmadık, yapmayacağız. Hiçbir ihaneti affetmedik, affetmeyeceğiz.

Dokuzuncusu; "Dayı bırak Bedri'yi bizleri bile gözden çıkarmış durumda" diyorsun. Siz kim oluyorsunuz? 3-5 tane çapulcu aşağılık figüran; "kaz kazla, kel tavuk kel horozla birleşir" derler ya, aynı adi ve aşağılık yozlukların birleştirdiği insanlar sürüsü. Değerleri olmayanları, değerlerimize sahip çıkmayanları elbette gözden çıkaracağız.

Onuncusu; başından bu yana bu olayı tartışıyoruz. Ve cezaevi komitesini duygusallık vb. ile kirletmeye çalışma çabanız boşuna. Dayı'nın söylediği söz, "Politikada saflığa yer yoktur" doğru. Yanıbaşımızdaydınız, yoldaşımızdınız. Ama bu saflığımızı, temizliğimizi, hareketimizin ak bir kağıt gibi olan geçmişini bu denli lekeleyeceğinizi göremedik, saflıkla yaklaştık.

Evet artık tiyatronun son sahnesindeyiz. Bunu siz de biliyorsunuz. Ve perde kapanmak üzere. Tüm bu nedenlerden dolayı tarafım, başından beri taraftım. Ve tüm çabalarım da gerçekleri çok daha fazla insana anlatmak olacak.

Çok şeyi kirlettiniz. Tam da atılım yapacağımız bir süreçte. Ama bu süreci de her sûreç gibi Devrimci Sol kadroları önderliğiyle birlikte aşacağız. Ve BİZ KAZANACAĞIZ. Kendinize gelin ve bir an önce yaptıklarınızın hesabını vermeye hazırlanın.

HER ŞEY GELECEĞİMİZ, BİRLİĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

9 Şubat 1993

J....

■ ■ ■

Oya'nın S ve M'ye Mekanizma Dışı Gönderdiği Not

S ve M'ye

Merhaba,

Hareketimizde yaşanan sorunlardan sanırım haberiniz yok. Murat size anlatacak ve bu konuda çıkan yazıları verecek.

Ciddi sorunlarla karşı karşıyayız. Bunları çözmek yine bizlerin elindedir. Bunu yapmak için harekete sahip çıkmak, Devrimci Sol ruhuna sahip olmak yeterlidir. Sizlerin şube tavırlarınız istenilen düzeyde olmasa bile mücadeledeki samimiyetiniz, kendinizi yenileme isteğinizi bildiğimiz için sizinle de bu sorunu paylaşmak istiyoruz.. Ki dışarıda yerli-yersiz, hak eden-etmeyen birçok insana açılmış durumda. Bu noktada hareketin belli bir yükünü çekmiş arkadaşlarımız olarak sizin de bilmek hakkınız diye düşündük. Geçen hafta J'ye de açmıştık, bize düşüncelerini yazmasını istemiştik. Yazar mı bilmiyoruz. Çünkü Cezaevi Komitesi bize tavır almış durumda. Yapılan hareketi "Darbe, ihanet çetesi" vb. şeklinde adlandırarak sorunun özünü gözden kaçırıyorlar. Halbuki daha sağduyulu davranmalıydılar.

Bedri'lerin yöntemini biz de onaylamıyoruz. (Biz derken ülkede yönetici durumda bulunan arkadaşların bir kısmından söz ediyorum.) Fakat gelinen aşamada "darbe" demekle sorun çözülmüyor. Ortada çok ciddi iddialar var.

En önemlilerinden birincisi, bugüne kadar yaşanan merkezi operasyonların nedenlerinin çözülemeyişi; ikincisi ise MK'nın bir türlü oluşturulmayışı ve tek kişilik yönetimde ısrar edilmesidir. Bizler bugüne kadar bunun tersini biliyorduk. Önderlik ya da MK deyince bir kişiyi değil hep kolektif bir yapıyı düşündük. Çünkü anlayışımız buydu..

Yazıların tümünü okuyunca sizler de soruna daha vakıf olursunuz, o nedenle notu size veren arkadaştan diğer yazıları da isteyin ve mutlaka okuyun. Bizim konuya bakışımız ve sorunun nasıl çözüleceği çıkardığımız 10 sayfalık bildiri de var, onu da okursunuz.

Sizden istediğimiz soruna sağduyulu yaklaşmanız ve oradaki arkadaşlarla konuyu tartışmanızdır, bize de görüşlerinizi iletin. Aynı kanalla iletebilirsiniz. Mutlaka iletin ve tartışalım.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

Yoldaşça Selamlar, sevgiler

7 Şubat 1993

Oya (Berrin)

Not: Kısa yazmaya çalıştım. Kafanızdaki soru işaretlerini de yazarsınız.

■ ■ ■

S ve M'nin Oya'nın notuna yanıtları

Siz! Ortayolcular, oportünistler ve utangaç darbe savunucuları...

Sizler kimin adına, hangi cesaretle "hakemlik" rolünü üstleniyorsunuz? Tarafsız gibi görünerek 13 Eylül darbesini (tarihimize böyle geçecektir) meşrulaştırıyorsunuz. En büyük ihaneti siz yapıyorsunuz. Hareket içinde nereden güç alarak, kim adına "ortada ciddi iddialar var" deme hakkını kendinizde görüyorsunuz?

Sizler ahlaksızsınız, yalan söylüyorsunuz, fırsatçısınız, pisliğinizi herkese bulaştırmaya çalışıyorsunuz. Şehitlerimize, değerlerimize, önderliğimize (Dayı'ya) dil uzatıyor, kirletiyorsunuz. Buna izin vermeyeceğiz!

Oportünistsiniz! Çünkü ortada dolaşıyor, kafa bulandırıyorsunuz. Hakemlik tavrınızla darbecilerin yanındasınız ve onlar gibi bataklıktasınız!

Sizler ihanet çetesinin içindesiniz. Hareketin sırlarını, ilgili-ilgisiz herkese anlatarak, geçmiş örgütsel ilişkilerimizi kullanarak "insan avına çıkmış" asalaklar güruhusunuz. Böylece bizi ihanetinize ortak etmeye çalışıyorsunuz. Buna hakkınız yok ve başaramayacaksınız! Yazıklar olsun sana (sizlere), bizi tanıyamamışsın!

Bize kafanızda soru işaretleri var mı diye soruyorsun. Hareketimiz ve önderimiz hakkında kafamız çok net ve açık, bu durum darbedir, ihanettir. Senin bildiğini bizler de biliyoruz. Kendine ve insanlarımıza, yoldaşlarımıza güvensizliğini yazında gördük. Yazının verilip-verilmeyeceğinden emin değilsin. Kendinden utanmalısın. Bizce asıl kafa karışıklığı sizdedir. Yaptığınız işi yüzünüze gözünüze bulaştırdınız, hesaplayamadınız, küçük burjuva zaafları-

nıza yenik düştünüz. İçinizdeki kini kusuyorsunuz. Kin ve ihtiras gözünüzü kör etmiş. İhanet içindesiniz ve eminiz ki bunun farkındasınız, sizi affetmeyeceğiz. Dünya devrimleri ve tarihimiz en büyük kaynaktır, okuyun!

Daha çok batağa saplanmadan, kendinize gelin. Aslında şimdiye kadar yaptığınızın farkına varmış olmanız gerekirdi. Çünkü her çaldığınız kapı tek tek yüzünüze ihanetinizi haykırıyor. Bizi sağduyulu olmaya davet ediyorsunuz. Sizler küçük burjuvalarsınız. Küçük burjuvazi kendine güvensiz, cesaretsiz ve fırsatçıdır. Hep kendine dayanak ve gerekçeler arar, şu anda meşru olmayan bir yoldan bize ulaşman bunun en iyi göstergesidir. Taraftar topluyorsunuz.

Vefasız ve faydacısınız. Şu anda "rüzgarda savrulan yaprak" gibisiniz. Büyük oynuyorsunuz ama darbenin (ihanetin) küçük figüranlarısınız. Kumar oynuyorsunuz. Unutmayın! Ne mücadele kumar, ne de hareket kumar masasıdır. Sizleri gerçekliğe ve sağduyuya davet ediyoruz. Bütün değerlerinizi yitirmiş durumdasınız. Önderimizin dediği gibi "Darbecilerin ahlakı yoktur". Yoldaşlarına, kendine ve harekete, önderliğe güvensiz olan küçük burjuvazi (sizler, senin deyiminle birkaç yönetici arkadaş) uçurumun kenarındasınız ve çok uzak değil, yakında birbirinizi yiyip bitirip uçuruma yuvarlanacaksınız. Birlikte göreceğiz. Şimdiden bunun telaşı içerisinde, objektif olarak darbecilerin (hainlerin) yanında olduğunuzu bile savunamıyor ve buna kılıf uyduruyorsunuz. Çünkü kimse ihaneti savunamaz.

SİZİ İTHAM EDİYORUZ!

–Darbeyi mahkum etmeyerek ihaneti seçiyorsunuz.

–Önderliğe dil uzatarak karalamaya, yıpratmaya çalışıyor, spekülasyon yaratıyorsunuz, SUSACAKSINIZ!

–Gelişen, güçlenen, halklarımızın umudu, düşmanın korkulu rüyası olan hareketimizi bölmeye çalışanlarla aynı saflardasınız. YOL YAKINKEN DÖNÜN.

–Yalan söylediniz ve söylemeye devam ediyorsunuz. Güven ilişkilerimizi zaafa uğrattınız. Şehitlerimizi ve değerlerimizi kirlettiniz. AHLAKSIZSINIZ.

–Sizler düşmanın hareketimize yapabileceği (biz hayal bile edemiyoruz) en aşağılık şeyi yaptınız ve devam ediyorsunuz. AFERİN SİZE! Oligarşi duyduğunda küçük dilini yutacaktır.

–Tam da PARTİ oluştururken, atılım yapacakken hızımızı azalttınız. Bizleri ve halklarımızı oyalayıp aldattınız. UMUT TACİRLİĞİ YAPTINIZ.

–Tarafsızım diyerek kendinizi aklayamayacaksınız ve muhakkak hesap vereceksiniz. ÇÜNKÜ BU HESABI BİZ SİZDEN SORACAĞIZ. TARİH SİZİ AFFETMEYECEK.

–Dayı'nın gölgesinde 4 ay gayrimeşru bir şekilde hareketi yönettiniz. Bu süre içinde tüm olumsuzluklardan siz sorumlusunuz.

–Sayenizde küçük burjuvaziyi bir kez daha en aşağılık haliyle tanıdık. Dayı'nın söylediği gibi "politik saflığımızdan" faydalandınız. SAMİMİYETSİZSİNİZ.

–Dünya devrimler tarihinde böylesi bir ihanet yaşanmamıştır. Bu ihaneti biz düşmanımıza bile reva görmeyiz...

Tüm bunlardan dolayı suçlusunuz ve artık susmalısınız. Biz söyleyeceklerimizi söyledik, sizi meşru görmüyoruz. Hareketimizi, önderimizi ve yoldaşlarımızı tanıyor, güveniyoruz. Sizler yol arkadaşlarıymışsınız ve yarı yolda kaldınız. Hareketimizden, ideolojik-politik hattımızdan, önderimizden, şehitlerimizden, yoldaşlarımızdan ve halkımızdan aldığımız güçle, Türkiye devriminin yolunu daha hızlı bir şekilde katedeceğiz ve inanın ki arkamızda bıraktığımız ihaneti unutmayacağız ve lanetleyeceğiz.

HER ŞEY GELECEĞİMİZ, BİRLİĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
KAHROLSUN DARBECİLER, OPORTÜNİSTLER VE OPORTÜNİZM!
DARBECİLERDEN, HAİNLERDEN HESAP SORACAĞIZ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
8 Şubat1993
S ve M

■ ■ ■

Murat Gül'e Mekanizma Dışı Gönderilen 7 Şubat 1993 Tarihli Özel Not

Murat Gül'e
Merhaba,

Sanırım hareketimizde son dönemlerde yaşananlardan haberiniz yok. Halbuki cezaevi yönetimine sorun tüm belgeleriyle iletilmişti. Dışarıda sorunu yerli yersiz herkes öğrenmiş durumdayken, sizlerin özellikle senin de bilmen gerekirdi.

Yazıların bir kısmını sana da gönderiyoruz. Eksikleri var. Tamamını komiteden istersin, vermeleri gerekir. Yazıları okuyunca konuyu anlarsın. Bazı sorunlardan dolayı 13 Eylül tarihinde Bedri'ler Dayı'yı yönetimden alıp etkisizleştiriyorlar. Bunun nedeni hareketimizde yaşanan ciddi sorunların tartışılmasıdır, önemli sorunlardan birisi bugüne kadar yaşanan merkezi operasyonların nedenlerinin açıklanamayışı, ikincisi ise Merkez Komite'nin oluşturulmayışı ve tek kişilik yönetimde ısrar edilmesidir.

Sorunun ülkede duyulmasından itibaren yaklaşık bir ay geçti. Başta amaçlanan sadece yönetici kademedeki arkadaşlara duyurulması ve çözümü onların bulması yönündeydi. Fakat bu söze sadık kalınmadı ve yerli yersiz birçok insana açıldı. Şu anda özellikle legalde bilmeyen kalmadı.

Gelinen noktada her iki taraf da "çözüm siz kadroların elindedir" demesine rağmen kadrolar farklı şekilde yönlendiriliyor. Bedri'ler "Darbeci, ihanet çetesi" vb. şeklinde adlandırılarak kadrolara da bu empoze ediliyor. Yani biçime takılarak sorunun özü boğulmaya çalışılıyor.

Ülkedeki yönetici arkadaşların bir kısmı olarak bizler soruna sağduyulu yaklaşmaya çalışıyor ve tüm yoldaşlarımızı böyle davranmaya çağırıyoruz. Bu konuda çıkardığımız 10 sayfalık bildiriyi de gönderiyoruz. Görüşlerimiz özetle orada var.

Cezaevi komitesi de olayın özünü görmek istemiyor. Bedri'leri "ihanet çetesi" olarak adlandırıp bizimle de ilişkilerini dondurdular. O nedenle bizler de farklı kanallardan sizlere ulaşmaya çalışıyoruz. Senin de gözlediğin gibi bu dönemde zaaflı insanlar ön plana çıkarılıyor. Nedeni de o insanların "Dayı'cı" kesilmeleridir. Daha düne kadar ceza alacak durumdaki bazı insanlara (Nejdet, Aydın gibi) bugün "Yaşasın DK" sloganı attırılıyor. İleri kadro olduklarını şubede unutan bu arkadaşlar, bugün gözdoldurmak için legalin çıkardığı Dayı'yı destekleyen bildiriye "ileri kadro" olarak imza atıyorlar. Sormak gerekir, cezaevinde kadro olarak sadece Nejdet ve Aydın mı var? Burada mantık faydacılıktır.

Bugün bizler de Bedri'leri anlayıp dinlemeden gözü kapalı Dayı tarafından saf tutsaydık el üstünde tutulacaktık. Ama biz gerçeklerin ortaya çıkmasını istediğimizden bunu yapmadık, yapmayacağız. Ne zamanki Dayı kendisine isnat edilen iddiaları hiçbir kapalı yön kalmayacak biçimde yanıtlar, o zaman sorun daha kolay çözülür. Bugün merkezi operasyonlara ilişkin Nejdet yanıtlar veriyor ama hiç de doyurucu ve mantıklı değil söyledikleri. Kendisinin de dediği gibi bir kısmı kurgusal, bir kısmı ise yanlış ya da eksik ve yanlı. Onun yazdıklarına ilişkin olayları bilen, yaşayan arkadaşlar yanıt verecekler, çıkınca size de göndeririz.

Bu durumda senden isteğimiz şudur; yazıları dikkatle oku ve eksik olanları yönetimden iste. Soruna duygusallığa kapılmadan, sağduyulu yaklaşmanı bekliyoruz. Hareketimizin geleceğini ancak böyle kurtarabiliriz. Ayrıca yönetimle de tartışmalısın. Yalnız tartışmalarda üsluba çok dikkat etmelisin. Özellikle bugün "Dayı"cı kesilenler ahlakımıza, değerlerimize uymayan laflar söylüyorlar. Biz o platforma girmeden tartışmaları belirli bir düzeyde tutmaya çalışıyoruz. Sen de buna dikkat et. Kesinlikle kavgaya yol açacak ortam açma ve açılmasına da müsaade etme. Kavgalı-küfürlü ortamda tartışma ve uyarıcı ol. Kısacası devrimci ilişkilerde olması gereken düzeye göre hareket etmelisin.

Yazıları okuduktan sonra bayanlardan G, M, S ve J'yle de konuş. Yazıları onlara da ulaştır. J'ye geçen hafta bu konuyla ilgili not göndermiştik. Görüşleri henüz gelmedi, sen de sor. G, S, M ve R'ye de not gönderiyoruz, kendilerine ilet. Ayrıca başka kimlere açabiliriz, bize görüşlerini yaz. Cezaevinde sorun çıkaran zaaflı arkadaşlarla sorunu paylaşmamalısın. Diğerlerinin uyguladığı faydacılık bizim anlayışımız olamaz. Bahsettiğin 9-10 kişi kimler? Bize isimlerini yaz. Amacımız diğerlerinin yaptığı gibi zaafa düşmüş arkadaşların zaaflarını okşamak değil hareketimize sahip çıkmaktır. Bunun için tüm kadroları sağduyulu olmaya çağırıyoruz. Senin de hareketin kadrosu olman ve olumlu şube tavrın nedeniyle sana açma gereği duyduk. Bize görüşlerini hemen yaz, yazışmalarımızı düzenli sürdürelim.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL

Yoldaşça Selamlar, Sevgiler

Not: 10 sayfalık bildiriyi Ö'lere de ver.

■ ■ ■

Murat Gül'ün "Özel" Nota Verdiği 9 Şubat 1993 Tarihli Yanıtı

Darbeci, komplocu ihanet çetesine ve onlarla suç ortağı olan sizlere;

Örgütsel mekanizmaların dışında bana gönderdiğiniz özel nota "merhaba" şeklinde başlamışsınız. Hareketin kadrosu olarak benim, harekete ve önderliğe ihanet eden, savaşan bir örgütü kurmaysız ve atılım sürecinden geri bıraktıran, önderliğe sarf ettiği sözlerde polisin ağızından konuşan "hainlerle" "merhaba"m olmaz.

Cezaevinde yaşanan süreçten ve sizin ilişki ağınızda olan yakınımdan dolayı beni; cezaevi, şube ve dışarıda yaşadıkları süreçten dolayı yoldaşlarımı ve en kötüsü de benim nezdimde harekete ve direniş çizgimize duyduğu saf ve temiz sevgi ve saygıdan dolayı devrimciliğe soyunan yakınımı kendi çirkin emelleriniz için kullanmaya soyunmanız, insan yedeklemeye ve bu şekilde bölünmenin nesnel zeminini yaratmaya çalışmanız adice bir burjuva politikasıdır.

Benden cezaevine ilişkin bilgi istiyorsunuz. Alın size bilgi;

Sizin gayri-meşru yollardan gönderdiğiniz notlardan çok daha önce darbecilerin yazıları, sizin yazılarınız, Dayı'nın bu yazılara verdiği cevaplar ve size tavır alan bütün kişi, kadro ve komitelerin yazıları bizlere okutuldu, cevap istendi ve konuşuldu. "Sizden gizlediklerini sanıyoruz" diyorsunuz. Hem neden gizlemesinler. Eğer samimi ve tek amacı hareketi sahiplenmek isteyen insanlar idiyseniz, yaşanan bu sorunları bütün yazılarınızda sözünü ettiğiniz zamana yani sorun çözülene kadar ileri kadro ve komiteler dışında sizler de gizlemeliydiniz, hareketi sahiplenen insanlar böyle davranırdı. Ama ne zaman ki operasyon nedenlerini Dayı'nın telefon ve fakslarına bağlayan sizler yoğun bir telefon ve faks ağıyla salt kendinize yandaş toplamak ve küçük burjuvaziyi iktidara geçirmek için yaşananları en sıradan sempatizana kadar anlatıp, örgüt içi deşifrasyona ve legal-illegal kişi ve komitelerin birbirine girmesine neden oldunuz; işte bu süreçte yaşananlardan biz de haberdar edildik. Ama ben buna taraf değilim. Herkes her şeyi bilmemeliydi ve sorun çok dar mekanizmalar içerisinde halledilmeli ve moral bozukluğuna neden olunmamalıydı. Bu anlamda siz suçlusunuz. Nejdet'in şube tavrından dolayı siyasi savunma yapmasını anlamadığınızı söylüyorsunuz -ki bunu isteyen darbecilerdi- ama S ve M'yi tanıyan sizler, her nedense durumlarını bildiğiniz halde kişisel emelleriniz için kullanmaktan çekinmiyorsunuz.

Duygusal davranma diyorsunuz. Hiç de değil. Beni mantıklı olmaya davet eden sizlerin gönderdiği notta küçük burjuva bireylerin faydacı mantığından başka hangi devrimci-siyasi mantık var. Notunuzun bir yerinde "zaaflı insanlarla sorunları paylaşma" deyip sözde samimi insanlar kesiliyorsunuz, bir başka yerde, "git şunlarla konuş, cezaevinde sorunlu insanlar kim, isimlerini yaz, onlarla da paylaşabiliriz" diyorsunuz. Mantık bunun neresinde?

Duygusal davranma deyip, mantık dersleri veren de sizsiniz, tamamen duygulara hitap eden yazınızla, beni küçük burjuva duygularla kişisel ihtiras ve faydacılığa itmeye çalışan da sizsiniz.

Objektif olarak Devrimci Sol'u bölünmeye iten tavırlarınızla karşı-devrime, "zaaflara özgürlük" haykırışınızla küçük burjuvaziye, savaşan bir örgütü kurmaysız ve öndersiz bırakmakla, oligarşiye ve önderimize isnat ettiğiniz suçlamalarla, onların ağzından konuşarak polise hizmet ediyorsunuz. Bizim kitabımızda yaptığınız "ihanet", cezası ise "ölüm"dür. Mantıklı davranın ve devrimci adalete teslim olun. Sizler sadece alet oldunuz, durumunuz gözönünde bulundurulacaktır. Bedri'ler ise hiçbir zaman devrimci adaletin pençesinden kurtulamaz.

Bu yazım sadece bana gönderdiğiniz yazıya ilişkindir. Önderliğe getirdiğiniz eleştirilere ise cevap vermiyorum, gerek de görmüyorum. Sizi tanımıyorum ve muhatap da almıyorum. Zaten Dayı ve diğer yoldaşlar sizlere gereken cevabı vermişler.

Ama bana gelen bu yazıyı kaleme alan sen! Sana bir çift sözüm var. Ben dışarda da cezaevinde de her zaman eleştiren olmuşumdur. Ama bunu her zaman hareketim için yaptım, hiçbir zaman ihanet etmedim. Şube tavrımı da bilen sen suçlarına ortak olmamı ve ihanete soyunmamı istemekle aptallık ettin. Şu anda dışarıda olmak ve kafana iki şarjör boşaltmak isterdim. Bu salt duygu değil, sınıf kinimdir. Ben sizin kişisel ihtiraslarınız için tetik çekmedim, işkence görmedim ve sizin ihtiraslarınız uğruna cezaevinde yatmıyorum. Yoldaşlarım mutlaka hesabını soracak ve küçük burjuva darbeciler olarak yok olacak, tarihin utanç sayfalarında yerinizi alacaksınız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
HİÇBİR HAİN CEZASIZ KALMADI KALMAYACAK!
Murat Gül

Not: 2 Şubat 1993 Salı günü ilişki ağınız içerisinde olan yakınımla gönderdiğiniz sözlü notu komiteye açtım ve bir sonraki hafta bana not göndereceğinizi bildirdiğinizi ilettim. Bunun üzerine komitenin isteği üzerine çevirdiğiniz dolapları anlamak için notları alana kadar ilişkime ve çevreme bunu hissettirmeden bekledim. Benim vasıtamla diğer arkadaşlara iletmemi istediğiniz notlar komite tarafından o insanlara iletildi ve cevap yazmaları istendi.

■ ■ ■

İstanbul Mahalli Birimler Alan Komitesi'nin tutsak üyelerinden biri de cezaevindeki örgütsel mekanizmanın dışında kendisine darbeciler tarafından not gönderilenler arasındadır. Kendisine yöneltilen demagojileri tereddütsüz darbecilerin suratına çarpar.

* * *

Tutsak İstanbul Mahalli Birimler Alan Komite Üyesi'nin yanıtı

İHANET ŞEBEKESİNİN DON KİŞOTLUĞUNA SOYUNANLARDAN SELÇUK'A

Gündemdeki sizce "sorunu", bence darbeyi tüm ayrıntılarıyla biliyorum. 306 sayfalık darbecilerin gönderdiği yazılardaki tahrifatlara ilişkin düşüncelerimi yazmıştım. Bana bu yazıyı gönderdiğinize göre bu yazımı okumadığınızı düşünüyorum. Çünkü okusaydın bana böyle bir yazı göndermezdin. Çünkü benim düşüncem açık ve net. 13 Eylül'de yapılan hareketimize karşı bir darbedir, ihanettir.

Aslında sana uzun boylu yazmaya gerek yok. Fakat yazınızdan çıkardığım ruh halinden dolayı bazı konulara girmeyi gerekli görüyorum.

Yazında legalde soruna yüzeysel bakanların "13 Eylül'de birileri ihanet bayrağı açtılar, darbe yaptılar, bizi kirlettiler, sırtımıza bıçağı sapladılar vb... O halde kahrolsun darbeciler. Her birinin beynine yüzlerce kurşun" diye söylediklerini yazmışsın. Bunları bana yazman gerekmiyordu. Çünkü ben de aynı şeyleri söylüyorum. Sizin gibi düşünen 3-5 ihanetçinin dışında da herkes aynı şeyi düşünüyor. Ayrıca her birinizin kafasına yüzlerce kurşun sıkmamıza gerek yok. Kurşunlara yazık. Size tek kurşun da yeter.

"Bizden iman etmemiz istenince bunu reddettik" diyorsunuz. Devrimci bir hareket imanla işlerini yürütmez. Eğer kafanızda bir sorun varsa, bu sorunu çözmenin yöntemleri, kanalları bu harekette her zaman için olmuştur. Bunun için darbe yapmanız gerekmezdi. Önderliği onaylamıyorsanız, kabul etmediğinizi açık ve net söylerdiniz. Fakat siz darbeciliği seçtiniz. Darbecilik geleneğini başlattınız. Tarihe bir ihanet şebekesi olarak geçtiniz. Aslında darbecilik küçük burjuvazinin kendine güvensizliğinin bir ürünüdür. Dünya devrimler tarihinde, sağ ve sol sapmaların devrimci hareketlerde, partilerde yansımasının örnekleri zaman zaman görülmüştür. Fakat kendine güvensizliğinizden dolayı darbe yöntemini seçerek, önderimizi tutukladınız. Sormak gerekiyor: Hangi ülkede hareket önderinin ağzını, kolunu bağlayarak darbe yapıldı?

Önderimizin kuşkucu olduğunu, kimseye güvenmediğini belirtiyorsunuz. Eğer kuşkuculuk olsaydı yıllardır darbecileri yanında tutmazdı, tüm sorunları onlarla paylaşmazdı. Herkese kuşkuyla bakan bir kişi önce en yakınındakilerini yanından uzaklaştırmaya çalışırdı. (...) Peki nasıl oluyor da herkese kuşkuyla bakan, hiç kimseye güvenmeyen DK, darbecileri yanından hiç ayırmıyor.

Önderliğe güvenmeyen darbecilerin şimdi mi akılları başlarına geldi? Önderliği onaylarken nerdeydiniz? Siz onaylamadınız mı önderliği? Siz onayladıysanız şimdi bu darbe neden? Yoksa yıllarca sizce yaşanan sorunları görebilecek zekadan da mı yoksundunuz? Yıllarca göremediğiniz sorunları ne değişti de 13 Eylül'de görebildiniz? Eğer bir şeyleri görmeniz için yukarıdan vahiy inmediyse, yaptığınız davranışın tek açıklaması var. Sizin gibi kavramların arkasına sığınmak. Sayfalarca yaptığınız işin teorisini yapmaya da ge-

rek yok, tek açıklaması var; ihanetçi kafa yapınız.

"Kısaca biz kendi kültürümüz doğrultusunda bildiğini savunan" diye yazmışsınız. Hangi kültürden bahsediyorsunuz diye sormak gerekiyor. Darbeciliğinizin kültüründen mi bahsedelim, yoksa ihanetinizin kültüründen mi? Eğer biraz kültürünüz, biraz ahlakınız olsaydı, bu harekette böylesi bir alçaklığa yer vermezdiniz. 12 Eylül, 12 Temmuz, 17 Nisan'da düşmanın yapamadığını siz yaptınız. Hareketimizde büyük bir tahribata yol açtınız. Biz düşmanı farklı yerde ararken, düşman yanıbaşımızdaymış. Evet içimizdeki düşman sırtımıza bıçağı sapladı. Bari ahlaksızlığınızın kültürünü yapmayın.

"M-L bir örgütte imanın yeri olmayacağını, sadakat, bağlılık, güven vb. duygulardan hareketle politik tavır alamayacağımızı belirttik" diyorsun. Bir harekette işler tek başına teoriyle gitmez. Sadakatin, bağlılığın, güvenin olmadığı bir hareket düşünemeyiz. Bunlar hareketimizin en büyük değerleridir. Bir yandan önderimize kuşkucu, hiç kimseye güvenmeyen biri diyorsunuz, ardından da utanmadan biz sadakat, bağlılık, güven vb. duygulardan hareket edemeyiz diyorsunuz.

Peki güvenin, bağlılığın, sadakatin olmadığı bir yerde yoldaşlık ilişkileri nasıl olur? Bana gönderdiğiniz yazı yoldaş olarak başlamış. Güvenin olmadığı bir yerde, sadakatin olmadığı bir yerde yoldaşlık da olamaz. Zaten darbeciler ve darbecilerin ihanet şebekesi benim yoldaşım da olamaz.

"Onca şehidimize verilmiş sözümüz vardı" diyorsunuz. Şehitlerimiz dünya devrimler tarihinde eşine az rastlanır gelenekler yarattılar. Sizin için bir değeri olmayan sadakat, bağlılık, güven gibi değerler de yarattılar. Yoksa şehitlerimizin yarattığı gelenekleri, değerleri yıkmak için mi şehitlere söz verdiniz? Bence olsa olsa ihanet sözünüz olurdu. İhanetinizden başka bir sözünüzün olacağını da düşünemiyorum.

Legalde gencecik insanlara olmadık şeyler söyleniyor diyorsunuz. Birincisi, her insana anlatılmıyor. İkincisi, olmadık şeyler dediğiniz sizin ihanetiniz. İhanetinizi savunacak durumunuz yoksa, bunların anlatılmasından korkuyorsanız, telaşa kapıldıysanız önce kendinizi sorgulayın, böyle bir ihanet şebekesinin içinde niçin yer aldım diye kendinize sorun. O gencecik dediğiniz insanlar harekete sahip çıkan insanlardır. Şu anda darbenizin hareketimizde açtığı yaraları sarmak için çırpınıyorlar. Sizin algılayamadığınız, kavrayamadığınız ilkeleri, değerleri kavrayabilecek kişiler. Genç olmalarına rağmen sizin gibi kafaları entrikalar, ihanetlerle de örülmemiş. Üçüncüsü, genç insanlara güvenmek gerek diyen sen değil miydin?

"Resmen hareket içerisinde ayrılık varmışçasına bizim ilişkilere girilip..." diyorsunuz. Artık hareket ilişkileri de diyemiyorsunuz, bizim ilişkiler diyorsunuz. Biz dediğine göre kendini hareketin dışında görüyorsun. Hareket deme cesaretini bile gösteremiyorsan hareket ilişkilerine bizim ilişkiler diyerek sahip çıkma hakkını sana kim verdi? Böyle bir yetkiyi nerden aldın? "Ahlaksızca yalanlar söyleniyor" diyorsun. Harekete sahip çıkma sorumluluğuyla hareket eden insanların ahlakını sorgulayacağına, hiçbir ahlak kuralına sığmayan darbecilerin ahlakını sorgula. Gerçi darbeciliğin ahlakı da olmaz ya.

Aldığınız tavrı inatla sürdürdüğünüzü belirtiyorsunuz. Zaten senden farklı

bir şey de beklemiyordum. İhanet şebekesinin içinde biri olarak bu inadınızı istediğiniz kadar sürdürebilme hakkına sahipsiniz. Fakat yine de nereye kadar bu inadınızı sürdürebileceğinizi kendinize sorun. Çünkü her ihanetin sonu bellidir.

Herkesi bayrak açmaya çağırıyorsun. Bu çağrı aslında tükendiğinizin, tükendikçe saldırganlaştığınızın göstergesi. Artık söylediklerinizin de farkında değilsiniz. Çünkü yine yazınızda "gerçek hiç de bu denli basit değil" diyorsunuz. En azından basit olmadığını kavramışsınız.

Darbeye ilişkin belgelerin bana iletilmediğini yazmışsın. Böyle bir şey yok. 13 Eylül'den sonra yazılan tüm yazıları okudum. Cezaevi yönetiminin darbeciler gibi gizleyeceği herhangi bir ahlaksızlığı olmayacağı için tüm kadrolara yazıları okuttular. Zaten yukarıda da belirttiğim gibi darbecilere yazdığım yazıyı okusaydın, bu yazıları okuduğumu da kavrardın.

Dışarda legal alanda soruna son derece yüzeysel bakan arkadaşlar olduğunu, doğal olarak benimle görüşenlerin de etkilenmiş olacağını ve bu arkadaşların da beni tek yanlı bombardımana tuttuklarını yazıyorsun. Her şeyden önce hareketi tanıdığıma inanıyorum ve tek başıma karar verebilecek biriyim. Zaten sizce yapılan "müdahaleyi" darbe olarak mahkum etmek için kahin olmak da gerekmiyor.

Devrimci ahlak kurallarına sığmayan bir ahlaksızlıkla hareketimizi lekelediniz. Düşmanın yapamadığını siz yapıp, düşmanla aynı kulvarda buluştunuz. 306 sayfalık yazıyı okuduğumuzda düşmanla aynı dili kullandığınız görülüyor. Bu nedenle benden darbenizi onaylamamı istemeyin. Darbeyi onaylatmak için çaba da sarfetmeyin. Çünkü başaramayacaksınız.

KAHROLSUN İHANET ŞEBEKESİ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
İstanbul Mahalli Birimler Alan Komite Üyesi (tutsak)
(...)

■ ■ ■

Tutsak İstanbul Mahalli Birimler Alan Komite Üyesi'nin Gelen Yazılar Üzerine Mahalli Bölgeler Birimine Yazdığı Mektup

(...), (...), (...), (...)'e
Yoldaşlar,

13 Eylül günü hareketimizin önderliğine karşı yapılan bir darbeyi öğrenmiş bulunuyoruz. Darbenin tüm ayrıntılarını önderimiz DK'nın ve yurtdışına çağrılan yoldaşlarımızın yazılarından öğrenmek mümkün.

Darbeciler gönderdikleri kara mizah örneği yazılarında 2.5 yıllık süreci çarpıtarak, hareketimize ve önderimize karşı bir komplo hazırlamışlardır. Oligarşinin ve oportünizmin yapamadıklarını içimizdeki düşman yapmıştır. Darbecilerin bu tavrını her kadromuz bir ihanet olarak değerlendirmeli ve darbecilere karşı açık ve net tavır almalıdır.

Hareketimize hiçbir katkıda bulunmayan, zaaf ve eksikliklerinden dolayı gelişmelerin hep dışında kalan darbeciler, kendi iktidar hırslarıyla hareketimizin çıkarlarını, gelişimini bir kenara atarak, iktidara gelmenin tek çaresi olarak darbeyi seçmiş bulunuyorlar. Gönderdikleri yazıda iddia ettikleri hiçbir gelişmenin içinde olmamışlardır. Bu nedenle bu yazı gelişmeleri çarpıtma, kadrolarda bir kafa karışıklığı yaratma, önderliği karalama ve hareketimizi bölmeden başka bir amaç taşımamaktadır.

Evet, darbeciler hiçbir gelişmenin (iddia ettikleri) içinde değillerdi. Bunu yaşayan kişiler de değillerdi. Bu gelişmeyi yaşayan tanıklar (iki yoldaşımız şu anda cezaevinde ve yaşananları tüm açıklığıyla ortaya koyacaklardır) darbecilerin bu tavrını mahkum edip darbecilere karşı tavır almışlardır.

Önderimizin önderlik vasıflarını, hareketimizin gelişimindeki yeri ve önemini, yaşam biçimini dost da düşman da biliyor. Fakat darbeciler bilmiyor. Yaptıkları komplolarla önderliği mahkum etmeye çalışıyorlar.

Buna hiç kimsenin hakkı yok. Hele hele zaaf ve hatalarından dolayı gün geçtikçe mücadelenin dışına savrulan darbecilerin hiç hakkı yok.

Ben hareketin bir insanı olarak ve alanımızın eski bir yöneticisi olarak bu darbeden bilgisi olan her yöneticinin tavır almasını ve darbecilerin yaptıklarının bir ihanet olarak değerlendirilmesini istiyorum.

Yaşadığımız bu durum karşısında hepimizin kafası açık ve net olmalıdır. Bu tavır önderimize karşı yapılan komplodur, ihanettir. Aynı duyarlılığı sizin de göstereceğinize, darbecileri mahkum edeceğinize inanıyor, mücadelenizde başarılar diliyorum.

21 Ocak 1993
Yoldaşça Selamlar
(...)

Devrimci Sol dergisi Özel Sayı 3'ten

KARA MİZAHTA YENİ OYUNCULAR

Darbe memnuniyetsizlerin iştahını kabartmıştır. Darbe sürecinde devrimci bir tavır almak yerine, kendilerine "çağrıcılar", "tarafsızlar" diyenler, darbecileşirler, hareketin karşısına bir hizip olarak çıkmaya çalışırlar. Devrimci Sol dergisinin Mart 1993 tarihli 3 No'lu Özel Sayı'sında yayınlanan "Kara Mizahta Yeni Oyuncular" bunları ve bu süreci anlatır.

"TARAFSIZLAR" HAREKETİN KARŞISINA HİZİP OLARAK ÇIKIYOR

Darbe olayını 5 Ocak 1993 günü kadrolara açtık. Sorundan bilgi sahibi olan kadrolar, hareketi sahiplenerek önderliğe ulaşmaya çalıştılar.

Kadrolara gönderdiğimiz ilk notlarda, nasıl ilişki kuracakları belirtilmiş, varsa telefon numaralarını iletmeleri için kod kelimeler de verilmiştir. Birçok kadro darbecilerin engellemelerine karşın bize ulaşırken 4 Ocak'ta yazılan ve 5 Ocak'ta ellerine ulaşması gereken bu notlarımıza Arif (Asaf), Kenan, Berrin ve Selman hiçbir cevap vermemişlerdir. Sonradan suçu Berrin'e yıkarak, Berrin'in yanlışlık yaptığı şeklinde izahlarla sorunu geçiştirmeye çalışmışlardır. Tabii ki bu gerçek değil, gönderdiğimiz notlar ve yazılar önce Avrupa'ya gönderilmiş, ancak haftalar sonra -bir kısmı- gereken yerlere verilmiştir. Ki, gelinen noktada bu da tartışmalıdır. **Çünkü sözü edilen bu isimler tartışmanın resmen başladığı 5 Ocak'tan itibaren birlikte hareket etmiş, hatta aynı kelimelerle konuşmuş, adeta yeni bir hizip gibi karşımıza çıkmışlardır.**

16 Ocak saat 19.00'da bu kesimden ilk olarak Berrin bizi aradı. Telefon kulübesinden arıyor ve kartının hemen biteceğinden söz ediyordu. Telefonunu vermesini, konuşmamız gerektiğini belirtiyoruz. "Olmaz" diyor. "Çünkü ne olacağı belli değil." Anlaşılan konuştuk diyebilmek için lütfen telefon ediyor. Oysa notlarımızın 5 Ocak'ta kendi eline geçtiği kesindir. Diğerlerine verecek olan da kendisidir.

Darbecilerin bütün ısrarlarımıza rağmen iletişim için bir araç telefonu vermeyişleri, ancak 13 Ocak saat 24.00'te bir araç telefonu vermelerindeki maksat anlaşılıyor. Kadrolarla ilişki kurmamızı, konuşmamızı engelleyecek, böy-

lece yalan ve demagojilerle kadroları aldatarak karar çıkaracaklar... Telefon kulübelerinden edilecek bir telefonla konunun tartışılamayacağını herkes bilir. Kuşkusuz darbeciler de biliyordu. Bir yandan tartışmayı engelleyecekler, bir yandan da her şeye rağmen lehlerinde bir karar çıkartamazlarsa, ellerinde tutabildikleri bir kısım ilişkiler ve olanaklarla ayrılığı örgütleyeceklerdi. Berrin bu anlayışın kurbanıydı ve telefonunu vermiyordu. Açıkça, "Ne olacağı belli değil" diyordu. Anlaşılan bu tür tavırlarla karşılaşacaktık. Aynı Berrin 12 Ocak'ta ise İstanbul Dev-Genç sorumlusuna darbecileri destekler muhtevada bir not göndererek "duygusal olmamaları gerektiğini" öğütlüyordu.

17 Ocak 1993, saat 13.45'te Selman aradı. Aynı sözcüklerle konuşuyor. Telefonunu ver diyoruz. "Ne gerek var, konuşuyoruz ya" vb. sözler ediyor. Daha sonra, "Telefonumu vereceğim de ne olacak, beni mi kandıracaksınız" diyor. Selman bize telefon ettiği gün legal platforma not göndererek buradaki arkadaşlarla görüşmek istediğini belirtiyor.

18 Ocak 1993, saat 15.00, Arif (Asaf) arıyor. Ondan da tartışmak için telefon istiyoruz, oyalıyor, vermiyor. O da aynı süreçte demokratik platformdaki arkadaşlarla görüşmek için yakınları vasıtasıyla not gönderiyor.

Aynı gün saat 17.00'de Kenan arıyor. O da telefonunu vermiyor.

Görüldüğü gibi örgütlü bir hizip faaliyeti sırıtıyor. Hiçbiri bizimle tartışma gereksinmesi bile duymuyor. Telefonlarını vermiyor. Ama aynı insanlar sağa sola, hem de en riskli kanallarla tartışmak için not gönderiyor... Bu insanlar gönderdiğimiz hiçbir yazıyı okumadıklarını, sadece darbecilerin, bizden çalarak taslak halindeki **"Kara Mizah"** yazımızı da koydukları, 306 sayfalık yazılarını okuduklarını söylüyorlardı.

Tartışmak için bütün ısrarlı çabalarımız sonuçsuz kalıyor ve bu insanlar hemen hemen aynı sözcükleri tele-sekretere okur gibi telefon kulübesinde söyleyip gidiyorlardı. Hatta "Biz telefonlu ev ayarlayalım, gelin orada konuşalım" önerimizi de reddediyorlardı. Bize hep **"tarafsız"** olduklarını söylüyor, ama nedense darbecilerle her türlü telefon, yazılı ilişki sürdürdükleri halde, bizle sürdürmüyorlardı. Bizim yazılarımızı okuma, dinleme, tartışma gereksinmeleri yoktu. Demek ki kafalarında sorunu çözmüş, bir karara varmışlardı. Nitekim tartıştıkları arkadaşlarımıza, darbecilerin iddialarını tekrarlıyor, onları aklıyor ve darbecilerin yazılarını dağıtmayı görev ediniyorlardı.

TARTIŞMAKTAN KAÇMAK, KADROLARI KAÇIRMAK ÇÖZÜM OLMADI

Bizle hiçbir konuyu konuşmadan 19 Ocak 1993 tarihli "YOLDAŞLARA ÇAĞRIMIZDIR" başlıklı bir sayfalık yazı dağıtarak, sözde tarafsız, özde darbeciliği meşrulaştıran bir tutumla, darbenin hareketin meşru mekanizmalarını yok ettiğini bile bile "Sorunumuzun hareketimizin mevcut mekanizmaları içinde ve onun kontrolünde tartışılması kuralına uyulmalıdır." diyorlardı. Bu mekanizma neydi, darbeciler yönetimde olduğuna göre, darbecileri kastediyorlar olsa gerek. Onların kontrolünde tartışılmasını önerdiklerine göre darbeciliği meşru görüyorlardı. Ama bunu utangaçça ve diplomasi diliyle belirtiyorlardı.

Bu insanların tarafsız olmadıkları açıktı. Kaldı ki, siyasal mücadelede tarafsızlık denen bir olgunun olamayacağını kendilerine de belirterek çeşitli vesilelerle yazdık. Bütün bunlara rağmen, bu insanları gerçekler konusunda bilgilendirmek ve harekete kazanmak için çabalarımızı sürdürdük. Bunun için de yazılarına cevap bile vermedik. Ancak zorunlu olduğu yerde ihtiyatlı bir dil kullanarak, bir kısım şeyleri hatırlatmak gereksinimi duyduk. Her şeye rağmen konuşmak için zorladık. 29 Ocak 1993 günü saat 22.30'da Selman'ı mahalleler komitesi dedikleri bir kısım insanlarla bir evde yakaladık. Selman bizim kendisiyle konuşma istemimizden 10 dakika sonra diğer insanları da bırakarak evi terk ediyordu. Ve de "operasyonların" telefonlardan olduğunu söyleyerek, bize telefon veren arkadaşı da "niye verdin" diye sert bir şekilde eleştiriyordu.

Bu insanların bir kararı da kadroları bizden saklamak, tartışmalarımızı engellemekti. Ama mücadele onların karar ve yasaklarını dinleyemezdi. Nitekim Sıvas Tokat Kır Gerilla Birliği Komutanları olan arkadaşları konuşmak için bir eve yerleştirdik. Arif (Asaf) bu arkadaşların da kendisi gibi düşündüğünü söylüyordu. Yanıltıldıklarına emindik. Bu arkadaşlarla konuşmada Arif (Asaf) ve Kenan'ın da bulunmasını istedik. Kenan gelmedi. Arif ise geldi. Ayrıca toplantıya Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı, Karadeniz Genel Sorumlusu, İstanbul Dev-Genç Sorumlusu da katıldı. Telefon bir diafona bağlanarak herkesin dinleyebileceği ve konuşabileceği bir düzenlemeye sokuldu. Bu toplantıda Sıvas-Tokat Kır Gerilla Birlikleri Komutanları da eksik bilgilendirildiklerini, bu nedenle 19 Ocak tarihli çağrıcıların yazısına saf ve temiz duygularla katıldıklarını söyleyerek, çağrıcıların gerçek yüzünü görüp hareket saflarında yer aldılar.

Bu toplantıda Arif sözümona kendi inisiyatifiyle bir öneri yaptı. Öneride 13 Eylül öncesine dönülmesi gerektiğini sözde kabul ediyordu. Ama içeriği açıklandığında darbecilerin bile söyleyemeyeceği kadar darbeci bir mantığın ürünüydü. Bu öneriye göre ülke sorumlusu Derya, MK'dan Bedri ve DK'nın bulunduğu üçlü toplantıyı yapmalı ve olanakları devralmalıydı. Baştan beri darbeciler adına çalışan ama her koşulda kendi hesabına oynayan Arif, becerriksizce bu oyunu sürdürüyordu. Bedri darbe şefi, Derya 12 Aralık'tan itibaren resmen darbecilerle birlikte olmuş, darbecilerin yazılarına imza atmış biriydi. Ayrıca ülke sorumlusu yakıştırması da Bedri'nin kendisini "ikinci adam, MK yetkisinde biri" olarak değerlendirmesi gibiydi... Kısaca Arif bu aşamada her koşulda darbecileri aklamak ve onların denetiminde yapılacak bir toplantıyla darbeciliği meşrulaştırmak istiyordu. Ve yine bir kısım kadroları kendi denetiminde tutarak darbeciler ve önderlik dışında üçüncü bir güç olmak ve yıllardır arzuladığı, bir türlü elde edemediği güce sahip olmak istiyordu. DK'nın hareket içinde hizipleri yaşatmayacağını çok iyi biliyordu. Ama bu ortamda başlangıçta darbecilerle işbirliği yaparak DK'yı etkisiz kılmak ve ardı sıra darbecilerle hesaplaşma yaparak güç kazanmak istiyordu. Senaryo buydu... Bu nedenledir ki tartışmanın açıldığı andan beri bize karşı ikiyüzlü, oportünist bir politika sürdürdü. Kuşkusuz bunu görüyorduk.

HER ŞEYİ KENDİSİYLE BAŞLATAN KİŞİLİK

13 Eylül'den, 5 Ocak'a kadar gerek DK, gerekse Malik ve Musa sorunun çözümü için siyasal tavizleri de içeren birçok öneri sunmuş ama tüm bunlar darbecilerin mutlaka kendilerinin güçlü ve haklı çıkacağı zemin arayışları nedeniyle kabul edilmemiştir.

A-) 20 Eylül 1993'te DK'nın,

"**1)** Hemen yurtdışındaki kadrolarla toplantı yapıp ülkeye gitme ve ülkedeki kadrolarla toplantı yapma,

2) Avrupa'da ve Ortadoğu'da toplantı yapıp ülkedeki arkadaşları Ortadoğu'ya getirip toplantı yapma,

3) Ülkede geçici bir yönetim kurma ve bu yönetimin bir komisyon kurarak olayı soruşturması."

B-) 24 Eylül 1992'de, 18 Eylül tarihinden başlamak üzere en geç 18 Ekim'e kadar çağrılı arkadaşların getirilmesi ve bu sürede yayın organlarına müdahale edilmemesi, önemli istihdamların yapılmaması, önemli kararların alınmaması vb. konularında anlaşarak darbecilerle bir protokol imzalanmıştır. Ama DK daha sonra darbecilerin bu protokole de uymadıklarını, yayın organları dahil her şeye müdahale ettiklerini ve tutuklama belgesinde açıkça yazılan parti oluşumuna kadar süren darbe programını uyguladıklarını gördüğünden, tutuklu bulunduğu yerden kaçmış ve ülkede bir arkadaşı bilgilendirmiştir. Bu protokole darbecilerin uymaması, zaman kazanıp programlarını uygulamak için çağrılı arkadaşları zamanında getirmemeleri ve de çağrılıların ancak aylar sonra getirilmeleri de bunu göstermektedir.

C-) DK, 5 Ekim'de kaçışının ardından darbecilerle sorunun, hemen telefonda, çözüm için çağrılan yetkili arkadaşlara anlatılması ve bunların kararına göre hareket edilmesi noktasında bir anlaşma sağlanması üzerine tekrar tutuklandığı eve dönüp 8 Ekim 1992 tarihinde aşağıdaki muhtevada bir öneri yaptı;

-8.10.1992 tarihinden başlamak üzere sorunun çözümü için düşünülen ve yetkili olan arkadaşların Ortadoğu'ya getirilmesi işlemine hemen başlanması, örgüte ait her şeyin bu arkadaşlara devredilmesi ve bu arkadaşların kararlarının herkes için bağlayıcı olması... DK bu öneriden on dakika sonra ikinci kez tutuklanmıştır.

D-) Darbeciler tarafından çağrılan Malik, Musa ve Derya'nın gelişinden sonra önderliğin 10 Aralık 1992 tarihli el yazmasıyla sorunun çözümü için çağrılan Malik, Derya ve Musa'nın alacakları her türlü karara hareketin esenliği ve geleceği için uyacağını taahhüt etmesi, darbecilerin ise böyle bir taahhütü vermemesi...

E-) Çağrılı arkadaşlar geldikten sonra;

a- Derhal 13 Eylül öncesine dönülmesi ve Malik, Musa ve Derya'nın, önderliğin ve darbecilerin katılacağı platformda her şeyin tartışılması, nihai kararın çağrılı arkadaşlarca verilmesi koşuluyla herkesin bu karara uyacağını taahhüt etmesi.

b- Tüm ilişkilerin ve olanakların çağrılı arkadaşlara devredilmesi koşuluyla sorunun daha geniş kadrolara açılması.

Bunun için:

1- Tespit edilen kadroların Ortadoğu'ya getirilerek açık tartışma ortamının yaratılması.

2- 1. şıktaki olanağın olamayacağına çağrılı arkadaşlar karar verirlerse, yurtdışında tespit edilen kadrolarla hemen tartışılarak, ülkede saptanan kadrolara ise yazı ve telefonlarla ulaşılarak tartışma yürütülmesi; tüm bunların yürütmenin denetiminde olması, ülkeye gönderilecek bütün yazı ve belgelerin yürütmeye teslim edilmesi.

3- Kadroların kararının herkes için bağlayıcı olması, herkesin bunu önceden imzalarıyla taahhüt etmesi, (Kadroların hangi konularda cevap isteyeceği, yürütmenin fonksiyonları ayrıca belirtilmiştir.)

F-) a- 1 Ocak 1993'te çağrılı arkadaşlarla birlikte bir-iki arkadaşın daha görev alması koşuluyla yönetimin bu arkadaşlara devredilmesi.

b- a şıkkının da kabul edilmediği koşullarda, şu an ülkede görev başında bulunan en ileri arkadaşlardan oluşmuş bir komiteye her şeyin devredilerek, bu komitenin tartışmayı sonuçlandırıp karar altına alması ve herkesin bu kararlara kayıtsız şartsız uyması temelindeki önerilerimiz de "Biz yönetimi devretmeyiz" diye reddedilmiştir. Ayrıca bu komitenin işlevi, sınırları yazılı olarak belirtilmiştir.

G-) Son olarak (6 Ocak 1993) darbecilerin kendi denetimlerinde açma ve sonuçlandırma tavırlarını belirten "Çözüm İçin Son Kez" yazıları ile kendilerini dayatmaları karşısında kendilerine 6 Ocak 1993 tarihli yazımızla "Son olarak kargaşaya neden olmamak için ilişkiler karşılıklı verilmelidir. Hareketin tüm olanaklarını en az sizler kadar bizim de kullanmamız hakkımızdır..." dedik.

Yukarıda yazılan tüm öneriler yazılı olup birer nüshası da darbecilerdedir. Ne yazık ki, darbeciler hareketi bölmeyi baştan kafalarına koymuşlardı. Hareketi ele geçirip önderliği tasfiye etmek esas amaçlarıydı. Bunu başaramadıkları koşullarda, istisnasız devrimcilikle ilgisi olmayan her türlü çirkefliği yaparak, her yolu deneyerek tutabildikleri güçle ve gasp ettikleri hareket olanaklarıyla ayrılmayı düşünüyorlardı. Daha ilk günden dediğimiz gibi, darbeciliğin ideolojisi ve ahlakı yoktur. Darbecilik güçsüzlüktür, darbeyle güç olmak istiyorlar... İşte bunun içindir ki darbeciler çözüm için yapılan her türlü özveriyi ve öneriyi reddetmiş, adım adım ayrılığı örgütlemişlerdir.

Arif ve benzerleri yaklaşık beş aylık bu gelişmeleri yok sayarak süreci kendileriyle başlatıyor ve ciddi ciddi bizim önerilerimiz arasında tutarsızlık arayarak gelinen noktada (12 Şubat 1993) yönetimin ülkedeki kadrolara verilmesini istiyordu. Ama kadro olarak sadece kendisi gibi düşünen birkaç kişiyi görüyordu.

Yukarıda sözü edilen Sıvas-Tokat Kır Gerilla Birliği Komutanları, Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı, Karadeniz Genel Bölge Sorumlusu ve İstanbul Dev-Genç Sorumlusu önünde açıkça, hemen hemen tüm bölge ve çalışma alanlarının sorumlu ve komitelerinin kararının ezici bir çoğunlukla hareketten yana ortaya çıktığı, bu ezici çoğunluğun darbeciliği ideolojik-politik ve ahlaki olarak mahkum ettiği, hareketin 13 Eylül öncesi görevde bulunan meşru komiteler ve sorumlularla yapacağı görüşmede tüm iddiaların tartışılacağına

kadroların kefil olduğu söylendi. Ve de kadroların bu kararı konusunda herhangi bir kuşkusu varsa, istediği bölge ve alandaki kadroların düşüncelerini, tercih ettiği her yöntemle (Video, teyp, el yazması, bizzat görüşme vb.) kendisine iletebileceğimizi belirterek, çoğunluk kararına uyup uymayacağı soruldu. Cevap, **"Karar böyle çıkmaz, toplantı olmalı"** şeklindeydi. Kuşkusuz toplantı olacaktı.

Ancak, bu noktada yanıtlanması gereken sorular vardı.

Toplantıyı kim düzenleyecektir?

Nerede, ne zaman ve nasıl yapılacaktır?

Darbecilerin hala elinde tuttuğu hareketin maddi varlığı, silahları, arşivi ve bir kısım olanakları, bu süreçte ne olacaktır?

Bu sorulara verdiği açık bir cevap yoktur. Aslında cevabı "Bu süreçte darbeciler her şeyi elinde tutar veya kendilerine teslim edilir."dir. Çünkü kendilerini tarafsız diye lanse etmektedirler. Bir yandan tarafsız diye lanse etme sürerken, bir yandan da hareket kadroları ifadesi sıkça kullanılmaktadır. Açıklanamayan; kendileri gibi düşünmeyen, tarafsızlık maskesi altında darbeciliği ikiyüzlüce savunmayan hareketin kadrolarını yok sayıp sadeçe kendisini görmesidir.

Doğal ki, bu kafa yapısı kerameti kendinde bulan, performansı ile tutkuları arasında büyük çelişkileri olan Arif, kadrolarımızın 13 Eylül öncesine dönülmesi ve darbecilerin ellerinde tuttukları her şeyin devredilmesi kararını kabul etmiyor, ille de benim dediğim olacak diyordu.

"Kadroların kararına uyun" sözlerimiz boşlukta kalıyor, kendilerini dayatıyorlardı. Her şeye, tüm yaşananlara rağmen, darbecilerin Kara Mizah oyunu bu kez de **"tarafsızlar"** tarafından oynanıyordu. Tıpkı darbeciler gibi hiçbir öneriyi ve çoğunluk kararını kabul etmiyor, sadece ve sadece kendi düşüncelerini dayatarak, mutlaka senaryolarını hayata geçirebilecekleri zemini arıyorlardı. Bu zemini bulamadıkları noktada ayrılık planları hazırdı. Bunun için de hareketin olanaklarını mutlaka ellerinde tutmak istiyorlardı. Bu olanakların 13 Eylül öncesi meşru yönetime devredildiği koşullarda, ellerinde tutabilecekleri ve kendileri için güç oluşturabilecek birkaç insan dışında hiçbir olanak kalmayacaktı. Zaten darbeciler ve onlarla işbirliği yapan Arif gibileri düşüncelerin değil, darbeciliğin ve komploculuğun peşindeydiler. Bu toplantıda çok açık görüldü ki, **tarafsızlar maske takmış darbecidir.** Her ne pahasına olursa olsun, darbecilerle birlikte hareketi bölecek ve arzularını gerçekleştirmek isteyeceklerdir. Kadroların hiçbir kararına uymayacaklardır. Demokrasi, demokratik merkeziyetçilik, adalet vb. kavramlar onlar için çok yabancı kavramlardır.

Arif için darbecilerin kurtuluşu ve kendisinin yaşam boyunca arzu ettiği ama bir türlü eline geçiremediği güce erişmek, sivrilmek ve tekke şefi olmak fırsatı doğmuştu. Artık çapıyla orantılı bu oyunu sonuna kadar oynayacaktı.

Nitekim, 30 Ocak 1993 tarihli 10 sayfalık yazı Kenan, Berrin vb.lerinin de imzasını taşımasına karşın Arif'i anlatmaktaydı. Bu yazıda darbecilerin iddiaları çok kaba ve biraz da çiğ bir şekilde, kraldan daha kralcı bir tarzda konulmuş, böylece darbeciliklerini belgelemişlerdir. Biz yine bu yazıya rağmen, ha-

la sağduyularına seslenebiliriz, her bir insanımızı eksik ve zaaflı da olsa kaybetmeyelim, düşüncesinden hareketle bunlarla tartışmış, değiştirmek, dönüştürmek istemişizdir. Artık gerek darbeciler, gerekse darbecilerin planının bir parçası olan tarafsızlar yalnız önderliğe değil, hareketin tüm kadrolarına karşı kendini dayatıyor, -tüccarca pazarlıklar ediyor- kendini dayatmasını kabul etmeyen kadroları aşağılıyor, suçluyor ve "Benim dediğim olmazsa ayrılık olur" tehdidi savuruyordu. Kadroların ezici kararı ortadayken hala "bölünme olur" sözlerinin tehdit ve dayatmadan başka bir anlamı yoktur.

Sorunun 5 Ocak'tan itibaren kadrolara açılmasıyla birlikte, artık sorunun kadrolara mal edildiği, bu sürece kadar çözüm için birçok tavizin verildiği, ama darbecilerin mahkum olduğu her koşulda yeni arayışlara girdiği, bu nedenle artık hiçbir tavizin verilemeyeceği, bu saatten sonra verilecek her tavizin kadroların iradesine saygısızlık olacağı belirtildi. Tabii ki darbeci ve işbirlikçilerinin kadroların kararlarına uymayacaklarını bizzat yaşadıklarımızdan biliyorduk. Buna rağmen hareketimizin demokrasi anlayışı, meşruiyetimiz ve de bu olaylardan dersler çıkararak kadrolarımızı bilinçlendirmek, eğitmek ve daha güçlü atılımların zeminini oluşturmak için kadroların tartışması ve sorunu içselleştirmesi gerekiyordu. Ve de darbeci ve işbirlikçilerinin tecriti için bu gerekliydi.

Arif, Kenan gibileri kadroların kararına uymuyordu. Bunu da baştan beri sergiledikleri tavırlarla kanıtlamış oluyorlardı. Bu insanların darbecilerle işbirliği de kesindi. Özellikle Arif ve Kenan'a şehirde ve kırda bütün illegal örgütlenmelerimizin bağlantı ve ilişkileri verilmiş, hiçbir görev ve yetkileri olmadığı halde, bu ilişkileri bizzat dolaşarak darbeciliğin propagandasını yapıyor, her türlü yalan, demagoji ve ahlaksızlıklarla taraftar toplamaya çalışıyorlardı. Diğer yandan kendilerinin dedikleri kabul edilmezse, "ayrılık olur" tehdidini savuruyorlardı. Demokrasi, kadroların iradesine saygı, onlar için hiçbir şey önemli değildi. Hareketin tüm bölge ve alanlarındaki sorumlular, kadrolar hemen hiçbirinin söyledikleri önemli olmayıp, "duygusal", "bilimsel olmama" vb. vb... ifadelerle nitelenerek sadece kendileri gibi düşünen birkaç insanı hareket kabul ediyorlardı. Ve bunun üzerine aritmetik, geometrik toplam demagojileri yapılarak ve tabii bunlardan hiçbir şey anlamayacak, kendini her şey kabul edecek kadar dengesizleşmiş, ayrılığı meşrulaştıramamanın, maddi temelini bulamamanın sonucu olarak her türlü saçmalık teori diye piyasaya sürülüyordu. Arif ve Kenan'a "Neden illa da sizin düşüncelerinizi kadrolar kabul etsin? Sizde bilmediğimiz özel bir keramet mi var? Yoksa kendinizi arzın merkezi veya peygamber mi görüyorsunuz ve bu tavrınızın demokrasi anlayışındaki, azınlık-çoğunluk ilkesindeki yeri nedir?" sorularımız cevapsız kalıyordu. Darbecinin beyni sanki dumura uğruyor, bilimselliği, diyalektiği, hatta namuslu olmayı, her şeyi bir çırpıda unutuveriyordu. Hatta bu kişilere "Sizin gibi düşünenlerin güçlü olduğunu, çoğunluk kararı çıkartabileceğini düşünüyorsanız siz karar çıkartın, biz uyacağız" denmiş, bu sözlerimize de verilen bir cevap olmamıştır. Doğal ki, çok küçük bir azınlık grup hiçbir karar çıkartamazdı. Bütün sorun da buradaydı. Hareketin kadroları, bölge ve alan komiteleri, sorumluları, alt komiteler, hatta hemen hemen tüm taraftarlarımız darbe-

yi mahkum edip, lanetlemişti. İşte bu tavır darbecileri ve işbirlikçilerini korkutuyor, sorunun çözümü için tüm önerileri reddederek, kadroların iradesini tanımayarak darbenin, darbecilik işbirliğinin ve de hareketimize verdikleri zararın hesabını vermekten korktukları için, her ne pahasına olursa olsun sorunun çözümünden ve toplantıdan kaçmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Bu tavrı önce darbeciler başlatmış, darbecilerin her şeyiyle mahkum edildiği, hiçbir zeminde tasvip edilmediği koşullarda Arif gibileri tarafsızlık maskesi altında, kendi kişisel hesapları sonucu, kraldan daha kralcı bir tarzda darbecilik misyonunu oynamaya başlamış ve hala da bunu sürdürmektedirler.

ARİF KİMDİR?

Bedri Ortadoğu'da 21 Şubat 1993 günü Musa'ya şöyle der: "Şimdi de Arif (Asaf) başımıza bela oldu. DK'nın işi bitti bu süreçte. Bedri'nin de işini bitirmek gerek düşüncesinde. Kenan ve Selman'ı da etkiliyor, onun için ülkeye gidip konuşacağız. Siz de bu durumu tahmin ediyorsunuzdur." vb. diyor. Kuşkusuz gerek darbeciler, gerekse Arif küçük burjuvazi adına iktidar savaşı veriyorlardı. Ve doğal ki, bu iktidar savaşında birbirlerine karşı ayak oyunları, hatta birbirlerine karşı darbe düzenlemeleri, niteliklerine uygundu.

Ayrıca **Arif, hareketin bugün içinde bulunduğu durumun darbecilerden sonra birinci dereceden sorumlusudur** ve hareketimizi bölme çabalarının başını çekmektedir. Bu nedenle Arif'in kim olduğunu incelememiz bugün oynadığı rolü ve nedenlerini açığa çıkarmak açısından önem taşıyor.

1986'da infaz yasasıyla cezaevinden çıkar. Daha çıkışından itibaren cezaevi kapısında gazetecilere poz vererek, gösteri yapar. Daha hareketle bağ kurmadan, uğradığı çeşitli kişilere yakınarak, hareketin içerdeyken kendisiyle ilgilenmediğini söyler. Oysa tam tersidir.

Dışarıdaki yoldaşlarımızla bir türlü bağ kurmaz. Cezaevine görüşmeye gelir, gerekenler kendisine anlatılır, ancak bir süre sonra dışarıdaki arkadaşların çabasıyla bağ kurar.

Cezaevi çıkışındaki kendini lanse etme zaafı, o süreçte özellikle de popüler olan Yeni Gündem gibi ne idiği belirsiz yerlere uğrayarak, bir kısım cazip şöhretlerle görüşerek devam eder.

Hareket bu süreçte daha önce içeriden çıkan ve hareketin yeniden toparlanmasında önemli fonksiyon göreceğini umduğu bir kişinin aylarca hareketi oyalayarak rezilce devrimciliği bırakması üzerine, buna tavır almış ve tüm kadroların tavır alması istenmiştir. Arif buna rağmen bu kişiye alınan tavrı eleştirerek farklı ilişkiler sürdürür.

Bir süre sonra askerlik sorunu ortaya çıktığında, bu sorununu halletmek için hareketi uğraştırmış, dövizli askerlik dahil her yolu deneyerek, "meşru" zeminde kalmak istemiştir.

İstanbul dışında bir kentteki ilişkilerin toparlanması ve örgütlenmesi için bir bayan arkadaşla birlikte gönderilir. On beş gün içerisinde ahlaki suç işleyerek hareketin karşısına çıkar ve suçunu itiraf eder. Buna rağmen harekete kendini dayatmaya devam eder, özel ev vb. şeyler ister. Bu tarihte hareketin

hemen hiç parası yoktur. Bir tanıdıktan borç para alınarak ona ev tutulur ve döşenir.

Bu kez de meşru evlilik için harekete kendisini dayatır. Ama kabul edilmez.

Önderliğin firarından sonra hemen tüm kadrolardan özgeçmiş ve rapor istenir. Hemen herkes yazar, Arif bir türlü yazmaz. Ancak Niyazi bizzat başında bekleyerek yazdırır. (*) Bu ve benzeri tavırları nedeniyle bir ay evde oturma cezası alır. Bu Arif'in hiç alışmadığı bir şeydir. Çok rahatsız olur. O kendince, kendini bir yerlere yerleştirmiş, dokunulmazlık zırhına bürünmüştür. Bu dokunulmaz zırhları parçalamak zorundaydık.

Yazdığı raporda en ilginç nokta, duygusal ilişkisine izin verilmeyen bir genç kadronun, bir bayan arkadaşı, "Artık benim eşim oldu" diyerek, alıp ortadan kaybolması olayıdır. Nereye gittiği bilindiğinden, gittiği yerdeki sorumlu arkadaşa emir vererek, bu kişinin öldürülmesini ister. Hareketimiz böyle bir nedenle hiç kimseye ölüm cezası vermemiştir. Böyle bir düşünce nasıl oluşmuştu? Maddi temelleri neydi? Ahlaki olarak suç işleyen bayan arkadaşı alıp kaçan kişi, yakalanması durumunda, Arif hakkında çok şey anlatabilecek durumdadır. İşte baştan beri meşru zeminde kalmak için çırpınan, sorun olan Arif, kendi çıkarı için gerektiğinde tüm devrimci adalet ölçülerini çiğneyebiliyordu. Ve bazı arkadaşlarımızın da liberal tavrından faydalanarak, böyle bir karara ortak ediyordu. Hemen müdahale edilerek ölüm emri durduruldu. (Cezalandırma için karar iletilen arkadaş hala hayattadır.)

Bu olay tartışıldığında görüldü ki, sorun adalet ölçüleri içerisinde ele alındığında, çok daha boyutlu ve hiçbir adalet kuralından nasibini almamış bir kafa yapısının ürünüdür. Ahlaki olarak suç işleyen kişi henüz kaçmadan eline bir bomba verilerek eyleme gönderilecek, fakat bomba o kişinin elinde patlayacak şekilde düzenlenecektir. Bu, hiçbir devrimcinin, devrimci yurtsever saflarda gördüğü birine uygulayamayacağı yöntemi, Arif sorumlusuna önerir ve ikna etmeye çalışır. Ama sorumlusu kabul etmez.

Evet Arif'in adalet ölçüleri bunlardır. Ve aynı Arif bütün bunları bile bile hiç utanmadan Devrimci Sol adaleti üzerine ahkam kesiyor. Bilimsellikten-materyalizmden söz ediyor. Denilebilir ki, herhangi bir şey Arif'in çıkarınaysa bilimsel, değilse idealist ve metafiziktir.

Arif hep sıkıntılıdır. Onay belgesine verdiği cevapta ise önderliği olumlar, hatta "gereksiz" der, "Ama bu tür şeyler konferansla halledilmelidir." sözlerini de araya sıkıştırarak sıkıntısını ifade eder. Rahatı kaçmıştır. Artık hata ve zaaflara karşı liberal davranılmayacağını anlamıştır. Önderlik onay belgesinde daha hızlı koşmak ve cesur kararlar almaktan söz eder. O buna da karşı çıkar. "Nesnel koşullar olmadıktan sonra daha cesur kararlar alınsa ne olur ki" diyerek sağcı yüzünü gösterir. O mevcut durumdan memnun ve başka da bir şey yapılamayacağı kanaatindedir. Bir yanıyla Devrimci Sol'un büyük hedeflerini bilmemektedir, bir yanıyla da cesur kararlardan kaçınmaktadır.

Nitekim bu korkusunu şöyle ifade eder: "Birincisinde trajedi oldu, ikinci-

---

(*) Neden raporunu zamanında yazmıyorsun dendiğinde "İçerde yazma yanım iyiydi, ama dışarıda köreldi..." diyerek, saçma bir cevap verir.

sinde trajikomik olabilir." Hemen belirtelim ki, Arif beylik sözleri çok sever. İçi boş, fantastik düşünceler ona göredir. "Trajedi ve trajikomik" sözlerini, yeniden silahlı mücadeleye başlama kararımız üzerine söylemiştir. Tabii ki Devrimci Sol'un 15 yıllık tarihi, mücadelesi ve adaleti bu küflenmiş beyinlerin artıklarıyla yaratılmamıştı. Devrimci Sol her koşulda mücadelenin yeni yöntem ve taktiklerini yaratarak yoluna devam etmek zorundaydı. Arif gibilerini **hareketimizin ve devrimin çıkarları söz konusu olduğunda** ezip geçmeyi görev biliriz.

1990 başlarında, 1986'dan gelinen tarihe kadar hareketimizin genel bir değerlendirmesini yapmak, nereden nereye nasıl gelindi, hatalarımız, eksikliklerimiz ve yapmamız gerekenleri tartışmak üzere DK, Niyazi, Arif ve bir arkadaş daha (Bu kişiye B diyeceğiz) bir araya gelindi. Uzun süren tartışmalar sonucu hareketin genel bir değerlendirmesi somut olarak ortaya çıkmıyor, yaşanan süreç, yapmamız gerekenler tahlil edilemiyor, daha çok bu kişilerin birbirleriyle ilişkileri ve tavırları eleştiri konusu oluyordu. Hatta tartışmanın esasını bu konu oluşturdu denilebilir. Bu toplantıda konuşulanlar ve bu toplantının değerlendirilmesi ayrı bir konudur, ancak Niyazi'nin, Arif hakkında yüzüne karşı yaptığı değerlendirmeleri söylemeden geçemeyeceğiz:

"–İçeriden çıktığından beri meşru zeminde kalmak için bizi zorladın,

–Bencilsin, çoğu kez kendini sağlama almak için kendi randevularına bile beni götürdün,

–Kendinden emin olamamak, güvenememek ve kuşkucu tavırların yüzünden sık sık evini boşalttırıyor, hatta korkundan evinde silah bile bulundurmuyorsun. Bir gün şaibeli diye bir büroya gidip bakmak gerekiyordu, 'İn bak ben arabada bekleyeyim' dediğimde inmedin ve zorunlu olarak ben gitmek zorunda kaldım..."

Bunlar Arif'in çok bilinen özellikleriydi. Kazara evin yakınında araba içinde oturan birini görse hemen kendisiyle ilişkisini kurar ve evi terk eder. Bu tür olaylardan biri de Bedri'nin firardan sonra evlerinde kaldığı süreçte yaşanmıştır. Bedri'nin firarının ilk günleri, Bedri'nin empozesi, Arif ve Derya'nın onayıyla Kadıköy tarafından bir yerden, Yeniköy'e çay içmeye giderler, gayet rahattırlar. Ve Bedri'yle Derya'nın her akşam mahallede birlikte hava almaya çıktıkları öğrenilir. Yine rahattırlar. Birkaç gün sonra ise evin önünde bir oto görürler. Evin önü park gibi bir yerdir, onun için hareketlidir. Gece saat 00.30'da evi terk ederek yollara düşerler. Gitmeyi tasarladıkları yerde kimseyi bulamazlar, tekrar geri dönerler. Rahatlık ve panik birlikte yürümektedir. İkiz kardeştirler.

Arif kendisi için "pimpirikli" dememize çok kızmış. Birçok kişiye sokağı öğrettiğinden, hatta Malik'i bu konuda eğit dediğimizden söz ederek, Malik'i tanık gösteriyor. Arif'in ilişki sürdürdüğü insanlara gerekli asgari kuralları bile öğretmediği ortaya çıktığından, bu insanlar yeniden eğitime tabi tutulmuştur. Arif bilinenleri niçin öğretmediği konusunda eleştirilmiştir. Aslında Arif'in öğretecek bir kapasitesi ve özverisi olmadığından kadrolarla ilişkilerinde ayak üstücü olmuştur. Klasik tavrı şudur: Herhangi bir görüşmede ya midesi ağrıyordur, ya da çok acele bir işi vardır ve mutlaka gitmek zorundadır. Görüşmek

için gittiği evlerde de asla yatmaya kalmaz.

Bütün eleştiriler yapılarak Malik'le yeniden sokak eğitimi yapması istenir. Bu eğitimde öğrenenden ve öğretenden sık sık rapor alınarak denetlenir. Arif de bunu bildiğinden ve de kendisi özellikle Niyazi tarafından yoğun eleştiriye uğrayıp suçlandığından Malik'ten diplomatik bir dille "ne kadar çok şey öğrettiğini" raporuna yazmasını ister.

Yine sözü edilen toplantıda Niyazi, Arif'in ahlaki olarak suç işlediğini belirterek, hareketin beş kuruş parasının olmadığı koşullarda ev ve eşya sorununu nasıl dayattığını, bu parayı kimden ve nasıl bulduklarını ayrıntılarıyla anlatır.

– '86 ANAP operasyonunda, Niyazi bir örgüt üssünde polis pususuna düşer ve kaçar, kaçarken topuğundan yaralanır. Bu süreçte olanaklar tahmin edilemeyecek ölçüde kısıtlıdır. Operasyon üzerine Arif gibiler ortadan kaybolur. Bunları bulmak zordur. Bulup da randevuya getirmek çok daha zordur. Niyazi koltuk değneğiyle tüm riskleri göze alarak randevulara gider, ama Arif bir süre gelmez... Geldiği zaman da koltuk değneğiyle dolaşan bir insanın yanından hemen ayrılmak için fırsat kollar.

– Niyazi, Arif'le birlikte bir arkadaşı daha İstanbul Komitesi olarak atar. Ama bu komite bir türlü işlev görmez. Sonuçta işlevsiz diye dağıtır. Bunun da hesabı Arif'e sorulduğunda Arif, ciddi hiçbir cevap vermez... Bir komiteyi bile işletemeyen, işlevsiz kılan Arif organlardan söz etme hakkını acaba kendinde nasıl görüyor?

Arif çıkardıkları hemen tüm yazılarda kendisini anlatmaktadır. Ve bunu yaparken de kendisinin o süreçte MK olduğunu ima etmektedir. Bu sorunlar da tartışılmıştır. Niyazi belirli bir süre diğer arkadaşla, bir süre de Arif'le birçok şeyi paylaşmıştır, ama her şeyi paylaştığı asla söylenemez. Zaten o toplantıda Arif'in kendisi de Niyazi'ye "Sen söyledin biz yaptık, bu anlamda sürecin asıl sorumlusu sensin." demiştir.

Bu toplantıda Arif Niyazi ile çatışma içerisinde olup, Niyazi'nin eleştirilerini kendisine karşı bir komplo olarak niteler.

Bir süre sonra şu itirafları yapar: *"Bu tür toplantılarda, toplantı yerinde silah bulundurmamak gerekir. Bir an kendimi vurmayı düşündüm."* (Neyse ki her zamanki gibi yine evinde silah yoktu.). "Peki başka ne düşündün?" dendiğinde, *"Ayrılmayı düşündüm, madem bana bu tür eleştiriler getiriliyor, ben de ayrılıp bulduğum insanlarla eylemler yapar, MLSPB'den de daha kötü bir hareket olmazdım ya diye düşündüm."* der. Daha sonra tüm bunlardan vazgeçtiğini, yapılmak istenenleri, süreci anladığını, kendi hata ve zaaflarını gördüğünü söyler.

– Arif disiplinsiz bir insandır. Kendi rahatı için rahatlıkla başkalarını riske edebilecek davranışlara girer.

12 Temmuz'dan sonra Arif, 12 Temmuz soruşturması içerisinde genel tüm hata ve zaafları tekrar ele alınarak sorgulanmış ve cezalandırılmıştır. Bu sorgulamaya katılanlar Sinan, Sabo, DK, Fazıl ve Nejdet'tir.

Bu sorgulamada Arif'in çok rahat yalan söyleyebildiği, kendini koruma duygusunun çok güçlü olduğu ve bu haliyle önemli sorumlulukların verileme-

yeceği, tekrar açığa çıkmıştır. Yine sözlü konuşmada birçok eleştiriyi kabul edip özeleştiri yapmasına karşın gelecekle ilgili hesapları bitmediğinden özeleştiri yazıya dökülduğünde, oportünistçe davranarak sorunların maddi temelini koymaktan kaçmakta, "hata ve eksikler" deyip basitleştirmektedir.

Bu sorgulama toplantısının özde 12 Temmuz sorgulaması olduğunu Arif çok iyi bildiğinden, bu nedenle bugün "12 Temmuz sorgulaması yapılmadı" diyebilmektedir. Çünkü 12 Temmuz'a neden olan kuralsızlıkların, disiplinsizliklerin kompedanlarından biri de Arif'tir. Suçlu olduğunu çok iyi bilmektedir. Öylesine zavallı ve bencildir ki, katliam haberi kesinleştikten ve operasyonun belirli üslere ulaşamadığı ortaya çıktıktan sonra Arif dahil birçok arkadaşla temas kurulup beklemeleri, yarın ilişki sağlanacağı belirtilmiştir. Herkes beklediği halde pimpirikli, bencil Arif evinin bulunduğu sokakta ışıkları sönük bir polis ekibinin geldiğini görünce ve de kendince başka senaryolar da uydurarak evde bulunan çokça silahı da bırakıp evden ayrılmış, silahları kurtarmak, çatışmak hiç aklına gelmemiştir. Aklına gelen tek şey kaçmaktır. Nejdet'in de ek yazıda anlattığı gibi, bir el bombası alıp çıktığını söyler, ama bunun doğruluğu da kuşkuludur. (Bkz. "12 Temmuz, Savunulamayan Hatalar ve Asaf", sf: 582). Çünkü silahın olduğu yerde neden el bombasını tercih etsin. Tabii ki, el bombasını "sakladığım yerde bulamadım" demek daha kolay, ama silahı "niçin sakladın" veya "kaybettin" sorusuna cevap vermek biraz daha zordur.

Bu toplantıda Arif her yönüyle sorgulanmış ve hesap verememiştir.

12 Temmuz'dan sonra doğan kadro boşluğu da göz önüne alınarak Arif'e bir kısım ileri görevler tekrar verildi, ama o 2-3 hafta içerisinde yeniden zaaflarının devam ettiğini, maymun iştahlılığını, bencilliğini göstererek, bizi yeniden ileri görevler verdiğimize pişman etmiştir. Bu sorgulama toplantısından sonra Arif kendini yenilemesi için ileri görevler verilmemesi, genel bir kadro konumuna indirilip alt düzeyde yeniden pratik süreç yaşayarak kendini kanıtlaması, bir süre silah verilmemesi muhtevasında ceza almıştır. Daha sonra bu toplantının sonuçları yazılı olarak değerlendirilip MK (Sabo, Sinan, DK) kararı olarak kendisine iletilmiştir. Ayrıca bu toplantı teyp kasetine kaydedilmiştir. Bu kaset ya Çiftehavuzlar'da imha olmuştur ya da polisin elindedir.

Arif tüm bu zaafları dışında öylesi bir kişiliğe sahiptir ki, 12 Temmuz'dan sonra, önce Sabo sonra Derya'ya bağlı olarak çalışmıştır. Bu çalışmada gerek Sabo, gerekse Derya Arif'in bencil, yalancı, oturup-kalkmasını ve konuşmasını (tüm uyarılara rağmen) bilmeyecek kadar kaba, karşısındaki insanı karamsarlaştıran, gayri-memnun, bezgin ruh halinden dolayı açıkça bu insanla çalışmak istemediklerini belirtmişlerdir.

Arif, cezalandırılmasından sonra kendini yenilemesi için Ortadoğu'ya gönderilir. Genel kadro çerçevesinde burada kendisine uygun görevler verilir. Unutkanlıklarını, beylik, fantastik konuşmalarını burada da devam ettirir. Genç insanlarımızın tepkisini çeker. Yine buradayken 12 Temmuz'dan önce kendi gibilerinin rehavet içinde olduğunu, ama DK'nın sürekli kendilerini uyardığını, "kuralsızlıkların başımıza büyük bela açacağını, etrafımızdaki çemberin giderek daraldığını..." söylediğini belirterek önderliğin öngörüsüne güveninin bir kat daha arttığını söyler. Aynı Arif bugün tam tersi bir söylemdedir, ne-

den? Nedeni çıkarları ve fırsatçı anlayışındadır. Fırsatçı ve çıkarcıların bilimselliği ve namusu yoktur. Dün dündür, bugün bugündür felsefesi onları her şeyiyle yönlendirir.

Ortadoğu'da kaldığı süreç içerisinde birçok savaşçı eğitimini tamamlayarak ülkeye döner. Ama o yeniden aktif görev almak için kendini harekete henüz kanıtlamamıştır. Bu nedenle uzun sûre bekletilir. Sıkılmaya başlar ve önderliğe birkaç kez bizzat haber ileterek her şeye hazır olduğunu, kendi hata ve zaaflarını gördüğünü belirterek görev ister. Yaşadığı olumsuzlukları, yeni süreci kendisiyle yeniden tartışıp, geçen süreyi sorgulayıp görev verilmesi kararlaştırılır. Ama bu sorgulama yapılmadan 13 Eylül darbesi oldu ve darbeciler onun bu ruh halinden fayda umarak, onu, hiçbir sorgulama yapmadan Kürdistan sorumluluğuna atadılar.

13 Eylül'den sonra darbecilerin yaptığı tüm atama ve istihdamların gayri meşru olduğunu daha önce açıklamıştık. (24 Ocak 1993-Açıklama 7) Bu yanıyla Arif'in Kürdistan sorumluluğunun meşru olmadığını, Ortadoğu'da cezalı olarak bulunan genel bir kadro olduğunu kendisine ve kadrolarımıza açıkladık. Arif önce bu konuda direndiği halde, sonradan Kürdistan sorumlusu imzasını kullanmayacağını, sadece Arif imzasını kullanacağını belirtmiştir. Nitekim 1 Şubat 1993 tarihli yazılarında Arif imzasını kullanmıştır. Ama 3 Mart tarihli "ayrılık" ilan eden ve herkesi güldüren imzaların bulunduğu yazıda yeniden Kürdistan Bölge Sorumlusu imzasını kullanmıştır. Performansı ile tutkuları arasında çelişki olan bu insan ne yaptığını bilmeyecek kadar kendinden geçmiş bir hezeyan hali yaşamaktadır.

İşte Arif 1989 sonundan itibaren konumunun sarsılması, rahatının kaçması, eleştirilmesi, hata ve zaaflarının üzerine gidilmesi nedeniyle sürekli sorunlu bir insan olmuş ve bir türlü tutkularını tatmin edememiştir. Küçük burjuva gururu ve ihtirası temelinde bir isyan hareketi örgütlemeye çalışan darbeciler Arif'ten daha iyi bir darbeci bulamazlardı. Ama fırsatçı Arif herkesi satabilecek bir potansiyel taşıyordu. Bu anlamıyla darbecileri de satmakta tereddüt etmedi ve süreci onların katledilmelerine kadar tırmandırarak hareketi parçalanmanın eşiğine getirdi. Fırsatçı-bencil Arif'in kendi egosu için yapamayacağı şey yoktur. Sadece ve sadece kendini kurtarmak, Devrimci Sol adaletinden kaçmak için insanları katlettirmek ve tutsak ettirmekten çekinmeyecektir.

Evet, Arif gibileri kendisine eleştiri yöneltilince, konumları sarsılınca hemen ilk akıllarına gelen ayrılmak oluyor. Yapabilirlerse birkaç insan bulup eylem yapıp, kendilerini tatmin etmeyi düşünebiliyorlar. Bu anlayışın, bu kafa yapısının devrimci bir örgütten, eleştiri ve özeleştiriden ne anladığı ortadadır. O eleştirilmediği, konumuna dokunulmadığı, zaaf ve eksiklerinin görülmezden gelindiği koşullarda sessiz ve sakindir! Ama fırsat kollar, bu fırsatın doğduğunu düşündüğü an ise, hemen her şeyi ters yüz ederek, her türlü ahlaksızlık ve şerefsizliği yaparak arzusuna erişmeye çalışır. Kendisi dışında başkalarının katledilmesi, tutsak düşmesi pahasına da olsa istisnasız akla gelen ve gelmeyen her türlü kötülüğü yapabilecek niteliktedir. Bugün Arif'in yaptığı tastamam budur. Onun için tüm yaşamı boyunca bir daha elde edemeyeceği

bir fırsat doğmuştur. Ona göre DK şaibe altındadır, Bedri ise darbe gibi bir yöntem kullandığından hata yapmıştır. Bu noktada aldatabileceği ama her an birbirlerine karşı da ayak oyunları yapabilecekleri nitelikte birkaç kişi bulabilir. Böylece "Taraflar meşru değil, kadrolar meşrudur" diyerek, kendini tüm kadroların yerine koyar. İstisnasız hareketimizin tüm kadrolarını suçlayarak kendisini dayatır. Kadroların bunu kabul etmediği aşamada ayrılık tehdidi savurur. Kim ayrılıyor, nereden ve neden ayrılıyor soruları cevapsızdır. Çünkü yenildiğini, fırsat doğdu diye düşündüğü noktada fırsatçılığa izin verilmediğini ve de verilmeyeceğini görmüştür. O çapıyla orantılı olarak doğan fırsatçılık ortamında arzularına erişeceğini umuyordu. Bu durum gerçekleşmeyince artık Devrimci Sol içerisinde değil konumu, yeri bile olmayacağını, hatta ağır cezalar alacağını çok iyi biliyordu. Bunun için ayrılık onun kurtuluşuydu!

Darbeciler her şeyiyle tükenmiş ve lanetlenmişti. Bu nedenle darbecilerin Arif gibilere teslim olması kaçınılmazdı. Bunu görebilen Arif darbecilerin yolunda yürüyecek ama darbeci olmadığını söyleyerek taraftar kazanacaktır. Darbecilerin gasp ettiği hareketin olanaklarına sahip olacak, böylece ayrılık bayrağını darbecilerle birlikte, ama darbecileri teslim alarak kaldıracaktı. Her an birbirlerine karşı yeni bir darbe yapmayı da gündemde tutarak, Kara Mizah oyununa devam edecekti.

Arif'e bütün eksik ve zaaflarına karşın eleştirerek, gerektiğinde cezalandırarak ileri ve geri konumlarda birçok görevler verilmiştir. Ama Arif, hareketin tüm iyi niyetli yaklaşımlarına, dönüşmesi için gösterilen çabalara rağmen, bencil ve fırsatçı anlayışı terk etmedi. Kendisine de yazılı olarak belirtildiği gibi onun temel zaafı; "Performansı ile tutkuları arasında büyük çelişkileri olması"ydı. Kendine farklı misyonlar biçer, yüksek perdeden fantastik öneriler getirir, ama bunların hiçbirini yapamaz. Niyazi yoldaşın söylemiyle "maymun iştahlıdır, hiçbir işin sonucunu getiremez." (*)

ARİF VE YANDAŞLARININ İDDİALARI ÜZERİNE BİRKAÇ NOKTA

Aslında darbecilerden farklı olarak söylenen bir şey yoktur. Sadece önce tarafsızlık maskesiyle çıkmış, 30 Ocak 1993 tarihli yazılarıyla da darbeci olduklarını, darbecilerin iddialarını gereksiz bir şekilde yeniden tekrarlayarak ilan etmişlerdir. Ve de bu yazıya ek olarak sözüm ona, önderliğin kendisine ve bir kısım insanlara gönderdiği notlardan alıntılar çıkarıp, notlar ve yazılar arasında çelişki bulup tutarsızlık iddiasında bulunmuştur.

Önderlik notlarda demiş ki, "Tartışmayı kadrolar dışına taşırmayın, olay polisiye olmasın." ve yine demiş ki, "Dolaylı da olsa ilişkileri bulacağım, bu risktir... Ama başka yolum yoktur." vb... Arif açık ve aleni politikadan, dürüstlükten nasibini almadığından ve de siyasal mücadeleyi, önderlik misyonunu kavramadığından, bu sözler arasında çelişkiler arayıp *"Biz yaşasın DK demediğimiz için alt kadrolara gidiliyor"* diye feryat ediyor. Arif, Selman gibileri

(*) Darbeci çetenin şefliğine soyunan Arif, bir süre sonra yurtdışına çıkmak isterken yakalanarak tutuklandı. Ve 18 Temmuz 1993'te Sağmalcılar Cezaevi'nde Devrimci Sol tarafından cezalandırıldı.

öylesine zavallı, öylesine düşünce korkaklarıdırlar ki, öylesine fırsatçı ve bilimsel namustan yoksundurlar ki, kendilerine yazılan notlara bu tarihe kadar hiçbir cevap bile vermemişlerdir. Bu fırsatçı kesim hariç, ülkede ve ülke dışında hemen tüm kadrolarımız ellerine ulaşan notlara ve mesajlara anında cevap vermişlerdir.

Başında Arif'in bulunduğu bu fırsatçı kesimin önderliğin notlarına cevap vermelerini engelleyen düşünce ve duygu nedir?

Ve bu insanlar ne zaman ve nasıl örgütlenmiştir?

Nasıl bir araya gelmiştir?

Nasıl ortak tavır almışlardır?

Bunlar açıklığa kavuşması gereken önemli sorulardır. Bunun için birkaç noktayı açıklamak ve sahtekarlıkları ortaya sermek gerekiyor.

Arif 19 Ocak 1993 tarihli darbecilere ilettiği yazıda, "Sorunu öğrendiğimiz yazı 13 Ocak'ta elimize geçti." demektedir. Yalan söylüyor. Sorunu bizim kadrolara açtığımız 5 Ocak tarihinden yaklaşık iki ay önce 13 Eylül'den sonra Kürdistan'a istihdam edilen bir arkadaşımıza hareket içerisinde sorunlar olduğunu, operasyonların DK'nın telefonlarından kaynaklandığını söylemiştir. Darbecilerin yazılarının 13 Ocak'ta eline geçtiği doğru olabilir. Ama sorunu bu tarihte öğrendiği kesinlikle doğru değildir. Ayrıca bizim 4 Ocak tarihli kendisine yazılan notumuza cevap vermediği gibi, notumuzu aldığından bile söz etmemekte, ancak 30 Ocak tarihli yazılarında kısa bir bölümü belge diye ek olarak koyup notu aldığını göstermektedir... Nota neden cevap vermediği, neden görüşmek için telefon vermediğinden ise hiç söz etmemektedir. Bizi yaklaşık bir dakika süren bir konuşmayla 18 Ocak saat 15.00'te telefon kulübesinden aramış ve telefonunu vermemiştir. Sadece konuyla ilgili düşüncelerini yazdığını ve gönderdiğini söylemiştir. Böyle bir yazı bize gelmemiştir. Darbecileri muhatap alarak yazdığı 19 Ocak tarihli Arif imzalı yazıyı darbeciler bize 1 Şubat'ta vermişlerdir.

Selman da 12 Ocak 1993 tarihli darbecileri muhatap alarak yazdığı 17 sayfalık yazısında "Yazıları dün aldım" demektedir. Yazı 12 Ocak tarihlidir ve 11 Ocak'ta da darbecilerin yazısını aldığını söylemektedir. Yalan söylüyor, sözünü ettiği tarihte yazıları almış olsa bile, 306 sayfalık yazıyı okuyup, sindirmek, görüş belirtmek ve de 17 sayfalık daktilo yazısı yazmak bir günde mümkün değildir.

Kaldı ki, yazıları 11 Ocak'tan çok daha önce aldığını, evinin kurumlaşmasını sağlayan arkadaşımız şöyle anlatmaktadır:

"Aralık aylarının sonlarında notlar gelmeye başladı. Bu gelen notların birisi de 306 sayfalık yazıydı. Yazı parçalar halinde geldiğinden Selman'la birlikte yapıştırdık. Yazının içeriğini bilmiyordum. Selman bu yazıyı okumamam gerektiğini söyledi. Bu yazıyla ilgili daktilo, fotokopi işlemini kendisi yapıyordu. Ve bundan sonra Selman bir hafta İstanbul dışına çıkacağını söyledi. Sık sık arama imkanı bulamam, telefon açmazsam eğer merak etmezsin dedi... Döndükten sonra koşuşturmaları hızlandı.(...)"

Evet, Selman 11 Ocak'ta yazıları almamış, çok daha önce sorundan bilgi sahibi olmuş ve örgütlenmiştir.

Ve Selman darbecilerin yazılarını aldıktan sonra, bir hafta boyunca, - hem de sık sık arama imkanı bulamayacak bir biçimde- nereye gitti? Görev alanını neden terk etti, kimlerle görüştü? Görülüyor ki, bunlar özde darbecilerle birlikte, ama Arif'in kendi hesabını yaptığı ayrı bir hizipte örgütlenmiş ve bu hizip, sorunun aleniyet kazanmasından itibaren, hemen her konuda ortak tavır almış, bugün hareketin bölünmesinde başrolü oynamış ve adım adım kendilerini dayatarak sorunu tırmandırmışlardır. Sonuçta Arif, "DK'nın işi bitti, Bedri'nin de işini bitirmek gerekir." düşüncesiyle 6 Mart katliamına neden olmuştur. Çünkü Bedri'nin anlatımıyla, Arif, Kenan ve Selman'ı da etkilemekte, Bedri de bu insanları kaybetmemek ve esas olarak Arif'le hesaplaşmak için gitmek istemektedir. Bunun için darbeci Hüseyin ve Süleyman'la birlikte, Arif bu katliamın birinci dereceden sorumlularındandır.

Arif ve darbecilerin hesap verme korkusu ve de tutkularının, yeni katliam ve tutsaklıkları getireceği kesindir.

Arif 19 Ocak tarihli el yazması yazısında darbe yöntemine kesin karşı çıkarak darbe olamayacağı, sorunun boyutuna göre gözaltı olmak üzere fiili önlemler alınabileceğini belirterek, hemen yapılması gereken işin, sorunu tüm kadrolara açmak ve bu sürede tüm pratik-siyasi faaliyeti dondurmak ve sorunu kadrolar nezdinde çözerek, karara bağlamak gerekirdi vb. demektedir. Ve *"bu açıdan baktığımda izlenen yöntem, yalnızca ahlaki düzeydeki yanlışları bir yana siyasal açıdan da taktik yanlışlar içeriyor..."* demektedir. 30 Ocak ve 1 Şubat tarihli (*) yazılarda da hala *"... soruna yaklaşımda gündeme gelen bu yöntemi savunmak ve teorize etmek bizce mümkün değil"* (1 Şubat 1993 tarihli yoldaşlara başlıklı yazı, sayfa 2)

3 Mart 1993 tarihli darbecilerle resmen birleştiklerini ve hareketten ayrıldıklarını ilan ettikleri evlere şenlik imzalı Arif'in hazırladığı, darbecilerin de tamamen her şeyleriyle onlara teslim olduğu yazıda büyük bir utanmazlıkla "ahlaki ve siyasal olarak" yanlış buluyorum dediği darbeyi, darbecilerin bile savunamadığı bir cüretle savunmuştur. "Devrimci bir örgüt içerisinde darbe olamaz" deyişimizden hareketle her paragrafta olduğu gibi burada da "YALAN!" diyerek, şunları yazabilmiştir: *"Devrimci örgütün zaafları, örgütün devrimci niteliğine gölge düşürüyorsa, mekanizmaları yoksa, boşluk nasıl telafi edilecek? Onay verilen örgüt yöneticileri, ömür boyu bu görevde kalacak insanlar mıdır, örgütümüz bir kişinin tapulu mülkiyetine geçirilmiş bir mal mıdır? Bu yöneticiyi denetleyecek hiçbir organ ya da kurul yoksa ve en önemlisi suçlanan yönetici her türlü yetkisini kullanarak kendisini eleştirenleri tasfiye etmeye çalışıyorsa ne yapılacak?"*

Görüldüğü gibi performansı ile tutkuları arasında çelişkileri olan ve de unutkanlığıyla ünlü Arif denilen zat, tutkuları için artık yöntem yanlışlığını da bir kenara bırakmış, darbecileri teslim almanın ve de büyük arzusuna varma-

---

(*) İkisi de aynı yazıdır. Fakat 30 Ocak tarihli yazıda çok açık bir kısım gaflarını gösterdiğimizden, 1 Şubat tarihli yazıda o gaflarını düzeltip, tekrar yayınlamışlardı. Ama her nedense, herhalde yine Arif'in ünlü unutkanlığı tuttu ki, 1 Şubat 1993 tarihli yazıda 30 Ocak tarihli yazıdan söz etmektedir.

nın mutluluğuyla, *"Gündeme gelen bu yöntemi savunmak ve teorize etmek bizce mümkün değil."* (30 Ocak-1 Şubat tarihli yazılar) derken, 3 Mart tarihli yazıda artık her türlü ahlaksızlık göze alınarak, siyasi ve ahlaki olarak yanlış gördüğü yöntemi çok kaba hem de hezeyan halinde savunmaktadır. Hemen aklımıza ya içeri alınır da çözülür, Arif'i verir diyerek eline bomba verip patlamasını sağlayarak öldürmek istediği insan geliyor. Arif şimdi de tıpkı bu psikolojide olup kendi çıkarı için hareketimizi bölmek istemektedir. Her şey onun çıkarları içindir, bu fırsatı asla kaçırmamalıdır, kaçırdığı an ölüm fermanının çıkacağını bilmektedir. 30 Ocak 1993 tarihli yazıda fırsatçı ve de 6 Mart katliamının birinci dereceden sorumlusu Arif der ki: *"Bir insan yalnızca MK olma şansını değil, aynı zamanda yaşamı dahil her şeyini riske atarak böyle bir harekete girişiyorsa, bu konu üzerine durup düşünmek zorundayız."* Öncelikle darbeyi yapanların yaşamları dahil her şeylerini riske atmaları için çok ağır bir suç işlemesi gerekir. Arif bir yandan darbeyi savunurken, bir yandan da yaşamlarını tehlikeye attıklarından söz ettiğine göre darbe suçunu da itiraf etmiş oluyor. Gerçekten darbeciler yaşamlarını tehlikeye atmayı düşündüler mi? Tersine darbeciler darbe yöntemiyle hareketi ele geçirip, kendi yönetimlerini kurmayı hedeflediler. Bunun için de olayı aylarca kadrolardan gizlediler ve yine bunun için de mahkum edildikleri her zeminden kaçtılar. Ancak ayrılarak can güvenliklerinin sağlanacağını düşündüklerinden, kendilerini savunan hemen hiç kimse kalmayınca fırsatçı Arif'e teslim oldular. Darbecilerle fırsatçı Arif gibilerinin kaderleri birleştiğinden birbirlerini savunmakta çıkar umdular.

Fırsatçıların ve darbecilerin tek hedefleri vardı; Devrimci Sol önderliğini yok etmek. Darbeciler kadrolardan habersiz, devrim tarihlerinde görülmemiş büyük bir ahlaksızlıkla hareketimizi yönetir ve kadrolar hakkında karar alırken bir yandan da dergilerde Sabo'nun, "Eşime ve önderime" diye başlayan sözlerini, önderliğin video kasetlerdeki konuşmalarını, resimlerini çıkartıyorlardı. Çünkü önderlik nezdinde Devrimci Sol tarihini silmek istiyorlardı, çünkü önlerinde en büyük engel önderlikti. Önderliği unutturur, ardı sıra bakın o olmadan ne güzel işler yaptık dedirtir ve tıpkı kontrgerilla gibi karalama ve suçlamalarla prestijini sarsarsak hareketi tümden ele geçiririz diye düşünüyorlardı. Doğal ki, bu basit, çapsız, siyasal mücadeleden hiçbir şey anlamayan, hareketimizin kadrolarını tanımayan bu üçüncü sınıf çeteci kafa yapısı, kadrolarımızın barikatlarına çarparak gerekli cevabı alacaktı. Bunun için de darbeci ve fırsatçıların gece ve gündüzleri, her dakikaları, önderlik üzerine kabuslar görmeyle geçiyor. Böylece önderliği onaylayan, ona güvenlerini sunan tüm Devrimci Sol kadrolarına en ağır hakaretleri ediyorlar.

Darbecilik, gaspçılık pisliğine bulaşmamış herkes anti-bilimsel, sadece ve sadece herhalde tanrının özene bezene yarattığı ve Devrimci Sol'u kurtarmak için yolladığı darbeciler ve onların yeni şefi Arif bilimsel oluyorlar.

-Kurtarıcı darbeciler, hemen her şeyi anında çakıyor, hiç kül yutmuyorlar. DK önderlik için onay belgesini kadrolara sunmuş ama geri çekmiş. Darbeci hemen değerlendiriyor. *"Demek ki iddialar ciddi, önderlik de tartışmalı olduğundan, DK da bunu gördü ve onay belgesini geri çekti."* Darbeci, fırsatçı,

gaspçı bir kafa yapısı, soruna farklı bakamazdı. Çünkü demokrat olmaktan, eğitim ve bilinçlendirme faaliyetinden hiçbir şey anlamaz, zaten anlamış olsa darbeci olmazdı... Doğrudur; DK bir süre daha kadroların mevcut sorunu tartışması, bilince çıkartması için "şimdilik" kaydıyla onay belgesini geri çekmiş, kısa bir süre sonra tekrar kadrolara sunarak ezici bir çoğunlukla kadroların güven ve onayını almıştır. Darbeci gaspçıların kadroların eğitimi, olumsuzluğun olumluluğa dönüştürülmesi ve hareketimizin yeniden atılım sürecine girmesi gibi bir sorunu olmadığından hareketimizin bu tür sorunlarını ve çözüm yollarını da anlamaları olanaksızdır. Çünkü onların tek derdi, yönetimi ele geçirmektir. Tabii ki, bunu başaramadıkları noktada da her türlü ahlaksızlığı, kontrgerilla taktikleri dahil her yolu deneyerek, güç elde edip ayrılmak tek yolları olarak kalıyor. Nitekim bugün dün olduğu gibi sadece önderlikle karşı karşıya değiller, hareketimizin tüm bölge ve alan komiteleriyle, kadrolarıyla, taraftarlarıyla, karşı karşıyadırlar. Binlerce insanımız, gaspçı darbecilere "Siz hırsızsınız, gaspçısınız" derken, darbeciler dünyanın en büyük utanmazlık örneklerini sergileyerek pişkince gaspçılığa devam ediyorlar. Bölge ve alanlarımızı, şehir ve kırdaki savaşçılarımızı silahsız ve parasız bırakarak gerçek kontrgerilla yüzlerini göstermişlerdir.

Hareketimizden gasp ettiklerini gerçek sahiplerine vermeyerek, düşmana kaptırarak, darbeciliğin amaçları için har vurup harman savurarak ihanet suçunu işlemektedirler.

Kadrolarımızı, birliklerimizi silahsız bırakarak oligarşiye karşı olan savaşımızı engellemekle ihanet suçu işlemektedirler.

Hareketin kasasını gasp ederek örgütlenmemizi engellemekte, operasyonlara karşı önlem almamızı geciktirerek ihanet suçunu işlemektedirler.

–Darbeci gaspçı çete, önderlik imzalarının atılmasına da çok hiddetlenmiş. Böyle bir imzayı hiçbir önder kullanmamışmış. Darbeci, ahlakı gereği meşruluk sorununu anlayamaz, o üç tane delinin veya harem kadınının boynuna atlamasıyla önderliğin yok olamayacağını anlamak istemiyor. Çünkü tüm arzusu önderliğin yok olmasıdır.

Önderlik darbeciler tarafından verilmiş bir paye değildir. O tarihi gelişimin bir sonucu oluşmuş olup, ancak kadroların kararıyla görevinden alınır. Ama darbeci kafanın tüm hücrelerine darbecilik sindiğinden önderliğin meşruluk mücadelesi vermesini de anlayamıyor. Konunun tarihsel ve siyasal boyutunu ise hiç anlayamıyor. Hatta bu kavramların anlamını bildikleri de kuşkuludur.

– 30 Ocak tarihli yazıda darbeci Arif der ki, *"Hepsi bir yana şu çok yalın gerçek bile tek başına birçok şeyi insana düşündürtüyor. Nisan'ın başında sahte kimlikle iltica talebinde bulunan D. gözaltına alınıyor ve evinin telefonlarının dinlendiğini öğreniyor. Bu telefondan Ülke, Sinan vb. aranmış, bu durumda hemen evi terk edin talimatı verilmeliydi. Neden 15 gün beklendi ve katliam oldu."*

Fırsatçı ve de unutkanlığıyla ünlü Arif bu konuda önderliğe tek kelime sormadan, hiçbir araştırma yapmadan, sorumsuzlukla ve büyük bir ahlak düşkünlüğüyle, üstelik, *"Yazacaklarımız somuttur"* diyerek, gerçekle hiçbir il-

gisi olmayan bu sözleri yazabiliyor.

Birincisi, önderlik Nisan başında değil, Ocak ayının ilk haftasında, sözü edilen ülkede gözaltına alınmış ve aynı gün o ülkeden ayrılmıştır. Yani 16-17 Nisan'dan yaklaşık üç buçuk ay önce sözü edilen olay olmuştur. Acaba fırsatçı Arif önderliğe sormadığına göre bu bilgileri nereden aldı ve bu yalanları neden yazdı?

İkincisi, sözü edilen ülkedeki ev telefonundan ülkedeki ve de Sinan'daki sabit telefonlar aranmamıştır. Ancak sadece araç telefonundan, araç telefonu aranmıştır. Fırsatçı Arif neden uyduruyor?

Üçüncüsü, sabitten sabit telefon arandığı için değil, her ihtimale karşı kulübelerden edilen telefonlar da tehlike doğurabilir anlayışından hareketle Sinan ve Sabo'nun evi değiştirilmeye çalışılmıştır. Çeşitli nedenlerle evlerin değişmesi uzamıştır. Sabo ancak 17 Nisan'dan 10 gün önce değiştirmiştir. Sinan bir ev tutturmuş, ancak hemen altında önemli bir bürokratın koruma polisinin oturduğunu fark ettiğinden yeni bir ev aratmıştır. Ayrıca evinin kurumlaşmasını sağlayan insanları değiştirmek istediğinden dolayı da zaman uzamıştır. Tüm bunların tanıkları hayattadır. Bunlar biline biline fırsatçı Arif, *"Neyin üstü örtülmeye çalışılıyor"* diyerek neden yüksek perdeden konuşuyor. Anlamak zor olmuyor, fırsatçı Arif yakaladığı fırsatı, her türlü ahlakı çiğneyerek değerlendirmek istiyor, hepsi bu.

–Fırsatçı Arif, *"İnsanlar katliama neden olmakla suçlanıp hareketten atıldı"* diyor ve büyük hukukçu pozlarında sözüm ona ders veriyor. İnsanlar hareketten atıldı diyerek yalan söylüyor. Yalan söylüyor, çünkü kışkırtmaya ihtiyacı var. Bu operasyon soruşturmasında hiç kimse hareketten atılmamıştır. Sadece konumu ve yaptığı işin sorumluluğu gereği bir arkadaşın ilişkileri geçici olarak dondurulmuştur. Kuşkusuz sıradan bir sempatizan bile geçici ilişki dondurmanın ne anlama geldiğini bilir. Tüm eksik performansına rağmen Arif de bilir. Ama işine böyle geliyor.

Darbecilerin ahlakı yoktur demiştik, ne kadar doğru söylemişiz. Ahlaksız Arif, ahlaksızlığa devam ediyor: 30 Ocak-1 Şubat 1993 ve 3 Mart tarihli yazılarında der ki;

"Ve bugün hala dinlenen sabit telefonla sabit yerler arandığı gün gibi ortadayken bunlara değinmemek bizleri düşündürüyor."

Doğrusu ahlaksız, ne dediğini bilmeyen darbeci bir kafada mantık ve bilimsellik aramak mümkün değildir. Tek kelime tartışmadan, sormadan, araştırmadan, tek belge göstermeden bu tür deli saçmalıklarını yazanlarda kontrgerillanın psikolojik savaş taktiklerini aramak gerekir. Çünkü iddia çok büyüktür. Dikkat edin, "Hala dinlenen sabit telefonla sabit yerler arandığından" söz edilmektedir. Yani bir telefonun veya telefonların dinlenildiğini bile bile bir başka sabit telefon aranıyor... Bunu kim, neden ve nasıl yapar, sorusuna fırsatçı Arif cevap vermiyor. Biz yine de kadrolarımıza, taraftarlarımıza saygımızın gereği olarak, bilgiç Arif'ten dinlenen bu sabit telefonların numaralarını rica edelim -ve de hangi sabit numaraların arandığını-. Tabii ki fırsatçı Arif bunları ispat edemezse dünyanın en büyük namussuz ve şerefsizi olarak suçlanacaktır... 30 Ocak tarihli yazılarında Nisan'ın başında ve 16-17

Nisan'dan 15 gün önce başka bir ülkede önderliğin gözaltına alındığını yazmaları ve önderliğin "Nereden biliyorsun, neden sormadın, bu bilgiyi kimden aldın. 16-17 Nisan'dan üç buçuk ay önce başka bir ülkedeydim, bunu belgelemek de çok kolaydır." demesi üzerine hiçbir açıklama gereği duymadan 1 Şubat tarihli yazıda "Nisan başı" ve "15 gün önce" sözlerini çıkararak hiç sıkılmadan yine aynı iddiaları aynı sözcüklerle tekrar etmiştir.

Darbeci-fırsatçı da olsa biraz ahlak, biraz namus, biraz bilimsellik herkes için gereklidir ve kimseye zarar vermez.

– Arif özellikle 12 Temmuz operasyonu konusunda suçludur. Bunu bildiğinden hezeyan halinde olup, doğan fırsatı değerlendirmek istemektedir. Ama çocukça oyunlara başvurmaktadır. Sözümona Kara Mizah'ın taslak yazısında, Arif Nişantaşı'ndaki üs çevresinde bir gün önce takip almış; redaksiyonu yapılarak yayınlanan Kara Mizah'ta ise aynı gün sabah üzeri Nişantaşı'nda takip aldığını söylemişiz. Fırsatçı Arif "çaktımcı" kafasıyla yine bir şeyler bulmuştur. Taslak yazıda nasıl bir gün önce denir de diğerinde farklı denir?

Birincisi, taslak "Kara Mizah", adı üzerinde taslakken darbeciler tarafından çalınmış ve yayınlanmıştır. Tabii ki bilimsel ahlakı ve namusu olmayan darbeciler bu yazıyı -hem de izin almadan- yayınlamakta hiçbir sakınca görmemişlerdir.

İkincisi, Arif'in Nişantaşı üs çevresinde bir gün önce veya aynı gün takip aldığını belirtmesinin hiçbir önemi yoktur. Çünkü bizim tartıştığımız bir gün önce veya aynı gün olayı değildir. Tartışma konusu Arif'in Nişantaşı'ndaki üs çevresinde takip alması ve bu yeri belirtmemesi, bizzat gidip uyarmaması ve ısrarla bunu saklamasıdır. İşte Arif'in bütün sıkıntısı buradadır. Bunlar sorgulanmıştır. Bazı tanıkları da hala yaşıyor. Arif'in cezalandırılıp, konumunun indirilmesi ve kendisini yenilemesi için Ortadoğu'ya gönderilmesinin nedenlerinden biri de budur. Arif yüksek perdeden konuşmakla, her şeye bir kılıf uydurup "Yalan", "Bilimsel değil", "Metafizik" vb. edebiyatıyla suçlarını gizleyemez, geçmişini unutturamaz.

–Darbeci anlayış ahlaksızlıkta sınır tanımamaya devam ediyor. Rahatlıkla uyduruyor. *"Ben söylerim, kimse inanmasa dahi birileri belki 'acaba' diye düşünür"*, anlayışından hareketle olmayan konuşmaları olmuş gibi gösterebiliyor. 13 Mart tarihli yazılarında sözüm ona, DK'nın *"Bir MK'ya ne gerek var? İşte yıllardır bu örgütü ben yönetmiyor muyum" dediğini ileri sürüyor ve "Evet sözlü konuşmalarda bize bunu söyleyen DK, resmi olarak farklı şeyler söylüyor. 'MK'larımız vardı' diyor.* **Yalan söylüyor**. *Çünkü ortada bir tane bile MK tutanağı yoktur"* diyor. Darbeci kafa ne 15 yıllık Devrimci Sol tarihinden, ne mücadelemizden, ne de MK'nın ne olup olmadığından hiçbir şey anlamamıştır. Devrimci Sol tarihini, politikalarını, taktiklerini, onlarca şehidimizi ve mücadelemizi MK tutanağı var mı yok mu çerçevesine hapseden bir kafa, bizim savaşımızdan, yönetme anlayışımızdan, yoldaşlık ilişkilerimizden hiçbir şey anlamamıştır. Bu kafa yapısı olsa olsa, bürokrat, reformistlerin kafa yapısı olabilir.

Birincisi, 15 yıldır MK olmadığını, çünkü tutanak olmadığını ifade eden

bir anlayış, devrimci değil, bürokrattır. Bizi hiç tanımamıştır. Çünkü biz 15 yıl boyunca bu tür bürokrat çalışma tarzını hep reddettik... Bizim MK tutanaklarımız kadrolara sunularak tartışılıp, onaylanarak hayata geçen, politika ve taktiklerimiz, pratiğimizdir.

İkincisi, 15 yıl boyunca ifade edildiği gibi bürokrat çalışma tarzının (sözü edildiği biçimde tutanak) olmadığını görenler ne yapmışlardır? Neden susmuşlardır? Veya bu gerçeğin görülmesini sağlayan ne olmuştur?

Üçüncüsü, aklı başında hiç kimse "MK'ya ne gerek var, ben yönetiyorum ya" demez. Biraz daha inandırıcı yalanlar uydurabilirseniz, kendi hesabınıza daha iyi edersiniz.

Dördüncüsü, dünyanın en akıllıları sizler misiniz? Önderliğe en yakın çalışan Niyazi, Sabo, Sinan gibi arkadaşlarımız siz darbeci-fırsatçı oportünistlerden daha mı az bilimsel, daha mı az M-L, daha mı az inançlı, yoksa sizin kadar cesur değiller miydi?

Ve derler ki, "Nedense tüm üyelerinin MK olduğu ancak o üye şehit olduktan sonra açıklanıyor." Performansı düşük bu adamın ne dediği anlaşılmıyor. MK üyeleri yaşarken, kimlerin MK olduğunu açıklamamız mı isteniyor? Böyle bir şey yapmanın saçmalığı bir yana, darbeci Arif'e böyle bir hesap vermek zorunda da değiliz. Hangi sıfatla bu soruluyor acaba?

Darbeci kafa önderlik olmadan tek satır yazamıyor. DK, "Bu örgütü ben yarattım" diyormuş. Evet DK, bu hareketin kuruluşunda, politika ve taktiklerinde belirleyici olduğunu, bunun önderlik misyonu gereği olduğunu söyler. Ve der ki; "Önderlikle kadrolar, kadrolarla önderlik birbirinden ayrılamaz, biri diğerinden ayrı ele alınamaz." Acaba darbeciler ne diyor? Önderlik olmadan kadrolar, önderlik ve kadrolar olmadan, örgüt ve mücadele olur mu, diyorlar? Tabii ki bu denli açık söyleyemezler. Laf kalabalığından kadrolar ve şehitler diyerek, bazı gevelemeler yapıyorlar. Kısaca önderlik değil, ne yaptıysa şehitler ve kadrolar yaptı diyerek, yeni bir "bilimsel" keşif yapmış oluyorlar. Doğal ki, şehitler konuşacak durumda değil. Geriye yaşayan kadrolar kalıyor. Bu anlamda önderliğe güven ve onayını verenler duygusal, anti-bilimsel kadrolardır. Darbecilere göre onların da DK ile birlikte gaspçı-darbeci-ahlaksız çeteye hesap vermesi gerekir. Bunların dışında sadece fırsatçı Arif ve darbeciler kalıyor. Böylece düzlüğe çıkmış oluyoruz. Yani söylenemeyen sıkıntı açığa kavuşmuş oluyor. Önderlik ve önderliği savunan herkes kötü, hiçbir şey yapmamıştır. Şehitler zaten yoktur ve bu hareketi yaratanlar, mücadeleyle bugüne getirmiş olanlar, Arif ve darbeciler olmuş oluyor. Bu paranoyak kafa yapısıyla uğraşmak bizim görevimiz olamaz. Bu klinik bir vakadır ve tedavi edilemez.

Dedik ya, dünyanın en akıllı insanları darbeciler olsa gerek. Çok akıllı, paha biçilmez yeteneklere ve zekaya sahip olduklarından hiç kimseyi beğenmiyorlar.

Legal platformda bulunan yüzlerce kadro ve taraftarımız, tüm bölge ve alanlardaki sorumlu komite ve taraftarlarımız, savaşçılarımız hemen hepsi "kötü", "duygusal" ve de "DK borazancısı"; iyi ama sizler kimsiniz? Şu hiç kimsede bulunmayan yeteneklerinizi, zaferden zafere koşan icraatlarınızı or-

taya serseniz de herkes bunları görebilse çok iyi olur. Zaaflarınız, suçlarınız nedeniyle aldığınız cezalar, konumlarınızın geriletilişi, kendi kendinize büyük sıfatlar vererek gerçeği gizlemenin bir sıkıntısı olarak bunlar ortaya çıkmış olmasın? Böyle olduğunu bildiğinizden, bugün nerede bir ceza almış, kariyerini tatmin edememiş, küskün, hazımsız, ihtiras duyguları kabaran kim varsa topluyorsunuz. Ve zavallıca tıpkı Brejnev'ler, Zinovyev'ler, Kamanev'ler gibi Stalin korkusundan konuşamadık, baskı altında özeleştiri yazdık diyerek, kendinizin ne mal, ne zavallı olduğunuzu anlatıyorsunuz. Farkında değilsiniz. Devrimcilik, M-L'lik, devlete başkaldırma, bu tür zavallıların işi değildir. Devrimci olamıyorsanız, hiç değilse kişilikli, sıradan insanlar olun.

–Utanmazlık devam ediyor. 3 Mart tarihli yazılarında derler ki;

"30 Ocak tarihli 13 sayfalık yazımızda görüşlerimizi koymamıza karşı, DK ısrarla bizi tarafsız olarak nitelemeye devam etti, bunu yaparken amacı taraftarlarına 'Tamam, sorun çözüldü, darbecilerin işi bitti' imajı vererek örgüt içinde tüm kadroların kendisini desteklediği kanısını yerleştirmekti. Bu nedenle DK bizim yazımızı bloke etmeye ve dağıttırmamaya başladı. Bizim düşüncelerimizin savunulduğu alanlarda isteyen herkese konuyu tartışma olanakları sağlanmasına karşın, DK etkinlik kurduğu alanlarda yalan dolan üzerine kurulu ve bizim düşüncemizi yok sayan bir anlayışla hareket etti..."

1) 30 Ocak tarihli yazıları çıkınca bizzat Arif'e söylediğimiz şudur; *"Bu yazı maskenizin düşmesidir. Darbecilerden tek kelime farkınız yoktur. Ama hala sizlerle konuşma olanağı sağlayamadık. Telefonlarınızı vermediniz. Hala sizlerle konuşmak istiyoruz. Çünkü yalan, yanlış yazıyorsunuz. Telefonlarınızı vermiyorsanız biz size telefonlu yer bulalım ve mutlaka konuşalım. Bunun için de yazınıza şimdilik cevap vermiyoruz"* ... Ancak bir süre sonra Arif ve Kenan'a telefonlu ev ayarlayarak kısmen konuşabildik. Yani 30 Ocak tarihli yazıya rağmen iddia edildiği gibi tarafsız olarak niteleyip, Arif gibi komplocu bir kafayla hareket etmedik, etmeyiz de... Kaldı ki hiçbir zaman kelimenin gerçek anlamıyla "tarafsızsınız" demedik. Tersine "maskeli darbeciler" olarak hep vurguladık, tersine biz bunu söyledikçe kendileri "nasıl bize darbeci dersiniz, bizim onlarla hiç ilgimiz yok" diye isyan ediyorlardı.

2) "Tamam sorun çözüldü, darbecilerin işi bitti" imajı verdiğimizi ve böylece örgüt içinde tüm kadroların bizi desteklediği kanısını yaratmak istediğimizi söylüyor. Darbeci mantığı anlamak biraz güç, çünkü mantığı yok. Doğrudur. Ben darbeciyim diyen hemen hiç kimse kalmadı. Öyle ki, darbeciler bile kendilerini savunamaz oldular. İşte tam da bu noktada Arif gibileri bize mal etmeye çalıştığı faydacı politikayı gündeme getirdiler. Ve yukarıdaki sözlerle de farkında olmadan bunu itiraf ediyorlar. "Tamam sorun çözüldü, darbecilerin işi bitti" diye düşündüğümüzü söylerken, gerçekten itiraf yapıyorlar. Darbeciler tükenişi yaşarken, Arif gibileri yalnız kalıp, yok olmaktan korktuğundan 30 Ocak tarihli yazılarıyla darbeciliğin bitmediğini, kendilerinin de darbeci olduğunu yazmış oluyorlar.

3) Derler ki, *"DK bizim yazımızı bloke etti, dağıttırmadı."* Kastedilen 30 Ocak tarihli yazı olsa gerek.

Arif'in başını çektiği bu hizip bize hiçbir yazılarını göndermemiştir. Durum

buyken bizim hangi yazılarını bloke etmemizden söz ediyorlar. Biz o sözü edilen yazıları, sıradan insanlardan alarak bilgilenmişizdir.

Söz konusu yazı elimize geçer geçmez, Arif gibilerin maskesini düşürdüğü için bizzat en geniş şekilde dağıtmışızdır.

Büyük bir pişkinlikle kendi düşüncelerini savunduğunu iddia ettikleri herkese konuyu tartışma olanakları sağladıklarını söylemektedirler. Tersine tartışma başladığından beri kendilerinin sorumlu olduğu veya sorumlu göründüğü ilişki ağı içerisinde kendileri dahil, hiçbir kadronun telefon ve adresini vermemişlerdir. Vebadan korkar gibi kadrolarla konuşmamızdan korkmuş, onlara yalanlar anlatarak, oyalayarak, hatta evlerine haftalık legal yayını bile sokmayarak, yazılarımızı okutmayarak, kadroları aldatarak, ayrılığı örgütlemeye çalışmışlardır. Her şeye rağmen, bizlere ulaşmak isteyenleri illegalite, güvenlik vb. gerekçelerle oyalamış, baskı altında tutmuşlardır.

Örneğin, Selman'ın evini kurumlaştıran bayan yoldaşımız şöyle demektedir:

"Mücadele gazetesi de artık eve gelmiyordu (getirmiyordu). Gazetelerin neden gelmediğini sorduğumda bana gazeteleri getiren arkadaşı göremiyorum demişti, oysa önceden çok düzenli şekilde geliyordu. Gazeteyi getirmeyişinin nedenini daha sonra anladım. Çünkü gazetede çıkan yazılar darbecilerin işine gelmiyordu. (...) Gazete kendisinin eline geçiyor ve okuyordu. Bir defasında bana şunu söylemişti. Artık her şeyi gazetede açıklıyorlar..."

İstanbul'da 13 Eylül'den sonra gayri meşru olarak SDB'lere istihdam edilen 3 arkadaşımızı, sorumlularının 3 gün eve gelmemesi üzerine evi terk etmeleri sonucu tesadüfen bulduk. Keza yine bu kesimden bir arkadaşımızı mahalli ilişkiler içinde bulduk.

Ankara'da bulunan 4 kişilik SDB birliğinden bir arkadaşımız on gün süren çabası sonucu bize ulaşmış ve yine bu arkadaşımızın çabasıyla diğer birlik arkadaşları da bulunmuş ve darbecilere tavır almışlardır. Bizzat bu arkadaşların ve de bir alan sorumlumuzun, İstanbul'da gayri meşru istihdam edilen 6 kişinin -isim belirtilerek istenmelerine rağmen- hiçbiri görüştürülmemiştir.

İzmir'de gayri meşru istihdam edilen SDB'li arkadaşlardan biri, tüm yalan ve demagojilere rağmen tavır alarak, çok dolaylı yollardan bizi bulmuştur. Oysa araç telefonumuzu faydacı amaçlarla herkese dağıtmaktadırlar.

Adana SDB operasyonundan kurtulan iki arkadaşımızdan hiç haberleri bile yoktur. Bu arkadaşlar operasyondan aylar sonra bizi bulmuşlardır.

Akdeniz Bölge sorumlumuzun sabit telefonunda darbe açıklanıyor. Bölge sorumlumuzdan ısrarla tavır belirtmesi isteniyor. O ise DK'yla konuşması gerektiğini, bunun için hemen bu konuşulan telefon numarasının ona da verilmesini istiyor. Ancak bir süre sonra yine sözü edilen telefon verilmeyerek bizim araç telefonumuzun numarası veriliyor. Darbeci, konuşmamızdan korkuyor.

Kır birliklerini bulabilmek için, dağlara insan seferber ettik. Çünkü elimizde hiçbir ilişki yoktu. Karadeniz Birliği Komutanı'nı aylarca sonra bulabildik, konuştuk ve gerçekleri yakinen gördüler... Bunlar dışında ülkedeki hemen tüm bölge ve alan sorumluları, ya darbecilerin sorunu açmasıyla, darbecilere

baskı yaparak araç telefonu numaranızı alarak bize ulaşmışlar ya da dolaylı yollardan biz onlara ulaşmışızdır.

– Örneğin İstanbul Mahalli Bölgelere, hiçbir kadro ilişkisi verilmediğinden, dolaylı yollarla ulaşılmıştır.

4) Bütün bu süreçte örgüt, kadro ilişkileriyle, yönetimiyle, arşiviyle, kasasıyla, en alt düzeydeki kadro bağlantılarına kadar darbecilerin yönetimi ve denetimindedir. Durum buyken, darbeci kafa, yazılarının dağıtılmamasından nasıl söz edebiliyor? Bu bir itiraf olmasın? Öyle ya, bizim elimizde hiçbir kadro bağlantısı yokken, ülkenin hemen her köşesindeki kadrolara ulaştık. Tüm ilişkiler darbecilerin elindeyken, darbeciler neden yakınıyor? Bu darbeciliğin kadroların barikatına çarpıp geri teptiğinin itirafıdır. Bu örgütümüzün darbecigaspçı anlayışla yönetilemeyeceğinin, kadrolarımızın buna itibar etmediğinin itirafıdır. Sızlanmayı bırakın beyler, gerçekleri görün biraz!

5) En parlak zekalı Arif der ki, *"Sorunu bir açmaza götürerek, hızla hareketi parçalamaya sürükleyen DK'ya bir arkadaş kişisel inisiyatifiyle on maddelik bir öneri götürdü. Öneride özetle şunlar söyleniyordu: '13 Eylül öncesi yönetime dönülsün. Hareketin o anki en önemli yerlerinde bulunan üç kişi (DK, Bedri, Derya) sadece kadroları toplayana kadar sorumluluklarına dönsün. Geçici bir süre için hareketin her şeyi onlara teslim edilsin.' DK bu öneriyi de reddetti. 13 Eylül öncesine dönmek, her şey bana devredilirse anlam kazanır dedi."* Arif bu öneriyle 13 Eylül öncesine dönmüyor tersine sessizce 13 Eylül öncesi yönetimi de darbecilere devretmiş oluyor. Böyle bir öneriyi Derya ve Bedri bile yapmaya cesaret edemezdi. 13 Eylül öncesinin ne olduğu çok açıktır. Kimin ne sorumluluklar yürüttüğü biliniyor. Ama kerameti kendinden menkul Arif, mutlaka darbecilerin geleceğini garantilemek istediğinden her şeyi kendince değiştirebiliyor, herkese olmadık yetkiler dağıtıyor; amaç, ne olursa olsun önderliği tasfiye etmek, hareketi ele geçirmektir. Bu yapılamazsa hareketten gasp ettikleriyle birlikte ayrılıp can güvenliklerini sağlamak ve cezadan kurtulmaktır. Sözü edilen öneri Karadeniz Bölgesi Genel Sorumlusu, İstanbul Dev-Genç Sorumlusu, Ege Kır Gerilla Birliği Komutanı, Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komutanları huzurunda yapılmış ve yanıt olarak Arif'e şöyle denmiştir: *"Biz dört ay boyunca sorunun geniş olarak kadrolara açılmadığı koşullarda, kadrolara açılma koşulu da dahil çözüm için birçok taviz verdik, ama hiçbir sonuç alamadık. Tersine darbeciler mahkum edildikleri her zeminden kaçıp bunalımı derinleştirmeye devam ettiler. 5 Ocak 1993'ten itibaren ise, sorun kadrolara açılmış, artık kadroların iradesi tayin edici olmuştur. Size düşen görev de kadroların bu iradesine uymaktır. Bugün kadroların iradesi tartışmaya yer vermeyecek kadar açık ve nettir."*

Kadroların bu kararına uyup uymayacakları, tekrar ve tekrar sorulmuştur, olumlu hiçbir cevap alınamamıştır. Çünkü darbeciler, artık her zeminde kaybetmiş, açıkça ayrılığı örgütlemektedirler. Kadroların kararını tanımayan, kendisi gibi düşünmeyen tüm kadroları aşağılayan böyle bir anlayış ancak darbecilerde bulunabilirdi. Arif'e "Tüm kadrolar neden illa da senin görüşünü kabul etsin." dediğimizde bir cevap vermiyordu. Çünkü o çözümün değil, ayrılığı meşrulaştırmanın peşindeydi.

– Darbeciler ve onların işbirlikçisi Arif gibileri hareketin kadrolarının darbeyi mahkum etmesi, önderliği savunması üzerine şöyle diyorlar:

"Bu arkadaşların DK'ya verdikleri gözü kapalı onay ya da destek sonuçta giderek hareketimizi bölünmenin eşiğine getirdi."

Farkına varmadan yine bir itiraf yapılıyor. İtiraf şudur: Hareketin kadroları önderliğe onay ve desteklerini vermiş, darbeyi mahkum etmiş, hareket yoluna devam etme kararı almıştır. Kadrolara sorunu yazılı açmayı savunan, hem de 13 gün gibi kısa bir sürede sonuç almayı düşünen darbeciler bu kez de mahkum olunca yeni manevralara başvurarak yeni bunalımlar yaratmaya çalışmışlardır. Kadroların kararı ve onayı ortaya çıkınca darbeciler şaşkın ve dengesiz bir halde, "Kararı kabul etmiyoruz" feryatlarına başlamışlardır. Suni ideolojik ayrılık yaratmak için de birdenbire söylemlerini de değiştirerek *"Dayıcılar", "sağ oportünist, DK hizbi", "mülteciler", "tasfiyeciler"* gibi ifadeleri yerli yersiz ne anlama geldiği ve neden denildiği belli olmayan bir şekilde sık sık kullanmaya başlamışlardır. Doğal ki, böyle bir kafa yapısı birilerini taklit etmek zorundadır. Bizleri Devrimci Yol'a, kendilerini de Devrimci Yol'dan ayrılan bizlere benzetmek için büyük bir enerji sarf etmektedirler. Ama hiçbir şeyi bir türlü yerli yerine oturtamıyorlar. Çünkü hiçbir şey nesnel gerçeği yansıtmıyor ve her şey yapay olarak gündeme getirilmiştir.

Devrimci Sol'un 1978'den günümüze kadar politikaları, mücadelesi ve geldiği noktanın ne olup olmadığı herkes tarafından bilinir. Devrimci Sol, değil Türkiye'de, tüm dünyada sosyalist anlayışın, M-L'nin yok edilmeye çalışıldığı, hemen tüm sol kesimlerin yalpalamalar geçirdiği dünyada M-L'nin saflığını koruyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırarak emperyalizmin ve burjuvazinin ideolojik saldırılarına karşı meydan okuyan istisna örgütlerden biridir. Bu tarihimizden, devrimci politika ve taktiklerimizden, silahlı mücadelemizden onur duyuyoruz. İstediğiniz kadar çırpının. "Hayır bu politikaları siz değil, kadrolar yaptı" vb. deyin. Evet biz tüm şehitlerimizle, kadrolarımızla, taraftarlarımızla, önderliğin ve MK'larımızın politik belirleyiciliği, taktikleri, emir ve talimatlarıyla Devrimci Sol tarihini yazdık. Başarılı politikalarımızla buralara geldik.

Büyük harflerle "tasfiyeci" diye yazıp nitelemenin gülünç olmaktan öte bir anlamı yoktur. Tarihimizi, ilke ve kurallarımızı, geleneklerimizi, ideolojimizi darbecilik gibi bir yöntemle tasfiye edip, hareketimizi zorla ele geçirmeye çalışanlar, kendi kendini tasfiye etmek zorundadır. Bu bizim tercihimiz değil, hareketimizi tasfiye etmeye kalkanların, hareketimizi ve kadrolarını tanımayışının bir sonucu olarak, kendilerinin yarattığı bir sondur. Bu sonuç ortaya çıkınca da "Eyvah! Tasfiye ediliyoruz" diye hezeyan halleri yaşamanın bir faydası yoktur. Her oyun kendi kurallarına göre oynanmak zorundadır. Bilmiyorsanız deneyle öğreneceksiniz... Tasfiyeciliğin tasfiyesi kaçınılmazdır.

Darbecilerin şaşkınlığı devam ediyor. "Bugünlere kadar yarattığımız, yaşattığımız, Devrimci Sol anlayışına, değerlerine, geleneklerine, ahlakına sahip çıkan kazanacaktır. Tüm bunlara biz sahip çıkıyor, kazanacağımıza inanıyoruz." diyorlar. (3 Mart 1993 tarihli yazı)

Tüm kadrolarımızla birlikte merak ediyoruz, **darbeciler Devrimci Sol'un**

hangi ahlakını, gelenek ve değerlerini, anlayışını savunuyor acaba? Bu ahlak ve gelenek, değerler ancak Bizans ve Osmanlı saraylarında görülen entrikaların, Osmanlı harem kadınlarının, papazların iktidar kavgası için her türlü hile, ahlaksızlık ve yöntemi karakter edinenlerin ahlakı ve gelenekleri olmasın. Doğrudur, Devrimci Sol anlayışına sahip çıkan kazanacaktır. Ne yazık ki, sizler kadrolarımıza, halkımıza, esas olarak da kendinize güvenmediğiniz için darbe gibi devrimci olmayan bir yönteme başvurdunuz, kadrolarımızı, hareketimizi aşağıladınız. Bunun için de daha 13 Eylül'de kaybedip mahkum oldunuz. Ne yalan ve entrikalarınız, ne de üretmeye çalıştığınız yapay gerekçeler sizleri tarih ve halkımız önünde hesap vermekten kurtaramaz. Hiçbir yere kaçamazsınız!

Kaybettiniz, mahkum edildiniz. Bu, bütün bölge ve çalışma alanlarımızın, komitelerimizin, savaşçılarımızın kararıyla açık ve net bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bu korku sizleri şu sözleri söylemeye götürdü.

"Devrimci Sol kadroları olarak DK tasfiyeciliği karşısında Devrimci Sol'u temsil ettiğimizi söylüyor ve bu bilinçle hareket ettiğimizi söylüyoruz. Evet, DEVRİMCİ SOL BİZİZ, (Anlaşılan Devrimci Sol'un kendisi olduğuna inanmamış ki ikinci kez büyük harflerle yazma gereksinimi duyuyor. -bn) *En başta DK ve 'Dayıcı' arkadaşlar da yaptıklarının hesabını vererek saflarımızda yer almalıdırlar. Sorun dayatma olmaksızın kadrolar platformunda çözülmedikçe DK iradesini tanımıyoruz, tanımayacağız"* deniyor.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Devrimci Sol kadrolarının ezici bir şekilde darbeciliği mahkum eden tavrı karşısında darbecilerde panik başladı. Önderlik, darbe başlangıcından günümüze kadar, bir an bile hareketin meşru zeminini terk etmeyerek, aylarca sabırla ileri kadrolarla sorunun çözümü için birçok öneride bulunmuş ve darbeciler hemen hepsini tümden reddetmişlerdir. Daha 13 Eylül günü belirtildiği gibi, darbecilik güçsüzlüğün ideolojisidir. Darbeci, darbe ile güç kazanıp, taraftar toplayıp, kendi tekkesini kurmak istiyor. Bu gerçek bugün hiçbir demagojiye yer vermeyecek şekilde ortaya çıkmış ve hemen herkes darbe yöntemine neden başvurulduğunu, üretilen iddiaların amacını çok somut ve çarpıcı biçimde görmüştür.

Hareketi ve önderliği tasfiye etme gücüne kavuşamayan darbeciler, işledikleri ağır suçları bildiklerinden bu kez, "tasfiye ediliyoruz" demagojisiyle verecekleri hesaplardan kaçmak için ayrılığı meşrulaştırma planını devreye soktular. İşledikleri suçların hesabını vermemek için bir kısım arkadaşları da yalan yanlış bilgilerle aldatarak çeşitli yerlere istihdam edip hareketten çaldıkları maddiyat ve silahla ayrılığı meşrulaştırma oyununu devam ettirdiler. Hiç utanmadan yavuz hırsız rolüne soyunarak kadroların ezici kararına rağmen "DK ve Dayıcı arkadaşlar da yaptıklarının hesabını vererek saflarımızda yer almalıdırlar." diye yazabildiler. Herkes bir yanda, üç-beş darbeci ahlaksız azınlık, tecrit edildikleri halde Devrimci Sol biziz diyerek hareketi bölüyor, üstelik hesap vermeye çağırıyorlar. Bu gaspçı çete hareketin silah ve maddiyatını da elinde tutmaya devam ederek, savaşımızı, örgütlenmemizi engelliyor, örgütlenmemizi operasyona açık hale getiriyor, bir kez daha ihanet ediyor.

"Sorun dayatma olmaksızın kadrolar platformunda çözülmedikçe DK iradesini tanımıyoruz, tanımayacağız."

Burada sözü edilen dayatma "ya bizim dediğimiz olur ya da hiçbir karara uymaz ayrılırız" tehdididir. Zaten kadroların kararı açık ve netken "Devrimci Sol Biziz" deyip ayrılığı itiraf etmenin başka da bir anlamı yoktur.

Oynanmak istenen oyun herkesin görebildiği açıklıktadır.

"DK kadrolar platformunun toplanmasını engelliyor ve bunda ısrarlıdır. Kadrolar platformunu biz topluyoruz ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyoruz." diyor darbeci Arif. Eh, artık gerçek Devrimci Sol kendileri olunca tabii ki toplantı da yapacak; herkesi tehdit de edecek... Toplantıyı yapar mı, yapamaz mı ayrı bir konu, ama Niyazi yoldaşın eleştirileri karşısında bile "Ayrılıp MLSPB gibi bir örgüt de mi olamam?" diyebilecek kadar sorumsuz Arif, 3-5 kişi de bulsa ayrılığı meşrulaştırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Çünkü o, zaafa düşmüş genç bir insanı eline bomba verip, elinde patlatacak şekilde devrimcilikten, devrimci adaletten ve ahlaktan nasibini almamış, ileri derecede bencil ve ilkel biridir. Bunun için de yapamayacağı şey yoktur. Nitekim "DK'nın işi bitti, Bedri'nin de işini bitirmek gerekir." diyerek Bedri'lerin katliamına neden olan da odur.

KIRGINLAR, ZAAFLILAR, CEZALILAR BİRLİĞİ

Darbecilik küçük burjuvazinin tükenişinin bir isyanı olup kırgınların, küskünlerin, konumu indirilmişlerin, cezalıların ihtiraslarının birleştiği zemindir. Bunun içindir ki, birbirlerine darbe düzenleme, ayak oyunları hep sürer, her biri kendi hesabını yaptığından önderlik kavramına bile düşmandırlar. Çünkü her biri önder olmak istiyordur. Bunun için de iç çatışmalarını hızlandırmamak için önder yerine herkesi tatmin edecek, herkesi payelendirecek "önderler" sözcüğünü kullanmayı çok seviyorlar. Nitekim Bedri ve Arif çatışması bunun ilk göstergesidir. Bunu başkaları izleyecektir. Birkaç darbeci tipi tanımlamasının anlamlı olacağına inanıyoruz:

– **Arif:** Belirtildiği gibi zaafları ve suçları nedeniyle hep cezalı olmuş, genel kadro konumuna indirilerek kendini yenilemesi için kampa gönderilmiş biridir. Hiçbir görevi yoktur.

– **Hüseyin** (Avrupa'da): Megalomanyak, kariyerist tutkuları olduğunu kabul eden, kolektif çalışmaya gelemediğini itiraf eden, bencil, aramızdaki adı "haşaratlı beyin" olan, yazdığı özeleştiriyi bile baskı altında yazdığını söyleyen zayıf bir kişilik. Darbeyle görevi son bulmuştur.

– **Süleyman** (Avrupa'da): Siyasi mücadeleyi mafyacılık zanneden, kendine güvensiz, hiçbir zaman yüz yüze insanlarla ideolojik çatışmaya girmeyen, muhataplarının olmadığı koşullarda konuşan, liberal, sinsi, hesaplı olmayı ilke edinmiş, rahatına düşkün, hesap vermek istemeyen ve küçük burjuva gururunu dayatan biri. Darbeyle birlikte bütün görevlerine son verilmiştir.

– **Kemal** (Avrupa'da): Kariyerist ve kendini beğenmiş, bu nedenle önce N. sonra DK ve birçok arkadaşla sürtüşmeye girmiş, ceza almış, son olarak kuralsız duygusal ilişki geliştirmiş (Bu ilişkiye izin verilmemiştir. Ancak darbe-

den sonra, darbeciler alelacele bu kararı değiştirerek taraftar edinmek istemişlerdir.) Bu kuralsız ilişkinin sorgulanmasında, şimdiye kadar çıkan sorunların temelinde kendisinin DK ve N'yi kıskandığını yazılı olarak belirtmiş ve artık bu zaaflarını atmak istediğini vurgulamıştır. (Bu özeleştiri arşivdedir) Ocak 1993'ten itibaren görev yerini terk etmiştir. Hiçbir görevi yoktur. (*)

– **Zafer** (Avrupa'da): Yaşamı boyunca kendisine güvensiz olmuş, istisnasız hiçbir sorumlusunu hazmedememiş, gerek altı, gerekse üstüyle hep sürtüşmüş biridir. Bunun için insan yönetme sorumluluğu alamaz kararımız vardır. Bir eylemde arkadaşını bırakıp kaçtığını, kadın sorununun sürekli beynini kemirdiğini, kendisine güvensiz olduğunu belirtmiştir. Zayıf bir kişiliğe sahiptir. Cezaevine geldiğinde 11. gün açlık grevini bırakıp, bağımsızlara gitmiş, ertesi gün tekrar geri dönmüştür. Kendine güvensiz kişiliği nedeniyle nişanlısını cadde ortasında tokatlayacak kadar seviyesizleşmiştir. Bu nedenle nişanlılık ilişkisi dondurulmuştur. Ancak darbeciler 13 Eylül'den sonra bu kararı kaldırarak, insanların zaaflarını okşayarak, saflarına kazanmaya çalışmışlardır. Ocak 1993'ten itibaren görev yerini terk etmiştir, hiçbir görevi yoktur.

– **Hayri** (Ortadoğu'da): '90 başında cezaevinde popülist, kendi başına buyruk, zaaflı davranışları nedeniyle cezaevi idaresine karşı sürdürdüğü temsilcilik görevinden, cezaevi komitesi tarafından alınmış (Fazıl'ın siyasi sorumlu olduğu komite), daha geri bir konuma indirilerek kendini aşma şansı tanınmıştır. Darbe olayından sonra, bu zaafları yeniden hortlayarak, konum derdine düşmüş, bunun için de her türlü yalan ve entrikayı uygulamıştır. Panikçi, konum derdi olan, bencil biridir. Onu tanıyan herkes tam Hayri'ye göre demektedir. (**) Şimdilerde sağlıklı ruh ve düşünce halini yitirmiş olup korku içinde yaşamaktadır. Bedri'nin ülkeye dönmesi için rol oynamış ve suçluluk psikolojisindedir. Hareketin emir ve talimatlarına uymamıştır, hiçbir görevi yoktur.

– **İlhami** (Ortadoğu'da): Cezaevinde sorumlu olup, konumunu kullanarak

---

(*) Haziran 1993'te Ankara'da cezalandırıldı. Ölmedi, ama ölümden daha zor bir hayat yaşıyor. Kendi kendine bile yetemiyor... Bu ceza ona yeter, böyle yaşayabilir.

(**) Tam bir yüzsüzlükle kendilerinin Ortadoğu Komitesi ve temsilcisi olduklarını açıklamışlardır. Oysa 13 Eylül'den sonra yapılan bütün istihdamların gayri meşru olduğunu ilk günden kendilerine belirttik. Onlar ise bunu görmezden gelerek, "Musa da biliyordu" diyerek kendilerini komite olarak meşrulaştırmak istemiş ve olası bir toplantı için parmak hesabı yapmışlardır. Kendilerinin böyle bir toplantıya katılacaklarının garantisini sağlamaya çalışmışlardır. Bu nedenledir ki baştan beri kaba bir oportünizmle ikili oynamışlardır. Önce darbeciler Hüseyin'i buraya göndermişler, Hüseyin'in gelmesinden büyük bir telaşa kapılarak "Ne olacağı belirsiz, bizi mutlaka sık sık arayın" diyerek ruh hallerini ifade etmişlerdir. Hemen kısa süre sonra Hüseyin'in kendi konumlarına yönelik bir faaliyet içerisinde olmadığını gördüklerinde rahatlamışlar ve işbirliği yapmaya başlamışlardır. Darbeci Hüseyin'in bulunduğu koşullarda biz de oraya bir iki arkadaşımızı göndermek istedik. Ve bu arkadaşların oraya geçirilmesinde olanakların sağlanmasını istedik. Önce "Evet" denmesine karşın, ikinci gün "çeşitli nedenlerle" vazgeçilmiştir. Çünkü Hayri, gelecek arkadaşlarımızı, kendilerinin görevden alınacağı ve yeni atamaların olduğu şeklinde sübjektif yorumlamıştı, ama bunu bize söylemek cesaretine sahip değildi, bunu ancak İbrahim'in ağzından söyleyebildi. Ortadoğu'daki bu iki arkadaşın tavırlarında konum sorunları belirleyici olmuş, orayı kendi mülkiyetleri gibi görmüşlerdir. Bu konum sıkıntıları, onları her türlü yalan ve hileyi uygulamaya götürmüş, bir

insanları ezen biri. Tahliye olduktan sonra, cezaevinde geliştirdiği zaaflı duygusal bir ilişkiyi harekete iletmedi ve eleştirildi. Bu ilişkiye izin verilmemesi nedeniyle küçük burjuva tepkisel tavırlar içine girdi. Düştüğü durumu hazmedemedi. Görev verildiğinde kısa bir süre sonra korktuğunu, yeraltı mücadelesine hazır olmadığını, ancak dergi gibi legal yerlerde çalışabileceğini belirtti. Bu korkusunun yeni olmadığını, hep korktuğunu ama "kendisine toz kondurmadığını" belirten muhtevada özeleştirisini yazdı. Legalitede çalışma isteği kabul edilmeyerek Ortadoğu'ya dinlenmesi ve kendisini yenilemesi için gönderildi. Darbe olayını öğrenince o da bütün darbeciler gibi geçmişini unutturmak için baskı altında özeleştiri yazdığını söylemeye başladı. Ve küçük burjuva gururunu kurtarmak için her türlü pisliği yapabilecek nitelikte, zayıf kişilikli, aşağılık duygusu derin biri. Şimdi provokatör tavırlar içerisinde olup, polis icazetinde hareket etmektedir.

– **Selman:** Bürokrat kafa yapılı, şematik ve soyut düşünen, mücadeleyi ve yöneticiliği yeni öğrenen, kafasında Devrimci Sol düşüncesi netleşmemiş, eklektik kafa yapısına sahip, kendini koruyan biri. Sokak eğitiminde takip testinde takibi fark ettiğinde hiçbir kontrol yapmadan, 10 dakika içinde evine dönecek kadar panikçi biri. Kuralsız geliştirdiği zaaflı duygusal ilişkiyi uzun süre sonra, ancak bayan arkadaştan öğrendik. Rahat yalan söyleyebilen, kişiliği ve düşünceleri oturmamış biri. Kendisine bağlı bir kadromuza, zaaflı duygusal ilişkilerde bulunması üzerine "Görevini yap da ne yaparsan yap, bana ne" diye yazan, tepki gösterilince hemen değişecek kadar çarpıklığı, kariyerist tutkuları oldukça yoğun biri. Darbeyi bu tutkuları için değerlendirmeyi seçti.

– **İlhan** (Avrupa'da): Paşa'nın ihaneti ortaya çıktığında uzun süre onun en sadık destekçilerinden olup, bütün bu tip harekete yönelik saldırılarda en başta rol alan biri. Mekanik, soyut düşünen, mücadeleyi hiç tanımamış, Avrupa rüzgarlarından etkilenmiş sağ kafalı biri.

– **Hasan** (Avrupa'da): Ülkede hareket geçmiş sürecin hesaplaşmasını yapıp yeniden konumlandırma yaparken şaibeli unsurlardan da arınmak istemektedir. Bu nedenle bazılarının resimlerinin de olduğu birkaç şaibeli unsurun ad ve soyadları, nitelikleri, şaibeli durumları belirtilerek kadrolara, görüldükleri yerde gözaltına alınmaları için bir bildiri yayınlanmıştır. Aylar sonra

---

yandan bize bu süreçte "Hiçbir şey yapmayız" derken, darbecilerle her türlü ilişkiyi sürdürdükleri görülmüş ve oradaki insanlara her gün yalan ve spekülasyon anlatarak bize de hiçbir haber vermeden şartlandırmaya çalışmışlardır. Özellikle Hayri eski sıkıntıları depreştiğinden Musa'nın Avrupa'ya gelişini fırsat bilerek hemen kendi kendini Ortadoğu Temsilcisi ilan etmiştir.

Darbecilerin ellerindeki silah miktarını ve yapılan yanlış, gayri meşru istihdamları, kadrolara rapor olarak sunmak için gerekli bilgileri istediğimizde, günlerce oyaladıktan sonra vermeyeceklerini söylemişlerdir. Çünkü darbecilerle işbirliği devam etmekte ve onların kararlarıyla hareket etmekte, bize ise ikiyüzlü davranmaktadırlar.

Gelinen noktada kraldan daha çok kralcı tavırlar, oradaki insanları şartlandırıp ülkeye göndermeleri, bir kısmının yakalanıp, diğerlerinin panik içine düşmelerinden ve doğacak yeni olumsuzluklardan ve de 6 Mart katliamı ve operasyonundan sorumludurlar. Gönderilen malzeme listelerini ve insanlar hakkındaki değerlendirmeleri vermeyerek, kadroların bilgilenmesini engellemiş, darbecileri korumuşlardır. Bugün ahlak anlayışları iyice açığa çıkmıştır, suçlarını bilmekte olup, görüşmekten dahi korkar hale gelmişlerdir.

Hasan'ın bu şaibeli kişilerden H.M ile çok sık ilişki sürdürdüğü, sürekli bu insandan para, giysi vb. şeyler alarak kendi çıkarları için kullandığı anlaşılır, ama Hasan hareketin bu insan hakkındaki gözaltı kararını bildiği halde, harekete haber vermez. Keza bulunduğu alanlarda harcamaların hesabını vermez. Panikçi tavırlar gösterir. Ayrıca bir bayan arkadaşla tamamen kuralsız bir biçimde hareketten gizleyerek ileri boyutta ilişkiye girer, tüm bunlardan sorgulanır, cezalandırılır, cezalı olarak hastalığı da gözönüne alınarak yurtdışına gönderilir. 13 Eylül'den sonra gayri meşru olarak Avrupa Komitesi'ne atanmıştır. Hiçbir görevi yoktur.

Kuşkusuz yanıltılmış, eksik bilgilenmiş, genellikle olumlu grafik çizmiş arkadaşlarımız da vardır. Ama genel olarak bugün darbeciliğin keskin savunuculuğunu yapanlar bu tür insanlardır.

EVLERE ŞENLİK İMZALAR!

30 Ocak-1 Şubat tarihli yazılarında demokratik platformun yayınladığı, darbeyi mahkum eden, demokratik platformda bulunan birimlerimizin attığı imzaları küçümseyen, alay eden ve Lenin'in örgütün aritmetik değil, geometrik bir toplam olduğunu ifade eden deyişine atıf yapan Arif şöyle demektedir:

"Bir bildirinin altına çok sayıda imza atmakla hareketin örgütsel yapısını insanların aritmetik toplamına indirgeyen dernekçi kafalarla mı bu sorunu çözeceğiz?"

Yine *"Tek tek imza atan kadrolar değil, onların temsil ettiği hacim yani örgütsel ilişkiler ağı önemlidir. Sorunu tek tek insan sayısı olarak ele alan dernekçi-legalist yaklaşımla bu sorun çözülemez."* der.

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi darbecinin mantığı ve ahlakı yoktur. O kendi dışında hiç kimseyi görmek istemiyor. Rahatlıkla azınlık çoğunluk, demokrasi, başkalarının iradesine saygı duyma, her şeyi bir kenara itiverip ben... ben... ben, diyebiliyor. Dün demokratik platformdaki kadrolarımızı legalist diye küçümser, illegalitedekilere daha doğrusu esas olarak kendisine çok farklı misyonlar biçerken, tüm ülke genelinde bütün bölge ve alan komiteleriyle, kadrolarıyla bağ kurmamız ve bu arkadaşların darbeciliği mahkum etmesinden sonra ayrılıklarını ilan ettikleri, darbecileri teslim alıp birleştikleri 3 Mart 1993 tarihli yazıdaki imzalar herkesi acı acı güldüren tam bir Kara Mizah'tır. Yalan yanlış sahte imzalar bir yana, bilmem nerenin halkı, Dev-Genç'ten bir grup, şehit ailelerinden bir grup, Özgür-Der'li ailelerden bir grup, Avrupa DSG'ler vb. vb... ille de imza olsun diye konulmuş, neyi ve kimi temsil ettiği belirli olmayan birçok imza atmışlardır. Anlaşılan darbeci-fırsatçı Arif "Örgüt tek tek imza atan kadrolar değil, onların temsil ettiği hacim, örgütsel ilişkiler ağıdır. Sorunu tek tek insan sayısıyla ele alan dernekçi, legalist yaklaşım..." derken yalan söylüyor veya işine geldiği için öyle belirtiyordu. Bugün ise ayrılığı meşrulaştırmak için ve de propaganda için bolca imzaya ihtiyaç duyulduğundan artık her türlü kepazelik de göze alınarak ne anlama geldiği belli olmayan, tamamen uydurma imzalar kullanmayı dahi, ahlaklarına uygun görmektedirler. Darbecilerin ahlakı yoktur, tersi olsa şaşırırdık.

Bu herkesi güldüren imzaları kısaca da olsa tek tek ele almakta fayda var. Ve bu imzaların sahteliğine ilişkin belgeleri temin ettikçe kadrolara sunacağız.

– **Derya** *(Türkiye ilişkilerinden 1. derecede sorumlu)*: Türkiye ilişkilerinden birinci dereceden sorumlu ifadesi tamamen uydurma olup, darbecilerin kendilerini güçlü göstermek için uydurdukları bir tanımlamadır. Derya'ya 17 Nisan'dan hemen sonra İstanbul SDB, mahalli bölgeler ve işçi kesimi siyasi sorumluluğu verilmiştir. Tartışmaların başlamasından sonra DİH ve İstanbul Mahalli Bölge Komiteleri ve Kadroları Derya'nın sorumluluğunu kabul etmemiştir. Keza İstanbul SDB'lerden bir kısım arkadaşlar da onun darbeciliğini mahkum ederek, darbeci ilişkiler ağından çıkıp, hareketten yana tavır almıştır.

Sadece İstanbul SDB'lere gayri meşru istihdam edilen 6 arkadaşı, mahalli bölge komiteleri ve kadroları tarafından görevden alınan 13 Eylül öncesi mahalli bölgeler sorumlusunu ve altındaki iki kişiyi temsil eder durumda kalmıştır.

– *İstanbul mahalleler sorumlusu* denmektedir, ne olduğu anlaşılmamaktadır. Kastedilen İstanbul mahalleler genel sorumlusu ve mahalli alan komiteleri ise, bu genel sorumlu ve komite, tartışmak için kendi ve kadro ilişkilerini vermemiştir. Bir süre sonra komite farklı tavırlar aldığından dağılmıştır. Ve de ilişkilerini vermeyen komite üyelerinin altına inilerek, Topkapı Bölgesi kadroları, Şişli ve Kadıköy komitesi tarafından bu komite ve sorumlusu görevden alınmıştır. Kimseyi temsil etmemektedirler. Zaten kendilerinin imzaları da İstanbul mahalleler genel sorumlusu dedikten sonra bir kısım mahalli komiteler sorumlusu vb. imzalar atmaları da İstanbul mahallelerini temsil etmediklerinin kendilerince ispatıdır.

Ayrıca mahallelerle ilgili tek tek atılan imzaları da açıklamakta fayda görüyoruz.

– *Şişli Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Çağlayan Bölge Komitesi);* denmiş. Öncelikle Şişli Bölgesi eşittir Çağlayan Bölgesi değildir. Burada darbeci kafa küçük bir hile uygulayıp, kazara Çağlayan'da birini aldatmışlarsa veya kendilerince bir atama yapmışlarsa bunu Şişli Bölge Komitesi ve Sorumlusu olarak göstermek istiyorlar. Darbeci böyle bir komite ve sorumlu yoktur. (Bkz. Bölüm V, Deklarasyonlar, "İstanbul Mahalli Alan Şişli Bölge Komitesi (Biri Hariç)" imzalı açıklama, sf: 357)

– *Nurtepe Halk Komitesi;* böyle darbeci bir komite yoktur.

– *Topkapı Bölge Sorumlusu ve Komitesi;* operasyonla birlikte bu bölgede komite kalmamıştır. Sadece bölge kadroları ve demokratik komite vardır, bunlar da tamamen hareketten yana tavır almıştır. (Bkz. Bölüm V, Deklarasyonlar, "Mahalli Alan Topkapı Bölgesi Kadroları" imzalı açıklama, sf: 369)

– *Alibeyköy Halk Komitesi;* darbeci böyle bir halk komitesi de yoktur.

– *Ümraniye Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Ayrıca cezaevinden çıkıp görev bekleyen Anadolu Yakası Komitesi üyesi bir kişi);* bu bölgedeki sorumlu ve komite darbecileri mahkum etmiş ve hareketten yanadırlar. Cezaevinden çıkıp görev bekleyen Anadolu Yakası Komitesi üyesi bir kişi ise yeniden komite üyesi olacak diye bir kural yoktur. Şube ve cezaevi tavrı yeniden değerlendirilerek konumu ve istihdamı yeniden yapılır, kural budur.

– *Sarıgazi Bölge Sorumlusu, Samandıra Bölge Sorumlusu;* buralarda yeraltı örgütlenmesi yoktur. Sadece demokratik alan sorumluları vardır ve hareketten yana tavır belirlemişlerdir.

Tartışmaların başlamasıyla ve de mahalli bölge kadrolarının darbecilere tavır almasıyla hemen hemen tüm kadroları kaybeden ve hatta kitlelerin de blok halinde tavır almasıyla tutunacak dal bulamayan mahalleler sorumlusu Selman, parmak hesabıyla, tecrit edilmiş, atılmış, meyhaneci, devrimcilikle ilgisi olmayan bir kısım insanları sorumlu diye atamıştır.

– *Altınşehir Bölge Sorumlusu ve Komiteleri;* Bölge sorumlusu darbecidir. Ama komite yoktur. Bu darbeci de burada üç beş insan dışında kimseyi etkileyememekte olup, tecrit olmuştur.

– *Küçükarmutlu Üst Komite, Birinci Bölge, İkinci Bölge, Üçüncü Bölge, Dördüncü Bölge Komitesi;* Armutlu, halkıyla, komiteleriyle hareketin yanındadır. Sadece ev ve arsa vaadiyle aldatılmış 3-4 aile darbecilerin yanındadır. Kendilerince bunları komite, sorumlu vb. diye atadılarsa bilgi sahibi değiliz ve bunlar meşru olamaz.

– *Topkapı, Şişli, Anadolu Yakası Genel Bölgeleri Halkı:* Söyleyecek söz bulamıyoruz.

– *İstanbul iki SDB Komutanı ve Savaşçıları;* İstanbul'da sadece SDB komutanı meşrudur. Sözü edilen iki SDB komutanı ve savaşçıları meşru değildir. 13 Eylül'den sonra darbecilerin yanlış politikaları sonucu tüm SDB'lerimiz şehit ve tutsak olmuştur. Darbeciler bunun üzerine kimilerini kendilerini yenilemek üzere, kimilerini kıra göndermek için hazırladığımız on kadar insanımızı gayrimeşru bir şekilde SDB'lere istihdam etmişlerdir. Bunların da hiçbiri meşru değildir. Yine bunlardan dördünü de darbecilere rağmen bulmamız sonucu hareketten yana tavır almışlardır. (Bkz. Bölüm V, Deklarasyonlar, "13 Eylül'den Sonra İstanbul SDB'lere İstihdam Edilen Dört Savaşçı" imzalı açıklama, sf: 369)

Sözü edilen cezaevinden çıkıp görev bekleyen iki SDB savaşçısı kimdir, bilinmemektedir. Ancak her koşulda yeniden değerlendirmeye tabi tutulmak zorundadırlar.

– *A... ili SDB Komutan ve Savaşçıları;* bu imza tamamen bu arkadaşlardan habersiz olarak atılmıştır. Burada görev yapan dört arkadaşımız hareketten yana olup darbecileri mahkum etmiştir.

– *B... ili SDB Komutan ve Savaşçıları;* bunlardan ikisi 13 Eylül öncesi istihdam edilmiştir. Diğer ikisi ise 13 Eylül'den sonra istihdam edilmiş olup, meşru değildir. Bir arkadaş tüm engellemelere karşın tavır alarak hareketi bulmuştur (Bkz. Bölüm VIII, Darbecilerin Yalanları, İbret Belgeleri, Belge 1, sf: 591). Diğerleriyle bağ kurma, görüşme sağlanamamıştır.

– *Merkezi Koordinasyon İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri;* hareketimizin böyle bir sorumluluk ve ilişki ağı yoktur. Tamamen parmak hesabına dayalı bir imzadır.

– *Merkezi Lojistik İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri;* böyle bir sorumluluk ilişkisi de yoktur.

– *Kürdistan Bölge Sorumlusu;* bu imzayı kullanan kişi sözü edilen Arif'tir.

Cezalı olarak kampta bulunduğu süreçte darbeden sonra atanmış olup gayri meşrudur. Bu durum kendisine de anlatılmış ve kendisi, "Madem öyle bu imzayı kullanmam" diyerek 30 Ocak ve 1 Şubat tarihli yazılarında sadece Arif imzasını kullanmıştır. Ama 3 Mart tarihli yazılarında ayrılık planını meşrulaştırmak için karizmatik imzalara ihtiyaçları olduğundan, yeniden Kürdistan Sorumlusu imzasını kullanmıştır. Zaten bu bölgede kimseyi temsil etmemekte olup, bölgenin kadrolarınca da görevinden alınmış, kendilerini temsil etmeyeceği bildirilmiştir. (Bkz. Bölüm V, Deklarasyonlar, "Kürdistan Demokratik Platformu ve Yeraltı Kadroları" imzalı açıklama, sf: 361)

– *Kır Birlikleri İlişkisi Sorumlusu;* hareketimizin böyle bir sorumluluk ilişkisi yoktur. Önceleri bu ilişkiyi sürdüren kişinin Arif olduğunu belirtmiştik. Arif kendisinin böyle bir sorumluluğu olmadığını söylemektedir. Bu kişinin kim olduğu, ne yaptığı bilinmemekte olup, yine parmak hesabıyla darbecilerce suni yaratılmış bir ilişkidir. Karadeniz, Ege, Toroslar Kır Birlikleri Komutanları ise bu kişiyi hiç görmemiş ve tanımamışlardır. Sadece Dersim ve Malatya Kır Birliği Komutanları Erhan kod adını kullanan birinin kendilerine darbecilerin yazılarını getirdiğini ve darbeciliğin propagandasını yaptığını belirtmektedirler.

– *Dev-Genç'ten Bir Grup;* Dev-Genç'ten darbeci bir grup yoktur, ancak çeşitli zaafları nedeniyle sempatizan konumuna indirilmiş A. ve E. isimli kişiler vardır.

– *Liseli Dev-Genç Komitesi (2 kişi) ve LDG'den Bir Grup;* 16-17 Nisan'dan sonra Ekrem yoldaşın şehit olmasıyla Liseli Dev-Genç komitesi yeniden kurulmamıştır. Ancak illegal sorumlusu vardır. İllegalitesi devam etmektedir ve henüz komiteleşmemiş olup, Dev-Genç'e bağlı çalışmaktadır. Demokratik koordinasyon ağı içerisinde örgütlülüğü sürmektedir. Sözü edilen bu iki kişi, legal koordinasyonda görevliyken, aşırı zaafları ve kendi aralarında kuralsız, gizli duygusal ilişki yürütmeleri sonucu sorgulanmış, cezalandırılmış ve sempatizan konumuna indirilmiştir, hiçbir sorumlulukları yoktur. Ayrıca LDG'den bir grup darbeci de yoktur. Olsa olsa bu tür atılmış cezalılardan buldukları 2-3 kişidir.

– *Şehit Ailelerinden Bir Grup;* bunlar darbecilerin annesi ve babası olsa gerek.

– *Özgür-Der'li Ailelerden Bir Grup;* sözünü ettikleri şehit aileleridir.

– *Malatya Demokratik Platformdan Bir Grup;* görev ve sorumlulukları olan böyle bir grup yoktur.

– *Devrimci Sol Dergisi Komitesi ve Çalışanları;* Devrimci Sol Dergisi'nde komite yoktur. Sadece görevli iki kişi ve sempatizan iki arkadaş vardır. Dergide görevli bu iki kişi görev yerlerini terk edip, darbecilerin talimatlarıyla başka yerlerde görevlendirildiklerinden dergiyle hiçbir ilişkileri kalmamıştır.

– *Ortadoğu Komitesi ve Eğitimini Tamamlamış 17 Savaşçı;* Ortadoğu'da komite diye bir yapılanma yoktur. Sadece görevli iki kişi vardır...

Eğitimini tamamlayan 17 savaşçı ifadesi gerçeği yansıtmamaktadır. Bunların bir kısmı çeşitli zaafları ve korkuları nedeniyle yeniden eğitime tabi tutulmak ve dinlenmek amacıyla gönderilmiştir. Bir kısmı başka nedenlerle orada bulunmaktadır. Bir kısmı da çeşitli alanlara istihdam edilmek üzere

bekletilmektedir. Darbeciler ve Ortadoğu'daki iki görevli kişi darbeciliğe güç oluşturabilmek için hiçbir ayrım gözetmeden tamamen kuralsız bir şekilde bu insanları istihdam etmeye kalkmışlardır. Sonuç bilinmektedir. Bugün birçoğu panik halinde sağda solda gezmektedir.

– *Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği ve Avrupa Komitesi* (Bir üye hariç); Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği adına açıklamalarda bulunan kişi 13 Eylül'den sonra darbeciler tarafından kurulan 4 kişilik Avrupa komitesinden biridir. Parmak hesabı kaygısıyla ayrı ayrı gösterilmiştir.

Darbecilerin kurduğu 4 kişilik Avrupa Komitesi meşru değildir. Ayrıca darbe olayının tartışmaya açılmasından sonra, bu komite dağılmıştır. Bir üye hareketten yana tavır almış, bir diğeri ise istifa ederek kendisinin taraftar olduğunu açıklamıştır. (Bkz. Bölüm VIII, Darbecilerin Özeleştirilerinden Seçmeler, "Avrupa Komitesi Üyelerinden Sami ve Adem" imzalı yazılar, sf: 625)

– *Avrupa Devrimci Sol Güçler;* söylenecek söz bulmak güç. Avrupa'da kaç kişiyi ve nerede temsil ettikleri, herkes tarafından bilinmektedir. (Bkz. Bölüm V, Deklarasyonlar, Avrupa'da Devrimci Sol Güçler'i oluşturan çeşitli kurumların imzalarıyla yayınlanan ortak açıklama, sf: 363)

– *Özgür Halklar Komitesi;* 11 kişiden sadece 4'ü darbecilerden yana tavır almıştır ve bunlar da görev yerlerini terk etmişlerdir. (Bkz. Bölüm VIII, Darbecilerin Yalanları, İbret Belgeleri, Belge 2, sf: 594)

– *Uluslararası İlişkiler Komitesi;* bu komite 3 kişi olup 2'si darbeci, biri hareketten yana tavır almıştır. Darbecilerden yana tavır alan bu iki kişi de görevlerini sürdürmediklerinden komiteyle hiçbir ilişkileri kalmamıştır. (Bkz. aynı belge)

– *Almanya, Fransa, İsviçre Mücadele Temsilcileri;* böyle resmi bir ilişki ağı yoktur. (Bkz. aynı belge)

Her sağduyulu ve mantıklı insanın okuyunca çok açık biçimde göreceği gibi birkaçı hariç hemen tüm imzalar, darbeciliğin tükenmediğini, birçok insanı ve kurumu temsil ettiğini göstermek için atılmış, "Isırgan" köşesine girecek kadar ciddiyetsiz imzalardır. Dosta ve düşmana kendini ispat etmiş, silahlı ve silahsız tüm mücadele biçimleriyle, hemen hemen tüm sınıf ve tabakalar arasındaki kitle çalışmalarıyla, kır ve şehir gerillasıyla, yayın faaliyetiyle Devrimci Sol'u bu imzaların temsil etmediğini herkes biliyor. Bu, Devrimci Sol'un mücadelesine, tarihine, her şeyden önce bütün örgüt kurum ve kadrolarına hakarettir, onlara saygısızlıktır.

Tüm devrimci kesimlerin, kadrolarımızın, taraftarlarımızın ve de hala darbeciliğin etkisi altında bulunan, gerçeklerden habersiz bir kısım arkadaşlarımızın darbeciliğin sahtekarlığını görmeleri için hareketten yana tavır alan ve darbeciliği mahkum eden, hareket iradesini temsil eden, tüm bölge ve alan sorumlularının, komitelerinin, silahlı birliklerin imzalarını yeniden yayınlıyoruz.(*)

(*) Hepsinin kendi el yazmaları, imzalarıyla bizde saklıdır.

YİNELİYORUZ!

Darbecilik bir açmazdır, lanetlenmiştir, devrimci değildir. Ve asla başarıya ulaşamaz. Hala darbecilerin yalan ve spekülasyonlarına kanan, hareketle bağ kurması engellenen, darbecilerin gerçek yüzünü göremeyen bütün arkadaşlarımız bilerek veya bilmeyerek harekete daha fazla zarar vermeden gerçeği görüp, hareket saflarına dönmelidirler. Darbecilerin saflarında kaldığınız her gün darbecilik virüsünün hareketimizi biraz daha zor duruma sokmasına yardımcı oluyorsunuz.

Darbeciler ağır suçlarına yeni suçlar ekleyerek suç işlemeye devam ediyorlar. Son olarak 6 Mart katliamı ve operasyonu darbecilerin darbecilik olayı nedeniyle içine düştükleri açmazın derinleşmesi sonucu ortaya çıkmıştır. Darbeciler bir yandan Devrimci Sol önderliği ve hareketimizi tasfiye etmeye çalışırken, bir yandan da kendi içlerinde hizipleşmiş ve önderlik rekabetine girmişlerdir. Bu küçük burjuvazinin ihtiras tutkusunun kaçınılmaz sonudur. Çağrıcıların liderliğini yapan Arif darbecilerin açmazını değerlendirerek Bedri'yi tasfiye etmek istemiştir. Bedri de bunun sonucu alelacele ülkeye dönmüş ve mücadeleyi tanımaması sonucu da katliam gerçekleşmiştir. Bu katliamın sorumluları oligarşi, Arif ve ihtiras tutkularının kurbanı olan darbecilerdir. Hareketimize maddi ve manevi verilen zarar bu katliamla sınırlı değildir. Darbecilerin çözülme ve kuralsızlıkları nedeniyle bu operasyonda birçok yoldaşımız tutsak alınmış, darbecilerin hareketimizden gasp ettikleri büyük miktarda silah ve cephanemiz düşman eline geçmiştir.

Uyarıyoruz!

Darbecilik mahkum edilmiş, ideolojik-politik, ahlaki her yönüyle yenilmiştir. Yapılacak tek şey hareketimize daha fazla zarar vermeden, düşmanı daha fazla sevindirmeden Devrimci Sol adaletine teslim olmaktır.

Hala darbecilere inananlar, hala yalan ve spekülasyonlara kananlar bir kez daha düşünmelidirler, araştırıp dinlemelidirler, gerçekleri mutlaka göreceklerdir.

Bugün darbeciler darbe suçunu işlemekle kalmamış, hareketimizin silah ve cephaneliğini, kasasını, arşivini gasp ederek örgütlenmemizi, oligarşiye karşı savaşımızı engellemeye çalışarak, sırlarımızı deşifre ederek ağır suçlar işlemeye devam etmektedirler.

Hareketimizin kanıyla-canıyla yarattığı bu olanakları ellerinde tutan, tutmaya yardımcı olan, bildiği halde harekete haber vermeyen herkes suça ortak oluyor demektir. Bunun için darbecilerin hareketimizden gasp ettiklerini saklayan, nerede saklandığı konusunda bilgisi olanlar derhal hareketi bilgilendirmelidirler. Savaşımızı yükseltmemiz için, emperyalizme ve faşizme karşı silahlanmak için tamamen deşifre edilen örgütlenmemizi yenileyip operasyonlara engel olabilmek için bütün kadro ve savaşçılarımızın, örgütlenmelerimizin darbeci gasp çetesinin elinde bulundurduklarını geri almalıyız.

Yoldaşlar!

13 Eylül'den beri süregelen, hareketimizi sabote ve tasfiye etmeye yönelik darbe olayı Devrimci Sol tarihi boyunca düşmanın veremediği zararları vermesine rağmen Devrimci Sol'u tasfiye edememiş, yok edememiştir. Çünkü Devrimci Sol çok köklü gelenekleri ve güzellikleri olan bir harekettir. İşte bugün herkesin gözleri önünde darbecilerin marifetiyle her şey çok açık tartışılmasına, darbecilerin TV kanallarıyla, kontrgerillanın talimatlarıyla hareketimizi ve önderliğini tasfiye etme propagandası yapmalarına karşın Devrimci Sol ayaktadır. Oligarşinin basını, kontrgerillacıların gün geçirmeyen demeçleri, işkence tezgahlarında işkencecilerin darbecileri öven ve darbeci olmayı öğütleyen propagandaları, kaynayan cadı kazanları hemen hiçbir şey Devrimci Sol gerçeğini değiştirememektedir.

Darbeciler ihtiraslı ve haşaratlı beyinleriyle kendi ihtirasları için yanıltılmış, gerçeği görmesi engellenmiş bir kısım arkadaşlarımızı yeni maceralara sürüklemeye çalışmaktadırlar. Bu ihtiras macerasına ortak olmayın. Kendilerine "Gerçek Devrimci Sol biziz" diyen darbeciler, Devrimci Sol adaletinden, ortaya çıkan kadroların ezici iradesinden kaçışın ve de hareketi ele geçirememenin bir sonucu olarak bu yola başvurmaktadırlar.

Devrimci Sol'a, Devrimci Sol adaletine, Devrimci Sol kadrolarının kararına güvenin, Devrimci Sol asla darbecilerin, ihtiras delilerinin barındıkları bir örgüt olmayacaktır. Devrimci Sol'u hiç kimse bölemeyecektir.

DARBECİLERİN KONTRGERİLLA FAALİYETLERİNE DAHA FAZLA İZİN VERMEYECEĞİZ!

KAHROLSUN DARBECİ GASP ÇETESİ!

MART 1993

DEVRİMCİ SOL

Nejdet'in 12 Temmuz'dan Sonra Asaf'ın (Arif) Sorgulanması Üzerine Anlatımı

12 TEMMUZ, SAVUNULAMAYAN HATALAR VE ASAF

Eylül ayı başıydı (12 Temmuz sonrası). Asaf'ı gözleri kapalı olarak evime getirdim. Operasyona ve yaptığı hata, kuralsızlık, ilkesizliklere ilişkin olarak sorgulanacaktı.

Sorgulama DK, Sabo, Sinan, Fazıl ve benim bulunduğum bir toplantıda gerçekleşti, 6-7 saat kadar sürdü.

Asaf'ın sorgulaması şu noktalarda yapıldı.

1-) 12 Temmuz operasyonuna ilişkin; Asaf operasyondan iki gün önce atölyenin (Nişantaşı) sokağında şüpheli durumlar görüyor. Birtakım insanlar maç yapıyor. Ki bu durum o güne kadar hiç olmamış, görülmemiş. Şüpheli başka şahıslar da görüyor, kendisi de şüpheli durumlar yaşıyor. Operasyon günü de öğleye doğru atölyeden çıktığında takip alıyor. Saatlerce atlatmaya çalışıyor. Sonunda atlattığını düşünerek bir ilişkinin dükkanına sığınıyor. Oradan Nişantaşı'nı ve DK'yı arıyor. DK'ya takip aldığını ve atlattığını söylüyor. DK temiz misin diyor. Asaf Nişantaşı'nı arıyor, Niyazi'yi soruyor. Oradakileri uyarmıyor. Daha sonra Niyazi'yi buluyor. Ona yaşadığı süreci, durumu anlatıyor. Niyazi de DK'yı arıyor ve bilgi veriyor. *"Her zamanki pimpirikli hali, her şey temiz"* diyor. (Asaf tüm bu arama işlerini dükkandan telefonla yapıyor. Nitekim bu dükkan da daha sonra basıldı). Asaf'a *"Bu kadar ciddi takip aldığını ilk kez burada söylüyorsun. Madem bu durum ciddiydi, neden duyarlı davranarak atölyeyi kesin bir ifadeyle terk etmelerini söylemedin. Hatta bizzat gidip uyarmalı ve onları çıkarmalıydın."* dedik. Asaf uyarmaya çalıştım fakat dayatıcı olamadım vs. dedi. Yalan söylüyorsun, eğer uyarsaydın böyle olmayabilirdi. Takibi alan sensin. Bu ne biçim uyarma? Eğer sana inanmıyorlarsa gidip bizzat uyaracak, çıkmaları için zorlayacaktın dedik. Asaf bunu düşünemedim dedi. Biz, çünkü korkmuştun, kendini kurtarmaya taktın dedik.

Keza, evini ve evdeki silahları terk ederek kaçman da bunu gösteriyor dedik. Asaf o gecesini anlattı. Dükkandan sonra eve gidiyor. Evin karşısındaki pastanede oturan şüpheli şahıslar görüyor. Evin belirlenmiş olabileceğini düşünüyor. Silahları, bombaları odanın ortasına koyup beklemeye başlıyor. Bir ara otomatik sesi ve merdivenlerden aşağıya (evi bodrum katta) inen ayak sesleri duyuyor. Yanına bir el bombası alıp, pencereden arka tarafa atlıyor. Evin arka tarafındaki mezarlığa gidiyor. Burada düşüyor, el bombasını kaybediyor. Arıyor ama bulamıyor. Evin basıldığını söylüyor Sabo'ya...

Sabo, *"Yalan söylüyorsun, korkudan evi terk edip kaçtın. Bize evin basıldığını söylüyorsun. Ama eve adam gönderip baktırdık. Ne basılmış ne de gidip-gelen olmuş. Bu hikayeyi sen uydurdun. Ayrıca nasıl olur da el bombasına sahip çıkamazsın. Bu konuda da yalan söylüyorsun."* vs. dedi.

Asaf yalan söylemediğini, korkmadığını falan anlattı. Ama o geceye ilişkin tutarlı bir şey anlatamıyordu.

2-) Eşiyle ilgili olarak; Asaf'ın eşi G, 12 Temmuz öncesi İzmir'de (onun

söylediğine göre) MİT tarafından gözaltına alınmış ve beş gün içinde de bırakılmıştı. MİT'in, polisin G'nin durumunu bildiği ve üzerindeki şifreleri, yazı ve telefonları bulduğu halde serbest bırakması garipti. Nitekim G, aylarca takip altında kaldı. 12 Temmuz katliamı akabinde de Özgür-Der'de gözaltına alınıp bırakıldı. Hareket G'yi sağlıklı bir biçimde almak istiyordu. Bu arada onunla yazışmalar da sürüyordu. G'nin notlarını bıraktığı yeri Asaf da biliyordu. Bu yer legal bir yerdi. Yani denetime açık bir yerdi. Asaf, G'nin not bıraktığı bu yere giderek not alışverişi yapıyordu. Bu oldukça tehlikeli bir durumdu. Çünkü Asaf'ın direkt Sabo ile ilişkisi vardı. Sabo'nun da DK ile. Asaf bunu bildiği halde, hareketi riske sokacak bir davranışta -kimseye sormadan, söylemeden- bulunuyor. Sabo bunu öğrenince, onu sert eleştiriyor. Asaf kendimi kontrol ettim, bir şey yoktu deyip, işi hafife alıyor.

Toplantıda bu konu da açıldı. Asaf eleştirildi. Asaf başlangıçta yine aynı şeyleri söyledi. Daha sonra işin ciddiyeti anlatılınca, bu kez duygusal davrandım, yanlış yaptım demeye başladı.

Keza, G'nin harekete gönderdiği bir not vardı. Bu notu da Asaf'la görüşmemde ona verdim. Ki, Sabo ile görüşmesi varmış, ona ulaşsın hemen diye. Ama Asaf notu açıp okuyor. Sabo eleştiriyor. Notu verdiğimde benim yanımda da açıp okumaya çalışmıştı. Ben direkt gitmeli demiştim. Sabo'nun yanında açıp okuması ve Sabo'nun eleştirisi üzerine, G'nin bana yazdığı özel bir şey var mı, onu öğrenmek istemiştim diyor. Toplantıda da aynı şeyi söyledi. Eleştirdik. Yine duygusallık olarak değerlendirdi.

3-) Toplantıda Asaf'a 12 Temmuz değerlendirmesine ilişkin yazdığı not sunuldu. Asaf'tan 12 Temmuz değerlendirmesi (ve kendini de koyarak) yapması isteniyor. Asaf kısa ve ciddiyetsiz bir not gönderiyor. Ciddi olması isteniyor. Asaf bu konuda meydan okurcasına, 12 Temmuz öncesi hatalarını ve 12 Temmuz'daki hatalarını reddeden, hatta "istersem tartışmayı tırmandırırım" diye ibareler geçen bir not yazıyor. Bu notlar ona gösterildi. Ve tırmandırmakla ne demek istediğini sorduk. Yanlış anlaşıldığını söyledi. Bunun 12 Temmuz'a ilişkin hata ve eksiklerini kabul etmek istememesinden kaynaklanan bir not olduğunu belirtti. Bunun üzerine *"Tırmandırsaydın ne olurdu? Kendine nasıl bir misyon biçiyorsun? Yani harekete karşı isyan mı örgütleyecektin?"* vs. dendi. Asaf *"Öyle bir şey hiç düşünmedim. Ben Devrimci Solcuyum, hep öyle kalacağım. Kendime bir misyon da biçmiyorum. Özellikle sana karşı* (DK'yı kastederek) *bir davranış içinde nasıl olurum?"* vs. diyerek savunmaya geçti.

Kendisine geçmişte yaptığı hata ve zaafları hatırlatıldı. Özellikle 12 Temmuz'u hazırlayan hata ve eksiklerdi bunlar. Sabit yerlerden telefon etme, Asaf'ın sık sık yaptığı bir alışkanlıktı. Sürekli takip altında olduğunu ya da şüpheli durumlar yaşadığını belirtirdi. Bu nedenle adı pimpirikliye çıkmıştı. Evinin çevresinde de sürekli şüpheli durumlar görür ve sürekli önlemler alınırdı. Ev değiştirilirdi vs. Tüm bu sağlamcı ve her şeyden şüphelenme yaklaşımlarına karşın kuralsızlıkları da fazlaydı. Bunlar hatırlatıldı... Sabo, '89'da bir bürodan çıkarken, Niyazi'nin arabasına hepimizin birden (Z..., Asaf, ben, Sabo, Niyazi) binmesini örnek gösterdi. Kimse eleştirmedi, bir ben

karşı çıktım, indim dedi. Ben de Asaf'la bir ilişkinin dükkanından dönüşte, hiç kontrol yapmadan, bir ticari taksiye binip, tam büronun (Merkez) önünde inmesini örnek gösterdim (ki yolda inelim, şuralarda, dememe rağmen). Bu olay Niyazi'ye anlatıldığında ben onunla konuşurum, o bu tür şeyleri sık sık yapıyor, demişti. Hatta Niyazi o zaman Asaf'ın yine yaptığı bir kuralsızlığı anlatmıştı. Asaf bir gün bürodan bir ilişkiye telefon ediyor. (Ya da ilişkiden büroya ediyor, tam hatırlamıyorum.) Daha sonra bu ilişki, telefonunda garip şeyler olmaya başladığını söylüyor. Asaf bunun üzerine rahatsız oluyor. Ama nedense geceyarısı Niyazi'yi arıyor ve anlatıyor. Niyazi kızıyor. Bu nedenle büroya ilişkin bir hafta kadar önlem aldık. Ben de bunları hatırlattım. Keza, iş örgütlemedeki başarısızlığına, ertelemeciliğine, ciddiyetsizliğine, kuralsızlığına ilişkin başka örnekler de verildi.

4-) Kaybolan bir çanta silaha ilişkin Asaf'tan bir liste ile birlikte kendisinde olan silah vb. malzemeleri devralmıştım. Ama listede malzemelerin hepsi yoktu. Asaf hepsini verdim diye diretiyordu. Nitekim, toplantıda da diretti. Daha sonra Sabo evini arayacağız diyor. Evinde kurumlaşmada yer alan bayan bir aydır mutfakta bir bölmede duran çantadan söz ediyor ve çanta ortaya çıkıyor. Asaf çantayı orada bırakmış ve unutmuş (kendi ifadesi). Bayan da Asaf'ın bir bildiği var diye ve kendisine de sorulmadığı için bilmiyor durumu. Keza, evinde kurumlaşan bu bayanla da sürekli sorun çıkarıyor. Bu bayan arkadaş, Asaf'ın evi kullanmada kuralsız davrandığı, giriş-çıkışlara dikkat etmediği konusunda eleştiriler getiriyor.

5-) Araba meselesi; 12 Temmuz sonrası maddi durumumuz çok kötüydü. Bir yandan kurumlaşmaya gitmek, diğer yandan başka ihtiyaçları karşılamak için çokça para gerekiyordu. Ama para çok sınırlıydı. Bu dönemde Asaf'a ve bana araba almamız söylendi. Ben ilişkilerimin aracılığıyla para ödemeden araba aldım. Asaf'a sınırlı bir para veriliyor. Eski model, bizi şimdilik idare edecek bir araba al deniyor. Fakat o bunu kabul etmiyor. Sabo, biz de biliyoruz sağlıklı olur ama paramız yok, şimdilik geçici olarak böyle alalım, diyor. Bu diretiyor. Olmaz sen dediğimizi yap deniyor. Ama Asaf, yine de yeni model, verilen paranın üstünde bir fiyata araba alıyor. Toplantıda bu konuda eleştirildi. Sen hareketi değil kendini düşünüyorsun, denildi. Konfor düşkünlüğü eleştirildi ki, bu dönemde DK arabasızdı ve ticari taksiyle sağa sola gidiyor, insanlarla görüşme yapıyordu. Asaf'tan hareketin kararına uymadığı için arabasını satması istendi.

Kısaca toplantı 6-7 saat sürdü. Asaf tüm eleştirileri kabul etti. Özeleştiri verdi.

Avukat meselesine ilişkin olarak: Ne...'nin bürosunun basılarak dosyaların alınması işi benim ve Niyazi'nin bilgisinde gerçekleşti. Ve bu durumu Asaf'ın bilmemesi ve de Niyazi'nin ona bilgi vermemesi, bir tür illegalite yapması normaldir. Bu durumun nedeni ve olayın gelişimi şöyle oldu;

Ne... ile ilişkiyi ben yürütüyordum. Sık sık görürdüm. İlişkimiz pek sağlıklı yürümüyordu. Para canlısı, paragöz birisiydi. Sürekli bizden para sızdırmaya çalışıyor, bunun için de her türlü çirkince davranışta bulunuyordu. Kısaca bu adamın bir iş yapamayacağı açıktı. Nitekim içeriden de Niyazi'ye yazılarla bu

adamın bir iş yapmadığı belirtiliyordu. Ne...'nin Devrimci Kurtuluş'çularla ilgili spekülasyonu tartışması üzerine her türlü ilişkimizi kesmemiz gerektiğini Niyazi söyledi. Aynı şekilde, içeriden de Ne...'ye tavır alınması söylendi. DK, Su...'ye (o zaman Su... içeriye, mahkemeye gidip geliyor, DK ile de görüşüyordu). Ne..'nin tavrını anlatıyor.

Tüm bu gelişmelerin sonucu Niyazi, Ne... ile gidip konuşmamı ve ona ilişkimizi artık kestiğimizi ve bunun sonucu olarak kendisinde bulunan dosyaları vermesinin gerektiğini söylememi istedi. Ben de gidip Ne... ile konuştum. Vekaleti olan tüm Devrimci Solcuların kendisini azlettiğini ve dosyalarını vermesini istedim. Ne... müthiş şaşırdı, köpürdü, bağırdı, çağırdı vs. Devrimci Kurtuluş'çular olayını anlatmaya çalıştı. MİT'in kendisini hedeflediğini anlattı. Dosyaları ise vermeyeceğini söyledi. Hatta biz vermemesi durumunda, azledilen avukatın müvekkiline dosyasını vs. sini vermek zorunda olduğuna dair avukatlık yasasında olan bir maddeyi hatırlattık. Vermem diye tutturdu. Biz de alacağız, zorla da olsa alacağız, dedik.

Sanırım bu durumu Niyazi'ye anlattım. Niyazi, birisini daha gönderin konuşsun, eğer inat ederse zorla alalım, dedi. Bir kişi daha gönderdim. Şu an bunun kim olduğunu hatırlayamıyorum (ailelerden olabilir). Yine olumlu bir sonuç alamadık.

Bunun üzerine Niyazi, legalden bir ekip kurarak, insanlar gidip zorla –gerekirse bürodakilere zor kullanarak– ellerini ağızlarını bağlayarak dosyaları almalılar dedi. Kısaca olayın özü bu. Asaf'ın utangaç darbeci bir tarzda davranarak, zamanında açıp konuşması gerektiği olayları şimdi açması sübjektivizmdir. Yarası olan gocunur.

Niyazi böyle istedi. Çünkü illegali bulaştırmayalım, hem büronun bulunduğu yer Taksim'in göbeği, hem de illegali bu işe bulaştırmayalım, olumsuzluk olursa başımız ağrımasın, dedi. Ben işi hemen örgütleyemedim. Görevi verdiğim arkadaş, adam toplayamadı. Bu arada mahkemelerde de Su...'ye soruyorlar, "Ne oldu, dosyaları almadınız mı?" diye. İş uzayınca Niyazi, demokratiktekilere yaptırın dedi.

Bu dönemde işçi ve gençlikten bazı insanları, özel olarak eğitme, illegale hazırlama vb. işleriyle de uğraşıyordum. Ve, bu insanlarla özel olarak ilgilendiğimizi, alanlarının sorumluları bilmiyordu. Nitekim işçilerden DİH'in illegal yapısı için 5-6 kişi çekmiştik. Ayrıca, gençlikten 6-7 kişiyle özel ilgileniyorduk.

Kısaca, Ne...'nin büroya gidilerek dosyaların alınması işinde ben özel olarak ilgilendim. Dev-Genç'liler yaptı bu işi. Bunların yapacağını ben Su...'ye, Su... de T...'ye söyledi. T... de bu kişilerle konuşarak iş örgütlendi ve dosyaların alımı gerçekleşti.

Şimdi Asaf'ın, "Bu alanın sorumlusu bendim. Bu olayı gençlik gerçekleştiriyor, ben bilmiyorum. Niyazi de bilmiyor. Bu nasıl oluyor? İşi içeriden DK örgütledi." demesi abesle iştigaldir. O dönemde Niyazi, hem Asaf hem de Z...'den çok şikayetçiydi. Arada sırada paylaşımlar oluyordu. İnsanlarla birebir ilgilenmiyorlar, adam yetiştirmiyorlar, illegali örgütlemiyorlar vb. diyordu. Bu nedenle benden, özellikle işçilerden bazı adamlarla özel olarak ilgilenmemi, (bunlarla benim ilişki ağım içinde de bağımız vardı) ve hücre çalışmasına

girmemi istemişti. Hatta ben "ikişer tane alan olacak bu gidişle" diye bu garip durumu da dile getirmiştim. Keza gençlikten 6-7 kişi tespit edilmişti. Bunlarla da benim ve Su...'nin özel olarak ilgilenmesi istenmişti. Ve bu durumu Su... ile de konuştu. Bu nedenle de bu özel kişiler, ister istemez alanlarının dışına çıkıyordu. Tabii, sonuçta da, iş yaptıklarında da, sorumlularının haberi olmazdı.

Asaf'ın da, Niyazi'ye sorduğunda, "Bilmiyorum" cevabını alması, Niyazi'nin bu garip "ikili" durumu açıklayamamasından kaynaklanmıştır. Herhalde, Asaf'a "Habersiz adamlarınla ilgilenip, çekip iş yaptırıyorlar." diyemezdi.

Şubat 1993

Nejdet (Metin)

■ ■ ■

Arif'i Birlikte Çalıştığı A ... Anlatıyor

ARİF'E İLİŞKİN DEĞERLENDİRME

Mayıs-Eylül 1991 arası Arif'le ilişki yürüttüm. Bu dönemde Arif benim sorumlumdu.

Bu süre içerisinde alt ilişkilerimizde komiteleşmeye gitmemize rağmen, üstte komiteleşmeye gitmemiştik. Bunda asıl sorumlu Arif'tir. Bunu o dönem Y.. de bilir. Y... ile bu konuda sohbetlerimiz de olmuştu. (Y... hayattadır) Arif'e birkaç kez hatırlatmama rağmen henüz erken diyordu. Kastettiği ise, bir bölgeyle sağlıklı olarak ilişki kuramayışımız, insanları yeterince tanımayışımızdı. Halbuki o bölgeye kendisi bakıyordu ve ben de o bölgeyi yeterince tanıyordum. Bu konuda yardımcı da olabilirdim. Bu konudaki detaylı bilgiyi de Sabo'ya vermiştim. Uzun süre oturmayışını Sabo 12 Temmuz sonrası bir görüşmemizde şöyle dile getirmişti: "Ben size böyle mi bırakmıştım, her şeyi arapsaçı etmişsiniz." Sabo kısa süre sonra müdahale edince komiteler tekrar kurulmuştu.

Arif'in bir iddiası da –Devrimci Sol dergisinin, Nisan1993 tarihli 3 No'lu özel sayısından çıkardığıma göre– "12 Temmuz sorgulamasının yapılmadığı"dır. Bu yüzden 12 Temmuz öncesi yaptığı kuralsızlıkları, 12 Temmuz gününü, 12 Temmuz'dan sonra onunla yaptığım konuşmaları ve Sabo'yla 12 Temmuz ve Arif üzerine konuşmalarımızı aktaracağım.

12 Temmuz Öncesi Arif'in Yaptığı Kuralsızlıklar

–Kaldığım eve hemen hemen her gün uğrardı. Ara sıra **kaldığım evden sabit yerlere telefon ederdi.** Uyardığımda ise **"acil" olduğunu, sık sık edilmezse ve gerekli dikkat gösterilirse bir şey olmayacağını söylerdi.** Evden telefon ettiğini **o dönem kurum ilişkimiz olan evli çift de bilir. Bir keresinde beni de, Arif'i uyarmam için uyarmışlardı.** Şu an kendileri hayattadır. Bu konuda **Y...'ye de aynı şeyi yaptığını 12 Temmuz sonrası Y..'den** öğrendim.

–Cep bilgisayarı kullanıyordu. Bizlerin de (Y... ve benim) kullanması gerektiğini, daha pratik olduğunu, şifreli yazınca bir şey olmayacağını söylüyor-

du. Yasak olduğunu 12 Temmuz sonrası çıkan bildiriden öğrenmiştim.

–Sokak randevularımız kısa olurdu. Öyle zamanlar olurdu ki, acil bir şey var mı deyip, başka bir yere yetişeceğini söyler ve ayrılırdı. Bu yüzden de bazı şeyleri zamanında aktaramadığım, benim karar vermem gereken durumlar olmuştu. **12 Temmuz sonrası ise kalabalık yerlerde randevu yapılmasını savunuyordu.** Buralar polisin en yoğun denetiminde olduğu için Y... ile konuşmalarımızda (o zaman Y... ile sokakta görüşüyordum ve Arif de kaldığım eve geliyordu) kendimi güvende hissetmediğimi, bu yüzden de randevulara gelişte ve ayrıldıktan sonra emin olabilmek için çok zaman harcadığımı belirtiyordum. (Y... böyle yapmamızı Arif'in istediğini ve kendisinin de Arif'le öyle görüştüğünü söylemişti). Y... ile böyle birkaç randevu yaptım. Bir keresinde de Y...'nin Arif'le randevusuna ben de gittim. Bu düşüncelerimi Sabo'ya da anlattım, kaygılarımı belirttim. Sabo bana kızmıştı. **"Nasıl öyle yerlere randevuya gidersin, ben olsam emin olmadığım yerde randevuya gitmezdim."** demiş ve bu konuyu konuşacağını söylemişti. Daha sonra bu konuyu Y... ile de görüşmüştü. Bunu Arif'e de açmıştı. **Arif, Y...'ye "Beni zor durumda bıraktınız"** demişti. Açıkçası hatasını kabul etmiyor, kendi kaygısını dile getiriyordu. Bu olaydan sonra da Arif'le ilişkimiz kesildi ve o tür yerlerde randevuları kestik.

–Kaldığım üsse genelde akşam gelir ve gece çıkardı. Zorunlu olmadıkça geceleri dışarı çıkılmayacağı bilinir. Birkaç kez geç olduğunu (02.00'ye kadar) dışarı çıkmamasını, riskli olabileceğini hem ben, hem üsteki diğer evli çift belirtmesine rağmen hep çıkmıştır. Hatta evdeki kurum ilişkilerimiz **"yakın bir yerde oturuyor"** diye yorum bile yapmıştı. Ara sıra karşıya geçeceğini söylese bile pek inandırıcılığı yoktu.

–Yukarıdaki örneklerden anlaşılacağı gibi kurallar onun için geçersizdi. Kurallar belli bir birikimin sonucunda –operasyonlardan dersler çıkarılarak– konulmasına rağmen, kuralsız davranarak, operasyonlara açık kapı bırakıyordu. Bu 12 Temmuz'u hazırlayan en önemli sebeplerden biriydi. Sabo'yla 12 Temmuz öncesi ve sonrasında ilişki yürüttüğüm dönemde ne kendisi kuralsız davranır, ne de kuralsız davranılmasına izin verirdi. Bu konuda bizleri uyardığı gibi denetlerdi de. Arif'le ilişki yürüttüğüm dönemde ise, kendi uymadığı gibi, beni denetlemek şöyle dursun, neredeyse kuralsızlıklarına bizleri de çekecekti.

12 Temmuz Akşamı Yaşadıklarım

Akşam haberlerde katliamı öğrendim. Saat 23.00 civarı Arif bana telefon edip, çok kötü durumda olduğunu, yarı-uyku halinde olduğumuzu (2. derecede alarm) ve şu an fazla konuşamayacağını, daha sonra tekrar arayacağını söyledi. Telefonu kapattı. Ben kendisinin telefondaki ses tonundan operasyondan yaralı olarak kurtulduğunu, kendinden emin olmadığı için de sabit yerlere gitmediği yorumunu yapmıştım. 1.30-2.00 civarı tekrar telefon geldi. Uykuya yatmamız gerektiğini (1. derecede alarm), eve telefon gelebileceğini, bu yüzden evde bir kişi bırakıp çıkmamı söyledi. Ben de evde kimsenin olmadığını, bir kişinin tatile gittiğini, diğer kişinin ise yarın gelebileceğini söyle-

yip, kendimin kalabileceğini belirttim. O zaman benim evde kalmamı, evde bulunan doküman, patlayıcı maddeleri ve patlayıcıları imha etmemi söyledi. Sabah 9.00'a kadar telefon edeceğini söyleyip kapattı (Konuşmalarımız ezop diliyle oluyordu). Ben de dokümanları yakıp, patlayıcı maddelerini imha ettim. Hazır patlayıcıları imha etmemi söylemesine rağmen, olası bir kuşatmaya karşı kullanmak üzere onları beklettim.

13 Temmuz sabahı saat 10.30'a kadar telefon gelmedi. Arif'in alınmış olabileceğini düşündüm. 1. derecede alarmdaydık. Aynı zamanda merkezi ilişkim buradan sağlanacaktı. Alt ilişkilerimi de ayarlamam gerekiyordu. Onlarda durum neydi? Bu yüzden dışarı çıkıp evde kalan bir kişiye not bırakıp hemen eve gelmesini ve benim de geleceğimi belirttim. Sabah bir randevum kaçmıştı. 12.00 civarı olan bir randevuya gitmek için yola çıktım. Saat 17.00'ye kadar hem evi arayıp, birinin gelip gelmediğini öğrenmeye çalışıyor, hem de 1. derecede alarma göre hazırlık yapıyordum. 17.00'ye kadar alt ilişkilerime girerek ve başkalarını sokarak bu işleri bitirdim. Kendimi kontrol ederek eve girmek üzereyken, eve yakın bir yerden telefon ettim ve eve çağırdığı kişi ve Arif'in geldiğini öğrendim ve ben de hemen geliyorum dedim. Eve girdiğimde Arif'e durumu sordum. Neler olup bittiğini ayrıntılı bilmediğini, operasyon günü 13.00-14.00 civarı takip aldığını söyledi. Ben de düşündüklerimi, yaptıklarımı anlattım ve kendimde takip olmadığını söyledim. Daha sonra Sabo telefon etti ve konuştuktan sonra Arif gitti.

12 Temmuz Sonrası Arif'le Aramızda Geçen Konuşmalar ve Bazı Olaylar

–Arif'le 12 Temmuz üzerine konuştuğumuzda Perihan Demirer olayına değiniyordu. O olayın bir anlık olduğuna ikna olmamıştım zaten diyordu. Oradan kaynaklandığına inanıyordu. Yine telefon kullanımında uyarılmamıza rağmen hata yaptık diyordu.

–12 Temmuz sonrası yurtdışının **"DK ve 24 arkadaşının akıbeti açıklansın"** şeklindeki açıklamasının basında çıkmasını kaldığım evde beraber okumuştuk. Hemen tepkisi "Ne yapıyor bunlar, resmen polislik yapıp, önderlik İstanbul'da diyorlar" olmuştu.

–12 Temmuz sonrası Arif kendi kaldığı **evi Y...'ye denetlettirdi. Bu süre içinde ne evin çevresinde, ne evde bir denetime rastlandı. Ne de evi boşaltanlar bir takip aldı. Evi de Y... boşaltmıştı. Kaldığım ev denetleniyordu demesinin hiçbir maddi temeli yoktur.**

–12 Temmuz sonrası kaybolan silahlara ilişkin de aramızda konuşmalar geçmişti. Silahları bir başkasından alıp ben ona vermiştim. Kendinde olan liste ile benim verdiğim silahların tutmadığını söylüyordu. Ben ona listeyi bilmediğimi fakat elimde olanın hepsini verdiğimi belirtmiştim. O da listenin yanlış olabileceği, yüklenme sırasında konulmadığı gibi çeşitli yorumlar yaptı, olasılıklar üzerinde durdu. En son da silahları aldığım kişinin üzerinde duruyor, satıp-satmayacağını soruyordu. Ben o kişinin yapmasının hiçbir anlamı olmadığını söylüyordum. Bunlara rağmen yine de konulan yerlere baktım. Daha sonra kendisinde çıkması ilginçtir.

Şimdi de Sabo'yla 12 Temmuz ve Arif Hakkındaki Konuşmalarımıza Değineceğim

–12 Temmuz öncesi kurallara uymamanın bu kısmi darbeye neden olduğunu, bu kadar kuralsızlık yapılmasına rağmen, polisin daha önce böyle bir operasyonu yapmamasının polisin beceriksizliğinden kaynaklandığını, düşmanı küçümsediğimizi,

–Arif'in operasyonu sezinlediği halde, bencilliğinden, korkaklığından gidip yoldaşlarını kurtarmadığını, bunun için çaba harcamadığını,

–12 Temmuz'dan sonra Arif'in polisin yem olarak bırakılan eşinin (bunu biliyor) bıraktığı mektubunu aldığını, hareketi gereksiz risklere attığını, 12 Temmuz'da yoldaşları için kendini riske atmadığını, fakat hanımı için hareketi bile riske attığını, kısacası Faaliyet Raporu'nda 12 Temmuz için konulan gerçekleri konuşuyorduk. (O zaman Faaliyet Raporu daha çıkmamıştı.)

Buraya kadar 12 Temmuz öncesi ve sonrası Arif'in disiplinsizliklerini, kural ihlallerini yaşadığım kadarı ile anlatmaya çalıştım. Yine onunla kısa süre de olsa 12 Temmuz konuşmalarını ve Sabo'yla yaptığımız 12 Temmuz ve Arif hakkındaki konuşmaları aktardım. Şimdi de kendi gözlemlerimi, örnekleri kıyaslama yaparak ve yorum katarak anlatacağım.

Arif'le yürüttüğüm ilişki sırasında polise karşı mücadele yöntemleri konusunda sık sık konuşuyorduk. Konuşmalarımızın, randevularımızın büyük bir kısmını bu konu oluşturuyordu. Şimdi yazdığım 12 Temmuz öncesi hataların kaynağı bu değil miydi zaten. Şu an daha net ortaya çıktığı gibi, kendini koruma güdüsünden dolayı görüştüğü insanlarla bu konuyu konuşuyor, kendilerini geliştirmelerini sağlıyordu. Böylece kendisine olası bir takip, operasyon ulaşmayacaktı. Pimpirikli oluşu da bunu kuvvetlendiriyordu. Hareketi korumak için bunu yaptığına inanmıyorum. Eğer hareketi korumak için yapsaydı, kendisi kuralları ihlal etmez, ihlal edenlerle savaşır, onları denetlerdi. Bunu yapmadığı gibi, devrimciliği içselleştirmediği, fedakarlık duygusu olmadığı, yoldaşlık ilişkilerini zerrece anlamadığı için 12 Temmuz günü yoldaşlarını değil, kendini kurtarmaya çabaladı.

Sorumlum olduğu dönemde liberal, zaaflara prim veren, nesnelliğe teslim olan bir kişiydi. Ondan hiçbir eleştiri almadığım gibi, şu işi öyle değil de böyle yap türü bir şey de olmadı. Bu benim her işi tam yaptığımdan kaynaklanmıyordu. Bir eksik, yanlış iş yaptığımda "keşke yapmasaydın" diyerek geçiştiriyordu. Nedenlerine inme, geliştirme yoktu. Bunun için emek de harcamıyordu. Bu yüzden de kendiliğindencilik egemendi. Benim çabalarım olsa bile denetleme yoktu. Bunların asıl sebebi kendine güvensiz ve cesaretsiz oluşu idi. Başka bir yönü ise pragmatist oluşu. Bunu yaşadığım bir örnekle anlatacağım.

Bana bağlı çalışan bir komitenin bir üyesinin hareketten gizlediği duygusal ilişkisi vardı. Daha doğrusu yalnızca kendisi tek taraflı olarak kıza açılmış, kız kendisinin ona karşı bir duygusu olmadığını belirtmişti, ama o konumunu kullanarak kızı rahatsız ediyordu. Bunu kızın biriminde çalışan hemen hemen herkes biliyor, fakat bu kişi harekete anlatılmaması için komite üyesi konumunu kullanarak, o birimdekilere baskı yapıyordu. Bu açığa çıktığında komite

üyesi inkar ediyor. Ki, bunun dışında bu kişinin birçok zaafları daha var. Bu kişinin çoğu özellikleri alt ilişkileri tarafından da biliniyor, bu yüzden de sevilmiyor, sayılmıyordu. Bu kişiyi özeleştiri sürecine soktum (Daha önce Sabo demişti). Fakat yine yapmaya devam ediyor, bazı şeyleri inkar etmekte ısrar ediyordu. Ben birkaç yazılı belge gösterince kabul ediyordu. Açıkçası samimi değildi. Açığa çıkan yönlerini ona söyledikçe o da alt ilişkilerine tehditler savuruyordu. Bu yüzden bu kişinin suç işlediğini ve cezalandırılması gerektiğini ilettim. Zaten bu kişiyle çalışmak bile sıkıcı geliyordu. Yalanları o kadar çoktu ki. Ne var ki, Asaf, maddi gelir getirici bir işin içinde olduğu için sürekli bekletiyordu. Bir keresinde de **"Kim onun kadar harekete yardımcı oluyor"** vb. cümleler sarf etti. Bu olayda pragmatizm o kadar hakimdi ki, değerlerimiz, ahlakımız, adaletimiz neredeyse unutulmuştu. Maddi gelir getirici iş bitince ancak bu kişinin durumunu ele aldı. Daha sonra bu kişiye ceza verildi ve hatalarını kabul edip özeleştirisini verince ve devrimcilik yapacağını söylediği için başka bölgeye gönderdik. **"Ortadoğu'dayken madem cezalıydım, neden sorumluluk verildi"** diyor. Sormak istiyorum, yukarıda anlattığım bu insana neden sorumluluk verdik? Kendisi de çok iyi bilir ki, bizim verdiğimiz cezalar eğitici, dönüştürücü, yenileyici ve geliştiricidir (Tabii devrimcilik yapmak istiyorsa). Hatalarını, eksiklerini, zaaflarını kabul edip, özeleştiri veren ve devrimcilik yapmak isteyen herkese yeni şanslar verilerek gözlemlenir, zaaflarını aşması sağlanır. Arif'in bunu çok iyi bilmesine rağmen **"bana niye sorumluluk verildi"** demesinin hiçbir anlamı yoktur. Sabo'nun dediği gibi, eksiksiz, zaafsız insan arasaydık, harekette çok az kişi kalırdı. Arif'in yaptığı 12 Temmuz katliamında kendi sorumluluğunu gizlemek için demagoji yapmaktan başka bir şey değildir. **"12 Temmuz sorgulanmadı"** demesinin altında da aynı mantık yatıyor.

A...

DARBECİLERİN YALANLARI, İBRET BELGELERİ

Belge 1

Spekülasyon konusu yapılan gelişmelerin doğrudan tanıklarından biri olan B....'nin açıklaması.

DARBECİLERE VE KANDIRILMIŞ TARAFTARLARINA

Hareketimize ve önderimize karşı 13 Eylül'de darbe girişiminde bulunduğunuzu, 15 Şubat akşamı öğrendim.

Yoldaş bildiğimiz sizler, davaya ve harekete ihanet ettiniz. Kendi küçük burjuva zaaflarınızı tatmin etmek için bizleri arkamızdan hançerlediniz.

Beş ay süreyle düşmanın dahi haberi varken, bizlerden, yaptığınız darbeyi gizlediniz. Önderlik tarafından yönetildiğini sanan bizleri kullandınız. Yetkisiz bir şekilde tasnifler yaptınız. İnsanlara görev ve yetkiler verdiniz. Milislere SDB fonksiyonu yükleyip, eylem yaptırdınız ve uzun zamandır oluşturulmaya çalışılan milis örgütlenmesini ve hareketimizi riske attınız.

Darbeyi yapış nedeni olarak öne sürdüğünüz iddialar ciddi değildir.

'89' yılından bu yana MK'nın olmadığını, Dayı'nın yetkileri tek elde topladığını söylüyorsunuz. Ama belgeler ve canlı şahitler sizi yalanlıyor. 12 Temmuz'a kadar Niyazi ağabey, Dayı MK üyesiydi, ki çıkardığımız bildiri ve yazılardaki MK imzasına itiraz edilmedi. Yine aynı şekilde 16-17 Nisan'a kadar Sabahat abla ve Sinan ağabey, Dayı ile birlikte MK idi ve yine MK imzası ile çıkarılan yazılara kimse itiraz etmedi.

Kendinizi haklı çıkarmak için, '89'dan bu yana MK olmadığını bilmiyorduk, şimdi öğrendik diyorsunuz. Bu iddianızla aslında Niyazi, Sinan, Sabahat'i kullanılmış, kendi görev ve yetkilerinin farkında olmayan insanlar olarak tanımlıyorsunuz. Onlar hiçbir şeyin farkında değil, siz her şeyi biliyorsunuz. Bu bence sizin popülist yanınızın ortaya çıkmasından başka bir şey değildir.

16-17 Nisan öncesi Sinan ağabeyin bölge sorumluları, gerilla komutanları ile görüştüğü evin kurumlaşmasında görevliydim. Ağabeyin görüştüğü arkadaşların hepsi onu MK olarak tanımladılar. Keza evin kurumlaşmasından sorumlu darbeci Ayşe de, Sinan ağabeyin MK olduğunu söylüyordu.

16-17 Nisan'dan sonra ise MK'nın olmaması ilk bakışta eleştirilebilir. Ama burada da Dayı'nın partileşme yönünde çalışma yürüttüğünü ve ileri kadrolardan MK için insan yetiştirdiğini görüyoruz. Ki, Dayı'nın bu yöndeki yazısını yetkisiz bir şekilde Devrimci Sol dergisinde yayınladınız.

Bedri MK olabilecek nitelikteydi. '89 tartışma tutanaklarını okumayan bir insanın kafasında Dayı'nın benmerkezci olduğu düşüncesi doğabilir. Ama '89 tartışma tutanaklarında Bedri'nin hizipçi ve popülist yanı görülebiliyor. Bedri'nin bu yanı açıkça görüldüğü halde zaaflarını aşmadan merkezi görev verilmesi hata olurdu ki, Dayı bu hataya öngörüsü sayesinde düşmedi.

Dünya siyasal tarihine baktığımızda da görüyoruz ki, ne Lenin, ne Stalin parti içinde hizip çalışmasına izin vermemiş ve çatlak sesleri en radikal biçimde ezmişlerdir.

Önderimiz için yapılan spekülasyonlar ise darbeye karışıp, işler karışınca kendini kurtarma derdinde olanların yalanlarıdır. Kontrgerilla bile hareketimize ve önderimize karşı spekülasyon üretirken usturuplu olmaya çalışıyor. Darbecilerin dili ise daha çok mahalle dedikodularını andırıyor. Ciddiyetten uzak.

Hareketimizin yediği merkezi operasyonlar konusundaki eleştirilerinizde de haksızsınız. Ciddiyetten uzaksınız. Operasyon nedeni olarak "kesin" dediğiniz araç telefonları konusunda bir araştırma bile yapmadan kesin sonuca varmışsınız.

16-17 Nisan öncesi ev kurumlaşması yanında Sinan ağabeyin kullandığı iki araç telefonu benim üzerime kayıtlı idi. Telefonlar tespit edilse, ilk olarak telefonların kayıtlı olduğu büroya gelirlerdi. Operasyon gününe kadar ise büro çevresinde kesin bir takip yaşamamıştım. Kurumlaştığımız ev çevresinde ise bir hafta öncesinden o gün takip diyemediğimiz ufak çaplı olaylar yaşamıştık. Operasyondan 15-20 gün öncesinde ise Sahrayı Cedit'teki ev bariz kaba takipteymiş. Kuryeler sorumlusu Ayşe (Nil) bunu kesin olarak söylüyor. Bu kesinliğe rağmen Sahrayı Cedit'teki ev kullanılmaya devam ediliyor. Bu evden bizim eve de Ayşe ve G gidip geliyorlardı.

Yine Sahrayı Cedit'te kesin takip olduğu için Avrupa kuryesi teyzeyi bizim eve getirdiler.

Ayşe operasyon sonunda takibi bildiğini, merkeze yazdığını ama iletilmediğini söyledi. Bu kadar bariz takip olup, önlem alınmıyorsa, Dayı'ya da haber verilmiyorsa 16-17 Nisan operasyonundan önderliğimizi nasıl sorumlu tutuyorsunuz?

Önderimizin tüm uyarılarına rağmen küçük burjuva zaaflarla hareket ediliyor ve ceza alırım korkusuyla yapılan hatalar, alınan takipler harekete aktarılmıyorsa, önderimiz nasıl yenilen operasyonlardan sorumlu tutulabilir?

Darbeciler kendilerini kurtarma derdindeler.

16-17 Nisan öncesi araç telefonlarının benim üzerime kayıtlı olduğunu bi-

len birlik komutanımız Makbule (Ayşe) darbe olayında aktif rol alıp, işler karışınca kendini kurtarmak için operasyonun benim bürodan başladığını ve bunu gözönüne alarak kurgu yapmamı istedi ve bu yazının hareketin geleceği açısından önemli olduğunu, hareket tarafından istendiğini öne sürdü. Bu yönde kurgu yapıp kendisine verdim.

15 Şubat'ta darbeyi ve darbe sebeplerini öğrendiğimde beni kullandığı için kendisini eleştirdim. Ayrıca, 20 Şubat 1993 tarihinde kendisine rapor olarak görüşlerimi belirttim. Daha sonra ise yazıyı imha ettiklerini belirtti. Aynı oyunu Nejdet'e de oynamıştınız. Ama ne kadar dalavere çevirmeye kalksanız da yaptıklarınızın hesabını vermekten kurtulamayacaksınız.

Darbecilerin söyledikleri ile yaptıkları birbirini tutmuyor. Operasyonların araç telefonundan olduğunu söylüyorlar ama araç telefonlarını çok rahat kullanabiliyorlar. Darbe şefleri darbeden sonra kaldığım üssü araç telefonu ile arayıp, yarım saati aşan konuşmalar yaptılar. Ne hikmetse karşı güçler önderimizin telefonlarını tespit ediyorlar ama darbecilerin telefonlarını tespit edemiyorlar.

Ayrıca sabit yerler, kalınan üsten en az bir bölge dışından aranması gerekirken, rahatımız kaçar diye üssün dibindeki telefondan aranıyor. Kontrol altındaki bir telefondan onu arayan telefon tespit edilebiliyor. Aynı sokak telefonundan denetlenen bir telefon aranırsa, üssün bulunduğu bölge ortaya çıkar. Darbeciler bunu bildikleri halde bu kurala uymadılar. 16-17 Nisan operasyonunun birinci derece sorumlularından Makbule (Nil) önderimizi eleştirirken, yine bu konuda zaaflı davrandı.

Üsse üç-dört hafta önce TV alındı. Kontrol bölgesinde bariz takip yaşadık. Sivillerin gözü önünde taksiye binip, evin iki sokak ötesine gittik. Yeni bir taksiyle başka bir bölgeye gidelim dememe rağmen elde koca televizyon, hiç kontrolsüz üsse gittik. Üste şaibeli durum ortaya çıktı. Kontrol için şehir dışına çıktık. Şüpheli bir durum olup olmadığını anlayamadan geriye döndük. Üs bu durumda iken, darbeci şeflerle yarım saati aşan konuşmalar yapıldı. 6 Mart operasyonu da arkasından geldi. Makbule aynı zamanda bir hafta ara ile darbeci şefleri ile direkt yüz yüze de görüştü. 6 Mart operasyonunun bir nedeni üste yaşanan bu durum ve buna rağmen Makbule'nin kuralsız davranışı olabilir. Makbule 16-17 Nisan'da iki-üç kere takip bulaştırmıştı.

Yapılan bunca kuralsızlıktan sonra, önderimiz nasıl sorumlu tutulabiliyor. Şimdi bu soruyu ben size soruyorum. Yarın devrim tarihinde, yaptığınız tahribattan dolayı tarih sizden hesap soracak.

Darbeciler önderimiz nezdinde harekete saldırmış, kadroların ve hareketin en gizli yazılarının bulunduğu arşivi, bizlerin canımız pahasına yarattığımız değerleri, hareketin paralarını, istihbaratları gasp etmişlerdir. Darbeciler en kısa sürede gasp ettiklerini geri vermelidirler.

Yine en kısa süre içinde devrimci adalete teslim olmalıdırlar. Düne kadar savundukları devrimci adalete güvenmelidirler.

Darbeciler tarafından tek taraflı kafakol ilişkileri ile kandırılmış arkadaşlar, olayı ayrıntılı şekilde araştırın. Darbeciler işledikleri suçun farkındadırlar. Kendilerini kurtarmak için spekülasyon ve yalanlarla sizleri kandırıyorlar. Ger-

çekler ve olayları yaşayanlar, darbecileri yalanlıyor.

İdeolojik hiçbir yanı olmayan, yalan ve spekülasyona dayalı olarak hareketimizin bölünmesi düzenin işine yarayacaktır.

Darbecilerin hareketimizde yarattığı tahribatı gidermek, düşmana daha güçlü darbeler vurmak, partiyi kurup, o güzel günlere bir an önce varmak için görevlerinizin başına dönün.

15 Mart 1993

B.....

■ ■ ■

Belge 2

Devrimci Sol Avrupa Örgütü ve Temsilciliği'nin Açıklaması

DARBECİLERİN YALANLAR ÜZERİNE KURULAN SEFALETİ: İMZALAR

13 Eylül 1992'de darbe olayı ile başlayan süreç gerçekten de kendi özgünlükleri içinde yaşandı, hala da yaşanmaya devam ediyor. Bu sürecin öyle ya da böyle artık sonuna gelinmiş olsa dahi, darbeci mantıkla var olan gerçeklik -kadro ve kitle iradesi- gözardı edilmeye, güneş inadına balçıkla sıvanmaya devam ediliyor. İlkelliği, iğrençliği, dejenerasyonu, değer yitimini, ahlaksızlığı, her türlü entrikayı ve tüm yalan-dolana rağmen aymazlıkla hem de haklıymışçasına ortalıkta dolanmayı vs. çok gördük bu süreçte. Ama ne yalan söyleyelim, olmayan bir şeyi hem de hiç utanmadan yazıp çizmek; işte bunun ayyuka çıktığını 3 Mart 1993 tarihli ve "bol" imzalı "Yoldaşlar" başlıklı darbecilerin açıklamalarında gördük. Hiç utanılmamış ve imzalar sanki varmışçasına ardı ardına sıralanmış.

Atılan imzaların arasında "Avrupa Devrimci Sol Güçler" ilk önce dikkat çekiyor. Nedir Avrupa Devrimci Sol Güçler? Darbe olayını daha ilk gün duyduğunda mahkum eden, adını koyan ve tavır alan Hollanda mı? Yoksa yine darbe olayını duyduğunda daha çağrılmadan darbeci Avrupa Komitesi'ne konuşmak üzere giden Stuttgart mı? Yoksa sorumlusu ve Londra birimiyle tavır alan, kirletmesinler diye darbecileri derneklerinden kovan İngiltere mi? Yine sorumlusu ve Viyana, Linz, İnsburg, Ternitz birimleriyle darbeye ve darbecilere tavır alan Avusturya mı? Bilemiyoruz kimdir sözü edilen Avrupa Devrimci Sol Güçler? Bütün bir birim olarak darbeyi lanetleyen Belçika mı? Yunanistan mı? 7 Ocak'ta duyduğu halde sorumlu davranmayıp, darbeye ve darbeciliğe koltuk değnekliği yapan Fransa sorumlusu dışında, öfkeyle tavır alan ve Paris'te onurla darbecilerin karşısına dikilen Fransa-Paris Komitesi mi? Dreux sorumlusu mu? Yoksa darbeci Avrupa Komitesi'nin oyunlarını bozan ve Devrimci Sol Güçlerin onurunu kurtaran Dortmund Birimi mi? Köln, Wuppertal, Duisburg birimleri mi? Münih, İngolstad, Ausburg, Saarbrücken, Erbach mı?

Saymakla bitmeyecek ama örneğin tüm bir birim olarak darbeye tavır alan ve çalışmalarına hiç aksamadan devam eden Bielefeld mi? Lübeck mi? Devrimci Sol taraftarlarının bu olaya öfke duyduğu Hamburg bölgesi mi? Ya da Aile ve Esnaf Komitesi ve Avrupa Dev-Genç olmanın heyecanını duyan pek çok genciyle Berlin Birimi mi? Hannover Komitesi'nde daha başında tavır belirleyen iki komite üyesi ve pek çok taraftarımız mı? Nedir sözü edilen? Başka bir Avrupa Devrimci Sol Güçler mi? Daha sayılabilecek çokça bölge ve birim olmasına rağmen, bu kadarının bile darbecilerin yalanlarının boyutunu ve iğrençliğini görmek açısından yeterli olduğu inancındayız. Ülkede birkaç fırsatçının –yani içimizdeki oportünizmin– dışında tüm alan, birim, bölge, legal ve illegaliyle önderliğin ve hareketin etrafında kenetlenmiş ve Avrupa örgütlülüğümüz de yine birkaç kendini bilmez ve fırsatçı dışında doğru devrimci tavrı göstermiştir. Sözü edilecekse, her toplantıda darbeyi, darbeciliği, darbe sözcülerini mahkum eden, onuruna sahip çıkan Avrupa örgütümüzden söz edilmelidir. Yalanla siyaset yapmak bize, Devrimci Solculara has bir olgu değildir. Ama ne yazıktır ki, darbe ve darbecilik böyle bir kültür peydahlattırmıştır.

Atılan, hiç sıkılmadan atılan imzalardan birisi de Özgür Halklar Komitesi'dir. Özgür Halklar Komitesi çalışanlarından dördü hariç, 7 kişi başından itibaren darbeyi meşru görmemiş, darbeci dört çalışan örgütlü çalışma sürdürdükleri mevzilerini terk ederlerken, kalan 7 çalışan pek çok şeyi yeniden ve yeniden öğrenme ve sancı çekme pahasına mevzilerinde tutunmuşlardır. Darbeci mantığa göre varsa yoksa ondan yana tavır koyanlardır önemli olan. Ama insan biraz da mütevazı olmalıdır. Yazılacaksa, tüm bu gerçeklerin ışığında bu komite imzası kullanılmalıdır.

Darbecilerin imza sefaletinde bir sayfa da İsviçre Mücadele Temsilcisi imzası ile açılıyor. Bildiğimiz kadarıyla, böyle bir resmi kurumlaşmamız yoktur. Darbecilerin icat ettiği bir kurum ise buna söylenecek tek laf olamaz. Zira daha önce hareketimiz tarihinde görmediğimiz sıfatlar art arda sıralanıyor ve sözde çok ciddi bir hava veriliyor. Örneğin "Merkezi Lojistik İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri" ya da yine darbe döneminde icat edilen "Merkezi Koordinasyon İlişkileri Sorumlusu ve Alt Birimleri" gibi... Tek söz var söylenecek: İNSAF.

Başka bir gaflet ise "Uluslararası İlişkiler Komitesi" imzasında mevcut. Devrimci Sol Uluslararası İlişkiler Komitesi herkesin bildiği gibi üç kişiden oluşmaktadır. Ama darbeciler nedense başından itibaren darbeye tavır alan bir komite üyesini es geçmektedir. Nedir başarılmak istenen? Defalarca pek çok toplantıda küçümsenen şu "aritmetik toplam" mı yakalanmaya çalışılıyor? Yazılacaksa darbeyi savunan, hem de ülke ülke gezip darbe sözcülüğü yapan komitenin iki üyesi açıkça yazılmalıdır. Gerçeklerden korkulmamalıdır.

Bu arada aslında pek çok insanımızın bildiği bir gerçeğin altını çizmekte yarar var. Avrupa Komitesi (1 üye hariç) diye atılan imzanın bütünüyle hiçbir hükmü yoktur. Çünkü bu komite darbe döneminde atanmıştır ve başından itibaren gayrimeşrudur. Darbeye ve darbecilere başından itibaren çok iyi koltuk değnekliği yapan bu komitenin Avrupa örgütlülüğümüz içinde bu anlamda za-

ten hiçbir meşruiyeti yoktur. Bu nedenle parantez açıp, bir üye hariç diye yazmak da zevahiri kurtarmıyor. (*)

Değinmeden geçemeyeceğimiz bir olgu ise, Devrimci Sol Dergisi Komitesi ve Çalışanları'dır. Toplantıların hemen hepsinde "Biliyor musunuz, bizim dergi çalışmamızda bırakın komiteyi, bizi denetleyen bile yoktu" diye feryat edip "kolektivizm yok" fetvaları verenler, iş kendi imza metinlerine gelince hem bir komite olduğunu, hem de dergide kendilerinin dışında çalışanların olduğunu birden hatırlayıvermişler.

Başından beri söylüyor, yazıyoruz. **Darbecinin ahlakı yoktur.** Onun için önemli olan tek şey, varsa yoksa kafa karıştırmaktır. Bir kişi de olsa darbe ve darbeciliği destekleyen bir güç var imajı yaratabilmek için, yaratıp etkileyebilmek için olmadık dolaplar çevrilebilmektedir. Yalan bugün darbeci için siyaset yapmanın birincil aracı durumundadır. Ne yazık ki gerçek budur.

Avrupa'daki tüm Devrimci Solcular... Hiçbir yalan, hiçbir entrika tıpkı ülke gerçeğinde olduğu gibi, bizlerin de **önderliğimiz ve hareketimiz etrafında kenetlendiği gerçeğini yok edemez.** Bugün Avrupa örgütlülüğümüz de ayakları üzerine dikilmiş, yaratılan devrimci demokrasi hareketi ile darbeyi, darbeciliği ezip geçmiş, yoluna iradesi ile devam etmektedir. Bu nedenle, hala "güçlüyüz, bizi destekleyen çok insan var" havası yaratmanın bu gerçeklerin ışığı altında hiçbir anlamı yoktur. Bizler, Avrupa örgütlülüğü olarak her şeye rağmen, hareketimiz Devrimci Sol'un döşediği devrim yolunda yürüyüşümüze devam ediyoruz, edeceğiz de. Devrim yürüyüşümüzü hiçbir yalan, demagoji, entrika vs. engelleyemeyecektir.

YAŞASIN ÖNDERLİKLE BÜTÜNLEŞEN AVRUPA ÖRGÜTÜMÜZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
DARBECİLİĞİ DEVRİMCİ DEMOKRASİMİZLE YENDİK, YENECEĞİZ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
DEVRİMCİ SOL AVRUPA ÖRGÜTÜ VE TEMSİLCİLİĞİ
7 Mart 1993

■ ■ ■

Belge 3

S...'nin açıklaması

3 MART 1993 TARİHLİ "YOLDAŞLAR..." BAŞLIKLI DARBECİLERİN ÇIKARDIĞI YAZI İLE İLGİLİ GERÇEKLER

Öncelikle kendi imzamın da bulunduğu bu yazının çıkış şekli ile ilgili bir açıklama yapmak zorundayım. Çünkü bu çıkış şekli ile kullanılan imzalar daha baştan, imzası bulunan insanlar da dahil, herkesi kandırmaya, aldatmaya

(*) Bu komite üyelerinden Sami, yaptığı bir açıklama ile kendini "taraftar" ilan etmiş sonra yine komite üyesiymişçesine bölgelere müdahale etmeye kalkmış, hatta yeniden komiteye geri döndüğünü açıklamıştır. İstenildiği zaman girilen ve çıkılan böylesi ciddiyetsiz, laçka bir komitenin imzası aynı oranda ciddiyetten uzak ve laçkadır.

yönelik, başka hesapların yapıldığı bir oyundur.

Bana bu yazının (taslak şeklinde görmüştüm) Devrimci Sol dergisinde yayınlanacağı söylenmişti. Yazının bu şekilde çıkacağından ve altında imzalarımızın olacağından haberim yoktu. Yazının taslağını daha önce sözlü olarak onaylamama rağmen, imzamın kullanılması yönünde onay vermemiştim (ayrıca imzamın kullanılacağı söylenmemişti). Süreci ve yaşanan olayları tekrar gözden geçirdikten sonra, bazı gerçekleri görmem sonucu, darbenin mahkum edilmesi gerektiğine inandığım için, bu yazıdaki imzamı geri çekiyorum. Ayrıca benim imzam dışındaki imzaların bir kısmına ilişkin zorunlu bir açıklama yapmak durumundayım.

İmzaların birçoğu abartılı ve sahtedir.

1- Şişli Bölge Sorumlusu ve Komitesi (Çağlayan Bölge Komitesi) imzasında Şişli Komitesi, (13 Eylül sonrası 3 kişi) içinde iki kişi darbeyi destekliyordu. Dolayısı ile olduğu gibi komite yanlıştır. Ayrıca Çağlayan Bölge Komitesi diye bir yapımız yoktur.

2-Nurtepe ve Alibeyköy Halk Komiteleri diye komitelerimiz yoktur. Nurtepe'de operasyonlar sonrasında komitelerimizi kuramamıştık. Alibeyköy'de ise birim komitelerimiz var ve bu komiteden sadece bir kişi darbeyi desteklemektedir.

3-Ümraniye Bölge Sorumlusu, Sarıgazi Bölge Sorumlusu, Altınşehir Bölge Sorumlusu, Samandıra Bölge Sorumlusu imzaları abartıdır. Çünkü bu mahalleler bölge düzeyinde değildir. Sadece bölgeye bağlı alt birimlerdir.

4-Küçükarmutlu komiteleri ise darbe sonrası kurulmuş ve işlevsiz bir durumdadır.

5- Topkapı, Şişli, Anadolu Yakası Genel Bölge Halkı diye bir imza kullanılamaz. Bölge halkı yazıda belirtilen şeyleri tartışabilecek, muhatap olacak konumda olamaz. Ayrıca halk deyimi genel bir deyimdir. Böylesi bir yazıda yeri olamaz.

Bu imzaların doğruluğunu, yanlışlığını bizzat çalışma alanımız içine girdiği için biliyorum.

(...)

S....

12 Nisan 1993

■ ■ ■

Belge 4

ORTADOĞU GÜNLÜĞÜ... Darbecilerden Hayri ve İbrahim'in, üç kişinin darbecilere tavır alması karşısında başvurdukları iğrenç yalanlar ve uzun süre önderliğin kurumlaşmasını yapan bir bayana önderlik hakkında olumsuz şeyler söylemesi için yaptıkları zorlamalar, darbeciliğin ahlakını ortaya koyan bir başka örnektir... Aşa-

ğıdaki belge, Devrimci Sol tarafından 1 Nisan 1993'te bir ön açıklamayla kamuoyuna sunulan, kampta tutulmuş bir günlükten oluşmaktadır.

DARBECİLER NASIL ÇALIŞIR?

5 ŞUBAT 1993: Biz diğer arkadaşlardan ayrı olarak yedi (7) kişilik bir grup olarak kalıyorduk. Tahsin, Zeynep (eğitmenler), Hasan, Sait, Fatma, Fehime, Solmaz. Bugün öğlen saatlerinde İbrahim ve Hayri geldi. Hareketin çok ciddi sorunlarla karşı karşıya olduğunu söyleyerek konuyu açtılar. Konuyu Hayri açtı. Konuyu açarken üç (3) madde halinde getirdi: 1) Dayı'nın benmerkezciliği, MK olmayışı; 2) 12 Temmuz, 16-17 Nisan operasyonları; 3) Dayı'nın lüks yaşamı, savurganlığı ve küfürlü konuşmaları. Konu açılırken objektif davranılmadı. Sadece biçimsel olarak iddia dendi. Kendi yorumlarıyla beraber getirdiler. Ve konunun odak noktasını Dayı'nın kişiliğine yönelik saldırılar oluşturuyordu. (...) Ortaya öyle bir tablo çıkıyordu ki, böyle bir kişiliğe sahip insanın harekete önderlik etmesi mümkün değildi. Bırakalım devrimci kişiliği, sıradan tutarlı bir insan kişiliğinden uzak bir insan tipiydi bize anlatılan.

Konu açıldığında bize herhangi bir yazılı belge getirilmedi. Ertesi gün mektupları ve yazıları getireceklerini söylediler. Biz şaşkınlık hatta şok içindeydik. Olayı anlamaya, kavramaya çalışıyorduk. Zeynep ve Tahsin konuya çok ilgisizdi. Özellikle Zeynep bizim soru sormamıza bile tahammülsüzdü. Konuşma içinde 4-5 kez müdahale etti. Hayri ve İbrahim'den çok daha tahammülsüzdü, öyle bir tavır içindeydi ki, "Konuyu size açıldığı gibi kabullenin, araştırıp soruşturmaya ne gerek var." dedi. Biz (Fatma, Fehime), bu sorunun ne zamandan beri var olduğunu, neden bu noktaya gelmeden yukarıda çözümlenmediğini, neden başka yöntemlerle (eleştiri, uyarı, tartışma vb.) hareketin var olan işleyişi içinde çözümlenmediğini sorduk ve Dayı'ya yönelik suçlamaların bizim geçmişte var olan bilgilerimizle çeliştiğini (onu yakından tanıyanların anlatımlarından örnekler verdik) belirttik. (...)

Fatma toplantıdan sonra Hayri ve İbrahim'le özel konuşmak istedi. Hayri Fatma'nın geçmişteki ilişkilerini biliyordu. Konuyu açmadan 15 (on beş) gün kadar önce Fatma ile özel konuşmuş, tüm devrimci geçmişini anlattırmıştı. Konuşma şöyle gelişiyor. Süreci değerlendirmek için geçmiş ilişkilerinin tartışılması gerektiğini söylüyor. Fatma da hangi boyutu ve hangi kapsamıyla diye soruyor. Açık olarak ve baştan alarak anlatması söyleniyor. Bu arada objektif olması gerektiği hatırlatılarak "ne kendini farklı biçimde getir, ne de kim olursa olsun eleştiriden kaçınma" deniyor. Fatma geçmiş sürecini, gelişmesini, durumunu, buraya nasıl geldiğini açıp tartışıyor. Daha doğrusu Fatma anlatıp o arada netleşmek için sorular soruyor. Konuşma ve soru soruş biçimi bazı şeyleri bildiği izlenimini uyandırıyor. (Niyazi ile kaldığını, firar sonrası ilişkileri). Fatma'nın bu kadar açık konuşmasının nedeni şu: Bekleme sürecindeydik, hepimiz çeşitli yerlere istihdam edilecektik. Bu nedenle ülkeyle sağlıklı haberleşme olanağı olmadığı için sormak zorunda diye düşünüyor. Çok

açık bir biçimde, harekete yazacağı herhangi bir yazı düzeyinde kendini ortaya koyuyor. Bu konuşmada her ikisine de Dayı ile ilgili getirilen iddiaların (lüks içinde yaşamak, savurganlık vb.) kendisinin yaşadıklarının tamamen tersi olduğunu belirtiyor!

Fatma örnekler veriyor. Onlar ise kullanabilecekleri şeyler almaya çalışıyorlar. Şöyle ki; Fatma "Dayı değil savurganlık, her kuruşun hesabını yapardı, bana para verirken denetlerdi" vb. şeyler söylüyor. Yanıtları şu; Tabii sana verilen parayı kontrol eder, ama kendisi harcar. Fatma da "Benim özel harcamam değil, evin harcamasıydı. Hatta kısıntı yapılmasını bile söylemişti." dediğinde susuyorlar. Fatma onun yanında Sabo'nun bu konudaki duyarlılığını örnek veriyor. Onu kabulleniyorlar ama "bir şey söylemiyoruz" diyorlar. Bunun yanında gardroptaki elbiseleri, evi, arabaları vb. gibi örnekler veriliyor. "Bedri kendisi anlatıyor" diyorlar. Fatma da "Bedri kendisi gelip bizimle kaldı. Ev yaşamımızı gördü" deyince, "Avrupa'ya gidince değişmiş" biçiminde getiriyorlar. Kısaca Dayı Avrupa'ya gidince olumsuz yönde değişerek farklı bir kişiliğe bürünmüş.

Bedri "Dayı'yı ben bile tanıyamıyorum, çok değişmiş vb." şeyler söylüyormuş. Fatma ısrarla konuşunca şu yorum yapılıyor; *"Dayı o zaman cezaevinden yeni çıkmıştı. Ayrıca yanında Sabo, Niyazi, Sinan vardı, onlar denetliyordu. Şimdi ise tek başına."*

Diğer konularda da şunlar tartışılıyor... Niyazi ile Dayı, Sinan ile Dayı arasında saygılı ve uyumlu bir ilişkinin olduğu ve ortak bir çalışma içinde oldukları söylendiğinde hemen kullanacakları malzeme arıyorlar. "Dayı Niyazi'yi eziyor muydu? Sinan'ı eziyor muydu?" soruları geliyor. Fatma ise olumlu bir beraberlikleri olduğunu, Sinan ve Niyazi'nin Dayı'ya saygı gösterdiğini, ama bunun doğal, olması gereken bir şey olduğunu söylüyor. Bunun yanında Avrupa'da beraber kaldıkları bayanlarla ev ilişkilerini anlatarak Dayı'nın iç çamaşırlarını bile onlara yıkattığını söyleyerek, gene Fatma'dan bir şeyler bekliyorlar. Fatma da Dayı'nın çok duyarlı-ince bir insan olduğunu, değil iç çamaşırlarını yıkatmak, diğer çamaşırlarını dahi yıkamak için zorla aldığını söylüyor. (Sabo'nun hasta olduğu için yıkayamadığını belirtiyor.) Israrla küfür konusunu soruyorlar. Fatma hiç küfür etmediğini, ama sorumluluk düzeyi, karşı karşıya kaldığı sorunlar, çalışma temposu nedeniyle sinirli bir yapısı olduğunu, bunu da doğal karşılamak gerektiğini belirtiyor. Ayrıca Dayı'nın gerek ev yaşamı, çalışma temposu, gerekse Sabo ile arasındaki (evlilik ilişkileri) açısından örnek alınacak bir kişi –önder– olduğunu söyleyerek örneklerle vurguluyor. Hayri ve İbrahim bu ısrarlı konuşmalar karşısında aynı yanıtı veriyorlar. *"Dayı Avrupa'da değişti, bambaşka bir insan oldu. İnanmak zor ama gerçek bu."* Fatma yazıları okuyup düşünmek istediğini, ona göre değerlendirme yapacağını, olayın önemini, hareketin geleceğinin söz konusu olduğunu söylüyor. "Haklısın oku, düşün" diyorlar. (...)

Biz (Fehime, Fatma) ilk şoku atlatınca farklı sorular sormaya başladık. Madem hareketin örgütlülüğü bu kadar olumsuzdu, bu olaylar gelişmişti, neden Devrimci Sol Dergisi'nde, Partinin Arifesindeyiz yazısı çıktı? Ayrıca ondan sonraki bütün sayılar partileşme sürecine ve partiye yönelikti. Hatta satır

aralarında şu yorumu yapmıştık. Parti kuruldu ya da çok yakın zamanda kurulacak. Verilen mesaj bu idi. Bunlar 13 Eylül sonrası çıkan yazılar. Ayrıca darbe neden tam parti konferansının olacağı döneme rastladı? Yorumumuzu söyledik. Parti konferansının öncesi böyle bir şeyin olması düşündürücü. Farklı çelişkiler nedeniyle (kariyer vb.) böyle bir şey yapılmış olabilir. Daha sonra Hayri geldi. Her ikisi de sürekli konuyu anlatıp, bizi ikna etmeye çalışıyorlardı. Özellikle küfürlü konuşmalar üzerinde durdular. Hayri, Dayı ile arasındaki diyalogları anlattı. (Dayı telefonu açar açmaz küfüre başlıyor, konuşamıyoruz diyor) Hatta bir ara İbrahim müdahale etti. "Bu konuyu bu kadar anlatmaya gerek yok. Bu konuşmalar Dayı ile bizim aramızda geçti." dedi. Çözüm olarak platformu önerdiler. Biz platformun kapsamını kavrayamadığımız için (Fehime hariç, o kabul etmedi) Solmaz ve Fatma, platform olabilir dedik. Kesin karar biçiminde değildi. Sadece o günkü konuşmalarda söyledik. O gün akşam geç saate kadar her ikisi de yanımızda kaldılar. Bizi ikna edememişlerdi. Onlar gittikten sonra, biz aramızda olayın yorumunu yapmaya başladık. Ama elimizde herhangi bir yazılı belge yoktu. Anlatılanların sübjektif olduğu açıktı. Ve olayı tam kavrayamamıştık. Bu konuşmalar sırasında Hasan, Dayı'ya yönelik hakaret boyutunda laflar söyledi. "Az kalsın hareket Apo gibi birinin eline kalacakmış da haberimiz yokmuş." vb. şeyler söyledi. Fatma müdahale etti. Getirilenlerin sadece iddia olduğunu, hiçbir yoldaşımıza böyle hakaret edemeyeceğimizi, bu biçimde konuşmaya hakkımızın olmadığını sert biçimde ifade etti.(...)

6 ŞUBAT 1993: Bugün öğlene doğru yazılar geldi. Gelen yazılar küçük kitapçık ve birkaç mektup. "Bir Kara Mizah" yazısının Dayı'dan habersiz yayınlandığı söylenmedi. Yazılar getirildi ama onu okumaya dahi fırsat bulamadık. Çünkü sürekli bizi ikna etmek için konuşma yaptılar. Sürekli tartıştık. Öğleden sonra İlhami ve Hayri geldi. İlhami '89 platformunu, Niyazi ve Sinan'ın sorunlarını anlattı. Onun da tavrı böylece anlaşıldı. Sorunu bir gün önce öğrendiğini, bizimle (Fehime ve Fatma ile) daha yakın ilişkisi olduğu için özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Fehime ile özel konuştu. İlhami daha farklı üslupla konuşuyordu, sorunu ustaca getiriyordu. Akşam Hayri tekrar geldi. Derya'nın telefon edeceğini, bizimle konuşmak istediğini, eğer istersek onunla konuşabileceğimizi söyledi. Derya bizim yanlış anlamayacağımızı özellikle belirtmiş. (Önce Fatma'yı istemiş, Hayri görüşmek istediğin başka biri var mı diye sorunca Fehime'yi de çağırmış) Derya'nın tavrı bize başlangıçta şöyle açıklandı: Olayları ayrıntılı bilen, sorunu çözmeye çalışan bir arkadaş. Her iki tarafı da desteklemiyor.

İki gün sürekli bizi ikna etmek için seferber olmaları, kendilerinin sürekli evde bize zaman ayırmaları (Şam'a geldikten sonra ev yaşamında ortaya çıkan sorunlar ve siyasi çalışmalara haftada bir gün dahi zaman ayıramazken bu konu gündeme gelince bizim üzerimizde bu kadar yoğunlaşmaları dikkatimizi çekmişti.), İlhami'nin eve getirilmesi, arkasından Derya'nın telefonu. Tüm bunlar konuyu açış biçimi ve yöntemiyle birleşince en kaba biçimde kafakol ilişkisine girildiğini görüyorduk. Bu bizim tepkimize neden oldu.

Yolda İlhami bizi karşıladı, büroya birlikte gittik. Bu arada bu tepkimizi İlhami'ye açıktan söyledik. Büroda Hasan telefonun başında bekliyordu. (Biz onun darbeyi yapanlardan Hüseyin olduğunu bilmiyorduk) Telefonla sabah 6.00'da görüşebildik. Sabaha kadar İlhami ve Hasan'la tartıştık. Aynı şekilde bizi ikna etmeye çalışıyorlardı. Derya ile toplam 3 (üç) saat görüştük. O da bizi ikna etmeye çalışıyordu. Biz henüz yazıları okumadığımızı, konuyu kavramaya çalıştığımızı ama platformun çözüm olmadığını, onun bu süreçte tarihi bir rolünün olduğunu, bunun sorumluluğu ile davranması gerektiğini, darbecileri desteklemenin suç ortaklığı yapmak anlamına geldiğini söyledik. (...)

7 ŞUBAT 1993: Biz yazıları okumaya başladık. Ufak kitapçıktaki "Kara Mizah" yazısını okuduktan sonra olayı daha iyi kavradık ve ismini koyduk. Bu bir darbeydi, ihanetti. Bu doğrultuda tartışmalar çok sert geçmeye başladı. Evdeki arkadaşların hiçbiri bizimle tartışmaya girmiyordu. Hayri, İbrahim ve İlhami zaman zaman tek, zaman zaman ikili tartışmalarla (İlhami bizim kaldığımız evde kalmaya başlamıştı) konuyu darbenin dışına çekmeye çalışıyorlardı. (...) Ne bu sorunlar, ne de ileri sürülen iddialar (gerçek bile olsa) darbeyi meşru ve haklı gösteremez. Bu nedenle öncelikle yönetim devredilmeli, ondan sonra diğer sorunlar tartışılır. Ayrıca darbeciler istediği için değil, onlar istemese de bu iddialar tartışılıp, netleştirilmelidir. Çünkü bizim ilişkilerimiz güven temelinde yükselir. Onlarda ise Dayı'ya güvensizlik kökleşmişti. *"Böyle birine yönetim verilmez. Yönetimi tekrar ona verirsek hiçbir sorun tartışılmaz tasfiye başlar"* diyorlardı. Bizim düşüncelerimizin bu yönde olmamasından son derece rahatsız oldular. Bu arada Dayı'nın bu kadar sorun varken kendilerinden rapor istediğini (özellikle İlhami'nin raporunu) ama yönetimi meşru görmediklerini, rapor vermeyeceklerini söylediler. Biz de *"Siz yönetimi meşru görmüyorsanız, biz de sizi meşru görmüyoruz. Bizim için hiçbir bağlayıcılığınız yok, sadece burada günlük yaşamla, güvenlikle ilgili konulara uyarız. Bu da bizim devrimci yaşamımızın, sorumluluğumuzun bir gereği"* dedik.

8 ŞUBAT 1993: Öğlene doğru Hayri ve İbrahim geldi. (...) En kısa zamanda ülkeye gitmek istediğimizi söyledik. Olabilir dediler. Ancak bu durumda hiç kimsenin sorumluluğunu alamayacaklarını, her iki tarafla da bu olaylar netleşene kadar kimseyi göndermeme konusunda konuştuklarını, ancak kendi irademle gitmek istiyorum biçiminde bir kağıt imzalayıp bırakırsak gidebileceğimizi söylediler.

(...)

Mektuplar, birkaç yazı (Darbecilere çağrı niteliğinde Musa, Malik, Önderlik imzalı yazı) ve Dayı'nın günlüğü bugün elimize geçti. İlhami akşamüstü geldi. Arkadaşların tepkisini sorduk. Üzüldüklerini söyledi. Bizimle tartışmaya çalıştı. *"Darbe, ihanet derseniz bunun cezası bellidir. Harekette kan davası mı başlatacaksınız, kafalarına kurşun mu sıkılsın"* vb. şeyler söyledi. Biz *"kan davası biçiminde bakmadığımızı, hareketin vereceği kararın da uygulanacağını"* söyledik. Bizim düşüncemizin netliği ve kesinliği karşısında tartışmayı fazla uzatmadan evden ayrıldı.

Biz bu konuyu diğer arkadaşlarla tartışmak istediğimizi söyledik. Yakında hepimizin aynı evde bir araya getirileceği söylenerek geçiştirildi. Bu arada biz onlara görüşlerimizi belirten imzalı belge vermeyeceğimizi söyledik. (Onları meşru görmediğimizden ve güvenmediğimizden bu kararı almıştık.)

9 ŞUBAT 1993: Hayri, İbrahim ve İlhami diğer tarafta yoğunlaşmaya başladılar. İlhami bizim yanımızdan ayrılmıştı. Solmaz eşya almak üzere diğer eve gittiğinde, arkadaşların bürodan eve geri geldiklerini görmüş. Bizim düşüncelerimizi açıp, arkadaşlarla tartışmış. Bu tavır diğerlerinin (Hayri-İbrahim) hoşuna gitmemiş. Kaldığımız evde ise bu konuyu özellikle Hasan ve Sait'le tartışmak istiyorduk. Ama tartışmadan kaçıyorlardı. Yazıları okuyup, olayları ayrıntılı değerlendiriyorduk. Ev içi ilişkilerde kendi dışımızdaki dört arkadaşla ilişkilere özellikle dikkat ediyorduk. İlişkilerin olumsuzluğu tartışmaların önünü keseceği için, günlük ilişkilerde önceki kadar sıcak olmasa da dikkatli davranıyorduk. Çünkü eğitmenler de dahil hepsinin Hayri ve İbrahim tarafından yönlendirildiği açıktı. Bu arada yazı ve mektuplar okunurken bizim dışımızdaki diğer insanlar alaylı ve küçümseyici, Dayı'nın kişiliğine yönelik doğrudan ve dolaylı konuşmalar yapıyorlardı. Eğitmenler, Hayri ve İbrahim genellikle bunlara tavırsız kalıyor, hatta ortak oluyorlardı. Bu nedenle aramızda sert tartışmalar çıkıyordu.

10 ŞUBAT 1993: Sabah İbrahim geldi. Tahsin ve Zeynep'i evden aldı. Bize hiçbir açıklama yapmadılar (sorulmasına rağmen). Fatma İbrahim'e telefon bağlantısını tekrar hatırlattı. (...) Gündüz biz yazıları okuyup, kendi aramızda tartışmaya devam ettik. Hasan ve Sait'le tartışmaya çalıştık. Fakat çabamız sonuçsuz kaldı. Akşam Tahsin tekrar geldi. Hasan ve Sait'le odada özel konuştuktan sonra onları gönderdi. Biz bu olaylarla ilgili bir şeyler yapıldığını anlamıştık. "Arkadaşlar nereye gidiyor" dedik. Hasan'a sorduk. Çelişkili şeyler söylediler. Biz de diğer arkadaşların yanına gitmek istediğimizi, götürülmediğimizi, ama kendilerinin oraya gidip geldiğini, bu konuda yalan söylemelerine gerek olmadığını söyledik.

Bu gidip gelmelerden şu sonucu çıkardık; arkadaşları ikna ettiklerini (iki günde) ve mektup yazdıklarını, imza aldıklarını anladık. Bizleri en azından imza alıncaya dek onlarla bir araya getirmeyeceklerdi.

11 ŞUBAT 1993: Sabah kendi aramızda olayın değerlendirmesini yaptık. Olayları ve gelişimi onların inisiyatifine bırakmanın yanlış olduğuna, bizim onları zorlamamız gerektiğine karar verdik. Telefon konusunda Hayri'nin buraya gelmesini beklemeye gerek olmadığını, onu çağırtmayı ve arkadaşların yanına gitmek için dayatıcı olmak gerektiği konusunda hemfikir olduk. Bu konuşmadan sonra Fehime Zeynep'le telefon için Hayri ile görüşmek istediğimizi, büroya bir arkadaşı göndermek gerektiğini söyledi. Zeynep çeşitli gerekçeler getirdi. (Büroda misafir olduğunu, kimseyi gönderemeyeceklerini vs.) O zaman diğer eve haber bırakmalarını söyledik. "Siz gidin haber bırakın" dedi. Bu arada ülkeye gitmenin kendilerinin de sorunu olduğunu, zama-

nı gelince gideceğimizi, beklememiz gerektiğini vb. söyledi. Kısaca gereksiz ukalalıklar yaptı ve cevabını aldı. Daha sonra bizim eve gidemeyeceğimizi söyledi. O zaman biz karşı çıktık. "Neden bizim gitmemizi istemiyorsunuz, biz bugün o eve arkadaşların yanına gideceğiz" dedik. Tartışma bu noktada kavgaya dönüştü. Biz onlara güvenimizin kalmadığını (siyasi güvenin olmadığını, soruna kişisel olarak bakmadığımızı) söyleyince Zeynep bağırıp çağırmaya başladı. Konuşmaları siyasi bir insanın, hele hele sorumlu bir insanın konuşmasından çok uzak, seviyesizdi. Bu arada "tanımadığınız, meşru görmediğiniz yönetimden telefon bağlantısı istiyorsunuz" lafına karşılık bunu sağlamak zorunda olduklarını, biz, ülkeye gidinceye kadar sorumluluklarını yerine getirmek durumunda olduklarını söyledik. Zeynep bizim bu sözlerimize şöyle yanıt verdi: "Siz Devrimci Solcu değilsiniz." Biz, kimsenin bizim siyasi kimliğimize dil uzatamayacağını, sözlerine dikkat etmesini, sonra bunların hesabını veremeyeceğini söyledik. Tahsin, Hasan geldi. Tahsin "Kapı açık, çıkın gidin" dedi. Biz "Senin böyle bir şey söylemeye hakkın yok." dedik. Karşılıklı bağırıp çağırma bir süre devam etti. Çok seviyesiz konuşuyorlardı. Ortam uygun olsa farklı yöntemle cevap verilecek konuşmalar yaptılar. Bu arada Tahsin büroya gidebileceğimizi söyledi. Biz bu aşamadan sonra onlarla aynı ortamı paylaşamazdık. Evden ayrıldık. Büroya gittik. (...) Saat 14.00 gibi İbrahim büroya geldi. Ne olduğunu sordu. Evden bu biçimde ayrılmamızın yanlış olduğunu söyledi. Biz bunun sorumlusunun Zeynep-Tahsin olduğunu, bizim dışarı çıkmak gibi bir dayatmamızın olmadığını, sadece telefon için haber iletmek istediğimizi söyleyerek olanları ve bize söylenenleri anlattık. İbrahim bize söylenen sözleri geçiştirerek, olanlardan bizi sorumlu tutan bir tavır sergiledi. Biz olanları tekrar hatırlattık. Bizim siyasi kimliğimize saldırıldı, bunun hesabı verilmeli, biz o insanlarla aynı ortamı paylaşamayız dedik. Diğer arkadaşların yanına gitmek istediğimizi belirttik. İbrahim diğer arkadaşların yanına gidebileceğimizi, ancak bazı konuşmalarımıza dikkat etmemizi söyledi. Kısaca "darbe, darbeci, ihanet vb." sözleri arkadaşların yanında konuşmamamızı istiyordu. Bu açıkça pazarlıktı. Biz kimseye küfür, hakaret etmediğimizi, bunların siyasi bir tespit olduğunu, bizim de siyasi insanlar olarak görüşlerimizi her yerde savunacağımızı söyledik. İbrahim bizim taviz vermememiz karşısında açık tavrını ortaya koydu. Bu tehditti. "Elimizin altındasınız, sonuçlarını göze alabiliyor musunuz?" tehditlerini savurdu. Biz hiçbir biçimde geri adım atmadık. Görüşlerimizi her yerde, her koşul altında söyleriz dedik. O zaman "Ben de Dayı'ya alçak, namussuz, şerefsiz derim" dedi. Biz "Dayı hakkında böyle konuşamazsınız" dedik. Bağırıp çağırmaya başladı. Fehime'ye ahlaksız dedi. Biz lafını geri alması için uyardık. Geri almadı. Fatma'yla konuşmaya çalıştı. Fatma "lafını geri al, yoksa konuşma burada biter" dediğinde "Sen de ahlaksızsın, ahlaksızlar" dedi. Biz hep beraber tavır aldık. "Seninle konuşacak bir şey yok, çık dışarı." dedik. İbrahim gitti. Bir süre sonra Hayri geldi. Bize aynı eleştiriyi (güvenlik vb.) o da getirdi. Ona da aynı şeyleri anlattık. Hem evde olanları, hem büroda İbrahim'le aramızda geçenleri, kısaca, sorumlu üç insanın bize aldığı tavırları anlattık. Bunların hesabının verilmesini, ayrıca Zeynep ve Tahsin'le aynı evi kesinlikle paylaş-

mayacağımızı belirttik. En kısa zamanda ülkeye gitmek istediğimizi tekrarlayarak telefon bağlantısında ısrar ettik. Dayı ile aralarında sert konuşmaların geçtiğini, Dayı'nın telefonu onların yüzüne kapatıp, küfür ettiğini, bu nedenle telefon açamayacaklarını, ancak onlar ararsa bağlantı sağlayacağını söyledi. "Telefon numarası verin biz arayalım" dedik. "Sabit yerlerden (büro, diğer ev) aramak sağlıksız, riskli olur. Olmaz ise biz başka kanaldan iletiriz." dedi. (...) Diğer eve arkadaşların yanına gittik... Arkadaşlar bizi çok sıcak karşıladılar. Zeynep bizden önce eve uğrayıp olanları farklı biçimlerde anlatmış. Arkadaşlar sordular, biz de gelişmeleri anlattık. Arkadaşların tavrı tahmin ettiğimiz gibiydi. Mektupları yazmışlar, karalamaları ortadaydı. Herkes tavrını belirlemişti. Buna rağmen arkadaşlar konuyu tartışmak istiyorlardı. Karşılaştığımız hemen her arkadaş tartışmak istiyor, soru soruyordu. İkili ve toplu tartışmalar başladı. Bu arada Hayri sürekli çevreyi gözlemliyordu. Rahatsız olduğu belliydi. Hayri yemekten sonra bizi çağırdı. Zeynep de yanındaydı. Evde olan sorunu tartışmak istediğini söyledi. Fatma yaşananların sorun olmadığını, bizim siyasi kimliğimize açıktan bir saldırı olduğunu, bunun hesabını vermeleri gerektiğini söyledi. Zeynep hemen lafa girdi, "Bana söylediklerinizi Hayri ağabeyin yanında da söyleyebilir misiniz?" deyince Fatma söylediğimizi Hayri ile de, İbrahim ile de konuştuğumuzu, bizim siyasi bir tavır aldığımızı ve bunu savunacak cesaretimizin de olduğunu söyledi. Bu konuşmalar sırasında Zeynep sık sık lafa girerek seviyesiz konuşmalar yaptı. Tam bir mahalle kızı ağzı ile konuşuyordu. Konuşma kavgaya dönüştü. Zeynep darbe, ihanet vb. laflara karşı çıkıyordu. Fatma da *"Sen neden onları savunuyorsun, sen platformu savunmuyor muydun, onlara yönelik tavrımızdan sana ne"* deyince *"Ben de darbeyi savunuyorum"* dedi. Fatma daha önce farklı tavır aldığını söyleyince "Şimdiye kadar anlamadın mı?" dedi. Konuşma yine ihanet-hain diyemezsiniz ikileminde bağırıp çağırmaya dönüştü. Fatma o zaman "Sen de ihanet ediyorsun, sen de hainsin" dedi. Ayrıca "Sende düşüncelerini açıkça savunacak cesaret bile yok." diye ilave etti. Bu arada konuşmanın niteliği değiştiği için Fatma "Bizim seninle konuşacak bir şeyimiz yok. Hayri ile konuşacağız" diyerek dışarı çıkmak istedi. Aynı seviyesiz konuşmalarına devam eden Zeynep kendisi dışarı çıktı. Fatma, Zeynep'le tartışırken Hayri de Fehime ve Solmaz'a olanlardan rahatsızlık duyduklarını, bize ayrı ev açamayacaklarını, zorunlu olarak buraya getirildiğimizi söyledi. Fehime ile Solmaz da olayların tek yanlı düşünülmemesi gerektiğini, bu noktaya gelmelerinde kendilerinin büyük payı olduğunu söyledi. Olayları yaratan bizmişiz gibi konuşuyorlardı. Hayri, Fehime ile tartışma sırasında "Senin elini kolunu bağlar bir kenara atarım" deyince, Fehime de "Elinden geliyorsa yap, ne duruyorsun." dedi. Ardından Hayri "kapı açık çık git" deyince Fehime de "Burası babanın çiftliği mi, hareketin evi, istiyorsan sen çık git, ben niye gideyim." karşılığını verdi. Hayri Fehime'yle bu şekilde tartışırken, Fatma bağırıp çağırmaları kesmeleri için uyarıda bulunuyor, diğer yandan da Zeynep'le tartışıyordu. Zeynep, Hayri ve biz, karmakarışık bir tartışma yaşanıyordu. Hayri, arkadaşlar sizi istemiyor dedi. Kim istemiyor diye ısrarla sorduk. Hayri köşeye sıkışınca "ben" dedi. Biz de "Başkaları adına konuşmaya hakkın yok. Kendi adı-

na konuş" dedik. Ardından Hayri Fehime'ye "provokatör" lafını kullanınca, lafını geri alıp özür dilemesini istedik, aksi durumda konuşma burada biter dedik. Bunun üzerine lafını geri aldı. Zeynep dışarı çıktığı için konuşmaya dörtlü devam ettik. Bu evde bir şüre kalacağımızı, hareketin bir üssü olduğunu, güvenliği vb. tekrar konuştuk. Biz de bu kuralları bildiğimizi, şimdiye dek bu kuralları ihlal etmediğimizi, ancak bunun tek yanlı olmayacağını söyleyerek, bize karşı alınan tavrı özellikle Zeynep'in son tavrını, mahalle kızları gibi bağırıp çağırmasını tekrar hatırlattık. Fatma eğer o tavırlara cevap verseydim burada mahalle kadınlarının kavgasını yapmak gerekirdi dedi. Yine yorumsuz kaldı. Ne yapmak gerekir diye sordu. Biz, ülkeye göndermelerini istediğimizi, ama önce telefon bağlantısı sağlanmasını tekrar hatırlattık. Bu arada Solmaz "Benim kimliğimi getirin, sizden bir şey istemiyorum, ben gideceğim" dedi. Daha sonra "Kimlik de istemiyorum, askeri kimlikle de giderim." dedi. Ciddiydi. Hayri tedirgin oldu, onu ikna etmeye çalıştı. Biz de Solmaz'ı tutmaya çalışıyorduk. Solmaz bir süre sonra sakinleşip oturdu. Hayri birkaç gün arkadaşlarla kalacağımızı, Zeynep'lerin kaldığı evi boşaltmak gerekebileceğini, o ev boşaltılırsa büroya geçeceğimizi söyledi. (Onlarla aynı evde kalmayacağımızı tekrar ve kesin bir dille ifade ettik.) Bu arada bizim buradaki arkadaşlarla bir sorunumuzun olmadığını, bizi sıcak karşıladıklarını, bizim de onlarla sıcak bir şekilde tartışma-sohbet ettiğimizi söyleyerek, Hayri'nin eve yönelik uyarılarına gereken yanıtı verdik. Bu konuşma bu şekliyle bitti. (...) Hayri evden ayrılmadan önce arkadaşlarla uzun süre konuştu. Arkadaşlarda gözlemlediğimiz en belirgin yan şuydu. Harekete karşı güvensizlik oluşmuştu. Örneğin Aslan, Fatma'ya "Madem bu kadar sağlıksız bir örgütlenmemiz var, o zaman biz kandırılmışız." diyordu. Hareketi ve ideolojimizi kavrayabilmiş değillerdi. Çoğu daha yeni yeni hareketi ve örgütü kavrıyordu. Bu nedenle konunun açılış biçimi, önderliğe yönelik suçlamalar onların sadece önderliğe değil, harekete de güvenlerini sarsmıştı. Harekete bağlı (duygusal yönden) bazı arkadaşlar (özellikle Kubilay) çok etkilenmişti. Ne bu durumu, ne de bizim ilişkilerimizin bu aşamaya gelmesini kabullenemiyordu. Duygusal olarak çok etkilenmişti. Tartışmalardan kısa sürede ikna olamayacaklarını biliyorduk. Ama en azından farklı düşündürmeye, kafalarında soru işaretleri yaratmaya çalışıyorduk. Arkadaşlar bize yönelik hakaret, tehdit vb. tavırlara da çok şaşırdılar. Kim olursa olsun hesabını sorarız diyorlardı. Ayrıca bizimle tartışmak istediklerini, bizim onların yanına getirilmemizi daha önce istediklerini belirttiler. Arkadaşlar gittikten sonra kendi aramızda o günün değerlendirmesini yaptık. (...)

12 ŞUBAT 1993: (...) Genel olarak arkadaşlarla ilişkimiz olumluydu. Arkadaşlar "Biz sizden rahatsız değiliz. Kimse bizim adımıza böyle konuşamaz." dediler. Öğleden sonra İbrahim geldi. Arkadaşların yanında uzun süre kaldı.

13 ŞUBAT 1993: Fatma, Sinan ve Hüsnü ile tartıştı. Özellikle İbrahim'in gelişinden sonra arkadaşlarla aramızdaki ilişkiler değişmişti. Bize karşı so-

ğuk yaklaşıyorlardı. Siz-biz ikilemi başlamıştı. Tartışmada Taşkın da vardı. Solmaz'la tartışıyorlardı. Tartışmanın farklı boyutlara gitmesi üzerine biz kesmek için müdahale ettik. Gereken yerde kesilmedi. Özellikle Taşkın gereksiz yere inatlaştı. Diğer arkadaşların gelmesi ile tartışma kesildi. Öğleden sonra Solmaz kimliğimizi istediğimizi, onun için büroya gidip Sabit'i çağırmalarını söyledi. Taşkın gereksiz yere tartışmaya başladı. "Seninle tartışacak bir şeyimiz yok. Sadece büroya haber götürmenizi istiyoruz." dedik. Hala bizim tavrımızı kavrayamıyorlar, gereksiz yere inisiyatif koymaya çalışıyorlardı. Taşkın büroya gidip geldi. Onunla beraber Mevlüt ve Hüsnü de odamıza geldiler. Sabit'in büroda olmadığını, daha sonra geleceğini söyleyerek bizim istersek büroya gidebileceğimizi söylediler. Gerekçe olarak bizim kendilerinden rahatsız olmamızı getirdiler. Biz arkadaşlarla kalmaktan rahatsız olmadığımızı, bunu daha önce de söylediğimizi ısrarla tekrar edince "Biz rahatsız oluyoruz" dediler. Kendi adınıza mı, başkalarının adına mı konuştuklarını sorduk. Biz diyerek (Mevlüt, Hüsnü, Taşkın) üçünün rahatsız oldukları ortaya çıktı. *"Darbe diyorsunuz, ihanet diyorsunuz, biz bundan rahatsız oluyoruz."* dediler. Biz *"Bu konuyu daha önce Hayri ve İbrahim ile konuştuk, bunlar bizim siyasi tespitlerimiz, söyleriz. Ayrıca bizimle tartışmaya siz kendiniz geliyorsunuz. Tartışmada da görüşlerimizi, tespitlerimizi söyleriz, biz kimseyi tartışmak için zorlamıyoruz."* dedik. Arkasından güvenlik sorununu getirdiler. Bizim güvenliği riske atacak davranışlarımızın olmadığını, bazı sert tartışmalar olduysa bunun sorumlusunun sadece biz olmadığımızı, kendilerinin buna ortam yarattığını tekrar hatırlattık. En sonunda kimliğimizi istediğimizi söyleyince, bunun evden ayrılmak anlamına geldiğini, bunun sorumluluğunu alamayacaklarını söylediler. Biz ise onlara inanmadığımızı, böyle saçma bir şey olamayacağını, bizim onlardan sadece büroya iletmelerini istediğimizi, bu konuları daha önce Hayri-İbrahim ile tartıştığımızı tekrar belirttik. (...) Sorunun özü aynıydı. Hayri ve İbrahim de farklı şeyler söylemiyorlardı. Ağız aynı ağızdı. Hüsnü tahammülsüzdü. "Provokasyon ortamı yaratıyorsunuz." dedi. Biz lafına dikkat etmesini söyleyip uyardık. Özür dileyip lafını geri aldı. (...) Bu arada İlhami geldi. Konuşmaya girmek istedi. Fatma ile tartışıyordu. Solmaz müdahale etti, susturdu. "Senin konuşmaya hakkın yok." dedi. Fatma, Solmaz'ın tavrını bildiği için konuşmayı kesti. Tartışmanın daha fazla boyutlanması, yumruklaşma biçiminde bir kavgaya dönüşmesi demekti. Çünkü kimin ne konuştuğu anlaşılmayacak kadar bağırma, çağırma oluyordu. (...) Bir süre ikili tartışmalar oldu. Sonra çıktılar. Akşam İlhami bizimle (Fatma-Fehime) konuştu. Önce Solmaz'ın tavrının nedenini ve Fatma'ya niçin sustuğunu sordu. Fatma söyledi. Daha sonra Fehime'yi çağırıp konuşmaya devam etti. Solmaz'ın çıkışlarına neden engel olmadığımızı soruyordu. Biz de bunun sorumlusunun Solmaz olmadığını, daha önceki yaşanılan olayları anlattık. Konuyu farklı yönlere kaydırdı. Hareketin sorunlarını açtı. Yine aynı şeyleri söylüyordu. '89 platformundan söz etti. Uzun uzun anlattı. "Bu bir momentti kaçırdık. Bugün bu momenti yakaladık." diyordu. Hareketin içinde güven bunalımı olduğunu, insanların kendini ifade edemediğini, harekette çürüme olduğunu, çürümenin her yanı sardığını söylüyordu. İnsanlar buraya kafasına

kurşun sıkılmak üzere gönderiliyor diyordu. (Şehit yoldaşımız Kayhan ve kendisi) Kır birliklerinde kafasına kurşun sıkılmak üzere olan bir arkadaşı bir çay molası kurtardı vb. (Çay içmek için cezalandırma işi gecikince tekrar konuşulmuş, arkadaş kurtulmuş. Bunu da biz sorunca detay olarak anlattı.)(*) Biz daha fazla tahammül edemedik, patladık: "Biz PKK mıyız" diye sorduk ve sözlerine inanmadığımızı söyledik. (Özellikle Kayhan'la ilgili olana) Bunların bu biçimde konuşulmasının yanlış olduğunu, arkadaşlarda harekete ve birbirimize karşı güveni yok edeceğini söyleyerek, yarın ülkeye savaşmaya gidince bu düşüncelerle yönlendirilen bu arkadaşlar "acaba benim kafama ne zaman kurşun sıkılacak" kuşkusunu taşır. Bizim o konuda en ufak bir kuşkumuz yok. Ama bu kuşkuyu taşıyacak arkadaşlar çıkabilir dedik. Ve onu bu konuşmalarından dolayı eleştirdik. İlhami'nin bu konu açıldıktan sonraki genel tavrı bu idi. Sürekli hareketin sorunlarını ön plana çıkarıyor, '89 platformunu, arkasından güven bunalımını getiriyordu. Kısaca sürekli karamsarlık ve güvensizlik yaymaya çalışıyordu. Kendi çürümüşlüğünü hareketin çürümüşlüğü gibi getiriyordu. Örneğin şunu getirmesi ilginçti: "İnsanlarda yaşama sevinci, coşkusu kalmadı, bu yok edildi." vb. Tüm bunların sorumlusu hareketti, yani önderlikti. Bizi ikna edemedi. Biz hareketin birtakım sorunlarını onun kadar, o boyutta olmasa bile bildiğimizi ama bunların çözümünün darbe olamayacağını, darbenin meşru gösterilemeyeceğini söyleyerek farklı çözüm yolları önerdik. Bizim çok iyi niyetli olduğumuzu söylüyordu. Dayı'ya karşı tam bir güvensizlik içindeydi. Bize "Politikaların pisliklerini yaşamamışsınız, iyi niyetli düşünüyorsunuz, umarım bundan sonra da yaşamazsınız." diyordu. Biz sorunların her zaman var olduğunu, var olabileceğini, bugün sorunları aşmanın yolunun harekete sahip çıkmaktan geçtiğini, darbenin hareketi bitirme noktasına getirdiğini söyleyerek darbeyi ve sonuçlarını ön plana çıkarıyorduk. O ise sorunları ve güvensizliği öne çıkarıyordu. Harekete sahip çıkmak ona göre saflıktı.

14 ŞUBAT 1993: Akşam bize karşı alınan bu tavırlardan sonra arkadaşlarla ilişkileri kesme kararı aldık. Zaten Hayri ve İbrahim'in konuşmaları sonucu arkadaşlar bize karşı yönlendirilmişti. Günlük ilişkiler yemek paylaşımı düzeyindeydi. Biz bu aşamada böylesi bir paylaşıma da gerek olmadığını, bunun yanında bazı iyi niyetli arkadaşlara tavrımızı belirtmek için yemek paylaşımını da kesme kararı aldık. Onlarla sadece aynı evde zorunlu yaşamanın dışında bir beraberliğimiz yoktu. Yemeğe çağırdıklarında gitmedik. Nedenini gelen arkadaşlara açıkladık. Odaya getirmek istediler, mutfakta ayırdılar, istemedik. Hem tavrımızın kesinliğini, hem de nedenlerini anlamıyorlar, tavırları ile tam bir duyarsızlık, vurdumduymazlık sergiliyorlardı. Sonuçta Hayri ve İbrahim'in istediği biçimde bir ev ilişkisi olmuştu.

15 ŞUBAT 1993: Gündüz Hayri geldi. Pek konuşmadık. O da pek konuşmadı. "Bir ilişki bulduk, en kısa sürede sizi göndereceğiz." dedi. Birkaç

(*) Sözü edilen iddiaların gerçekle bir ilgisi olmayıp insanları ikna edebilmek için uydurulmuş şeylerdir.. İlhami kendi durumunu iyi bildiğinden, halüsinasyonlar yaşıyor olabilir. (bn)

cümle konuşup gitti. Aslında konuşacak bir şeyimiz kalmamıştı. Akşam Kubilay geldi. Bizimle konuşmak, sohbet etmek istemiş. Biz neden diye sorduk. O daha çok şaşırdı. *"Yoldaş, arkadaş, dost değil miyiz?"* dedi. Biz onların geçmişte kaldığını, sadece aynı evi paylaşan insanlar olduğumuzu söyledik. *"Aynı siyasi yapı içinde değiliz. Bu anlamda yoldaş da değiliz. Kaç gündür bize karşı hakaret, tehdit vb. tavır alınıyor. Burada bizi istemediğinizi söylüyorsunuz, sonra dostluktan, arkadaşlıktan söz ediyorsunuz"* dedik. Daha çok şaşırdı. "Ben öyle bir şey söylemedim." dedi. Biz de *"Bu daha da kötü, o zaman birileri sizler adına konuşuyor, nasıl buna izin veriyorsunuz. Diyelim haberin yok, bizim tavrımızdaki değişiklikten de mi bir şey anlamadın. Biz ilk eve geldiğimizde odamıza çekilmedik, sizlerle her şeyi paylaştık. Neden bu noktaya geldi. Diğerlerine sor ya da gel bize sor. Dostluk soyut bir kavram değil. Arkadaşlık, dostluk birbirine sahip çıkmaktır. Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun. Sonra da gelip dostuz, arkadaşız diyorsun."* dedik. Önce kabul etmedi, ikna olmadı. Ama rahatsız olmuştu. Eziklik hissetti. Bizimle konuşanların kimler olduğunu sordu, onlarla konuşacağını söyledi. (...)

16 ŞUBAT 1993: (...) Kendi aramızda sohbet-konuşma-tartışma ile vakit geçiriyorduk. Diğerlerinde ise birkaç gündür bir tedirginlik vardı. Birkaç kişi, güvendikleri kişiler (Sinan, İlhan vb.) sürekli silahlıydı. Kapıyı bunlar açıyordu. Bunlar dışında kapıyı kimse açmıyordu. Kapıyı açarken çok tedirgindiler. Ve kapıyı açmaya 3-4 kişi birden gidiyordu. Birkaç kez "kim o" diye soruyorlar, dışarıdan cevap verilmesine rağmen içeriden kim olduğundan iyice emin olunmadan (birkaç kez soruluyordu) kapı açılmıyordu. Önceden kapı açılırken sadece sürekli aynı kişinin açmasına dikkat ediliyordu. Ve sadece "kim o" diye sorulup, sesi tanıyınca açılıyordu. Kısaca olağandışı davranılıyor. Muhaberata (istihbarata) karşı bir önlem değildi. Farklı birtakım şeyler olduğunu anlamıştık. Öğleden sonra Hayri-İbrahim ve evdekilerin katıldığı bir toplantı yapıldı. Moralleri biraz bozuktu. Bazı arkadaşları ikna etmeye çalışıyorlardı. Toplantıdan sonra ikili konuşmalar devam etti. Kubilay'ı ikna etmeye çalışıyorlardı. (...)

17 ŞUBAT 1993: Tedirginlik devam ediyordu. Evde belli bir grup (Hüsnü-İlhan-Sinan-Taşkın) ikili veya toplu sık sık gidip geliyorlardı. İlhami ise birkaç gündür sürekli sabah belli saatte çıkıyor, büroda görevli ya da sorumlu gibi davranıyordu. Akşam 17.00 gibi İlhami geldi, toplantı yaptı. İlk defa kapının kilitlendiğini gördük. Ondan önce gece de olsa kapı kilitlenmiyordu. Tüm bu önlemlerin bize karşı (ülkeden gelenler olabileceğini düşünüyorduk) alındığını tahmin etmek zor değildi. Bu kapının neden kilitlendiğini soracağız ve açtıracağız dedik. İlhami bizim odaya geldi "Musa geldi, biraz sonra buraya gelecek." dedi. Aynı anda Solmaz'ın dışarıdan sesi geldi. "Bu kapı neden kilitleniyor?" diye bağırıyordu. Dışarıda bağırmalar başladı. Diğerleri Solmaz'ı içeriye sokmaya çalışıyorlardı. Solmaz'ın sinirinden böyle konuştuğunu düşünerek, Solmaz'ı içeri almamızı söylediler. Biz "Önce kapıyı neden kilitlediğinizi açıklayın" deyince "Daha önce kilitleniyordu. Bugünlerde polisin dene-

timi artti." vb. saçmasapan gerekçeler öne sürdüler. "Yalan söylüyorsunuz" dedik. Kapı daha önce kilitlenmiyordu. Ayrıca polis denetimine karşı gündüz kapı kilitlemek anlamsızdı. Denetim yoğunsa eve giriş-çıkış niye böyle yoğun ve sıktı. 2'li, 3'lü gruplar halinde günde birkaç kez, hem de değişik insanlar girip çıkıyordu. Kısaca onlara inanmadığımızı söyledik. Solmaz "Madem kapı kilitleniyor, bize de anahtar vereceksiniz." dedi. Veremeyeceklerini söylediler. Musa'nın geldiğini duyduğumuz için kavgayı boyutlandırmadan kesmeye çalıştık. İlhami ve diğerlerini dışarı çıkardık. 10-15 dakika sonra İbrahim'le Musa geldi. Önce uzun süre o arkadaşlarla konuştu, sonra bizim yanımıza uğradı, konuştuk. Buradaki hava onu şaşırtmıştı. Biz gelişmeleri aktardık. Ondan genel olarak bilgileri aldık. Aynı gün Bedri'nin geldiğini söylediler. Musa ertesi gün Bedri'nin de katılacağı bir toplantı yapılacağını söyledi. Biz de o toplantıya katılamayacağımızı söyledik. O da bizim isteğimize bağlı olduğunu, katılmanın zorunlu olmadığını söyledi.

18 ŞUBAT 1993: Saat 11.00 gibi toplantı başladı. Biz katılmadık. Toplantı başladıktan 10-15 dakika sonra Musa geldi, toplantıya katılmamız gerektiğini söyledi ve katıldık. Toplantı gece 23.00'e kadar devam etti. Toplantıda arkadaşların ikna olmak diye bir sorunları yoktu. Hepsi daha önceden Hayri-İbrahim-İlhami tarafından yönlendirilmişti. Dayı'nın kişiliğine yönelik eleştiriler yoğundu. Özellikle küfür, hakaret üzerinde duruluyor, bir tek davranış biçiminden önderlik yargılanıyordu, karar veriliyordu. Bu hava genelde hakimdi. Çünkü böyle öğretilmişti. Toplantının sonunda Hamit, Dayı'ya güvenmediğini söyledi. Gerekçe Dayı'nın küfürlü konuşmalarıydı. O sırada sigara içmek için dışarı çıkan Solmaz bu konuşmayı duyuyor. Dışarıda *"Şerefsizler, siz kişiliğinizi sattınız, kendi kişiliğinize sahip çıkamıyorsunuz, harekete mi sahip çıkacaksınız"* diye bağırıyor. Solmaz'ın bu sözlerine Hüsnü müdahale ediyor. Kavganın büyümemesi için dışarı çıktık. Hüsnü bize yönelik "Sizinle ülkede hesaplaşacağız. Mücadeleyi bırakın da görelim. Yarın ülkede ne kadar savaşacağınızı görürüz." vb. laflar etti. Biz gereken cevabı verdik. Kavga daha da boyutlanacaktı. Musa, İbrahim, Hayri, Bedri müdahale ettiler. Kavga sona erdi. (...)

19 ŞUBAT 1993: Musa ayrı bir eve çıkmamızın daha iyi olabileceğini söyledi. Biz farklı düşünüyorduk. Onların ne yaptığını gözlemlemek için evde kalmayı önerdik. Ama Musa ayrılmamızın daha iyi olacağını söyledi. Bu gece evde kaldı, arkadaşlarla tartıştı.

20 ŞUBAT 1993: Öğlen saat 14.00'te evden ayrıldık.

(...), (...), (...)

■ ■ ■

Belge 5

Darbecilerden Selman'ın (Önceleri çağrıcı geçiniyordu) kurumlaştığı bir bayanın gelişmelere ilişkin anlatım ve değerlendirmeleri, Devrimci Sol tarafından bir ibret belgesi olarak 5 Mart 1993 tarihli bir yazıyla kamuoyuna açıklandı.

DARBECİLER NASIL ÇALIŞIR? BİR İBRET BELGESİ

Merhaba!

Mahalli birim çalışmasından, '92 Eylül ayının ortalarında (tam tarihini hatırlayamıyorum, 20'sinde olabilir) Mahalli Alan Sorumlusu (Selman) tarafından alındım. İlk olarak tam illegal yaşama başlamıştım. Evin kurumlaşmasında görevliydim. Ve teknik bazı işlerle uğraşıyordum. Alan sorumlusu (Selman) ile birlikte kalıyordum. 11 Ekim'de ilk gittiğim evde tanıştık. Eve sadece Derya gidip geliyordu. Derya, kısa bir süre sonra İstanbul dışına çıkacağını, uzun bir süre gelmeyeceğini, telefonla sık sık arayacağını söyledi. Benimle de vedalaşıp ayrıldı. Kasım'ın ikinci haftasıydı.

Derya sık sık arıyor, Selman'la görüşüyordu. Derya'nın dışında hiç kimse aramazdı. Derya bir seferinde bana "Bir süre ağbin arayacak, sana notlar yazdıracak, Selman'a verirsin" dedi. Sanırım arayan ağbi benimle iki veya üç kez görüştü. Şifreli notlar yazdırıp, Selman'a iletmemi söyledi. Daha sonra Derya tekrar devreye girdi ve telefon trafiği gittikçe yoğunlaştı.

13 Eylül'de hareketimize yapılan darbeyi nasıl öğrendiğimi ve bu süre içindeki gelişmeleri yazıyorum.

Selman benden eski ilişkilerimden mektup, not bırakılabilecek bir yer istedi. Ben de buldum ve adresi verdim. Buraya gidip notları alıyor ve Selman'a veriyordum. (Aralık ayının sonlarında notlar gelmeye başladı) Bu gelen notların birisi de 306 sayfalık yazıydı. Yazı parçalar halinde geldiğinden Selman'la birlikte yapıştırdık. Yazının içeriğini bilmiyordum. Selman bu yazıyı okumamam gerektiğini söyledi. Bu yazı ile ilgili, daktilo, fotokopi işlerini de kendisi yapıyordu. Bilmemem gereken bir yazı olduğu için, zaten öyle olması gerektiği inancı ile ben de yazıyı okumadım. Ve bundan sonra Selman bir

hafta İstanbul dışına çıkacağını söyledi. "Sık sık arama imkanı bulamam. Telefon açmazsam eğer, merak etmezsin" dedi.

Döndükten sonra koşuşturmalar hızlandı. Her geçen gün, gittikçe bir koşuşturmaca, yoğunlaşma başladı. Benim de işlerim yoğunlaşmıştı. Devrimci Sol dergisinin çoğaltılması, dağıtımı, daktilo işleri, dışardaki bazı işlerine beni göndermesi vs. gecemiz gündüzümüz birbirine karışmıştı. Hatta evin kullanımındaki bazı kurallar dahi ihlal ediliyordu.

Örneğin; geç saatlere kadar ışık yanması, sabaha kadar süren daktilo sesleri, eve giriş çıkış saatlerinin dengesizleşmesi, günde bir-iki defadan fazla eve girip çıkmalar, telefon konuşmalarının sıklaşması ve uzun sürmesi vb.

Benim hiç kimseyle ilişkim olmadığı için neler olup bittiğini, gelişmeleri bilmiyordum. Sadece bir kurye ile ilişkim vardı, onunla da bağlantım kopmuştu. Böylece gördüğüm tek kişi olarak Selman kalmıştı. Şubat'ın sanırım ilk haftasıydı, bana konuyu açtı. Hareketin bir kriz içinde olduğunu, DK'nın olumsuzluklarından dolayı hareketi yok ettiğini, benmerkezci olduğunu, lüks yaşam içinde yaşadığını ve bunu engellemek, hareketi kurtarmak için de Bedri'ler tarafından müdahale edildiğini söyledi. Müdahale edenlerin DK tarafından darbeci ilan edildiklerini de söyledi.

Ben şok olmuştum ve tepkisel bir yaklaşım göstermiştim. "Nasıl olur, nasıl böyle bir şey yapılır. Ne müdahalesi, ne darbesi" gibi sorularım üzerine ve pek bir şey anlamadım dememle birlikte tekrar anlatmaya devam etti. DK'nın gözaltına alındığını, hareketin yönetimine, arşivine el konulduğunu, bu müdahaleyi hareketin çıkarları için yaptıklarını söyledi.

Ben, hala böyle bir şeyin hareketimizde olacağını kabul edemiyordum. Hareketin bugünlere gelmesinde emeği olan bir insanın böyle bir şey yapacağını aklım almıyor dedim.

Benim bu tavrım üzerine benimle daha detaylı konuşmalara girdi. Beni DK'nın suçlu olduğuna ikna etti. Kendisi de ilk zamanlar tarafsızmış gibi gözüküyordu. Tarafsız görünümü altında sürekli DK'nın 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Gebze-Bayramoğlu operasyonlarına neden olduğunu, telefon-faks kullanımındaki yöntemlerle yoldaşlarımızın ölümlerine yol açtığını, bu yöntemleri kullanmada ısrarlı davrandığını anlattı. Kaç bin marka ev aldığını, kaç tane arabası ve özel şoförü olduğunu, lüks içinde yaşadığını, hareketi böyle, bu yöntemlerle yönettiğini söyledi.

Bana ilk olarak 306 sayfalık yazıyı okumamı söyledi. O zaman daha iyi değerlendirme yapabileceğimi söyleyerek "Senin de aklın mantığın var, ona göre değerlendirirsin" dedi (Tabii bütün gelişmeleri tek yanlı anlatıp, beni etkiledikten sonra). Ayrıca duygusal olmamam gerektiğini, hareketin böyle bir işleyişe gidemeyeceğini söyledi. Çıkan yazıların hiçbirini okumamıştım. Bende darbecileri destekler bir tavır ortaya çıktı. (Daha doğrusu öyle düşündürüldüm)

Ben şunu da ifade etmek istiyorum, böyle bir olayı tek başına analiz edip, değerlendirebilecek, en doğru tavrı tek başına alabilecek kapasitede değilim. Bunun nedeni biraz da geçmiş süreci bilmememden ve eksikliklerimdendir. Selman'a olan güvenim, sorumlum olması da beni etkilemişti. Onun anlattıklarının doğru olduğuna inanıyordum.

Bu süre içinde yine ben hiç kimseyle görüşmüyordum. Bir ara Selman'a eski kuryeyi sordum, bağlantımızın neden koptuğunu, neden görüşmediğimizi sordum. O da bana farklı gelişmelerin olduğunu, bir süre bir yerde kalması gerektiğini söylemişti. Ben de ikna olmuştum. Mücadele gazetesi de artık eve gelmiyordu (getirmiyordu). Gazetelerin neden gelmediğini sorduğumda bana "Gazeteleri getiren arkadaşı göremiyorum" demişti. (Oysa önceleri çok düzenli şekilde geliyordu.) Gazeteyi getirmeyişinin nedenini daha sonra anladım. Çünkü gazetede çıkan yazılar darbecilerin işine gelmiyordu. Benim de gelişmeleri öğrenmem onlar için gereksizdi. (Gazete kendisinin eline geçiyor ve okuyordu. Bir defasında bana "Artık her şeyi gazetede açıklıyorlar. Tasfiyecilikle ilgili yazı yazmışlar" demişti.)

Olayı öğrendikten birkaç gün sonra Selman bana kardeşimle görüşmemi söyledi. Ben de neden görüşmem gerekiyor, yoksa herhangi bir durumu mu var, hasta mı yine dedim.

O da herhangi bir durum yok dedi.

Ben de "Yoksa bu olaylarla mı ilgili, o da duydu mu, haberi var mı?" dedim. Selman da "Yok. Aslında duymuş fakat hem bunu konuşursunuz, hem de kardeşini görmüş olursun" dedi. "Galiba kafası da karışıkmış, sorumlusu ile de görüşmüyor, telefona çıkmıyor, ayrıca telefonu da suratına kapatmış" dedi ve kardeşimle görüşmemi sağladı. Onunla konuştuğumda yapılan darbeye karşı olduğunu ve bu yüzden ilişkisini kestiğini söyledi. Ben de ona ilişkisini bu şekilde kesmesinin yanlış olduğunu, konuşarak, tartışarak çözüm bulunabileceğini söyleyerek bu konuda kafasını açmaya çalıştım. Kafası çok karışıktı ve bu durumdan çok etkilenmişti. Benimle konuşmak onu rahatlatmıştı. (Kardeşim olmasından etkilenmiş olabilir.) O da pek fazla bir şey bilmiyordu.

Selman kardeşimle görüşmek istedi. Kendine getirmemi söyledi. Ve bundan sonra kardeşimle görüşmeyi Selman sürdürdü. Kardeşim de sonunda darbeyi destekler oldu. Çünkü yeni bir insan olmasından faydalanıp, onu da etkilemişti. Herkesle ilişkisini kestirmiş, kendi istediği gibi yönlendirmişti. Kardeşimden, olayı nasıl duyduğu, ilişkide olduğu kişilerle neler konuştuğu, gelişmelerin neler olduğu hakkında rapor istemişti. Ve birtakım şeylerin sorumluluğunu ona vermeyi planlıyordu. (Eski çalışma yaptığı birimlerdeki ilişkilere gitmesini ve olayları anlatmasını –kendi söylediği gibi anlatmasını– istemiş.)

Son günlerde benim teknik bir iş öğreneceğimi söylemişti. Kimlik yapımını vb. öğrenecektim. Eski bir ilişkim olan ağbinin evine çalışma yapmaya (kimlikle ilgili) gidiyordum. Çalışma yaptıran arkadaş da darbeyi destekliyordu. Evin sahibi ağbi bir gün bana bayan arkadaşın (eski görüştüğüm kurye) onun işyerine geldiğini ve mutlaka beni görmesi gerektiğini söylemiş.

Ve bir-iki gün sonra da eski birimden sorumlum olan (x) arkadaş gelmiş ve mutlaka beni görmek istediğini söylemiş ve randevu bırakmış.

Ben de bunları Selman'a anlattım. Kendisi bana daha önceden (x) arkadaşla ilişkisinin koptuğunu, bağlantı kuramadığını söylemişti. Ben (x) arkadaşla görüşmek istediğimi söyledim. O zaman bana şunları söyledi. "(x)'in tavrı DK'dan yana olabilir. Sana ulaşmak, seninle konuşup, ikna etmek isteyecektir." dedi.

Selman'la (x) arkadaş hakkında sohbetimiz olmuştu. Ben de ona (x) arkadaş hakkında şunları söylemiştim. "(x) arkadaş sevdiğim, saydığım, güvendiğim birisi. Beni mücadeleye kazandıran yoldaşım" demiştim. Görüşmemizi istemez, göndermez diye "Benim tavrım net. Bu konuda güvenebilirsin." dedim. Gerçekten de (x) arkadaşla görüşene kadar ben de darbeyi destekliyordum.

Selman da artık darbeyi açıktan desteklediğini ifade etmiş, üstü kapalı desteklemelerini iyice açığa vurmuştu. *"Evet, biz de darbeciyiz, yapılan darbeyi destekliyoruz. Gerekirse ayrı bayrak açarız"* demişti.

Ve ben (x) arkadaşla görüştüm. İlk defa biriyle görüşüyor, farklı birinden bu olayları-gelişmeleri öğreniyor ve tartışıyorduk. (x) arkadaşla konuşmalarımdan ve tartışmalardan şu sonuca vardım. Hareketimizi böylesine bir kaos ortamına sürükleyecek, hareketimizin prestijini sarsacak, yarattığımız değerleri, şehit yoldaşlarımızın bizlere bıraktığı mirasları, gelenekleri altüst edecek bir biçimde, oligarşinin dahi yapamadığı darbeyi hareketimiz içinden çıkan insanların böyle bir yönteme başvurarak yapmasını gerektiren ortada ciddi bir sorun olmadığını kavradım. Ve çelişkiler yaşamaya başladım. (x) arkadaşla tekrar randevu koyduk. Eve geldiğimde Derya bizdeydi. Ülkeye yeni dönmüştü. (Şubat'ın 15'inde olması gerekir sanırım.) (x) arkadaşla görüştüğümü biliyorlardı. (x) arkadaşla ne konuştuğumu, tavrının nasıl olduğunu, olaya nasıl yaklaştığını sordular. Ben de bazı tartışmalarımızı, gerçekleri söyledim. Fakat artık içimde bir kuşku, güvensizlik vardı. Onun için de her şeyi ayrıntılı anlatmadım. Bazı konularda çakıştığımızı, fazla konuşamadığımızı, tekrar görüşeceğimizi söyledim. Çünkü (x) arkadaşla görüşmem engellenebilirdi. Benim çelişkili olduğumu anlayan Derya ve Selman sorduğum sorular doğrultusunda beni ikna etmeye, yine olayı tek yönlü anlatmaya giriştiler. Ama beni artık ikna edemiyorlardı. Daha detaylı düşünmem gerektiğinden fazla sorular sormadım. Ve ikna olmuş gibi davrandım. Ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim. Çünkü artık gerçekleri görmeye başlamıştım. Son günlerde artık iyice hareketi bölmeye yönelik çalışmaları, girişimleri, insanları kafakol ilişkileriyle kapmaya çalışmaları, kendilerini desteklemeyen yoldaşlarımıza yönelik tavırları, hakaretleri, yaratılan değerlere saldırmaları beni iyice netleştirmişti. Son günlerde tavırlarını, girişimlerini daha iyi değerlendirmeye ve gözlemlemeye başladım.

Selman'a bu olayların gelişimi hakkında sorular soruyordum. Şöyle bir soru sormuştum. "Kitlelerin tavrı nedir? Diğer yoldaşlarımız, insanlarımız neler düşünüyor?" diye. O da bana *"Duygusal yaklaşıyorlar. Tutturmuşlar Dursun Karataş diye. Bunlar DK ölse herhalde mücadeleyi bırakırlar. Bunlara inat gidip DK'yı vuracaksın."* dedi.

Artık kendileri iyice ortada kalmışlardı. Bir insanın bu denli, böyle alçaklaşabileceğini, daha düne kadar DK'nın hareketi yarattığını, bugünlere getirdiğini, harekete ve insanlara en çok emeği geçen biri olduğunu söyleyen kişilerin, kalkıp bu denli alçakça konuşmalarını açıklayacak şey, gözlerini bürüyen hırs ve ihtirastan başkası olamazdı.

Ertesi gün (x) arkadaşı görmeye gittiğimde artık orada kalamayacağımı,

bir an önce ayrılmak istediğimi söyleyecektim. Fakat hareketimize ait olan birçok şeyler vardı evde. Bunları, son zamanlarda (Şubat'ta) gelişen olaylardan dolayı ellerinden kaybetmemek için Selman eve getirmişti. Çünkü evde emin ellerdeydi (darbecilerindi!). Şunu düşündüm. Bunlar hareketimize, Devrimci Sol'a aitti. Ve hak eden insanların olmalıydı. Ve bunları evden çıkarmanın yollarını düşünmeye başladım.

(x) arkadaşı gördüğümde bu düşüncelerimi anlatacaktım. Ve arkadaşı gördüm. Evde harekete ait olan malzemelerin olduğunu söyledim. Bunları mutlaka almalıyız, o ortamdan hemen ayrılmak istiyorum dedim. (x) arkadaşla aynı şeyleri düşündüğümüzü gördüm.

Ve uzun uzun konuştuk. Evde ilişkilerimin yine eskisi gibi (darbeyi destekler tavırda) sürmesi gerekiyordu. Şüpheli bir durum yaratmamalıydım. Ve onun evde olmadığı bir günü bekliyordum. Ve o gün geldi.

Görüştüğüm (x) yoldaşımla birlikte hareketimize ait olan malzemeleri aramaya gittik. Gerekli görülen malzemeleri ve bazı belgeleri aldıktan sonra, masanın üzerine *"Elinizdeki her şeyi alacağız, yaptıklarınızın hesabını soracağız-Devrimci Sol"* imzalı bir yazı bırakarak çıktık.

Bu benim için bir Devrimci Solcu olma sorumluluğu idi. Ve bu görevi yerine getirmekle kendimi mutlu hissediyorum. Hareketimizin prestijini kamuoyunda yıpratanların bu işi uzun süre götürmeleri mümkün değildir. Kaybedecekleri kesindir. Çünkü gelişmeler açığa çıktığı ölçüde etrafındakiler hızla uzaklaşıp, bunları terk edeceklerdir. Kazanan biz olacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL, YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

28 Şubat 1993

Devrimci Selamlar

(...)

* * *

(Benim kendi gözlemlerime dayanan yorumum)

Derya ülkeye döndükten sonra sık sık bize geliyordu. Selman'la olan konuşmalarında, sohbetlerinde inisiyatif Selman'ın elindeydi. Derya'yı adeta Selman yönlendiriyordu. Örneğin; Selman'ın çıkardığı bir yazıyı Derya okurken, yazı hakkında, bazı yerlerde değişiklik yapmasını isteyip, 'Şu şekilde yazarsan daha iyi olur' dediğinde Selman Derya'ya 'Sen de çok inceliyorsun. Millet neler yazıyor, tabii öyle olacak ki okuyan insanları etkilesin' demişti.

Bugüne kadar çıkan ülke içindeki yazıları, gerek tarafsızlık görünümü altında çıkan yazılar, gerek darbecileri ve darbeyi onaylayan yazıların hepsini Selman yazmıştır. Derya'nın bu yazılar hakkında daha önceden pek fazla bilgisi olmadığını sanıyorum. Çünkü Selman evde kendisi yazıyor, ben de daktilo ediyordum.

Derya Avrupa'dan telefonla aradığında, konuşmalarında Selman inisiyatif kullanıyordu.

Derya ile bir sohbetimizde "Ben DK'ya o kadar güvenirdim ki, ondan habersiz, ona sormadan hiçbir şey yapmazdım." diyordu.

Hareketin böyle bir kaos ortamına düşmesine, insanların kafasının karışmasına sebep olan ve bunda en çok payı olan Selman'dır.

Bir sorumlu arkadaş hakkında da bana şunları anlatmıştır: Kendi sorumluluğu altında bulunan (Aysel) bir arkadaşa, onun (Aysel'in) yerleştirdiği evlerde bulunan insanlarımızdan DK tavrı olanları, kendisiyle görüşmeyenleri gidip evlerden atmasını, hatta kovmasını söylemiş. Aysel de ben ne yapayım, görüşmüyorlar demiş. Selman da Aysel'e bağırıp çağırdığını anlatarak, mutlaka gidip o insanları oralardan çıkarmasını söyledim demiştir.

Hatta bir seferinde benim tanıdığım bir yoldaşımı, DK'dan yana tavır almış diye bana, gidip onu oradan çıkarmamı, kovmamı söylemiştir.

Selman her fırsatta DK'ya saldırmayı elden bırakmıyordu. Yine DK hakkında onda insan sevgisi olmadığını, insanlara değer vermediğini, saygısız, küfürlü konuşan biri olduğunu söylemişti. Böyle birisinin devrimci olmasının mümkün olmadığını, hatta DK'nın mücadele içerisinde sülalesinden, yakınlarından kimse olmadığını söyleyecek kadar alçalmıştır. (Galiba gözlerini bürüyen hırs ve ihtirası, Sabo yoldaşımızın önderimizin eşi olduğunu dahi unutturmuştu Selman'a.)

DK'yı her fırsatta telefon-faks konusunda suçlayan Selman, farklı yöntemler kullanmıyordu, kendisinin ülke içindeki görüşmeleri ve Derya ile Avrupa'dan görüşmeleri saatler sürmekteydi. Açık açık konuşmalar yapan kendisidir.

DARBECİLERİN ÖZELEŞTİRİLERİNDEN SEÇMELER

Devrimci hareketin önderliği, kadroları ve taraftarlarıyla darbeciliği mahkum etmesi, darbecilerin artık kitle içinde soluk alamayacak bir hale gelmesi kuşkusuz darbecilerin etkisi altında kalan pek çok insanı da etkiliyor, düşünmeye zorluyordu. Bu sürecin sonunda kimi darbecilerin, darbeci çetenin etkisinde kalanların özeleştirileri gündeme geldi.

Özeleştiri devrimci bir silahtır. Ne var ki, özeleştiri hatayı, suçu ortadan kaldırmaz, yalnızca bunun kapısını aralar. Bu kapıdan geçilip geçilemeyeceğini özeleştirinin ve özeleştiriyi verenin samimiyeti belirler.

İşte darbecilerin özeleştirilerine bu gözle bakıldı. Ve bu gözle kabul edildi.

* * *

Sevinç'in Özeleştirisi

HAREKETİN GELECEĞİ VE BİRLİĞİMİZ İÇİN BUGÜN DARBEYİ ÖYLE YA DA BÖYLE DESTEKLEYEN, DARBECİLERDEN YANA ÇALIŞAN TÜM ARKADAŞLARA ÇAĞRIDA BULUNUYORUM

Bugün süreci başından sonuna kadar, tüm sonuçları ile değerlendirebilme olanağına sahip olduğum için çok şanslıyım. Bu değerlendirmeler ışığında gördüm ki darbe ve nedenleri bizlere anlatıldığı gibi değil, tam tersi, nedenlerin arasında samimiyetsizlikler saklı.

Arkadaşlar; şu ana kadar darbeyi destekleyen ve bunun için çalışma yapan birisiydim. Yaptıklarımın doğru olduğunu düşündüğüm için, birçok insana gidip darbe konusunda iknaya çalıştım. Ancak her şeyi baştan gözden geçirip, darbe nedenlerini tek tek sonuçları ile birlikte ele aldığımda darbenin meşru olmadığını, darbe gerekçelerinin birer aldatmaca olduğunu gördüm. Verdiğim özeleştiride bu nedenleri tek tek açtığım için, burada tekrarlamayacağım. Ancak diğer insanlarımızın ikna olması için darbe nedenlerini tekrar gözden geçirmelerini, incelemelerini istiyorum.

Sonuçta meşru olmayan, altında samimiyetsizlikler yatan bir yapı içinde çalışma yaptık. Önderliğin misyonunu, hareketi, geleneklerimizi, ilkelerimizi, halk üzerindeki prestijimizi sarsıp büyük zararlar vererek, iyileştirilmesi zor, derin yaralar açtık.

Darbenin meşru olmadığını söylerken, sorunlarımızın olmadığını, pürüpak olduğumuzu ifade etmiyorum. Mutlaka sorunlarımız var ve son süreçte özellikle bir kültür sorunumuzun olduğu, bir eğitim sorunumuzun olduğu ortaya çıktı. Ayrıca arkadaşların kafalarına takılabilecek son süreçteki bazı olumsuz olayları (özellikle taraftarlarımıza ve ailelere yönelik tehdit, karalama, dayatma, dedikodu vs.) darbe dışında ele almalı, bu konudaki hata ve eksiklerimizi ayrıca gözden geçirmeliyiz. Yani sorunlarımız mutlaka var. Ancak bugün bizim üstümüze düşen tarihsel görev, bu sorunları, meşru olmayan bir zeminde, yanlış yere sürükleyen, samimi olmayan bir ortamda değil, hareketimizin kendi mekanizmaları içinde, kendi hukuksal işleyişimizde çözmektir. Üstelik baştan beri hepimizin istediği, dayattığı platform toplantısı bugün karar şeklinde açıklandı. Bu toplantı bizim için yepyeni bir adım olmalı.

Arkadaşlar; özellikle benim ikna ettiğim, konuştuğum tüm insanlarımıza sesleniyorum: Bizleri darbenin meşruluğu konusunda yanılttılar, yalan, gerçek olmayan olayları anlatıp, bizim aldanmamıza, gerçekleri görmemize engel oldular. Bizler darbeyi desteklerken ve onun adına çalışma yaparken verdiğimiz zararların farkına varamadık. Ama artık yeter! Daha fazla zarar vermeden, karalanan hareketimize, yıkılmaya, çökertilmeye çalışılan değerlerimize, önderliğimize sahip çıkalım. Benim düştüğüm yanılgılara düşmemeli, sizleri aldatmalarına izin vermemelisiniz.

Hareketimize, önderliğimize, devrimci adaletimize güvenmeliyiz. Düne kadar bu hareket içinde adaletimizden kuşkumuz yoktu, tüm sorunlarımızı kendi iç işleyişimizde çözüyorduk. Şu anda bir güvensizlik fırtınası estirildi. Bu fırtınaya kapılanlar, etkisinde kalanlar gözlerini açmalı artık.

Evet, dün olduğu gibi bugün de kendi hukuki işleyişimiz içinde, kendi mekanizmalarımızda çözemeyeceğimiz sorun yoktur.

Devrimci Sol'a, devrimci adaletimize, önderliğimize, kadrolarımıza güvenmelisiniz. Hem hareketi, hem de kendinizi daha fazla riske sokmayın. Devrimci adalete teslim olarak bir eleştiri, özeleştiri süzgecinden geçelim. Her şeyi en başından sonuçları ile birlikte değerlendirelim. Samimi şekilde kendini ortaya koyan, kendini sorgulamada ve çözüm üretmede ısrarlı olanların aşamayacağı engel yoktur.

Son olarak elinde hareketin olanakları olan, ilişkileri elinde tutan arkadaşların daha fazla yıpranmalara, deşifrasyonlara meydan vermeden, hareketle bağlantı kurup ellerindeki her şeyi teslim etmeleri gerekmektedir.

YAŞASIN DEVRİMCİ ADALETİMİZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
HER ŞEY BİRLİĞİMİZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN!
8 Nisan 1993
Sevinç

■ ■ ■

Arkadaşlar!

Hareketimiz içinde gündeme gelen darbeye bağlı olarak ortaya çıkan sorun konusunda bugün belli bir kadro iradesinin oluştuğu gözleniyor.

Bu durumda daha önce yayınlanan bazı çağrılara imza atmış biri olarak, yeni bir değerlendirme yapmak ihtiyacı duydum. Gelinen noktada, hareket kadrolarının büyük bir çoğunluğunun sorunun çözümü konusunda önderliğe onay verdikleri anlaşılıyor. Bu iradeye dayanılarak yayımlanan 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu karara uyulmasının ve bu karar doğrultusunda bir kadrolar toplantısı düzenlenmesinin doğru olacağına inanıyorum.

Aksi halde, kadroların çoğunluğunun iradesine rağmen bir şeyler yapmak, açıkça hareketimizin bölünmesi anlamına gelecektir. Örgütsel işleyişimizde her dönemde geçerli olan azınlığın çoğunluğa uyması ilkesine sadık kalmamızın en doğru tutum olacağına inanıyorum.

Bu açıdan, 3 Mart 1993 tarihli 1 No.lu karara uymalı ve düzenlenecek kadrolar toplantısında sorunlarımızı ve bu sorunlara ilişkin düşüncelerimizi tartışmalıyız.

Mevcut sorunun çözümünde, her şeyden önce hareketin birliğini gözeterek tutum almalı ve düşmanlarımızı sevindirecek bir ayrılığa izin vermemeliyiz.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

29 Mart 1993

Selman

■ ■ ■

"Çağrıcı", "Utangaç Darbeci" Selman:

"ORTAYA ÇIKAN SONUÇLAR AÇISINDAN HAREKETİMİZ NEZDİNDE SUÇ İŞLEMİŞ DURUMDAYIM"

Hareketimiz içinde gündeme gelen darbeyi öğrendikten sonra aldığım tavırların ve süreçte yaptıklarımın yol açtığı sonuçları bütün olarak düşündüğümde bir özeleştiri sürecine girmem gerektiği inancına vardım. Çünkü başlangıçtaki güdülerim ve niyetlerim ne olursa olsun, sonuçta ortaya çıkan olumsuzluklar gözönüne alındığında aldığım tavırlar hareketimize ciddi zararlar verdi.

Bu olumsuzluklar neden ve nasıl gelişti? Benim bunlar içindeki payım nedir? Bu sorulara kestirme ve basit yanıtlar vermek olası. Ancak devrimcilerin verecekleri özeleştiri sıradan bir insanın "Üzgünüm, istemeden oldu. Pişmanım" vb. diyerek işin içinden sıyrılması gibi olmamalı. Olayları yerli yerine oturtup, sağlıklı çözümlemeler yapmak ve ilerdeki olası gelişmeler açısından yararlı dersler çıkartacak bir özeleştiri devrimcilerin yöntemi olmalıdır. (...)

Şu an içinde bulunduğum psikolojik durum nedeniyle tüm olanları yerli yerine oturtup, ayrıntılarıyla değerlendirebileceğimi ve gerçekten doğru sonuçları formüle edebileceğimi sanmıyorum. Özellikle 6 Mart ve 26 Mart katliamlarının büyük acısı ile şu an moralim çok bozuk.

(...)

Konuyu öğrenip ilgili yazıları okuduktan sonra bende oluşan düşünce özetle şu oldu. 13 Eylül hareketi bir darbedir. Ancak bu darbeyi yapanlar sıradan insanlar değildir ve ortaya attıkları iddialardan bir kısmı ciddidir. Bunların araştırılması gerekir. Madem bu işi hareketin yöneticileri ve ileri kadrolar kendi aralarında çözümleyemediler, o halde yapılacak iş bir an önce bir kadrolar toplantısı düzenleyerek bu konuların tartışılmasını sağlamak olmalıdır.

Bu düşüncemi 12 Ocak tarihli bir yazı ile ortaya koyarak o anki sorumluma ilettim. Ardından Dayı ile konuşma olanağı buldum. Çok kısa da olsa telefonla yaptığım konuşmalar ardından Dayı'nın benden yapmamı istediklerini reddettim. Yani darbecileri mahkum edip onlarla ilişkiyi kesmeyi kabul etmedim. Çünkü darbecilerin de bulunacağı ve kendilerini ifade edebilecekleri bir kadrolar toplantısı olmadan onların dışlanmasını doğru bulmuyordum. Dayı'nın kendisine yapılan haksızlık ve olumsuzluklara tepki duyarak tavır belirlediğine inanıyordum. Ortada hareketin ideolojik çizgisine yönelik somut bir tartışma olmadığına göre, darbeci de olsalar bu insanları dışlamamalıyız diye düşünüyordum. Ve bu düşünceden hareketle darbecilerin de katılacağı bir kadrolar toplantısının düzenlenmesi için Dayı'yı zorlamak gerektiği kanısına vardım.

(...) Ve bu doğrultuda faaliyet yürütmeye başladım.

Ancak bir noktadan sonra güdülen amaç ve niyetlerin pek bir anlamının olmadığını, benim hangi düşüncelerle yola çıktığımın değil, sonuçta ortaya çıkan tablonun önemli olduğunu gördüm. Bu nedenle işin başındaki niyetlerimin hiç de kötü şeyler olmadığını, bu nedenle ortaya çıkan olumsuzluklar konusunda pek hatam olmadığını vb. söylemenin bir anlamı yok. Dolayısıyla konunun bu yanını geçiyorum.

Ortaya çıkan tabloya baktığımda bugün şunları görüyorum: Çok değerli yoldaşlarımızın şehit olması, uğradığımız maddi ve manevi kayıplar, yitirilen değerler, zaman ve güç kaybımız, moral yitimi vb. vb. ve hepsinden önemlisi resmen hareketimizin bir bölünmenin eşiğine gelmiş olması...

Bu olumsuzlukların ortaya çıkmasında, işin ta başından olmasa bile, bir noktadan sonra bizzat ben de sorumluyum. Ortaya çıkan sonuçlar açısından hareketimiz nezdinde suç işlemiş durumdayım.

(...)

1- Savaş örgütü gerçeğini tam kavrayamamışım. Yazılan çizilenler üzerine konuşma, genel-geçer şeyleri söylemenin ötesinde bir savaş örgütü gerçeğine denk düşecek militan bir bakış açısına sahip olamamışım. Böyle olduğu için bir savaş örgütü açısından darbe gibi bir olayın taşıdığı anlamı çözümleyemedim. Darbeyi bir yöntem sorunu olarak ele alıp, "Üzerinde bunca fırtına kopartılacak ne var ki?" türünden bir yaklaşıma düştüm.

2-"Önce darbe sorunu halledilecek, sonra her şey tartışılacak" yaklaşımını reddedip, "Önce her şey tartışılsın" diyen görüşü benimsedim. Bu görüşün, savunanların başlangıçtaki niyeti ne olursa olsun, sonuçta hareketi bir ayrılığa götüreceğini öngöremedim. Dolayısıyla küçük burjuva demokrasisinin klasik istemleriyle hareket edip illegal bir örgütün yasal bir tartışma kulübü gibi davranamayacağı gerçeğini gözardı ettim.

3- Savaş örgütü, onun işleyişi ve hukuku konularında net olmadığım için sonuçta bir parti olmasak bile, bizim için de geçerli olan örgüt içi sorunların çözümünde "azınlık çoğunluğa uyar" ilkesine uymadım. Bu tavır açıkça demokratik merkeziyetçiliği reddetme ve küçük burjuva anarşizminin çizgisine girme demektir.

4- Küçük burjuva gururun bir yansıması olarak kendimi abarttığımın bugün farkındayım. "Her zaman çoğunluğun dediği doğru olmayabilir" gibi genel geçer bir düşünceden hareketle kadroların büyük çoğunluğunun yanılgı içinde olduklarını düşündüm. Bu arkadaşların soruna duygusal yaklaşıp sübjektif davrandılarını belirttim. Oysa proleter bir örgüt adamı, böyle bile olsa yani yüzde yüz doğruyu söylediğine inansa bile yoldaşlarının çoğunluğunun kararlarına uymalıydı. Demek ki ben mücadele içinde tam olarak küçük burjuva yanlarımı atamamışım. Bu olayda bunu açık olarak gördüm.

5- Kimi özgül sorunlardan hareketle, bilimsel kuşkuculuk adına, önderliğe karşı güvensiz bir yaklaşım içinde oldum. Her insanın hata yapabileceği gerçeğinden yola çıkarak sürdürdüğüm bazı tartışmalar, sonuçta benim tartışmak istediğim konuları aşıp, açıkça önderliğe karşı güvensizlik yaymaya hizmet etti. Oysa sorun şu ya da bu konuda düşülen hatalar değil, hareketin geleceğini ilgilendiren hayati bir konuda takınılacak tavır, bu konuda önderliğin ne dediği idi. Bu açıdan benim uzağı görmeyen, deneyci yaklaşımımın yol açtığı olumsuzluklar konusunda önderliğin uyarılarını gözönünde tutmadım. Bu tavır da, bir önceki maddede belirttiğim gibi proleter devrimci militanın taşıması gereken özellikleri tam içselleştirememiş olmamın bir sonucu olsa gerek.

(...)

Ama sonuç ortada!

Ortadaki olumsuzlukların oluşmasında benim de bir payım oldu. Hem de oldukça önemli bir pay bu (!) Kendimi mazur gösterecek çeşitli bahaneler üreterek affedilmem gibi bir istemim olamaz. Çünkü her şeyden önce vicdanen ben rahatsızım. Kendimi sorgulamam, yeniden bir yaratma sürecine girmem gerekiyor. Bu açıdan hareketin vereceği karara saygılıyım. Tüm olanlara karşın hareketimizin bu hadiseyi daha fazla yara almadan atlatması en büyük dileğim.

29 Mart 1993

Selman

■ ■ ■

DARBECİLERİN ORTADOĞU'DA TEK YANLI YÖNLENDİRDİĞİ MAZLUM VE AYHAN AÇIKLIYOR

Mazlum'un Açıklaması

"Meşru ilişkilerime ve görevime geri dönüyorum"

Hareketimizin bir taraftarı olarak örgütlü ilişki içinde faaliyet sürdürürken verilen bir görev nedeniyle Ocak ayı içinde Ortadoğu'ya gittim. Görevimi ta-

mamladım, fakat bazı nedenlerle yeniden eski görevime dönemedim, belli ölçülerde Ortadoğu'daki ilişkilerde oldum.

Bu süre zarfında hareketin içinde belli gelişmelerin olduğunu öğrendim. Bu konuda darbecilerden gelen 306 sayfalık yazılar, başka insanlarımıza olduğu gibi bana da okutuldu. Daha ilk yüz sayfasını birlikte okuyup tartıştığımız, darbe konusundaki iddialar, nedenler vs. kafamda tam anlamıyla açılmadığı halde, Şubat ayı içinde Ortadoğu'da yapılan toplu tartışmaların dışında tutuldum. Durum böyleyken harekete ve insanlarımıza olan güvenim, iddiaları konuşanların uzun yıllardır mücadele içinde olmaları, onlara inanmam ve düzeyim nedeniyle, gelişmeleri tam kavrayamadım. Bu, sorunun kafamda sorular uyandırmasına neden oldu. Değerlerimiz, inançlarımız, güvenimiz her şeyimiz sorgulanıyordu ve moral bozukluğu hakimdi. Bu duygular içinde bizlerden yazılar istediler, ben de yazdım. Oysa tek taraflı bilgilendirilmiştik ve önderliğin hiçbir yazısı bizlere (en azından bana) okutulmamıştı. Bu nedenle Şubat ayında yazdığım yazı sağlıklı, sağduyulu karar verip de yazdığım bir mektup değildir.

Yazıları yazdığımızdan kısa bir süre sonra ülkeye savaşa gidileceği konuşmaları olmaya başlandı ve bana da önerildi. Oysa ben Ortadoğu'ya eğitim nedeniyle değil, başka bir görevle gönderilmiştim. Görevimi tamamlamış durumdaydım ve yine normal meşru örgütsel ilişkilerime geri dönüp yeniden görev talep etme gibi bir sorumluluğum vardı. Kendi kendime savaşma kararı alamazdım ve öneriyi reddettim. Diğerleriyle birlikte ülkeye geçtim. Geçtiğim andan itibaren yalnız kaldım. Param da bitince feodal ilişkilerime gittim. Bir kanal aracılığıyla hareketle yeniden ilişkiye geçtim. 13 Eylül'den itibaren olan gelişmeleri ve gerçekleri öğrendim. Ahlaksızlığı, namussuzluğu, yalanı gördüm. İçinde benim de imzamın olduğu, pek çoğu sorunlu, cezalı olan insanların "eğitimini bitirmiş savaşçılar" olarak lanse edilmesini de doğru bulmuyorum. Ben eğitimini tamamlamış bir savaşçı değilim. Ortadoğu'ya da bu amaçla gitmedim. Benim de içinde olduğum 17 insanımızın ve bizim yazılarımızla yanıltılan tüm insanlarımızın kandırılmasına öfke duyuyorum. Hareketimizin yaşadığı bu sorun çok açıktır; bu olay bir darbedir ve ben de mahkum ediyorum.

Bu zamana kadar pek çok sorunu aşmış hareketimizin bu darbe olayını da aşacağına eminim. Hatta aştığını görmüş, hareketime olan inancımı bir kez daha tazelemiş durumdayım. Bu açıklama ile birlikte yeniden meşru ilişkilerime ve görevime geri dönüyorum.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİM DURSUN KARATAŞ!

Mazlum

2 Nisan 1993

(Ortadoğu'da darbecilerin yazılarında imzası attırılan 17 kişiden biri)

■ ■ ■

Ayhan'ın Açıklaması

"Gördüm ki bize anlatılan gibi değil..."

(...) biz Ortadoğu'dayken yaklaşık 17 kişiydik. Hepimiz Hayri ve İbrahim, Kemal ve Bedri arkadaşlardan etkilendik ve Dayı'ya karşı tavır aldık. Ben resmen soğudum... Bize Musa demişti. Ülkeye gittiğinizde orada bazı gerçekleri net olarak göreceksiniz. Şimdi bakıyorum haklı. Dayı'ya karşı bizim tavır almamızda yukarıda saydığım arkadaşların payı var. Ülkeye geldikten sonra bazı arkadaşlarla görüştüm. Gördüm ki bize anlatılan gibi değil. Onlar bize arşivin onlarda, tüm yeraltı SDB'lerin onları desteklediğini söylüyorlardı. Ülkeye girdiğimizde gerçek gücümüzü gösterecektik. Fakat 6 Mart'ta Bedri ve Derya arkadaşlar şehit düştü. Bir sürü operasyon oldu. Arkadaşlar yakalandı. Ben şunu söylemek istiyorum. Şu aşamada devrimcilik yapmak istemiyorum. Belki ilerde hazır olduğumda kolektivizme yardımcı olabileceğimi zannediyorum.

Devrimci selamlar.

Ayhan (Sait)

(Ortadoğu'da darbecilerin yazılarına imza attırılan 17 kişiden biri)

■ ■ ■

Hüsnü'nün Özeleştirisi

HALKIMA, HAREKETİME VE YOLDAŞLARIMA ÖZELEŞTİRİMDİR

(...)

–Sonuç olarak, bugün dönüp baktığımda, Ortadoğu'da yaşadığımız süreç, bilgilenmemiz, Ortadoğu Komitesi'nin sözde tarafsız oluşu, keza İlhami'nin durumu ve bunların kesinlikle hareketin birliği için çalıştıkları, bütün sürece baktığımda aslında birçok şeyin yalan olduğu, bizlerin üzerinde ise pis bir oyun oynandığı ve bizleri kullanmaya yönelik bir politika izledikleri, hem de sürecin başından beri böyle yaptıkları ortaya çıkıyor.

–Bunlara kısaca değinecek olursam, olay bize açılmadan yaklaşık bir ay önce kaldığımız evin kapısının hiç kimseye açılmayacağı, Dayı dahi gelse açılmayacağı, sadece komiteden görevli arkadaşlara açılacağı söylendi. Bunun da nedeni Suriye'nin denetimini sıklaştırdığı, kısacası polisiye önlem olarak açıklandı ve kapıyı sadece bir arkadaş açabilme yetkisine sahip kılındı. (Tahsin)

–Bu tarihe baktığımızda Ortadoğu Komitesi'nin olayı duyduğu tarihe denk düştüğünü görürüz.

–Sözde tartışmadan yana olduklarını, hareketin bölünmemesinden yana olduklarını söylüyorlardı, ancak öyle bir süreç yaşattılar ki, insanlar darbeci oldu. Ağıza alınmayacak hakaret vb. söylemeye başladılar. Keza kendileri de artık Dayı'yla bir bildiri dahi dağıtılmayacağını her seferinde söylüyorlardı.

–Ayrıca şehir SDB'leri konusunda söyledikleri yalan da ortada. Burada Ankara SDB'siyle kendim konuştum. Darbeciler esas ayak oyununu onlara oynuyorlar.

–Kır SDB'leri ve yeraltı yöneticilerine ilişkin yalanlar da ortada.

–Yine önce tarafsız gözüküp, bütün kadrolar da bizim gibi düşünüyor di-

ye söylediler. Daha sonra "silahlar bizde", "savaşçılar bizde", "bir tek kurşun sıkacak insanları yok" vb.; ki zaten bu mantık kendi kendini ele veriyor.

–İlhami'nin durumu; bir de utanmadan bize önayak oluyor, onu kendimize örnek alıyorduk. Ki zaten o zaman yavaş yavaş başlamıştı. Bakın Dayı benim de özeleştiri raporumu yayınlayacak vb. yani bizi hazırlıyordu. Oysa ben mücadeleyi bıraktım, raporum bu yönde diye hiç bahsetmiyordu. Nejdet'in kendisine ilişkin ifadesine, "bıraktı" sözüne kızıyordu.

–Ayrıca 3 Mart tarihli bildiriden de hiç haberimiz olmadan imzalarımızın kullanılması...

–Tabii ki bunlarla sınırlı değil, ancak çok kısa da olsa özellikle Ortadoğu'dan arkadaşlar bunları düşünüp, Ortadoğu sürecini sorgulayacaklardır.

–Neden darbeci olduk sorusunu da kısaca yanıtlayacak olursam, en önemli nedenlerden birisi, hareketin bölünmemesi, sorunun tartışılarak çözümlenmesi. Ayrıca tanıdığımız insanların hain olmadığı, bilgilenme sürecimiz ve sorumlu arkadaşların tavrı, ilk etapta dürüstçe, tavırsız gibi gözükmeleri, ileri olarak bilinen arkadaşın tavrı (ki mücadeleyi bırakmış biri)... Ayrıca darbeciliğin bizlerde zemin bulması da var. Yani harekete yönelik bazı eleştirilerimiz, bunlar tarafından sahiplenilmesi, bu yönün işlenmesi, ayrıca politik olarak da yetersizlik diye sıralayabilirim.

–Bunların dışında darbeciliğin bizde zemin bulması, esas olarak kendi içinde bulunduğumuz durumun bir sonucudur. Bu da hareketi kavrayamama, hareket insanı olamama, onu her koşulda sahiplenme duygusunu bilince çıkaramama, bu da harekete, önderliğe güvensizlikti. Özünde ise kendine güvensizlik.

–Birkaç örnek verecek olursam: Çoğunluğa göre tavır belirleme, sorumlular ve önder bilinen insanlara göre tavır belirleme.

–Keza 20 günde insanlar şimdiye kadar en değer verdiği insanlara hakaret edici boyuta gelebilir mi?

–Zaten sorunun zemini Ortadoğu özelinde oldukça vardı. Yani insanların durumu, hareketle olan sorunları vb. (Ki zaten çoğunluğu kendini yeniden aşması için gönderilen insanlar. Yine geriye kalanlar da hareketi yeni tanıyan insanlardan oluşuyordu.)

–Ben bunları ortaya koyarken, amacım, kandırıldık, kullanıldık, yanlış bilgilendirildik (ki gerçekten böyledir) vb. diğer eksiklikleri de sıralayarak, kendimizin suçsuz olduğunu, hiçbir günahımızın olmadığını kanıtlamak değildir. Kaldı ki suçumuz ortadadır. Ve darbecilerin suçlarına ortak olmuşuzdur. Esas olarak da bizden güç aldıklarını düşündüğümüzde durumumuz daha da ağırdır. Keza TV konuşması da darbeci bilincin bir ürünüdür. Ve bunun da zarar verici boyutu ayrıca ortadadır.

–Bugün darbe olayından sonra hareketin geldiği nokta ve bu noktada da darbeciliğin kime hizmet ettiği, kimi sevindirdiği, bizlere neye mal olduğu ortadadır. Ki esasında "uçurumun kenarına gelen" hareketi kurtarma olarak adlandırılmıştı. Oysa darbenin kendi neredeyse hareketi uçurumun kenarına getirmiştir. Benim burada darbeci ya da etkisinde olan insanlara, özellikle Ortadoğu'dan yoldaşlara çağrım olacaktır.

–Şimdi kimisi neden özeleştiri verdiğimi, daha önce getirdiğim iddialar ve soru işaretlerinin ne olduğunu düşüneceklerdir. Evet arkadaşlar, şunu belirteyim ki, bunları yine tartışıyorum, kimse de ambargo koymuyor –ancak bütün her şeyi tartışmak için ne darbe yapmak, ne de darbeci olmak gerekir– kaldı ki darbeci yöntemle tartıştığımız sürece dönüp bakalım. Süreci (çok pahalıya mal olsa da) kendimize bir ayna yapabiliriz. Ve her şeyi daha net görürüz. Bunun bir yönünü, katliamlar, operasyonlar, kayıplar, tahribatlar vb. oluşturur. Bir yanını ise söylenen yalanlar, oynanan oyunlar olarak görürüz. Bu noktada özellikle Ortadoğu'dan arkadaşların dikkatini çekmek isterim. Dönüp sürece bir göz atın, neler söylendi? Neler yapıldı? Neler yaşandı? Şu anda nereye gelindi? Ve şu kaygıdan da kurtulmak gerekir, cezalandırılırım, tasfiye edilirim vb. Ki bu Ortadoğu'da işlenen bir şeydi. Öncelikle şu bir gerçektir, herkes-hepimiz durum ve konumumuza göre bunun hesabını vermekten kaçınmamalıyız ve vermeliyiz de.

–Şu düşünülmelidir. Düşman yeterince sevindi ve hareket yeterince zarar gördü ve buna neden olan darbedir. Ve hala hareket zarar görmesin, düşman sevinmesin istiyorsak, artık bu yol terk edilmelidir. Çünkü bizi götürdüğü yer, bize getirdiği şey ortadadır. Ve bu noktada düşünüldüğünde ise de artık kişisel kaygıdan uzaklaşıp, hesap vermemiz ve sonucuna da katlanmamız gerekir.

–Tekrarlamakta fayda görüyorum. Öncelikle birtakım hesap ve kaygılardan uzak olmalıyız. Darbeciliğin savunusunu yaptığımız sürece, oligarşiyle aynı paralelde yürüyoruz demektir. Şimdiye kadarki pratiğimizin sonuçları bunu doğruluyor. Devrimcilik ve Devrimci Solculuk iddiasını hala taşıyorsak, süreç tekrar gözden geçirilmelidir. Bunu yaparken de samimi olmamız gerekir. Devrimci Sol'un kural, ilke ve yasalarını genel olarak biliyoruz.

–Ve bu konuda da Devrimci Sol'u sözde dostlarımıza ve halkımıza bir kez daha gösterebiliriz. Kısacası biz harekete şu veya bu düzeyde, şu veya bu nedenle zarar verdik. Ama biz meşru olarak yine hareketi görüyoruz ve onun kararlarına (3 Mart tarihli 1 No.lu karar) uyulmalıdır. Yani sorun da, sorunun çözümü de, suç da, ceza da meşru gördüğümüz hareket içerisinde çıkmıştır. Yasalarımız da bu doğrultuda işleyecektir. Ve biz de bu çerçevede davranmalıyız.

–Bugün düşmanın sevincini, polisin ruh halini görmemek için kör olmak gerekiyor. Evet, polis şunu söylüyor. DK'yı ortadan kaldırsınlar, darbecilere biz de yardımcı olacağız. Aslında bunun basit bir demagoji olmadığı ortada ki, buna TV konuşması örnek verilebilir. Ki TV konuşması iki kesimi memnun etmiştir. Birisi oligarşi, birisi de darbecilerdir. İşte birleşilen nokta ve polisin söylemi ve daha hala böyle hareket edersek bunları daha çok sevindireceğiz.

–Sonuç olarak; ben hareketin atılım sürecinden 1992 Temmuz sonuna kadar hareketin SDB'lerinde yer alan, çeşitli sorumluluklar yapan (komutan yardımcılığı, eylem sorumluluğu, komutanlık) bir kadrosuydum.

–Eylül başında ise pratikteki başarısızlığımdan dolayı kendimi dönüştürüp ve aşmam yönünde Ortadoğu'ya gönderildim. Ortadoğu'da genel olarak hareketin programı dahilinde başarılı sayılabilecek bir eğitim devresini bitir-

dim. Ancak hareketin içinde ortaya çıkan soruna bir kadro gibi müdahale edemediğim gibi, tam tersi yönde tavır aldım ve darbecilerin suçlarına da ortak oldum. Bu anlamda suçun karşılığı da cezadır. Ve hareketin bu konuda her türlü cezasını saygıyla karşılayacağım.

9 Nisan 1993

Hüsnü

■ ■ ■

AVRUPA KOMİTESİ ÜYELERİNDEN

Sami'nin yazısından...

"... Çözüm noktasında, 13 Eylül'e dönülmesi de dahil tüm öneriler tekrar tekrar değerlendirilip, Devrimci Sol kadrolarının güvencesi ve iradesi ile sorunu çözmek bir zorunluluk olarak görülmelidir.

Avrupa Komitesi içerisinde yer alan birisi olarak eksikliklerimle, yanlışlıklarımla hep bu duygu ve anlayışla hareket ettim.

Bugün gelinen noktada yaşanılan kaosa dur diyebilmek için, suni bir ayrışmaya giden ortamda, giderek taraf olmaya başlayan Avrupa Komitesi'ndeki görevimden ayrılıyorum. Kadroların toplanıp, iradi bir çözüm oluşturmalarına kadar bir Devrimci Sol taraftarı olarak sorumluluklarımı yerine getireceğim."

Sami

4 Şubat 1993

* * *

Adem'in yazısından...

"... Yukarıda yazdıklarım ve görüşlerimin doğru olduğuna inancımdan dolayı, şu anki gidişata, hareketin içinde yer alan kaos ortamına (Niyet bu olmasa da, gelişmeler tam bir kaos ortamına gitme işaretini veriyor) dur diyebilmek için, suni bir ayrışmaya giden ortamda, giderek bir taraf olmaya başlayan Avrupa Komitesi'ndeki görevimden ayrılıyorum. Yukarıda anlatmaya çalıştığım görüşlerim doğrultusunda kadroların toplanıp, iradi çözümü sağlamalarına kadar, sorumlu olduğum alandaki olumsuz gelişmelerin insanlarımızı, değerlerimizi tahrip etmesine meydan vermemeye çalışacağım. Bu en azından kendi emeğine sahip çıkma anlayışıdır. Şehitlerimizin yarattığı değerlere sahip çıkma anlayışıdır. Buna inanıyorum ve hep inanacağım, Devrimci Sol'a inandığım gibi ve hareketimizin geleceğini düşünen tüm yoldaşların da böyle düşünmesini temenni ediyorum.

Hareketin meşru yönetimine devredilip, kadroların toparlanmasına kadar, daha önce sürdürdüğüm sorumluluklarımı sürdürüp, Avrupa Komitesi'ndeki görevimden, işlevsizliğinden dolayı istifa ediyorum..."

Adem

4 Şubat 1993

■ ■ ■

Ortadoğu'daki Savaşçıların
Özeleştirilerinden

YOLDAŞLARIMIZA ÇAĞRI VE ÖZELEŞTİRİMİZDİR

Bizler Ortadoğu'da bulunan 17 savaşçıdan üçü olarak, hareketimiz içinde çıkan sorunları 8 Şubat'ta öğrendik... Başlangıçta bu sorunların çözümü için "Çağrıcılar" başlıklı metne imza atarak tavrımızı belirledik. Oysa o süreçte hareketimizin bölünmemesi için alınması gerekli doğru tavır –hangi niyetle yapılırsa yapılsın– öncelikle darbe yönetiminin mahkum edilerek sonra meşru yönetimle sorunlara çözüm platformu aramak olmalıydı. Bizler o gün belirttiğimiz gibi, bugün de hareketimiz içindeki sorunların, 13 Eylül öncesi ve sonrasında yapılan tüm yanlışların sorgulanarak, tartışılıp çözümü noktasında takipçisiyiz. Ancak o süreçteki tavrımızı bugün değerlendirdiğimizde, eksik ve tek taraflı bilgilendirme ile sürecin bütününü kavrayamamanın bir sonucu olarak, önerdiğimiz ve katıldığımız çözüm yönteminin yanlış olduğunu görmekteyiz.

Geldiğimiz şu aşamada kadroların iradesi açığa çıkmıştır. Kendisine Devrimci Solcuyum diyen, hareketin bütünlüğünü ve çıkarlarını savunan herkes, kadroların iradesini tanımalı ve hareketimiz içinde ortaya çıkan sorunları örgütsel mekanizmalar içinde tartışarak çözebilmek için 3 Mart tarihli 1 No.lu karara uymalıdır.

Ortadoğu'dan gelen ve örgütsel yapı dışında hareket eden arkadaşlar bizlerin değerlendirmesini göz önüne alarak kadroların iradesini tanımalı, hareketle ilişkiye geçmelidirler. Bugün için "Gerçek Devrimci Sol biziz" tavrı, kaosa ve ortamı provokasyona açık hale getiren, kadroların iradesini tanımayan bir tutumdur. Ve ne adına yapılırsa yapılsın fiili olarak hareketi bölmeye hizmet etmektedir.

Artık bir an önce hareketimizde yaratılan örgütsel tahribatın önüne geçilmelidir. Bu noktada Ortadoğu'daki süreci birlikte yaşayanlar olarak, arkadaşlarımızı uyarmayı devrimci sorumluluğun bir gereği olarak görüyoruz...

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

27 Nisan 1993

Tahsin, Sinan, Mevlüt

Not: Daha önce yayınlanan ve üç savaşçının anlatımlarından oluşan (Fehime, Fatma, Solmaz) "Ortadoğu Günlüğü" adlı yazı, yaşanılanları yansıtmakla birlikte, sübjektif değerlendirmeleri de içermektedir.
(Sinan daha sonra imzasını çekmiştir.)

DARBECİNİN DARBECİYE DARBESİ

Darbeye ve darbecilere ilişkin devrimci hareketin tüm söyledikleri bir bir gerçekleşmişti. Devrimci hareketin ismini kullanmaya çalışan bu güruhun temeli bir kez komployla, darbeyle atılmıştı. Sonrasının da öyle devam etmesi doğal olandı. Kaçanlar, göçenler, birbirinin ayağını kaydırmaya çalışanlar hep olacaktı. Böyle başlamıştı çünkü ve böyle de devam etti.

Önce Süleyman "Gitti"...

Sonunda olan oldu. Darbeci şefi Süleyman darbeci arkadaşlarından da kaçtı.. Hem de tam bir hırsız gibi, gasp ettiği paralarla, ahlaksızlığı ve suçlarıyla birlikte.

Az şey değildi Süleyman'ın kaçışı, açıklamak zordu. Tarihin, koşulların zorlaması ile "önder" olan Hüseyin, olayı ve kaçışın nedenlerini açıklamakta gecikmedi: Süleyman'ın ahlaki düşkünlüklerinin ve olumsuz alışkanlıklarının nedeni eski kültürde ısrar etmesiydi! Oysa daha bir yıl önce el ele verip "hareketi kurtaracağız" demişlerdi. Ne olmuştu? Darbe sonrası devrimci hareketin açıkladığı Süleyman'la ilgili çözümlemeleri şimdi Süleyman'ın kaçışını açıklamak için kullanıyorlardı. Ama kendileri için yapılan çözümlemelerden söz etmiyorlardı hiç. Oysaki çözümlemeler onlar için de geçerliydi.

Eski alışkanlıklarını sürdürüyorlardı yine, zor durumda kaldıklarında başkalarını suçluyorlardı. Üstelik bunlar "inisiyatif" sahibi üç kafadardan ikisiydi. Soranlara, nasıl oldu diyenlere "Hareketi yeni tanıyoruz, vakıf olamadık" diyorlardı. Çok iddialıydılar, ama "Yıllardır hareketin içindeydiniz, vakıf olamamıştınız da nasıl önderlik yapmaya soyundunuz?" sorusunun yanıtı yoktu onlarda.

Şimdi sırada kim vardı?

Şimdi hangisi devrimci hareketten darbeyle gasp edilen paralardan çalıp kaçmayı düşünüyordu?..

O günlerde şöyle yazılmıştı Süleyman'ın kaçışı için.

"Demek Süleyman kendini koruyordu. Ya siz? Devrimci değerleri mi koruyordunuz saklandığınız şatolarda? O şanlı kontrgerilla karargahınızı pardon kurmaylığınızı neden ülkeye taşımıyorsunuz? Kurtarmaya çalıştığınız

devrimci harekete en yakın yer orası biliyorsunuz... Bedri'yi ve Derya'yı ülkeye gönderip katlettirdikten sonra legalite diye tutturan korkak İlhami'yi siyasi sorumlu; kendine güveni gelsin diye milis sorumluluğu verilen Ahmet'i de askeri sorumlu yaptıktan sonra oturup Hüseyin'le Zafer iki kafadar mülteciliğin tadını çıkarıyorsunuz. Herkes merak ediyor, neden gelmiyorsunuz?

Darbenin kahramanı, zorunluluktan "önder" Hüseyin, tam bir zavallı artık. Kullanacağı kimse de kalmadı. Kimse dinlemiyor onu. Tüm suçlarıyla baş başa ve kaçış yolları kapalı artık. Son bir çabayla yeni insanlar kazanmak için her suça, her türlü zaafa göz yumuyor artık. Kendini silahlı birliklere komuta edecek bir kurtarıcı gibi görüyordu Hüseyin, şimdi de bir birliğe komuta etmeye çalışıyor: Çıkarcıların, zaaflıların birliğine. Yakında komutan nefersiz kalacak gibi görülüyor. Çünkü çıkarların bittiği her yerde kavgalar, kaçışlar ve ihanetler kaçınılmazdır. Bunu Hüseyin de iyi biliyor."

Evet, gerçekten de biliyordu. "Sırada kim var?" sorusunun yanıtı da çok geçmeden açığa çıktı. Sıradaki Hüseyin'di.

Devrimci Sol tarafından o günlerde yapılan açıklamalar, tüm ayrıntılarıyla ihanetin ve kaçışın tarihini belgeliyordu.

Ve Darbe Şefi Hüseyin, Süleyman'ı Yalnız Bırakmadı

Darbecilerin kişilik çözümlemelerinde önderlik şöyle demişti:

"Bu insanlarda devrimci adalet, meşruluk, tarihsellik, devrimci değerler, insan sevgisi ya yok ya da yapaydır. İhtiraslarını tatmin için her yolu dener, her türlü ideolojik kılıfa bürünür ve sık sık söylediklerini reddederler. Siyasal mücadelede tatmin sağlayamadıklarında düzen ilişkilerine döner ve geleceklerini orada ararlar."

Şimdilerde darbeci şefler kontra faaliyetinin umdukları gibi gitmediğini görünce her türlü ahlaksızlığı yaparak, birbirlerine ihanet ederek, düzene dönme yarışına girdiler... Ne zamana kadar düzende yaşarlar, yaşayabilirler mi? Bunu herkes görecektir. Onlar sıradan bir insan gibi çalışarak, emeğini satarak yaşamasını da başaramazlar. Birer üçüncü sınıf mafya çetesinin elemanı, üçkağıtçı, dolandırıcı, birilerinin yaltakçısı olabilirler ancak... İhanet yoluna girildiğinde dönüş çok zordur. Darbeci de bir kez bu yola girmiştir ve beynine kurşunu yiyene kadar da devam edecektir. Ama o aynı zamanda burnunun ötesini göremeyen bir aptaldır. Geleceği göremez ve olması kaçınılmaz olan şeylere bir türlü inanamaz. Son nefesinde dahi inanmaz gözlerle bakar.

Dün söylediklerimiz, tespitlerimiz henüz çok sıcak; darbeci ahlakı öylesine kokuşmuştur ki, çok rahatlıkla "ben yokum", "ben bir sempatizanım", "ben ülkeye gidemem, korkuyorum" diyebiliyor.

Evet, her türlü, en ağır sözleri hak eden bir kişilik darbecilik... Değer, değer diyenlerin hiçbir değeri yok. Olmadığını söylemiştik... Ama o günlerin tozu dumanı arasında birçok insan bu tespitlerimize "Acaba?" diyerek baktı... Onları gerçek anlamda tanıyan bizdik... Ne yapıp yapmayacaklarını çok iyi biliyorduk. Korkuyorlardı, savaşmaktan, ateş hattında olmaktan korkuyorlardı... Avrupa'nın güvenceli limanlarında yaşamak istiyorlardı. Ama önderlik kendilerini buradan gönderecekti... Üstelik karizmaları da sarsılacaktı. Bencillikleri, ihtirasları için "hareketi kurtarma" kılıfıyla her türlü kepazeliği yaptıktan,

insanları öldürüp, tutsak ettikten, adi cinayetler işledikten sonra da umduklarını bulamadılar... Devrimci Sol hareketi hiçbir gücün yıkamayacağı kadar köklü gelenekleri olan bir hareketti... Ne kontrgerilla faaliyetleri, ne oportünizm onu tasfiye edememişti. Darbecinin artık kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Birbirlerine ihanet ederek, birbirlerinden çalarak düzene dönme yarışına girdiler. Ahlaksızlık yarışına... Başka türlüsü eşyanın tabiatına aykırı olurdu. Niçin darbe, neden darbe sorusunun maddi nedenlerini bulamayanların, darbeci ideolojiyi ve ahlakı anlamaları mümkün değildir.

Ve Hüseyin de Süleyman'ı yalnız bırakmayarak düzene döndü... "Ben ülkeye dönmem, bir sempatizan olayım" dedi ve Avrupa'da kaldı... Şimdi ihanetini, ahlaksızlıklarını düşünerek ağlıyor, sızlıyor. O bir manyaktır, hem ihanet eder, hem ağlar. Bir zavallıdır... Zavallılar gücü ele geçirdiğinde kendilerini yenilmez görürler. Gaddar ve zalimdirler. Çünkü tatminsiz ve ahlaktan yoksundurlar. "Gücü" kaybettiklerinde ise kendilerini acındırırlar... Adalet isterler... Hüseyin şimdi bu durumda. Korkuyor, ağlıyor, dışarı çıkamıyor. "Sempatizanım" diyor, ama öyle kalmayacağı da kesindir... Kaçacaktır, daha özgür olabileceği koşulları arayacaktır. Nereye mi? Akrabalarına, bunlar aracılığıyla bulabileceği mafya ilişkilerine gider. Dalkavukluk yaparak bir yerlere yamanır. O sempatizanlığı bile yapamaz.

Evet, darbenin teorisyeni Hüseyin'di, bütün manyakça kurgular onun pis beyninden çıkmıştır. Darbeci kontranın tüm yazıları onun marifetidir. Şimdi ölenleri, tutsakları, tüm yaptıklarını unutup pis canı için düzene dönüyor ve o aldatılan insanlar ondan hesap sormuyor.

Hüseyin'in ve diğer darbecilerin sonunda bırakıp kaçacağı bizim için sır değildi.

Şöyle demiştik:

"...İkiyüzlülüğü erdem, ahlaksızlığı ahlak seviyesine çıkartmış biridir. Her an devrimciliği bırakabilir, kaçabilir, ihanet edebilir. Buna uygun önlemler alınmalıdır..." (*)

Bu tespit sorunun çözümü için çağrılan arkadaşların oluşturacağı platforma sunulmak üzere yazılmıştı. Hareketin çıkarı için bunlar gerekiyordu. Tabii darbeciler tüm bu platformlardan kaçtılar ve biz demokrasi anlayışımız gereği darbeciler hakkındaki tüm düşüncelerimizi kadrolarımıza, taraftarlarımıza ve halkımıza mal ettik. Belki bu süreçte her şey tam anlamıyla aydınlanmadı. Süreç bunu sağlayacaktır. Şimdi bu süreci yaşıyoruz. Dün ne dedik, ne oldu, ne olacak sorularının cevaplarını herkes yaşananlardan alacaktır.

Hala darbecilere inananlar tekrar tekrar düşünmelidir. Darbeci Hüseyin yapay teorileriyle neler yaptı, ne sonuç yarattı? Kimleri nasıl kullandı? Bugün rahatlıkla nasıl düzene dönebiliyor, "ben yokum" diyebiliyor. Ya yaptıkları, verdiği zararlar, cinayetleri, moral değerlerimizi yıpratması... Tüm bunlar yanına mı kalacak? O bin kez ölümü hak etmiş biridir. Darbe düşüncesi Bedri'nin değil, Hüseyin'in ürünüdür. Tüm kurgular onundur. Tüm bunların ayrılık

(*) Bkz. Devrimci Sol önderi tarafından "Kara Mizah"a ek olarak kaleme alınan "Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri" başlıklı yazı... (Bölüm VIII, Hüseyin'in Kişilik Çözümlemesi, s:495-500)

için yapay olarak ortaya çıkarıldığını ve darbeden önce tek kelime de olsa –değil eleştiri, öneri olarak bile– getirilmediğini belirtmiştik. Şimdi bunlar kanıtlanıyor... İnançsızlar bir idealin savunucusu olamazlar.

Darbeci saflara belirtmek gereği duyuyoruz. Suç işlemekten vazgeçin. Devrimci adalete sığının ve suçluların elebaşlarını teslim edin... Sizleri yiyip bitiren, yok eden darbeci pislikten vazgeçin. Sizleri "toplantı yaptık, içimizdeki pisliklerden arınıyoruz vb..." diyerek aldatıyorlar. Darbeciliğin kendisi pisliktir, pislikten arınamazlar.

Darbecilik bataklığına boğazına kadar batmışların geri dönüş yolları olmadığını biliyoruz. Onlar cezalarını çekene kadar pisliğe devam edecekler... Ama buna izin vermeyeceğimizi bilmeliler.

Darbecilerin ihaneti ve liderlik kavgası hiç bitmeyecektir... Her biri düzene döndüğünde bir diğeri kendini lider görecek ve ayak oyunlarına devam edecektir. Düşünün, Hüseyin ve Zafer Süleyman'ı sorguluyor, Süleyman kaçıyor. Zafer ve mafya Nejdet, Hüseyin'i sorguluyor, Hüseyin devrimciliği bırakıyor. Bu devam edecektir; bu onların kaçınılmaz sonudur.

Şimdi yeniden liderliğe ve darbeci kontranın devamına soyunanlar var. Zafer, şimdilik emperyalizmin cezaevinde "can güvenliğim yok" diyerek havalandırmaya bile çıkmaya korkuyor. Emperyalizmden güvenlik istiyor... İlhami Muzaffer, Ahmet cezaevinde oligarşiden can güvenliği istiyor, polis ve gardiyan nezaretinde ziyaret yapıyorlar.

Dışarıda mafya Nejdet, Ortadoğu'da kalın kafalı Hayri ve hiçbir şey olan Erhan darbeci liderliğe soyundular. Fazla değil 3-5 ay içinde birbirinizi yiyip bitireceksiniz. Sonunuz Süleyman ve Hüseyin'den farklı olmayacaktır. Her biriniz suçlarınızı, zaaflarınızı çok iyi biliyorsunuz. Hiçbiriniz değil insan, kendinizi bile yönetemezsiniz. Boşuna altından kalkamayacağınız işlere soyunmayın. Şeflerinizin sonundan ders çıkarın!

Darbecilere hala inananlar;

Hüseyin ve Süleyman neden bu hale geldiler?

Yeni şeflerinizi araştırın, kimdirler, sizleri yönetme hakkını nereden aldılar?

Hangi başarı ve zaferleriyle yönetebileceklerini kanıtladılar? Yaşadığınız bir yıl sizler için çok öğretici olmalı. Tabii düşünmesini bilenler için...

Süleyman, 500 bin mark para ve ahlaksızlığı ile kaçtı.

Hüseyin, ağlayıp sızlayarak devrimcilik maskesini attı ve gerçek yüzünü gösterdi...

SIRADA KİM VAR?

* * *

SIRADA, KAÇIŞIN ÖN ADIMI OLAN ŞEFLİK SAVAŞI VAR

Darbeci çetenin gasp ettiği paralar henüz bitmemişti. Hemen yeni şefler çıktı ortaya. Darbenin yapıldığı günlerde Ortadoğu'da bulunan Hayri bunlardan biriydi. Ama onun geçmişi de en az darbeyi yapanlar kadar "kirli"ydi. Onunla aynı süreci, aynı mekanı paylaşanların anlatımları da bunu ortaya koyuyordu.

* * *

Bir Darbeci Prototipi...
HAYRİ'YLE YAŞAMAK!

Darbeci ihanet çetesinin hareketimiz saflarında var olan bütün kariyerist, ihtiraslı, tatminsiz, korkak ve gayri-memnun tipleri, zaaflı-hastalıklı kişilikleri çevresine topladığı bildiğimiz, yaşadığımız bir gerçektir.

Şimdilerde bu ihanet çetesi dağılıp gitti ama geride kalan birkaç artığı kendilerince "şef"liğe soyunup, alçaklıklarına devam etmeye çalışıyorlar.

Bunlardan birisi de anlaşıldığı kadarıyla nam-ı diğer "kalın kafalı" Hayri'dir. Hayri onu tanıyan, onunla birlikte aynı ortamı ya da süreci paylaşmış herkes için kişiliği ve karakteriyle malum, darbecilik pisliğine bulaşması hiç şaşırtıcı olmayan biridir.

Kimdir bu "kalın kafalı" Hayri? Onu yakından tanıyan bir insan, onun gerçekte devrimciliği, yoldaşlık ilişkilerini, paylaşmayı, kolektivizmi, devrimci mütevazılığı ve fedakarlığı zerre kadar özümsememiş birisi olduğunu gayet iyi bilir. Bizim "kalın kafalı" Hayri'de devrimcilik her yönüyle biçimseldir. Kendi egolarını, popülist, kariyerist duygularını tatmin aracıdır. Tavrını belirleyen bu tür duygular ve küçük burjuva gururudur. Yoksa onda devrimci inanç ve mücadele için kendini feda etme, hiç tereddütsüz ortaya koyma yönlerinin var olduğu pek söylenemez. Böyle olduğu içindir ki, cezaevinden çıkıp görev beklediği dönem, Ortadoğu'ya gönderileceğini öğrendiğinde gözlerinin içi parıldar. Sevincini gizleyemez. Sıcak mücadeleden uzak, yurtdışında verilecek bu görev onun tam aradığı bir şeydir. Bu sevincini ve memnuniyetini "Ben burada (yurt içinde) yapamazdım zaten, benim için en uygun alan orasıdır." diyerek açıkça belirtir. Evet, onda yurt içinde devrimcilik yapacak, savaşacak inanç ve cesaret yoktur aslında.

Bizim "kalın kafalı" Hayri bu şekilde tam aradığını bularak Ortadoğu'ya güle oynaya gitti. Hareketimizin onu Ortadoğu'ya göndermesindeki amaç dil bilmesinin yanında, zaaf ve eksiklikleri nedeniyle ülke içindeki mücadelede zararları olacağı düşüncesiydi.

Hayri 12 Eylül öncesi yakalandığında büyük bir panik yaşar. Hem kendini, hem de arkadaşını vurur. Bekleyen arabaya binmez, yalnız kaçmaya kalkar, daha sonra bulunup arabaya alınır. Ancak bu kez polis ve jandarma etrafı sarmıştır. Kurtulamazlar. Şubede üç gün kalır. İşkence de görmez. Buna rağmen eylemi kabullenir.

Hayri'nin özellikle cezaevi süreci, onun kişilik yapısına, karakterine, zaaf ve eksikliklerine pek çok insanın tanık olduğu bir süreç olarak önemlidir. Onunla belli bir dönem için bile olsa bu süreci paylaşmış insanlar bulunup konuşulabilir. Hayri'nin kişilik yapısı ve özellikleri o kadar belirgindir ki, kimse farklı bir şey söylemeyecektir.

Hayri aşırı derecede kendini beğenmiş, "ben duygusu" güçlü biri olarak göze çarpar ilk etapta. Kendisine toz kondurmaya, eleştiriye olağanüstü tahammülsüz, her şeyi ben bilirim, ben yaparım havasında bir kişiliktir. Kendini çok akıllı, çok yetenekli, çok becerikli görür ve göstermeye çalışır. Bu şekilde

pohpohlanmayı ve övülmeyi çok sever, ister. Bunu başkalarından görmese de kendi kendisine yapar.

Cezaevinde '87 senesi içerisinde cezaevi komitesi arasında yaşanan bir eleştiri-özeleştiri toplantısında herkes aşağı yukarı bu eleştirilerini ifade etmişken, Hayri'nin özeleştirisi ilginçtir. Buna özeleştiriden çok kendisine düzdüğü "methiye" demek daha doğru olur. Bu toplantıda İbrahim İlçi not aldığı kağıda kocaman bir "sıfır" çizer ve yanındaki arkadaşlara gösterir. Gülümsemelerle onaylanan İbrahim İlçi'nin bu davranışı gayet haklıdır. Zira bizim Hayri özeleştirisini yaparken neler söylemiyordur ki? Hep olumlu işler yapmıştır, hatası, eksiği neredeyse hiç yoktur. Kendisi çok yetenekli, direngen birisidir. Bulunduğu cezaevlerinde –sağolsun– çok şey başarılmıştır, cezaevleri mücadelesinde önemli yeri vardır vs... Özeleştirisini yaparken kendisine böyle övgüler düzüp, olumsuz tek bir şey dahi söylemeyen başka birisi herhalde zor bulunur!

'89 sonlarında yine cezaevinde bu defa komünde yer alan herkesin katıldığı genel bir eleştiri-özeleştiri toplantısında Hayri bütün arkadaşların katıldığı yoğun eleştirilere hedef olur. Bu defa iş daha ciddidir. Yakayı kolay kurtaracak gibi değildir. Kendisi hakkında olumsuz bir şey söylemeyen tek bir insan yoktur. O ise susar ve yalnızca "tamam düşüneceğim" der. Kabul eder görünür. Ama yine de ciddi bir özeleştiri yapmaktan kaçınır.

Evet, Hayri'nin kendini özel, üstün ve ayrıcalıklı biri olarak görmesi, insanları küçümseme ve tepeden bakma eğiliminde olması, bireyci ve bencil davranışları, paylaşımdan, kolektivizmden yoksun oluşu cezaevinde komün içerisinde büyük tepkilere, eleştirilere neden olmuş ve bu değerlendirmeler herkesin ortak düşüncesi olarak şekillenmiştir.

Bu değerlendirmelere pek çok örnek verilebilir. Şöyle ki: Aşağıladığı, ezmeye çalıştığı, siyasi bakımdan geri bir arkadaşı, sırf kendisine tepkisel davranıyor, tavır geliştiriyor diye komünden atmak için uğraşır.

Komün nöbetçiliği söz konusu olduğunda, kolektivizm ve paylaşım fukarası oluşunu "Ben kimseye yardım etmem, bana da kimse etmesin" diyerek ifade edebilmiştir.

İbrahim İlçi tahliye olurken, paltosunu vermek zorunda kalması yüreğine oturmuştur. Bizim Hayri günlerce paltosunu konuşmuş, giden paltosunun ardından bir tek ağıt yakmadığı kalmıştır.

Günlük yaşamında yemek yiyişinden, top oynayışına kadar bencillik, bireycilik her şeye hakimdir. Bunlar gerçekte onun yıkılmaz "ben"inin sonuçlarıdır. Hep "en önemli işi yapan"dır o.

Hayri tüm bu zaaf ve eksiklikleri, olumsuz özellikleri nedeniyle sonuçta cezaevinde hareket tarafından cezalandırılır. Konumu ve görevleri alınır. Cezaevinden çıktığında ve Ortadoğu'ya gönderildiğinde henüz bu durumu değişmemiştir.

Ortadoğu'da Hayri hakkında birçok insanın olumsuz değerlendirmeleri, harekete iletmeye çalıştığı eleştirileri söz konusudur. Ülkeye giden insanların ihtiyaçları için -görevi bu olduğu halde– gerekenleri yapmaz, duyarsız ve umursamaz davranır, adeta başından savar. Ülkeye dönen birçok insan ka-

derine terk edilmiş olarak gönderilmiş (doğru dürüst kimliği, parası, yanında yedek giysileri olmadan) şans eseri yakalanmamıştır.

Ortadoğu'da Hayri'ye yönelik eleştirilerin, olumsuz değerlendirmelerin doğrudan iletildiği kişi elbette Ortadoğu sorumlusu ve darbeci şefi Bedri'dir. Bedri de o dönem bu eleştirilere hak verir ve insanlara Hayri'den yakınır. Buna rağmen Hayri Ortadoğu'da dil bilmesiyle, her yere girip çıkabilmesi sayesinde, adam yokluğunda "adam" olmuştur. Böyle "adam" olunca da "bulunmaz hint kumaşı" pozlarına girmesi, sağa-sola hava basması, "önemli insan", "kilit adam" rolünü oynaması Hayri için kaçınılmazdır. Bu kaçınılmaz rolünü hareketimiz ve darbe ihanetinin açığa çıktığı süreçte büyük bir iştah ve keyifle oynamıştır. Onun bütün bu özelliklerini, popülizmini ve kariyer tutkusunu gayet iyi bilen darbeci şefi Bedri'nin onu "ikna" etmesi elbette pek zor olmamıştır.

Sonuç itibarıyla Hayri, en başta da belirttiğimiz gibi darbecilik alçaklığına bulaşması onu yakından tanıyan hiç kimse için şaşırtıcı olmayan birisidir. Onun, darbeci kişilik ve karakterin en özgün prototiplerinden biri olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu darbeci kişilik ve karakterinin en özgün prototiplerinden biri olarak Hayri tabii ki darbeci kalıntıları arasında "şef"lerden biri olmayı hak etmiş bulunuyor. Ancak ülkede bir gün dahi kalmaya cesareti olmayan bu yüreksiz, bencil, kariyer tutkunu, popülizm sevdalısı kişiliğin, "şef"lik konumundan, "şef"liği paylaşamayan diğer darbeci kalıntıları tarafından indirilmesi her an muhtemeldir.

Öyle de olsa, böyle de olsa devrimci harekete karşı suç işlemiş ve işlemeye devam eden Hayri gibi darbeci artıkları, işledikleri suçların hesabını vermekten kurtulamayacaklardır. Darbeci artıklarının tek kurtuluşları devrimci harekete teslim olmak, hareketin adaletine sığınmaktır.

KAHROLSUN DARBECİ KONTRALAR!

* * *

Hayri Üzerine-2

DARBECİ ARTIKLARININ YENİ ŞEFLERİ KENDİLERİNİ KEŞFEDİYORLAR; "BEN NEYMİŞİM BE..."

Uzun cunta yıllarından, tutsaklık yıllarından sonra, hareketin iradesiyle hayata geçirilen bir değerlendirme toplantısındaydık. Siyasi sorumludan komite üyelerine, taraftarlara kadar herkesin katıldığı ve herkesin –istisnasız– birbirini değerlendirmesinin istendiği bir toplantıydı. Derinlemesine bir eleştiri-özeleştiriyi hedefliyorduk.

Arkadaşlar konuştukça, eleştiriler özellikle bir isim üzerinde, o zaman henüz komitede olan bir isim üzerinde yoğunlaşıyordu... Bir arkadaş bu "ismi" bir defasında eleştirmeye kalkmış ve ondan şu yanıtı almıştı: "Benimle uğraşma, senin siyasi geleceğini bitiririm." Aynı tavra muhatap olan başkaları da vardı. Genel toplantılarda, komite toplantılarında dile getirmediği spekülatif değerlendirmelerine, ikili ilişkilerinde pek çok arkadaşı ortak etmişti; hepsinin ortak noktası bu "isim"in karşısındakini "ezme" tavrı ve kendini öne çıkarmasıydı... Bütün bunları günlük yaşama ilişkin olarak da bu "isim"e yöneltil-

miş sayısız eleştiri izliyordu... Aslında çoğumuz şaşkınlık içindeydik. Sağlanan devrimci eleştiri-özeleştiri ortamında, tüm arkadaşlar yaşadıkları sorunları, ikili ilişkilerde kalmış, açıklanmamış sıkıntıları ortaya koyuyorlardı. İşin ilginci, bu "isim"in kendisi de oldukça şaşırmış görünüyordu.

Bu isim "Hayri"ydi; bugün tabanıyla, tavanıyla, kelimenin mecazi değil, gerçek anlamıyla 3-5 kişi kalan darbeci çete artıklarının şefliğine soyunan Hayri...

Hayri kimdir? Tanıdığımız, tanık olduğumuz kadarıyla bunu anlatmanın gereği vardır. Ama bundan daha önemlisi, daha önce kavranması gereken, böyle bir tanıklığın niçin gerekli olduğu, günlük tartışmalarımızda, değerlendirmelerimizde, yayınlarımızda niçin buna yer ayırmak gerektiğidir.

Sorun "o zaten şöyleydi" demek sorunu da değildir. Her şey bir yana, yalnızca geldiği nokta, karşı-devrimci bir yöntem olan darbeciliğin içinde yer alması, bu pisliğin "başına" geçmeye çalışması, bu çürümeyi, yozlaşmayı "sahip"lenmesi, "zaten şöyleydi" demeyi gereksizleştirecek bir konumdur. Dün kim ve nasıl biri olursa olsun, geldiği nokta artık devrimciliğin en geniş anlamıyla bile çok çok uzağında bir yerdir.

Ancak "Hayri kimdir" sorusu buna rağmen gereklidir.

Her şeyden önce bu soru, bu pisliğin içinde yer alan, şefliğine soyunan kişinin niye bir başkası değil de Hayri olduğunu açıklayacaktır. İkincisi, darbeyi, darbeciliği hala bir türlü çözümleyemeyen, anlamak istemeyen sola, kimleri meşrulaştırdıklarını bir kez daha, yeni bir örnekle gösterecek; üçüncüsü, hala darbecilikte ısrar eden 3-5 taraftara kimlerin ardından gittiklerini anlatacaktır. Yalnız bunlar da değil; bugün eksikliklerimize, zaaflarımıza karşı nasıl bir uyanıklık içinde bulunmamız gerektiğine ilişkin dersler çıkarmamıza yarayacaktır. Ve bu önemli bir yandır. İşte bunlardan ötürü, darbeci çetenin eski-yeni şefleriyle belli bir süreci paylaşan herkesin "onlar kimdir" sorusuna kendi tanıklıklarıyla yanıt vermesi, bu yanıtın ve yanıttan çıkan sonuçların kolektifleştirilmesi bir gerekliliktir.

Hayri darbeciliğin bir prototipidir. Bu tanımın kullanılması boşuna değildir. Bir örnek bunu kanıtlamaktadır. Hayri'yle aynı yerde kalmış yedi kişiye çeşitli sohbetlerde isim belirtmeden "sizin cezaevinden bir kişi darbeci oldu" diye söylenmiş ve birbirlerinden ayrı zamanlarda, ayrı yerlerde kendilerine bu açıklama yapılan yedi kişiden altısı tepkilerini "Hayri mi" diye ifade etmişlerdir. Darbeciyi doğru tahmin edemeyen yedinci kişi ise tahminindeki yanılgısını, "Ben bir sürpriz olduğunu düşünerek en olmayacak isimleri saydım" diyerek açıklamıştır.

Kuşkusuz böyle bir şeyin tesadüfi olması mümkün değildir. Darbecilik daha önceki çeşitli yazılarda çözümlemesi yapılan belli kişilikleri kucaklamıştır. Hemen hepsinin ilk ortak niteliği bir dönem "cezalandırılmış" olmalarıdır.

Hayri de bunlardan biridir. Yazının başında sözü edilen değerlendirme toplantılarından hemen sonra, komiteden alınmıştır. Ama bu noktada bile komiteden alınması olayının komüne, "komiteden –kendi isteğiyle– ayrılma" biçiminde yansıtılmasına çalışmış, bunu adeta bir "özveri"ymiş, bir "mütevazılık" örneğiymiş gibi sunmuştur. Kendisine yönelttiği en "sert" eleştirilerde bile

gerçekten kendini övmektedir. Böyle bir "beceriye" sahiptir. Bu kendine hayran bir kişilik yapısının devamıdır elbette.

Darbecilerin ikinci ortaklığı, kendilerini "eleştiri ötesi" görmektir.

Hayri'ye sormak gerekiyor: Eleştirilerin büyük bölümünün sana yöneltildiği; komiteden, siyasi sorumludan gizlediğin olumsuzluklarının, hep senin tahakkümcülüğünü yansıtan ikili ilişkilerinin açığa çıktığı o kitlesel eleştiri-özeleştiri toplantısının sonunda sana söz verildiğinde ne dedin? Ne dedin ve sonra ne yaptın ki, şimdi senden önceki darbeci şeflerin gerçek niteliklerini açığa çıkartabilmiş olmakla övünme "cesaretini" buluyorsun?

Sormak gerekiyor, sen her şeyden önce kendi niteliğini açığa çıkarabilmiş miydin ki?

Evet, Hayri toplantıda kendisine söz verildiğinde, sanki anlatılanları o da yeni duyuyormuş gibi oldukça şaşırmış görünmüştü. Ve söylediği yalnızca "Tamam, düşüneceğim" olmuştu. Çok bariz olan kimi eleştirileri bile kabul etme cesareti, sorumluluğu ve alçakgönüllülüğünü gösteremedi.

Kariyerizm, sekterlik, kendine misyon yükleme, konumunu kullanma, açık davranmama, ona yöneltilen eleştirilerin başlıcalarıydı. Günlük yaşama ilişkin olanları da vardı. Ama hepsi sonuçta bunlara gelip dayanıyordu.

"Düşüneceğim" demesine karşın bunları düşünmedi hiç. Ne o an, ne de daha sonra. Getirilen eleştirileri hiç kabullenmedi. *"Bu söylenenleri kendimde bulamıyorum"* diyordu hep. Çünkü aslında kendine bakmıyordu. Kendinde eksiklik olabileceğini düşünmüyordu.

Kendisiyle defalarca konuşuldu. Ancak hiçbir adım atılamadı. Tüm olumsuzluklar somut olaylarla ortaya konuluyor olmasına karşın eleştirileri kabul etmiyordu. Elbette bu da onun üstün meziyetlerinin bir kanıtıydı; *"kafamda kabullenmediğim eleştirileri kabul etmem samimiyetsizlik olur, oysa ben..."* diyordu. Ondan fazla yoldaşının anlattığı olayların açıklamasını yapmaya ise çalışmıyordu bile.

Kendine, kendinde olmayan bir misyon biçmek onun en temel özelliklerinden biriydi. Örneğin, ona göre, son olarak kaldığı iki cezaevindeki her kazanımda onun payı belirleyiciydi. Dikkat edin, Devrimci Sol tutsaklarının da değil, Hayri'nin payı... Son kaldığı cezaevinin tarihi onun dilinde aslında "kendi" tarihiyle özdeşti. O önermiş, o görmüş, idareye o kabul ettirmişti... Diplomasi yeteneği güçlüdür. Ama o, sorunları salt bu "yeteneğiyle" çözdüğünü, baskıları bu "yeteneğiyle" gerilettiğini düşünecek kadar bencil ve hırslıydı; ve de direnişlerin siyasal işlevini yok sayacak kadar da politik kapasitesi dardı. Onun pratiğinde komiteden alınan kararlarla idareye yansıtılan tavır her zaman birbirine denk düşmeyebilir. Çünkü en doğrusunu o düşünmektedir ve komitedekileri "ikna" edemese de doğrusu kendi düşündüğüdür. Komitede o kadar tartışmaktansa, idareye gidip işleri "kendi bildiğince" halleder ve böyle noktalarda kendi tavrını haklı çıkarmak için yoldaşlarını yanlış bilgilerle yanıltır. Gerekirse (!) yalan söyler, idari temsilcilik görevinden alınmasına çok uzun süre önce karar verilmiştir. Ancak, tünel faaliyeti gibi pratik nedenler temsilci değiştirmenin ortamını engeller. Silah hala elindedir ve bunu sonuna kadar kullanır, tabii yoldaşlarına karşı.

İdare nezdinde temsilci olması, onun en büyük zırhı ve savunma silahıydı.

Özellikle komitedeki değerlendirme toplantılarında diğer arkadaşlar için onun ağzından sık sık "aptal", "geri zekalı" gibi tanımlamalar duyabilirdiniz. Sayısız kez eleştirilmesine rağmen değiştirmedi bu özelliğini. Çünkü kendisi eksiksizdi, o, bu sözükleri kullanma "hakkına" sahipti.

Ara sıra değişik işlere "yardımcı" olurdu. Ama bu da onun büyük bir "lütfuydu", yardımlaşma, paylaşma, kolektivizm bir "gösteri"ydi onun için; "yaptı" desinler diyeydi. Ve "yardım"larının reklamını mutlaka bir biçimde yapardı. Bu özelliklerinden dolayı da kimseyle arası iyi değildi. Cezaevinde samimi olduğu, yoldaşça ilişkiler kurduğu tek kimse yoktur.

Onu en iyi tanıtan gelişmelerden biri ise darbe sürecinden sonraki tavırlarıydı. Kendisiyle telefonda tartışılıyordu. Telefondaki ses tam bir felaket tellalıydı. "Neler oluyormuş da haberimiz yokmuş" diyor, darbeci şeflerin sözlerini, iddialarını kelimesi kelimesine tekrar ediyordu. "İlkeli" olduklarını, sorunu kimseye açmadıklarını belirtiyordu.

"Biz" diyordu boyuna konuşmada. Siz kimsiniz sorusuna ise "Burada 20'ye yakın savaşçı var" yanıtını veriyordu. "Savaşçıların senin gibi düşündüğünü nereden biliyorsun, hani açmamıştınız?" sorusuna ise verebileceği tek yanıt "kem-küm"dü. Yalan söylüyordu açıkça. Savaşçıların sonraki açıklamaları da kanıtladı bunu.

"Biz" derken yine her zamanki gibi "konumunu kullanıyor"du. Ve yine her zamanki gibi kariyer peşindeydi.

Kendisiyle yapılan sayısız telefon görüşmesinin sonucunda "hareketin derhal meşru yönetimine devredilmesi ve en kısa sürede bir kadrolar platformunun toplanması" konusunda hemfikir olunmuştu.

Bu konuşmadan üç gün sonra ise utangaç darbecilerin –"çağrı"cıların– bir açıklamasının altında imzası görüldü. Üç günde ne olmuş, ne değişmişti acaba? Bu da öğrenildi daha sonra; bu arada hareket önderliğiyle görüşmüşler, kendilerine bulundukları alanda "komite" olarak değil, "görevli" statüsüyle bulundukları söylenmişti. Ki işin aslı da buydu. Ama hazır bir "kaos" yaşanıyorken, hazır "fırsat" çıkmışken, "Abdurrahman Çelebi" olarak orada kendi sorumluluğunun onaylanmasını istiyordu. Evet, tüm sorun, hemfikir olunmasına karşın kendini darbecilerin kucağına atışının tüm nedeni istediği kariyerin verilmemesiydi.

Tamam siz "komitesiniz" denilseydi, o zaman kuşkusuz kalırdı Hayri. Ama devrimci hareket, politikayı, Hayri'nin o çok sevdiği yöntemle, burjuva ayak oyunlarıyla yürütmüyordu. İlkeler, kurallar, değerler vardı. Ve Hayri'lerin yüzlerindeki sırmaları dökecek, bugün ya da yarın Hayri'leri açığa çıkaracak olan da bu ilkeler, kurallar ve değerlerdi. Mücadelenin kendisiydi.

Tüm eksikliklerine, zaaflarına karşın insanlar, isterlerse eğer devrimci hareketin saflarında kendilerini aşabilirler. Ama darbecilik bu sürecin tersinden noktalanmasıdır. Yozlaşmanın, kariyerizmin, ahlaksızlığın sahiplenilmesidir.

Hayri şimdi bir eski yoldaşın değil, çürümenin adıdır.

■ ■ ■

ÖLÜYÜ KİMSE DİRİLTEMEZ

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği yayınladığı bir bildiriyle darbeci güruhun son artıklarını anlattı. Kasım 1993 tarihini taşıyan bildiri, şefliğe soyunan darbeci çömezlerindeki "cevherler"i ortaya koyuyor.

Darbe şefleri düzene dönünce çömezleri şefliğe soyundu.

Çömezler şimdi yüksek perdeden atıp tutuyor.

Devrimci Sol'un 15 yılını sorguluyorlarmış... Devrimci Sol'un 15 yılını çok bilen pozlarda kurusıkı atıyorlar.

Saflarını pisliklerden arındırıyorlarmış.. Bizim bile yapamadığımızı yapıyorlarmış... Süleyman'ın, Hüseyin'in, Zafer'in, hemen herkesin pisliklerini ortaya çıkarmışlarmış ve özeleştiri yaptırtmışlarmış.. Tabii görevlerinden alınmış, konumları indirilmişmiş.

Doğrusu bravo Hayri ve Nejdet'e, siz ne cevherlermişsiniz de görmemişiz. Demek darbecilerin pisliklerini ortaya çıkardınız. Ne yazık ki çok geç fark etmişsiniz. Darbenin pislik olduğunu herkes gördü, tüm Devrimci Sol kadro ve taraftarları gördu de siz neden görmediniz? Çünkü sorun, çıkar ve konum kavgasıydı... Çıkarları sarsılanlar düzene döndü... Şimdi sıra sizde? Pislik oldukları için, çıkarları sarsıldığı için darbe yaptılar, ihanet ettiler. Ahlaksız ve çıkarcıydılar. Ahlaksızlıklarının ortaya çıkmasından da korktular. Süleyman da bunlardan biriydi.

"Kaçacaklar", "düzene dönecekler", "birbirlerine de ihanet edecekler" dedik, harfiyen gerçekleşiyor. Darbeci çömezi kalın kafalı Hayri ve mafya Nejdet de darbe şeflerinden farklı değildir. Hayri'nin iflah olmaz bir kariyerist, kalın kafalı olduğunu tanıyan herkes bilir. Bu kariyer tutkusu nedeniyledir ki, cezaevinde iken görevden alınmış ve kadro konumundan düşürülerek cezalandırılmıştır. Cezalandıran, değerlendiren de cezaevi komitesidir. Komitede Fazıl ve İbrahim Yalçın Arkan yoldaşlar da bulunmaktadır. Hayri, panikçi ve korkaktır, hiçbir yeteneği yoktur. (Sahi, hala en küçük bir şeyde avuç içi ile ağzını kapatıp, gözlerini faltaşı gibi açıyor musun?)

Cezaevinden çıktıktan sonra kendine yeniden bir şans tanınmış ve sadece biraz Arapça bildiğinden Ortadoğu'ya gönderilmiştir. Burada da kariyer sorununu dayatmıştır. Darbe ile birlikte tüm eleştirileri ve konumunu unutarak yalancı, hilekar, üçkağıtçı yeteneklerini sergilemiş ve konum derdine düşmüştür.

Nejdet, özde devrimci değil mafyacıdır. Bu işleri çok sever. Tipik bir yalancı ve hakkı inkar edilemeyecek kadar rol kesmede yeteneklidir. Her türlü yalan, her türlü rol ondan beklenebilir. Kinci, gaddar, bir o kadar da korkaktır. 1984'te kısa bir dönem Sabo ile birlikte çalışmıştır. Sabo, onun manyaklıkları ile uğraşır. Niyazi'nin çıkışıyla birlikte bir süre daha kalır. Aynı manyaklıklarıyla Niyazi de uğraşır. Bu ara takip alır ve polis fobisine kapılır. Öyle ki kaldığı evde perdeyi açmadan duramaz. Halktan insanlar dahi bu insan başınıza iş

açar der... Niyazi'ye *"Sen işkencedeki tavrına güveniyorsun, ben güvenemiyorum..."* der. Zaten disipline gelmeyen, korkak ama macera tutkuları olan biridir. Çok ilginç biridir! Çok lüks yaşar, cebinde Marlboro eksik olmaz, Beymen'den vb. yerlerden giyinir. Hiçbir randevuya önceden gitmez, en ufak bir tehlikede toz olur. Çok bilgiç ve ukaladır. Dünyada olup da (hatta olmayan) onun bilmediği hiçbir şey yoktur. Her konuda saçmalama ve kurusıkı atış özgürlüğü vardır! Örgüt parasıyla, örgütten habersiz pis işler yapar, hesabını veremez. Gaddar, zalim ve psikopat davranışlar gösterir. Oto ile insanlara çarpmak, kedi ve köpekleri ezmekten zevk alır. Hayal dünyası çok geniştir ve kendini çok beğenir. Bunlar ve daha birçok davranışları '90 özeleştiri kampanyasında sorgulanır. Bu sürede Ortadoğu'dadır. Niyazi ve Sabo eleştirilerini bizzat yazarlar ve kendisine gönderilir. Sonuçta kendisini yenilemesi için silahı da (6 ay) elinden alınarak cezalandırılır ve özeleştiri sürecine sokulur. O da kendini aşacağını belirtir. Disiplinsiz ve laçka biri olduğundan, cezasının bitiminden sonra ülkede çalışabilir güveni vermediğinden yurtdışında istihdam edilir. Darbeyi duyunca şöyle der... *"Niye cezalandırıldığımı şimdi anladım. DK, Niyazi ve Sinan'ın güçlü olmaması için beni cezalandırdı."* Kafa yapısı budur. Nejdet gibi bir zavallıyı Sinan ve Niyazi çok iyi tanır. Ama kendisini böyle görmez ve darbeci olur. Hizipçi, hastalıklı bir kafa yapısına sahiptir. İşi gücü çaktırmcı, pis düşünmektir. Hep çevresinde hizipçi, ayak kaydıran tipler arar ve bunlarla uğraşır. Aynı şeyi cezaevinde de yapmış, sorumlusuna hayali suçlamalar getirerek hizip kurmuştur. Bu suçlarından da sorgulanmıştır.

Darbeci çömezler, hep "Bunlar da kim?" diye soracağımızı söylüyor ve ekliyorlar. Onlar sadece Hüseyin, Süleyman ve Zafer'i tanıyor diyorlar. Onlar da kim ki, gerçek şef biziz diyorlar. Doğrusu çok ayıp etmişiz, şimdiye kadar Hayri'yi, Nejdet'i ve zavallı Erhan'ı anlatmamakla! Aslında zaman zaman anlattık ama anlaşılan az gelmiş... Evet Süleyman, Hüseyin, Zafer darbe şefleriydi. Hayri, Nejdet ve Erhan onların kuyrukçusuydu. Onların dediklerini tekrar ediyorlardı. Şimdi işler biraz değişti. Hayri ve Nejdet pislik dediğimiz darbecileri kendileri keşfetmişçesine "Biz onların pisliklerini çıkardık" diyor. İyi hoş da yazdıklarımızı anlamayacak kadar da geri zekalı olamazlar, yoksa belleklerini mi yitirdiler. Hem pislik diyecek, hem de onların söylediklerinin takipçisi olacaksın. Doğrusu normal bir mantığın kavrayamayacağı şeyler. Diyorlar ki, biz darbeci olsaydık DK'nın kemikleri bile kalmazdı, darbeci sizsiniz, çünkü şiddeti siz uyguladınız. İşte Hayri ve Nejdet'in aklı bu kadardır.

Darbecilere göre hareket bir atari oyunuydu. Darbe şefi, "ne olur biraz da ben yöneteyim, DK'sız bu işlerin olabileceğini göstereyim" diyordu. Şimdi "atari oyununun" başına Hayri ve Nejdet geçip, şanslarını denemek istiyorlar. Bunun için tasfiyelerle yerlerini sağlamlaştırmalılar. Şeflerini tasfiye ettiler. Herkes birbirini tasfiye ediyor. Herkes birbirinde pislik arıyor. Oysa en büyük pislik darbeciliktir. Darbecilik batağında kalan pislikten kurtulamaz. Pislik yaymak zorundadır. Kontrgerillacılığa devam etmek zorundadır. Ahlaksızlığa devam etmek zorundadır.

Darbeci şefler geçmiş pisliklerini gizlemek için panik halinde darbe yaptı-

lar. Ve darbeyle birlikte pisliklerine pislik eklediler. Herkes birbirinin pisliğini gizlemeye başladı. Ama nereye kadar? Çıkarların bittiği yerde birbirlerini yemeğe başladılar.

Şimdi sıra Nejdet, Hayri ve Erhan'da. Kesinlikle birbirinizi yiyeceksiniz. Darbecilik ölmüştür, hiç kimse onu diriltemez. Siz ölüsünüz. Boşuna, hala birkaç genci aldatmaya devam ediyorsunuz. Devrimci katilleriniz de şimdi cezaevinde... Onları tek tek tanıyoruz. İnsanları aldatmak için ne kadar da rahat "9 okurumuz gözaltına alındı, ikisi bırakıldı, diğerleri tutuklandı." diyebiliyorsunuz. Rıza'nın katillerini, Zeynep ve Savaş'ın katline teşebbüs edenleri, insanlarımızı kaçırıp yaralayan bu sapık serseri güruhu iyi tanıyoruz. Doğrudur, kontrgerilla yayını okurudurlar, başka da bir şey olamazlar.

Hayri, Ortadoğu'da kontra propagandalarından sonra şimdi Avrupa'da ahkam kesiyor. Ama hala mültecilik edebiyatıyla atıp tutuyor. Nejdet ise, Avrupa'dan ve mafyacılıktan hiç ayrılmadı.

Evet, Hayri ve Nejdet kimliklerinizi halkımıza açıklayın. Siz kimsiniz? "Biz hareketin kadrosuyuz" diyorsunuz. Ne zaman kadro oldunuz?

Demek biz partiden bir şey anlamıyoruz! Siz, bu konuda çok özel eğitimler görmüş olmalısınız ki, DK ile yapılan röportajı alelacele MK adına değiştirip "Parti Arifesindeyiz" diye ilan ettiniz. Şimdi parti düşmanı kesildiniz. Tabii hareketi kurtaracaktınız! Sonrasını biliyoruz. Hareketi ele geçiremediniz. Her şey ters tepti. Elinizde kimse kalmadı. Şimdi kaçan kaçana. Avrupa komitesine atadığınız Sami de düzene döndü. Ülkede ve Avrupa'da dünyadan habersiz birkaç aldatılmıştan başka kimse yok. Eh, artık tepelerden inmenin zamanıdır, parti neyinize? Ve de bazı yeni şeyler yumurtlamalısınız ki yeni şefler olduğunuz belli olsun. Örneğin, şu darbecilik savunulamaz durumda. Birkaç şey de sağdan soldan çalarsınız. Böylece oportünizmin "farklı görüşleriniz ne?" düşüncelerini de tatmin etmiş olursunuz. Onlar da sizi daha çok sahiplenirler. Çok zorlamayın bir tarafınızı kırarsınız! Katliamlar, tutsaklıklar, kaçışlar, ihanetlerden sonra siz hala ihanete devam ediyorsunuz. Ölüyü diriltmeye çalışıyorsunuz. Siz 13 Eylül 1992'de öldünüz. "Çözüm"ünüzü basan, sizlere kucak açan sevgili dostlarınız dahil hiç kimse sizi kurtaramaz.

Tüm Türkiye halklarına bir kez daha ilan ediyoruz; darbeci çömezleri de birbirine ihanet edecek ve düzene döneceklerdir. Ama yine insanlara zarar verecek, yine hırsızlık yapacaklardır... Onlar değil örgüt, bir dernek bile kuramazlar. Çünkü örgüt düşmanı olacak kadar anarşist, korkak, kariyerist ve rahatına düşkündürler.

Darbeci çömezleri ve dostlarını başbaşa bırakıyoruz. Namussuzluğa ve ihanete devam etmekten başka hiçbir yolları yoktur. Bütün yollar çıkmazdır.

Darbenin nedenleri, darbecilerin ahlakı, anlayışları, devrim diye bir sorunları olmadığı tüm yönleriyle kanıtlanmıştır. Hala darbecilik pisliğinden vazgeçmeyenlere yapılacak bir şey yoktur. Cezalarını çekeceklerdir...

BÖLÜM -IX

ŞEHİTLERİMİZ

OLİGARŞİDEN VE DARBECİLERDEN HESAP SORACAĞIZ

Bir kere çürüme başladı mı bir noktada durmak söz konusu değildir artık. Çürüme her an, her olayda kendini yeniden üretir. Darbeciler böyle bir süreç yaşadılar. Bu nedenle şehitlerimizi kullanmakta, iğrenç spekülasyonlarına alet etmekte herhangi bir sakınca görmediler. Ama bundan da önce sorumsuzluklarıyla, yarattıkları kaos ve karmaşayla, devrimci hareketi yönetimsiz bırakmalarıyla pek çok yoldaşımızın şehit düşmesine neden oldular. Gerek darbeyi yaptıkları 13 Eylül'den hareket yönetiminin yeniden meşru önderliği tarafından ele alınmasına kadar geçen süredeki yanlışlıkları nedeniyle gerekse de darbenin tartışıldığı süreç boyunca yol açtıkları deşifrasyon sonucu pek çok Devrimci Sol savaşçısının, üyesinin, taraftarının katledilmesine yol açtılar.

Devrimci Sol savaşçılarını, gerillalarını hiçbir akla, mantığa, ahlaka sığdırılamayacak kaygılarla silahsız bırakabildiler. Sayısız silah deposunu açığa çıkartarak dağdaki gerillanın silahsız dolaşmasına, kentteki savaşçıların savaş gücünün alabildiğine gerilemesine yol açtılar. Ve Devrimci Solcuların katledilmesindeki bu "dolaylı" sorumluluklarının ötesinde bir devrimciyi, Rıza Güneşer'i de doğrudan katlettiler.

Kısacası 13 Eylül'den bugüne uzanan süreçte katledilen Devrimci Solcuların her birinin katledilmesinde oligarşi kadar onların da sorumluluğu vardır. Bu, onların kaçsalar da, darbeci çetenin şefliğinden "istifa" da etseler, "siyaset"i bıraksalar da, içeride dışarıda, Avrupa'da ya da ülkede, nerede olurlarsa olsunlar mutlaka vermek zorunda oldukları ve mutlaka da verecekleri bir hesaptır.

Şehitlerimiz bu süreçte oligarşiye karşı yürütülen mücadelenin olduğu kadar, darbeciliğe karşı yürütülen mücadelenin de onuru oldular. Darbeciliğe karşı mücadele onlarla bir kez daha bilendi, bir kat daha güçlendi. Kuşatmanın yarılmasında en büyük pay onların oldu. Her şeyin bir kaosa, belirsizliğe itildiği böylesi bir süreçte, inancın ve sahiplenmenin doruğu oldular. Ve biz mücadelenin o en zor günlerinde onlarla birlikte olduk, yüreğimizde, beynimizde onları hissettik. Onları deşifre eden, onları silahsız bırakanları ise bir kez daha lanetledik.

Ama her şeye rağmen şehitlerimizin gözleri arkada kalmadı. Onların açtığı yoldan, tüm düşmanlarımıza karşı kavgayı yükselterek kuşatmayı yardık. Mücadeleyi kesintisiz sürdürdük. Geleneklerimizi, değerlerimizi, çizgimizi darbecilerin gasp etmesine izin vermedik.

Darbeciliği, kuşatmayı şehitlerimizle yendik. Ve şehitlerimizle devam ettik yürüyüşümüze.

24 Mart 1993, Bahçelievler-İstanbul;
Recai Dinçel, İbrahim Yalçın Arkan, Avni Turan

"DEVRİMCİ SOLCULAR TESLİM OLMAZ"

Kızıldere'de "Dönmeye Değil Ölmeye Geldik" diyen Mahir'lerin, "Cesaretiniz Varsa Gelin" diye haykıran Devrimci Sol savaşçılarının yarattığı gelenek bir kez de Bahçelievler'de bayraklaştı. Ağır silahları, panzerleri ve bombalarıyla yüzlerce işkencecinin kuşatması altında iki silah, el yapımı üç bombayla direnen üç Devrimci Sol Gerilla Komutanı "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" şiarıyla düşmanın nasıl yenileceğini bir kez daha öğrettiler.

Darbecilere, utangaç darbecilere karşı yürütülen onur savaşının daha ön saflarında olmak için, görev yerlerini terk ederek gelmek zorunda kalmışlardı İstanbul'a. Üç kişiydiler ve sadece iki silahları vardı. Silahlarıyla, yürekleriyle direndiler. Dört buçuk saat süren çatışma boyunca sloganları ve marşları hiç dinmedi.

Onlar halka, harekete ve önderliğe güvendiler. Daha dün hemen yanıbaşlarında olanlardan bazıları boyunlarını kırıp alçaklığa utangaçca alkış tutsalar da, onlar inançla, güvenle sahiplendiler devrimci hareketi, durmadılar ve umudu büyütmenin, yürüyüşümüzü kesintisiz sürdürmenin komutanları oldular.

* * *

(26 Mart 1993 tarihli 55 No.lu Devrimci Sol Haber Bülteni'nden...)

Halkımız, taraftarlarımız, yoldaşlarımız

24 Mart gecesi saat 22.00 ve 25 Mart 02.30 suları sabaha karşı İstanbul yeniden silah sesleriyle yankılandı.

Bu ses Devrimci Sol savaşçılarının, "Hiçbir Devrimci Sol Savaşçısı Teslim Olmaz" diyenlerin sesleriydi...

Bir kez daha kuşatılmış üç Devrimci Solcu, 12 Temmuz'un, 16-17 Nisan şehitlerinin yolunda devrim yürüyüşünü devam ettirdiklerini haykırıyorlardı. Her seferinde bitirdik, büyük darbe vurduk diyen oligarşiye, silahlarıyla cevap

veriyorlardı. Devrimci Sol'un iktidar yürüyüşündeki kararlılığını bir kez daha izliyordu Türkiye halkları.

(...)

Onlar Mahir'lerin, H.Cevahir'lerin takipçisiydiler... THKP-C, Devrimci Sol savaşçıları, kuşatma altında dahi her türlü davranışın, her sözcüğün, atılan her kurşunun düşmana ve halka mesaj vermesi gerektiğini bilirler. Onların tarihinde yoldaşlarını terk etmek, ihanet etmek, teslim olmak yoktur!

(...)

"Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak" diye haykıran yoldaşlarımızın şiarı üzerine and içmiş Devrimci Sol savaşçılarıydılar. İşte onların küçük çaplı silahlarla ve el yapısı üç bombayla dört saat boyunca ağır silahlarla ve panzerlerle donanmış düşman güçlerine aman vermeyen, kuşatma altındaki üslerine yanaştırmayan yiğit direnişleri, bu devrim andına bağlılıklarının simgesiydi.

Ve 25 Mart saat 02.30'da yoldaşlarımız Recai Dinçel, Avni Turan ve İbrahim Yalçın Arkan son mermilerini, bombalarını düşmana atarken Devrimci Sol'un tüm katliamlara rağmen yaşayacağını bir kez daha haykırıyorlardı.

Bugün, hep bu inanç ve yürekle savaşarak, kuşatıldığı, şehit edildiği anda dahi düşmana bir darbe daha vurmak ve özgürlük bayrağını ülke sathında dalgalandırmak görevi genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden elden ele yayılıyor..."

BAHÇELİEVLER DİRENİŞÇİLERİ DARBENİN VE DARBECİLİĞİN ÖNÜNDE BARİKATTILAR

Recai, darbeci gasp çetesine karşı verilen devrimci demokrasi ve siyasal onur savaşında en önde yer alan Devrimci Sol kadrolarından biriydi.

17 Nisan'dan sonraki süreçte Karadeniz Bölgesi sorumluluğuna atanmıştı. Darbe sonrası ise gasp çetesi aylarca onu aldatarak sorumlusuyla bağ kurmasını engelledi. Çünkü olayı duyduğunda kendilerine tavır almasından korkuyorlardı.

16 Ocak'ta darbeciler, kontrgerillanın rahatlıkla altına imza atabileceği yazılarını verip, derhal tavır belirtmesini istediler...Yaşamı boyunca devrimci değerlerine, dürüstlüğüne ve ahlakına leke sürmemiş Recai yoldaş, darbeciye, **"Bu dakikadan itibaren seninle tek kelime konuşmam, sen meşru değilsin, derhal önderliğin telefonunu ver"** der. Darbeci şaşkındır. "Ben başımı koydum bu işe" vb. deyince o da, **"Biz başımızı her gün, 24 saat boyunca koymuş durumdayız."** diye cevap verir. 15 dakika sonra hareketi arar... O hareketimizi ve değerlerimizi iyi bilen biri olarak kendine güvenli ve emindir.

O, 20 Ocak 1993 tarihli "Hareketime ve Yoldaşlarıma" başlıklı yazısında, **"Bizlerin gücü geleneklerimizden, şehitlerimizin bıraktığı mirastan ve önderliğe güvenimizden gelmektedir. Sizlerin gücü ise kişisel ihtiraslarınızdan kaynaklanmaktadır. Kişisel ihtirasların bir örgüt karşısında kazanma şansı yoktur."** derken yine gelecekten umutlu ve kararlıdır.

Hareketin kadrolarına ulaşıp, gerçekleri anlatmak, kadrolar arasında koordinasyonu sağlamak, tarafsız maskeli darbecileri ikna edebilmek için, kalacak bir evinin dahi olmadığı koşullarda, gece gündüz koşturdu. Gün oldu, telefon edecek parası dahi olmadı. Ama asla yakınmadı. O, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızda olduğu gibi, siyasal kimlik ve onur savaşımızdan da alnının akıyla çıkmış, darbeciliğin hareketimizde yaşayacağına bir an bile inanmamıştır.

İbrahim de darbeden sonra aylarca görev verilmeden bekletilen Devrimci Sol kadrolarından biridir. Ancak darbenin kadrolara açılması sözkonusu olduğunda hatırlanır. Sadece darbecilerin yazılarını okuduğu halde, darbecilere tavır alır ve meşru olmadıklarını söyler.

Ve 19 Ocak 1993 tarihli "Yoldaşlar" başlıklı yazısında şöyle der: **"Hareketimizin bünyesinde yaşanan ve bünyemize, kültürümüze, ahlakımıza, hukukumuza, geleneklerimize yabancı olan bu çarpık durum -darbecilik olayı- hangi gerekçelerle yapılmış olursa olsun meşru görülemez, suçtur..."**

Hareketin sancılı bir dönem yaşadığı, ama bu sancıyı dindirmemiz gerektiği bilinciyle hareket etti. Hareketimiz İbrahim'i birçok arkadaşla tartışmaya gönderdi. İbrahim'e özellikle de kendilerine tarafsız diyen darbecilerle bağını koparmamasını, onları kazanmak istediğimizi belirterek bu kesimle görüşmeler yapması görevi verildi. Yine vur emriyle aranıyordu, yine afişleri vardı. Ama o tüm bu riskleri göze alarak, nerelere girip çıktıkları belli olmayan bu ikiyüzlü, sahtekarlarla görüşmekten çekinmedi. Onları çok iyi tanıyordu. Fırsatçılıklarını, hesaplarını biliyordu. Buna rağmen ısrarla onları ikna çabalarını sürdürdü. Şehit düştüğü ana kadar da her şeye rağmen bu görevine devam etti. Ve bu çabaları yanıltılmış, eksik bilgilendirilmiş bazı arkadaşların, hareket saflarına dönmesinde etkin bir rol oynadı.

Avni Turan 1991 yazından beri Sıvas-Tokat dağlarında bir gerilla birliğindedir. Birliğin komutan yardımcısıdır. 13 Eylül'de hareketimizde darbe olduğunda, her şeyden habersizdirler. Gebze-Bayramoğlu operasyonundan sonra gerilla birliğiyle bağları kopmuştur. Birlik, buna karşı çalışmalarını sürdürür ve bir süre sonra Aybastı yöresine uzanır. Yine aynı süreçte birliğin operasyona uğramasıyla dağda (Sıvas bölgesinde, Hafik-Zara arasında bulunan Gürlevik dağlarında) ilk şehitlerini verirler ve iki yoldaşımız toprağa düşer.

14 Ocak'a kadar darbeciler bu birliğimizi arayıp sormaz. Ancak darbe yazılarını vermek için onları arar ve bulurlar. Başlangıçta tarafsızız diyen darbecilerin eksik, yalan-yanlış bilgilendirmeleri sonucu bazı konularda eksik değerlendirmeler yaparak çağrıcıların 19 Ocak tarihli yazısına imza atan yoldaşımızın bu hataya düşürülmesinde Arif (Asaf) sahtekarının özel çabası vardır. Avni, Arif sahtekarının gerçek yüzünü gördüğünde tereddütsüz birkaç yoldaşın huzurunda Arif'in yüzüne düşüncelerini söyleyerek imzasını geri çeker, özeleştiri yaparak hareket saflarına döner.

Ama onun hassas kişiliği, sonucu, mevcut durumu hazmedemez. Hare-

keti mevcut durumdan çıkarmada yardımcı olur düşüncesiyle ölüm orucuna başlar. Ancak tüm yoldaşlarımızın ölüm orucunun bir şey çözemeyeceği konusunda baskı yapması ve de hareketimizin 3 Mart tarihli 1 No.lu kararından sonra ve çeşitli gelişmeleri dikkate alarak bu eylemine son verir.

Recai, İbrahim ve Avni'yi doğrudan katleden oligarşidir. Ama devrimci hareketi legalize eden, örgütlenmesini ve savaşmasını engelleyen, onların görev yerlerini terk etmelerine neden olan darbeciler de suçludur.

Silah depolarını, hareketin kasasını gasp ederek silahlanmayı ve operasyonlara karşı önlemler almayı engelleyen darbeci Arif, Süleyman ve Hüseyin, üç Devrimci Sol komutanının katlinden birinci derecede suçludurlar.

Recai DİNÇEL (Özcan-Osman)

1958 Sinop doğumlu, Çerkez milliyetinden emekçi bir ailenin oğluydu.

1976-77'lerde çevresinden etkilenerek devrimci düşüncelere sempati besler. Yüksek öğrenime başladığında devrimci saflarda yerini alır. 1978'de İstanbul Sinop Yurdu'nda gerici ve faşistlere karşı mücadele eder. Hareketin görevlendirmesiyle faşist kuşatma altında bulunan Niğde Yurdu Müdürlüğü görevini üstlenir...

Recai DİNÇEL
(Özcan-Osman)

Aynı süreçte DEV-GENÇ Aksaray Bölge Komitesi üyeliği ve bu komiteye bağlı Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'nde yer alır.

İrili-ufaklı birçok görevi bir emekçinin sabrı ve özverisiyle yerine getirerek sürekli kendisini geliştirmiş, geleceğe hep güvenle bakmış, güven taşımıştır...

12 Eylül öncesi bir okul güvenliğini sağlama görevinden dönerken tutsak düşmüştür... 12 Eylül faşizmine karşı İstanbul cezaevlerinde direnişin ileri gelenlerinden oldu. 1987'de Metris Cezaevi Komitesi'nde sorumluluklar aldı...

Devrimci Sol davasının siyasi savunmaları başladığında HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ'ın altında onun imzası da vardır. O, bu imzanın ne anlama geldiğinin bilincinde olarak halkına verdiği sözü tutmuş, yaşamı pahasına andına ihanet etmemiştir.

Recai 1990'da tahliye-oldu... Tereddüt etmeden, büyük bir coşkuyla, "görev bekliyorum" diyordu. Hareketimiz tarafından Karadeniz Bölgesi Sorumluluğu'na atanarak, bölgenin yeniden örgütlenmesinde görev aldı. Kısa bir süre sonra tutsak düştü... Yeniden özgürlüğe kavuştuğunda her şeyiyle inanarak, düzenle tüm bağlarını kopardığının yeni bir kanıtı olarak, tereddütsüz yine "bekliyorum" diyordu.

Fazıl yoldaşın sorumluluğunda Anadolu'nun bazı kentlerinde Silahlı Devrimci Birlikleri örgütleme görevini ve bazı SDB'lerin komutanlığını üstlendi. 16-17 Nisan 1992 katliamında bu görevi düşman tarafından saptandı... Çok kısa bir süre hareketle bağı kopmasına rağmen o, yapılması gerekenin bilincinde olarak katliama karşı misilleme eylemlerini örgütlemeye çalıştı... Bu süreçte yeniden Karadeniz Bölge Sorumluluğu'na atandı.

Mücadelesinin her aşamasında ve alanında olduğu gibi bu süreçte karşısına çıkan darbeciliğe tavır almakta da tereddütsüzdü. Hiçbir şey onu savaşmaktan alıkoyamazdı. 24 Mart'ta Bahçelievler'de son mermisine kadar çatışarak, teslim olmayarak, ölümüyle Devrimci Sol'u yüceltti.

İbrahim Yalçın ARKAN (Ethem)

1958 İstanbul doğumlu. Emekçi bir ailenin çocuğuydu. 1976'lardan itibaren lise yıllarındayken aktif olarak devrimci mücadeleye katıldı.

Devrimci Sol'un siyasal arenaya çıkışıyla daha aktif ve sorumlu görevler aldı. Belirli bir süre Silahlı Devrimci Birlikler'de çalıştı. 12 Eylül öncesi Ege Bölge Komitesi'nde görev yaptı.

12 Eylül'den sonra yapılan yeni düzenlemelerde Ankara Komitesi'nde görev aldı. 12 Eylül'ün tüm baskı ve zulmüne karşı kararlı ve militan tavrını sürdürdü.

1982'de tutsak alındı. Oligarşi kendi yasalarını çiğneyerek onu alelacele yargılar ve idam kararı verir. Tüm baskı ve zor koşullarına, yasaklara rağmen Devrimci Sol'un sesini oligarşinin kürsülerinde haykırır. Bundan sonra idam ipi boynunda olmak üzere yıllarca sürecek cezaevi yaşamı başlar. Direnişlerin en önünde o vardır.

İbrahim Yalçın ARKAN (Ethem)

1991'de Fazıl yoldaşıyla birlikte Gaziantep Cezaevi'nden firar ederler. Tutsaklıktan özgürlüğe açılan kapının mücadeleden geçtiğini bilen İbrahim için farklı bir yaşam düşünülemez... Askeri eğitim için kampa gönderilir. Burada eğitimini tamamladıktan sonra Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komite Üyesi ve komutan olarak Sıvas-Tokat dağlarında bir gerilla birliğine komuta eder. Burada bir süre görev yaptıktan sonra Ege dağlarında gerilla birliği örgütlemek üzere görevlendirilir. Bu gerilla birliğinin operasyon yediği sürecin hemen ertesinde hareketimizde darbe olur. O tereddütsüzdür. Darbecileri tanımaz. Bu kez darbeciliğe karşı mücadelenin aktif bir savaşçısıdır... 24 Mart'ta bir Devrimci Sol komutanına yakışır biçimde kuşatıldığı üste son mermisine kadar yoldaşlarıyla birlikte çatıştı ve şehit düştü.

Avni TURAN (Cemil)

1954 Düzce doğumlu, Çerkez milliyetinden yoksul bir ailenin oğluydu. 1975'lerde İTÜ'de devrimci mücadeleye atıldı. Dev-Genç içerisinde aktif görevler aldı... Ayrıca, çeşitli bölge örgütlenmelerinde sorumluluklar üstlendi... Hep bir görev adamı, sessiz, sakin ve hassas kişiliğiyle bir dava adamıydı.

12 Eylül'den sonra tutsak düştü. Direnişin ön hattında yer alanlardan biri de oydu. Devrimci Sol 1984'te ölüm orucu kararı alınca tereddütsüz bu direnişin ilk gönüllülerinden biri oldu. 75 gün süren direnişin bitirilmesinden sonra yeniden yaşama dönerek, faşist yaptırımlara karşı direnişin ön saflarında yer aldı.

Avni TURAN (Cemil)

1986'da tahliye oldu. Devrimci hareketin büyük olanaksızlıklar içinde bulunduğu koşullarda birçok aktif görevler üstlendi.

1988'de Avrupa Komitesi'ne atandı. Avrupa'daki yabancı rüzgarlar onu etkileyemezdi. Ve etkileyemedi de... 1990'da askeri kamp oluşturma kararı üzerine bu kamp çalışmasını başlatmak için görevlendirilen ilk birkaç kişiden biri oldu. Gece-gündüz, yoruldum demeden, inşaat işçiliğinden nöbete, yemek yapmaya, şoförlüğe kadar her işe koştu.

1991 yazında Sıvas-Tokat dağlarına bir gerilla birliğiyle beraber ayak bastı. Artık dağlarımızda gerilla vardır. Ve o, bu gerilla birliğinin komutan yardımcısıdır.

Darbecilik karşısında, darbecilerin yalan bilgilendirmeleriyle ilk anda içine düştüğü bir hatayı kısa sürede telafi eder. Ve bir dava adamı kişiliğiyle darbecilerin karşısına dikilir. Bu sırada İstanbul'dadır. Dağlara yeniden dönme hazırlıkları yaparken Bahçelievler'de kuşatıldı. Yoldaşlarıyla birlikte Devrimci Sol geleneğine, gerilla ilkelerine bağlı kalarak savaşıp şehit düştü.

■ ■ ■

1 Nisan 1993, Kızıltoprak-İstanbul;
Hakkı KARAHAN, Ferda CİVELEK, Veysel BEYSÜREN

ŞEHİTLERİMİZİ YENİ ŞEHİTLERİMİZLE KUCAKLIYORUZ

Üç Devrimci Sol savaşçısı 30 Mart-17 Nisan'da Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası'nda gerçekleştirdikleri bir eylem sonrası çıkan çatışmada şehit düştüler. "Onurları Onurumuzdur" dedikleri şehit yoldaşlarının aralarına katıldılar.

Onlar darbeciliğin kirini, pasını mücadeleyle silen bir inancın öncüleriydiler. Oligarşiye ve darbeciliğe karşı mücadelede coşkuyla öne atıldılar.

Darbecilerin tüm spekülasyonlarına, yarattıkları kaos ortamına rağmen

Hakkı KARAHAN (Hüseyin, 1970-...)

Ferda CİVELEK (Zeynep, 1969- ...)

Veysel BEYSÜREN (Orhan, 1973-...)

kafaları hiçbir zaman "karışık" olmadı. Lekelenmemiş inançlarıyla, genç coşkularıyla devrimci hareketin bir parçasıydılar. Öyle kaldılar ve öyle de şehit düştüler. Düşmana karşı gerçekleştirdikleri ve şehit düştükleri eylemleri aynı zamanda darbeciliğe karşı bir tavırdı.

* * *

(2 Nisan 1993 Tarihli 56 No.lu Devrimci Sol Haber Bülteni'nden...)

ŞEHİTLERİMİZİ YENİ ŞEHİTLERİMİZLE KUCAKLIYORUZ

Halkımız,

Devrim yürüyüşümüze devam edeceğimizi, savaşı sürdüreceğimizi daha önce belirtmiştik. Savaş sürüyor... 30 Mart-17 Nisan Şehitlerimizi Anma Günleri dolayısıyla, şehitlerimizin anısına düzenlediğimiz bir eylemde üç yoldaşımızı şehit verdik.

Şehit yoldaşlarımız, Kadıköy Silahlı Devrimci Birlikler Bölge Komutanlığı'na bağlı, Hamiyet Yıldız Birliği üyeleriydiler.

1 Nisan 1993, saat 9.45'te polis otosuna karşı girişilen saldırı eyleminde savaşçılarımız aldıkları eylem emrinin ve de şehit yoldaşlarına saygının gereği olarak, olumsuz koşullara rağmen kararlarından geri dönmediler. (...) Tüm olanaksızlıklara rağmen eylem operasyonunu başarıyla tamamlamak ve üslerine ulaşmak için adeta her adımda çatışarak teslim olmama, direnme tavırlarıyla Devrimci Sol partizan geleneğini sürdürdüler. Kendi yaşamlarını yitirirken, düşmana da büyük zararlar vererek, savaş gerçeğinin dişe diş bir kavga ve kararlılık sınavı olduğunu gösterdiler.

Hakkı, Ferda ve Veysel, silahlı savaşımızda eylem kararı alındığında, bu kararı uygulamanın yüksek bilinciyle Silahlı Devrimci Birlikler içerisinde anılacaktır.

Savaşı sürdüreceğiz... Bu sözümüzün takipçisi olacağız. Ve bu savaşta her adımda toprağa düşen şehitlerimizi yeni şehitlerle kucaklama kararlılığı ve bilinciyle hareket edeceğiz!

Hakkı KARAHAN (Hüseyin, 1970-...)

Malatyalı yoksul bir ailenin çocuğuydu. Devrimci mücadeleyle üniversite yıllarında tanıştı. 1988-1989'da İstanbul Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde öğrenciyken DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. (...) Kısa sürede DEV-GENÇ'in Avcılar Kampusü örgütlenmesinin yöneticisi oldu. 1991'de DEV-GENÇ'in yeniden örgütlenme sürecinde, yeraltı faaliyetinin ilk örgütleyicilerindendi. Aksaray Bölge Komitesi Üyeliği ve Sorumlusu olarak görev aldı.

1992 yılında DEV-GENÇ milis örgütlenmesinde komutan olarak görev aldı. Bu görevini başarıyla yürüttü. Gerçek bir devrim savaşçısı ve milis komutanı olarak üzerine düşeni yaptı. (...)

Başarılı faaliyetinin sonucu olarak, hareketimiz tarafından yönettiği ekiple birlikte Silahlı Devrimci Birlikler'de konumlandırıldı... Bir birlik komutanı olarak da başarılarını devam ettirdi... Ama Hakkı'nın asıl gönlünde yatan kır birlikleriydi... (...)

1 Nisan 1993'te, 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası kapsamında, bir faşist polis timini cezalandırma eyleminde silahının son mermisine kadar çatışarak şehit düştü.

Hakkı yoldaş seni DEV-GENÇ'liler unutmayacak... (...)

Seni, hareketimiz unutmayacak... (...)

Seni, Malatya dağları da unutmayacak, hayallerini Malatya dağlarında mitralyöz sesleriyle yankılandıracağız.

Ferda CİVELEK (Zeynep, 1969- ...)

İstanbul Esenler'de emekçi bir ailenin kızıydı.

1988'de Sağlık Meslek Lisesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı. Liseli DEV-GENÇ saflarında aktif olarak görev aldı. 1989'da kısa süre hemşireler arasında devrimci faaliyet yürüttü. Ve Atatürk Eğitim Fakültesi'nde öğrenimine yeniden devam etmeye başladığında DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Biriminde aktif, bitmek tükenmek bilmez bir enerjiyle çalıştı. Temiz, saf, dürüst, yoldaşlarına ve hareketine bağlı kişiliğiyle kısa sürede öne çıktı. 6 Kasım boykot çalışmalarında okulunda neredeyse onu tanımayan, onun konuşmadığı insan, sınıf yok gibiydi. Bu faaliyeti onun kitleler arasında "Boykotçu Kız" olarak tanınmasına neden olmuştu.

Defalarca gözaltına alındı. (...) Ama Ferda işkenceci cellatların karşısında bir an bile gerilemedi. Hareketinin ve DEV-GENÇ'in ilkelerine sonuna kadar sadık kaldı...

DEV-GENÇ'in yeniden örgütlenmesinde, önceleri Kadıköy Koordinasyon Sorumluluğu, daha sonra ise yeraltına geçerek, Kadıköy Bölge Sorumluluğu görevlerini yürüttü... (...)

Ferda'nın yüreğinde hep bir devrim savaşçısı olmak yatıyordu. Her fırsatta bunu iletir ve bir savaşçı olarak görev almak isterdi. Bu arzusu, DEV-GENÇ milislerinde görev üstlenmesiyle gerçekleşti... Bu görevinde de birçok eylemde başarılarıyla yer aldı... Bu başarıları sonucu komutanıyla birlikte Silahlı Devrimci Birlikler'de görevlendirildi...

1 Nisan 1993'te komutanı Hakkı ve savaş arkadaşı Veysel'le silahının son mermisine kadar çatışarak şehit düştü...

Veysel BEYSÜREN (Orhan, 1973-...)

1991'de Liseli DEV-GENÇ saflarında devrimci mücadeleye katıldı. Baştan itibaren yeraltı faaliyetlerinde görev aldı ve Liseli DEV-GENÇ'in Gaziosmanpaşa örgütlenmesinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. Savaşçı ve militan kişiliğiyle dikkat çekmesi sonucu, DEV-GENÇ milislerinde görevlendirildi... Şehit düştüğü yoldaşlarıyla birlikte o da çeşitli eylemlerden başarıyla çıktı...

1 Nisan 1993'te Silahlı Devrimci Birlikler Üyesi olarak şehit düştü...

■ ■ ■

23 Nisan 1993, Pertek-Dersim
Cihan TAÇYILDIZ, Cengiz KALA, Haydar AYDIN, Abidin YILDIZ, Behiye CANİK, Apdi ŞEKER, Eylem YILDIZ, Hasan AKTAŞ, Selvi UZUN, Özgür KILIÇ, Ali ÖZBAKIR, Mehmet ÇOLAK

"SÖZÜMÜZ VAR, DERSİM DAĞLARINDA HALAYA DURACAĞIZ"

23 Nisan 1993'te Pertek'in Ardıç Köyü Çalaxane mezrasında 12 Devrimci Sol gerillası devlet güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düştüler.

12 savaşçı Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'ne bağlı Ahmet Fazıl Müfrezesi üyesiydiler.

"Sabo'lara verdiğimiz sözü tutarak, Dersim'in dört bir yanında emekçilerin

DERSİM İBRAHİM ERDOĞAN KIR GERİLLA BİRLİĞİ-Oligarşiye ve darbeciliğe karşı savaşı sürdürürken, 12'leri şehit verdiler... Darbeciler, 12'lerin katledilmesindeki payları ve sorumluluklarıyla suç dosyalarını büyüttüler.

orak çekiçli yıldızını dalgalandıracağız. Şehitlerimize devrim sözümüz var. Her ne pahasına olursa olsun, şehitlerimizin yarattığı değerleri hiç kimseye çiğnetmeden yarınlara taşıyıp sözümüzde duracağız."

Böyle diyorlardı Dersim gerillaları. Onlar sözlerinin eri, düşmanın korkulu rüyası oldular.

Devrimci hareket şehirlerde atılımını gerçekleştirdiğinde, sabırla, inatla, küçük fakat inançlı adımlarla kırlarda da gerillayı filizlendirdi. Bu filiz artık "biz de varız" diyordu.

Dersim gerillaları darbecilik ihanetiyle yüz yüze geldiklerinde, hareketi düşman karşısında güçten düşürmek, kişisel hırsları uğruna sınıflar mücadelesinden tasfiye etmek isteyenlere karşı tereddütsüzce hareketi sahiplenerek şöyle demişlerdi: *"Bugün Devrimci Sol Türk ve Kürt halklarına bir umut ışığı yakmıştır. Bizler bu ışığı karartmaya çalışanların önünde bedenlerimizle setler oluşturup, saflarımızı daha da sağlamlaştırıp güçlendireceğiz."*

Dersim onlar için Türkiye ve Kürdistan'ın Sierra Maestra'sıydı. Kürdistan'da uzlaşma rüzgarlarının estiği, devrimci hareketin karşı-devrimci bir komployla zaafa uğratılmaya çalışıldığı bir süreçte kendi omuzlarına çok önemli görevlerin, tarihsel bir misyonun bindiğinin bilincindeydiler.

Bu bilinçle darbecilik sürecinde savaşı yükseltmeye çalıştılar. Darbecilerin yaratmaya çalıştığı demoralizasyonun önünde bir barikat olma sorumluluğuyla davrandılar.

Devrimci Sol gerillalarının Çemişgezek Akçapınar Karakolu'na düzenlediği baskının ardından devletin sürdürdüğü operasyonlarda art arda birkaç çemberi geçtiler. Sürekli hareket halinde olmak zorundaydılar. 23 Nisan'da Çalaxane mezrasında operasyon yürüten özel timler ve askerle karşılaşan gerillalar sabah saat 09.00'dan öğleye kadar çatışmayı sürdürdüler.. Gerillalardan beşi mezranın alt tarafındaki dere kısmında, ikisi köy civarında katledildi. 5 gerilla ise mermileri tükendiğinden dolayı sağ ele geçirildiler.

Katliamcı devlet güçleri köylülerin bütün müdahalelerine rağmen sağ ele geçirdikleri gerillaları kurşuna dizerek öldürdüler.

Mermisi biten gerillaların, eksik silah ve eksik cephaneyle savaşmak zorunda kalan gerilla birliğinin katlinden aynı zamanda darbeci çete de sorumluydu. Devrimci hareketin depolarındaki silah ve mühimmata el koyan darbeci çete, dağlardaki gerillaların kendilerini, ihanetlerini mahkum etmesi nedeniyle onlara silah ve mühimmat sevkıyatını durdurarak bu katliama ortak olmuştu.

■ ■ ■

23 Nisan 1993, Kartal-Rahmanlar
İbrahim YALÇIN

O GÜN BİNLERCE İBRAHİM ÇİÇEK AÇTI
ÜLKENİN DÖRT BİR YANINDA

Darbenin, darbeciliğin panzehirinin mücadele olduğunu düşünüyordu. Darbe gündeme geldiğinde, bulunduğu alanda, cezaevinde darbeciliğe karşı verilecek en iyi yanıtın özgürlük eylemleri olduğunu söylüyordu. O bir savaşçıydı. Darbecilerin spekülasyonlarına, gevezeliklerine ayıracak zamanı yoktu. Yalnızca sürecin zorluğunun, herkese daha fazla sorumluluk ve görev yüklediğinin bilincindeydi. Daha fazla görev üstlenmek için yapılabilecek tek şeyi yaparak bir özgürlük eyleminde hareketiyle, önderliğiyle kucaklaştı.

İbrahim YALÇIN

Erzincanlı yoksul bir ailenin çocuğu olan İbrahim, Devrimci Sol'un örnek SDB komutanlarından, örgütlenmede yetenekli yöneticilerinden biriydi.

İbrahim YALÇIN

1990 atılım sürecine kadar hem askeri faaliyetlerde, hem de mahalli alan örgütlenmesinde görev alan İbo, atılımla beraber ilk SDB örgütlenmesinde görev aldı. Kısa bir süre sonra SDB komutanı olan İbo, tutsak düştüğü 7 Şubat 1991 gününe kadar görevlerini başarıyla sürdürdü. O süreçte askeri faaliyetlerin örgütleyicisi, planlayıcısı ve uygulayıcısı olarak Niyazi Aydın'ın, Cavit Özkaya'nın öğrencisi İbrahim Yalçın'ın bütün her şeyi mücadele ve yoldaşları oldu. (...)

O hep esprili, hazırcevap, sabırsız, inatçı, çabuk sinirlenen ama insanlarımızı kırmamaya dikkat eden, düşmanını iyi tanıyan bizim İbo'dur.

İbo'yu kontrgerilla da iyi tanır. İbo'yu şubede tanıyamayan işkenceciler cezaevine geldikten sonra hep hayıflanmışlardır. Bu durumu içlerine hiç sindirememişlerdir. Devrimci Sol imzalı kontrgerilla bildirileri yayınlayarak devrimci harekete saldırırken, İbo'yu hedef almışlardır. Tutsak edilen çoğu yoldaşımızla "Cezaevi kapısında vuracağız onu" diye haber yollayan işkencecilere yanıtı, cezaevinden bir özgürlük eylemiyle çıkmak oldu.

'93 Şubat'ındaki özgürlük eylemiyle yeniden görevlerinin başına döndü.

İbrahim Yalçın tereddütsüz girdiği kavgayı onurlu bir şekilde noktaladı. O darbe olayında tavrını sıcak mücadeleye koşarak, Devrimci Sol'u ve önderliğini pratikte sahiplenerek somut olarak ortaya koydu. Her türlü olumsuzluğa, kaosa, teslimiyete ve yılgınlığa karşı net tavır aldı.

23 Nisan'da oligarşinin infaz mangaları tarafından kalleşçe katledildi.

Özgürlükten Önce Son Mektup: "...GELİYORUZ"

İbrahim Yalçın ve Murat Gül, firarlarından önce –özgürlüğe koşan diğer yoldaşlarıyla birlikte– bir mektup bıraktılar. Cezaevinde prim vermemişlerdi darbecilere. Şimdi tutsaklıklarını sona erdiriyorlardı; oligarşiye ve darbecilere karşı mücadelelerini dışarıda sürdürmek için.

OLİGARŞİNİN ZİNDANLARI ÖZGÜRLÜK ATEŞİMİZİ SÖNDÜREMEYECEK
DAĞLARDA, SOKAKLARDA, CEPHELERDE BULUŞMA TUTKUMUZ BÜTÜN ENGELLERİ AŞACAK...

Bugün tutsaklığımıza son veriyoruz.

Oligarşinin bizleri teslim almaya, devrimci düşüncelerimizden ve onurumuzdan arındırmaya yönelik tüm saldırılarını halklarımızın kurtuluşu için savaşa, cephelere koşarak yanıtlıyoruz.

Devrimci dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneğini daha yaratarak TKP-ML savaşçısı bir tutsakla beraber özgürlüğe koşuyoruz.

Önderliğimizin açtığı yoldan, dağlarda, sokaklarda savaşan yoldaşlarımızla buluşmaya gidiyoruz.

Emekçi halklarımızın kurtuluş mücadelesini yürüttüğümüz için tutsak edildik. Bu mücadele içinde yıllara varan tutsaklıkların bir devrimci için bir olasılık ve ödenmesi gerekebilecek bir bedel olduğunu biliyorduk. Bu bedeli ödeme sabrımız vardı. Ama bir yandan da Kürt ve Türk halklarının Devrimci Sol önderliğindeki kurtuluş mücadelesinde bir an önce ve en sıcak haliyle yer almak için de o derece sabırsızlanıyorduk. Bu duygular şu an tutsak edilmiş tüm Devrimci Solcuların da duygularıdır.

Düşmanın her türlü fiziki ve psikolojik saldırıları karşısında ayakta durmayı başarmış ve her gün gelişip güçlenmiş olan hareketimizin onlarca şehit ve tutsak pahasına yükseltttiği mücadele, şehitlerimizin ve tutsaklarımızın yokluğunun da yaratmış olduğu boşluğu fırsat bilen bir grup komplocu küçük burjuva isyancı tarafından lekelenmeye, hareketimiz bir tasfiye sürecine sokulmaya çalışıldı. Bu durum Devrimci Sol tutsaklarını yeni bir görevle, küçük burjuva isyancılara ve fırsatçılara karşı hareketimizi ve hareket önderliğini sımsıkı sahiplenme göreviyle karşı karşıya bıraktı. Bu görevin ciddiliği ve önemi bugün tutsak tüm yoldaşlarımızı eskisinden daha fazla sıcak mücadeleye katılma arzusuyla donattı.

Özgürlük eylemimiz bir yandan düşmanın devrimci kişilik ve onurdan yalıtma, teslim alma, kişiliksizleştirme politikalarına karşı vurulmuş bir darbe iken, aynı zamanda darbeci komplocu ihanet çetesine ve bu durumu fırsat bilen ortayolcu oportünistlere de cevabımızdır. Hareketimizi ve önderliğimizi sahiplenmenin, tasfiyeci komplocu girişimlere karşı Devrimci Sol ruhunu ve geleneklerini ayakta tutmanın pratik ifadesidir.

Bizler var olan tüm eksikliklerimize, zaaflarımıza rağmen, hareketimizin ve önderliğimizin yol göstericiliğinde sıcak mücadele içerisinde kendimizi yenileyeceğimize ve Devrimci Sol'u Türk ve Kürt halkının umudu olarak güçlendireceğimize inanarak geliyoruz.

Ve bir kez daha haykırıyoruz ki;

Hiçbir güç Devrimci Sol'u halklarımızın kurtuluş mücadelesine önderlik etmekten alıkoyamaz.

Hiçbir güç Devrimci Sol'u bölemez ve tasfiye edemez. Devrimci Sol önderliğini lekelemeye ve karalamaya kimsenin gücü yetmez.

Devrimci Sol, önderliğiyle, kadrolarıyla, şehitleriyle, tutsaklarıyla, taraftarlarıyla bir bütündür ve halklarımızla bütünleşmiştir. Komplolar, darbeler, tasfiye girişimleri bu bütünü parçalayamaz.

Hiçbir güç Devrimci Sol önderliğinde süren halklarımızın kurtuluş mücadelesinin zafere yürüyüşünü durduramaz.

Daha güçlü olacağız, biz kazanacağız!

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Semih Genç, Mete Nezihi Altınay, İbrahim Yalçın, Murat Gül

■ ■ ■

30 Nisan 1993, Kadıköy-İstanbul
Uğur Yaşar KILIÇ, Şengül YILDIRAN

"KOLAY DEĞİL BÖYLE GENÇ, BÖYLE FÜTURSUZ ÖLMEK"

Darbecileri en yakından tanıyanlardan biriydi Uğur. Onlar tarafından aşağılık bir biçimde "tutsak" alınmış, işkence görmüştü. Uğur ve Şengül gençliğin darbeye ve darbeciliğe karşı sürdürdüğü mücadelenin en ön saflarında yer aldılar. Uğur darbecilerin yaptığı işkencelerin izleri henüz kaybolmamışken oligarşi tarafından katledildi. Katledildikleri gece evde, birlikte ertesi sabahki 1 Mayıs mitingine götürmek üzere hazırladıkları bir pankart vardı. "HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN" yazıyordu pankartta.

Uğur Yaşar KILIÇ (1974- ...)

19 yaşındaydı. İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğrencisiydi. 1992-93 öğretim yılı başında İYÖ-DER'li öğrencilerle tanıştı. Disiplinli ve programlı çalışması, aldığı sorumlulukları büyük bir titizlikle yerine getirmesiyle Avcılar Kampusü'nde aktif çalışmalar içinde yer aldı.

Arkadaşları, Avcılar Kampusü'nde Uğur'un bulunduğu dönemde öğrenci gençliğin kendi sorunlarına, ülkedeki gelişmelere karşı duyarlılıklarının yakalanabildiğini, harekete geçirilebildiğini söylüyorlar.

"Daha Hızlı Koşmalıyız" sloganının pratikteki göstergesiydi. 3-4 ay gibi

kısa bir süre içinde İYÖ-DER yöneticilerinden oldu.

Devrimci harekete ve önderliğine yönelik darbeyi duyduğunda hiç tereddütsüz devrimci hareketi sahiplendi, darbeciliğe karşı mücadelenin ön saflarında oldu. 17 Mart günü darbeciler tarafından işkence yapıldığında çene kemiği ve 5 dişi kırılmış, yüzü yara ve şişlerden tanınmaz hale gelmişti. O haliyle şaka yapıyor, zafer işaretleriyle "darbecilere ifade vermedim" diyordu.

Uğur Yaşar KILIÇ
(1974- ...)

...Ameliyattan çıktıktan sonra konuşamayacak durumdaydı ve sıvı yiyeceklerle besleniyordu. Ama o her zaman coşkusunu dile getirecek bir yöntem bulurdu. Ameliyattan sonra sağlığını soranlara yazarak verdiği cevapta "Canavar gibiyim, asıl siz ne yapıyorsunuz, nasıl gidiyor" diyerek, moralinin iyi olduğunu dile getiriyor, kısa bir süre de olsa uzak kaldığı okulunu, mücadeleyi sormaktan kendini alamıyordu.

Mücadelesini ve arkadaşlarını her zaman kendinden önce tuttu. Öyle ki, acilen tedavi olması gerekirken, bunu geciktiriyor, okuluna koşuyor, arkadaşları onu zorla hastaneye götürüyorlardı. 18 Nisan '93'te Devrimci Gençlik İrtibat Bürosu'nda gözaltına alındığında, vücudundaki yaralardan dolayı arkadaşları tarafından özel olarak korunmaya çalışıldığı halde, Uğur bunu reddederek, ne koşulda olursa olsun arkadaşlarıyla mücadelenin tüm sıcaklığını yaşamak istiyordu. Ve o gün de direnişin ortasındaydı.

Yaşamının son bir haftası 1 Mayıs coşkusuyla doluydu. 1 Mayıs'a götürecekleri pankartlar için "Öyle güzel olacak ki, mitingte pankartlarımızı gören '80 öncesini hatırlayacak" diyordu.

1 Mayıs'ı göremedi, ölmeden önce haykırıyordu. "Kalleşlik etmeyin." Ölüm kalleş yakaladı onu. Silahsız, savunmasız bir şekilde 1 Mayıs'ın arifesinde arkadaşı Şengül'le birlikte işkenceci katiller tarafından kurşuna dizildi.

Şengül YILDIRAN
(1970-...)

Şengül YILDIRAN (1970- ...)

Şengül, örgütlü mücadeleyle 1989-90 yılında başladığı İstanbul Üniversitesi'nde tanıştı. Örgütlü mücadeleyle tanıştıktan kısa bir süre sonra öğrenci gençliğin mücadele tarihinde önemli bir yeri olan 2 Mart Yıldız iş-

galine katıldı ve tutuklanarak cezaevine girdi. Cezaevinden çıktıktan sonra İYÖ-DER'in faaliyetleri içinde yer aldı ve bir süre sonra yöneticilerinden biri oldu. Şubeden her seferinde yüzünün akıyla çıkan Şengül, 17 Nisan katliamının protesto edildiği eylemlerden birinde gözaltına alındı ve ikinci kez tutuklanarak cezaevine girdi. Çıktığında yine İYÖ-DER yöneticisi olarak mücadelenin içindeydi. Son bir yıldır Beyazıt'taki hemen her boykotta, forumda ve yürüyüşte Şengül'ün emeği vardır.

Her zaman çok dürüst ve samimi bir insandı. Kendisinde bir eksiklik gördüğünde bundan korkmaz, çaresiz kalmazdı. Birini eleştiriyorsa, düşündüklerini çekinmeden söylerdi. Ama bu eleştiri çok sert olsa bile hiçbir zaman kırıcı olmazdı. İnandığı şeyi sonuna kadar inatla ve ısrarla savunurdu.

Özverili, mütevazı ama kendine güvenen, yeteneklerinin, yapabileceklerinin farkında olan, sempatik, esprili, sevecen, sıcakkanlı, bilgili ama ukala olmayan bir insandı. Kısacası İYÖ-DER'lilerin "profesör"üydü.

Her fırsatta bir Devrimci Sol savaşçısı olmak istediğini belirtirdi. Ve "Ben teslim olmayacağım, beni sağ ele geçiremeyecekler" derdi. Kimliklerinde halk düşmanı, işkenceci yazan çeteler, Şengül'ün Devrimci Sol savaşçısı olma idealini gerçekleştirmesine izin vermediler ama o verdiği sözü tuttu ve Uğur yoldaşıyla birlikte devrim tarihine adını, devrim şehidi olarak yazdırdı.

■ ■ ■

5 Haziran 1993, Sincan-Ankara
Murat GÜL

SAVAŞI ÖZGÜRLÜK İÇİN DAHA GÜZEL KILACAĞIZ

Tarih 5 Haziran, saat 23.00. Oligarşinin kan kusan silahları bu kez Ankara-Sincan Fevzi Çakmak Mahallesi, Ankara Caddesi'ndeki 160 No.lu eve yönelmiştir. Her şey "hukuk"a uygun olsun diye ölüm mangalarının yanında bu kez Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Cansever ve DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel de vardır. "Teslim olun dedik, teslim olmadılar, temizleyin şunu" diyen Nuh Mete Yüksel katliam emrini verir.

Kuşatılan evde iki Devrimci Sol savaşçısıyla birlikte Murat Gül vardır. O, özgürlüğe uğurlanırken, *"bir kurşun da benden aslanım"* diyen yoldaşlarının yüzünü kara çıkarmaz.

Teslim olmaz. Darbeciliğe karşı tavrında olduğu gibi hareketi, önderliği, gelenekleri sahiplenir. Kendisi çatışırken evde bulunan diğer iki yoldaşını evin bahçe kapısından çıkararak kurtarmaya çalışır.

Tutsaklık koşullarında darbeciler cezaevinde bir darbe tezgahlamak isterler. Kendilerince darbe şefi de Murat olacaktır. Sözlü, yazılı, hareket mekanizmaları dışında ona ulaşırlar. Aldıkları yanıt nettir. "Eğer dışarıda olsaydım, beyninize iki şarjör boşaltırdım."

İçeride verdiği sözü tuttu. Darbecilere "Şu anda dışarıda olmak ve kafana iki şarjör boşaltmak isterdim" demişti ve sözünü yerine getirdi... 5 Haziran'da oligarşinin katliam çetelerine karşı çatışarak şehit düştü.

MURAT GÜL

Erzincanlı yoksul bir ailenin çocuğudur. 1989 sonlarında Gaziosmanpaşa bölgesinde örgütlü mücadele içinde yer alır. Daha o zamanlar katıldığı ilk kitle gösterisinde, polisin gözaltına almaya çalıştığı bir arkadaşını kurtarmak için polise saldırır ve onu polisin elinden kurtarır. Bu, onun daha sonra, gerek eylemlerde, gerek düşman elinde, işkenceli sorgudayken yoldaşlarını sahiplenmesinin de bir ilk örneği olur.

Murat GÜL

Sahiplenen, cesur, saygılı, gerektiğinde eleştirmekten çekinmeyen dobralığı, mütevazı ve çalışkan oluşuyla hızla gelişir ve '90 ortalarında yeraltı ilişkilerinde görev alır. 1991 Mart'ından sonra Bağcılar biriminde görevlendirilir. Bir yandan savaşçı özelliklerini, elektrik-elektronik, patlayıcı üzerinde bilgilerini yoldaşlarına aktarır, diğer yandan sokak eğitmenliği yapar.

Murat, "Beni neden hala burada tutuyorsunuz?" diye sormanın dışında hareketin karşısına kendi "Ben"ini dayatarak hiç çıkmamıştır. Ve '92'nin başlarında ilişkilerin yeniden düzenlendiği bir dönemde var olan özellikleriyle SDB'lerde görev alır. SDB savaşçılığı 2 Mayıs 1992 günü bir eylemde tutsak düşene kadar sürer.

İşkencede sorgusu, polis için bir sınava dönüşür. Tüm yöntemleri denerler. Ama Murat'ın adını bile öğrenemezler. Olayı basına yansıtır polis. Çaresizdirler. Fotoğrafını yayınlatıp, "Tanıyan varsa gelsin." diye ihbarcılardan medet umarlar. Hatta, Necdet Menzir Murat için "Terörist konuşmamak için olaydan önce uyuşturucu almış. Bu nedenle soruları bile tam anlamıyor." açıklamasıyla, çaresizliklerine kılıf uydurmaya çalışır. İşkenceciler, Murat'ın tutsaklık döneminde de sık sık haber yollayarak, "Onu öldüreceğiz" diyorlardı.

O, tutsak tüm Devrimci Sol savaşçıları gibi özgürlüğe tutkuludur. Ve bu tutkusuyla 19 Şubat 1993'te tutsaklığına son verir. Polis yine paniktedir. Belki daha bölgeden bile uzaklaşamamışken telsizler *"Murat Gül firar etti"* anonslarıyla dolar. Yine cephededir. Oligarşiye ve darbecilere karşı savaşta sıcak savaş mevzilerindedir. 5 Haziran 1993'e kadar bu savaşı sürdürür.

■ ■

14 Temmuz 1993, İkitelli-İstanbul
RIZA GÜNEŞER

DARBECİLİK KİRİNE BULAŞMAMIŞ BİR DEVRİMCİ

Rıza Güneşer 14 Temmuz'da, saat 15.00 sıralarında İstanbul İkitelli'de

darbeci çete tarafından kurşun yağmuruna tutularak katledildi. 14 Temmuz'da sahibi olduğu Halkın Gücü dergisinin İkitelli irtibat bürosuna uğrayan Rıza Güneşer, büronun alt katında bulunan kahvehanede pusuya düşürüldü ve kendisine yöneltilmiş namlulara karşın asla aman dilemeyen ve ihaneti, bu koşullarda bile asla affetmeyen ilkeselliğiyle bu güruha son derslerini verdi. Darbecilerin Rıza'ya sıktıkları kurşunlar onların halk düşmanlıklarının, bir kontra çetesine dönüştüklerinin açık bir ilanıydı.

Rıza, darbecilik kirine bulaşmamış, onurlu bir devrimciydi. Devrimci hareket içinde darbe olayı gündeme geldiğinde tereddütsüz hareketi sahiplendi. Daha ilk günlerde evine kadar gelen darbecilerin ondan aldıkları yanıt kapının yüzlerine kapanması oldu.

Sarıgazi'de darbecilerin saldırısına uğrayan iki devrimciyi yaraları ve kanlı elbiseleriyle görünce, onlara "Darbeciler sizlerin kanları üzerinde miras yemeye çalışıyorlar" diyordu. Evet, darbecilerin hesapları tutmadı. Rıza'nın katledilmesi, darbecilere karşı yürütülen mücadeleyi geriletmek bir yana, pekiştirdi. Uzlaşma yoktu onlarla ve artık olamazdı da.

RIZA GÜNEŞER

Rıza Güneşer 1965'te Maraş'ta doğdu.

O her şeyden önce bir emekçiydi. Mücadele içinde yer aldığı sürece dernekte ya da gazetede tüm gücüyle çabalarken, geceleri de inşaatlarda çalışarak devrimci harekete maddi katkıda bulunmaya çalışıyordu.

Uzun bir süre Kartal'da KAR-DER içerisinde çalıştı. Kartal'dan Ümraniye'ye, Sarıgazi'den Samandıra'ya kadar bölge halkının sorunlarının çözümü için, hak ve özgürlükler mücadelesinde yer aldı. KAR-DER kapatıldığında o yine demokratik mevzileri savunma anlayışıyla emekçilerin yeni örgütlülükleri için çalıştı. Anadolu Yakası emekçilerinin mücadelesinde KAHAD Yönetim Kurulu Üyesi olarak yer almaya devam etti.

O artık özellikle gecekondu emekçilerini çok iyi tanıyordu. '92 Haziran'ının sonlarında kendisine gecekondu halkına yönelik olarak çıkartılacak bir gazetede çalışması önerildiğinde bu işe coşkuyla sarıldı. 12 Temmuz

Rıza GÜNEŞER

'92'de Halkın Gücü onun da çabalarıyla gazete bayilerindeydi. Rıza böyle bir işe giriştiğinde sosyalist basın üzerindeki baskıların farkındaydı elbette. Ama onun için önemli olan baskılar değil, bu gazetenin emekçilere bir an önce en yaygın biçimiyle ulaştırılmasıydı.

Pek çok kez gözaltına alındı, tutuklandı, cezaevinde kaldı. Sınıf mücadelesinin bütün sınavlarından başı dik çıktı.

Rıza Güneşer, devrimci harekete karşı gerçekleştirilen komplonun, ihanetin kurşunlarıyla katledildi. O, darbecilik kirinin bulaşamadığı bir devrimci olarak şehit düştü. Halkın Gücü'ne erişemeyenler, halkın gücü karşısında ezilenler, hayatlarında düşmana karşı sıkmadıkları sayıda mermiyi onun bedenine yönelttiler. Unutulmayacak.

O darbeciliğe karşı onur mücadelesinin bayrağı olarak yaşayacaktır.

■ ■ ■

13 Ağustos 1993, Okmeydanı-İstanbul

Mehmet SALGIN, Hakan KASA, Nebi AKYÜREK, Selma ÇITLAK, Sabri ATILMIŞ

"DARBECİ KONTRA KAÇIRDI, KONTRGERİLLA KATLETTİ"

İstanbul'un iş merkezlerinden PERPA'da, 13 Ağustos'ta güpegündüz beş insan katledildi. Katliamdan önce "hedef" işyerinin bulunduğu katı boşaltan, giriş çıkışları engelleyen infaz mangaları, bir kafede bulunan beş kişiyi, geride tanık bırakmamacasına katletti.

Darbeci ihanet çetesi, Devrimci Sol savaşçılarının katledilmesine yol açmak, ortak olmak ve doğrudan katletmekle de kalmamış, Devrimci Sol savaşçılarıyla birlikte, halktan insanların katledilmesine de ortak olmuşlardı... 13 Ağustos 1993 günü PERPA'da gerçekleştirilen katliamda, darbeciler birinci dereceden suç ortağıydılar. Nebi Akyürek, 10 Ağustos günü darbeciler tarafından kaçırılmış ve iki gün boyunca tehdit edilmiş, "sorgu"lanmış, baskı görmüştü. 13 Ağustos'ta ise polis tarafından yanındaki dört kişiyle birlikte katledildi. Kontrgerilla şefi Menzir, "Bunlar Topselvi Karakolu'nu tarayanlardır" derken, katlettiklerinin kimliklerini bile öğrenemeden yaptığı bu açıklamayla kendilerini PERPA'ya çekenin denetimleri altındaki darbeciler olduğunu açığa vuruyordu.

* * *

Devrimci Sol'un PERPA katliamıyla ve katledilenlerin özgeçmişleriyle ilgili açıklamalarda bulunduğu, 15 Ağustos 1993 tarihli 62 sayılı Haber Bülteni'nden...

Mehmet SALGIN (Caner): Dersimli... 1972 Mazgirt doğumlu... Kürt milliyetinden. Yoksul, köyden şehre göç etmiş, işçilikle yaşamını sürdüren bir ailede büyüdü. (...) 1991'de hareketimiz saflarına katılarak birçok görev aldı. Genellikle mahalli çalışma içerisinde bulundu. Birkaç kez gözaltına alındı ve

Mehmet SALGIN
(Caner)

Hakan KASA
(Emin)

Nebi AKYÜREK

işkence gördü. Her seferinde daha bilinçli bir şekilde mücadeleye koştu. Son görevi Topkapı Bölgesi Birinci Milis Komutanı idi.

Çocukluğu Nurtepe'de geçti. Daha çocuk yaşlarda devlete karşı büyük bir öfke ve kin duymaya başlamıştı. Bu öfke ve kinle sürekli olarak devlet güçlerinin bölgedeki hedeflerini araştırmak, onlara karşı eylemler düzenlemek konusunda hep ısrarlı ve militan bir çaba içerisinde olmuştur.

13 Ağustos günü saat 12.00 sularında Hakan KASA yoldaşıyla birlikte katliam yerine gitti ve kontrgerilla-darbeci kontra işbirliğiyle katledildi.

Hakan KASA (Emin): 1975 Kars doğumlu. Yoksul bir ailenin oğlu. Ailesinin yoksulluğu nedeniyle öğrenimini orta 2. sınıfta bırakarak konfeksiyon işçiliğine başladı. Alibeyköy'ün yoksul gecekondu semtlerinde yaşam kavgası içerisinde büyüdü. Yaşamı, haksızlıkları, devrimciliği, faşizmi burada tanıdı. Genç, atak, cesur, haksızlıklara ve adaletsizliklere karşı büyük öfke duyan, yerinde duramayan ama disiplinli, özverili bir yoldaşımızdı. Özellikle hareketimizde darbe olayının duyulmasıyla birlikte her şeyiyle mücadeleye katıldı. Onun en büyük özlemi Silahlı Devrimci Birlikleri savaşçısı olmaktı. (...) SDB savaşçısı olamadan oligarşinin ve darbeci kontranın pususunda katledildi. Son görevi, Şişli Bölgesi Birinci Milis savaşçısıydı...

Nebi AKYÜREK: Hareketimizin üyesi, savaşçısı veya aktif bir taraftarı değildir. Sadece sıradan bir taraftarımızdır, zaman zaman çeşitli yardımlarda

Selma ÇITLAK

Sabri ATILMIŞ

bulunan bir sempatizanımızdır. Bu nedenle darbeciler onu sürekli tehdit ediyor, Devrimci Sol'a yardım etmemesini, kendilerine yardım etmesini istiyorlardı. O ise netti, darbeciliği lanetliyordu. Son olarak darbeciler polisin gözleri önünde onu kaçırdı, işkence yaptı ve otosunu gaspettiler.

Selma ÇITLAK ve Sabri ATILMIŞ: Bu insanlar Nebi Akyürek'in işyerinde çalışarak yaşamlarını kazanan, devrimcilikle veya örgütümüzle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmayan, tanımadığımız halktan insanlardır. Ayrıca Sabri Atılmış Nebi'nin akrabası olup çalışmak için İstanbul'a yeni gelmiştir. Kontrgerilla ve darbeci kontranın işbirliğiyle katliama meşruluk sağlamak için katledildiler. Nebi'nin işyerinde çalışmaktan başka hiçbir "suçları" yoktur.(*)

(*) PERPA'da beş kişi katledilmişti. 5 Ağustos 1993 tarihli Devrimci Sol açıklamasında da bu belirtiliyordu. Daha sonraki günlerde, aynı gün PERPA'da bulunan Erdoğan Şakar'ın da katliamdan sonra polis tarafından gözaltına alındığı öğrenildi. Erdoğan Şakar o günden beri "KAYIP"... Darbeciler bu "kayıp"tan da sorumludurlar.

HALKIMIZA VE HAREKETİMİZE KARŞI İŞLENMİŞ HİÇBİR SUÇ CEZASIZ KALMADI KALMAYACAK

Her sistemin, her kurumun, her örgütlenmenin bir kuruluş ve işleyiş mantığı, amacı ve bunları ayakta tutan bir adalet anlayışı vardır. Adalet anlayışı o sistemin, örgütün ruhunu, düzenini, disiplinini şekillendiren temel olgulardan biridir. Faşizme karşı silah kuşanmış ve devrim yoluna çıkmış olan devrimcilerin de bir adalet anlayışı, hukuku vardır ve olmak zorundadır.

Devrimcilerin adaleti, örgütlenmeyi, devrim mücadelesinde yaratılmış değer ve gelenekleri, daha da ötesi devrimi güvence altına alır. Devrimci örgüte, devrimci değer ve geleneklere, devrimcilere yöneltilen her saldırı, bu noktada devrime yöneltilen bir saldırıdır. Ve devrim, kendini koruyacak araçlara sahipse yaşayabilir, geleceğin toplumunu yaratabilir. "Suç" ve "ceza" bu anlayışla ele alınmadan, devrimin yasaları, devrimci hukuk uygulanmadan, devrim de, devrimcilik de yapılamaz. Devrimci adalet her suçu kendi ölçüleri içerisinde cezalandırmak ve kendi mantığı içerisinde adaleti yerine getirmek zorundadır. Kendini sınıflar savaşının içinde gören, mücadele eden, devrimciyim diyen hiç kimse, hiçbir yapı, kendini bu gerçeğin dışında tutamaz.

Kimilerinin, devrimci harekete, devrimci değer ve geleneklere, devrimin adaletine, 15 yılda faşizmin veremediği kadar zarar veren darbecilere karşı geliştirilen tavır üzerine söylediklerine bakıldığında, bu bilinen ve bilinmesi gereken gerçeği pek de bilmedikleri ya da görmezden geldikleri ortaya çıktı. Sol büyük bir kısmıyla "suç"u tartışmadı. Tartışmayı soyut bir şiddet kullanmaya indirgedi. Yaşanılan sürecin özellikleri, savaş gerçeği, onları anlaşılan o ki, fazla ilgilendirmiyordu. Bu olmayınca da geriye düpedüz hümanizm edebiyatı ve fırsatçılık kalmıştı.

Onlar da iyi biliyorlardı ki, her devrimci örgütün ilkeleri, kuralları, ortaya çıkan ve çıkabilecek olan sorunların çözümünde uygulanmak üzere yöntemleri ve müeyyideleri vardır. Devrimci hareket içindeki her insan bu kurallara uymak, bu yöntemleri izlemek zorundadır.

Oysa darbeciler daha ilk adımda, hatta ondan da önce "suç" ile var oldular. İşledikleri "hizip kurma" suçunu 13 Eylül '92 günü bir başka "suç" ile ortaya koydular: "Darbe!" Suçluydular. Çünkü onlar "sorun"larını bu doğal mekanizmaları işleterek değil, darbeyle çözmeye çalışmışlardır. Ve suç da tam bu noktada ortaya çıkmıştır. Yönetimi zorla ve kadrolardan habersiz bir şekilde ele geçirip, kendilerine verilmemiş bir yetkiyi önderliğin gölgesinde sürdürmeye başladılar. Bu da açıkça suçtu. "Savaş örgütü" bir yana, hiçbir kurumda böyle bir şey meşru olamazdı.

Kısacası, suçun başlangıcı önderliğe saldırı ve hareket yönetiminin gasp edilmesidir.

Ancak suç bununla da sınırlı kalmamıştır; yönetimin gaspı yayın organlarının, hareketin kasasının, silah depolarının gasp edilmesiyle sürdü. Suçun bir adım sonrasında ise operasyonlara, birçok devrimcinin şehit ve tutsak

düşmesine neden olmak, devrimci değerlerin, ilkelerin, kuralların, örgütsel işleyişin çiğnenmesi, demoralizasyona yol açılması ve sonuç olarak da devrimci hareketin partileşmesini, savaşmasını engellemek vardı.

Bu suç devrimci hareketin sorunun çözümüne yönelik tüm çağrılarına karşın işlenmeye devam edilmiştir. Darbecilerin içine girdikleri bataklık onları düşmanın ideolojik yönlendirmesiyle Devrimci Sol düşmanlığı yapmaya, kontrgerilla ağzıyla açıklamalar kaleme almaya kadar götürmüş; dernek, işyeri, ev basma, devrimcilere tuzak kurup katletmeye teşebbüs etme, katletme ve işkence yapma, yaralama vb. suçlarla da halka ve devrimci harekete karşı olma konumlarını pekiştirmişlerdir.

Evet, bunların tümü suçtur.

Halka, devrimci harekete, mücadeleye karşı işlenmiş bir suçlar zinciri söz konusudur.

Suçun olduğu yerde ceza da olacaktır elbette. Suçun niteliğine, düzeyine, suçu işleyenin rolüne göre... Ne var ki, ceza gündeme geldiğinde soldan feryatlar yükseldi.

Sol ne istiyordu?

İsteyen istediğini yapacak, bir örgütün önderliğine karşı darbe düzenleyecek, paralarını, silahlarını gasp edecek, örgütü deşifre edecek, operasyonlara yol açacak, sonra yine bu işleri yapanlar kalkıp "Biz sol bir grubuz" deme yüzsüzlüğünü göstererek, dilediği gibi at oynatacak. Ve tüm bunların bir yaptırımı, cezası olmayacak! İstenilen, savunulan bu muydu?

Bütün bunları yapanlar için, "Onlar da devrimci, onlara dokunulmaz" mı denilecekti?

Birileri bu suçları "sosyalist" ya da "devrimci" kisvesi altında işlediğinde cezadan muaf mı sayılacaktı?

Her şeyi yık-yak-kır-dök; sonra da devrimci adalete karşı bir zırh olarak "Ben devrimciyim" de ve kurtul!..

Darbecilerin böyle demesi, böyle düşünmesi "doğaldır", çünkü başka kurtuluşları yoktur. Ama solun aynı yaklaşımda bulunmasında "doğal" bir yan bulmak mümkün değildir...

Dünyanın hiçbir yerinde, sınıf mücadelesinin hiçbir aşamasında böyle bir hukuksuzluk, böyle bir adaletsizlik görülmüş müdür? Böyle bir adalet anlayışı kabul edilebilir mi?

Kabul edilemezdi elbette. İşlenen suç, işleyenin yanına "kâr" kalamazdı. Devrimci hareket buna izin veremezdi.

Devrimci hareket şehitler pahasına omuzladığı bir savaşla iktidar yürüyüşünü sürdürüyor. Ülkemiz sınıflar mücadelesinin gerçeği her gün bir kez daha kanıtlıyor ki, iktidarı hedeflemek, iktidara doğru yürüyebilmek, bir savaş örgütü olmayı gerektiriyor. Devrimci hareket baştan beri bir savaş örgütü mantığıyla örgütlenmiş, mücadele etmiştir. Bu anlamda devrimci adalet anlayışı, hukuku da, savaşın yasaları, kuralları ve gereklerine göre biçimlenmiştir. Herkes "savaş örgütü" ve "savaş hukuku" deyimlerinin muhtevasını kavramak durumundadır.

Devrim, elbette bağışlayıcı ve hoşgörülüdür; ancak suçlar devrimin gele-

ceğini zedelemediği sürece bağışlanır, suç işleyenlere kendilerini yenileme, dönüşme fırsatı verilir.

Devrimci hareketin darbecilere yaptığı sayısız çağrı bu bağışlayıcılığın, hoşgörünün bir ifadesi olmuştur aynı zamanda. Devrimci hareketin adalet anlayışında hoşgörünün, sabrın da bir sınırı vardır ve devrimin geleceği, çıkarları yönünde daha farklı kararlar almakta en küçük bir tereddüt gösterilmemiştir.

■ ■ ■

Sağmalcılar Cezaevi'nde darbecilik pisliğine bulaşmış yedi kişinin atılmasıyla ilgili "Sağmalcılar Cezaevi Komitesi" ve "Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol Tutsakları" imzaları ile yapılan açıklamalar.

"HAREKETİMİZE VE HALKIMIZA KARŞI İŞLENEN HİÇBİR SUÇU AFFETMEYECEĞİZ"

Darbeciliğin yeni bir kültür ortaya çıkardığı yaşanan örneklerde görülüyor. Bu süreçte küçük burjuvazinin kişilik bozuklukları ve hastalıklı kafa yapısı bütün devrimci değerleri altüst etti. Diş ile, tırnak ile yarattığımız örnek değer ve geleneklerimizi ayaklar altına almaya çalıştı. Bu durumun sorumlusu başta darbeci şefler olmak üzere, yaptığımız tüm uyarı ve çağrılara rağmen onlara alet olmakta ısrar edenlerdir. Darbeci şeflerin geçmişte yaptıkları özeleştirilerini bile inkar ederek bunları ya "zorla" yaptıklarını ya da bu özeleştirilerde "başkalarını anlattıklarını" açıklamaları onların hastalıklı kafa yapılarının geldiği noktayı ortaya koyması açısından çarpıcı bir örnektir. Tabii darbeciliğin yarattığı bu kültürün darbecilerden etkilenen diğer küçük burjuva unsurlarda da benzer sonuçlar doğurmasının yadırganacak bir yanı yoktur. Nasıl ki darbeci şefler kendi yaptıkları özeleştiriler için "bunlar bize ait değil" deme ikiyüzlülüğünü gösterebiliyorlarsa, tam bir samimiyetsizlik örneği vererek özeleştiri yaptıktan sonra devrimci hareketten kopan ve darbeciliğin kirini pasını üzerinden atamayanlar da yarın bu özeleştirileri için "bunları zorla yazdık", "bunlar bizi anlatmıyor", "o zaman öyle istediler biz de öyle yazdık" diyerek darbeci şeflerin izinden gidebileceklerdir. Böyle bir sonuç sürpriz olmayacaktır. Ama içlerinde kendilerine olan saygıdan biraz olsun kaldıysa, böyle davranmazlar. Çünkü darbe süreci işte tam da bu noktada yeni bir kültürü, darbecilik kültürünü, kişiliksizlik kültürünü ortaya çıkartıyor. Sağmalcılar Cezaevi'nde devrimci hareketin saflarından atılan yedi kişiyle ilgili gelişmeler de bu durumun örneklerindendir. Bu yedi kişi atılmadan önce cezaevindeki Devrimci Sol tutsaklarının karşısına çıkartılıp neden atıldıklarını "anlatmaları" istendiğinde Mustafa Demirer ve Erol Arıkan bunu kabul etmiştir. Hatta Mustafa Demirer bu yaklaşım karşısında korkuya kapılıp "Beni öldürecek misiniz" diyebilmiştir. Oysa yine aynı kişi bir süre önce verdiği özeleştirinin darbeciler tarafından çeşitli değerlendirmelerle etkisizleştirileceği kaygısıyla cezaevinde ölüm orucuna başlamış, daha sonra ise bundan vazgeçmişti. Bütün bu ya-

şanan örnekler darbeciliğin nasıl kişilik bozuklukları ve dengesizlikler yarattığını ortaya koyuyor.

Darbecilerin neden olduğu bütün bu kişilik bozukluklarıyla, hastalıklı kafa yapısının ortaya çıkardığı kirle, pasla mücadele etmeliyiz. Bu kültür bize yabancıdır. Devrimcilik aynı zamanda bir kişilik sorunudur. Bu da sağlam karakterli insanlarla olur. Bir dediği diğerini tutmayan, yalancı, samimiyetsiz, ikiyüzlü, insanları hançerlemek için onların arkasını dönmesini bekleyen bir kişilik ve karakter darbeci kültürün özelliklerindendir. Bunların yeşermesine izin vermeyeceğiz. Bu karaktersizlik ve kişiliksizlik örneklerinin son kırıntılarını ortadan kaldırıncaya kadar mücadele edeceğiz. Çünkü yeni insanı ancak böyle bir mücadeleyle yaratabiliriz.

Sağmalcılar Cezaevi'nde atılan yedi kişiyle ilgili olarak basına yansıyan bilgiler yalan ve yanlıştır. Bu bilgiler polis ve kontrgerilla tarafından "Devrimci Sol bölündü", "Şimdi de birbirlerini yiyorlar" imajını yaratmak için burjuva basına sızdırılmış, onlar da her zamanki gibi gönüllü olarak bu oyunda rol almışlardır. Bu konudaki gelişmelerin anlaşılabilmesi anlamında, "Devrimci Sol Tutsakları Sağmalcılar Cezaevi Komitesi" adına yapılan açıklama konuyu ortaya koyucu niteliktedir. Devrimci hareket her zaman halka açık olmuştur, gizli kapaklı işlerden her zaman uzak durmuş, gerçekleri açıkça kendisi anlatmış, halkı kendisi bilgilendirmiştir. "Ne söylediysek yaptık, ne yaptıysak savunduk" geleneği bu anlayışın sonucudur.

Atılan Yedi Kişiyle İlgili Cezaevi Komitesi'nin Açıklaması

Konsey üyelerine

1- Veli Kılıç
2- Mustafa Demirer
3- İsmail H. Ersel
4- Erol Arıkan
5- Nurettin Sönmez
6- Hüseyin Atıcı
7- İsmet Bülbül

İşledikleri suçlar dolayısıyla cezalandırılarak saflarımızdan atılmışlardır. Bu kişilerin işledikleri suçlar.

A) Veli Kılıç, Mustafa Demirer, İsmail Ersel, Nurettin Sönmez, İsmet Bülbül, ortak imzalı bir yazıyla hareketimiz karşısına ayrılma istemiyle çıkmışlardır. Daha sonra bu yazıya Hüseyin Atıcı isimli kişi de katılmıştır. Nedeni ne olursa olsun hareketimiz karşısına bu şekilde örgütlü, politik bir tavır alışla çıkmak affedilemez ve kabul edilemez bir suçtur. Söz konusu kişiler bu suçu işlemekle kalmamış, bu suçlarına taraftar ve sempatizanlarımızı da ortak etmeye çalışmışlar, bu doğrultuda hizip faaliyeti yürütmüşlerdir.

B) "Darbecilerle hiçbir ilişkimiz yok vb." demelerine, bu konuda hiçbir iddiaları olmadığını söylemelerine karşın "DK önderliğindeki DS", "hareket bitmiştir, kalmamıştır" ifadeleriyle, darbeciler ve darbecilerin her türden destekçileri gibi hareketimiz DEVRİMCİ SOL'u bölme, parçalama çabası içinde olduklarının, olacaklarının politik mesajını vermişlerdir.

C) Başta hareketimiz olmak üzere onun buradaki iradesi olan cezaevi örgütlülüğümüzün iradesini tanımamışlar, bunu açıkça ifade etmişlerdir.

D) Cezaevi örgütlülüğümüzü, dolayısıyla hareketimizin iradesini zaafa uğratmaya çalışmışlardır.

E) Darbeciler ve onun her türden destekçileri gibi, insanlarımızı tarafsızlaştırma çabası içinde olmuşlardır. "Ne DK önderliğindeki DS, ne de darbeciler doğru yapıyorlar. DS çizgisi kalmamıştır." görüşünü yaymaya çalışmışlardır.

F) Bu kişilerden V.K., İ.H.E. ve M.D. darbecilik suçu nedeniyle sorgulanmışlar, DEVRİMCİ SOL adaletine sığınarak bu suçlarını kabul etmişler, DEVRİMCİ SOL'a, halkımıza özeleştiri vermişlerdir. Hareketimiz bunu bir adım olarak görüp bu kişileri affetmiş, devrimci harekete kazanmaya çalışmış, bir şans daha tanımıştır. Ancak gelinen noktada suçları ortada olmasına rağmen, özeleştirilerinde ve taahhütlerinde samimi olmadıklarını göstermişlerdir.(*)

G) Kendilerine eleştirilerini kitle önünde açıklama olanağı sunulmuş, buna iki kişi –M.D. ve E.A.– dışında olumlu yanıt verilmemiş, kitlemize saygısızlık yapılmıştır.

H) Hareketimizin hoşgörüsü, bağışlayıcılığı ve yeniden kazanma çabası suiistimal edilmiş, dönüştürücü ve kazanmaya yönelik yaklaşımımız, hareket aleyhine çalışma yürütmeyle karşılık bulmuştur.

I) Örgüt işleyişimiz, örgütten ayrılma prosedürümüz hiçe sayılmış, ayrılma başvurusu yapılmış ancak daha durumları netleşmeden, kendileri hakkındaki kararı beklemeden çekip gitmek istemişlerdir. Bu konuda tahammül sınırlarını aşan bir dayatmacılık içine girmişlerdir.

Sabrımızı, siyasi olgunluğumuzu, bağışlayıcılığımızı bizim güçsüzlüğümüz olarak görüp bundan faydalanmak isteyenleri uyarıyoruz. Evet, hareketimiz DEVRİMCİ SOL bu erdemlerini dün olduğu gibi bundan sonra da koruyacaktır. Ancak hareketimize ve halkımıza karşı işlenen ve işlenecek olan hiçbir suçu affetmeyeceğimiz bilinmelidir. Darbeciler ve onların artıkları, DEVRİMCİ SOL'un adaletinin bağışlayıcılığından, müşfikliğinden yararlanmak istemişler, suiistimal etmişlerdir. Dışımızdaki sol da bugün ortaya koyduğu darbe destekçisi tavırlarıyla içimizdeki darbeci artıklarına cesaret vererek, bunların suç işlemelerinde pay sahibi olmuştur. Yaşanılanlardan dersler çıkarılarak darbeci destekçiliğinden vazgeçilmelidir. Bu olmadığı sürece DEVRİMCİ SOL'a ve halkımıza karşı suç işlemeye devam edilecek, bunun sorumluluğu bu suçu işleyenler kadar bu suça destek olanlara da ait olacaktır.

YAŞASIN DEVRİMCİ ADALETİMİZ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
BIJI ÇEPA ŞOREŞGER!
SAĞMALCILAR CEZAEVİ
DEVRİMCİ SOL TUTSAKLARI
17 Mayıs 1993

■ ■ ■

(*) ... 3 Mart 1993 tarihli 1 No'lu karara uyacaklarını yazılı ve sözlü taahhüt etmişlerdir.

SAĞMALCILAR OLAYI VE BİR DARBECİNİN CEZALANDIRILMASI

Asaf'ın (Erdoğan Eliuygun) cezalandırılmasına ilişkin Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları tarafından kamuoyuna yapılan açıklama.

DARBECİ KONTRA ÇETESİNİ DAĞITACAĞIZ!

18 Temmuz 1993 günü Sağmalcılar Cezaevi'nde yaşanan olaya ilişkin kamuoyuna açıklamamızdır.

Sağmalcılar Cezaevi'nde darbecilik suçu işleyen bir grup kontracı, hareketimizin 7 Haziran 1993 tarihli 2 No.lu kararı gereğince cezalandırıldılar.

Eylemimiz basına spekülatif ve yanlı bir şekilde yansıtılmıştır. Olayın asıl gelişimi kısaca şöyledir:

Daha önce değişik tarihlerde darbecilik suçu işlemiş ya da başka örgütsel suçlardan dolayı saflarımızdan ve siyasi tutsakların kaldığı bölümden atılmış kimi kişiler adli tutukluların kaldığı bölümde, C-3 koğuşunda kümelendiler. Bunlardan darbeciliğe bulaşmış olanlar saflarımızdan yaptıkları bozgunculuk nedeniyle atılırken, "süreci kaldıramadıklarını, darbecilerle hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını ve gelecekte de olmayacağını, darbeciliğe bulaşmadıklarını, geçmişteki darbecilikleri nedeniyle hareketimize vermiş oldukları özeleştirilerinin geçerli olduğunu, süreci izlemek istediklerini vb." taahhüt ettiler. Ancak hastalıklı kafalar adli tutuklular bölümüne gönderilince verdikleri özeleştirilerin samimi olmadığı açığa çıktı; darbecileştiler.

Bu süreçte darbeci şeflerden Erdoğan Eliuygun (Asaf-Arif) haini tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevi'ne geldi ve işlediği suçlar nedeniyle devrimci adaletin kendinden hesap soracağını bildiği için kendi isteğiyle adli tutuklu bölümüne konarak C-3 koğuşuna yerleştirildi.

Kamuoyu Erdoğan Eliuygun hakkındaki düşüncelerimizi bilir. Ayrıca hareketimizin 7 Haziran 1993 tarihli 2 No.lu kararı da açıktır. İşte, siyasi tutsakların kaldığı bölümden yalıtılmış ve geçişin idarece yasaklı olduğu bu odak, siyasi ve adli bölüm koridorları tarafımızca denetime alınarak, personel enterne edilerek 18 Temmuz 1993 günü taraftarlarımızca basılmış, Erdoğan Eliuygun haini birinci dereceden suçlu olduğundan ölümle, diğerleri yaralama ve dövme biçiminde cezalandırılmıştır. Eylemde önceden belirlenen hedefler dışında kimseye yönelme olmamış, eylem baştan saptandığı şekilde gerçekleştirilmiştir.

Burjuva basın-yayın organlarında geçtiği gibi karşılıklı bir çatışma yaşanmamıştır. Baskın sırasında taraftarlarımızı ummadıkları bir anda karşısında gören bir darbecinin şoka girerek panik halinde sağa-sola ateş etmesi dışında bir direnme olmamış, darbecilerin kaldığı koğuş kısa sürede denetimimiz altına alınmıştır. İki yoldaşımız şok halindeki darbeci-kontracının panik halinde açtığı ateş sonucu yaralanmıştır.

Baskında dövme ya da yaralamayla cezalandırılan darbeciler, acizleşen, pişmanlık getiren yalvarışlarıyla tam bir düşkünlük içerisindeydiler. Darbeci

şef bir kutuya girip saklanmaya çalışırken, diğerleri, "Bana bir şey yapmayın, size Erdoğan'ın yerini göstereyim." diyenlerden, "Tövbe, bir daha darbecilik yapmayacağım." diyenlere kadar tam da yaşadıkları kişilik erozyonuna uygun bir tavır sergilediler.

İşlemiş oldukları ağır suçlara devrimcilerin katledilmesini de ekleyerek durumlarını daha da ağırlaştıran darbecileri bağışlamadık, bağışlamayacağız.

Darbeci-kontra çetesine yaşam hakkı tanımayacağız!

19 Temmuz 1993

SAĞMALCILAR CEZAEVİ DEVRİMCİ SOL TUTSAKLARI

BÖLÜM -X

ÖNDERLİĞİ SADECE KADROLAR, SAVAŞÇILAR DEĞİL, DEVRİMCİ HAREKETİN TARAFTARLARI, SEMPATİZANLARI, TÜM HALK SAHİPLENDİ

"YAŞASIN ÖNDERLİĞİYLE BÜTÜNLEŞMİŞ DEVRİMCİ SOL"

ÖNDERLİĞİN SAHİPLENİLİŞİ

Darbenin, darbecilerin mahkumiyeti adım adım derinleşti. Onların, önce hareket insanlarının karşısına çıkabilecek yüzü bulamamaları, sonra daha geniş ilişkiler içerisinde tecrit olmaları ve yok oluşa doğru sürüklenmeleri süreci, devrimci hareketin ve önderliğinin kadrolar, taraftarlar ve giderek devrimci hareketle uzak-yakın bağı olan tüm halk tarafından sahiplenilmesiyle paralel bir süreç izlemiştir.

Önce "darbe sorunu"nun çözümü için çağrılan ileri kadrolar mahkum etmiştir onları.

Sonra sorunun ilk planda açıldığı siyasi sorumlu, komite düzeyindeki kadrolar tarafından mahkum edilmişlerdir.

Bunu Devrimci Sol kadrolarının ezici çoğunluğunun darbecileri mahkum etmesi izlemiştir.

Ama onlara esas darbeyi, sorunun en geniş biçimde tüm taraftarlara, ve nihayetinde halka ve kamuoyuna açıldığı noktada devrimci hareketin taraftarlarının ve halkın aldığı tavır vurmuştur.

Çeşitli alanların, birimlerin, tek tek kadro ve savaşçıların yayınladığı her deklarasyon darbecilere ve darbeciliğe vurulan bir tokat olmuştur. Darbeciler bu noktada sahte imzalarla, hayali birimlerle kendilerini savunmaya, tecrit olmaktan kurtulmaya çalıştılar. Ama sahte imzalarla bunu sağlamaları mümkün değildi. Olmadı da.

Kadroların onları mahkum etmesinin ardından, tek "umut"ları, tek "çare"leri taraftarları, kitle ilişkilerini, halkı hareketin ve önderliğinin karşısına dikmekti. Bunun içinse ellerinde yalnızca yalan, karalama, spekülasyon silahları vardı. Ne var ki, halkın karşısına gittiklerinde bu silah ters tepti. Halkın hiçbir sorusuna dürüstçe, ahlaklıca verecekleri bir yanıt yoktu çünkü.

HALK TOPLANTILARI

Sorunun, darbe olayının en geniş kitlelere açıldığı noktada devrimci hareket mahalle mahalle, sokak sokak kitle toplantıları örgütledi. Bu toplantılarda, devrimci kitlenin bulandırılan kafasını netleştirmek, spekülasyonları bertaraf etmek, sarsılan güvenlerini tazelemek, devrimci hareketin geleceğine ilişkin oluşan kuşkuları gidermek için sınırsız bir çaba sarf edildi. Sabırla anlatıldı her şey, sabırla tartışıldı.

Darbeyi bir karşı darbeyle etkisizleştirmek de mümkündü. Ancak ortaya sayısız yalan, spekülasyon salmışlardı. Bunlar tartışılmalıydı. Bunlar tartışılmaksızın, her şey enine boyuna anlatılmaksızın darbecileri bir karşı-darbeyle etkisizleştirmek, ortaya atılan soruları, spekülasyonları sırtımızda yıllarca bir kambur gibi taşımak demekti.

Bunun için günlerce, ev ev, sokak sokak tartışıldı. İnsanların kafalarının yeterince açılabilmesi, aynı zamanda darbecilerin gerçek yüzlerini halkın –ve kendilerinin– görebilmesi için, darbecilerin de katıldığı sayısız halk toplantısı, sayısız söyleşi ve tartışma örgütlendi.

Devrimci hareketin sabrı ve hoşgörüsüyle bu toplantılarda darbecilere de dilediklerince söz hakkı verildi. O hastalıklı beyinlerinde ne varsa ortaya koymalı, içlerindeki zehiri kusmalıydılar. Türkiye'de hiçbir devrimci hareketin tarihinde rastlanamayacak ölçüde yaygın, kitlesel ve uzun süreli yaşandı bu toplantılar. Darbeciler iddialarını tüm "kanıt"larıyla serdiler ortaya. Ama gerçekte hiçbir iddialarının ayakları yere basan bir kanıtı yoktu. Giderek halk toplantıları onlar için bir cendere halini almaya başladı.

Çünkü halk mahkum ediyordu onları. Darbeyi ve darbecilerin kullandıkları yöntemleri mahkum ediyordu.

Devrimci hareketten habersiz halk toplantıları düzenlemeye çalıştılar. İddialarını, spekülasyonlarını, anında yanıtlayacak devrimcilerin karşısında tartışmaya cesaretleri yoktu çünkü. Ama hiçbir toplantıyı devrimci hareketten gizli örgütleyemediler. Çünkü insanlar en başta sezgisel olarak devrimci hareketten gizli bir şeyler örgütlemeye çalışmanın sakatlığını, yanlışlığını görüyorlardı. Bundan dolayı darbecilerin düzenlemeye çalıştığı hemen her toplantıdan da devrimciler anında haberdar oldular.

Taraftarlar, kitle ilişkileri, halk ilişkileri devrimci hareket içerisinde böyle bir sorun yaşanıyor olmasının üzüntüsünü, moral bozukluğunu taşıyorlardı. Kimileri bunlar bizim halledebileceğimiz şeyler değil, kendi aranızda halledin diyordu. Sonra tartışmalar geliştikçe, hemen herkes bir tavır almanın gerektiğinin bilincine vardı. Tavırları ise tartışmasız devrimci hareketin, önderliğin yanındaydı. Darbeciler bir süre sonra, geçmişte sorumlu oldukları bölgelerde bile evlere girip çıkamaz oldular.

Halk toplantıları darbeciliğin mahkum edilmesinden öte tecrit edilmesiyle sonuçlandı.

Bir Örnek; Küçükarmutlu Halkı:

"Geleneklerimiz ve değerlerimizle mücadelemizi sürdürüyoruz"

Emekçi halk, Küçükarmutlu tepelerine yerleşmeye başladığından bu yana hep mücadele etmişti. Yıllarca belediyeyle, polislerle, faşist mafya çeteleriyle uğraştı durdu. Yıkımları yaşadı, polis saldırılarına uğradı. Devrim şehitlerimize sahip çıkmaması için defalarca kuşatıldı. Evleri basıldı, yağmalandı, şehitler, yaralılar, tutsaklar verdi. Ama Küçükarmutlu adı hep direnişle ve dayanışmayla anıldı. Küçükarmutlu deyince bugün akla, boyun eğmeyen, umudunu savunan ve büyüten, devrimci hareketin geleneklerine ve değerlerine bağlı, devrimcilere evini açan bir halk geliyor.

Armutlu halkı bu direnme, dayanışma geleneğini, devrimci değerleri zedeleyenleri hiçbir zaman sevmedi. Halk her zaman kendisine yol gösteren devrimci hareketin iradesini tanıdı ve bu iradeyi tanımayanları dışladı, yanına sokmadı, bölgesinde istemedi, komşu olarak kabullenmedi. Devletle işbirliğine girerek, uzlaşma tavrı gösterenlere karşı ise tavizsiz oldu.

Faydacı yaklaşımlarıyla kendi disiplin ve işleyişini bozmaya çalışan kimi sol hareketlere, onca emekle, bedeller ödeyerek yarattığı olanakları tam bir mirasyedi gibi kullanmaya kalkanlara izin vermedi. Küçükarmutlu emekçileri her koşulda devrimci hareketi sahiplendi.

Yıllardır birliğine, beraberliğine karşı yapılan saldırılara direnen, içinde ayrılıkçı yaklaşımlara karşı tahammülsüz olan, birlik beraberlik geleneğini devrimci harekete bağlılığa dönüştüren Armutlu'da, yarattıkları değerleri ayaklar altına almaya, devrimci hareketin yıllardır oluşturduğu sıcak bağları hiçe saymaya ve ayrılık örgütlemeye kalkanlar, yine önce Armutlu halkını karşılarında buldular. Darbeciler, sahte imzalar kullanarak Armutlu halkını kendi ahlaksızlıklarına, yalanlarına ortak etmek istediler. Oligarşi bile buna cesaret edemezken, darbeci ihanet çetesi Armutlu halkı adına konuşma hakkını kendisinde bulabildi.

Darbeciler daha ilk girişimlerinde birçok kapının yüzlerine kapandığını görmüş, ama Armutlu'nun prestij ve saygınlığını kullanmak için çeşitli yazılarına Armutlu adına sahte imzalar eklemekten de çekinmemişlerdi. Öte yandan, mahkum edilmelerine, lanetlenmelerine karşın, Armutlu'ya girmek için sinsice yöntemlere başvurmaktan da geri durmadılar. Küçükarmutlu devrimci hareketin prestijiydi ve bunu yok etmek için yapmadıklarını bırakmadılar. Kullandıkları, kendi çirkin amaçlarına alet ettikleri birkaç kişi dışında, Armutlu halkı gerçek bir devrimci aile tavrı gösterdi. Darbeciliği ve darbecileri mahkum etti. Darbecilerle işbirliği yapan, devrimcilere işkence yapanlara karşı devrimci adaletin uygulanması bizzat Armutlu halkının talebi oldu.

Armutlu'da darbecilerin ve işbirlikçilerinin cezalandırılmasının ardından kimi "sol" çevreler, fırsat yakalamışçasına olayın üzerine atladılar. Devrimci adalet anlayışından yoksun, mahalle dedikodularına dayalı söylemlerle, darbecilerin yalan ve kışkırtmalarıyla "sol içi çatışmaya" engel olma adına devrimci hareketin adalet anlayışına karşı saldırıya geçtiler. Devrimci hareketin iç işleyişine müdahaleyi kendilerine hak görür oldular. Sözde tarafsızlık ve solda kan dökmeme adına darbecilere kol kanat gerdiler. Bir yerde onların yalanlarına bilerek ya da bilmeyerek ortak oldular. Tüm bu fırsatçı sola, komploculara, darbecilere, onların yalan ve spekülasyonlarına en iyi cevabı yine Armutlu halkı verdi. Devrimci gelenekleri sahiplenen, devrimci değerleri tanıyan Armutlu halkı yaşadığı tüm sorunları devrimci hareketin sunduğu anlayış içinde, kendi adaletiyle kendi içinde çözmeyi başardı. Darbecilerle işbirliği yapan ve onlara evini açan M.D. Armutlu halkına ve devrimci harekete işlediği suçların özeleştirisini verirken darbeciliği mahkum etmekle kalmadı, fırsatçı sola da dersini verdi...

25 Nisan 1993'te Armutlu halkının katıldığı bir dostluk ve dayanışma gezisi düzenlendi. Bu gezi darbenin ve darbecilerin bir kez daha mahkum edilmesine tanık oldu. Darbecilerle işbirliği yapan ve Armutlu'da oturan M.D. yol açtığı tahribattan dolayı bu gezide Küçükarmutlu halkından özür dileyerek devrimci hareketin 3 Mart tarihli çağrısına uyduğunu açıkladı. M.D. darbecilerin Küçükarmutlu'da bir evi karargah yaparak Uğur Yaşar Kılıç'a işkence yapmalarına dolaylı da olsa katılmıştı. İşkencenin ertesinde evin sahibi olan işbirlikçiler Armutlu halkının da katılımıyla cezalandırılmışlardı. M.D. Armutlu'da darbecilerin ülke genelinde yaşadığı tecrit olmuşluğu yaşıyordu. Onunla da sabırla konuşuldu. Darbeciliğin, işlenen suçun niteliği anlatıldı. Armutlu halkına rağmen darbeci olmak mümkün değildi. Özeleştirisi bir yerde de bunun ifadesiydi.

Özcesi devrimci geleneklerin ve değerlerin halka mal olduğu bir yerde darbecilerin yaşama şansı yoktu.

■ ■ ■

Darbe Piknikleri; Halk Kendi Sloganını Üretiyor:

"ÖNDERE SELAM SAVAŞA DEVAM"

Darbenin taraftarlara, kitle ilişkilerine açıldığı süreçte sayısız piknik örgütlendi. Binlerce insan katıldı bu pikniklere.

Darbecilerin karşısına çıkmaya korktukları yalnızca kadrolar değildi. Kitlelerin yer aldığı her zemin onlar için aynı "tehlikeyi" taşıyordu. Kadrolar platformu, kadrolar onların anlattığı, iddia ettiği pek çok gelişmenin birinci dereceden tanıkları olduğundan, tehlikeliydi onlar için. Ama kitlelerin de bildiği, tanık olduğu pek çok olay vardı. Darbeciler bir kez inkarcılığın batağına saplanmışlardı, her şeyi inkar ediyor, her şeyi yadsıyor, hareketin tarihinde sahip çıkacak tek bir değer, tek bir olumluluk bırakmıyorlardı. Oysa halk bu hareketin mücadelesini tanıyordu. Adaletini, dürüstlüğünü tanıyordu. Halkın talepleri-

nin, özlemlerinin ifadesi olan pratiği ortadaydı. Bunun için umut olarak bağlanmıştı ona. Darbecilerin konuşmalarında inkarcılık vardı, ama bunca güzelliğin, böylesi bir pratiğin nasıl gerçekleştirilebildiğine dair bir açıklama yoktu.

Bu çelişki ve ikiyüzlülük darbenin de bir açıklamasıydı aslında. Düzenlenen geziler bu açıklamanın ortaya konduğu, her türlü sorunun sorulabildiği ve kafalardaki sorulara yanıt verildiği, hareket gerçeğinin kitlelere bir kez daha kavratıldığı geziler oldu. Ve her seferinde aynı slogan yükseldi piknik alanlarından: "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!"

Herkes zor bir süreç yaşandığının farkındaydı. Sorun olan değil, sorun çözen insanlara ihtiyaç olduğunun da ayrımındaydı. Ancak bu toplantılarda yine de kafalarda var olan tüm sorular, sorunlar açıkça ortaya konulmalıydı. Amaç buydu. Devrimci hareketin kendine, çizgisine, önderliğine ve kitlelere duyduğu sonsuz güvenle her toplantıda bu ortam eksiksiz hazırlandı. Tartışıldı, sohbetler edildi. Ve pikniklerin sonlarında halaya durulduğunda insanların bugüne ve yarına dair inançları daha berraktı artık. Her pikniğin son halayının son sloganı bu coşkunun ifadesiydi: "Öndere Selam Savaşa Devam!"

■ ■ ■

Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası; Darbe Sürecinin Kaosundan, Atılığından Çıkış

ŞEHİTLERİMİZE SÖZÜMÜZ VAR, NE OLİGARŞİ, NE DARBECİLER BİZİ DURDURAMAZ

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri darbe sürecinden çıkışın, yeniden tüm gücümüzle, enerjimizle sıcak mücadeleyi kucaklamanın güçlü bir adımıydı. Kuşatmayı yarmanın çıkışıydı. Ülkenin dört bir yanı Dev-

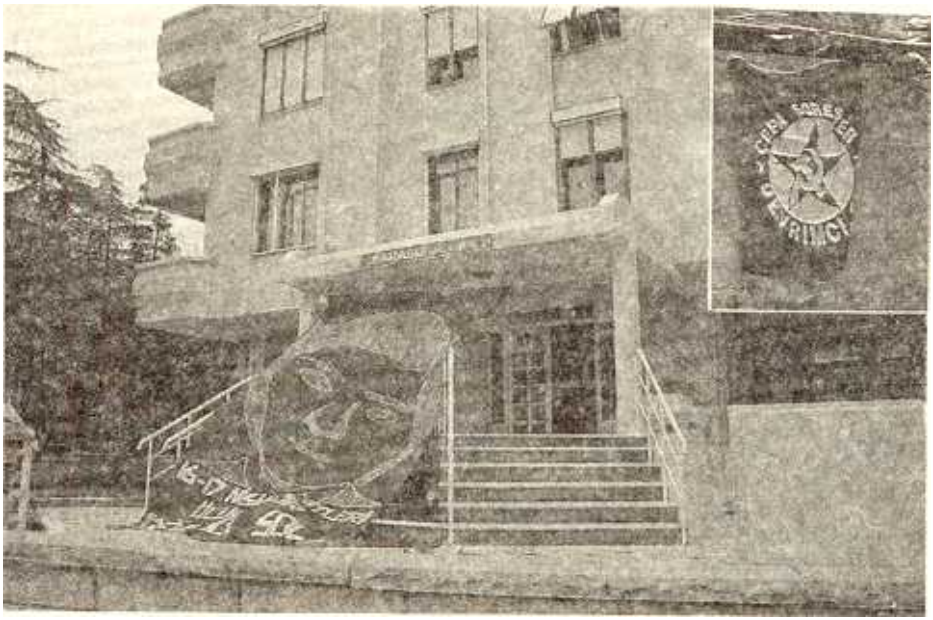

rimci Sol bayraklarıyla donatıldı kampanya boyunca. Sayısız gösteri, yazı, afiş, pankart, molotoflama, bombalama gerçekleştirildi. Şehitler kampanyası 12 Temmuz'ların, 17 Nisan'ların bıraktığı, Kızıldere'den bugüne gelen mirasın sahiplenildiğini gösterdi. Recai'lerin, İbrahim Yalçın'ların, Avni'lerin, Uğur'ların, Şengül'lerin, Dersim'in 12'lerinin yaşayacağını, yaşatılacağını gösterdi. Uğranılan maddi ve manevi kayıplara karşı bunu başarabilmenin temelinde şehitlere duyulan sonsuz bağlılık, onlara karşı duyulan sorumluluk, verilen sözler ve darbecilere duyulan öfke vardı. Kısacası gösterilen dinamizm halka, devrime ve harekete karşı duyulan sorumluluğun kanıtıydı.

Türkiye'nin hemen her ilinde, her ilçesinde, mutlaka dalgalanan bir bayrak, hayata geçirilen başka eylemler vardı. Devrimci hareketin, '80'den bu yana uzanan süreçte nicelik açısından eylemlerinin en yaygın olduğu kampanyalarından biriydi. Özlem duyulan, darbecilere de bir anlamda yanıt olan kavga günlerine bir dönüştü. Bu dönüş, devrimci hareketin saflarına moral bir güç taşıdı.

Darbeciliğin kirinin, pasının atılması ancak böyle mümkün olabilirdi çünkü. Darbeci mantığın ve bu mantığın etrafa yaydığı pisliğin panzehiri mücadeleden başka bir şey olamazdı. Devrimci hareketin kadroları, savaşçıları, taraftarları işte bu bilinçle, işte bu coşkuyla; oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltme isteğiyle dopdolu, darbecilik denen ihanetin yarattığı tahribatları aşmaya kararlıydılar. Ve bu kararlarını yerine getirmelerinin biçiminin ne olacağını, ne olması gerektiğini biliyorlardı...

■ ■ ■

1 Mayıs; Binler, Hareketi, Önderliği Ve Mücadeleyi Kucaklıyor:

"DEVRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZ SÜRÜYOR"

1993'ün 1 Mayıs sabahı Şişli Abide-i Hürriyet'e doğru uzun bir kortej yürüyor. Baş tarafından bakan, kortejin sonlarını seçemiyor. Sayıları 6 bini buluyor yürüyüşçülerin. Dalcı'nın pankart olmuş, döviz olmuş, yakalara takılmış resimleri kortejin kimliğini simgeliyor adeta. "Haklıyız Kazanacağız" yazılı sayısız pankarttan belli oluyor binlerin kimliği; "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz", "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor" sloganlarından belli oluyor...

O kortej yürürken, alana girerken, bir kişinin evet fazlası değil, bir tek kişinin aklından bile "Bunlar hangi taraftan?" sorusu geçmiyordu. Bir tek kişi hangi "kanat" sorusunu sormuyordu. Hayır! Böyle bir soru kimsenin aklından geçmedi. Bu kortej Devrimci Sol Güçler'indi. Halkın ve solun kuşkusu yoktu bu kortejin kimliğinden.

Evet, Şişli Abide-i Hürriyet'te "taraflar" yoktu, "kanatlar" yoktu. Önderliğiyle bütünleşmiş, ihaneti alt etmiş Devrimci Sol Güçler vardı...

Bu tablo başından beri darbecilerle ilgili söylenenlerin ve özellikle sola anlatılmaya çalışılanların pratikteki bir kanıtıydı.

"Kanatlar, taraflar yoktur ortada" denilmişti. Şehitler kampanyası bunun yalnızca olması istenilenin değil, varolan gerçeğin bir ifadesi olduğunu göstermişti. Kimileri görmemekte ısrar etmişlerdi yine... Ama Şişli'deki tabloyu görmezden gelmeleri mümkün değildi. Yalnızca Şişli'de değil, Ankara'da, Adana'da, Diyarbakır'da, Dersim'de, Gaziantep'te, Kırşehir'de, İzmir'de, Mersin'de aynı damga, aynı kimlik vardı 1 Mayıs gösterilerinde.

1 Mayıs devrimci hareketin kadrosuyla, kitlesiyle bir bütün olduğunun, hareketi ve önderliği sahiplendiğinin bir ifadesiydi. 1 Mayıs devrimci hareketi

bölmeye çalışanlara en güzel yanıttı. Darbeci çeteye kol kanat geren sol da gereken cevabı 1 Mayıs'ta, Abide-i Hürriyet'te almış olmalıydı. 1 Mayıs'ta "sol" alanlarda kol kanat gereceği tek bir darbeci bulamadı. '93 1 Mayıs'ı darbecilerin ne kadar güçsüz değil, bir hiç olduklarına tanıklık etti.

Devrimci hareket binlerle devrim yürüyüşünü sürdürüyordu.

■ ■ ■

DARBECİLİK YURTDIŞINDA DA MAHKUM EDİLİYOR

HAREKETİMİZ BÖLÜNMEZ, "DEVRİMCİ SOL BÖLÜNMEZ" GERÇEĞİ İLE HAREKET ETMELİ VE HAYKIRMALIYIZ: HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

Darbenin yurtdışında duyulmasının, özellikle darbecilerin Avrupa örgütlülüğüne bağlı ülke sorumlusu ve komitelerine gelişmeleri tek yanlı aktarmaya başlamasının ardından, 6 Şubat 1993'te ülkeden bir grup insanımız tartışmaları yürütmek ve darbeciliğe karşı onur savaşını kazanmak için Avrupa'ya gittiler.

Daha önceden alınan bilgilere göre, darbeci şefler ve sözcüleri durumunda bulunan Avrupa Komitesi, ülke sorumlusu ve kendilerine göre 'kilit' adam olarak niteledikleri insanları evlere kapatarak, ellerine meşhur 306 sayfalarını vererek taraf haline getirme çabası içindeydiler. Spekülasyonlarla giderek genişleyen bir biçimde insanlar etkilenmeye çalışılıyordu. Avrupa örgütlülüğünün insan malzemesinin politik geriliği ve ülkeden, mücadele ve savaş gerçeğinden, örgüt gerçeğimizden uzaklığı da kullanılarak insanlar duygusal yaklaşımlarla kandırılıyor, binbir yalan, demagoji ve spekülasyonla darbecilerin peşlerinden sürüklenmeye çalışılıyordu. Avrupa'da faaliyet içinde ya da salt taraftarlarımız düzeyinde olan insanlar ise, o ana dek duymadıkları şeylerle karşılaşmanın şaşkınlığı içinde, neredeyse dengelerini yitirecek, düşünemeyecek hale getiriliyor, harekete, önderliğe karşı şartlandırılıyorlardı. Yine potansiyelin politik geriliği nedeniyle, şehitler edebiyatıyla, lüks yaşam yalanlarıyla insanlarımızın saf duygularıyla oynanıyor, hareket ve önderlik düşmanlığı hızla örgütleniyordu. Öyle ki insanlar bu tabloyu bilinç olarak reddediyor, inanmak istemiyor, bu kirletilmeyi kabullenemiyordu ama birileri çıkıp, "Hayır anlatıldığı gibi değil, mücadele ve örgüt gerçeğimiz şöyledir..." desin diye bekliyorlardı.

Darbeciliğe karşı açılan siyasal onur savaşının Avrupa cephesini de kazanmalıydık ve bu nedenle, Şubat ayı başlarında yurtdışına gidildi. Herkes ülkeyi, ülkede insanların tavrını merak ediyordu. Hemen herkesin söylediği *"Ülke belirleyicidir, orası önderlik diyorsa, destekliyorsa, biz de önderlik deriz, destekleriz"* idi... İnsanlarımız, daha, çok fazla bir açıklama getirmeksizin sağduyularıyla bile doğru tavır içerisine giriyorlardı. Heyecanlı bir tartışma, kafa açma, tek tek en ayrıntı sorulara bile yanıt verme, en küçük bir soru işaretinin kalmamasına çalışma tavrı içerisinde, kısa zamanda olumsuz ruh hali olumluya dönüşmeye başladı, Avrupa örgütümüz ayakları üzerine dikildi ve

darbeye, darbeciliğe karşı aktif mücadeleye katıldı, elinden geleni yaptı. Avrupa'da darbeye karşı aktif faaliyetin gerektirdiği dinamik bir yapı, "Devrimci demokrasi ve direniş hareketi"ni yaratmada gösterdiğimiz sabır ve inat sonucunda açığa çıktı. Tartışmalar kadroları aşmıştı, hareketin durumunu, darbeyi kitleler tartışıyordu. Bu tablo kitlelerin hareketin sorununa sahip çıkışları, umutlarına sahip çıkışları, geleceklerine, emeklerine sahip çıkışları ve bu yolda darbeciliğe karşı adım adım güçlendirdikleri direniş barikatı belki de dünyanın hiçbir ülkesinde, hiçbir devrimci hareketin tarihinde rastlanılır bir olgu değildir. En sıradan işçilerden ev kadınlarına, mücadelenin o ya da bu nedenle uzağına düşmüş ama hareketin durumunu görerek yeniden ayağa kalkmış insanlara, gençler, yaşlılar ve hareketimize sempati duyan yabancılara kadar herkes oluşturulan bu barikatın harcı oldu. Direniş hareketinin kısa zamanda bütün Avrupa'ya yayılması sağlandı ve kitle toplantıları düzenlenerek, darbeciler teşhir ve tecrit edildiler. Ülkeden yurtdışına giden ve bu toplantılarda hareketin sözcülüğünü yapan insanlarımız bu yanıyla zorlanmadılar da denebilir. Binlerce kilometre yol katedildi, binlerce insanla konuşuldu ve 6 Şubat'ta Dortmund'da başlayan maraton, ülke ülke yapılan toplantılar, tavır alışlar, en son 29 Şubat 1993'te tüm Avrupa örgütünün "Yaşasın Önderliği ile Bütünleşen Avrupa Örgütü" açıklamasının yapıldığı Wuppertal Marks-Engels Enstitüsü'nde bir anlamda son buldu. Artık Avrupa örgütü darbeciliği tecrit etmenin sağladığı güvenle örgütsel işlerini iradi olarak yapmaya, yaralarını sarmaya, darbeciliğin tamamen yok edilmesi için mücadeleyi aktifleştirmeye başladı.

Bu süreç, hemen her gün bir kitle toplantısının yapıldığı, saatler süren toplantılarda en ayrıntı sorulara dahi yanıtlar verildiği, insanlarımıza gerçeğimizi ve hareketin silkinmesine omuz vermeleri gerektiğinin kavratıldığı, güvenin, sıcaklığın, sahiplenmenin güzelliğinin, yoldaşlığın, hareket insanı olmanın ne demek olduğunun yeniden ve yeniden öğrenildiği bir süreç olmuştur. Avrupa örgütlülüğü açısından politikleşmede de önemli bir yararı olmuştur.

Kimi zaman yüz, kimi zaman iki yüz, kimi zaman daha fazla sayılarla ifade edilen kitle toplantılarında insanlarımızın öfkesi çok çarpıcıdır. Darbecilere soruları "hesabını veremeyeceksiniz" noktasındadır. *"Araştırdık, öyle değil, yalan söylüyorsunuz, önderimiz hakkında yaptığınız spekülasyonları Menzir yapıyor, onlardan ne farkınız var, Kozakçıoğlu bu işi daha iyi yapıyor, neden onların yanına gitmiyorsunuz, umudumuza bunu nasıl yaptınız, bizi nasıl kirlettiniz, affedilmez bir noktadasınız, adaletimize sığının..."* sözleri en fazla duyulanlardır. İnsanlar her konuşmada *"Şehitlerden utanın, onlara saygınız olsa, onları böyle yıpratmazsınız, ikiyüzlü davrandınız, bizi sürü yerine koydunuz, aldattınız ve bu aldatmanın, verdiğiniz zararların hesabını vereceksiniz..."* diyorlardı ısrarla. Kararlıydılar, öfkeliydiler, önderliğe saldırıldığında "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"... diye slogan atıyorlar, alkışlıyorlar, hareketi sahiplenmenin bilinciyle darbecileri lanetliyorlardı. Bu tablo, hemen bütün toplantılara hakimdi denebilir.

Bunun yanında darbecilerin daha önceden, darbe döneminde atadıkları komiteler aracılığı ile örgütledikleri, tek yanlı şartlandırdıkları yerlerde ise, da-

ha iki aylık insanlar, mücadeleyi, savaşı, örgütü bilmeyen, tanımayan insanlar doldurulmuş, darbeciden daha darbeci bir biçimde harekete saldırıyorlardı. Neden MK yoktu, böyle örgüt mü olurdu... Demokrasi bunun neresindeydi... Neden Bedri'ye haksızlık ediliyordu, MK imzalı belgeleri görmeden MK olduğuna ikna olmazlardı... Önderlik Sinan'a haksızlık etmişti... Niyazi'yi harcamaya çalışmıştı... Operasyonların nedeni DK'ydı, şehitlerimizin katledilmesinden o sorumluydu... Darbe değil müdahaleydi, hareket felakete gidiyordu vb... Ama, doğrular anlatıldığında, tek tek belgeler ortaya konduğunda, operasyon nedir, polis takibi nedir, bir örgütün işleyişi nedir, bir bütün olarak hareket gerçeğimiz nedir, şehitler edebiyatının altında ne yatmaktadır... Neden darbe bizim geleneğimiz olamaz vb... açılımlar getirildiğinde bu kemikleşen yerlerde de çözülmeler başlamış, hareket otoritesi kısmen de olsa sağlanmıştır.

Yapılan tartışmalar, Almanya'da, Dortmund, Köln, Stuttgart, Münih-İngolstand, Wuppertal, Saarbrücken, Hamburg, Hannover, Bremen, Berlin, Frankfurt, Erbaach; Fransa'da, Strazburg, Molen-Montrö ve bunların dışında da İngiltere, Hollanda, Belçika, Avusturya, Yunanistan ve İsviçre'yi kapsamıştır. Bu geniş coğrafyada binlerce insanla tartışma yürütülmüş, hareketin kitlelere ve kadrolara güven politikasıyla ortaya koyduğu "devrimci demokrasi ve direniş hareketi" hem Türkiye, hem de dünya devrimci tarihine olumlu bir gelenek olarak kazandırılmıştır. Sadece yüz yüze yapılan toplantıların dışında, örneğin Avustralya ile defalarca telefon görüşmeleri yapılmış, belgeler yollanmış ve Avustralya da Avrupa örgütlülüğünün bir parçası olarak darbeye karşı net tavrını çok gecikmeden ortaya koymuştur.

Yeri gelmiş 24.5 saat süren Berlin toplantıları yaşanmış, yeri gelmiş Bremen'de taraftarlarımızın işçi olması nedeniyle gece saat üçte vardiye arasında başlayan tartışmalar sabaha dek sürdürülmüş, yeri gelmiş, darbeciler tarafından şartlandırılmış insanların çok fazla yoğunlukta olduğu yerlerde, harekete, ideolojimize, geleneklerimize güvenle tüm kitle karşısında başlangıçta yalnız kalınsa bile, sabırla anlatılmış ve kazanımlarla ayrılmanın coşkusu, heyecanı yaşanmıştır. Bir gün Berlin'de, ertesi gün Fransa'da olunmuş, birkaç gün sonra Hollanda'da, ardından İngiltere'de toplantılar organize edilmiş, geceyi gündüze katarak, kafası karışık bir tek insan kalmasın düşüncesiyle kilometrelerce yol gidilmiştir. İnsanlarımız, içlerinde hareketin arındırılması sürecinin başarıyla yükseltilmesinin, hareketin ayakları üzerine dikilmesinin, kendini yeniden kadro ve kitlesiyle yaratmasının heyecanıyla koşmuşlardır. Tarihimizdeki bu sayfa, bir devrimci hareketin kendine güveninin en üst boyutta yaşandığı ve ciddi sorunlarına kitleleri katma cesaretinin gösterildiği özgün ve önemli bir sayfa olarak yerini her zaman koruyacaktır.

KUŞATMAYI YARIYORUZ

Mücadele tarihimiz boyunca oligarşinin, oportünizmin ya da içimizdeki düşmanın önümüze diktiği hiçbir engel karşısında tereddüt etmedik. Bocalamadık. Her seferinde tek bir ölçüyle hareket ettik; halkın, devrimin, örgütün çıkarları. Bunun dışında hiçbir hesabımız olmadı. Bu bakış açısı her süreçte doğru adımlar atmanın, doğru devrimci politikanın da şaşmaz güvencesiydi.

Darbecilik ortaya çıktığı andan itibaren bu sürecin nasıl aşılacağı noktasında devrimci hareketin kadrolarının kafasında tereddüte ve belirsizliğe yer olmadı.

Darbeciliğin aşılması, birkaç günün işi olarak da görülmedi. Örgütsel cephede, ideolojik cephede uzun vadeli, sabırlı bir mücadeleyi gerektiriyordu bu. Dahası oligarşiye karşı mücadelede, mücadelenin ivmesini yükseltmede ısrarlı olmayı gerektiriyordu. Bu gereklilikler yerine getirildi.

Darbe sürecinin belli bir aşamasında "Darbeciliği Altettik" açıklamasını yaptı devrimci hareket. Gelinen nokta tam bir kuşatmaydı; oligarşinin, emperyalizmin, oportünizmin, iç düşmanın kuşatması... Çok yönlü bir mücadeleyi zorunlu kılıyordu hayat. Kuşatanların hepsiyle niteliği yer yer farklılaşan bir savaş yürütmek zorundaydık. Mücadelenin odağı yine her zamanki gibi oligarşiye karşı, iktidar perspektifli bir mücadele olacaktı elbette. "Kuşatmayı Yaracağız" şiarı yol gösterdi bu süreçte mücadeleye. Kuşatanların tüm kalabalıklığına, demagojilerine, saldırılarına, herkese ve her şeye rağmen bu şiar hayata geçirildi ve kuşatma yarıldı.

* * *

(Devrimci Sol'un 5 Mart 1993 tarihli 52 numaralı Haber Bülteni'nden)

İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZ HAREKETİMİZİ TASFİYE ETMEKTE BİRLEŞMİŞTİR; BAŞARAMAYACAKLAR!..

Tüm Devrimci Solcular ve Taraftarlarımız!

Emperyalizmin ve oligarşinin M-L'lere ve ulusal hareketlere karşı on yıllardır sürdürdüğü kontrgerilla taktiklerine yabancı değiliz. Düzen aleyhtarı, düzeni tehdit eden, devrimci halk iktidarını kurmak isteyen hemen tüm devrimci güçler, emperyalizmin ve oligarşinin çok çeşitli saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Hareketimiz de bu tür saldırılara uğrayan önemli güçlerden biridir.

Devrimci Sol olarak siyasi arenaya çıktığımızdan bugüne kadar, katliamlarla, tutsaklıkla, işkenceyle örgütümüzü amacından vazgeçiremeyen, hedefinden saptıramayan oligarşi, bunların yanında ideolojik-psikolojik saldırılara başvurarak, halk kitlelerini yanıltarak, güvensizlik yayarak gelişip güçlenmemizi engellemek istemektedir. Ölmek, öldürmek, tutsak düşmek bir yerde savaşın genel kuralıdır. Ve biz bu savaşta uğradığımız katliamlara, çok değerli önder ve savaşçılarımızı yitirmemize rağmen, dostun ve düşmanın ibretle izlediği direniş destanları yaratarak, oligarşinin bu silahlarını kendisine döndürerek halkımıza kurtuluş umudunu taşıdık. Oligarşinin kofluğunu ve çaresizliğini sergiledik. İşte Devrimci Sol'un herkese, her şeye ve tüm olumsuzluklara rağmen sürdürdüğü bu kararlı çizgisi, oligarşiyi bizi katliamlarla yok edemeyeceği sonucuna vardırmıştır.

Bunun içindir ki, oligarşi gerek halka, gerekse saflarımıza yönelik ideolojik, psikolojik propaganda taktiklerini yoğunlaştırmış ve bu konuda her yöntemi deneyerek sonuç almaya çalışmıştır ve çalışmaktadır... Özellikle önderliğimizin cezaevinden çıkışından sonra, bu taktiklerini daha da yoğunlaştırmış, önderliğimizle belirli kadrolar arasında suni çelişkiler yaratmaya çalışmıştır. Bununla kadroları önderliğimize karşı kışkırtmak, güvensizlik yaymak ve sonuçta örgütümüzü parçalayarak güçten düşürmek, savaş potansiyelini yok etmek istemektedir.

Yıllardır yapılan bu propagandayı görmek durumundayız. Çoğu kez burjuva basınında örgütümüz ve önderlik aleyhine yalan ve demagojilerden oluşmuş çeşitli haberlerin yer aldığını görür, yeni bir kontrgerilla haberi veya bildirisi deyip geçeriz. Oysa çıkan bu tür haberlerin, bildirilerin, hangi amaca hizmet ettiği, hangi koşullarda çıkarıldığı, nedenleri üzerinde düşünüp önlemler almak durumundayız. Kuşkusuz kontrgerilla taktiklerini bilince çıkarmış, devrime ve örgüte yürekten inanmış arkadaşlarımız için bir sorun yoktur. Ama örgütümüzün tarihini, savaşımızı gerçek anlamıyla kavramamış olanlar, oligarşinin bu tür saldırılarından şu veya bu biçimde etkilenmektedir. Keza oportünizmin kışkırtması, spekülasyonu ve de içimizdeki oportünist uzantıların, beşinci kolların, fırsatçılığın, kendi ihtiras ve zaaflarını tatmin edecek zemin arayışları kontrgerillanın başarı hanesine yazılmaktadır.

Hareketimiz bugün her zamankinden daha güçlü bir saldırıyla karşı karşıyadır. Örgütümüz tüm eksiklerine, 1990'dan bu yana 12 Temmuz, 16-17 Nisan gibi katliamları yaşamasına karşın, sürekli gelişen, büyüyen bir hat izlemiş ve güçlenmiştir. İşte tam da bu aşamada, oligarşinin kontrgerilla taktikleri tüm yoğunluğu ile gündeme girerek örgütümüzü parçalamayı, tasfiye etmeyi hedeflemektedir.

23 Şubat 1993 tarihli Hürriyet gazetesinde çıkan "DEV-SOL'U DİRİLTEN ŞEYTANİ PLAN" başlığı ve "Dev-Sol'da darbe, ikinci adam arayışı, yeniden toparlanma" altbaşlıklarıyla yazılan haber, kontrgerilla taktiğinin bir üst noktadaki ifadesi olup, açıkça ayrılığı ve tasfiyeciliği körüklemektedir. Keza 24 Şubat tarihli Milliyet gazetesinde ve kimi TV haberlerinde, Türkiye oligarşisinin Dursun Karataş'ı ve Bedri Yağan'ı Alman hükümetinden istediği, Alman hükümetinin ise bunu reddettiği şeklindeki haberler de tamamen asılsız olup, aynı amaca hizmet etmektedir. Yine 27 Şubat tarihli Milliyet'te "Dev-Sol'da Kavga" başlıklı yazı da komploculuğu, tasfiyeciliği desteklemek için yazılan bir kontrgerilla yayınından başka bir şey değildir.

Devrimci Sol'a Umut Bağlayan Halkımız ve Tüm Devrimci Solcular!

Devrimci Sol, siyasi tarihi boyunca ne oligarşinin her katliam ve operasyondan sonra çökerttik, yok ettik demagojilerine, ne oportünizmin 3-5 ayda bir ileri sürdüğü "Devrimci Sol Bölündü" demagoji ve yalanlarına, ne de içimizdeki oportünistlerin, tasfiyecilerin felaket tellallıklarına prim vermeyerek, doğru bildiği yolda büyük bir inatla ve kararlılıkla yürümüştür.

Yolumuza Devam Etmek Zorundayız!

Örgütümüz 15 yıllık tarihi boyunca Türkiye solunda pek yaşanmamış en güzel değerleri yaratarak bugünlere gelmiştir. Bu değerlerin belki de en önemlisi "Devrimci Sol Bölünmez ve Devrimci Sol Dediğini Yapar" gerçeğidir.

Örgüt olarak şehitlerimizle, kadrolarımızla, önderliğimizle, savaşçılarımızla, taraftarlarımızla ve bize umut bağlayan, destekleyen halkımızla bugünlere geldik. Birbirimize güvenerek, davamıza inanarak, gerektiğinde ölerek, öldürerek oligarşide korku, halkımızda umut yarattık. Şimdi oligarşi kendi korkusunu unutmak ve halkımızın umudunu söndürmek istemektedir.

Kontrgerillanın bu umudunu söndürmek, yok etmek, ezip geçmek zorundayız.

Biz gelip geçici bir hevesin, kısa süreli bir taktiğin değil, zaferin, Devrimci Halk İktidarı'nın peşindeyiz...

Bu hedefe varmayı engelleyen, engellemeye çalışan, içimizden ve dışımızdan her kim olursa olsun ezip geçmek zorundayız.

Tarihimizi tersyüz etmek isteyenler, ideolojimizi, politikamızı, ahlakımızı, ilke ve değerlerimizi yok sayıp, her şeyi kirletmek isteyenler, kendilerini bizden görmüyorlar demektir. Hangi kılıf altında gelirse gelsin, hangi gerekçelere sığınırsa sığınsın, bunlar şu veya bu biçimde oligarşinin yönlendirmesinde, hareketimizi parçalamayı ve devrim yürüyüşümüzü engellemeyi hedeflemişlerdir ve böyle kabul edilmelidirler.

15 yıllık siyasal tarihimiz boyunca, iç ve dış hemen tüm saldırıları etkisiz kıldık ve bu saldırılardan güçlenerek çıktık. Oligarşinin bu saldırısından da güçlenerek çıkacağımızdan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Gücümüz şimdiye kadar yaşattığımız güven duygusunda, birliğimizde, ideoloji-politika ve taktiklerimizin doğruluğundadır.

Bugün darbecilik, komploculuk, tasfiyecilik, ideolojik-politik-ahlaki olarak her yönüyle tükenmiş, iflas etmiştir. Kadrolarımız örgütümüzü çok yüksek bir bilinçle sahiplenmiş, tasfiyeciliği adım atamaz, konuşamaz duruma getirmiştir.

Darbeciliği, tasfiyeciliği, hizipçiliği mahkum etmek için karşı-darbe gibi devrimci olmayan yöntemlere başvurmadık. Sorunu komplocu anlayışın mahkum edilmesi ve hareketimizde bir daha ortaya çıkmasının koşullarını engellemek için bir bilinçlendirme ve eğitim faaliyeti olarak ele aldık. Saflarımızda devrimci demokrasi örneği yaşatarak kadrolarımıza, ilkelerimize, geleneklerimize güvenerek, tasfiyeciliğe karşı savaştık. Ve yalnız ülkemiz devrimciliğine değil, tüm devrimci hareketlere, devrimci demokrasi ve tasfiyeciliğe karşı mücadele konusunda olumlu bir deney sunduk.

Yine bu olayda kadrolarımız ve tüm Devrimci Solcular kışkırtmaları, demagojileri, spekülasyonları, çamur atmaları ve provokasyonları ellerinin tersiyle iterek, düşmanın oyununa gelmeyeceklerini dost ve düşman herkese bir kez daha göstermişlerdir. Ve Devrimci Sol'un iç ve dış düşmanlara karşı mücadelesinde her zaman zaferle çıkacağı bir kez daha kanıtlanmıştır.

Yoldaşlar!

Savaş tüm boyutlarıyla her alanda keskinleşerek sürmektedir. Bu anlamda hareketimize yönelmiş bu son saldırıyı da savaşın şiddetlenmesinin ve ileri bir atılımın doğum sancıları olarak kabul edip, düşmanlarımızın üzerine daha kararlı yürümeliyiz.

Her şey birliğimiz, geleceğimiz ve zaferimiz için şiarı daha bir bilinçle, daha yüksek sesle haykırılmalıdır.

Devrim ve karşı-devrim arasında ara yol yoktur. Ara yol arayanlar bizi oportünizmin bataklığına götürmek isteyenlerdir. Oportünizme ve düşmana karşı, devrimci halk iktidarının, proletaryanın bilinciyle hareket edeceğiz!

KAHROLSUN TASFİYECİLER, DARBECİLER VE KOMPLOCULAR!

KAHROLSUN İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZ!

DEVRİM YÜRÜYÜŞÜMÜZÜ HİÇBİR GÜÇ ENGELLEYEMEZ!

■ ■ ■

Savaş sürüyordu. Devrim yürüyüşümüz sürüyordu. İçimizde ortaya çıkan ihanete, darbeciliğe karşı mücadele sürdürülürken, oligarşiye karşı mücadele de "tatil" edilmedi. Devrimci Sol savaşçıları, şehirde, kırda eylemlerini sürdürdüler. Devrim Şehitleri Kampanyası ve 1 Mayıs dışında da mücadelenin kesintisizliği sağlandı. Savaşçıların özveriyle, kararlılıkla, inançla hayata geçirdikleri bu çizgi, kuşatmanın yarılmasında belirleyici bir rol oynadı.

JANDARMA KARAKOLUNA GERİLLA BASKINI

18 Nisan 1993'te Dersim'de Devrimci Sol gerillaları Çemişgezek Akçapınar Jandarma Karakolu'na karşı roketatarlı bir saldırı düzenlediler.

Devrimci Sol gerillaları halklarına ve şehitlerine verdikleri sözleri yerine getirerek, savaşı kırda da yaygınlaştırmak için cesaretle en zor işlerin altına girmekten çekinmeyeceklerini gösteriyorlardı.

* * *

(Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın Akçapınar Jandarma Karakolu'na Düzenlenen Saldırı ile İlgili Açıklamasından...)

DÜŞMAN ÜSLERİNDEN BİRİNİ DAĞITTIK

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Haftası dolayısıyla 18 Nisan 1993 tarihinde Çemişgezek ilçesine bağlı Akçapınar (Vasguvan) Jandarma Karakolu'na roketatarlı bir saldırı gerçekleştirdik. Saldırıda düşman üssünü tahrip edip, çok sayıda kayıp verdirdik. Saldırıdan sonra çıkan silahlı çatışmayı da başarıyla tamamlayan birliğimiz, kayıp vermeden üslerine geri çekildiler.

Bu eylemimizi, yerin coğrafik yapısı gerilla açısından önemli dezavantajlara sahip olduğundan dolayı, Dersim bölgesinde bugüne kadar yapılmış en nitelikli eylem olarak görüyoruz. Çünkü düşman üssü büyük bir ovanın ortasındaydı ve çekilmek için en az 4-5 saat, süratle yürümek gerekiyordu. Ayrıca hedefimize yaklaşmak, uzaklaşmak kendi içinde başlı başına büyük bir risk taşıyor, hatta yöre halkı, "oraya giden sağ dönemez" demeleriyle, böylesi bir eyleme intihar eylemi olarak bakıyordu. Evet, işimizin zor olacağını biliyorduk. Ancak şunu da biliyorduk ki, şehitlerimizi layıkıyla anmak ve böyle bir eylem yapmak gerekiyordu, biz de bunu yaptık.

Dostumuz da, düşmanımız da şunu bilmeli ki, biz her günümüzün Devrim

Şehitlerini Anma Günü olduğu bilinciyle hareket ederek, eylemlerimizi sürekli ve yaygın bir şekilde sürdüreceğimizi belirtiyoruz.

Kürdistan'da yurtsever hareketin oligarşi ile uzlaşma masasına oturma çabalarının olduğu, düşmanın da bundan dolayı psikolojik üstünlük sağlamak için bütün enerjisini harcadığı günümüzde, halkımızın yalnız kalmadığını, onların tek kurtuluş umudu olan Devrimci Sol'un hiçbir koşul altında düşmanla uzlaşmayacağını, Kürt ulusunun kurtuluşu mücadelesinde şehit düşenlerin de bizim şehitlerimiz olduğunu, bu şehitlerimizin kanlarıyla yarattığı değerlerin ve kazanımların oligarşinin uzlaşma masasına bırakılamayacağını, şehitlerimize sahip çıkarak buna izin vermeyeceğimizi belirtiyor, şehitlerimize verdiğimiz devrim sözümüzü tutarak "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarıyla Kürt-Türk ve diğer milliyetlerden ezilen halkların Devrimci Sol çatısı altındaki ortak mücadelesiyle özgür yarınları kuracağımıza söz veriyoruz.

Ve söz veriyoruz ki, Mahir'lerin, Niyazi'lerin, Sabo'ların, Sinan'ların, Apo'ların, İbrahim'lerin ve tüm devrim şehitlerinin adlarını er veya geç Kürdistan'ın ve Türkiye'nin en yüksek dağlarına altın harflerle yazacağız.

ŞEHİTLERİMİZİ SAVAŞARAK YAŞATTIK, YAŞATACAĞIZ!
BIJI ÇEPA ŞOREŞGER!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
DERSİM, İBRAHİM ERDOĞAN KIR SDB'LERİ KOMUTANLIĞI

■ ■ ■

İKİ DARBECİ KENDİ KURDUKLARI PUSUDA SAF DIŞI BIRAKILDI

(23 Nisan 1993 tarihli ve 57 sayılı Devrimci Sol Haber Bülteni'nde yer alan darbeci Ercan Temelli ve Muammer Aydın'ın ölümlerine ilişkin açıklama.)

İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARIMIZIN TUZAKLARINI BOŞA ÇIKARTACAĞIZ

22 Nisan 1993 günü akşamı, İstanbul mahalli alanda çalışan bir kısım arkadaşlarımıza alçakça bir pusu kuruldu. Devrimler tarihinde ve kendi tarihimizde pusuları bildiğimiz, gördüğümüz kadarıyla, her şeyimizle yıllardır ona karşı savaştığımız emperyalizmin ve oligarşinin bir yöntemi olarak tanımıştık. Ama bu pusuyu kuranlar bunlar değildi. Düşmanlığı ve alçaklığı sol bir maske takarak gizlemeye çalışan iç düşmanlarımızdı.

Darbe yaparak ihaneti başlatanlar, ihanetlerini yoldaşlarımızı katlederek, hareketimizin maddi varlığını çalarak, hırsızlıkla ve provokatörlükle devam ettiriyorlar.

Her gün biraz daha tükenip yok oldukça, onur, namus, ahlak gibi kişisel düzeyde bile ele alınması gereken olguları tümden unuttular. Hareketimizden çaldıklarıyla yaşıyor, provokasyonlar düzenliyor, oligarşiye mesajlar iletiyor ve sonuçta resmen kontrgerilla gibi yoldaşlarımıza pusu kuruyorlar...

22 Nisan akşamı, İstanbul Gaziosmanpaşa'da kafasının karışık olduğunu söyleyen biri, yoldaşlarımızı evine davet eder. Ev bir bekar odasıdır. Yoldaşlarımız odaya girdiklerinde, ışıkları söndürülmüş odada kendilerine silah doğrultmuş darbeci Muammer Aydın, Ercan Temelli ve İsmail ...'i görürler... Yoldaşlarımız da düşmana ve darbecilerin tuzaklarına karşı hazırlıklıdırlar... Darbecilerin yoldaşlarımızı katletme tuzağı, kendileri için bir ölüm tuzağına dönüşür. Darbecilerin ihanet kusan silahlarına karşı silahla cevap verilir. Sonuçta darbeciler hareketimizi bölüp parçalamanın, provoke etmenin, yoldaşlarımızın canına kastetmenin cezasını çekerler. (*)

Bu ihanet çetesinden özellikle de Ercan ve Muammer, defalarca yoldaşlarımıza silah çekmiş, daha birkaç gün önce bir taraftarımızın arabasını yakmış, bir yoldaşımızın evini basmaya kalkmış, defalarca provokatör rolü üstlenmiş kişilerdir...

Tüm bunlara rağmen, hareketimizin 3 Mart tarihli 1 No.lu kararında (Devrimci Sol Özel Sayı 1) ve 10 Nisan tarihli Devrimci Sol Özel Sayı 4'te olduğu gibi bu konuya ilişkin hemen tüm yazılarımızda defalarca darbecilik pisliğine bilerek veya bilmeyerek bulaşan herkese çağrı yaparak, devrimci adalete gelip teslim olmaları, suçlarını daha fazla artırmamaları herkesin okuyup duyabileceği şekilde, açıkça anlatılmıştır. Ve hareketin kararlarına uymayan, hareketimizi provoke etmeye devam edenlere karşı da yaptırım ve ceza uygulanacağı belirtilmiştir. Bu süre içerisinde, aldatılan, yanlış düşünen birçok darbeci, hareketin adaletine teslim olarak özeleştiri sürecine girmiştir. Ercan Temelli, Muammer Aydın ve İsmail gibileri ise, suçlarına yeni suçlar katmaya devam etmişlerdir. Buna rağmen, hareketimiz devrimci adaletiyle, sabrıyla bu insanları girdikleri ihanet yolundan döndürmek istemiştir. İşte yoldaşlarımız, böylesi bir yaklaşımla, darbeci anlayışın ahlaksızlığını ve ihanetini bilerek, sıradan bir sempatizan dahi olsa, darbeciliğin etkisinde kalmaması için tartışmaya gitmişlerdir.

Ercan, Muammer ve İsmail, darbeciliğin ihanet yolunda birçok suç işleyerek, hareketin kararlarına uymayarak, defalarca aynı cezayı hak etmelerine rağmen, ölümle cezalandıracağımız hedeflerimiz arasında olan darbeciler değillerdi. Bu sonu, onları devrimcilere pusu atmaya zorlayan, bizzat planlayan darbeci çete şefleri ve kendileri hazırlamıştır...

Artık faşist güçler, darbeciler hiçbir şekilde birbirinden ayırt edilemez olmuştur. İç ve dış düşmanlar ideolojik, politik, ahlaki olarak birleşmiş ve hareketimizi tasfiye etmeye ant içmişlerdir.

22 Nisan 1993 günü yaşanan gelişmeler, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşın boyutunu, iç ve dış düşmanlarımızın birlikteliğini ve hareketimizin kuşatma altına alınmak istendiğini gösteren çok çarpıcı bir tablo ortaya çıkarmıştır.

Dersim'de 12 yoldaşımız Çemişgezek'te bir düşman karakoluna yaptıkları saldırının ardından, gece ve gün boyu süren çatışmadan sonra, devrim tarihimizi yazan tüm şehitlerimiz gibi çatışarak şehit düştüler.

(*) Ercan'ı vuran ilk kurşun, Muammer'in silahından çıkan kurşundur.

Yine aynı gün, İstanbul'da oligarşi operasyonlar düzenleyerek bir kısım yoldaşımızı katlediyor, bir kısmını işkence tezgahlarına taşıyordu.

Tüm bunlar sürerken, darbeci ihanet çetesi de boş durmuyordu. Onlar da yoldaşlarımıza pusu kurarak katletmeyi düşünüyordu....

13 Eylül 1992 gününden bu yana söylüyoruz! Ve tekrar ediyoruz! Darbeci ihanet çetesi savaşımızın gelişmesini, örgütlenmemizi, partimizi engellemiştir. Hareketimizin hemen tüm ilişkilerini deşifre ederek operasyonlara açık hale getirmiştir. Örgütümüzün maddi varlığını ve olanaklarını gasp ederek savaşçılarımızı silahsız bırakmış, operasyonlara karşı önlem almamızı engellemiştir. Tüm bu zararları faşizm 15 yıl boyunca verememiştir. Bunun için darbeciler düşman adına hareket etmekte ve ihanete devam etmektedirler. İnsanlık tarihinin hiçbir evresinde ihanet cezasız kalmamıştır. Darbeciler de, ihanetlerinin cezasını ödeyeceklerdir.

Tekrar uyarıyoruz!

Hala darbeci çetenin etkisi altında olanlar, hareketimizi bölmeye ve yok etmeye çalışanlar, hareketimizin devrimci adaletine teslim olmalıdırlar. Ne oligarşinin, ne de darbecilerin pusuları asla bizi devrim yürüyüşümüzden alıkoyamaz... Örgütümüze yönelmiş iç ve dış düşmanlarımızın tüm alçakça pusularını, hareketimizi tasfiye etmeye yönelik tüm provokasyonlarını defalarca boşa çıkararak ezip geçtik. Bu kez de öyle olacaktır.

Hareketimize daha fazla zarar vermeden, düşmana daha fazla hizmet etmeden, kendinize daha fazla zarar vermeden devrimci adalete sığının, aksi halde sonuçlarına katlanmak zorundasınız.

KAHROLSUN DARBECİ HAİNLER!

İÇ VE DIŞ DÜŞMANLARA KARŞI SAVAŞIMIZ SÜRECEKTİR!

DEVRİMCİ SOL

■ ■ ■

DERSİM'DE İHBARCI VELİ POLAT CEZALANDIRILDI

(Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın ihbarcının cezalandırılmasına ilişkin bildirisinden...)

İHBARCI VELİ POLAT'I CEZALANDIRDIK

12 Eylül cuntası emekçi halkı baskı ve şiddetiyle sindirirken, devrimcilere karşı da yoğun saldırı ve katliamlara yönelmişti. Bu saldırı ve katliamlarda geniş bir ihbar ağı oluşturarak, halkımızın geleneklerini, ahlakını ayaklar altına aldı. Küçük bir çıkar, korku nedeniyle onurunu ve geleceğini yok edebilecek kadar onursuzlaşan işbirlikçi ve muhbirler çıktı.

Veli Polat da Dersim'deki devrimci mücadeleyi bastırmada bir piyon olarak kullanılmaya başlanan ahlaksızlardan bir tanesidir.

Dersim'de cunta döneminde işkenceci katil Vali Kenan Güven halka karşı baskı ve şiddeti örgütlerken, özel olarak ihbarcılık ağını da geliştiriyordu. As-

kerliği döneminde emir eri olan ihbarcı Veli Polat'ı bularak Çemişgezek yöresindeki muhbir ağını oluşturmada ona birinci dereceden rol verdi. Çok özel bir ilişki geliştirerek, Veli Polat deşifre olup yurtdışına kaçıncaya kadar onu kullandı.

İşkenceci Kenan Güven'in resmini evinin başköşesine asacak kadar yüzsüzleşen, kendisine "baba", eşine "anne" diye hitap edecek kadar alçalan ihbarcı Veli Polat kendisine gösterilen bu özel ilginin diyetini devrimcileri ihbar ederek ödüyordu.

Daha önce birçok ihbara adı karışan Veli Polat'ı, 3 Şubat 1984 günü de Devrimci Sol gerillalarını Çemişgezek Tekeli Köyü, Eğnik (Çizmeli) Mezrası'nda konaklarken ihbar etmiş, operasyonun dışına çıkmaya çalışan gerillalarımızın üzerine düşmanı yönlendirerek Hadirşar Mezrası'nda çembere düşmesini sağlayarak yoldaşımız Ali Hüseyin Avcı'nın katledilmesine neden olmuştur.

Olayı soruşturan hareketimiz ve bölgede faaliyet yürüten TİKKO ihbarcıyı açığa çıkarmışlardır. TİKKO, diğer bir işbirlikçi Hıdır Dinçer'i ve Veli Polat'ı evden alarak cezalandırmak üzere götürmüştür. Hıdır Dinçer cezalandırılmış, ancak Veli Polat'ın ise TİKKO'cu arkadaşların elinden kaçıp kurtulduğu açıklanmıştır.

Onursuz yaşamını o an kurtaran işbirlikçi, kısa sürede üvey babası Hitler bozuntusu Kenan Güven'in yardımı ile pasaport alarak Avrupa'ya (Fransa) kaçmıştır.

Son üç yılda köyüne izine gelen işbirlikçinin her gelişinde düşman, devrimcilerin kendisini cezalandıracağını bildiğinden köyün çevresine sürekli pusu atmıştır.

Son geldiğinde durumu öğrenen Devrimci Sol kır gerilla birliğimiz evine baskın düzenleyerek ihbarcıyı gözaltına almıştır. Tekrar geniş araştırma ve sabırlı bir sorgudan sonra suçu açığa çıkarılan ihbarcı, 5 günlük tutuklamasına son verilerek ölüme mahkum edilmiştir. 3 Mayıs 1993 günü şehidimiz Ali Hüseyin Avcı'nın mezarı yanında cezası infaz edilmiştir.

Hiçbir ihbarcı-işbirlikçi devrimci adaletimizden kurtulamayacaktır. Halka ve devrimcilere karşı yaptığı suçlardan vazgeçip pişmanlık duyan, devrimci adaletimize bir an önce sığınıp af dileyen, suçlarını itiraf edip, halktan özür dileyen işbirlikçilere adaletimizin affediciliğini göstereceğiz. Soruşturmalarımız sonucu açığa çıkarılanlar için her şey bitmiş olacaktır.

23 Nisan'da şehit düşen 12 yoldaşımızın da kanlarını yerde bırakmayacağımıza, yoldaşlarımızı ihbar eden hainleri de açığa çıkartarak hak ettikleri cezayı vereceğimize dair halkımıza söz veriyoruz.

HİÇBİR İŞBİRLİKÇİ HAİN CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK !

ALİ HÜSEYİN YOLDAŞIMIZ ÖLÜMSÜZDÜR !

YAŞASIN 23 NİSAN DERSİM DİRENİŞİMİZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

DEVRİMCİ SOL Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı

■ ■ ■

DERSİM'DE 12'LERİN KATLEDİLMESİNDEN SORUMLU BİR MUHBİR CEZALANDIRILDI

(Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın Haziran 1993 tarihli açıklamasından...)

ŞEHİTLERİMİZİN HESABINI SORDUK, SORACAĞIZ

Emperyalizme ve oligarşiye karşı gün geçtikçe gelişip yaygınlaşan savaşımız sürüyor, sürdüreceğiz. Savaşımızın önemli bir parçasını oluşturan Kürdistan'da da savaşı yaygınlaştıracak, Kürt halkına verdiğimiz sözü tutarak orak-çekiçli bayrağımızı dalgalandıracağız. Bunun için bedeller ödedik, daha nice bedeller ödeme bilinciyle hareket ediyoruz. Bunun en açık örneğini 23 Nisan'da göstererek, hareketimizin yarattığı direnme geleneğine, 12 gerillayı şehit vererek bir halka da Dersim'den ekledik.

12 yoldaşımızın katledilmesinden birinci dereceden sorumlu olan işbirlikçi-muhbirler ve TC'nin silahlı güçleri 12'lerin yerini fazlası ile doldurduğumuzu ve hesabını mutlaka soracağımızı da bilmelidirler.

Evet, hesabını sorduk ve soracağız. Yoldaşlarımızın katledilmesinden hemen sonra sabırlı bir çalışma yürüttük. Sonuçta, ihbarın kaynağı olan Karabakır (Bargini) Köyü'nden 4 kişi birliğimizce gözaltına alınarak 6 (altı) gün boyunca sorgulandılar. Sorgulama sonucu 3 (üç) kişinin somut olarak ihbarcı oldukları kanıtlanmamakla birlikte, işledikleri bazı suçlarından dolayı adaletimizden af dilemişler, bundan sonra namuslu bir yaşam sürdüreceklerini belirten samimi yaklaşımlarını dikkate alan devrimci adaletimiz de bunlara karşı bağışlayıcı davranmıştır.

Ancak, Hasan Ağucanoğlu isimli gedikli muhbirin suçu sabit görülmüş, evinden alındığında dahi üzerinde tabanca (namluya mermi sürülmüş vaziyette), yedek mermi ve bir miktar da mermi bulunmuştur. Sorgulamamız sonucu suçu sabit görülen ('80'li yıllarda aynı bölgede üç TİKKO gerillasının katledilmesinden de birinci dereceden sorumlu) Hasan Ağucanoğlu birliğimiz tarafından ölüme mahkum edilmiş, cezası birliğimize bağlı olan Nurettin Güler Müfrezesi tarafından infaz edilmiştir. Sorgulama sonucu ihbar ağı çözülmüştür ve cezalandırmalar sürecektir.

HİÇBİR İŞBİRLİKÇİ, HİÇBİR HAİN CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK!
YAŞASIN DERSİM DİRENİŞİMİZ!
BIJI ÇEPA ŞOREŞGER!

■ ■ ■

TURBO FİLTRE İŞVERENİNE UYARI!

(Devrimci Sol'un 22 Haziran 1993 tarihli 58 No'lu Haber Bülteni'nde yer alan Devrimci Sol Mersin Halk Milisleri imzalı açıklamasırdan...)

MERSİN TURBO FİLTRE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

Bu ülkede işçilerin sendikalaşması yasal bir haktır. Sendikal çalışma nedeniyle işten atılmak, işçiye baskı yapmak burjuva yasalarına göre suçtur. Ancak tüm bunlar sadece kağıt üzerindedir. Gerçekte, Mersin Turbo işçilerinde olduğu gibi, sendikal hak mücadelesi egemen sınıflarca her türlü zorbalığa başvurularak yok edilmeye çalışılır.

Turbo fabrikasında sendikal çalışmayı engellemek için, işçileri sokağa atan, açlığa mahkum eden işveren, amacına ulaşamamanın hırçınlığıyla saldırı üstüne saldırı düzenlemektedir. Birçok defa işçi düşmanı yüzünü ortaya sermiş bu asalak, açlık grevi direnişinde ölüm sınırına gelen işçilerin üzerine jandarmayı saldırtacak kadar gözü dönmüş bir kan emicidir. (...) Açlık grevi direnişinde 36. gününde, direnişçi işçiler jandarma dipçikleriyle ve yerlerde süründürülerek gözaltına alınmış, işkenceli sorgulardan geçirilmiştir.

Örgütümüz Devrimci Sol bu vahşeti protesto etmek, işçi düşmanlığında sınır tanımayan Turbo işverenini uyarmak, işçilerin haklarının takipçisi olduğunu göstermek için, 20 Haziran 1993 tarihinde Turbo fabrikasına yönelik bir devrimci şiddet eylemi düzenlemiştir.

Eylemimizin hedefi fabrika nakil araçlarını tahrip ederek, işverene maddi zarar vermek yoluyla uyarıda bulunmaktı. Ancak yoldaşlarımıza engel olmaya çalışan ve silah çekmeye yeltenen fabrika bekçileri Hasan Yıldırım, Ercan Karaca ve Raşettin Daşlı cezalandırılmak zorunda kalınmıştır. Bu kişiler eylemimizin doğrudan hedefi olmasalar da, işçilerin direnişini kırmada, direnişçi işçilere baskı yapmada aktif rol oynamaları nedeniyle cezalandırılmayı defalarca hak etmiş kişilerdir.

(...)

Eylemimiz sonrasında, çevre köylere kadar saldırısını genişleten, kadın, çocuk demeden gözaltına alıp, işkence yapan, faşist güçlerin çabası boşunadır... Turbo işvereni eğer namlularımızın doğrudan hedefi olmak istemiyorsa, aklını başına toplamalı, işçilere ve çevre köylerdeki halka yönelik saldırılara derhal son vermelidir.

(...)

Örgütümüz Devrimci Sol, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da direnen ve mücadele eden emekçi sınıfların sesi ve halkların koruyucusu olmaya devam edecektir... Ve ilan ediyoruz ki, Kağıthane ve Turbo işçilerinin direnişinde şehit düşen her işçinin hesabını oligarşi ağır ödeyecektir.

OLİGARŞİNİN EMEKÇİ HALKA YÖNELİK SALDIRILARININ
HESABINI SORACAĞIZ!
EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK, FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ,
SÖMÜRÜYE KARŞI SOSYALİZM İÇİN SAVAŞIYORUZ!
YAŞASIN TURBO VE KAĞITHANE BELEDİYE İŞÇİLERİNİN
ONURLU DİRENİŞİ!

■ ■ ■

SIVAS ÇETİNKAYA İLÇE JANDARMA KARAKOLU DEVRİMCİ SOL GERİLLALARI TARAFINDAN BASILDI

Devrimci Sol gerillaları Sıvas Çetinkaya İlçe Jandarma Karakolu'nu bastı. 15 Temmuz gecesi saat 23.00'te karakolu kuşatarak yarım saat süre ile ateş altında tutan gerillalar kayıp vermeden çekildiler.

20 Temmuz günü gazetelerin Sıvas bürolarına telefon eden bir kişi Devrimci Sol Karadeniz- Sıvas Kır Gerilla Komutanlığı eylemi üstlendiklerini söyleyerek "Çetinkaya İlçe Jandarma Karakolu Ahmet Karlangaç Birliğimize bağlı Avni Turan Müfrezesi tarafından basılmıştır. 12 Temmuz ve Sıvas katliamının hesabını sormaya devam edeceğiz." dedi. Ayrıca eylem yerine 12 Temmuz ve Sıvas katliamlarıyla ilgili iki bildiri bıraktıklarını ve kayıp vermeden çekildiklerini belirtti.

■ ■ ■

AYDINLAR MATBAASI BASILARAK TAHRİP EDİLDİ

(1 Ağustos 1993 tarihli Devrimci Sol 60 No.'lu Haber Bülteni'nden...)

DARBECİ KONTRA ÇETESİNİN HAREKETİMİZE KARŞI İŞLEDİĞİ SUÇLARA ORTAK OLMAK DEMOKRATLIK DEĞİLDİR

29 Temmuz 1993 tarihinde Aydınlar Matbaası hareketimizce basılarak tahrip edilmiştir.

Eylemimizin amacı darbeci kontra çetesinin suç ortaklığına soyunan Aydınlar Matbaası sahibi Veysel Aydın'ı maddi zarar vermek yoluyla cezalandırmaktı. Ancak bu arada kimi devrimci-demokrat kişi ve kurumlara ait yayınların irademiz dışında zarar gördüğünü öğrenmiş bulunuyoruz. Örgütümüzün eylemlerinde demokrat kişilere, kurumlara ve halka zarar vermeme konusundaki hassasiyeti herkesçe bilinir. Bu eylemde de yoldaşlarımız gerekli özeni gösterdikleri halde bu mümkün olmamıştır. İstemeyerek de olsa hem dostlarımıza zarar verilmiş, hem de darbeci-kontra çetesine ve oligarşiye örgütümüze karşı kullanabileceği bir kışkırtma malzemesi sunulmuştur. Dostlarımızın bu tür kışkırtmalara gelmeyeceğini, bizi anlayışla karşılayacaklarını umarız. Nedeni ne olursa olsun, böyle bir zarara sebebiyet verdiğimiz için dostlarımızdan özür diler, zararın telafisi için elimizden gelen çabayı göstereceğimizi belirtiriz.

Veysel Aydın kontrgerilla çetesinin yayınlarını basmaması, bu çetenin hareketimize karşı sürdürdüğü alçakça saldırılara alet olmaması için defalarca uyarılmıştır. Ama o bütün uyarılarımıza ve dostça ikna çabalarımıza aldırış etmeyerek, hareketimize karşı düşmanca tutum içine girmiş, hatta gazetelere ilan vererek düşmanlığını sürdüreceğini açıklayacak kadar hayasızca davranmıştır.

Darbeci kontra çetesiyle niçin kader birliği yaptığının, hareketimize niçin

düşmanca saldırdığının açıklamasını Veysel Aydın'a bırakıyoruz. Ama bir kez daha belirtiriz ki, hareketimiz kendine dost olana dostça, düşman olana düşmanca tavır almaktan bugüne kadar sakınmadığı gibi bundan böyle de sakınmayacaktır.

Bugün kendi cenazesini bile kaldırmaktan aciz, sayıları 15-20'yi geçmeyen bir avuç darbeci kontra çetesinin, oligarşinin özel himayesi, örgütümüzden gasp ettiği maddi olanaklar ve kimi sözde dostlarımızın desteğiyle yaşamını sürdürmeye çalışması boşunadır. Buna izin vermeyeceğiz. Hareketimize karşı tarihin tanık olduğu en alçakça saldırıyı mutlaka ezeceğiz. Hareketimizden gasp edilen maddi olanaklarla, devrimci katili cellat Menzir'in ağzına pelesenk olan iğrenç yalan ve spekülasyonların "Devrimci Çözüm" adı altında propaganda edilmesine izin vermeyeceğiz.

Devrim mücadelesinde sayısız fedakarlıklara katlanan, yüzlerce tutsak ve şehit veren hareketimize karşı, böylesi bir suçlular güruhuna yardımcı olmak, böylesi alçakça ihanete arka çıkmak, "düşünce özgürlüğünü savunma" bahanesiyle maskelenemez. Demokratlık bir yana, bir parça vicdan sahibi olan hiç kimse hangi kılıf altında olursa olsun böylesi bir ihanet çetesini savunmaya yeltenmemelidir.

Yine de her şeye karşın, tüm devrimci, demokrat kamuoyu önünde, Aydınlar Matbaası sahibini bir kez daha uyarıyoruz: Darbeci kontra çetesine suç ortaklığı yapmaktan vazgeç!

Sol hareketler ve tek tek devrimci demokratlar, bugünkü tüm olumsuzlukların kaynağının darbeciler olduğunu anlamalıdır. Darbecilik her şeyiyle mahkum edilip tecrit edilmedikçe, hareketimize ve tüm sol hareketlere zarar vermeye devam edecektir.

DEVRİMCİ SOL

■ ■ ■

DERSİM'DE EYLEMLER

Dersim'de 8 Ağustos'ta faşist bir bekçi cezalandırıldı... Devrimci Sol Gerillaları 13 Ağustos'ta da Amutka Karakolu'nu tarayarak Devrimci Sol bayrağı bıraktılar. Gündüz saatlerinde gerçekleştirilen eylem, Ankara'da bir yıl önce kuşatıldıkları üslerinde şehit düşen Dersimli Vehbi Melek ve 4 yoldaşının anısını yaşatmak için gerçekleştirildi. Gerillaların kayıp vermeden üslerine döndükleri açıklandı.

* * *

ÇEMİŞGEZEK'TE FAŞİST BİR BEKÇİ CEZALANDIRILDI

(Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın Bekçi Ömer Şeker'in Cezalandırılmasına İlişkin Açıklamasından...)

DERSİM'İ RESMİ FAŞİST GÜÇLERE MEZAR EDECEĞİZ

Dersim dağlarına ayak bastığımız gün yoksul Dersim halkında bir umut olduk. Halkımıza umut olduğumuz kadarı ile düşmanın korkulu rüyası olmaya başladık. Halkımızın umutlanmaya, düşmanın da korku ve paniğe kapılmaya hakları vardı.

Çünkü halkımız yaptığını söyleyen, söylediğini de yapan bir hareket olduğumuzu biliyordu. İki yıllık kısa bir süre içerisinde Dersim'in her alanında önemli bir güç haline geldik. Şehitler verdik, şehitlerimiz gücümüze güç kattılar. Dersim'e darbeciliği sokmadık. Halkımız da gerillası ile birlikte darbeci kontra çetelerini mahkum etti. (...)

Gerek gerillamızın önemli bir güç olması ve gerekse yurtsever hareketin bölgede faaliyet yürütmesi düşmanı öyle korku ve paniğe sürüklemiştir ki, karargahlarını, karakolları, gettolar haline dönüştürüp, içlerinden çıkamayacak duruma gelmişlerdir. Ancak nafile, mutlaka bir gün gettoları da dağıtacağız.

Çemişkezek'in resmi faşistlerinden olan emniyet bekçisi de şehir içerisinde kendisine çok güvenmiş olmalı ki, halk üzerinde estirdiği faşist terörün cezasız kalacağını sanıyordu. Bu bekçi 12 Eylül öncesi sivil faşist örgütlenmeyi sürdürmüş, kurdukları ülkü ocaklarında faal görev almıştır, belli bir süreçten sonra da aynı faaliyeti resmi kıyafetlerle sürdürmeye başlamıştır.

Resmi faşist güçler içerisinde çok daha rahat hareket eden faşist bekçi, öte yandan devrimci adaletimizin elinden kurtulamayacağını düşündükçe daha fazla azgınlaşıyordu. Toroslarda destanlar yaratarak şehit düşen yoldaşlarımızın anısına faşist bekçi Ömer Şeker, Birliğimize bağlı Hayri Koç Müfrezesi tarafından 8 Ağustos 1993 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır. Eylemlerimiz sürecek, Kürdistan'ı faşizme mezar edeceğiz.

YAŞASIN TOROS DİRENİŞİMİZ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
ŞEHİDA ÇEPA ŞOREŞGER NAMIRIN!
DEVRİMCİ SOL DERSİM İBRAHİM ERDOĞAN
KIR SDB'LERİ KOMUTANLIĞI

* * *

AMUTKA KARAKOLU DEVRİMCİ SOL GERİLLALARI TARAFINDAN BASILDI

(Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın Amutka Karakolunun Basılmasına İlişkin Açıklamasından...)

DÜŞMANA AMAN YOK

Oligarşi Kürdistan'da yürüttüğü katliam ve topyekün savaş politikasını Dersim'de de adım adım uygulama hazırlıkları içerisinde... Özellikle yoksul

Dersim halkı arasında Sünni-Alevi çelişkisi yaratmaya çalışarak, Dersim'in belli bölgelerinde var olan Sünni halkımızı yanına çekmeye çalışıyor. Kimlerce gerçekleştirildiği bizler tarafından halen muğlak olan ve Sünni halkın yoğunlukta olduğu Barasor Köyü'ne karşı düzenlenen saldırı oligarşinin yaratmaya çalıştığı ortama zemin olmuşsa da, hareketimiz TC'nin politikasına karşı politik anlayışına uygun olarak, özgür vatan ideallerimizin ancak Türk-Kürt, Alevi-Sünni halkların kardeşliği temelinde ve ortak düşmanları olan oligarşiye ve emperyalizme karşı birlikte mücadele etmeleri sonucunda gerçekleşeceğini bilince çıkartmaya çalışmıştır.

(...)

Oligarşi bugün Kürdistan'da yürüttüğü katliam ve yok etme politikasını ülkenin her alanına yayıyor. Günümüzde asıl tehlike olarak gördüğü hareketimize karşı yürüttüğü kirli savaşın bir parçası olan içten bölüp parçalama yöntemine de başvurarak, hareketimizi yok etmek için her türlü yöntemi denedi, gene başaramadı. Satın aldığı üç beş kontra çetesinden de umduklarını bulamadı. Hareketimiz kontrgerilla ve bozuntularının her saldırısını büyük bir kararlılıkla geri püskürtüyor. Biz de Dersim'e darbeciliği sokmadık. Dersim'deki halkımız da bizimle birlikte darbeci ihanet çetesini mahkum etti. Bu yanıyla Dersim berrak ve temizdir. Darbeciliğin sözcülüğüne soyunan sözde dostlarımız olmasına rağmen Dersim'imize bu pislik bulaşmadı. Bundan sonra da bulaştırmayacağız. Bugün devrim yürüyüşümüzü daha gür sesle, daha emin adımlarla sürdürüyoruz. Şehitlerimize devrim sözümüz var. Yarattıkları değerleri kimseye çiğnetmeyeceğiz. Sözümüzde durduk, duracağız.

13 Ağustos 1992'de Ankara'da düşman kuşatmasına karşın, bulunduğu üssü canı pahasına koruyup hareketimizin geleneklerine yaraşır bir biçimde direnerek şehit düşen SDB komutanlarından Vehbi Melek ve aynı kararlılığı gösteren diğer şehit yoldaşlarımızın anısına Hozat'ın Amutka Karakolu'na, birliğimize bağlı Hayri Koç Müfrezesi tarafından bir saldırı eylemi gerçekleştirilmiştir. Düşman tüm eylemlerimizi özellikle gizlemeye çalışıyor veya geçiştiriyor. Buna rağmen eylemlerimiz kitlede yankısını buluyor. Bu eylemimiz de düşmanın kesin kayıpları olmasına rağmen gizlenmeye çalışılmıştır.

Baskın sırasında düşmanla girilen yoğun çatışmaya rağmen, gerillalarımız hiçbir kayıp vermeden çekilmişlerdir. Diğer eylemlerde olduğu gibi, bu eylem yerine de bayrağımız bırakılmıştır. Eylemlerimiz sürecek.

BIJÎ ÇEPA ŞOREŞGER!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

SAVAŞIYORUZ, KAZANACAĞIZ!

■ ■ ■

OVACIK'TA DÜŞMAN PUSUSU KAYIP VERDİRİLEREK YARILDI

Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı'na bağlı Nurettin Güler Müfrezesi Ovacık'ta devlet güçleri tarafından pusuya düşürüldü. Gerillalar pusuyu kayıp vermeden boşa çıkartarak üslerine döndüler.

* * *

(Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı Açıklamasından...)

Ovacık bölgesinde faaliyet yürüten müfrezelerimizden Nurettin Güler Müfrezesi savaşçıları, 14 Ağustos 1993 gece saat 01.00 sularında Kızık Köyü'ne girerlerken, köy içinde düşman tarafından atılan pusuya düşmüşlerdir. Köy evlerinin içinde pusuda olan düşman askerleri, gerillamızın köy içine girdiğini görmüşler, karşılıklı çatışma başlamıştır. Çatışma sonucunda bir astsubay ağır, bir er hafif yaralanmışlardır.

Savaşçılarımız düşman pususundan hiçbir kayıp vermeden, düşmana kayıp verdirerek başarılı bir şekilde üslerine geri dönmüşlerdir. (...)

YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM!

■ ■ ■

İŞKENCECİ POLİSLER RECEP SİLO VE CEMAL ŞENEL CEZALANDIRILDI

(Devrimci Sol'un Aydın'da işkenceyle katledilen Ege Bölgesi Siyasi Sorumlusu Baki Erdoğan'la ilgili olarak yayınladığı 25 Ağustos 1993 tarihli, 63 No'lu Haber Bülteni'nden...)

OLİGARŞİ, İŞKENCE VE KATLİAMLARA RAĞMEN DEVRİMCİLERİ TESLİM ALAMIYOR

(...)

İşkenceci, halk düşmanı Recep Silo'yu ve Cemal Şenel'i cezalandırdık

Tüm devrimci ve yurtseverlere, halkımıza işkence yapanları, katliamlar ve provokasyonlar düzenleyenleri hiçbir zaman affetmeyeceğiz. Bu gerçeği defalarca tekrarladık ve halk düşmanlarını uyardık, ama onlar oligarşinin uşaklığını yapmaya devam ettiler. Devrimcilere ve halka karşı düşmanca tavır alanlar halkın adaletinden kurtulamazlar. Toplumlar tarihinin tüm aşamalarında halk düşmanı ve hainler halkın adaletine hesap vermişlerdir. Oligarşinin yetkilileri ve onların paralı işkencecileri de halka ve devrimcilere karşı işledikleri suçların hesabını vermek zorundadırlar.

25 Ağustos 1993 günü saat 22.00 sıralarında İstanbul Milli İstihbarat Teşkilatı'nda görevli işkenceci ve kontrgerillacı Recep Silo bir Silahlı Devrimci Birliğimizce cezalandırılmıştır. Birliğimiz hedefi ortadan kaldırıp, kayıp vermeden üssüne dönmüştür. Recep Silo'nun halka ve devrimcilere karşı işlediği suçlar kanıtlandığından ve hala suç işlemeye devam ettiğinden ölümle cezalandırılmıştır.

Recep Silo MİT'teki önemli görevinden dolayı bu görevini en yakınların-

Dev-Sol MİT'çi öldürdü

MİT'çiye terör ateşi

Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri adına üstlenerek, "MİT İstanbul Bölge Müdürlüğü'nün Serencebey üstünde görevli ve devrimcilerin katledilmesine bizzat katılan Recep Süleyman'ı cezalandırdık. Türkiye ve Kürdistan genelindeki katliamları protesto etmek için bu eylemi gerçekleştirdik. Yaşasın Devrimci Sol. Yaşasın önderimiz Dursun Karataş" diye konuştu.

Sulkast

Göztepe'de MİT görevlisi öldürüldü

Devrimci Sol üstlendi

Kocasinan'da polise kurşun

İstanbul Haber Servisi - Kocasinan'da, dün sabah saatlerinde silahlı üç kişinin saldırısına uğrayan polis memuru lektaşı tarafından Özel Ataköy Hastanesi'ne kaldırılan Cemal Şenel yapılan müdahalelere karşın kurtarılamadı.

dan dahi gizlemekteydi. Örgütümüz onu titiz bir çalışma ve araştırma sonucu bulmuş ve cezalandırmıştır.

Ayrıca 27 Ağustos 1993 günü sabah saat 8.35 sıralarında Fatih Ekipler Amirliği'nde görev yapan polis Cemal Şenel savaşçılarımız tarafından cezalandırılmıştır. Savaşçılarımız hiçbir kayıp vermeden üslerine dönmüştür.

Ne oligarşinin işkencecilere vaat ettiği "yeni yüzler", ne de gettolar hiçbir şey onları halkın adaletinden kurtaramaz.

İŞKENCECİLER KATLETMEKLE BİZİ TESLİM ALAMAZLAR!
BAKİ'LER BİR DEĞİL BİNLERCEDİR!
BAKİ'LERİN DAVAYA OLAN İNANÇLARI VE DİRENİŞLERİ OLİGARŞİYİ KORKUTUYOR, BİZİ DAHA GÜÇLÜ KILIYOR!
HİÇBİR İŞKENCECİ VE HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMAYACAK!
DEVRİMCİ SOL SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİ

■ ■ ■

HOZAT'TA ROKETLİ SALDIRI

(Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı açıklamasından...)

UMUDU SAVAŞARAK BÜYÜTÜYORUZ

Birliğimizin 1993'te her alanda atılım yapacağına dair, halkına, hareketine, önderliğine, şehitlerine sözü vardı. Bu sözümüzde durduk, durmaya devam edeceğiz. (...)

Gerillalarımıza 18 Ağustos 1993 günü saat 21.30'da Hozat'ın çevresinde pusu atan düşman güçlerine yönelik roketli saldırı düzenlenmiştir. Düşmanın havan topu, makineli vb. ağır silahlarla ve takviye güçlerle cevap vermesi sonucu uzun süre çatışma devam etmiş, gerillalarımız plana uygun şekilde kayıp vermeden geri çekilmeyi başarmıştır. Düşman eylemlerimizi ve kayıplarını açıklamaktan özellikle kaçınmasına rağmen, eylemlerimizin duyulup, kitlelerde sempati yaratmasını engelleyememektedir. Bu eylemimizde de, düşman kayıplarını gizleyememiştir. Kesin olmamakla birlikte, aldığımız haberlere göre, özel tim ve asker 8 kayıp vermiştir. (...)

Hareketimizin yaptığı iradi müdahale, iki yıllık kısa bir süreci kapsamasına rağmen Dersim halkına bir umut olmuştur. (...)

Düşmanın bu çaresizliğinin nedeninin hareketimiz olduğunu bilen halkımızın umutları büyümektedir. Artık tek kurtuluş umudu olarak gördükleri hareketimizi gün geçtikçe daha fazla desteklemekte ve sahiplenmektedirler.

Umudu büyütmeye devam ediyoruz. Bunu eylemlerimizle de gösteriyoruz. (...) Savaşıyoruz, kazanacağız.

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL MİLİSLERİ ANAP BİNASINI TARADI

Devrimci Sol Silahlı Halk Milisleri tarafından 11 Eylül 1993 akşamı Mersin ANAP il binası önünde nöbet tutan polislere yönelik olarak bir eylem gerçekleştirildi. Bir polisin yaralandığı eylem Devrimci Sol Mersin Halk Milisleri adına üstlenildi.

* * *

(Devrimci Sol Silahlı Halk Milisleri Komutanlığı Açıklamasından...)

Mersin Silahlı Halk Milisleri'ne bağlı savaşçılarımız tarafından 11 Eylül 1993 akşamı Mersin ANAP İl binası önünde nöbet tutan iki polise yönelik silahlı eylem gerçekleştirildi. Silahlı Halk Milislerimiz tarafından gerçekleştirilen eylem; 13 yıl önce halklarımızın üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşist darbesinin yıldönümünde her türlü darbeciliği mahkum etmek, Toroslar'da katledilen Ali Tarık Koçoğlu, Mustafa Sefer yoldaşların, Aydın Emniyeti'nin işkencehanelerinde katledilen Baki Erdoğan yoldaşın, Batman'da kontrgerilla tarafından katledilen DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın hesabını sormak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Oligarşi dün olduğu gibi bugün de karşısında örgütümüzün devrimci adaletini-savaşını bulacaktır. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz her türlü bedele rağmen devrim yürüyüşümüz devam ediyor.

■ ■ ■

DEVRİMCİ SOL'DAN İKİ CEZALANDIRMA

Devrimci Sol 11 Eylül 1993'te eski İstanbul 1. Ordu Komutanlarından Emekli Orgeneral Hüseyin DOĞAN ÖZGÖÇMEN'i cezalandırdığını açıkladı.

* * *

(Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Topkapı Bölge Komutanlığı Açıklamasından...)

Oligarşinin kurmaylarından Emekli Orgeneral Hüseyin Özgöçmen'i cezalandırdık. Eylemimizi Mehmet Sincar'ın Batman'da kontrgerilla tarafından katledilmesini protesto etmek için yaptık.

Türk ve Kürt halklarının örgütlü gücü olarak bu tür saldırıları yanıtsız bırakmayacağız.

Emekli Albay'a suikast

CÜNEYT BİTİKÇİOĞLU

İSTANBUL. Emekli Albay Faruk ... oğlu, Dev-Sol militanları tarafından evinde kurşunlanarak öldürüldü. ... Bağdat Caddesi 28 Numaralı evin 4. ... meydana geldi. 12 Mart döneminde Merkez Komutanlığı'nda görev yapan ... 1979 yılında emekli olan Faruk Çelebioğlu'nun evine ... kimliği belirsiz 3 Dev-Sol militanı, ... Emekli albay Faruk Çelebioğlu'nu ...

CESEDİN ÜZERİNDE DEV-SOL BAYRAĞI

■ Teröristler, suikasttan sonra, emekli albayın cesedinin üzerine bir Dev-Sol bayrağı bırakarak kaçtılar.

Tamirci kılığında eve giren Dev-Sol'cular, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'ndan emekli Albay Faruk Çelebioğlu'nu öldürdüler

Emekli Org. Özgöçmen'i öldürmek istediler

Emekli Orgeneral Hüseyin Doğan Özgöçmen ... lanı salonu düzenlen...

Emekli generale suikast

Dev-Sol üstlendi

■ ...

Suikaste uğrayan altıncı general

Emekli generale silahlı saldırı

Paşa ağır yaralı

■ Özgöçmen ve bir korumasının ... ameliyat Haydarpaşa Numune ... Özgöçmen'in durumunun ... olduğu bildirildi. Diğer yaralı ... bir teröristin Kemal Akgedikli ...

■ ■ ■

14 Eylül 1993'te de eski Ankara Merkez Komutanlarından Albay Faruk ÇELEBİOĞLU Devrimci Sol tarafından İstanbul'daki evinde başına sıkılan tek kurşunla cezalandırıldı.

* * *

(Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Kadıköy Bölge Komutanlığı Açıklamasından...)

Birkaç gün önce Orgeneral Özgöçmen'i cezalandırdığımızda, kontrgerillaya yönelik eylemlerimizi sürdüreceğimizi açıklamıştık. Bugün Bostancı-Altıntepe'de Emekli Albay Faruk Çelebioğlu'nu Türk ve Kürt halklarına yönelik baskıları kınamak için cezalandırdık. Faruk Çelebioğlu 12 Mart'ın işkenceli sorgularına katılmış ve bunu daha sonra itiraf etmiş, ancak halklarımızdan özür dilememiştir. Eylemi Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Kadıköy Bölge Komutanlığı olarak üstleniyoruz.

BÖLÜM -XI

HER ŞEYE RAĞMEN İKNA VE ÖNDERLİĞİN DOĞRU ÇİZGİYE ÇEKME ÇABASI

ÖNDERLİK DERVİŞ GİBİ BİR SABIR, BİLGE BİR KİŞİLİKTİR

Önderlik tarihsel bir olgudur. Sınıflar savaşının her döneminde ateş hattından geçmiş, geleceği görebilen, kendini emekçi sınıfların davasına adamış ve Marksizm-Leninizm'le donanmış insanlar, oynadıkları tarihsel rollerle önderlik vasfını kazanırlar. Kazanmışlardır. Bu nedenledir ki "önderler atanmaz, önderlik hakedilir " denmiştir.

Devrimci hareketin gelişim sürecinde de böyledir bu. Devrimci hareketin önderliği de ülkemizdeki devrim mücadelesinin ateş hattından geçmiştir, her şeyden önce kendini yeniden yaratma savaşının en önünde olma misyonunu üstlenmiştir.

Önderler belirleyici olarak "dönemeç" olma özelliği taşıyan "kritik" anlarda sürece müdahaleleriyle, süreci şekillendirmeleriyle öne çıkarlar. Bu özel dönemlerde oynadıkları rol onları mücadelenin ve devrimci yapılanmanın içinde özel bir yere koyar.

Devrimci Sol önderliğinin ilk "dönemeç"i Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı direniş ve THKP-C çizgisini hayata geçirecek devrimci bir yapılanmanın oluşturulmasıdır... İkinci "dönemeç"te artık kendini dosta, düşmana kabul ettirme noktasına gelen devrimci hareketin önünü kesmeye çalışanlara karşı verilen mücadele vardır. Suni bir ayrılıkla Devrimci Sol'u tasfiyeye girişen "platform"cular, önderliğe saldırarak bir yerlere gelmeyi denemenin bir örneğiydiler. 12 Eylül'e karşı daha başından itibaren -neredeyse bütün solun geri çekildiği koşullarda- bir direniş hattının örgütlenmesi, böylesi bir süreçte hareketin birliğinin ve örgütlülüğünün korunması, önderliğin alnının akıyla çıktığı üçüncü sınavıdır. Bir başka büyük sınav, bir önemli dönüm noktası cezaevlerindedir. 1984'teki Ölüm Orucu doğru devrimci önderliğin ifadesi olarak sürece damgasını vurdu. '84 Ölüm Orucu "Ben varsam hareket var" diye düşünmeyen, harekete politikasıyla, değerleriyle, inanç ve kararlılığıyla, eylemleriyle güven veren bir önderlik anlayışının ürünüydü.

Önderliğin karşı karşıya kaldığı son zorlu dönemeç 13 Eylül 1992'de ihanetçi çetenin başvurduğu darbedir. Komplo ve ihanet bu kez doğrudan kendisi nezdinde devrimci harekete yönelmiştir.

En başta darbecilere karşı sabırla, hareketin çıkarlarını esas alan tavizlerle sorunu çözme uğraşı içinde olmuştur. Onlara işledikleri suçun niteliği, yol açtığı ve açacağı zararlar bıkmadan usanmadan defalarca anlatılmıştır. Karşı karşıya kaldığı tüm iğrençliklere karşın, onları doğru çizgiye çekme çabası gösterilmiştir.

Bütün olarak kadrolar karşısında da aynı sabırlı çizgi izlenmiştir. Herkesin soruları, eleştirileri tartışılmıştır. Darbenin hedefi önderlik, devrimci hareket ve Türkiye devrimidir. Spekülasyonlar, yalanlar, iftiralar hep bu hedefe

yöneliktir. Ancak o yaratılmasında büyük pay sahibi olduğu devrimci hareketi ve kadroları tanımaktadır. Kendini, hareketin geleceğini, tereddütsüz kadroların kararına teslim eder. Sürecin başından sonuna kadar her aşamasında kadroların vereceği kararlara uyacağını belirtir. Darbeyle önder olmaya çalışanlarla doğal önder arasındaki fark da budur işte.

Önderlik emek harcamaktır. Kadrolaşmayı, bir örgütün gelişimini sağlamak emek harcamaksızın mümkün değildir. Devrimci hareketin önderliği bu emeği darbe sürecinin aşılmasında da esirgemez. Olanaklı olduğu ölçüde insanlarla saatlerce konuşur, ikna etmek, doğru çizgiye çekmek için sayfalarca ve defalarca yazmaktan kaçınmaz. Kendisine yöneltilen en iğrenç iddialar karşısında bile sabırla ikna çabasını sürdürür. Çünkü aslolan devrimci hareketin çıkarlarıdır. Ve o, insan kaybetmenin kazanmaktan her zaman çok daha kolay olduğunu bilir ve kadrolaşma anlayışını insan kazanma üzerine kurar. İnsanları değiştirmek, dönüştürmek önderliğin başta gelen misyonlarındandır. Darbeci çetenin şefleri için 13 Eylül'e kadar gösterilen hoşgörü, darbecilerin etkisinde kalan kimi insanlar için sarf edilen çaba bu misyonun bir ifadesidir.

"Gerektiğinden fazla sabır" denmiştir kimi zaman, "gerektiğinden fazla esneklik" denmiştir. "Bu kadar taviz fazla" diye düşünülmüştür. Ancak burada ölçü devrimdir, harekettir. Ve pratiğimiz tanıktır ki, kazanan hareket olmuştur.

Önderliğin G'ye 15 Nisan 1993 tarihli mektubu

G'ye
Merhaba,

Yazında cevaplandırılması gereken ve gerekmeyen çokça şey var. Çok gerekliyse değindiğin her noktayı tartışabiliriz. Ama yaşadığımız tarihsel kesitte değindiğin noktaların birçoğu çok anlamsız, sürecin ağırlığı konusunda hafif kalmaktadır.

Buna rağmen bir kısım noktalara değinmek gerekiyor. Bir devrimci demokrasi örneği yaşattığımızı söylediğimizden hareketle sana söz hakkı verilmediği, tanıklığının istenmediği vb. şeklinde tespitlerde bulunarak, bu örneğinle darbeciliğe karşı mücadelemizi mahkum etmeye çalışıyorsun. Hayır, kadrolarımız, taraftarlarımız, sempatizanlarımızla birlikte aylardır her türlü namussuzluğa, ahlaksızlığa, yalan ve hileye karşı olanaksızlıklar içinde genç, yaşlı, erkek, kadın demeden, dağ, taş, şehir, soğuk demeden hareketin birliği ve geleceği için koşturan insanlarımız bu aşağılanma ve hafifsemeye layık değildir. Evet bir devrimci demokrasi örneği yarattık ve bununla övünç duyuyoruz. Baştan bugüne söylediğimiz ve yazdığımız her sözcüğe onurla sahip çıkıyoruz. Lanetlenmiş darbecilik pisliğini hareketimizden temizleyecek ve moleküllerine kadar parçalayacağız. Sana sormak zorundayız: Hareketimizi felç eden bu mikroba karşı bütün insanlarımız gecesini gündüzüne katıp, siyasal kimlik ve onur savaşı verirken, darbeciliği lanetleyip yerden yere vururken, sen bu kavganın neresindeydin, neresinde olmak istedin? Görünüşte hiçbir yerde olmak istemedin. *"Bedri ve çevresinin başvurduğu yöntemi kesinlikle doğru-meşru görmüyorum. 'Darbe'dir, 'komplo'dur. Hareketi çok gerilere götürecektir, onarılması çok güç yaralar açacaktır. Ancak geçmişten bugüne getirdiğim eleştirilerim var, bunlar sürüyor..."* dedin. Berrin'e yazdığın mektupta ise, Berrin'in darbecilerin ağzından biraz da kabaca çok açık ithamlarda bulunmasına karşın sen, "darbe meşru değildir, komplodur" demene rağmen, bunlara dahi sahip çıkmayarak darbeciliği mahkum etmek için çaba sarfetmedin, cevap vermedin. Bunları yapman için ille de birilerinin şunları yap, bunları yap, şuna cevap ver demesinin gereği yoktur. Bugün onlarca kadromuz, taraftarımız darbecilerin kurgusal maskaralıklarını okuduğunda, kendi yaşadıklarıyla, mantıklarıyla, belgelerle cevap vermektedirler. Bu kadroların inisiyatifiyle gerçekleştirdikleri bilgi akışı hala devam et-

mektedir. Bunların birçoğunun senin kadar devrimci yaşı yok belki... Ve bir kısmının sorunları, olumsuzlukları, sıkıntıları da olmuştur, ama harekete yönelmiş bir tehlikeyi gördüklerinden kendi sorunlarını tali bir mesele olarak görüp, bütün güçleriyle hareketi sahiplenmişlerdir... Senden de beklenen buydu... Sen ne yaptın... Tersine *"Ben şu anda ne söylesem bir 'taraf' olarak bu dedikodulara, spekülasyonlara malzeme yaratmaktan, var olan malzemeleri çoğaltmaktan (...) başka hiçbir işe yaramayacağım", "Düşmana koz verici hiçbir 'sırrımı', hiçbir belgede, yazıda, konuşmada, hiçbir biçimde deşifre etmem, bu benim devrimci onurumdur. Bu onur için bir delikanlı ömrü verdim. Böyle de sürecek."* dedin.

Çok yazdık, çok söyledik... Taraflar yok, hareketimiz ve darbeciler vardır. Hareketin çıkarları karşısında tarafsızlık siyasal bir tavır değildir, ki kendilerine tarafsızım diyenlerin geldiği nokta ve oynadıkları oyunlar her şeyiyle açığa çıkmıştır. Belgeleri yayınlamaya devam edeceğiz. Sorun senin sırlarını yazıp, söyleyip söylememen olayı değil, hareketin çıkarları ve sırlarıdır önemli olan. Oysa senin de rahatlıkla görebileceğin gibi, darbe ve darbecilik ahlakı hemen tüm sırlarımızı ayaklar altına sermiş, adeta oligarşinin ziyafet sofrasına, altın tepsiyle sunmuştur. Bütün bunlar ortadayken ve tüm bu yapılanların sonuçta neye yol açtığı artık hemen herkesin görebileceği durumdayken bugün neyi tartışıyorsun, anlamak çok güçtür! Bizzat bizim gönderdiğimiz ünlü 306 sayfalık yazıda okuduklarınla hareketin hangi sırrının saklandığını gördün? Sırlar saklanmıyordu. Darbeciler tıpkı Gorbaçov gibi "resmi tarih" diyerek tüm tarihimizi değiştirmek, yargılamak istiyorlardı. Bunun için ya hareketi mafya kafalılar ele geçirecekler, ya da yok edeceklerdi. Bunun için de her ne pahasına olursa olsun, düşmanla işbirliği dahil her şey göze alınarak bu hareketin önderliği yok edilmeliydi. İşte bunun için yalan, yanlış, kurgusal, demagojik, kışkırtıcı, akla gelen ve gelmeyen hemen her şey düşmanın yapamayacağı boyutta yazıldı, söylendi. Saldırı görünürde kişiye, özünde hareketeydi. Doğal ki, hareket kadroları tarihlerine, önderliklerine sahip çıkacaklardı. Ama asla hareketimizi tanımamış, devrimci kültürü, ahlakı ve adaleti içselleştirmemiş, hastalıklı darbeci kafa, uğrayacağı hezimeti göremezdi. Bugünkü sonuç neredeyse harfiyen kendilerine anlatılmıştır. Ama o beyni örümcek bağlamış, hastalıklı, fırsatçı kafalar bunu anlayamazdı. Fırsatçı olmayanlar, kendi benlerini ön plana çıkartmayanlar, darbecilik gibi devrimcilere yabancı bir olguyu, darbeciliği meşru görmeyen bir anlayışa sahip olanlar, tartışmasız, eleştirileri ne olursa olsun bunları saklı tutarak darbeciliğe karşı mücadele etmek zorundadır. Bunu yapmayanlar sözde "darbe", "komplo", "darbe meşru değildir" deseler de, bunu içselleştirememişler demektir.

Hareket aylarca yukarıdan aşağıya felç edilmiş, darbecilik teorileştirilerek kadrolar aptal yerine konmuş, hareketin örgütlenmesi, savaşı engellenmiş, operasyonlara karşı önlemler alınması engellenerek yeni operasyonlara davetiye çıkartılmış, insanlarımız tutsak düşmüş ve katledilmiştir... Sonra ... Darbecilik her zeminde mahkum edilince ayrılık örgütlenmeye başlanmış, tüm alan ve bölgelerin komite ve kadrolarının iradesi çiğnenmiş, kadroların

kararına uymayacaklarını belirtmişlerdir. Ve hiç utanmadan "Isırgan" köşesine konu olacak uydurma imzalarla "Gerçek DS biziz. Tüm Dayıcılar hesap vererek, gelip teslim olsun" diyebilmişlerdir. Bunları diyenler kimdir? Ne adına, kim adına bu cüreti gösterebilmişlerdir. Tüm bu gerçekler artık aleniyken ve bütün bunlar her gün gözler önünde yaşanır ve biz baştan her vesileyle bu sonuca dikkat çekerken sen yine kılını kıpırdatmadın. Ve bu saatte bile hareketin çıkarlarından değil, kendi onurundan, sana sürülen lekeden söz etmektesin. Hayır G arkadaş, biz kimseye leke sürmeyiz. Tersine sürülen lekeleri temizlemeyi görev biliriz. Bugünkü koşullarda hareketimize öylesine lekeler sürülmüştür ki, sana sürüldüğünü iddia ettiğin leke, bu lekeler yanında çok önemsiz kalmaktadır. Ama siz harekete sürülen lekeye karşı değil, kendi lekenize karşı mücadele ediyorsunuz. Bu tavır "ben" duygusunu dayatmaktan başka bir şey değildir.

"Sorun yalnız ben değilim, değerlerdir" diyorsun. Gerçekten böyleyse çok geç kaldın. Çünkü darbeciler 13 Eylül'den itibaren tüm değerlerimizi kirlettiler. Biz şimdi bunu temizliyoruz. Sen ise kendini temizlemek istiyorsun. Hiç yakışmıyor sana...

Tüm yazın boyunca olaylara, olgulara sübjektif bakıyorsun. Kendini tartışıyorsun. Her şeye tek tek cevap verilebilir ama gereksiz. İstersen yine yaparız... Her şeye rağmen seni çok rahatsız eden birkaç soruna cevap verelim.

–Konuyla ilgili yayınladığımız belgelerde yanlış hatırlanan, eksik olan bazı şeyler olmasına karşın değiştirmeden yayınlıyoruz. Bu böyle olmasına rağmen Nejdet'in sözünü ettiği belgede senin İzmir'de MİT tarafından gözaltına alınıp alınmadığına dair kuşku ifade edecek bir şey yoktur. "Onun söylediğine göre" ifadesi de düşündüğün tarzda bir kuşkuyu ifade edemez, ancak aşırı zorlama bir bakışla böyle bir anlam çıkartılabilir. Neden zorluyorsun? Takip olayına gelince, evet İzmir'de gözaltına alınışının, sorgulanmanın, üzerinde yakalanan belgelere ve bilinen kimliğine rağmen bırakılışının ne anlama geldiğini sen de bilmektesin... Kaldı ki aile evine gittiğin dönemde dahi takip altında olduğunu, çıkamadığını belirten sendin. Bütün bunların hiçbiri olmasa dahi, yem olarak bırakıldığın kesindi ve biz seni alıp temizlediğimizden emin olana kadar takip altında olduğu, ihtimaline göre hareket etmek zorundaydık, kural budur ve o süreç öyle değerlendirilmiştir.

Bu paraleldeki diğer sorularını cevaplandırmak gereksiz olmaktadır.

–Nejdet ve Aydın düşmanlığından vazgeçilmelidir. Bugün darbeciler neredeyse enerjilerinin büyük kısmını bu insanları susturmak, söylediklerini etkisiz kılmak için harcıyorlar. Boş bir çaba içerisindeler. Öylesine bir gayretkeşlik içindeler ki, daha dün bu arkadaşlara kurgular yaptırıp, bunları belge diye yazılarına koyanlar, hiç sıkılmadan, hayasızca bu insanların polis ifadelerini dağıtarak, olmadık yalanlarla karalamaya çalıştılar. Zaten darbeciye karşı olup da kötü olmayan hareketin bir tek kadrosu bile yoktur!

1) Doğrudur, Nejdet ve Aydın konumları ve misyonlarına uygun tavır koymamış, olumsuzluk göstermişlerdir. Ama onların ne tür bir olumsuzluk içinde olduklarını, ne derece çözülüp çözülmediklerini darbeci çete değil, biz

biliriz. Darbeci çete '86'dan bu yana ne Nejdet'in, ne de Aydın'ın neleri bilip bilmediğini, neyi yapıp yapmadığını esas olarak bilemez. Tam bir çözülme, teslimiyet noktasında bugün bile darbecilerin bilmediği, açıklayamayacağı yığınla örgütsel sırlarımız vardır ve bu arkadaşlar olumsuzlukları yanında bu sırları saklayarak olumlu yanlarını da korumuşlardır. Darbecileri bu konuda anlamak mümkündür, zor olmuyor. Seni anlamak ise gerçekten güçleşiyor.

2) Biz tarihimiz boyunca kurallı olduk ve kurallı olmaya devam edeceğiz. Hareketimizde hiçbir olumsuzluğun üstü küllenmemiş, hiç kimseye ayrıcalık tanınmamıştır. Herkes hak ettiği yerde olacaktır. Ama bu asla darbecilerin yaptığı gibi, cezalıların, küskünlerin, küçük burjuva gururu kırılanların geçmişlerini bir anda silip, yeni bir sayfa açma girişimleri gibi olmayacaktır. Biz bir hareketiz. Taraf değiliz... Bu anlamda taraftar toplamak için kimseye rüşvet dağıtmaya ihtiyacımız yoktur. Rüşvete ihtiyacı olanlar tıpkı sana, M.Gül'e, J'ye ve daha onlarca insanımıza "Bak sana haksızlık edildi..." vb. yaklaşarak, kışkırtarak insan kafalamaya çalışanlardır. Biz devrimciyiz... Biz iktidarı isteyeniz. İktidarı sürdürecek kadrolar yaratmak istiyoruz. Bunun için kadrolarımıza ve halkımıza karşı açık bir politika sürdürüyor ve kadrolarımızı nasıl değerlendiriyorsak açıkça ifade ediyoruz.

Gönlünüz rahat olsun, Nejdet ve Aydın'ın hiçbir konumu ve kariyeri yok bugün. Kendi istekleriyle halklarına ve hareketlerine kendilerini yeniden kanıtlamak için sıradan bir savaşçı olarak ellerinde silahlarıyla açık bir savaş içerisindeler. Doğal ki, inanmazsınız. Çünkü harekete, hareketin tarihine bakış açınız yanlış ve sübjektif şekillenmiş veya öyle olmaya başlamış. 15 yıllık tarihimizde, yaşadıklarımızda devrimci gerçeğimizi görememişsen, hala yaşaman gereken şeyler var demektir. Yaşayacaksın ve göreceksin.

–Darbeciliğe karşı mücadelede yapman gereken çok şey vardı. Hiçbirini yapmadın dedik. Adeta darbeciler zarar görmesin diye çaba sarfettin. Oysa en azından şu veya bu ölçüde 1990'dan itibaren gelişimimizi, atılımımızı biliyordun. Sadece ve sadece senin gibilerinin yıllarca nasıl evde oturtulduğunu, nasıl yeniden sıcak mücadele içerisine sokulduğunuzu anlatsaydınız bile faydalı olurdu. Unutmuş olamazsın. Geçmiş süreç sorgulanırken ve sizler o süreci eleştirirken, bizzat eşinin yanında sana "İşte sürecin sorumlularından biri de eşindir, hesap sor, yargıla" denmiştir. Dahası darbeciler senin çok yakinen bildiğin kimi olayları senin nezdinde tahrif ederek, yalan söyleyerek, çarpıtarak anlatırken, sen en azından kadrolarımıza saygı duymalı, cevap vermeliydin. Yapmadın...

–Sen de gereksiz bir sübjektivizmle "Yaşasın DK" diyen kadrolarımıza kafanı takmışsın ve hafifsiyorsun. Aynı kadrolar, "Kahrolsun darbeci ihanet çetesi ve fırsatçılar" da diyor. Bu tavır düşmana ve onun 5. kolu darbecilere karşı alınan bir tavırdır. Bu tavır hareketi sahiplenme tavrıdır. Peki sen ne diyorsun, kadrolar ne demeliydi?..

–Darbecilerin paranoyak kafalarından çıkan kurgularla yeni düşünceler oluşturmayız, yeni veriler ortaya çıkmadıkça operasyonlarla ilgili düşüncelerimiz değişmez ve geçerliliğini koruyor. Nejdet-Aydın şöyle dedi şeklindeki yaklaşımlar bir şey değiştirmez. Neye, nasıl yönlendirildiklerini zaten kendile-

ri ifade etmektedirler. Darbecilerin bu konuda yaptıkları ahlak anlayışlarının sergilenmesine yardımcı olmuştur. Zaten sen de 8 Şubat 1993 tarihli Berrin'e yazdığın mektupta operasyonlar konusunda 9-10 ay önce gerekenleri söyledim demişsin. Bunun dışında senin hangi konularda cezalandırıldığın, hangi anlayışla, nasıl bir yaptırım uygulandığı, bunun mantığı "Kara Mizahta Yeni Oyuncular" başlıklı Devrimci Sol özel sayısında konmuştur.

–Şu darbeden bile haberi olmayan, çok "masum", "temiz" aileyle ilgili söylediklerine gelince:

Birincisi; belirttiğin gibi oraşı illegal bir yer değildi, bunu sen de çok iyi bilmektesin. Liseliler, memurlar, mahalleliler, hemen herkes yıllardır bu evi bilmekte olup, çoğu kez de liseliler nedeniyle polisin çok sık uğradığı bir yerdir.

İkincisi: bu süreçte tartışma yeni başlamış değil, tersine yaygınlaşmıştır. Öyle ki bu evin kızı N. kuralsız duygusal ilişkiye girmek, disiplinsizlik, birimindeki insanları çekiştirip dedikodu yapmak, o genç yaşına rağmen her şeye sübjektif bakmak vb. nedenlerle cezalandırılarak sempatizan konumuna indirilmiştir. Diğer kardeşlerinin durumu da pek farklı değildir. Buna dahi darbeciler tarafından olay anlatılarak taraf olması sağlanmıştır. Keza annesine de anlatılmıştır. Anlatan ise 1.5 ay öncesinden eşin ve darbecilerin gönderdiği Kemal'dir. Bunu söyleyen N'nin kendisidir. *"Beni yetiştiren, elinde büyüdüğüm biri 1.5 aydır telefonla anlatıyor"* demiştir ki, o dönem gençliğin belli başlı kadrolarına bile sorun henüz açılmış değildir. İşte bu ortamda sizin o çok küçümsediğiniz gençlerimiz bu insanlarla konuşmaya gitmiştir. Ve her ne hikmetse, eve girildiğinde birileri pencereden kaçıyor, bu kaçan kimdi ve niye kaçıyor? Kimseye küfür de edilmemiştir, tersine tüm olumsuz yaklaşımlara karşın konuşulmaya çalışılmış, bu nedenle o gece de arkadaşlarımız orada yatmışlardır.

Evet, biz genç öğrenci yoldaşlarımızı böyle eğitiyoruz. Onlara güveniyoruz. Çünkü hareketi sahipleniyorlar. Darbecilik pisliğine karşı mücadele ediyorlar. Peki siz bu insanlar yarın şubeye düşerlerse aileyi polise teslim edebilecekleri, oralarda da küfredebilecekleri anlayışına nasıl varıyorsunuz? Sizin için gençlerin tümü güvenilmez midir veya sana göre biz kime nasıl güveneceğiz? Ve bu aileye sahip çıktığın kadar, kadrolarımıza, şehitlerimize, bize niçin sahip çıkmıyorsun?.. Acaba bir Nejdet ve Aydın bu aileden daha mı çok değersiz, daha mı az emek vermiştir bu harekete... Bu kayırmacılık neden? Yoksa senin gerekçelerin de bunlar mı olacaktır? Ayrıca Derya'ya küfredildiği vb. yalanlarla kimse suni sahiplenmelere kalkmasın.

–Dedikodu ve spekülasyonlara gelince, bunlarla uğraşacak, kimin nerede ne dediğinin peşini kovalayacak halimiz yok. Bizim kadro politikamızda alenilik ve dürüstlük vardır. Kime ne demişsek yüzüne söylemişizdir veya yazmışızdır. Bunun dışındaki hiçbir şey bizi bağlamaz. Ayrıca şehitlerimiz hakkındaki yalan ve demagojilere de izin vermeyeceğiz, yapanlara karşı gerekirse yaptırım uygulayacağız.

–Evliliğinin neden açığa çıktığını soruyorsun. Bu soruyu bize değil, darbecilere ve eşine gidip sormalısın. Kimlikleri bilinmeyen onlarca kadromuzun nasıl deşifre edildiğini, özgeçmişlerinin, çeşitli özeleştirilerin nasıl elden ele

dolaştırıldığını, hatta darbeciliğe insan kafalamak için arşivin nasıl legalleştirildiğini sormalısın. Dahası illegal kadrolarımızın telefon ve adreslerinin bağlantı kurmak için bize verilmezken Kemal, Asaf, Berrin, Kenan, İlhami ve tüm darbe yanlılarına nasıl verildiğini sormalısın. Bu telefon ve adreslerin, raporların bize tek kelime bilgi verilmeden (istediğimiz halde) nerede, nasıl yakalattırıldığını sormalısın. Bugün darbecilerin bildiği hemen tüm yerlerde takip ve operasyonlar yaşanmaktadır. Bütün bunlar ortadayken, sen kalkmış evliliğinin neden legalleştiğinden söz ediyorsun. Böylesi bir duruma düşmeyi kendine nasıl yakıştırıyorsun? Biz, hareket felç olmuş, her şeyi yeni baştan inşa etmek zorundayız derken, sen hala kendini tartışıyorsun.

–Kuşkusuz biz herkesten bize güvenmelerini isteyemeyiz, kimileri az, kimileri çok güvenir, kimileri güvenmez. Hareketimiz tarihsel bir süreç yaşamaktadır. Bu süreçte yüzlerle ifade edilebilecek insanımız sınavdan geçmiştir. Darbeciliği, fırsatçılığı, oportünizmi ezip geçmiştir. Kadrolarımıza ve halkımıza söz verdik, bu hareket bölünmeyecektir! Bu sözümüze sadık kalacağız. Bugün hareketimiz iç ve dış düşmanlarımız tarafından kuşatılmasına rağmen, dünkünden daha diri ve daha büyük bir potansiyele sahiptir. Biz geleceğimizi sizin belirttiğiniz gibi halkımızın yüzüne bakamayacak şekilde görmüyoruz. Tersine gelinen noktada halkımıza da rapor veriyoruz. Kadrolarımıza, halkımıza, kendimize güveniyoruz. Ancak ideolojisi ve ahlakı olmayan darbeciler, fırsatçılar açık ideolojik mücadeleden korkarlar.

–Bizim yanıbaşımızda da, uzağımızda da eksik, zaaflı kadrolar olacaktır. Bunu anlayabilmeniz için dünya devrim tarihlerini yeniden incelemeniz gerekiyor. Kimlere ne tür sorumluluklar verildiğini, çeşitli süreçlerde bu insanların nasıl ihanet ettiklerini, geçmişlerinde zaaflı hareket etmiş kimilerinin nasıl yeniden kahramanlıklar ve destanlar yarattıklarını görürsünüz...

-Bizi protesto etmek için AG'ye başlaman hareketi protesto etmek demektir. Bu yol, bu yöntem hareketten kopuşun veya uzaklaşmanın yoludur. Biz devrimci bir örgütüz. Devrimci örgütte herkes her kafasına estiğini yapamaz. Yaptığı noktada anarşizan bir örgüt tablosu çizer ki buna izin veremeyiz.

AG veya benzeri hiçbir şey yapamazsın. Hala "Ben Devrimci Solcuyum" diyen, Devrimci Sol iradesine tabi olduğunu söyleyen herkes hareket kararlarına uymak zorundadır.

Sağduyunun ağır basması ve gerçeklerin görülmesi dileğiyle...
Selamlar, Sevgiler
15 Nisan 1993

■ ■ ■

Önderliğin G'ye 22 Mayıs 1993 tarihli mektubu

Cezaevine (G'ye)
Merhaba,
17 Mayıs 1993 tarihli ayrılma isteğini belirten yazın sürpriz olmadı. Çün-

kü sen bunun ipuçlarını darbeyi duyduğun ilk andan itibaren verdin. *"Sürecin olumluluğa çevrileceğine inandım..."* deyişinde ise samimi değilsin. Çünkü sen daha baştan darbecilere ve fırsatçılara gerekli mesajlarını verdin. Bir yandan bu bir darbedir, komplodur, harekete büyük zararlar verecektir derken, bu zararı az da olsa azaltmak ve yalanları etkisiz kılmak için hiçbir şey yapmadın, "spekülasyon ve yalana ortak olmama" kılıfıyla çok iyi bildiğin yalanlara dahi sessiz kaldın. Sessiz kalmakla bir yandan kendine farklı bir misyon biçerken, bir yandan da sessiz ve sinsice cezaevinde bulunan insanlarımızı etkilemeyi düşündün. Sana göre nasılsa onlar "dünkü çocuk", "bacak kadar çocuk", "gençtiler..." Bunları etkileyebileceğini düşündün. Saygısız, ukala ve kendini beğenmiştin. Yıllanmış devrimciliğine sığınarak ve tabii darbecilerin yarattığı toz duman ortamına güvenerek, yüksek perdeden konuşuyordun. Kendilerine güvenmeyenler, gerçekten ideallerin insanı olmayanlar inanarak, kendilerine güvenerek düşüncelerinin kavgasını veremezler. Hep başkalarının gücüne dayanarak güç olmak isterler. Sen de böyle yaptın. Tarihimizi, hareketimizi ve halkımızı tanımayan, bencillik ve ihtirasından gözleri kör olmuş 3-5 politik fahişe ve pezevengin açtığı yolda bilen-bilmeyen, yılgın, korkak, küskün, cezalı hemen kim varsa bir araya geldiler. Tek hedefleri vardı: Hareketimizin yönetimini ele geçirmek, geçiremezlerse birer adi hırsız gibi hareketimizden çaldıklarıyla ayrılıp, işledikleri ağır suçların hesabını vermekten kurtulmak... Bunun için her yol mübahtı. Hiçbir ideolojileri yoktu. Tek hedefleri artık can güvenliklerini sağlamaktı. Hareketi ele geçirememiş, büyük bir hüsrana uğramışlardı. Hemen her şeyi yanlış yapan darbeci kafa, ayrılık için de gerekli meşru zemini ve ideolojiyi oluşturamamıştı. Darbecilik öylesine bir illetti ki, hiç kimse savunamıyordu. Oportünizmden burjuvaziye, burjuvaziden işkenceciye kadar hemen herkes bunun saçmalığını görüyordu. Kadrolarımız, taraftarlarımız hatta halkımız kendi sağduyularıyla, mantıklarıyla doğruyu bulmakta gecikmediler. Yer yer darbecileri linç etmeye kalktılar. Bütün bunlar herkesin gözü önünde yaşanırken, sen hala ağır-aksak pozlarda köşene çekilmiş fırsat kolluyordun. *"Ben taraf değilim"* sözlerin sahteydi. Aslında taraftın. Darbecilerin tarafındaydın. Tıpkı eşin gibi. *"Ben tarafsızım"* diyerek, darbecilerin propagandasını ve hamiliğini yapıyordun. Zaten 9 Nisan 1993 tarihli yazında *"Eşimi sahipleniyorum", "Eşimden farklı düşündüğüm nereden çıktı..."* gibi ifadelerin ve de hemen hemen her şeyiyle darbeci düşünüş tarzın, kurguların, üslubun darbeciliğin açık itirafıydı. Darbeci maskeni düşürmek bizim için çok zor değildi. Ama başlangıçta "bu bir darbedir, komplodur..." deyişini de göz önüne alarak, ihtiyatı ve sağduyuyu elden bırakmamaya çalıştık. Ola ki, küçük bir umut ışığı vardır diyerek olumlu yaklaştık. Sen tüm bunlardan gerekli mesajı almadın. Çünkü hesaplıydın. Hatta darbeyi arkadaşlarımızdan duyduğun tarihten önce olay hakkında bilgi sahibi olduğuna kuvvetle inanıyoruz. Cezaevinde darbeciliğe prim veren bir ortam bulmuş olsaydın, açıktan darbeci rolü oynayacağın kesindi. Bu ortamı bulamadığından zaman kazanmaya çalıştın. Birçok kırgınlar, küskünler, cezalılar gibi senin de darbeci olman için çokça neden vardı.

Darbeci mantık ve anlayış, ahlakı, kültürü ve yapısı gereği ideolojik dü-

zeyde tartışamaz. İdeolojik düzeyde tartışmak onun yok oluşu demektir. Zaten darbeciliğin yüzlerce sayfayı bulan külliyatına bakıldığında tek satır da olsa ideoloji kırıntısına rastlamak mümkün değildir. Sadece ve sadece düşman ve oportünizm cephaneliğinden çalınmış DK düşmanlığına yönelik propaganda vardır. Hiçbir ideali ve amacı olmayan bu çete, amaçlarına varamayacağını anladığında düşmana ve oportünizme sığınmaktan çekinmemiştir.

Düşmana ilk mesaj DK düşmanlığıyla açıkça verilmiştir. Düşman DK'yı etkisiz kılmadan, yok etmeden Devrimci Sol'un güçten düşmeyeceğini, parçalanmayacağını, M-L çizgisini terk etmeyeceğini bilmektedir. Düşman ve darbeciler DK'yı yok etmede hemen her şeyiyle birleşmişlerdir. Düşman önceleri darbecilerin hareketimizden çaldıkları silah ve parayla eylem yapacaklar korkusuyla ve de esas olarak darbecilerin harekete hakim olduklarını düşündüğünden 6 Mart operasyonunu yapmaktan çekinmemiştir. Sonra darbeciliğin gerçek niyetlerini, güçsüzlüğünü gördüğünde yeniden değerlendirerek, darbeciliği koruma-kollama ve himaye etme taktiğine başvurmuştur. Oligarşinin TV kanalları, basını darbeci propagandaya açılmıştır. Açıkça herkesin gözü önünde dolaşan, her yere girip çıkan darbecilere dokunulmayacaktı. Çünkü kontrgerilla yıllardır yaptıklarının sonuçlarını somut olarak ilk defa gördü. Devrimci Sol parçalanıyordu. DK için yıllardır söyledikleri kendi ağızlarından inandırıcı olmuyordu. Ama şimdi Devrimci Sol'un bizzat içerisinde kontrgerilla rolünü gönüllü olarak üstlenmiş bir kısım insanlar çıkmış, DK'yı yok etmek ve Devrimci Sol'u parçalamak istiyordu. Akıllı bir düşman bu fırsatı kaçırmazdı. Darbeciler de düşmanın bu yaklaşımını bilerek, düşman gücünü arkasına alarak biraz daha ömrünü uzatmaya ve ola ki, bu süreçte DK'nın yok olmasıyla işlerinin daha da kolay olacağını düşündüler. Kontrgerillanın kendilerine karşı olan yaklaşımını ve de eylem korkusunu değerlendirerek, çok açık ve herkesçe ibretle izlenen mesajlarını vermekte gecikmediler. Öncelikle burjuva basın olmak üzere "DEVLETİN VE DK'NIN DENETİMİ DIŞINA ÇIKANA KADAR EYLEM YAPMAYACAĞIZ..." faks mesajlarını çekmekte gecikmediler. Artık oligarşiyle anlaşmış olduklarından DK'ya ve Devrimci Sol'a daha cüretle saldırabilirlerdi. İmzaları ve logoları dışında her satırının altına kontrgerilla kurmaylarının rahatlıkla imzalarını atabileceği yazılarını yine öncelikle burjuva basına (siz kontrgerilla anlayın), hareketimizin yeminli düşmanları oportünizme, devrimciliği bırakmış, atılmış, şaibeli, ilgili ilgisiz buldukları her adrese postalamaya ve fakslamaya başladılar. Artık oligarşi doğrudan darbecilerin propagandasını yapıyor, yazılarını dağıtıyordu. Adana'nın, halkı devrimci-demokrat olan bir mahallesinde, herkesin bildiği sivil bir polis ekibi ev ev darbecilerin 3 Mart tarihli, "Gerçek Devrimci Sol Biziz" diyen "evlere şenlik" imzalı yazılarını dağıtıyorlardı. Halk şaşkındı. Ama dağıtanları bildiklerinden ve de bu yöntemlere alışık olduklarından, darbecilerin kontrgerilla yüzünü çok daha rahat gördüler. Ama hiçbir şey hareketimizin geleneklerini, güzelliklerini, kadrolarımızca darbecilere karşı oluşan barikatı aşıp geçemiyordu. Kontrgerilla darbecilerin beceriksizliklerine kızarak, işkence tezgahlarında "Bu kez de DK'yı yok edemediniz" diyerek, "Hala darbeci

olmayan aptaldır" diyorlardı. Darbecilerin DK'yı niye yok etmediklerine hayıflanıyorlardı. Düşmanla açık işbirliğine girişmiş, devrimci olmaktan uzak, ceza korkusuyla her türlü namussuzluğu yapmaya açık hale gelmiş darbeciler, yoldaşlarımıza pusu kurarak, yeni taktikler uygulamaya başladılar. (*) Pusuları kendileri için ölüm pususuna dönüşünce bu kez de mazlum, mağdur edebiyatıyla ve de "sol içi çatışma" demagojisiyle oportünizmi de yanlarına alıp meşrulaşmaya çalıştılar. Kuşkusuz hareketimizin en sıradan bir sempatizanı dahi hareketimizin gelişimi karşısında oportünizmin niyetlerini bilir. Onlar da biliyordu. Bundan dolayıdır ki, oportünizmden gerekli desteği alacaklarından hiçbir kuşkuları yoktu. Yıllardır hep düşlerini kurdukları koşullar oluşmuştu. Birileri Devrimci Sol'u parçalamak için bir isyan hareketi başlatmıştı. Bu isyan hareketi bastırılmıştı ve çetebaşları hesap vermek zorundaydı. İşte bu noktada darbecilerin tam bir zavallılık ve çaresizlik sergileyerek, oportünizmin dernek, dergi büroları ve evlerini aşındırma süreci başlar. En büyük dostları onlardır artık. Yalvarıyorlardır. Koruma istiyorlar, güvence istiyorlar. Kendilerinin ne kadar devrimci, DK'nın ne kadar karşı-devrimci olduğunu anlatabilmek için hareketin arşivini, sırlarını, her şeyini önlerine döküyorlar. Dizilerce devrimciyi katleden, sicili oldukça kabarık oportünizm, darbeciler sayesinde katilliklerini unutturacak, ne kadar olgunlaştığını gösterecekti. Dahası, darbeciler Devrimci Sol'u parçalayacak, belki de yok edecek, hiçbir konuda altedemedikleri Devrimci Sol'u altedecek, siyasi arenadan silecek ve meydan kendilerine kalacaktı. Gerçekleşir veya gerçekleşmez, hayal buydu.

Oportünizm neredeyse tüm işini gücünü bırakıp darbecilik hamiliğine soyundu.

Darbeciler hala gerçek Devrimci Sol biziz demelerine rağmen kimseyi inandıramıyor, ayrılıklarını şekillendiremiyorlardı. Oligarşinin ve oportünizmin tüm desteğine ve yol göstericiliğine rağmen, çapsız, korkak ve çaresizdiler. Herkesi güldürecek bir karar daha aldılar. (Nasıl ve kimle aldılarsa... Herhalde bir gecede çok kolektif almışlardır.) DK'yı tutuklayıp, yargılayacaklardır. Tabii yalnız DK ile sorun bitmiyordu. DK yok olabilirdi. DK'yı savunan ve inanan, darbeciliği mahkum eden binlerce taraftar ve sempatizan ne olacaktı. Çok kolaydı... Onlara da gelin, bize teslim olun derler, olur biterdi. Doğal olarak bu kara mizah Isırgan köşesine girecek ve bir Laz ve Çin fıkrasını hatırlatacaktı (**). Ama darbeci için hiç sorun değildi. Dün dündür, bugün bugündür. Her şey söylenebilir. Ertesi gün her şey yalanlanabilir. Hatta darbeci çete şefleri gibi özeleştiriler yapılıp, ihtiraslarını dizginleyemeyip, darbe yöntemine başvurup sonuç alamayınca, gerçek yüzleri de açığa çıkınca *"Özeleştiriler bize zorla yazdırıldı..."* diyecek kadar kişilik bozukluğuna sahip, devrimci düşünceden yoksundurlar. Bir gecede özeleştiri yapıp, sabahı tekrar darbeci olacak kadar dengesizdirler.

Almanya sorumlusu darbeci Hasan'ın belirttiği gibi darbeciler bilmediğiniz her şeye yalan olduğunu söyleyin derler. Bu anlayış, tedavi edilmesi

(*) Senin bunlara inanmaman çok doğal. Çünkü darbecilik hastalıklı bir ruh hali yaratır. O kendisi dahil hiçbir şeye inanmaz.

(**) Bkz. Bölüm XIII, Darbenin Bamteli, syf.743-bn.

mümkün olmayan bu hastalıklı kafa ne düşmana ne oportünizme yar olamaz. Çünkü o tüm hücrelerine kadar pisliğe bulaşmıştır. Hiçbir güç onları kurtaramaz. Nitekim tarafsızım deyip, darbeciden daha çok darbeci olan eşin gibilerini, düşman ya da oportünizm, hiç kimse kurtaramaz. Onlar 13 Eylül günü yenilmiş, 13 Eylül'de kendi idam fermanlarını imzalamışlardır.

Bir parça da olsa namustan ve ahlaktan nasibini almış hiç kimse darbeciliği destekleyip himaye edemez, etmemelidir. Edenlerin ya akli melekelerinden, ya da namus ve ahlaklarından şüphe etmek gerekir. Darbecilik karşı-devrimci bir yöntemdir. Bu yöntem niteliği gereği karşı-devrimle birleşmek zorundaydı. Birleşti de... Biz hareketimizi yok etmek isteyen her türden karşı-devrimcilerle mücadelede önderliğiyle, kadrolarıyla, taraftarlarıyla savaşmaya alışkınız. Dostlarımız düşmanlarımızdan daha çok ve daha güçlüdür. Şimdiye kadar bütün karşı-devrimci tuzakları ve kuşatmaları yararak yolumuza devam ettik. Bundan sonra da böyle olacağına hiçbir kuşkumuz yok. Kuşkusu olanlar her şeyiyle Devrimci Solcu olamayanlar, Devrimci Sol sıfatını çıkarları için kendilerine yakıştıranlardır. Biz zaferin takipçisiyiz. Zafere yürürken, zaferimizin önünde engel olan ve olmak isteyen her türlü gücü aşıp geçeceğiz. Kadroların iradesine, öfkesine ve darbeciliğin lanetlenmesine rağmen hala bunu göremeyenler, hala spekülasyonları tartışanlar, hala ben ben deyip kendini dayatanlar, kendileri için hiç de olumlu olmayacak deneyler yaşayarak ezilip geçileceklerdir.

Daha önceki notumuzda da belirtmiştik. Bunca olup bitene rağmen hala kendini tartışıyorsun. Basit bir tablo sergiliyorsun. Hırçın ve seviyesizsin. Oysa sen her şeyini bu harekete borçlusun. Bu hareketin devrimci politikaları, kadrolarına güvenle yaklaşması ve bunun sonucu oluşturulan '90 Mart' kararları olmasaydı herhalde senin gibi birçok insan hala evde oturuyor olup, her gelen insana dert yanmakla meşgul olurdu. Küçük burjuvazi vefasız, nankör ve çıkarcıdır. Kendi çıkarı için gerektiğinde en yakınlarını dahi sırtından hançerlemekten çekinmez. Tıpkı darbeciler ve fırsatçılar gibi.

Yeni bir kültür oluşuyor diyorsun. Doğrudur. Ama ne yazık ki bu senin belirttiğin anlamda bir kültür değil. İdeolojisi ve ahlakı olmayan, kazanmak için her yolu mübah gören, darbeyle birlikte ortaya çıkan darbeci kültürdür. Ve biz bu kültürü saflarımızda moleküllerine kadar parçalayıp, yok etmek zorundayız. Bu kültür, yalanı, demagojiyi, ahlaksızlığı, her türlü hileyi, vefasızlığı, düşmanla birleşmeyi devrimcilik diye göstermek istemektedir. Biz 15 yıllık Devrimci Sol hareketinin emekçileri ve yöneticileri olarak ilkelerimizin ne olup olmadığını ahlakı olmayan darbecilerden, zayıf kişilikli fırsatçılardan öğrenmeyiz. Darbeciler ve fırsatçılar açık özeleştirilerini bile zorla yazdık diyecek kadar zavallıdırlar. Açık ideolojik mücadeleye giremeyecek kadar kendine güvensiz ve politiklikten yoksun olup, hareketimiz içerisinde ihanet odakları olarak pusuya yatmış ve ihanetlerini icra edecekleri koşulların oluşmasını beklemişlerdir. Bu musibetten gerekli dersleri çıkarmak durumundayız. Bir daha hareketimizin bu tür ihanetlerle karşı karşıya kalmaması için maddi nedenlerini yok etmek zorundayız. Bunlar küçük burjuva ihtirası, gururu ve bencilliği temelinde şekillenmiştir. Küçük burjuvazinin bu zaaflarına karşı da-

ha radikal tedbirler almak zorundayız. Her kim olursa olsun kendini dayatan, kendine olmadık misyonlar biçen, şu veya bu şekilde, şu veya bu amaçla darbeciliği destekleyen, himaye eden herkese karşı savaşacağız. Zaferi gerçek anlamda istiyorsak ve samimiysek bu yolda verilecek kayıplardan korkmamalıyız. Gereksiz kayıplar vermeyelim. İnsanlar yanıltılmış, doğru değerlendirmeler yapamamış olabilir diyerek sabırlı olmaya, demokrasiyi uygulamaya, insanları dönüştürmeye çalışıyoruz. Sürekli çağrı üstüne çağrı yapıyoruz. Gelin özeleştirel sürece girin dememize rağmen birçok insan bu çağrımıza olumlu cevap verirken, kimileri de inatla karşı-devrim yolunda ilerlemeye devam ediyor. Sabrımız Hz. Eyüp sabrı değildir. Böyle düşünenler çok kötü yanıldıklarını, kafalarını duvarlara vurarak anlayacaklardır.

Hareketimizin tüm bölge ve alan komitelerinin, sorumlularının, komutan ve savaşçılarının kararıyla oluşmuş 1 No.lu karar uygulanacaktır.

Hareketimiz bu kararlarını bütün dünyaya ilan etmişken, halka ve kadrolarına güvenerek aleni bir mücadele sürdürürken, sen hala spekülasyon tartışıyorsun. Bilmem hangi konunun yalan ve yanlış olduğunu söylüyorsun. Tıpkı darbeciler gibi. Darbeciler hareketin yönetimini gasp edip, mekanizma denen bir şey ortada bırakmazken mekanizmalardan söz ettikleri gibi...

Hala kendini tartışman, darbecilerle 1. dereceden işbirliği yapmış, hareketimize büyük zararlar vermiş ve vermeye devam eden eşini korumaya çalışman boşunadır. Halkın adaleti tecelli edecek, suçlular cezalarını çekeceklerdir.

Tıpkı darbeciler gibi işine gelmeyen gerçeklere yalan deyip, işin içinden çıkmak istiyorsun. Hiçbir şey yalan değil. Çok istediğin ve de çok sevdiğin için birkaç noktaya değinelim.

Derya'yla Bedri'nin her akşam hava almaya çıktıkları bizzat kendi açıklamalarıdır. Keza evin önünde sık sık şüpheli arabalar görmeniz, evi boşaltmanız da bilinen bir özelliğinizdir. Son olarak Bedri'nin de evde olduğu bir zamanda yine şüpheli bir araba gördüğünüzden gece saat üçte-dörtte evin nasıl terk edildiği, Bakırköy'de Derya ve Bedri'nin gittikleri evde kimseyi bulamayıp, nasıl geri döndükleri yakından bildiğimiz şeylerdir. Yine Bedri'nin çarşaf çarşaf resimlerinin yayınlandığı sırada Bedri, Derya, sen ve Arif'in hep birlikte akşamleyin Kadıköy'den Yeniköy'e gidip çay içme programınızı biliyoruz. Bunlar çoğaltılabilir... Gereksizdir... Z'ye çok kızmışsın anlaşılan. Devrimciliği bırakan birine nasıl yazı yazdırılır deyip Nejdet'in anlattıkları bitti diyerek de suçluluk psikolojisiyle terbiyesizleşiyorsun. Hala anlayamadınsa geç de olsa anlamanda fayda var. Darbecilik karşı-devrimciliktir. Darbeciliğin ahlakı ve ideolojisi yoktur. Darbecilik 15 yıl boyunca hiç kimsenin vermediği zararı vermiştir. Bu anlamda devrimciliği bırakmış, korkmuş, köşesine çekilmiş ama hareketimize zarar verici bir çaba içerisinde olmayan, hatta sokaktaki sıradan bir insan dahi bir darbeciden daha değerli, daha dürüsttür. (*)

(*) Darbe şeflerinin açıklanacak ahlaki, sapık, serseri daha birçok pisliği vardır. Dün susanlar, bugün açıklıyor. Onları da istersen gönderelim sana. Gerekirse herkesin bu pislikleri tanıması için halkımıza açıklayacağız.

Ama senin bunları anlayabilmen için önce darbeciliğin ne olduğunu anlaman gerekiyor. Ne yazık ki, bunu anlamaktan çok uzaksın. Başlangıçta "Bu olay darbedir, komplodur, hareketimize büyük zararlar verecektir" sözlerinin içinin boş ve samimiyetsiz olduğu anlaşılmıştır.

"Uyduruk gardrop" dediğin hikaye de ne acı ki doğrudur. Ve gardrobun çizimi de bizzat senin tarafından yapılmıştır. Z'nin anlattığı gibi hareketin beş kuruşunun olmadığı ortamda Niyazi'yi yüksek sesle kendi kendine söylenir hale getirmişsinizdir. Darbecilerin ve senin gibilerin çizmek istediği tabloya bakalım; şehitler yaşamadıklarından onların ağızlarından söylenenler yalan; DKnın söyledikleri tümden yalan; o süreçte mücadelenin içinde olan, ama sonradan olumsuzluklar yaşamış, eski konumunda olmayan veya mücadelenin dışına düşmüş insanların anlatımına da hiçbir şekilde inanılamaz; bugün hayatın içerisinde mücadele eden, darbeciliği lanetlemiş, hareketi sahiplenmiş genç arkadaşlar ise senin deyiminle "dünkü çocuk, bacak kadar çocuk"turlar, onlar da ne bilir ki. Sana göre onlara hiçbir şekilde güvenilmez, onlar anlamaz, mutlaka DK tarafından dolduruşa getirilmişlerdir... Geriye kerameti kendinden menkul bir tek darbeciler ve darbeciliği destekleyenler kalıyor. İşte darbeciliğin yaratmak istediği kültürün tipik bir örneğidir bu. Bu anlayış insanları öylesine kişiliksizleştiriyor, öylesine dengesizleştiriyor, öylesine yalanlar söyletebiliyor ki, şaşırmamak elde değildir. Hareketin kadrolarının kararı mı çıkmış, mutlaka yalan ve imzalar sahtedir. Bazı darbeciler özeleştiri mi yapmış, ya yalan, ya da sahtedir. Bir tanık herhangi bir olayla ilgili bir gerçeği mi açıklıyor. Mutlaka tanıklığı geçersizdir. Bu kafa yapısının adalet anlayışı Ortaçağ adaletidir. Bu kafa yapısı siyasal mücadele zemininde asla değiştirilemez. Ancak kliniklerin uzun süren tedavi seanslarına muhtaçtır. Hep sorduk, hiç kimseye inanmayan, kendi dışında herkesi değersiz bulan, 13 Eylül'le birlikte birdenbire yüksek perdeden konuşmayı alışkanlık eden, tanrının çok sevimli kulları bu yaratıklar acaba nelerine güvenerek kendilerine bu misyonları biçiyorlar. Birileri açıkça bunları anlatsa da biz de, herkes de rahatlasa. Darbecilerin nasıl hep zaferden zafere koştuklarını, nasıl akpak insanlar olduğunu herkes görse ve biz de onları yüceltsek, gerçekten iyi ki 13 Eylül'ü yapmışsınız deyip, başımıza taç etsek ne iyi olur!

Feryatlarınız boşunadır. Darbecileri teşhir etmeye devam edeceğiz. Sen Nejdet düşmanlığına devam et. Bu hareketin her kadrosu, her sempatizanı size düşmandır. Silahlarımızı gaspeden, savaşçılarımızı silahsız bırakan, kadrolarımızı evsiz ve parasız bırakan, örgütlenmemizi engelleyen, partimizi engelleyen ihanet çetesi mutlaka hesap verecek ve hiçbir yere kaçamayacaktır. Darbeciler de, herkes de sabrımızı, sağduyumuzu gördü. Bu konudaki devrimci adaletimizi de görecektir.

Darbeciler ideolojileri olmadığından ve de kendilerine güvenmediklerinden, darbeyle güç olmak istediklerinden tüm ısrarlarımıza rağmen darbelerini kadrolara duyurmaktan korktular. Korkularında haklıydılar. Çünkü kimse onlara hak vermeyecekti... Vermedi de... Senin, halk yüzümüze bile bakmayacaktır deyişin de bunlardan farklı değildir. Çünkü bu kafa yapısı halkın değil, halka güvenmeyen, kendine güvenmeyen, yüksek sesle itiraf edemese

de suçlu olduğunu bilen küçük burjuva aydın kafa yapısının ürünüdür. Biz devrimciler politikalarımıza, kadrolarımıza, savaşçılarımıza, yarattığımız geleneklere, güzelliklere sahip çıkacağız, çıkıyoruz. Bugün dağda, şehirde, ülkemizin dört bir yanında meydanlardayız. Şehirde ve dağda savaşçıyız. Büyük bir potansiyele sahibiz. Ya siz darbeciler neredesiniz? Darbeciler nerelerdedir? Cenazelerine bile sahip çıkamayacak kadar korkak, oportünizmi yanında gezdirecek kadar zavallı, düşmandan güvenlik isteyecek kadar alçaktırlar. Evet bu eşi görülmemiş alçaklığa karşı savaşmak ve yok etmek bir onurdur bizim için. Ya darbeciler, ya siz neyin onurunu taşıyorsunuz. Hareketi parçalamanın, yok etmenin, bizi yok etmek isteyen düşmanlarımızla işbirliği yapmanın, darbeciliği savunmanın onuru varsa o onur sizin olsun.

Komünden ayrılmak istediğini belirtmiş ve kararını vermişsin. Geç bile kaldın. O kafa yapısıyla değil Devrimci Solcu, devrimci olman çok güçtür. Aynılar aynı yerde buluşmak zorundadır. Hiç vakit kaybetmeden git ve oportünizme sığın. Zaten gitme kararını ilk açıkladığın kişiler hareketimizin yeminli düşmanları oportünistler olduğundan, amacını ve niteliğini herkesin anlayabileceği şekilde ortaya koymuş oluyorsun. Kimbilir belki de böylece DK'yı ve de hareketimizin binlerce taraftarının Hüseyin, Asaf, Süleyman çetesine teslim olmasını sağlarsın.

Başarılar dilemekten başka bir şey elimizden gelmiyor.

Her şeye rağmen devrimci düşüncenin egemen olması arzumuzdur.

■ ■ ■

Önderliğin Berrin'e mektubu

Berrin'e

Merhaba

Yoldaş,

Şu anda hangi görevde olduğun hakkında net bir bilgim yok, ama konuyla ilgili bilgilenmen gerekiyor.

13 Eylül'de hareketimizde darbe olmuş, ben tutuklanmıştım. Ancak 5 Ekim'de kaçmış ve Derya'yı bilgilendirmiştim. Bugünlerde darbecilerin çağrısı üzerine gelecek olan dört arkadaşın (Derya, Malik, Aydın, Musa) çözüm bulabileceğini düşündüğüm için ve de sorunu daha geniş bir kesime yaymak istemediğimden sadece Derya'ya haber verdim.

Derya'nın bilgilenmesi, darbecileri kınaması, darbecilerin telefonda veya yazılı olarak dört arkadaşı hemen bilgilendirelim sözü ve Derya'nın da güvencesiyle darbecilerin gaspettiği üsse konuşmak için tekrar döndüm. Tekrar kapılar kapanmaya başlandı. Dışarı çıkmak sorun oldu. Ama çözüm için kaldım. Darbeciler verdikleri sözlerde durmadılar. 8 Ekim'de çağrılı arkadaşların hemen getirilmesi temelinde bir protokol önerdim ve on dakika sonra yeniden tutuklandım.

Derya'dan kendisini bir gün aramazsam, yeniden tutuklandığımı bilerek

arkadaşlara haber vermesini ve çözüm bulmasını istedim.

8 Ekim'de tekrar tutuklanmam 3 Kasım'da Musa'nın gelişine kadar sürdü.

5 Ekim'de Derya'yı işlerini düzenleyerek hemen gelmesi konusunda ikna etmiştim, o da tamam demişti. Ama ikinci kez tutuklandıktan sonra "Nasıl olsa Musa gider ve çözer" basitliğiyle gelmekten vazgeçmiş ve sorunu hafife almıştır. Yeniden tutuklanmamla ilgili ise hiçbir şey yapmamıştır. Dahası hiçbir şey olmamış gibi darbecilerle işbirliği yapmış, her türlü eylem, istihdam vb. kararları almıştır. Bu sürede olumsuzlukların olmaması için "aktif mücadeleyi atıl hale getirin ve hızla gelin" şeklindeki tüm uyarılarıma karşın mislere SDB fonksiyonu yüklenerek zorlanmış ve darbe yenmesine neden olunmuştur.

Derya, darbecileri meşru görmediğini, sırf bu yöntemi kullandıkları için ceza almaları gerektiğini söylediği halde onlarla işbirliği yapmıştır.

Musa'nın gelmesi ve sorunu çözememesiyle Derya'nın gelmesi kaçınılmaz olunca, Derya'nın tavrı değişti... Derya sorunu bildiği halde darbecilerle işbirliği yaptığı, tutuklanmamla ilgili hiçbir şey yapmadığı, darbeciliği meşrulaştırma temelinde çalıştığı, insanlarımızı aldattığı, operasyonlara neden olduğu, bu konularda kendisinin de hesap vermesi gerektiği vb. noktalarında eleştirildi. Bu eleştirilerden sonra Avrupa'ya gelirken her türlü olumsuzluğun olabileceğini düşünerek, ilişkilerinin telefon numaralarını istedim. Vermedi... Önderliğin bu isteğini yerine getirmeyerek, daha ülkedeyken taraf olmuştur, kendi hesabını yapmıştır. Geldiğinde günlerce tartışılmış ve o hiçbir eleştirisi olduğunu söylemeden ve darbecileri meşru görmediği halde hem de telefonda artık taraf olduğunu söylemiştir. Bu süreçte darbeciler Malik ve Musa'yı kendilerini haklı görmediği, sübjektif oldukları gerekçeleriyle bir kenara itmişlerdi ve kendilerini haklı bulacak zemin arayışları içerisindeydiler. Bunun için de geniş kadrolara gitme hazırlığındaydılar. (Kadrolara hemen haber verilsin ilk düşüncesi bana aittir.) İşte Derya böyle bir ortamda "taraf" olduğunu söyleyerek, darbecilerin bu manevrasına güç verdi. Çağrılı gelecek insanlar dört kişiydi. Bunlardan biri zamanında çağrılmadığı için yakalandı, üç kişi gelmişti ve bunlar yetkiliydi. Derya'nın karşı safta yer alması karar almalarını engellemiyordu, ama bu karar darbecilerin işine gelmiyordu.

Ve artık Derya darbecilerin kaybedeceği bir zemini istemiyordu, çünkü geleceğini bizde görmüyordu. Açıkça Malik ve Musa'ya "DK'nın yöntemleriyle aynı şeylerin bizim de başımıza geleceği endişesini taşıyorum" diyerek tavrını belirtiyordu (Yani yok olma kaygısı).

Yoldaş,

Şu anda Derya darbecilerle işbirliği halindedir. Ve hareketimiz büyük bir tehlikenin eşiğinde olup birliği tehdit edilmektedir. Birliğimizi koruyarak geleceğe yürümek için her ne gerekiyorsa yapacağız, yapmalıyız. Ama bu görev öncelikle sizlerindir. Sizlerin kararlılığı, inancı ve soğukkanlılığı, hareketi sahiplenmeniz, darbeciliğe karşı çıkmanız tayin edici önemdedir.

Darbeciler şimdi tüm ilişkileri ve olanakları ellerinde tutmaktadırlar. Bu olanak ve ilişkilere güvenerek, bizi sizden uzakta tutarak, tek taraflı olarak, sorunu yalan, demagoji, kışkırtma yöntemlerine dayalı olarak sizlere açıp,

karar çıkartmak istiyorlar. Bu durumu kabul etmemelisiniz. Bu darbeciliğin meşrulaşması demektir.

Sorunun çözümü için darbecilere birçok yol önerdik:

1- Çözüm için gelen arkadaşlar karar versin ve bu karara herkes uysun.

2- Çağrılı arkadaşların yönetiminde hareket meşruluk kazansın ve bu arkadaşların denetiminde dar ve geniş kadrolarla tartışma, araştırma yapılsın ve karara uyulsun.

3- Ülkede bulunan ve henüz sorundan habersiz arkadaşlarca oluşturulacak geçici bir komiteye her şey devredilsin ve bu arkadaşlar tartışmaları düzenleyip sonuçlandırsın temelinde yapılan tüm öneriler "Biz yönetimi devretmeyiz" diyerek reddedildi. Darbecilerin yönetiminde oluşacak tartışmayı ve kararı kabul etmek, darbeyi meşrulaştıracağı gibi, karar sonucu olumsuz olursa darbecilerin örgütsel gücü ellerinde tutarak ayrılmalarına da yeşil ışık yakmak demekti. Kabul etmedik.

Gelişmelerle ilgili gerekli yazı ve belgeleri de size iletmeye çalışacağım.

Tartışmak için ülkeye dönmek istiyoruz. Ayrıca burada hiçbir güvenliğimiz yok, darbeciler tartışmayı kendi lehlerine sonuçlandırmak için bizi adeta rehin tutuyorlar. Bu konularda da yardımınızı istiyoruz.

Bu not elinize ulaştığı andan itibaren,

– Darbeciliği meşrulaştırmamak için onlardan gelen hiçbir talimata uymamalısınız.

– Bizim olmadığımız, konuşamadığımız ortamda hiçbir şeyi tartışmamalısınız, hiçbir karar almamalısınız.

– Darbecilerin, gasp ettikleri her şeyi devretmeleri için baskı yapmalısınız.

Her şey size bağlı, sizin ellerinizdedir...

Bu olayla ilgili ayrıntılı gelişmeleri ve iddialara cevapları içeren yazı ve belgeleri de iletmeye çalışacağız.

Acil olarak sizlere ulaşmak için telefon numarasını bize iletmelisiniz. Darbeciler el koydukları telefon numaralarını bize vermiyorlar. Bu kanalla veya başka bir yolla mutlaka sizi bulabileceğimiz, konuşabileceğimiz bir telefon numarasını bize iletin.

Telefonu ..... koduna göre iletin.

Bu notu aldığında koordinesini sağladığını sandığım mahalleler, işçiler ve SDB sorumlularına mutlaka ulaş. Gereken yazıları ilet ve mutlaka bizle bağını sağla. Sorumlunuz olan bayan arkadaşın darbecilerle işbirliği yaptığını düşünerek hareket et.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN!

Bunu da aşacağız.

Selamlar, sevgiler

Hareket Önderi

■ ■ ■

Önderliğin Berrin'e 26 Ocak 1993 tarihli mektubu

Merhaba

Berrin yoldaş

16.1.1993 günkü telefonun ilginçti. Daha üç cümle bile konuşmadan "Kararımıza uyacak mısın?" dedin. Şaşırdım. Bu soru neden? Kim nasıl toplanıyor, nasıl karar alıyor? Sorun darbecilerin yönetim ve denetiminde toplanmaksa bunun olmayacağını baştan beri söylüyorum. Hiç kimse hareketin çıkarları vs. diyerek bir kısım suçları bilerek veya bilmeyerek gizlememelidir. Hepimiz tarih ve halk önünde sorumlu oluruz.

Dört aydır burada ne yapıldığı sorusuna sağlıklı cevap vermek zorundasınız. Neden dört ay bekledik? Dar platformda çözülsün dedik... Toplam dört kişi çağrıldı. Biri gelemeden yakalandı (Aydın). Aydın'ın görüşlerini de size ileteceğiz. Malik'in yakalanmasına ramak kaldı. Sonuçta üç kişi geldi. İkisi darbeciliği kınadı, Derya darbecileri meşru görmemesine rağmen, darbecilerle tavır aldı. Bu insanlar buna rağmen sorunu çözer ve karar verirdi. Ama darbeciler durumu lehlerine görmediğinden "sağlıksız olacak" diyerek geniş kadrolara açılmasını önerdiler. Bu noktada da yönetimi devretmeleri koşuluyla gerek yazıyla, gerekse sözlü olarak Ortadoğu'da toplantı önerildi, yine reddedildi. "Son kez" diyerek ya kendi dediklerini kabul etmemizi ya da herkese açacaklarını belirttiler. Biz de açtık. Buna rağmen hiç değilse, kim kimlere açacak noktasında anlaşalım, kargaşa olmasın dedik. Bu da reddedildi. Darbecilik hep kendini dayattı. Dayatma çözümsüzlüğü getirdi. Darbeciler de bunu istiyordu. Buna rağmen kadrolar bugün tartışıyor. Biz her yere ulaşamadık ve henüz darbeciler tek taraflı yalan ve demagojiyle yönlendirmeye çalışıyorlar. İlişkiler gizleniyor, sadece onlar konuşacak, biz konuşmayacağız. Üstelik biz henüz darbecilerin yazılarını bile elde edemedik. Çünkü darbeciler anlattıkları yalanlar açığa çıkmadan oldu-bittiler peşindeler. Bu yazıyı da bulacak ve gerekeni yapacağız. Kadrolarımız sorunu yeterince tartıştığında gerekenler yapılacaktır. Bütün kadrolar bu sürece aktif katılmalıdır. Yazılarıyla, görüşleriyle, her şeyiyle... Sonuçta bir şey çıkar ve herkes bir sınav verir. Ama darbecilerin yapmak istediği yeni bir komplodur. Kadrolar bu komployu görecektir. Düşünün sen diyorsun ki "Toplanıp karar alırsak uyacak mısın?" Peki başka kadrolar da toplanıp karar alırsa, darbeciler uyacak mıdır? İşte bölünmeye doğru sürüklenme olayı budur. Bu anlamda tavrın, yaklaşımın yanlıştır. Birliğe hizmet etmiyor. Hep birlikte olalım, güzel bir duygu ama devrimci savaş sadece bu duygularla yürüyemez. Biz bir savaş örgütüyüz ve bunun kuralları vardır. Bu kurallar herkes içindir. Tabii darbecilerin Devrimci Sol'da hukuk yok, DK hukuku vardır dediğini biliyoruz. Ama ne yazık ki öyle bile olsa (ki değil) bu hukukla insanlar cezalandırdık, öldük, yüzlerce karar aldık. Darbeciler de kendi çalışma alanlarında bu tür kararlar aldılar. O zaman akılları neredeydi? Yoksa suç ortaklığı mı yaptılar? Tüm bunları çok daha sağlıklı koşullarda ve serinkanlılıkla düşünmek gerekir. Bu hareket darbecilerin sandığı kadar kolaylıkla büyüyüp bugünlere gelmedi. Darbeciler bilmezler, onların anlattıkları ancak kendilerine anlatılanların çarpıtılması ve işlerine geldiği biçimde kullanılmasından ibarettir. Gerçek çok daha karmaşık ve ayrıntılarla

doludur. Çok kolay karar veriyorsunuz. Günlerdir tek taraflı dinliyorsunuz ama bizlerle konuşmak gerektiğini düşünmüyorsunuz. Ve şu telefon oyununa ister istemez alet oluyorsunuz. Tartışma başladıktan yaklaşık on gün sonra bize bir telefon veriliyor. Neden? Sizlerin orayı araması ve bizle konuşmanız için. Oysa darbeciler doğrudan sizi arıyor, hem de istediği zaman. Diyorsun ki, "Yarın ne olacağı belli değil" ama aynı şey darbeciler için de geçerli değil mi? Size göre ne yazık ki geçerli değil. Pekala Derya ile birlikte Bedri de seni veya başka bir arkadaşı arayabiliyor. İşte sana demokrasi örneği. Demokrasi için yola çıktığını iddia edenler hangi demokrasiyi uyguluyorlar?.. Kimin demokrasisidir bu? Zaten demokrasiden söz edenler darbe gibi bir yola başvurmazlar. Darbecilerin telefon ilişkilerini gizlemeleri, sonuç ne olursa olsun, biz ikna ettiğimiz insanlarla birlikte ayrı yürüyeceğiz, eğer kadrolar DK'ya hak verir, bizi cezalandırma yoluna giderse ayrılacağız demekten başka bir anlama gelmez. İkincisi bizim kadroları bulmamızı ve konuşmamızı engellemek... Bu da iddialarının çürük, temelsiz olduğunun göstergesidir. Gerçekten düşüncelerine güvenenler, darbe yoluna başvurmaz, yazıları vermeyerek düşüncelerini gizlemez, ilişki saklayarak tartışmaktan korkmaz. Bütün bunlar devrimci yöntemler değildir. Bunlar, devrimci anlayışın çürüdüğü, darbecilik anlayışının hakim olmaya başladığının göstergeleridir. Zaten düşüncelerine güvenenler, hayatlarını da ortaya koyarak bayrak kaldırırlar. Belki bir kesitte haklı çıkmaz ama tarih ve halk nezdinde aklanırlar. Darbeciler ne diyorlar? Darbeye başvurmasaydık (onlar darbe demez) ayrılık olurdu diyorlar. Ayrılan kim? Tabii ki kendileri. Oysa her farklı görüşü savunanın ille de ayrılması gerekmez. Darbeci burada bir dayatma yapıyor. Ya benim dediğim olur, ya da onu ne pahasına olursa olsun zorla alırım... Bu yol güçsüzlerin, çürük ideolojisi olanların yoludur. Bu nedenle darbecilik güçsüzlük ideolojisidir. Darbeciler de şimdi tastamam bunu uyguluyorlar. Zorla ele geçirdiği gücü kullanıyor ve hiçbir koşulda bırakmak istemiyorlar. Darbeci, ya ben dediğimi yaparım, ya da her şeyi yıkarım diyor. Gelinen nokta burasıdır. İlişkiler gizlenirse ne olacak? Doğal ki siyasal bir mücadelede başka yollar aranacaktır. Ama bu yollar risklidir. Kimdir bunun sorumlusu?..

13 Eylül'den itibaren darbecilik açmazdır, her gün biraz daha açmaza gireceksiniz dedim. Bugün bunu yaşıyoruz. Hareketin sorunlarını daha az sancısız çözmek için bu yola başvurduklarını söyleyenler nasıl bir durum yarattıklarının farkında mıdırlar acaba? Sizler görüyor musunuz? Nereye gidiyoruz sorusunu herkes kendisine sormalı ve ona göre tavır belirlemelidir. Çok tarihi günler yaşıyoruz. Kolay verilmiş kararlardan uzak durmak gerekir.

Biz hiçbir zaman iddialar tartışılmasın demedik. Tersine, korktuğumuz, açıklayamayacağımız, dahası halkımıza ve kadrolarımıza veremeyeceğimiz hiçbir hesabımız yoktur. Tabii ki darbe olayı nedir, hangi ideolojiden kaynaklanmaktadır, hareketimize nasıl bulaşmıştır en geniş boyutlarıyla tartışılmalıdır ve araştırılmalıdır. Bunun dışındaki iddialar da madem iddia edilmiştir tartışılmalıdır. Niteliği ne olursa olsun hareketimizde her şey tartışılır. Ve bunun kefili sizler olmalısınız. Tartışılmazsa, denilenlere uyulmazsa söz ve karar sizindir. Zaten hareketimizin güzellikleri kirletilmiştir. Bu temizlenmek zorundadır. Ve elbette bu görev tüm kadrolarındır.

İddiaları, yaşayanlar parça parça da olsa açıklamaya başlamıştır. Elimizde Nejdet ve Aydın'ın yazdıkları var. Size de gelir, görürsünüz. Operasyonlar nasıl olmuştur, kim ne yapmıştır çok daha ayrıntılı ortaya çıkacaktır. Gerçekler gizlenemez. Ve biz kendimize, tarihimize, kadrolarımıza karşı hep açık olduk, olmaya da devam edeceğiz.

Derya'nın neden bu tavra girdiği de açığa kavuşacaktır. 5 Ekim'de bana Aydın'la ilişki kuramayacağını söylemişti. Bunu bugün Aydın yalanlıyor. Yakalandığım güne kadar ilişkim vardı diyor. Derya niçin çözüm için gelmek istemedi? 5 Ekim'de onu ikna etmiştim ve hemen gelecekti. Onun güvencesiyle darbecilerle konuşmaya gittim. Tekrar tutuklanınca neden hiçbir şey yapmadı? Musa'yı ara, bildir dedim, neden bunu yapmadı? Daha ülkedeyken ilişki telefonlarını neden vermedi? Tüm bunlar cevaplandırılması gereken sorulardır. Ve Derya bana tek kelime eleştiri yöneltmemiştir. Dahası Derya darbecileri meşru görmezken, *"sırf bu yöntemi kullandıkları için ceza almaları gerekir"* derken, nasıl darbecilerle işbirliğine girmiştir? Ve 5 Ekim'den sonra darbeyi bildiği halde hiçbir şey olmamış gibi nasıl her türlü kararı almıştır. Meşru olmayan bir yönetimin kararlarıyla ölenler, tutsak düşenler, acı çekenler için ne düşünüyor acaba?

Darbeciler soruşturma komisyonlarından söz ediyor. Dört aydır hareketin tüm ilişkileri ellerindeydi ve kullandılar. Araştırdılar, hem de yönlendirerek. İlle de DK suçludur sonucunu çıkartmak istediler ama olmadı. İşte Nejdet'in söyledikleri... *"...bize gönderdiğiniz notta tüm operasyonlara ilişkin geniş soruşturma açıldı. Nedeni tekniktir. (faks, telefon vs.) Bu konuda da kafa yorun, kurgu yapın diyerek bizi yönlendirmeye çalışıyorsunuz. Tüm operasyonlara ilişkin olarak DK'nın yazdıkları tamamen doğrudur, onaylıyoruz."* Evet böyle diyor Nejdet... Peki Bedri nereden biliyor hem de hiçbir operasyon görmediği, sıcak mücadeleyi hiç tanımadığı halde? Hem Derya da daha önce bu soruşturmayı yapanlardandı. O zaman aklı neredeydi? Her neyse, tüm bunlara rağmen bir yerde kuşku varsa, tekrar tekrar araştırılabilir, soruşturulabilir. Bunlar sorun değil. Çünkü sorunun temeli burada değildir.

Birileri işlenen suçları örtbas edemez. Ortada suç varsa ceza da vardır, bu herkes için geçerlidir. El ele verme ve benzeri sözler güzel ama soyuttur. Hareketimizde adalet her zaman oldu ve olacaktır. Bu adalet alta da, üste de uygulanacaktır.

Darbecilerin darbeden önce (Bedri'yle son üç günlük kesik kesik süren tartışma hariç) tek kelime eleştirileri yoktur. Darbeden sonra hareketin 15 yıllık tarihi sorgu masasına yatırılıyor. Bu sağlık alameti değildir. Dün niye görmediniz? Cevap; çarpık kavradık şeklindedir. Peki, özeleştiriler nedir? Zorla alındı denmektedir. Geriye bir şey kalmıyor. Devrimci mücadele bu tür açıklamalarla ancak karikatürize edilebilir.

Hem darbeciler neden ürküyor, neden acele ediyor? *"Zamana ihtiyacımız var, sen bize bu süreci yaşatmayacaksın."* diyen onlardı. İlle de geniş kadrolara açalım deyip, çağrılı gelen insanları çiğneyen onlardı. Şimdi kadrolar tartışıyor, biz tüm kadrolara henüz ulaşamadık bile. Telaşın nedeni nedir? Bizim ulaşamadığımız kadrolarla sonuç almak düşünülüyorsa, bu çok tehlikeli bir yol-

dur. Kadrolar tartışmaya katılmalıdır, yazılar yazmalıdır. Gerektiğinde bir araya gelmelidir. Ama kadroları gizleyerek tartışma sürdürmek asla devrimci bir yöntem değildir. Hele ki "ne olacağı belirsiz" diyerek bunu yapmak daha baştan ne olacağına karar vermek demektir. Bu yol yanlıştır. Hemen geri dönülmelidir.

Darbecilik meşru olamaz ve hareketimizde yaşayamaz. Bu anlayışa karşı savaşacağız. Hep birlikte savaşalım. Hareketimizin geleceğini aydınlatalım.

Bunu da aşacağız.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik

Not: Size verilen telefon sadece Ortadoğu'yla konuşmaya ayrılmıştır. Yazılarımızı zamanında vermemişsin. 8 Ocak'ta darbecilerinkini, 16 Ocak'ta da bizimkileri vermişsin. Doğru değil bu yaptığın.

■ ■ ■

Önderliğin Selman'a 4 Ocak 1993 tarihli mektubu

Mahalleler Sorumlusu Selman'a

Merhaba,

Uzun süredir görüşemedik, nedenlerini ya daha önceden öğrenmişsindir veya bu notla öğrenmiş olacaksın.

Hatırlarsın belki, 13 Eylül 1992'den sonra senin evi hiç aramadım ve başka biri devreye girdi. Ancak 5 Ekim sabahı tekrar aradım ve ısrarla Derya (ablan) gelince mutlaka beklemesini ve çok acil görüşmemiz gerektiğini belirttim. Bundan sonra telefon trafiğinin hızlandığını fark etmişsindir.

13 Eylül'de hareketimizde darbe olmuş, ben tutuklanmıştım. Ancak 5 Ekim'de kaçmış ve Derya'yı bilgilendirmiştim. Bugünlerde darbecilerin çağrısı üzerine gelecek dört arkadaşın (Derya, Malik, Aydın, Musa) çözüm bulabileceği için ve de sorunu daha geniş bir kesime yaymak istemediğimden sadece Derya'ya haber verdim. Seninle de konuşma olanağı bulduğum halde konuşmadım.

(...) (*)

Bu notu aldığında sizlerle koordineyi sürdüren Berrin arkadaşa da durumu anlat ve ona ulaşmamızı sağla. Yine işçi kesimi sorumlusunu bulmaya çalış ve bilgilendir, ulaşmamızı sağla...

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN

Bunu da aşacağız.

Selamlar, sevgiler

Hareket Önderi

Not: Tartışmalar belli bir kadro çevresinin dışına çıkmamalı ve polisin duyumuna karşı önlem alınmalıdır.

■ ■ ■

(*) Mektubun bu bölümü, Berrin'e yazılan ilk mektubun (syf.718) üçüncü paragrafından, sondan bir önceki paragrafına kadar olan bölümüyle aynıdır... Bu nedenle aynı metnin tekrar yazılmasına gerek görülmedi. (Yayınevinin notu)

Önderliğin Selman'a 12 Ocak 1993 tarihli mektubu

Mahalleler Sorumlusu Selman'a
Merhaba, Yoldaş,

4 Ocak 1993 günü size ulaştırmak için not ve yazılar ilettim (Berrin kanalıyla). Ama anlaşıldığı kadarıyla notlar ve yazılar size iletilmedi. Çünkü sizden telefon numarası istemiştim, hiçbir cevap gelmedi. Yazıların gelmediğini Berrin'in başka arkadaşa gönderdiği bir nottan çıkarıyorum. Şöyle diyor: *"Gönderdiklerinizin dağıtımının yapılacağından kuşkunuz olmasın."* Yani henüz dağıtılmamış ve Berrin'in notu 11 Ocak tarihli... Anlaşıldığı kadarıyla Berrin darbecilerin yazıları gelene kadar bekletti. Bundan sonra da dağıtıp dağıtmayacağından emin değilim, çünkü kendisine de not gönderildiği halde ne telefon numarası gönderdi, ne de not yazdı. Eğer sizler de bu şekilde davranır, telefon numarası vermez, görüşmemi engellemeye devam ederseniz, başka kanallarla size ve başka yerlere ulaşmak zorundayım.

Darbecilik hareketimizde asla meşru olmayacaktır ve hiçbir gerekçe darbecilik suçunu gizleyemez. Darbecilerin, darbecilik suçlarını gizlemek için her yola başvuracaklarını biliyorum. Bunları dört ay boyunca yaşadım. Yeni deneylere ihtiyaç yoktur. Şimdilerde darbecilerin nasıl melek rolü oynadıklarını, kendilerinin sorunu platformlarda çözmek istediklerini ama bizim buna yanaşmadığımızı, kendilerinin asla ayrılıktan yana olmadıklarını, benim sorunu herkese açtığımı vb. vb... birçok yalanı peş peşe sıraladıklarını biliyorum. Bunların tümü yalandır. Darbeciler kendilerini meşrulaştırmak için onların yönetiminde tartışmaya girmemi istiyorlar. Onlar yönetemez ve hiçbir karar alamazlar, çünkü meşru değiller. Onlar benim hakkımda ve sizler hakkında hiçbir karar alamazlar. Hareket meşru yönetiminde sizlerin kararı, kefilliği ile her türlü kararı alır ve uygular. Ama darbeciliği meşrulaştıramaz. Darbecilik olayı mutlaka mahkum edilmek zorundadır. Bu hareketin onur savaşıdır. Bu onur hepimizindir. Sorun sadece bu anın çözümü değil, tarihsel ve siyasal boyutlarıyla ele alınmalıdır.

Ulaştığım bütün kadrolara söylüyorum, size de iletiyorum. Darbeciler beni susturarak, olanaksızlıklara mahkum ederek sonuç alamazlar. İç düşmana karşı bu savaşta ne pahasına olursa olsun teslim olmayacağım. Ve mutlaka ilişkileri bulacağım. Darbeciler zaman kazanıp yalan ve demagojilerle kafaları karıştırmak istiyorlar. Buna izin vermeyeceğim ve dolaylı da olsa ilişkileri bulacağım. Bu risktir. Fazla insanın devreye girmesi demektir. Yarın bunun demagojisinin yapılacağını (hatta yapıldığını) biliyorum. Ama başka yolum yoktur, çünkü darbeciler gasp ettikleri sizlerin telefonlarını vermemektedir. Bu anlamda doğacak bütün olumsuzlukların sorumlusu darbecilerdir. Tarih ve kadrolar önünde bunu bir kez daha belirtmek gereği duyuyorum. Darbeciliğe, ahlaksızlığa, tarihimizi ters yüz edenlere karşı savaş sürecektir. Sizlerden bu hareketin kadroları olarak görevlerinizi yapmanızı istiyorum. Uyarıyorum, darbeciler ellerinde tuttukları güçle ayrılık peşindedir. Soruna sizler vakıf olduğunuz halde, hala yönetimi devretmeyiz demenin başka hiçbir anlamı yoktur. Ben bu hareketin önderi olarak tüm kadrolara bizzat el yazımla söz verece-

ğim. Sizler tarafından istenen her şey tartışılacak ve sizin kararınız bağlayıcı olacaktır. Ama kadroların kararından korkan ve sonuçta ceza alacaklarını düşünen darbeciler hareketin meşru yönetimine dönmesini istemeyeceklerdir. Çünkü sonuçta ellerinde tuttukları olanaklarla ayrılık peşindedirler. Şu anda bu ayrılık örgütleniyor... Bunu engellemek sizlerin elindedir. Ama bu engel, darbecilikle uzlaşarak, onu meşrulaştırarak yapılamaz. Şu anda tüm hareket ilişkileri, arşivimiz, son bağış kampanyası, çeşitli gayri menkul, nakit para (toplam olarak 4 milyon mark, yaklaşık 24 milyar Türk lirası) ile ayrılığa oynuyorlar. Bu gücü, olanağı onlardan almalısınız.

Benim, Malik ve Musa arkadaşların sizlere ilettiği yazılar darbecilerin yazılarıyla birlikte gelmemiştir. Darbeciler yazılarımıza el koyarak kendi yazılarıyla birlikte göndermişlerdir. Ve şu ana kadar (12 Ocak 1993) sizlerin telefon numaraları gelmemiştir. Hemen göndermelisiniz.

Uzlaştırıcı, kararsız, ne yapacağını bilmeyen insanlar gibi değil, biz bir savaş örgütünün kadrolarıyız ve mutlaka bu engeli de aşıp zafer yürüyüşümüze devam edeceğiz bilinci ve kararlılığıyla soruna bakmanızı istiyorum.

Tekrar ediyorum, darbeciler sizleri gizleyerek, sonuç almaya çalışıyorlarsa çok yanılıyorlar. Bu savaşta bu tür engelleri mutlaka aşmak zorundayım. Bu benim tarihsel ve siyasal görevimdir. Doğacak risklerden kesinlikle ben sorumlu olmayacağım...

Bunu da aşacağız.

Selamlar, sevgiler

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ, ZAFERİMİZ İÇİN!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

Önderlik

■ ■ ■

Önderliğin Selman'a 15 Ocak 1993 tarihli mektubu

Mahalleler Sorumlusu Selman'a

Merhaba, Yoldaş,

Yaklaşık 12 gün önce sizlere bir not ileterek hareket içindeki durumu açıklamış ve konuşmak için telefon numaranızı istemiştim, göndermediniz. Ayrıca bu konuyla ilgili çeşitli yazıları da göndermiştim. Elinize ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum. Ama şu andaki bilgilerimize göre Berrin'in bunları darbecilerin yazıları gelene kadar beklettiğini biliyorum. Ve yine daha önce Derya'ya okuması için verdiğimiz taslak halindeki yazıları Derya gizlice darbecilere vermiştir. Oysa yazılar bitmediği için kimseye vermemesi özellikle anlatılmıştı. Darbeciler de şimdi bu yazıları daktilo edip dağıtıyorlar. Böylece işte bakın DK'nın da yazıları var deyip karar çıkartmak istiyorlar. O yazıların hiçbir geçerliliği yoktur. Ayrıca benim dağıttığım yazılar da darbecilerin yazılarına cevap değildir. Sadece darbecilerden zorla aldığım 6 sayfalık tutuklama belgesine cevaptır. Oysa darbeciler Derya'nın marifetiyle yazılarımı almış ve kendi yazılarında bunlara cevap vermişlerdir. Darbecilerin yazıları hala elimize geçmemiştir, geçince yalan ve demagojileri, sübjektivizmi ortaya çıkararak sizlere rapor halinde sunacağız. Ama darbeciler iddialarının suni olduğunu bildiğinden

yazılarını bile vermeye korkuyorlar. Onlar beni yargılayamaz ve ben onlara hesap vermem. Ancak Devrimci Sol gerçeğiyle birlikte herkese hesap veririm.

Darbeciler darbecilik suçundan kurtulmak için her türlü hile ve yalanı meşru görmektedirler. Gerekçe ne olursa olsun, tüm gerekçeler doğru bile olsa darbecilik asla meşru olamaz. Bu harekette her şey tartışılır ama darbecilik meşru olamaz. Ve darbeciliği mahkum etmeden tek bir adım dahi ileri atamayız.

Darbeciler şu anda benim-bizlerin konuşamadığı, tartışamadığı ortamda oldu-bittiler yaratma peşindedir. Bu tavırlarıyla, sizlerin telefonlarını vermeyerek, yalan yanlış yönlendirmeler yaparak kadrolara suç işlettirmektedirler.

Size, bize telefon verdiklerini söyleyecekler ve orayı arayın diyecekler. Bu bir aldatmacadır, oyundur. Birincisi, telefon tartışma başladıktan 10 gün sonra verilmiştir. İkincisi, sizlerin bizi kulübeden aramasıyla konuşmamız mümkün değildir. Üçüncüsü, darbeciler istedikleri anda sizle konuşurken, bizi sadece sizin araması (o da kulübeden) mantıklı ve adaletli değildir. Kaldı ki, darbeciler hiçbir şeye karar veremez. Bu hareket onlara ailelerinden miras kalmamıştır. Hangi ilişkiyi hangi hakla vermiyorlar. Üstelik demokrasi adına yola çıkanlar nasıl bir demokrasi sergiliyorlar?

Şayet darbecilik meşru diyorsanız tabii ki darbeciler için her şey mübahtır. Darbecilerin ahlaklarının olmadığını yakınen biliyoruz.

Darbecilik asla meşru olamaz. Doğal önderlikleri, veya seçimle gelmeyen, yönetimleri onaylanmayan hiçbir güç karar alıp uygulayamaz. Dört ay boyunca sizleri aldatarak, sahtekarca yönettiler. Ölmek ve öldürmek kararları aldılar, insan istihdam ettiler. Kim adına, neden? Bunların hesabı mutlaka sorulacaktır ve hiçbir neden bu suçları gizleyemez. Darbecilik meşru değilse yapılacak şey açıktır. Hiçbir kararı dinlememek, reddetmek ve hareketin meşru yönetimini savunarak darbecilerin çekilmesini istemektir. Darbeciler size sorarak darbe yapmadılar, dahası biz açıklayana kadar sakladılar... Şimdi de kadroları gizliyor, konuşmamızı engelliyorlar. Darbeciler hiç kimseye güvenmiyor, çünkü artık kendilerinden korkuyorlar. Birçok kadromuz (ulaştığımız alan ve bölgeler) bugün darbecilerin yaptıkları karşısında infial halindedir. Sizler nasıl hala hiçbir şey olmamış gibi konuşmamıza engel olunmasına karşı çıkmıyorsunuz, anlamak güçtür. Sizlere ne tür yalanlar anlatıyorlar bilmiyoruz. Bilmek istiyoruz.

Hareketimiz çok ciddi olarak bölünme tehlikesi yaşamaktadır. Bunun önüne geçmek ve darbeciliği mahkum etmek her kadronun başat görevidir. Darbecilerin yeminlerle biz bölücü değiliz demelerinin hiçbir anlamı yoktur. Ve dört aydır çözüm için bekleyen, birçok öneri götüren bizler bunun en yakın tanıklarıyız. Yeniden ve yeniden deneyler yaşamanın hiç gereği yoktur. Darbeciler bulabildikleri güçle ayrılmayı hedeflemektedirler. Bunun için de yönetimi devretmemekte ve kadroların kararına güvenmemektedirler. Kendileri için iyi düşünen kadrolar ak-pak, diğerleri mutlaka karadır. Bunu yaşayarak göreceksiniz. Darbeciler arşivi de ellerine geçirdiklerinden her şeyi kirletmekte ve adeta kadroları birbirine düşürmeye çalışmakta, şehitleri yıpratma dahil hemen her şeyi yapmaktadırlar. Tek amaç DK'nın ne kadar kötü olduğunu göstermektir. Bu konuda kuşkusuz ki çok şey anlatacak durumdayım... Ama bu ze-

min spekülasyon zeminidir, herkesin yıpranacağı bir zemindir. Buna zorlanıyorum, yapmak istemiyorum, ama yaparsam da sorumlusu ben olmayacağım... Çünkü bunu ben başlatmadım. Sizlerin tavır alışları, kararlılıkları belirleyici olacaktır. Bu tavrı gösteremezseniz darbeciler kendilerini dayatmaya devam edecek ve tüccarca sizlerle de pazarlık yapacaklardır. Yaptıklarına da inanıyorum. Darbecilerle dört ay görüştük, her türlü taviz verildi, ama sonuç bir hiçtir. Bu dört ayı yaşanmamış kabul edemeyiz. Kaldı ki, darbecilerin sorunları kadrolara mal etmekten başka amaçları yoksa rahatlıkla kadrolara güvenmeli ve yönetimi terk etmelidirler. Yapmıyorlar, neden?

Yazılarım arasında bulunan ve sizlerden güven isteyen yazıyı kimsenin baskı altında kalmaması için tartışma sonuna kadar geri çekmiş bulunuyorum. Bilginiz olsun...

8 Ekim 1992'de bodruma atılmamın sorumlularından biri de Derya'dır. Onun güvencesiyle gittim ama sonra hiçbir şey yapmadı. Ve 5 Ekim'de Derya'ya Aydın'la bağı olup olmadığını sordum, "yok" dedi. Yalan söylemişti. Şimdi Aydın açıklıyor; *"Yakalandığım tarihe kadar hem telefon hem de aracı bağlantısı vardı"* diyor. Darbeciler beni ikinci kez tutuklarken, üç (3) gün tereddüt ettiler. Bu sürede Derya ile işbirliği oluşturdukları anlaşılıyor. Ve Derya 21 Kasım'da buraya geldi. 23 Kasım'da yazıları verdik, o hemen bu yazıları darbecilere verdi ve bizim onayımızı almadı. Kısaca Derya bizle hiçbir şey tartışmadı, daha geldiği ilk günden itibaren darbecilerle birlikte oldu. Tavrını ise bize telefonda bildirerek kişiliğini sergiledi. İkiyuzlü, truva atı rolünü hep oynadı. 3 No'lu açıklamada bunlara değindik, umarız bunlar elinize ulaşıyordur.

Telefon verilmemesi, ilişkilere ulaşamamam devam ettikçe başka insanlar aracılığıyla ulaşma yolları arayacağım kesindir. Yasaklarla, saklanmalarla siyasal mücadele engellenemez. Ve inanın hareketimizde asla darbecilik meşru olmayacaktır. Şöyle veya böyle bu durum çözülecektir. Hep birlikte çözelim, düşmanı sevindirmeden çözelim diyoruz. Ama ilişki gizleyenler suçlarını her gün biraz daha artırıyorlar. İlişki gizlemek hangi anlayışın ve mantığın ürünüdür. Bu ilişkiler Derya'nın babasından mı kalmıştır acaba?..

Darbeciliği meşru görmeyen birileri için darbeciliğe karşı mücadele bir siyasal onur sorunudur, kimlik sorunudur. Uzlaşmacılıkla, kararsızlıkla sorunlar çözülemez. Hele tek taraflı, sadece darbecileri dinleyerek hiç çözülemez. Bu sorunu daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramaz. Sorunları derinleştirmeye bilmeden hizmet etmemek gerekir.

İllegalitede doğal olarak birçok şeyi göremiyorsunuz. Görmek için çaba sarf etmelisiniz.

Ne yaparlarsa yapsınlar, darbeciler darbecilik suçunun cezasını çekeceklerdir ve hiçbir şey onları bu cezadan kurtaramaz... Bundan dolayı ayrılığı şekillendiriyorlar. Ama çabaları boşunadır ve maskeleri düşecektir. Bunun için de oldu bittiler peşindedirler. Bu oyunu bozacağız. Devrimci Sol adaletinin ne olup olmadığını göstermeliyiz...

Hareketimizde her şeyin tartışılacağının (darbeci iddiası bile olsa) güvencesi sizler olmalısınız. Ama darbeciler size de güvenmezler, ancak onlara hak verdiğinizde güvenirler.

Bilmenizi isterim, darbecilerin yönetimi ve denetiminde tartışmayı kabul etmedim. Bu nedenle onlarla birlikte yazı da dağıtmadım. Onlar kanalıyla gelen tüm yazılar geçersizdir. Ve darbecilere hiçbir hesap vermem. Onlar hesap vermelidir. Darbenin, kirlettikleri değerlerimizin, dört ayda şehit düşen yoldaşlarımızın, tutsakların, maddi ve manevi kayıplarımızın hesabını vermelidirler.

Olmadığım, konuşamadığım, darbecilerin denetim ve kararıyla alınan hiçbir karar geçerli olamaz. Gecikmiş olsa bile telefon numaranızı istiyorum. Kod:

Berrin'den anladığım kadarıyla sizlere DK hareketi bölmek istiyor, ne olacağı belli değil, onun için telefon numaralarınızı vermeyin denmiş. Doğrusu şaşırmadım desem yalan olur. Benim bölücü, darbecilerin birlikçi görünmesi mizahi bir durumdur. İsterdim ki, önce bu dört ayda neler oldu, çözüm için neden dört ay bekledik sorularını sorasınız ve uzun uzun tartışalım. Ama siz tartışmadınız, tartışmıyorsunuz. Bilmeyerek ve gerçekten iyi ve doğru olanı yaptığınıza inanarak telefon numaralarınızı vermiyor, bizleri bir tek kelime dahi dinlemeden darbecilere inanıyorsunuz. Sakın yazılarınız var ya demeyin. Benim yazılarım sadece 6 sayfalık tutuklama belgesine verilen cevaptır. Daha doğrusu kadrolara sunulan rapordur. Darbecilerin benim diye dağıttığı yazı da sadece taslaktır. Bu yazı Derya'nın işbirlikçiliğiyle darbecilerin eline geçmiştir.

Daha soğukkanlı ve kararlı olmanızı beklerdim. Beğenir veya beğenmezsiniz ama önce dinlemeliydiniz. Ama siz hep tek taraflı dinlediniz ve darbecilerin işte bakın DK'nın da yazısı var demeleriyle "ikna" oldunuz! Böyle olmamalı.

Darbecilik hiçbir gerekçeyle gizlenemez, darbeciler her gün suni bir şey üreterek bu çıplak gerçekten kaçmak niyetindedir. Ve kadroları buna alet etmektedirler. Bunu göreceksiniz ama ille de deney diyorsanız onu yaşayacaksınız.

Şu telefon oyununu nasıl kabul ettiniz? Bu nasıl bir anlayış ve adalettir? Oynanan oyunları nasıl görmüyorsunuz? Telefon bize 13 Ocak saat 24.00'te verildi. Oysa tartışma başlayalı neredeyse 10 gün olmuştu. Hem bir taraf her türlü olanağa sahipken biz neden değildik ve kadrolarımız bunu neden sormuyordu? Kadrolarımız 15 yıldır politikalarını onayladıkları, talimatlarını dinledikleri insanı dinlemeden nasıl karar veriyordu? Buna sürükleyen anlayış neydi? Bu darbeciliği meşru görmek değil midir? Bundan sonra örgütümüzde şu veya bu nedenle birileri sabah banyodan çıkan önderlerinin veya MK üyelerinin üstüne mi atlayacaktır? Ve bu insanlar haklı mı olacaktır? Tekrar ediyorum, neden ne olursa olsun, devrimci bir örgütte darbe meşru olamaz. Ne deniyor, darbe değil de (onlar darbe demez) başka yola başvursaydık ayrılık olurdu. Ayrılık çıkartanlar neden çıkartıyor? Yani bir kısım insanlar hiçbir zaman haksız çıkmak veya ceza almak istemiyor, tersi olunca ya ayrılık ya darbe oluyor. Darbe olayı şu veya bu nedenle yapıldığı an teorize olmuş demektir. Ve başkaları da kaçınılmaz olarak bu yolu izleyecektir. Sizlerin tavrı bu yolu açıyor. Bizim en büyük endişemiz de hareketin böyle bir rotaya girmesidir. Ve süratle oraya doğru gidiyor. Bunu engellemelisiniz. Aylardır her türlü öneri yapılarak taviz verildi. Hiçbiri kabul edilmedi. Ve darbeciler kadrolara açmaya karar verdiler. Biz de açtık. İpin ucu ellerinden kaçtı. Korku başladı. Demek ki şimdiye kadar beklemek gereksizdi. Bekleyiş yeni dayatmaları getirdi. Dün Ortado-

ğu'da toplantıyı reddederken, bugün olabilir diyorlar ama yönetimi yine devretmeye yanaşmıyorlar. Kadroların kararına güvenenler neden korkuyor? Bu karara ben veya başka biri uymazsa onu cezalandırırsınız. Ama darbeciler, her şeyi biz yaparız, biz darbe yaptık diyerek adeta Evren'in demokrasiye geçiş programı gibi bir anlayışı uygulayamazlar. Buna izin verilmemelidir. Buna teslim olunamaz.

Şimdi ne oluyor? Daha geniş kadrolar tartışsın, dar platformda çözüm olmayacak çünkü gelen insanlar sağlıksız dendi. İyi ama toplam 4 kişi çağrılmış, bunlardan biri zamanında çağrılmadığından yakalandı (Aydın). (Kendi yazısını da size ileteceğiz.) Malik'in yakalanmasına ramak kaldı. Musa ancak 3 Kasım'da geldi. Sonuçta 3 kişi geldi. Madem sağlıksızdı, bu insanlar neden çağrıldılar? Düşünürsek anlamak güç değildir. Ve şimdi daha geniş kadrolara gittik. Tartışma yeni başladı ve ben hala darbecilerin yazılarını bile okuyamadım. Elime geçince gereken cevabı vereceğim. Kadrolar tartışırken yangından mal kaçırma neden? Birileri tartışmaktan korkuyor. Korktuğu için de telefon numaralarını bile vermiyor. Kısaca biz konuşacağız, yönlendireceğiz ama sen konuşmayacaksın deniyor. Bunun neresi devrimcilik... Ve bu olayın neresinde devrimcilik var. Kadroların tartışması ısrarla neden engellenmek isteniyor? Kadrolar tartışır ve nihai bir sonuca varır. Korkulan şudur. Bugüne kadar ulaştığımız **tek bir kadrodan** darbecileri meşru gören kimse çıkmadı. Siz neden hiçbir şey yokmuş gibi yolunuza devam ettiniz. Demek ki anlatılan farklı şeyler var ve bu farklı şeylerle yönlendirme yapılıyor. Denir ki rastgele insanlara açılıyor. Rastgele insanlara açılmadığı ortada, ama şu da kesin; bölge ve alan sorumlularının telefon ve diğer bağlantıları benden gizlenirse başka insanlar kanalıyla gerekli yerlere uzanmak zorundayım, başka yol yoktur. Bu konuda hem darbecileri hem de sizleri bilgilendirmiştim. Buna rağmen ilişki gizleme devam etti, ediyor.

Darbeciler yine fiili durumlar yaratarak sonuç almak niyetindeler. Onlarca kadronun darbecileri kınadığı, hatta ihanet olarak değerlendirdiği bu koşullarda bu tür fiili durumlar bölünmek demektir. Darbeciler ille de kendilerinin meşru görülmesini ve cezalandırılmamalarını istiyorlar. Bu istem devrimci değil, darbecidir. Darbecilikle devrimcilik karşı karşıya getirilemez.

Darbeciler bölünmemek için darbe yaptıklarını, sorunun daha sancısız atlatılması için bu yola başvurduklarını söylüyorlardı. Peki şimdi aradan geçen süreye rağmen olan biten nedir ve nereye gidiyoruz? Düşünün! Tarih ve halkımız önünde hepimiz hesap vermek zorundayız. Bilerek veya bilmeyerek yıllardır özenle büyütüp geliştirdiğimiz, bugünlere getirdiğimiz örgütümüzü parçalamayalım, darbecilik sürecine sokmayalım.

Bunu da aşacağız

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ, GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
Önderlik

Not: Size verilen telefon sadece Ortadoğu ile konuşmaya ayrılmıştır

BÖLÜM -XII

İHANETİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRDÜK

SAVAŞIYORUZ KAZANACAĞIZ

İHANETİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRDÜK

Darbe devrimci hareketin tarihinde karşı karşıya kaldığı en büyük komploydu.

Devrimci hareket bu komploya karşı bir siyasi zafer kazanmıştır. Darbeden bu yana geçen bir buçuk yılı aşkın süreç bu siyasi zaferin tarihidir. Sabrın gerektiği yerde sabır, esneklik gösterilmesi gereken yerde esneklik gösterilmiş, radikal kararlar almanın gerekli olduğu yerde de bundan kaçınılmamış; devrimci ilkeler, değerler ve adalet anlayışı çerçevesinde hareket edilmiştir.

Açıklık bu sorunda da belirleyici ilkelerimizden biri olmuştur. Devrimci hareket her konuda olduğu gibi darbe konusunda da halka ve kadrolarına karşı açık bir politika izlemiş; yaptıklarıyla birlikte yapamadıklarını, bunların nedenlerini, eksikliklerini, hatalarını da ortaya koymaktan hiçbir zaman çekinmeyerek darbe sürecinde bu geleneğini pekiştirmiştir.

Dünya ve Türkiye Soluna Bir Devrimci Demokrasi Örneği Verilmiştir

Darbe, darbecilerin çiğnendiğini iddia ettikleri kadroların iradesiyle, her kademede kadroların aşağıdan yukarıya hareketi sahiplenmesiyle aşılmış,

etkisizleştirilmiştir. "Kendine güvensiz" hale getirildiği iddia edilen kadrolar, en başta kendilerine güvenerek, bu güvenle darbecilere karşı tavır almışlar dır. Kaos ortamında, önderlikle bağları kopukken, doğrudan inisiyatifleriyle darbeciliğin önünü kesmişlerdir.

Darbeciler hakkında alınan her karar, yapılan her eylem halka ve sol kamuoyuna karşı açıkça savunulmuştur. Halkın ve solun talepleri, eleştirileri gözönünde bulunduruldu; ama siyasi körlüğün, dar görüşlülüğün bir ürünü olarak, darbecilerle, bu kontra çetesiyle uzlaşma çağrıları yapılması açıkça reddedildi. Süreç devrimci hareketin bu politikasını onaylamış ve doğruluğunu kanıtlamıştır. Halkın parasını, halkın silahını gasp ederek devrimcilere karşı kullanan hiç kimsenin halk adına, "devrimci" sıfatıyla dolaşmasına izin verilmemişti, verilemezdi.

Darbeciliğe karşı alınan politik tavrın ve pratikte yürütülen mücadelenin muhasebesi yapıldığında devrimci hareketin önderliğinin, kadrolarının ve taraftarlarının başı diktir. Mücadele tüm bu olanlara rağmen tatil edilmemiş; şehirlerde, kırlarda; işçiler, memurlar, gecekondulular, öğrenciler içinde, demokratik mevzilerde ve silahlı cephede eksikliklere rağmen kesintisiz sürdürülmüştür. Türkiye halklarının güvenini kazanmak, onların umudu olabilmek, darbenin kaybettirdiği süreci ve mesafeyi telafi edebilmek için yeni adımlar atılmıştır. Kırlarda gerilla geliştirilip yaygınlaştırılmaya çalışılmıştır. Ve tüm bunlar darbeciliğin tahribatlarına, yol açtığı deşifrasyona, demoralizasyona rağmen başarılmıştır.

Darbeciliğe karşı mücadele bugün artık çok net bir biçimde ifade edilebilir ki, olumsuzlukları olumluluğa, ihaneti siyasal bir zafere dönüştürmenin tarihi olmuştur.

Darbeciler bir çete bile değiller artık. Bu tablo devrimci politikanın darbe-

ciliğe karşı geliştirdiği çizginin doğruluğunun tek başına kanıtı olabilecek bir tablodur.

Zafer Yalnızca Darbeye Karşı Kazanılmış Değildir

Kazandığımız siyasal zafer sadece darbeye ve darbecilere karşı kazanılmış bir zafer değildir. Bu, dünya devrimci hareketlerinin yok edilmesini, halk kurtuluş mücadelelerinin sindirilmesini politikalarının odağına koyan emperyalizme; on yıllardır Devrimci Sol'u bölüp-parçalamaya çalışan ve nihayet beklediği anın geldiğini düşünüp, darbecilere manevra olanakları sağlayan oligarşiye; ve siyasi körlüğüyle, fırsatçılığıyla Devrimci Sol'un zayıflamasından "yarar" umarak darbecilere kol-kanat geren oportünizme karşı kazanılmış bir zaferdir. Emperyalizme, oligarşiye ve oportünizme karşı sosyalizme inancın, devrime ve halka bağlılığın, sorumluluğun bir zaferidir.

Darbeciler, oligarşi ve oportünizm kendi cephelerinden yaptıkları hesaplarla sonuçta devrimci hareketi bir kuşatma altına almışlardı. Emperyalizm, devrimci hareketi kendine karşı tehlikeli, uzlaşmayı reddeden ve hep reddedecek olan, bunu da anti-emperyalist eylemleriyle gösteren bir güç olarak görüyordu. Oligarşi bütün gücüyle emekçi halk için umut olma yolunda, alternatif olma yolunda ilerleyen devrimci hareketin yok edilmesi, bölünmesi, etkisizleştirilmesi için çalışıyordu. Oportünizm ise, devrimci hareketin zayıflamasını kolluyordu, belki bir pay kaparım hevesindeydi. Ama hiçbirinin hesabı tutmadı. Hevesleri kursaklarında kaldı. Devrimci hareket yok olmadı, bölünmedi.

Darbeciliğe Karşı Mücadele Bir Eğitim ve Arınma Süreciydi

Darbecilik, iktidar perspektifiyle savaşını geliştiren devrimci hareketin safrasını atmasıdır demiştik. Darbeciliğe karşı mücadele gerçek anlamda bir si-

yasal arınmaya denk düştü. Darbecilik, içine düşüldüğünde devrimci değerleri, kişilik özelliklerini tamamen yok eden bir bataklıktı. Ve aynı zamanda gizli kalmış bütün zaafları açığa çıkaran bir turnusola benziyordu. Bu bataklığı kurutma mücadelesi devrimci hareketin aynı zamanda saflarında açığa çıkmış olan zaaflardan arınma mücadelesi olmuştur.

Darbeciliğe karşı mücadele devrimci hareketin saflarında bir ideolojik eğitime, yeni insana ve sosyalizme yönelen süreçte bir adıma dönüştürüldü.

Darbecilik alt edildiği noktada darbeye, darbecilere ve darbeciliğe karşı mücadele görevi bir kenara konulmadı. Darbeciler gasp ettikleriyle çekip gitmek, devrimci adaletin elini yakalarında hissetmemek istiyorlardı. Sol da "Tamam artık, madem darbeciliği alt ettiniz, bırakın onların yakalarını" diyordu. Bu, gerçekte devrimci adalete, hukuka, bir devrimci örgütteki demokratik merkeziyetçiliğe ilişkin yerli yerine oturmuş normlara, sağlıklı bir anlayışa sahip olamamanın, halka, halkın parasına, silahına karşı sorumluluk hissetmemenin ve esas olarak da iktidar perspektifiyle düşünmemenin ürünü olan bir yaklaşımdı. Darbeciliğe karşı mücadele, böylesi yaklaşımları bertaraf etmeyi de içeren bu yanıyla ideolojik açıdan da, örgütsel açıdan da bir bütündü.

Bugün hayatın her alanında süren mücadele devrimci hareketin ilkeliliğinin, değerlerine sahip çıkışının ve iktidar perspektifine sahip bir savaş örgütü olduğunun doğrulanmasıdır.

Devrimler tarihi kanıtlamıştır ki, yenilen darbelerin, karşı karşıya kalınan tüm sorunların çözülebilmesinin temel yolu mücadele içinde olmaktan geçer. Mücadele içinde olmayan bir örgütün eksikliklerini aşması, karşı karşıya kaldığı komplolardan sıyrılması, kendini aşıp yenileyebilmesi mümkün değildir. Darbecilere karşı mücadele edilirken emperyalizme ve oligarşiye de hiçbir zaman sırtımız dönük olmadı. Hepsine karşı mücadeleyi sürdürmenin zorun-

luluğu vardı. Ve bu zorunluluk yerine getirildi.

Devrimci hareket bugün yine kırlarda, şehirlerde mücadelesini sürdürüyor. Darbecilerin devrimci hareketi uzaklaştırdığı tüm hedefler yine mücadelenin önündedir ve devrimci hareket örgütlenmesini, mücadelesini yaygınlaştırarak, yeni atılımlarla bu hedeflere ulaşacaktır. Bunu engellemeye hiçbir gücün ve hiç kimsenin gücü yetmeyecektir...

BÖLÜM -XIII

"KARA MİZAH" İÇİNDE MİZAH

DARBENİN BAMTELİ

12 EYLÜL 1980'DEN 13 EYLÜL 1992'YE!..

Geldiler... Her şeyi düzelteceklerini, insanları "kötülüklerden" kurtaracaklarını söyleyerek... "Uçurumun eşiği" çektikleri nutukların baş köşesindeydi... Onlar gelmese uçurumun dibini boylamak işten bile değildi. Şimdi onlar gözaltına alacak, tutuklayacak, gerekirse asıp kesecek ama onları da uçurumun eşiğinden kurtaracaklardı. Onlardan başka hiç kimse bu işi başaramazdı. En iyi onlar bilir, en iyi onlar yönetirdi. Böyle söylüyorlardı... Önce her şeyi "tu kaka" ilan ettiler. Sonra kolları sıvayıp, işe başladılar. Her şeye yeniden başlayıp, yolunda gitmeyen işleri rayına oturtacaklardı... İşe bütün zenginlikleri gasp etmekle başladılar. Rahat "çalışabilmek" için para, silah, yetki vb. ihtiyaçları vardı... Bunları elde etmek için yalan, hile, aldatmaca, ikiyüzlülük, ahlaksızlık, yetmezse zorbalık, kısaca ne gerekiyorsa o yapılacaktı... Bunları farklı zamanlarda, farklı yerlerde yaptılar ama birbirlerine çok benziyorlardı. Aynı yumurta ikizleri gibiydiler. Amaçları, nedenleri, hedefleri hepsi aynıydı... Biri ülkeyi ve biri de "işlemeyen örgütü" kurtaracaktı...

Evet, doğru tahmin ettiniz; farklı şeylerden söz etmiyoruz. Sizin de düşündüğünüz gibi biri 12 Eylül cuntasının yükselen devrimci mücadeleyi ve halk muhalefetini bastırmak için "son çare" olarak başvurduğu 12 Eylül 1980 darbesi. Diğeri ise, devrimci hareketin ilkelerini, hukukunu, ahlakını, geleneklerini, yarattığı tüm değerleri yok etmek ve savaşını durdurmak için darbeci şeflerin kontrgerilla yöntemleriyle tezgahladığı 13 Eylül 1992 darbesi.

Evet, 12 Eylül cuntasıyla 13 Eylül darbecilerinin birbirlerinden hiçbir farkı yoktu. Darbenin tezgahlanışından uygulamaya konuluşuna, darbe gerekçelerinden sıralanan vaatlere, kurtarıcılığa soyunmaktan vatan millet edebiyatına ve başvurulan yöntemlere kadar hemen hepsi tam bir paralellik gösteriyordu.

"... Devlet başlıca organları ile işlemez duruma getirilmiş, anayasal kuruluşlar tezat içine düşmüş veya suskunluğa bürünmüş, siyasi partiler kısır çekişmeler ve uzlaşmaz tutumlarıyla devleti kurtaracak birlik-beraberliği sağlayamamışlar ve lüzumlu tedbirleri alamamışlardır. Girişilen harekatın amacı ülke bütünlüğünü korumak, milli birlik ve beraberliği sağlamak, muhtemel bir iç savaşı ve kardeş kavgasını önlemek, devlet otoritesini ve varlığını yeniden tesis etmek ve demokratik düzenin işlemesine mani olan sebepleri ortadan kaldırmaktır."

Cunta şefi Evren 12 Eylül'ü böyle açıklamıştı. 12 Eylül "zorunlu bir müdahale"ydi cuntacılara göre. Devlet tıkanmış, milli birlik ve beraberlik bozulmuş, demokratik düzen işlemiyordu. "Tek çare" kalmıştı; müdahale. Ve bu yapılmıştı.

12 Eylül darbesi, sabah saat 04.00'te gerçekleştirilmişti. Darbeleri hep

erken kalkan yapmaz mıydı! Elbette onlar da darbenin bu klasik kuralına uyacaklardı. Darbeci kontra çetesi de 13 Eylül 1992'de darbeyi sabah saatlerinde gerçekleştirdi. Herhalde 12 Eylülcülerle fazlaca bir farkları olmasını istemiyorlardı... "Gerekçe"nin ortaya konuluşunda da benzer şeyleri söylüyorlardı. ***"Hareketimizin art arda gelen darbeler, kayıplar karşısında giderek aşılamaz boyutlara ulaşan örgütsel tıkanıklığını yakından bilen, tanık olan bizler, 'başka hiçbir çare'nin kalmadığı koşullarda A.. arkadaşın görevlerine müdahale etmiş bulunuyoruz..."***

Görünürde 13 Eylül darbeci çetesi de en az 12 Eylülcüler kadar iyi niyetli idi. Amaç, "ülke bütünlüğünü korumak" ya da kayıpları azaltmak; "demokratik düzeni işletmek" ya da tıkanıklığı gidermek; "kardeş kavgasını önlemek" ya da hareketi art arda gelen darbelerden kurtarmaktı. "Darbe" diyemediler onlar da yaptıklarına. Yaptıkları tıpkı 12 Eylülcüler gibi, "zorunlu müdahale"ydi, "inisiyatif"ti. Zaten dünyada hangi darbeci açıkça yaptığı işin adını koymuştu!

"Demokratik düzeni işletmek" için "müdahale"ye başvuran 12 Eylülcüler tüm demokratik kurumları, siyasi partileri, sendikaları, kitle örgütlerini kapatmış, karşı çıkan herkesi silah zoruyla etkisiz hale getirme yoluna gitmişlerdi. Onlar demokrasiyi koruma ve kollama görevlerini böyle yerine getirmişlerdi. Devrimci harekete karşı darbe yapanların yöntemleri de farklı olmadı. Onlar da "örgütsel tıkanıklığı" açmak için önce tüm örgütsel mekanizmaları dağıttılar; devrimci hareketin meşru önderini tutuklayarak, kadroların kararlarına uymayarak, hareketin tüm maddi olanaklarını, mal varlığını ve silahlarını gasp edip, ellerindeki "güç"le iktidar olmayı denediler.

Darbeciler o kadar iyi niyetliydiler ki, onların tek dertleri hareketi "kurtarmak"tı. Bunun içindir ki, yetkileri olmadığı halde, zorla gözaltına alıp hapsettikleri, elini kolunu bağladıkları, hayatını tehlikeye attıkları, günlerce söz hakkı tanımadıkları devrimci hareketin önderi için, ***"Kendisine karşı şimdilik tüm görevlerinden alma, uzaklaştırma dışında herhangi bir yaptırım ve ceza uygulama yetkisini kendimizde görmüyoruz. Harekete zarar verici bir tavra girmediği, olgun ve sorumlu bir şekilde kadroların yargısını beklediği sürece kendine karşı bugüne kadar gösterdiğimiz ilgi ve saygıyı göstermeye devam edeceğiz. Sağlık ve güvenliğinden sorumlu olduğumuzun bilincindeyiz."*** *diyorlardı. İlginçtir, Evren'in başını çektiği 12 Eylül cuntası da gözaltına alınan dönemin parti liderlerini "zorunlu" olarak Hamzaköy'e gönderirken aynı şeyleri söylüyordu:* ***"Can güvenliğiniz Türk Silahlı Kuvvetlerinin teminatı altındadır."***

Darbeciler dünyanın her yerinde aynı. 10 yıl önce de, 10 yıl sonra da olsa hiçbir şey değişmiyor. '80'de 12 Eylülcülerin yaptıkları, 12 yıl sonra da 13 Eylül '92'de darbeci şeflere ilham kaynağı oluyor.

Evet, 13 Eylül'ün darbeci kontracıları 12 Eylül generallerinden çok şey öğrenmişler. Yaptıkları o kadar benziyor ki...

Peki, hiç mi fark yok diyeceksiniz. Elbette ki var. 12 Eylül'ü yapanlar, aynı sabah tüm TRT haber bültenlerinden 45 milyona yaptıklarını açıkladılar. "Yönetime el koyduk" dediler. 13 Eylül darbecileri ise, 3.5 ay boyunca

kimseye haber vermeden hareketi yönettiler. Çünkü onların 12 Eylülcüler kadar bile siyasi cesaretleri yoktu. Eh, bizim darbecilerin 12 Eylülcülerden bu kadarcık farkı olsun... 12 Eylül'den bu yana tam 13 yıl geçti. Evren, işlediği suçların ağırlığıyla şimdi Marmaris'teki yazlığında, sıkı koruma önlemleri arasında geri kalan yıllarını tüketmeye çalışıyor. Ya bizim darbeciler... Ya 13 Eylül'ün darbeci ihanet çetesi? Onların ne kaçacak Marmaris'leri, ne de koruma orduları var. Onların hükmünü devrimci hareketin şaşmaz adaleti verecek.

FINDIKZADE'DEN HALE, LALE, JALE...

FM'i dinliyor musunuz son günlerde. İlginç istek parçaları çıkıyor ve ilginç imzalarla.

Hasan Mutlucan'dan parçalar istiyor bir grup dinleyici. "Biz bir parçayla yetinmeyiz, gün boyu çalsın" diye ekliyorlar.

İsteğin altındaki imzalar öyle çok ki, spiker hepsini kısaca sayıveriyor:

"Fındıkzade'den Hale, Lale, Jale
Cihangir'den bütün mahalle
Demokratik platormdan bir grup Malatya'dan
Bütün bir halk Topkapı'dan
Bir de Köln'den
Hüseyin, Süleyman
Tüm yakınlarına armağan ediyorlar..."

❑ ❑ ❑

KUL KENDİ AYIBINA KÖRDÜR

Son günlerde bürolarımıza, demokratik kitle örgütlerine, basın kuruluşlarına gelen paketlerin ve faksların ardı arkası kesilmiyor. Açılan paketlerin içinden darbecilerin panik, telaş ve feveranları çıkıyor. Bütün yazılarında kendilerince bir "değeri bulunan tespit"ler yer alıyor!

"Oportünist hizip kendi geleceğini yurtdışına bağladığı için, ülkeden aralıksız insan getirmektedir. Bu kendini savunacak insan bulamamasının sıkıntısıdır..."

Elbette insan bunları okurken gülmeden geçemiyor.

Devrimcilerin durmaksızın "mültecilik"le suçlandığı bu fakslar Frankfurt'tan çekilmektedir. Anlamadığımız bir şey var, Frankfurt, mesela Konya'nın bir ilçesi midir, yoksa Frankfurt bir zamanların 68. vilayeti Münih'ten sonra şimdi de 74. vilayet mi oldu?

❑ ❑ ❑

GECELERDEN BİR "GECE"

Darbecilerin Berlin'deki "gece"leri müthiş geçti. Devrimcileri "gece"ye sokmamak için gösterdikleri gayrete Alman polisi de elinden gelen desteği sundu. Öyle ki, helikopterleri bile vardı. Tam da darbecilere yakışır bir "gece" oldu. "Grup Temmuz", "Grup Diren" sahneye çıkıp çaldı söyledi. Ancak ortada garip bir durum vardı. Grup elemanlarının çoğu sahnede değildi. Çünkü

her iki grubun çoğunluğu da tavır almıştı. Ne diyelim, bir iki kişiyle grup adlarına sahip çıkmaları darbecilerin bir başka ahlaksızlığı olsa gerek.

Hele ki, sağda solda "Grup Yorum da bizden" demeleri onların ne kadar imzaya meraklı olduklarını bir kez daha kanıtlarken, aslında bu tutumları mezarlıktan geçerken ıslık çalmaya benziyor. 150 kişinin katıldığı bu "gece"nin yanında, devrimcilerin daha önce yaptığı 3500 kişilik gece onlara, bu ıslıkları daha fazla çaldırttı. Darbenin merkezinde (kalelerinde) darbecilerin ulaştığı nokta tükenişi ifade etmiyor mu? Biraz daha gayret edin, çırpınışlarınız boğulmanıza neden olacak, artık sizi kimse kurtaramaz.

❑ ❑ ❑

DARBECİLER NASIL YAZAR, NASIL KONUŞUR?

İyi bir karikatür gerçeğinden kötüdür. Kötü bir karikatür ise gerçeğini mumla aratır. Darbeciler de ne iyi bir karikatür olmayı beceriyorlar, ne de kötü bir karikatür. Sadece ve sadece gördüklerini, duyduklarını yazıp çizmeye çalışıyorlar ki, buna da karikatür değil, taklit demek daha doğru olur. İyi taklit insanda bir "hayranlık" uyandırabilir. Ancak, kötü yapılan bir taklit herkesi kendine güldürür, sahibini rezil eder. Tıpkı emekliliği gelmiş, yaratıcılığını ve dinamizmini yitirmiş bir palyaçonun dostlar alışverişte görsün diyerek yapmaya çalıştığı taklitler gibi. Bugün darbecilerin durumu da buna benziyor. Halkımızın deyişiyle, kağnı gölgesinde yürüyen bir köpeğin kendi gölgesinde yürüdüğünü sanması gibi...

Darbeciler "onları kendi silahlarıyla vuralım" diyor. Devrimcilerin silahı siyasi-ideolojik tespitleri, darbecilik olgusuna yaklaşımları ve mücadele perspektifleriyle pratikleridir. Darbeciler eğer devrimcileri bu silahla vuracaklarsa, taklit yapmaktan, yalan söylemekten, spekülasyon üretmekten başka hal çareleri yok demektir.

Bakın insanları kendilerine nasıl güldürüyorlar.

Devrimciler yaşananları tasfiyecilikle açıkladıkça, darbeciler de "**örgütümüz içinde tasfiyeci bir süreci başlatmak**"tan söz ederek taklide başladılar. Bununla da yetinmeyip, yaşlı bir palyaçonun çaresizliği ile devrimci hareketten ne duyup ne gördülerse onu taklit etmeye çalıştılar. Örneğin kendilerine "**hizip**" mi dendi. Onlar bize "**hizip örgütlemek amacında**" dediler. Biz "**fırsatçılık**" mı dedik, onlar da aşağı kalmayıp, "6 Mart sonrası süreç (...) örgütü düşünenlerle kendini düşünüp, örgütümüzün yediği bu darbeden yararlanmak isteyen **fırsatçıların** kimler olduğunu ortaya çıkardı." deyiverdiler. Karşılarındaki gücü ve yalnızlıklarını görünce de "Örgütü, ideolojik-siyasi çizgimizi kavramış kadrolarımızın çoğunluğu" diyorlar. Hatta daha da ileri giderek, miadı dolmuş bir karbon kağıdı gibi davranıyorlar: *"Oportünizmin ve revizyonizmin saldırılarının altında da en temelde sınıfsal bir zemin vardır elbette. Onları bu yola iten de bir yerde mensup olunan sınıfın yaşama güdüsüdür, gelişenin, güçlenenin önünde ezilme korkusudur, yetersizliğin, zayıflığın yarattığı kompleksin kimi beyinlerde yansıyan çaresizliğidir. Çeşitli ideolojik-siyasi kılıflar altında karşımıza çıksa da, bu gerçek çürütülemez bir şe-*

kilde ortadadır." Evet, böyle diyorlar!

Kör bile bir kez düştüğü çukura bir daha düşmez. Darbeciler ise, tam bir çaresizlikle her geçen gün içine düştükleri çukuru biraz daha derinleştiriyorlar. Battıkça taklit etmekte de zorlanıyorlar. Hiçbir şey üretmeden, çalıp çırparak bir şeyler yaptıklarına inandırmaya çalışıyorlar. Birikimi, pratiği ve politikaları olmadan taklitle ayakta durmaya çalışarak, sadece kendilerini değil, kandırdıklarını ve gasp ettiklerini de tüketecekler. Tıpkı hesapsız kasabın ya bıçağını ya masadını kırması gibi. Haydi kolay gelsin!..

❑ ❑ ❑

İYİ DE KİM TESLİM ALACAK?

Mesele bu ya, günü gelmiş Karadenizlilerin Çin'e savaş ilan etmeleri gerekmiş. Toplanmışlar, ileri gelenlerden bir heyet oluşturmuşlar, savaşı siz yönetin demişler. Heyet üç gün üst üste toplanmış, bir şey yok. Bir hafta geçmiş bir şey yok. Bir ay geçmiş yine ses yok. En sonunda Karadenizliler dayanamamış sormuşlar: "Sizin savaşmaya niyetiniz yok, korkuyorsunuz galiba?" Heyetin sözcüsü gayet kendinden emin bir şekilde cevaplamış: "Ne korkması canım. Onları yenmesine yeneriz de, ölülerini nereye gömeceğiz onu düşünüyoruz."

Son günlerde gazetemize çekilen fakslar aklımıza bu fıkrayı getiriyor. Malum, darbeci çete artıkları bu fakslarda, "Adaletimize sığının", "teslim olun" diyorlar. 1 Mayıs gösterilerinde 5-6 bin kişilik kitlenin duygularını dile getirenler vardı: "Darbecilere haber verin de onlara teslim olacağız, gelip alsınlar."

Sahi siz neredesiniz sayın çete artıkları? On binlerce insan "teslim olmak" için sizi arıyor. Ortaya çıkın da bu kadar insanı üzüntüde bırakmayın.

❑ ❑ ❑

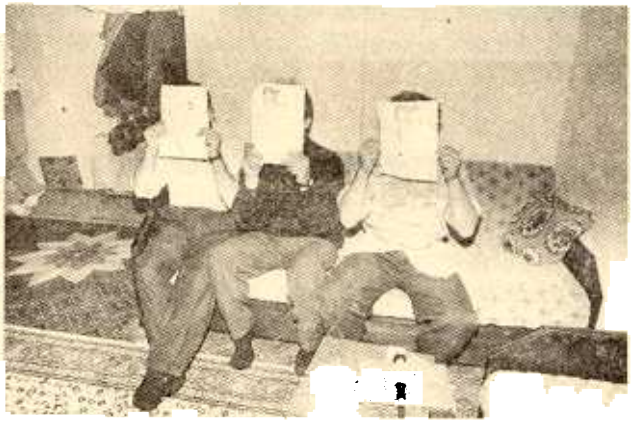

Darbecilerin suçlu olduğunu söylemiştik. İşte bir darbeci çetesi... İşte suçluluklarının belgesi... Basın toplantısını kimin yaptığını herkes biliyor. O halde yüzlerini neden gizliyorlar acaba?.. Ama pek gizleyebilmişe de benzemiyorlar. Gayet iyi görünüyorlar da!..

❑ ❑ ❑

DARBECİ CENNETİ

Uzun zamandır gerek ülke içinde, gerekse Avrupa'da aramadık yer bırakmadığımız halde darbecilerle bir türlü karşılaşamadık. Sağa sola gönderdikleri faks metinleriyle sık sık karşılaşıyorduk ama nedense yüz yüze görüşme imkanı bulamıyorduk. "Suç işlemeyin" dediler, "halkın adaletine teslim olun" dediler ama binlerce devrimci kendilerine teslim olmak için kuyruğa girdiği halde kendilerini teslim alacak kimse bulamadılar. Evet, aylar süren çabalarımıza rağmen izlerine rastlayamadığımız darbeci şefleri, yoksa kendilerinden önceki yüzlerce darbeci şefinin, Mengele'lerin yaptıkları gibi pılısını pırtısını toplayıp, Paraguay'a mı uçtular. Öyle ya Paraguay, Peru, Venezüella gibi ülkeler, darbeci şeflerinin, büyük kaçakçıların, vurguncuların, kapkaççıların cenneti sayılır. Ama yine de dikkatli olmak gerekiyor. Zira günün birinde birileri izlerine buralarda da rastlayabilir.

❑ ❑ ❑

DARBECİ SİVİL POLİSLER

1 Mayıs Çarşamba gecesi saat 23.00 sıralarında telefon külübesinde bir arkadaşıyla telefon görüşmesi yaptığı sırada bir devrimcinin başına sert bir cisimle vurularak kaçırılır. Doğan marka beyaz bir arabaya sivil polisler tarafından zorla bindirilerek kaçırılan devrimci, boş bir araziye götürülür. Burada kendisini kaçıran üç sivil polis tarafından sopalarla dövülürken, bir yandan da "Biz darbeciyiz. Bir daha ..... Mahallesi'ne girersen, daha kötü olursun" diye tehdit edilir.

Öyle anlaşılıyor ki, darbecilerle sivil polisler ya iyi bir anlaşma yapmışlar ya da aralarında "gönül bağı" var.

Devrimciler, tüm zorluklara ve imkansızlıklara rağmen ısrarla mücadele vererek halkla aralarındaki gönül bağını sağlamlaştırırken, darbecileri en iyi işkenceciler anlıyorlar. O kadar ki, onlar bile darbeci olduklarını gizlemeye çalışırlarken, polisler "Biz darbeciyiz" demekte sakınca görmüyorlar.

❑ ❑ ❑

İNSAN BİR KERE DARBECİ OLMAYAGÖRSÜN!..

İnsan bir kere darbeciliğe kalkıştı mı; gözü ne dünyayı görüyor, ne de kendini. Böylesi kişilikleri ve anlayışı doğrusu hep merak ettik. Nasıl böyle bir hale gelebildiler. Darbeci olmadığımız için bilemiyoruz. Bildiğimiz tek şey, gördüğümüz, duyduğumuz kişilikler, olaylar ve sonuçlar. Elbette hastalığın adını koyuyoruz. Ama bu kadar da olmaz dediğimiz birçok şey yaşanıyor. Demek ki, düşmenin sınırı, ahlakı, kültürü ve daha birçok şeyi yok.

Her tarafa fakslar, posta paketleri gönderip, sağı-solu tehdit eden, "gerçek" devrimci hareketin kendileri olduklarına dair yemin billah eden darbeciler var ya, işte onların yeni yeni marifetlerine tanık oluyoruz. Bunlar sağa sola paket göndermeyi, fakslar çekmeyi sürdürüyorlar. Kendilerince siyaset yapmanın en kolay yolu bu. Ama hep bir yerlerden açık veriyorlar, yakayı kaptırı-

yorlar. Mücadeleden o kadar uzaklar ki, gelişmelerden bihaberler.

Gönderdikleri paketlerden iki tanesi ilginç yerlere gidiyor. Bir tanesi kısa adı KAM-SEN olan Kamu Çalışanları Sendikası'na, diğeri de "Devrimci İşçi" diye yazdıkları gazeteye gidiyor. Ama KAM-SEN diye bir sendikanın bugün olmadığını, ya da "Devrimci İşçi" gazetesinin, gönderilen adreste bulunmadığını bilmiyorlar. Ne biçim "en has" kendileriyse, bunlardan haberleri yok. "Devrimci İşçi" dedikleri herhalde "Mücadeleci İşçi" olsa gerek. Çünkü bu gazetenin adresine geliyor paketler.

Şimdi kimse bu kadar kusur kadı kızında da olur demeye kalkmasın. Uzaklardan paket göndermekle, faks çekmekle siyaset bu kadar oluyor ancak...

❑ ❑ ❑

BÜYÜK LOKMA YE BÜYÜK LAF ETME!

Tokatlılar Grup Yorum'u dinlemeye hazırlanmaktadır. 23 Mayıs Pazar günü, Tokat'ta ilk kez Grup Yorum konserine hazırlanan devrimci-demokratların, direniş ve sevda türküleriyle tanışmayı sabırsızlıkla beklediği sırada bazı Partizan okurları da insanlara konsere gitmemeleri için telkinde bulunurlar. İşte Devrimci Solcular ilk önce döktükleri "devrimci kanının hesabını" vermeliymişler de, devrimcilere ve halka "özeleştiri" vermeliymişler de... vs... vs...

Ama kendilerini kimsenin dinlemediğini, konser günü geldiğinde spor salonunda iki bini aşkın insanın Grup Yorum'un türküleriyle, kavga türküleriyle coştuğunu görünce, Partizan okurları da çıkagelirler. Konseri organize eden devrimciler ise kendilerine salonda ne işleri olduğunu sorarlar. Aldıkları yanıt ise oldukça ilginçtir. Partizan okurları yaptıklarından pişman olduklarını söyleyerek özeleştiri verirler (*) ve konseri kendilerinin de izlemek istediklerini söylerler.

Günler öncesinden insanlara "konsere gitmeyin" diyen, "özeleştiri" isteyen Partizan okurları konsere ancak özeleştiri vererek girebilirler.

❑ ❑ ❑

"YANLIŞLIĞIMIZI GÖRÜRSEK, 6 AY SONRA ÖZELEŞTİRİ VERİRİZ"

Geçtiğimiz günlerde iki arkadaşımız Özgür Gelecek dergisinin yetkilileriyle görüşmeye gitti. Merak etmiştik, darbeciliğin soldaki en büyük kürsüsü olan bu dergi sorumluları ne düşünüyorlardı? Niye darbecilere kol-kanat geriyorlardı? Niye kraldan çok kralcıydılar?

Arkadaşlarımız bu görüşmeyi aktarırlarken, onlar adına, sol adına üzülerek ve bir yandan da kahkahalarımızı tutmaya çalışarak dinledik: Ama merakımız giderilmişti doğrusu.

Sohbet Özgür Gelecek yetkilisinin özet konuşmasıyla başladı. Daha sözünün başında "belki de bütün bunları bize gıcıklıklarından –aynen bu söz-

(*) İsimler bizde saklıdır.

cük– dolayı yazıyorlar diye düşünüyorsunuz, ama gıcıklık falan yok, dostça eleştirilerimiz var" diyordu. "Gıcıklığı" anlayamamıştık, ama üzerinde de fazla durmadık. Sözün kaynağı kendileriydi, olsa olsa kendi duygularının tanımıdır deyip geçtik. Ardından, iyi niyetlerinden, dostluklarından dolayı olaya böyle yer verdiklerini, taraf olmadıklarını, ancak *"şiddete maruz kalan taraf"* oldukları için darbecilerin yanında olduklarını, bu anlamıyla taraf sayılabileceklerini anlattı, çünkü darbeciler azdı, yeniydi, mazlumdu...

"Şiddet uygulanıyor, şiddete karşıyız." yaklaşımına karşı dile getirilen "Peki, darbenin kendisi şiddet zaten. Niye buna karşı çıkmadınız, niye bunu mahkum etmiyorsunuz?" sorusuna verdikleri yanıt ise gerçekten "çarpıcı"ydı. *"Doğru, o konuda bir şey yazmadık, söylemedik. Ama söyleyeceğiz. Dev-Sol içinde demokratik merkeziyetçiliğin işleyip işlemediğine göre darbe hakkında görüş belirteceğiz. Araştırırız."*

Bu konuda "darbe"yle ilgili yüzlerce sayfa yazılıp çizilmişti, acaba daha başka neyi öğrenmek istiyorlardı bu konuda, neyi, nereden araştıracaklardı? Bu soruya elbette somut bir yanıtları yoktu. Kaldı ki, bu onların "işi" de değildi. Açıkçası "darbe"yi mahkum etmekten kaçıyor, darbeyi atlıyorlardı. Ama her nasılsa darbenin ürünü olan gelişmelere ilişkin değerlendirme hakkını görüyorlardı kendilerinde.

Devrimci Sol'un tüm kadro ve taraftarlarının, tüm birim ve alanlarının aldığı tavrın bu konuda kendilerine bir fikir vermesi gerektiği hatırlatılınca, darbecileri kastederek "onlar bilmiyor mu demokratik merkeziyetçiliğin işleyip işlemediğini" diyordu. Evet, ülke genelindeki kadrolar çoğunluğunun, 70 küsur ildeki ve kırlardaki örgütlenmelerin demokratik merkeziyetçilik konusundaki görüş ve tavırları değil, 3-5 darbecinin tavrı onlar için ölçü oluyordu. Gerçekten tam bir "tarafsızlık"!

Yarın yine karşı karşıya olacağımız, şurada ya da burada birlikte bir şey yapmak isterlerse karşılarında yine bizim olacağımız, zaten durumun bugün de böyle olduğu, darbecilerin hayatın hiçbir alanında olmadıkları, mücadele diye bir dertleri varsa muhataplarının biz olacağımız anlatıldığında, neredeyse sözümüzü keserek aceleyle verdikleri yanıt hiç de *"bu sorun bir an önce çözülsün"* temennisine uymuyordu: *"Avrupa'da varlar ya!"* Evet, darbecilerin varlığını kanıtlamaktaydı sıra.

Özgür Gelecek yetkilisine darbecilerin nitelikleri anlatılıyor, yetkili yanıt veriyor: *"Kişilerin durumuyla açıklanmaz bu olay. Maddi zemini vardır; ideolojik ayrılıklar vardır."* Evet, Özgür Gelecek darbecilere bir de ideoloji yaratmaya çalışıyorlar. Darbecilerin bile "ideolojik ayrılık" iddiasında bulunmadıkları hatırlatılıyor. Yetkilinin buna da bir yanıtı var. *"Aslında ideolojik ayrılık var, ama onlar görmüyor bunu."* Evet, bu noktada darbecilere Özgür Gelecek dergisine bir ara uğrayıp, buradan biraz akıl almalarını ve ideolojik ayrılıklarını öğrenmelerini öğütlemekten başka bir şey gelmiyor elimizden.

"Özgür Gelecek'in her sayısında bir sayfa darbecilerin kürsüsü olarak kullanılıyor, niye bu kadar kucak açıyorsunuz. Diğer sola da eleştirilerimiz var, ama yine de içlerinde böyle yapan yok." dediğimizde ise, *"Aslında onlar da aynı düşünüyor, ama yazmaktan çekiniyorlar"* demez mi? Hem dostluk-

tan bahsedeceksin, hem de bu işin bayraktarlığını yapıyoruz dercesine bu sözleri sarfedeceksin.

Geçmiş bazı örnekler anımsatılıyor yetkiliye. "Belki 6 ay sonra bu meseleyi konuşmayacağız bile, birbirimizin yüzüne bakacağız yine. O zaman bu yaptıklarınız aramızda bir leke olarak kalacak. Bunu engellemek için tavrınızı bir kez daha gözden geçirmelisiniz." diyoruz. Bu sözlerimize verilen yanıtın ciddiyetini ise okurlarımıza bırakıyoruz: *"6 ay sonra yanlış olduğunu anlarsak o zaman da özeleştiri veririz."*

❑ ❑ ❑

NE İSA'YA, NE MUSA'YA

Şu solun şansı bir türlü yüzüne gülmüyor. Neden mi dersiniz? Bunca yaptıklarından sonra darbecilere bile yaranamıyorlar da ondan. Evet, yanlış duymadınız. Darbeciler kimi açıklamalarda solu "duyarsız olmakla" suçlayıp "tavır almalısınız" deyip duruyorlar.

Bu kadarına da pes yani. Sen darbecilerin dergilerini açıp kapatacaksın, yayın organlarında sayfa sayfa darbecilerin sözcülüğünü yapacaksın, hatta darbeciliğin ideolojik temellerini bile ortaya koymak için çırpınacaksın, ondan sonra da tutup seni "duyarsız" olmakla suçlayacaklar. Eh, adı üstünde darbecilik bu, nankörlüğün bu kadarı da olsa olsa onlarda görülür.

❑ ❑ ❑

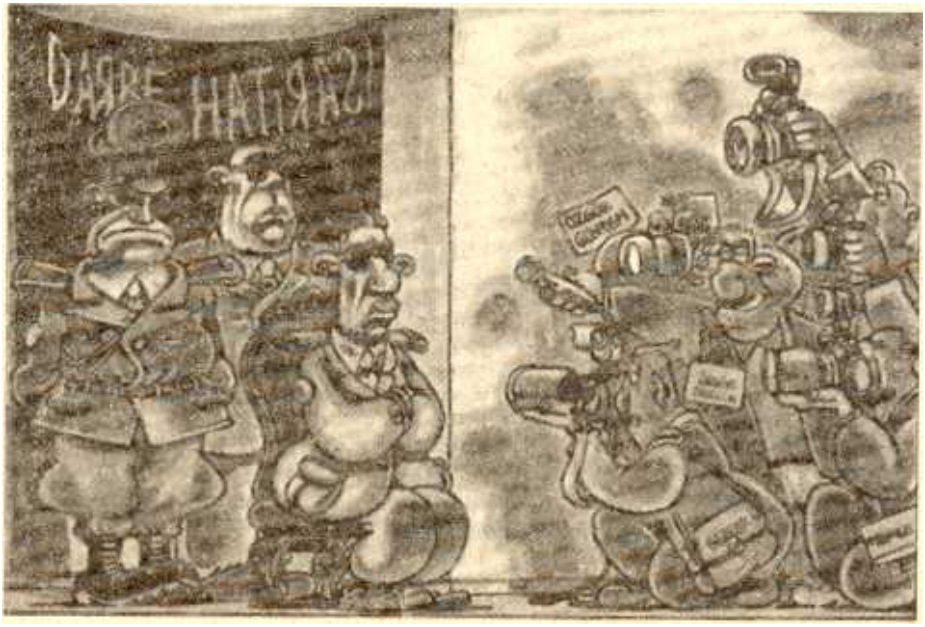

❑ ❑ ❑

ÖZÜRÜ KABAHATİNDEN BÜYÜK

Grup Yorum'un Tokat konserinde Özgür Gelecek taraftarlarının konseri engelleme çabalarına rağmen, daha sonra konsere girmek için özeleştiri vermeleri karşısında huzursuz olan Özgür Gelecek dergisi, durumu kurtarmak için binbir dereden su getiriyor. Açıklama üzerine açıklama yapıyorlar.

Son sayılarında konsere özeleştiri vererek girdiklerini kabul etmekle birlikte, "siyasi kimliğimizle konsere girmedik" diyebiliyorlar.

Söylenecek söz yok. Özürü kabahatinden büyük. Sanki mağazada elbise denemek için üzerinden kazak çıkartıyorsun. Bu ülkede devrimciler siyasi kimliklerinden soyunmadıkları için, siyasi kimliklerini her koşulda savundukları için işkencelerden geçirildiler, ölüm oruçlarına yattılar.

Özgür Gelecek dergisi için her şey ne kadar da kolay. Yanlış bir şey yaptığını düşündüğün zaman kişisel yaptık, siyasi kimliğimiz yoktu diyeceksin, altı ayda bir özeleştiri vereceksin, hiç kimse de bu ne biçim devrimcilik demeyecek sanıyorlar. Sahi devrimcilik mi bu?

❑ ❑ ❑

"BİZ DE SİYASİYİZ!"

Devrimci Sol tutsaklarının da içinde bulunduğu bir grup siyasi tutsak, Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne muayeneye gidiyorlar. Hastaneye gelene kadar her şey normal, ancak hastanede üst üste gariplikler başlıyor.

Siyasi tutsakların bulunması gereken bölüme daha önce Devrimci Sol koğuşundan atılan iki kişi getiriliyor. Devrimci Sol tutsakları bu kişilerin siyasi olmadıklarını ve burada kalamayacaklarını belirterek askeri uyarıyor. Görevli askerler, bu kişileri alıp, başka bir bölüme götürecekken, bir yandan atılan iki kişi "Biz de siyasiyiz, biz de siyasiyiz!" diye askere yalvarırken, diğer yandan da oportünistler bu kişilerin siyasi olduklarına askerleri inandırmaya çalışırlar. Bunu başarmış olacaklar ki, asker bu kişileri götürmekten vazgeçer, ancak ara çözüm olarak asker barikatıyla atılanları siyasilerden ayırır. Oportünistler siyasiliklerini unutmuş olacaklar ki, hep birlikte Devrimci Sol tutsaklarını yalnız bırakarak barikatın diğer yanında yer alırlar. Bir tarafta Devrimci Sol tutsakları, arada asker barikatı ve diğer tarafta oportünistler ve atılanlar. Hastanede muayene olduktan sonra sıra cezaevine dönmeye gelir. Asker ilk olarak "siyasiler gelsin, gidiyoruz" diye Devrimci Sol tutsaklarının olduğu tarafa seslenir. Devrimci Sol tutsaklarıyla beraber oportünistler de hareketlenince, asker atılanların bölümüne müdahale ederek, "Siz durun, siyasiler gelsin" diye oportünistleri durdurur. Oportünistler "Biz de siyasiyiz, biz de siyasiyiz" diye askere çıkışırlar. Asker şaşkındır. Ancak oportünistleri içine düştükleri zor durumdan "Bunlar da siyasi bölümde kalıyor" diyen Devrimci Sol tutsakları kurtarır. Ne diyelim, saflarını kendileri belirlediler.

❑ ❑ ❑

DARBECİLERİN KORUMALARI ADANA'DA İŞBAŞINDA

Adana'da polis "Darbeci Çözüm" dergisini sattırabilmek için yoğun çaba harcıyor. Bunun için bayilerin önünde beklemeye bile başladı. Nereden mi biliyoruz?

Adana'da biri bir bayiye uğruyor ve "Darbeci Çözüm" dergisinin gelip gelmediğini soruyor. Polise yakınlığıyla tanınan bayi ise bunu duyar duymaz başlıyor dert yanmaya. "Birkaç gün önce bir grup genç bu dergiyi satmamam için beni tehdit etti. Bu yüzden satmıyorum. Ama isterseniz diğer bayilerden alabilirsiniz" demeye kalmadan bayinin önünde bekleyen biri sivil üç polis konuşmalara kulak kabartıyor ve hemen lafın arasına dalıyor. "Kim kimi engelliyormuş. Bunları yakalarsak anasını..." diyerek küfretmeye ve tehditler savurmaya başlıyorlar. Bayi sahibi ve müşteri şaşkındır. Bugüne kadar sosyalist yayınların satılmaması için ellerinden geleni yapan polisler, neden şimdi bu dergiyi koruyorlar? Halbuki her şey açıktır. Polis kontrgerillanın çocuklarını korumayacak da kimi koruyacak...

❑ ❑ ❑

SAĞIM SOLUM, ÖNÜM ARKAM OPORTÜNİZM!

Bugünlerde darbeci ihanet çetesinin en revaçta sloganı bu. Öyle ki oportünizmin koruyucu kollarının yokluğunu hissettikleri anda panikleyerek, bütün o büyük iddialarını bir anda yutuveriyorlar.

8 Temmuz günü İstanbul'da 150 bin kişinin katıldığı, Sıvas şehitlerinin cenaze törenine 12 kişiyle yamanan darbeci artıkları bunu yine tekrarladılar. Oportünizmin ve özellikle "Partizan Güçler"in himayesinde yürüyüş kortejine yamanmış çete artıkları Devrimci Sol Güçleri karşılarında görünce, pankartlarını kapatıp, oportünizmin bir anda oluşturduğu "güvenlik zinciri"ne sığındılar. Devrimci Sol Güçler oportünizmin bu cansiperane çabası üzerine pankartların kapatılmasını yeterli görerek ayrıldıklarında, darbeci artıkları pankartları yeniden açtılar. Bir süre sonra Devrimci Sol Güçler yeniden görününce pankartlar yeniden kapanıverdi. Görüntü TV'deki musluk reklamlarını aratmıyordu: Aç kapa!.. Aç kapa!..

Ancak bu sefilliğe rağmen "Devrimci Sol Güçler" imzasını kullandıkları pankartı oportünizmin güvenlik zinciri içindeki "güç"leriyle beraber fotoğraflayıp, sayfalarca sergilemeyi unutmadılar. Üstelik önüne geçip fotoğraf çektirdikleri oportünistlere gol atmak pahasına! Ne diyelim, oportünizmle bu kadar iç içe olmanın ve bu kadar yakınlaşmanın getirdiği yetenek olsa gerek: "Köylü kurnazlığı". Halkımız ne güzel söylemiş: Ya huyundan, ya suyundan!

❑ ❑ ❑

HA BİR KARIŞ HA BİR ARŞIN

Bir hainin "devrim şehidi" ve "kahraman" olduğunu iddia etmek anlaşılan darbecilere bile zor gelmiş olacak ki, söylenen yalanlarla bu iddialar desteklenmeye çalışılıyor. Darbecilerin şeflerinden Arif'i (Asaf) yere göğe sığdıramayan darbeciler onu anlatırken, sadece darbeden sonra gerçekleştirdiği "başarılar"la yetinmiyorlar. Geçmişe yürüyen terfilerle Arif'in "başarıları"na yeni "başarılar" katmaya çalışıyorlar.

Darbeciler Arif'in ardından yayınladıkları özel sayıda onun '80 öncesinde Kürdistan Komitesi'nde yer aldığını yazmışlar. Biz Arif'in o dönemler Malatya sorumluluğu yaptığını biliyorduk. Ama herhalde bizim bilmediğimiz bir şeyler var: Asaf bu ya, yetenekli; iki işi bir arada yürütebiliyor. Belki Malatya sorumluluğunun yanı sıra, örgütten bile gizli olarak (çünkü bunu bir tek darbeciler biliyor) Kürdistan Komitesi üyeliğini sürdürüyordu. Ya da gayet açık olduğu üzere, darbeciler, Asaf'ı geçmişe etkili bir tarzda terfi ettirmişler, yani yalan söylemişler. Bir kere yalan söylüyorsunuz nasılsa; ha bir karış, ha bir arşın. Daha geniş, daha büyük düşünün ki, kazara yazılarınızı okuyanlar da "ne adammış şu Arif ya" diye hayretlerini dile getirebilsinler.

Nasılsa yalanlar sayesinde ayakta duruyorsunuz. Gün gelir Sinan cezaevinden '90 yılbaşı yerine '91 yılbaşında firar eder, gün gelir SDB sorumlusu olanlar Türkiye sorumlusu olarak lanse edilir, gün gelir Topkapı halkı bir araya gelir, darbecilerin bildirisine onay koyar. Dünya büyük, darbeciler her şeye kadir. Ne diyelim, Arif ölmeden önce kariyeristti, öldükten sonra kariyer sahibi oldu.

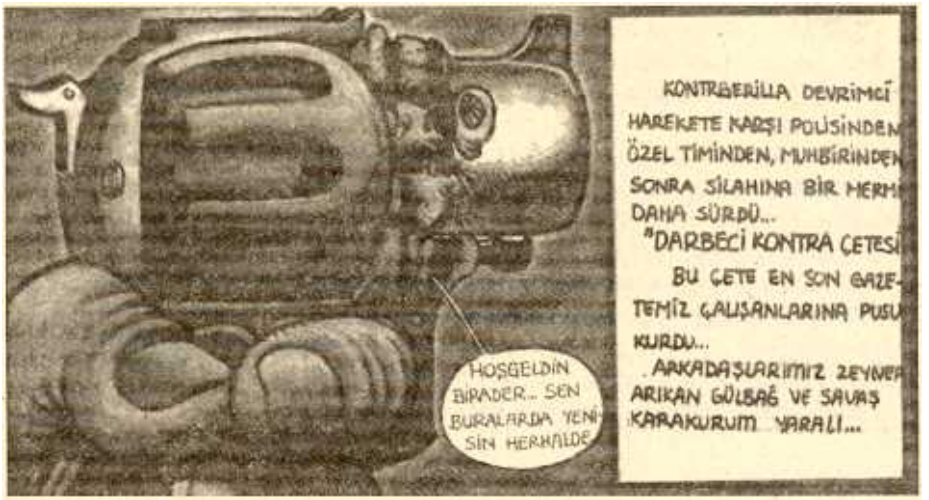
HOŞGELDİN BİRADER... SEN BURALARDA YENİSİN HERHALDE
KONTRGERİLLA DEVRİMCİ HAREKETE KARŞI POLİSİNDEN ÖZEL TİMİNDEN, MUHBİRİNDEN SONRA SİLAHINA BİR HERMİ DAHA SÜRDÜ...
"DARBECİ KONTRA ÇETESİ
BU ÇETE EN SON GAZETEMİZ ÇALIŞANLARINA PUSU KURDU...
ARKADAŞLARIMIZ ZEYNEP ARIKAN GÜLBAĞ VE SAVAŞ KARAKURUM YARALI...

VAAAY! HÜSEYİNCİİM!.. NABER YAHU? SÜLEYMAN NERDE? NE HOŞ SOHBET BİR ÇOCUKTU... ÖZLEDİM KERATAYI!
YAHU BIRAK KENAN ABİ.... ARKAMDAN HANÇERLEDİ BENİ..
JURASSIC PARK

KURTARAN KURTARANA

Darbeciler darbeye doymuyor. Darbeciliği "içselleştiren" Hayri ve Necdet, bu kez "kapasitesini" 500 bin Marklık bir "kaçış" örgütlemekte kullanan Süleyman ve "Avrupa'da kalayım da sempatizan olayım" diyen Hüseyin'e karşı darbe yaptılar.

Darbeciler bir darbeyle giderken, darbeci çömezleri darbeci şefler oluverdiler. "Darbe" yaşamlarıyla o kadar bütünleşti ki, anlatması bile zor oluyor. Anlaşılan çetenin öyküleri, bundan böyle "bir darbeci bir darbeciye, bre darbeci..." diye başlayan tekerlemelerle yazılabilecek ancak.

Çömezlerin darbesiyle Devrimci Solcular ikinci kez "kurtarılmış" oldular. Her darbede olduğu gibi, darbeci mantık "kurtarılanlara" bunu isteyip istemediğini sormuyor. Soramıyor. Buna cesareti yok. Sorsalardı, "kurtarılanlardan" şu yanıtı alacaklardı: "Yalnızca sizden, sizin halüsinasyonlarınızdan, kurgularınızdan, pisliklerinizden kurtulmak istiyoruz."

❑ ❑ ❑

EN AKILLINIZ KİM?..

Darbeciler, adı geçen malum dergiye bir "okur mektubu" göndermişler. Diyorlar ki *"Son bir söz daha. Umudu yurtdışında büyütmekten vazgeçin. Umut yurtdışında değil, ülke topraklarında, savaş alanlarında büyütülür. Siz Avrupa'da mülteciliği, dönekliği büyütüyorsunuz."*

Mektubun altındaki imza: "Fransa'dan bir dergi okuru."

Ne demeli, alçak çukura düşmüş, elindeki çamura daha sıkı sarılmış.

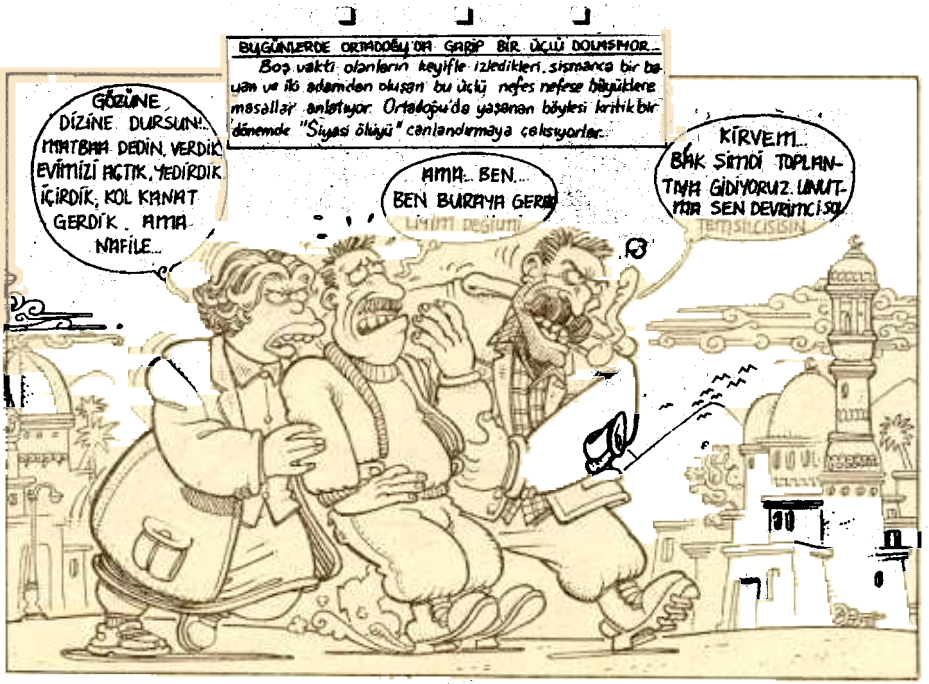

"YA ÇATIDAN GEÇERLERSE?.."

Darbeci çete içinde can korkusunu en çok yaşayanlardan (suçunu iyi bildiğinden olsa gerek) H.K. cezaevi müdürüne yoklama çeker! "Siz, bizim koğuşun etrafında o kadar önlem alıyorsunuz ama, biz istesek çatıdan öbür kısma (Devrimci Solcuların olduğu kısmı kastederek) geçebiliriz."

Müdür, darbecilerin koğuşu etrafında aldığı koruma tedbirlerine (Çünkü bu konu bizzat bakanlıkça denetlenmektedir) çok güvendiğinden; "Asla geçemezsiniz. Siz öyle bir şey yapın, sizi alnınızdan öperim." der.

Çatıdan geçişlere karşı da önlem alındığını öğrenmenin rahatlığıyla H.K. ağzından kaçırır: "O taraftan buraya çatıdan geçmeleri de imkansız değil mi müdür bey?.."

Müdür, darbecilerin telaşını görünce gülmesini gizlemeden cevaplar: "Geçemezler, geçemezler, merak etmeyin..."

❑ ❑ ❑

"TOZUTMUŞLAR!"

Cezaevindeki gardiyanlar, Devrimci Sol'a karşı suç işleyen ve bu yüzden de halkın adaletine karşı koruma altına alınan darbecileri merak etmektedirler. "Siz Devrimci Sol'a karşı ne suç işlediniz de böyle oldunuz? Şu darbe olayı nedir? " vb. sorularla konuşmak isterler. Darbeciler ise içine düştükleri suçluluk psikolojisiyle çevrelerindeki herkese kuşkuyla bakmaktadırlar.

Üstelik bu cezaevinde Devrimci Solcular iki buçuk yıldır kalmaktadırlar ve gardiyanları örgütlemiş olabilirler!

Bu kuşkuyla gardiyanı terslerler. "Ne işiniz var burada. Buraya gelip bizi gözlüyor ve onlara haber taşıyorsunuz değil mi? Biz biliyoruz, siz bir gün kapıları açıp onları üstümüze salacaksınız!"

Gardiyan şaşırır. Darbecilerin ruh halleri, şimdiye kadar tanıdığı devrimcilerin ruh hallerine hiç benzememektedir. Kendi kendine söylenerek oradan uzaklaşır: "Bunlar tozutmuş. Bu kafayla fazla yaşayamazlar..."

❑ ❑ ❑

TEZGAH!

Bursa Savcılığı ve Adalet Bakanlığı darbeci güruhtan gelen dilekçelerin, suç duyurularının çokluğu karşısında şaşkınlığa düşerler. Ve cezaevi idaresinden hemen bir açıklama isterler.

Darbeci güruhtan gelen dilekçelerde, cezaevinde can güvenliklerine yönelik büyük (!) tezgahların döndüğünden, bu konuda bir an önce gerekli önlemlerin alınmasının zorunluluğundan bahsedilmekte ve dış güvenlik komutanı hakkında tezgahı örgütleyen kişi olarak suç duyurusunda bulunulmaktadır. Cezaevi idaresinin pek bir anlam veremediği bu paniğin sebebi bir müddet sonra anlaşılır.

Dış güvenlikten sorumlu üsteğmen darbecileri korkutmak ister ve "Sizi Devrimci Solcularla beraber aynı arabada sevk edeceğim" der. (O günlerde

toplu sevkler beklenmektedir.) Bu sözleri fazlasıyla ciddiye alan darbeci güruh da, dört bir yandan can güvenliklerinin sağlanması için duyarlılık istemeye koşarlar...

❑ ❑ ❑

Bir "kader" kurbanı
"CANI ÇIKACAĞINA ADI ÇIKMIŞ"

Yer; 3 No'lu DGM duruşma salonu.

Tarih 21 Mart... "Darbecilerin" mahkemesi görülecek biraz sonra.

Dışarda ve salonda gerekli "güvenlik" önlemleri de alınmış her zamanki gibi. Ne de olsa dava "siyasi" bir davaydı. Savcı, sanıkların "siyasi" savunma yaparak, pankart açıp slogan atarak duruşma nizamını bozma ihtimallerine karşı polis amirine işi sıkı tutması talimatını vermiş olmalıydı.

Duruşma başlar. Önce isim yoklaması ve sonra ilk ifadeler. Herkes anlı şanlı sanıkların söyleyeceklerini duymak için kulak kesilir. "Bilmem ne sorumlusu" olarak yargılanan bir sanık kalkar ve "eşinin gazetesinde dizgi vb. gibi teknik işlerle uğraştığını " söyleyerek yapar "savunma"sını. Başka sözler bekleyenler hayal kırıklığına uğrar. Sanık yerine oturur.

İfade sırası daha anlı şanlı bir darbecidedir şimdi. Yıllarca cezaevinde kalmış, adı sürekli 12 Eylül'ün önemli davalarında geçmiş, önemli siyasi belgelere imza atmıştır. Konuşmaya başlayınca sessizlik artar.

Ve darbeci "siyasi" sanık şöyle söyler savunmasında:

"Bir insanın adı çıkacağına canı çıksın.Yani bir insanın adı bir kez çıktı mı, gerisi tamamdır."

Yazık, cezaevine girince "canı çıkmış" kadar olmuş anlaşılan.

TC adaleti onun "masum"luğunu takdir eder mi bilinmez, ama bir dilekçeyle "siyasi tutsak" statüsünü reddedebilirler. Böylesi daha uygun olur; "Kader kurbanları" ...

Ve bu noktada geriye onlara söylenebilecek tek şey kalır: "Allah kurtarsın".

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM-I
DEVRİMCİ HAREKETTE DARBE
BİR KARA MİZAH 7
Kirletilmenin Günlüğü 10-78
Bir Kara Mizah: Hareketimizde Darbe 79-134
Bir Hastalığın Ön Belirtileri
" '89 TARTIŞMALARI" 135-149

BÖLÜM-II
GÖRÜŞMELER, TARTIŞMALAR, PROTOKOLLER
SORUNU ÇÖZMEK İÇİN... EN KISA ZAMANDA
EN AZ ZARARLA 151
Darbecilere 154-156
Hasan, İlhan, Cemal ve Erman Arkadaşlara 156-167
Darbecilere 167-169
Kemal ve Zafer Arkadaşlara 169-176
Darbecilere 176-193

BÖLÜM-III
DARBECİLERİN OLDU BİTTİLERİ KARŞISINDA KADROLARA AÇMA KARARI VE İŞLETİLEN DEMOKRASİ

KİRLENDİK, LEKELENDİK, TEMİZLENMELİYİZ 195
Açıklamalar 1-11 198-217
Devrimci Sol Kadroları!..
Kirlendik, Lekelendik, Temizlenmeliyiz! 218-224
306 Sayfalık Bir İğrençliğe Yanıt 225-267

BÖLÜM-IV
ONAY BELGELERİ

HAREKETE, DEVRİMCİ SOL ÖNDERLİĞİNE... ONAY SİZİNDİR 269
Dursun Karataş'ın Özgürlük Eyleminden Sonra, '89 Aralık'ında Devrimci Sol Kadrolarına Sunduğu "Değerlendirme ve Onay İstemi" Yazısı 271-274
Bedri Yağan'ın Önderliğe Onay Yazısı 275-277
Devrimci Sol Önderinin Darbe Sonrasında "Yeniden Güven ve Onayınızı İstiyorum" Diyerek, Kadrolara Sunduğu İkinci Onay Metni 277-283
Onay Metninin Geri Çekilmesi 284
Onay Belgeleri 285-333

BÖLÜM-V
DEKLARASYONLAR

SAHİPLENEREK İHANETİ YENDİK 335
Alan, Bölge, Birim ve Savaşçıların Deklarasyonları 337-389

BÖLÜM-VI
KADROLARIN KARARLARI VE ÇAĞRILAR

DARBECİLER SUÇLUDUR 391
Karar 1 393
Karar 2 394-396
Darbeciler Suçludur 396-397
Devrimci Sol'dan Çağrı 398
Devrimci Sol Açıklaması 398
ÇAĞRILAR 399-404
TOPLANTI DAVETİYELERİ 405-407
6 Mart; Darbecilerin İntihara Sürüklenişi 408-411

BÖLÜM-VII
DARBECİLERİN KONTRA HAREKETİNE DÖNÜŞMESİ VE OPORTÜNİZM

DARBECİLERİN AHLAKI YOKTUR 413
Darbecilerin Yurtiçinde ve Yurtdışında
Devrimcilere Yönelttikleri Saldırılar 416-419
Darbeci Çete Devrime Karşı İhanetini Derinleştiriyor...
Rıza Güneşer'in Katli 419-422
Darbeciler En Büyük İnsanlık Suçunu İşliyor:
İşkence 423-426
KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRA ÇETESİ
BİRLİKTE SALDIRIYORLAR
Mücadele Gazetesi Muhabirlerine Saldırı 427-429
PERPA Katliamı 430-432
Hareketimize Saldıranlar Cepheleşmiştir!
Şimdi Daha Kararlı Olmak Zorundayız! 433-441
OPORTÜNİZM VE DARBECİLİK
DEVRİMCİLİĞİN HARCINDA
DÜRÜSTLÜK OLMALIDIR 442-444
Darbeciliği Meşrulaştırmak Devrimci Bir Tavır Değildir 445-447
Cezaevleri, Darbecilik ve Oportünizm 447-459

BÖLÜM-VIII
ÖZELEŞTİRİLER, KİŞİLİK ÇÖZÜMLEMELERİ, İTİRAFLAR

DARBECİLİK DEVRİMCİ KİŞİLİĞİN İNKARIDIR 461
Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri 465-482
Yaşadıkları Süreç, Yaşadıkları Olaylar ve Devrimci Sol Önderi
Darbecileri Anlatıyor 483-514
DARBE ŞEFİNİN PANİĞİ 515-529
KURAL YOK, İLKE YOK,
ÇÜNKÜ KORKU VAR, PANİK VAR 530-545
KARA MİZAHTA YENİ OYUNCULAR 546-581
12 Temmuz, Savunulamayan Hatalar ve Asaf 582-590
DARBECİLERİN YALANLARI,
İBRET BELGELERİ 591-615
DARBECİLERİN ÖZELEŞTİRİLERİNDEN SEÇMELER 616-626
DARBECİNİN DARBECİYE DARBESİ 627-636
ÖLÜYÜ KİMSE DİRİLTEMEZ 637-639

BÖLÜM-IX
ŞEHİTLERİMİZ
OLİGARŞİDEN VE DARBECİLERDEN HESAP SORACAĞIZ 641
"Devrimci Solcular Teslim Olmaz" 643-648
Şehitlerimiz Şehitlerimizle Kucaklıyoruz 648-651
"Sözümüz Var, Dersim Dağlarında Halaya Duracağız" 651-652
O Gün Binlerce Çiçek Açtı Ülkenin Dört Bir Yanında 653
Özgürlükten Önce Son Mektup: "...GELİYORUZ" 654-655
"Kolay Değil Böyle Genç, Böyle Fütursuz Ölmek" 655-657
Savaşı Özgürlük İçin Daha Güzel Kılacağız 657-658
Darbecilik Kirine Bulaşmamış Bir Devrimci 658-660
"Darbeci Kontra Kaçırdı Kontrgerilla Katletti" 660-662
HALKIMIZA VE HAREKETİMİZE KARŞI İŞLENMİŞ HİÇBİR SUÇ CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK 663-665
"Hareketimize ve Halkımıza Karşı İşlenen Hiçbir Suçu Affetmeyeceğiz" 665-667
SAĞMALCILAR OLAYI VE BİR DARBECİNİN CEZALANDIRILMASI 668-669

BÖLÜM-X
ÖNDERLİĞİ SADECE KADROLAR, SAVAŞÇILAR DEĞİL, DEVRİMCİ HAREKETİN TARAFTARLARI, SEMPATİZANLARI, TÜM HALK SAHİPLENDİ
"YAŞASIN ÖNDERLİĞİYLE BÜTÜNLEŞMİŞ DEVRİMCİ SOL" 671
ÖNDERLİĞİN SAHİPLENİLİŞİ 672
Halk Toplantıları 672-673
Bir Örnek; Küçükarmutlu Halkı: "Geleneklerimiz ve Değerlerimizle Mücadelemizi Sürdürüyoruz" 674-675
DARBE PİKNİKLERİ; Halk Kendi Sloganını Üretiyor: "Öndere Selam Savaşa Devam!" 675-676
DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA KAMPANYASI; Darbe Sürecinin Kaosundan, Atılılığından Çıkış 676-677
1 MAYIS; Binler, Hareketi, Önderliği Ve Mücadeleyi Kucaklıyor: 677-679
DARBECİLİK YURTDIŞINDA DA MAHKUM EDİLİYOR 679-681
KUŞATMAYI YARIYORUZ 682-701

BÖLÜM-XI
HER ŞEYE RAĞMEN İKNA VE ÖNDERLİĞİN DOĞRU ÇİZGİYE ÇEKME ÇABASI
ÖNDERLİK DERVİŞ GİBİ BİR SABIR BİLGE BİR KİŞİLİKTİR 703
Önderliğin G'ye 15 Nisan 1993 tarihli mektubu 706-711
Önderliğin G'ye 22 Mayıs 1993 tarihli mektubu 711-718
Önderliğin Berrin'e mektubu 718-720
Önderliğin Berrin'e 26 Ocak 1993 tarihli mektubu 721-724
Önderliğin Selman'a 4 Ocak 1993 tarihli mektubu 724
Önderliğin Selman'a 12 Ocak 1993 tarihli mektubu 725-726
Önderliğin Selman'a 15 Ocak 1993 tarihli mektubu 726-730

BÖLÜM -XII
İHANETİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRDÜK
SAVAŞIYORUZ KAZANACAĞIZ 731
İHANETİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRDÜK 732-736

BÖLÜM-XIII
"KARA MİZAH" İÇİNDE MİZAH
DARBENİN BAMTELİ 737-754